Bol Mitho Vich Gian

Mục lục

Mở Đầu
Chương 1: Ngôi Sao Ca Nhạc Danny
Chương 2: Fan Cuồng
Chương 3: "Người Con Gái Của Anh"
Chương 4: Đừng Bỏ Tôi
Chương 5: Ở Lại Nhà Nghỉ
Chương 6: Tiểu Thư Nhà Họ Ngô
Chương 7: Ngắm Sao Ban Đêm
Chương 8: Anh Bạn Tốt Phi Vũ
Chương 9: Tung Tích Thiên Thạch
Chương 10: Cuộc Hội Ngộ Ở Sân Bay
Chương 11: Đặt Chân Tới Bắc Kinh
Chương 12: Bạn Thân
Chương 13: Diện Mạo Mới
Chương 14: Phiền Phức Đã Tới
Chương 15: Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng
Chương 16: Không Phải Kẻ Tầm Thường
Chương 17: Nhà Họ Hạ Ở Thành Phố T
Chương 18: Khối Thiên Thạch Có Giá Trên Trời
Chương 19: Cậu Ấm Ngỗ Ngược
Chương 20: Người Hầu Tri Kỷ
Chương 21: Thiếu Gia Quân Trừng
Chương 22: Thiếu Gia Thượng Quân Trừng
Chương 23: Vạch Trần
Chương 24: Cô Nam Quả Nữ
Chương 25: Mờ Ám
Chương 26: Hiểu Lầm
Chương 27: Anh Ấy Tức Giận Rồi
Chương 28: Thực Ra Có Quan Tâm
Chương 29: Nỗi Kinh Hoàng Ở Thang Máy
Chương 30: Anh Ta Sợ Bóng Tối
Chương 31: Trị Giá Bao Nhiêu Tiền?
Chương 32: Lăng Mười Ba Triều Minh
Chương 33: Địa Cung Định Lăng
Chương 34: Quan Sàng [1] Của Tôi
Chương 35: Mạo Hiểm Tính Mạng
Chương 36: Xin Anh Hãy Buông Tay
- Chương 37: Liều Mạng Giúp Đỡ

https://thuviensach.vn

Chương 38: Đêm Trăng Của Hai Người
Chương 39: Vứt Bỏ Khi Nguy Nan
Chương 40: Đến Thành Phố T
Chương 41: Làm Khó Nam Phương
Chương 42: Hậu Thế Của Từ Vị
Chương 43: Vương Phủ Họ Hạ
Chương 44: Quan Hệ Phức Tạp
Chương 45: Dạ Tiệc Bắt Đầu
Chương 46: Hạnh Trừng, Quân Trừng
Chương 47: Trừng Thiếu Gia Đến
Chương 48: Nghệ Danh Thiếu Gia
Chương 49: Đối Đầu Trong Im Lặng
Chương 50: Danny, Cứu Tôi!
Chương 51: Mua Giường Mới
Chương 52: Nụ Hôn Hẹn Ước
Chương 53: Dã Tâm
Chương 54: Là Anh Cứu Tôi
Chương 55: Nam Phương Giai Đồng
Chương 56: Buổi Diễn Ca Nhạc
Chương 57: Chủ Mưu
Chương 58: Ai Gài Bẫy Ai?
Chương 59: Ai Bảo Vệ Ai?
Chương 60: Con Trai Của Ai?
Chương 61: Thân Thế Diệp Phi Vũ
Chương 62: Ngôi Sao Lấp Lánh
Chương 63: Đánh Cắp Thiên Thạch
Chương 64: Cuối Cùng Cũng Hiểu
Chương 65: Hồi Ức Tươi Đẹp
Chương 66: Đại Thù Tất Báo
Chương 67: Đã Từng Yêu
Chương 68: Ở Lại Bên Anh
Chương 69: Từng Có Được
Chương 70: Hết Duyên Từ Nay
Chương 71: Không Muốn Anh Chết
Kết

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

۶ Mở Đầu ۶

۶ Mở đầu ۶

Vạn năm lịch thứ bốn mươi bảy.

Nội cung Càn Thanh, Bắc Kinh.

Minh hoàng Chu Dực Quân bệnh nặng đã lâu đang được mấy tên hoạn quan đỡ dậy từ trên giường rồi chậm rãi dìu ra khỏi đông noãn các[1]. Tại chính điện cung Càn Thanh, mọi người đã tề tựu đông đủ, chính cung Hoàng hậu dẫn theo một đoạn phi tần, vừa nhìn thấy Hoàng đế Vạn Lịch từ gian phòng phía Đông đi tới, tất cả đều đồng loạt cúi gập người.

[1] Đông noãn các: Một nơi nghỉ ngơi của Hoàng đế.

Vạn Lịch và Hoàng hậu ngồi cạnh nhau ở chính giữa ngai vàng, phải mất một lúc lâu sau ông mới dứt được tiếng ho khan và thở dốc.

Hoàng hậu nhẹ nhàng vỗ lưng Vạn Lịch, đến khi ông giơ tay lên phất phất ra hiệu, bà ta mới quay đầu lại, nhìn đám phi tần đang quỳ trên mặt đất rồi lên tiếng: "Các ngươi đều đứng lên đi!"

Nét mặt Hoàng hậu tràn ngập vẻ vui sướng lạ lùng, vẻ ngoài bóng loáng, hồng hào của bà ta hoàn toàn đối lập với bệnh tình ốm yếu của Hoàng đế.

Bà ta lơ đãng lướt ánh mắt qua đám phi tần, mỉm cười nói: "Từ phi, giờ Tuất ba khắc sắp đến rồi, có thể bắt đầu được chưa?"

https://thuviensach.vn

Một người trong số những phi tần kia đứng dậy, uyển chuyển đi lên phía trước hành lễ với Hoàng đế và Hoàng hậu.

Hoàng đế Vạn Lịch nhìn nữ nhân đó, mù mờ hỏi: "Từ ái phi... nàng?" Trong lòng ông tràn đầy nghi hoặc, không khỏi đưa ánh mắt về phía Hoàng hậu.

Hoàng hậu mỉm cười nói: "Vạn tuế gia, Người không biết rồi, thời gian trước có sao rơi ở vùng Hà Nam, đúng lúc Từ ngự sử đang ở đó nên đã nhặt được một khối sao sa. Từ ngự sử và muội muội đều nói bên trong khối sao sa này ẩn giấu huyền cơ, nếu có thể kéo dài được nó thì sẽ kéo dài được hồng phúc của Đại Minh ta. Thần thiếp biết rõ muội muội và Từ ngự sử đều rất am hiểu chiêm tinh, lại học được thuật số Âm Dương từ mấy vị đạo sĩ, nhất định có thể khám phá ra bí ẩn bên trong khối sao sa kia. Cho nên, thần thiếp mới giao trọng trách này cho muội muội." Hoàng hậu vừa nói, vừa nhìn về phía Từ phi, trên môi nở nụ cười nham hiểm.

Vạn Lịch nghe xong liền gật đầu, nụ cười nhợt nhạt hiện lên trên khuôn mặt trắng bệch: "Từ ái phi quả nhiên là chân truyền của phụ thân nàng..." Ông còn chưa khen xong, một phi tần bên dưới đã mỉm cười thêm mắm thêm muối: "Đúng ạ! Thử hỏi trên thế gian này, ngoài Từ phi nương nương và Từ ngự sử ra còn ai có thể khám phá ra điều huyền bí trong đó nữa? Nếu bọn họ mà không làm được, thì danh tiếng của Từ ngự sử há chẳng phải là hư danh sao?"

Câu nói có vẻ như đùa vui vừa thốt ra từ miệng phi tần kia lập tức khiến khuôn mặt xinh đẹp của Từ phi biến sắc, còn Hoàng hậu đang ngồi trên điện thì lại chậm rãi lộ ra ý cười. Vạn Lịch hoàn toàn không ý thức được những mỹ nhân trong hậu cung của mình đang dùng tâm kế chơi xỏ lẫn nhau, ông ngó xuống Từ phi dò hỏi: "Từ ái phi, nàng đã tìm ra cái gì rồi?"

Từ phi chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Hoàng đế, hai lúm đồng tiền bên khóe miệng nàng hiện lên khiến ngay cả người đang bệnh như Vạn

https://thuviensach.vn

Lịch cũng phải động lòng, đôi mắt như lóe lên tia sáng. Ông chìa cánh tay gầy gò khô quắt của mình ra, nói: "Ái phi à! Dưới đất lạnh lắm, mau bình thân!"

Từ phi nâng váy đứng dậy, dáng người thướt tha ẩn hiện dưới lớp áo choàng. Nàng yêu kiều gật đầu với Vạn Lịch, lơ đãng đảo ánh mắt quét qua sắc mặt lạnh như băng của Hoàng hậu, rồi mới lên tiếng trả lời câu hỏi của Vạn Lịch: "Hồi bẩm Vạn tuế gia, thần thiếp và phụ thân đã dùng hết bảy ngày bảy đêm, cuối cùng cũng xem như nhờ hưởng phúc Thánh ân, mà nhìn thấy một chút môn đạo nằm trong tinh thạch. Thần thiếp không phải là thuật sĩ giang hồ, không dám khẳng định khối sao sa này có thể mang đến cái gì cho Đại Minh ta, chỉ có thể suy đoán rằng, giờ Tuất ba khắc hôm nay, tinh thạch sẽ phát ra điều kỳ lạ." Từ phi nói năng rất có trước có sau, phép tắc nhưng giọng nói không vì thế mà mất đi sự mềm mại, dịu dàng, mỗi câu mỗi chữ của nàng tựa như có sức mạnh làm mềm nhũn từng khớp xương trong người Vạn Lịch.

Vị phi tần ban nãy không khỏi lộ ra vẻ mặt châm chọc, lại nhỏ giọng nói: "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm trò trẻ con chứ."

Hoàng hậu vờ như không nghe thấy, thẳng thừng chĩa mũi nhọn vào lời nói của Từ phi: "Nói như vậy, khối sao sa kia mang lại hồng phúc hay tai họa cho Đại Minh ta, vẫn còn chưa biết ư?" Bà ta ung dung nhìn Từ phi, rồi lại quay sang nhìn Vạn Lịch bằng ánh mắt bất an, dường như đang vô cùng lo lắng cho vận mệnh Đại Minh.

Từ phi đương nhiên hiểu rõ suy tính trong đầu Hoàng hậu, vẫn thản nhiên cười nói: "Hoàng hậu nương nương nói như vậy không đúng rồi, chỉ là một hòn đá bé xíu, làm sao có thể ảnh hưởng tới vận mệnh quốc gia? Theo như lời nương nương, khối đá này chỉ đơn thuần là một ngôi sao nhỏ từ trên trời rơi xuống, Vạn tuế gia mới là Trời, chỉ có Vạn tuế gia mới có thể nắm giữ vận mệnh Đại Minh, nương nương nói vậy e rằng có phần không thỏa đáng rồi."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, đang định mở miệng lên tiếng nói gì thì bị Vạn Lịch lên tiếng cắt ngang: "Được rồi! Được rồi! Chẳng qua cũng chỉ là một ngôi sao sa mà thôi, Từ phi, nàng mau cho Trẫm xem thế nào, khối đá này có thể phát ra điều gì dị thường?" Vạn Lịch cũng muốn để cho lỗ tai mình được bình yên.

Từ phi không tiếp tục tranh cãi nữa, chỉ nhìn về phía Hoàng đế mỉm cười đầy mê hoặc. Đến khi Vạn Lịch cười đáp lại, nàng mới hành lễ một lần nữa rồi đi ra phía ngoài cửa điện.

Trong tay nàng là một khối đá long lanh, chừng chỉ to bằng một quả trứng gà. Trong bóng đêm, nó phát ra thứ ánh sáng yếu ớt màu lam nhạt. Tất cả mọi người trong điện đều chăm chú nhìn ra bên ngoài. Từ phi cầm khối đá giơ lên cao, chậm bước nhịp nhàng đều đặn giống như bước theo một bộ pháp nào đó khiến những người không hiểu Thuật Kỳ Hoàng[2] cảm thấy huyền diệu, khó hiểu

[2] Thuật Kỳ Hoàng: "Hoàng" là để chỉ Hiên Viên Hoàng Đế, "Kỳ" là để chỉ Thần tử của ông - Kỳ Bá. Thuật Kỳ Hoàng ra đời khi Hoàng Đế, Lôi Công và Kỳ Bá cùng luận đạo với nhau về các vấn đề y thuật, đây là một tác phẩm kinh điển, khởi nguồn lý luận y học Trung Quốc.

Một cung phi quay sang thì thầm với phi tử bên cạnh: "Cô ta có thể làm được ư?"

Một phi tử khác cười lạnh, nhìn cô ta rồi đánh mắt về phía ngai cao, cung phi này lập tức hiểu ý liền liếc về phía Hoàng hậu, chỉ thấy ánh mắt bà ta đang thấp thoáng nụ cười đầy sát khí, một nụ cười nắm chắc phần thắng trong tay.

Hai nữ nhân trao đổi ánh mắt, tỏ vẻ bi ai thương xót thay Từ phi trong khi bản thân đang vô cùng hoan hỷ trước tai họa của người khác. E là khối

https://thuviensach.vn

tinh thạch trên tay Từ phi cũng đã bị Hoàng hậu sai người động tay động chân rồi.

***

Giờ Tuất ba khắc, Từ phi nắm vững vị trí mà mình đang đứng, trang trọng cầm khối đá giơ lên cao. Theo như tính toán của nàng, nhất định vào đúng thời điểm khối đá sẽ phát sinh biến hóa, hơn nữa hiện tượng kỳ lạ lại có thể bị nàng phát hiện thì chắc chắn sẽ phải là một biến hóa không tầm thường.

Thế nhưng, khi chiếc kim đồng hồ mặt trời đã chỉ tới thời gian chuẩn xác, lại chẳng có bất kỳ điều lạ lùng nào xảy ra. Sắc mặt Từ phi biến đổi, nàng nhìn chằm chằm khối đá trong tay. Dưới ánh đèn mờ nhòa, khối đá vẫn tỏa ra quầng sáng màu lam nhàn nhạt, tựa như bị người ta bôi một chất gì đó bên ngoài.

Một khắc trôi qua, không có bất cứ biến đổi nào

Lúc đó ở bên trong đại điện, Vạn Lịch, Hoàng hậu và mọi người bắt đầu sốt ruột không yên. Hoàng hậu bấy giờ mới lạnh lùng cười: "Muội muội chớ cuống, chúng ta đều đang chờ."

Một cung phi đột nhiên buột miệng: "Từ phi mà cũng có lúc sơ sẩy thế này ư? Đây há chẳng phải lừa gạt Thánh Thượng sao?"

Lời nói của cô ta khiến Từ phi lạnh lùng nhìn về phía Hoàng hậu. Khối đá này nhất định đã bị bà ta ra táy trước.

Từ phi đang không biết phải lên tiếng giải thích thế nào thì khối đá trong tay nàng đột ngột rung mạnh. Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm bên ngoài cung Càn Thanh, ngay cả Vạn Lịch già nua ốm yếu như thế cũng đứng dậy được một cách nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên môi Hoàng hậu vụt tắt, Từ phi thì hoàn toàn không ngờ khối đá đã bị Hoàng hậu ra tay trước rồi mà vẫn phát sinh biến hóa, chỉ là xảy ra muộn một khắc mà thôi.

Nét mặt Từ phi rạng rỡ. Chỉ thấy một luồng sáng màu đỏ phát ra từ khối đá bao trùm quanh người nàng. Nàng quay đầu vào đại điện, thấy sắc mặt Hoàng hậu đã đông cứng như hàn băng, còn Hoàng đế thì tràn ngập vẻ mong chờ. Tảng đá đề nặng trong lòng nàng nãy giờ đã biến mất, nàng chăm chú quan sát khối đá thần kỳ trên tay, ánh sáng phát ra càng lúc càng mạnh khiến người ta chói mắt. Từ phi chợt thấy toàn thân nóng rực.

Mọi người không chịu nổi phải giơ tay lên che mắt, đến khi luồng sáng kỳ dị kia biến mất, Từ phi cũng không còn ở đó nữa.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ngôi Sao Ca Nhạc Danny

Tại một vùng núi thuộc tỉnh Hưng Bình, Thiểm Tây.

Một anh chàng có dáng người gầy choắt cầm trong tay một chiếc cặp lồng đang vội vã bước vào căn nhà tranh dựng tạm. Căn nhà này dựa lưng vào một sườn núi thấp, dưới ánh mặt trời chói chang còn có thể miễn cưỡng được hưởng chút bóng râm.

Anh ta đi thẳng về phía chiếc ghế xếp nằm ở trong cùng của căn nhà, nơi một người đàn ông đang nằm, áo choàng vàng rực dưới cái nắng ban trưa rõ ràng vô cùng chói mắt, rọi vào mi mắt, càng khiến người ta thấy như bị thiêu đốt.

Người đàn ông đeo kính râm, phủ một mảnh khăn bông màu đen trên mặt để chắn ánh mặt trời. Cô gái đứng bên cạnh cầm một chiếc quạt điện mini chĩa vào cổ người đàn ông, dè dặt và cẩn thận như rất sợ làm tung búi tóc trên đầu anh ta.

Anh chàng gầy gò tiến đến trước mặt người đàn ông đang nằm kia, bộ dạng xum xoe lấy lòng, nhỏ giọng nói: "Danny, đây là canh đậu xanh, còn ướp lạnh nữa. Cậu biết đấy, nơi này là thâm sơn cùng cốc, tôi phải lén lút mang tới đấy, cậu mau uống đi. Ha ha." Anh ta cười với một chút đắc ý.

Một lúc sau, người đàn ông kia mới chậm rãi giơ tay lên tháo cặp kính râm xuống, uể oải kéo chiếc khăn bông đen sì ra, để lộ hoàn toàn khuôn mặt hoàn chỉnh với đường nét tuyệt mỹ, mũi cao thẳng, bờ môi đẹp mê người, chỗ nào cũng vô cùng hài hòa, đám râu thưa trên cằm khiến khuôn mặt anh ta càng thêm góc cạnh và gợi cảm.

https://thuviensach.vn

Hết thảy vốn dĩ đã vô cùng hoàn hảo, nhưng khi nhìn tới đôi mắt sao băng kia, mọi người chắc hẳn sẽ cho rằng, chỉ có khuôn mặt này mới có thể phù hợp với đôi mắt ấy. Cặp mắt đó sâu thẳm và âm u, nói nó là sao băng, bởi nó quá đẹp đến nỗi khiến cho bao lo lắng, phiền muộn của người ta trong thoáng chốc liền tan biến tựa sao băng. Nó lại càng giống như pháo hoa, rực rỡ trong khoảnh khắc rồi vụt tắt, nhưng vẫn khiến người ta lưu luyến vẻ đẹp ấy.

Thực ra anh chàng Danny này mang một vẻ đẹp phương Đông điển hình, chỉ có điều màu mắt nâu được che phủ một tầng xanh lam nhàn nhạt có vẻ không giống với người phương Đông cho lắm, nhưng chính vì điểm khác biệt này mà vẻ đẹp của anh ta lại càng thêm mộng ảo.

Anh ta giơ tay lên cào cào búi tóc sau đỉnh đầu với vẻ khó chịu, ánh mắt tràn đầy sự bất mãn và khinh thường, nhưng vẫn khiến cô gái cầm quạt đứng phía sau mê mẩn nhìn.

"Chết mất thôi! Nóng thế này có nhất định phải tới đây để quay phim không hả? Bao nhiêu phim trường dựng lên để làm cái gì?" Người đàn ông không kiêng dè gì mà phát tiết.

Anh còi kia lúng túng nhìn người đàn ông, rồi lại ngó xung quanh, rất sợ có người nghe thấy. Anh ta vội vàng tiến tới phẩy tay ra hiệu cho cô gái trợ lý rời đi.

Cô gái hậm hực buông chiếc quạt trong tay xuống, lưu luyến nhìn người đàn ông rồi mới ra ngoài.

Anh chàng gầy gò đổ canh trong cặp lồng ra, không dùng tiếng Trung mà nói với người đàn ông bằng tiếng Ý: "Đây là vì Đạo diễn yêu cầu tính chân thực đối với phim lịch sử! Cậu chú ý lời nói một chút, đừng nghĩ rằng hiện tại được coi trọng mà có thể làm mất lòng ông ấy, cứ như thế cậu không gánh vác nổi đâu!" Anh ta nói, rồi đặt bát canh vào tay người đàn ông.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông tỏ ra không phục nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của anh ta, đành bất đắc dĩ hạ giọng nói bằng tiếng Ý, song vẫn có vẻ chẳng quan tâm: "Tôi chỉ là một ca sĩ, đâu phải diễn viên mà đóng phim chứ! Jim, anh cũng biết tôi chỉ có thể hát thôi cơ mà!"

Jim khổ sở nói: "Danny, cậu nên biết hài lòng đi! Thời buổi này ai có thể chỉ dựa vào âm nhạc mà nổi tiếng được chứ? Cậu không ngẫm kỹ lại xem bộ phim này có bao nhiêu minh tinh lớn tham gia? Lần đầu tiên cậu đóng phim mà đã được so tài cùng anh Phát, lại còn là nam chính thứ hai, ngay đến Triệu Vỹ và Hoa Tử cũng không có được vai diễn này, cậu còn bất mãn cái gì chứ?"

"Nhưng mà vai diễn của tôi là ai, tôi còn không biết!" Danny vừa nói vừa dang hai tay ra nhún vai, "Lịch sử Trung Quốc tôi hoàn toàn không hiểu gì cả, tôi chỉ biết rằng mình đóng Đường Minh Hoàng, cái vị Đường Minh Hoàng này thích Dương quý phi. Ngoài ra cái gì cũng mù tịt!"

"Hey! Thế là đủ rồi!" Jim vỗ vỗ vai Danny, "Cậu chỉ cần nhớ mình thích Dương quý phi là được, không cần quan tâm xem vị Đường Minh Hoàng kia bao nhiêu tuổi, là vị vua nào, cậu cứ dựa vào kịch bản mà làm là OK, chúng ta chỉ việc ngồi đợi lĩnh thưởng!"

Thấy có người đang đi về phía mình, Jim vội vàng dặn dò Danny: "Uống canh đậu xanh đi nhé!"

Nói xong, anh ta đứng dậy, bấy giờ mới nhìn rõ người đi tới là Phó đạo diễn.

Phó đạo diễn đi thẳng đến chỗ Danny, mặt đỏ bừng, không biết là vì trời quá nóng hay bởi nhìn thấy Danny nên quá hưng phấn: "Ha ha... Tên tiểu tử này, cậu dám trốn ở đây uống canh một mình à! Được ưu ái quá nhỉ!"

Danny hờ hững cười: "Có chuyện gì?" Giọng điệu khách sáo và xa lạ.

https://thuviensach.vn

Phó đạo diễn ngây người, nhưng cũng quen với tác phong của anh ta nên lập tức giải thích: "À, tôi có chuyện này cần nói với cậu." Ông ta chỉ ra bãi đất trống phía trước căn nhà tranh, "Lát nữa, Dương quý phi sẽ bị thiêu sống ở chỗ đó." Thấy Danny trố mắt nhìn mình, Phó đạo diễn có chút chột dạ, vội vàng bổ sung, "À!... Kịch bản này của chúng tôi hơi khác với lịch sử một chút, Dương quý phi treo cổ không hay cho lắm, cảnh chết cháy có khí thế hơn! Lát nữa cậu đứng ở chỗ này. Ừm! Đây này, sau đó khóc, nói lời thoại của cậu, sau đó thì đám quân lính sẽ không thèm để ý tới lời khóc lóc kể lể của cậu mà dứt khoát châm lửa..."

Phó đạo diễn nói một thôi một hồi, thấy Danny gật đầu rồi, mới vỗ vai anh động viên: "Thượng Quân Trừng, cậu chuẩn bị cho kỹ, lát nữa tốt nhất là khóc lóc thảm thiết vào."

Thượng Quân Trừng là tên tiếng Trung của Danny. Chờ Phó đạo diễn đi rồi, anh lập tức bày ra bộ mặt bất đắc dĩ. Trợ lý Jim đưa kịch bản, anh cũng không thèm nhận lấy mà sải bước ra khỏi căn nhà tranh. Jim theo sau, cười nói: "Thế là phải rồi! Cơ hội tốt biết bao, cậu xem, cậu càng nổi, công ty sẽ càng cưng chiều cậu, cậu sẽ càng có cơ hội ra thêm đĩa hát. Nguyên tắc này cậu hiểu rõ hơn tôi mà..."

Trong khi Jim đứng đằng sau dùng tiếng Ý nói lảm nhảm, Thượng Quân Trừng đã đi được một đoạn khá xa.

Vừa tới nơi, Thượng Quân Trừng lập tức cảm nhận được ánh đèn flash lóe lên liên tục, tiếng hò hét từ bốn phương tám hướng truyền tới, vây lấy anh. Quân Trừng không chịu được liền đưa tay lên che mắt, nhưng vẫn nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều phóng viên và đám đông xem quay phim đang hướng về phía mình mà nhảy nhót la hét.

Vừa đuổi tới nơi, trợ lý Jim liền cùng Phó đạo diễn chặn Thượng Quân Trừng lại. Phó đạo diễn cười xòa: "Thượng Quân Trừng, cậu đợi lát nữa hãy qua đây, chỗ này nhốn nháo lắm."

https://thuviensach.vn

Jim vừa ngó ra đám đông bên ngoài, vừa kéo Thượng Quân Trừng lại: "Thấy không? Ngoài đó phần lớn đều là những fan nhạc của anh, mấy cô gái kia kìa, trời! Còn không sợ nóng, không sợ nắng, không quản đường sá xa xôi chạy tới nơi hoang vu hẻo lánh này. Biết đấy gọi là gì không? Chính là sức quyến rũ!"

Thượng Quân Trừng lườm Jim, dù là trợ lý cũng không nên tâng bốc anh lên trước mặt bao nhiêu người ngoài thế chứ!

"Đúng thế! Đúng thế! Sức hấp dẫn của Tiểu Thượng đúng là quá phi thường, mới tới Đại lục chưa được bao lâu mà đã vậy!" Phó đạo diễn cũng tỏ vẻ hiểu biết mà lên tiếng nịnh bợ, lại còn không quên hạ giọng nói tiếp: "Ngay cả anh Phát và Vỹ Tử chưa biết chừng cũng không có được cái phong thái như thế này."

Thượng Quân Trừng không nói gì, lặng lẽ quay lại căn nhà tranh, bưng cặp lồng lên uống một hơi hết sạch chỗ canh còn lại. Khi anh đi ra cửa lần nữa, mọi người bên ngoài đã chuẩn bị xong xuôi hết cả, Dương quý phi bị trói vào một cây cột vừa cao vừa nhỏ ở chính giữa trên đài cao. Cô gái đóng Dương quý phi có khuôn mặt xinh đẹp nhưng thần sắc lại tràn đầy vẻ tuyệt vọng tựa như nhìn thấu thế gian này. Phía dưới cô ta là một vòng thiêu, rơm củi đan xen chằng chịt. Xung quanh đài cao, đám quân lính đứng xếp hàng ngay ngắn, trong tay mỗi người cầm một cây giáo dài, tất cả đều hướng về cái đài cao ở giữa giàn thiêu, chĩa về cô gái đang bị trói đó.

Thượng Quân Trừng được hóa trang có một nhúm tóc bạc hai bên thái dương, nhưng tạo hình Đường Minh Hoàng trong phiên bản này vẫn rất gợi cảm và cường tráng, không hề có lấy một chút già nua.

Đường Minh Hoàng đến, đám quân lính liền bắt đầu hò reo và đồng loạt gõ giáo xuống đất, rất có tiết tấu, rất có khí thế, càng làm tăng vẻ trang nghiêm và sát khí quanh đài thiêu.

https://thuviensach.vn

"Giết yêu nghiệt! Giết yêu nghiệt!" Âm thanh vang lên không ngừng.

Thế nhưng, ngoài tiếng hô kia, còn có những tiếng kêu la khác, thanh âm này hỗn độn nhưng lại vang dội, thậm chí còn hùng hồn và phấn khích hơn cả tiếng hô của đám lính.

"Thượng Quân Trừng, Thượng Quân Trừng!!!"

"Danny, Danny, em yêu anh!"

Những âm thanh cứ nối nhau vang lên, bắt đầu từ khi Thượng Quân Trừng xuất hiện, càng lúc càng mãnh liệt.

Bức poster khổ lớn chụp hình Thượng Quân Trừng treo bên ngoài phim trường cũng bị mấy cô gái khiêng đi, oi bức và nóng nực dường như chẳng thể ảnh hưởng gì đến họ. Phóng viên chen lấn trong đám người hâm mộ cuồng nhiệt, vừa chụp ảnh, vừa ghi hình, bận đến quay cuồng đầu óc!

Đạo diễn đứng sau máy quay cuối cùng mất kiên nhẫn, chỉ vào Phó đạo diễn, khuôn mặt xị xuống còn dài hơn cả mặt ngựa: "Mấy người có biết làm việc không hả? Sao không đuổi được họ đi? Còn không làm được tí chuyện vặt như thế thì cút hết cho tôi!"

"Không phải, Đạo diễn, anh không biết đâu, tại bọn họ quá nhiệt tình..." Vị Phó đạo diễn này thật là trước sau chẳng lấy lòng được ai hết.

Đạo diễn di chuyển ánh mắt qua đầu Phó đạo diễn, phóng tầm mắt ra phía sau: "Kịch vụ[1], kịch vụ! Đưa mấy người ra đuổi họ đi! Không được thì báo cảnh sát. Số bao nhiêu ấy nhỉ, 999 à? Hay 110?"

[1] Nhân viên đoàn phim.

Nhân viên của đoàn phim tốn sức một hồi lâu mới khiến người hâm mộ ngoài kia yên lặng. Thượng Quân Trừng vẫn đứng một bên nhìn về phía

https://thuviensach.vn

cây cột trên đài thiêu chuẩn bị trước cảm xúc để diễn. Máy quay bắt đầu vận hành, Đạo diễn vừa hạ lệnh một tiếng, cô Dương quý phi đứng trên kia lập tức nhìn xuống phía Thượng Quân Trừng, ngượng ngùng nói: "Hoàng thượng, Hoàng thượng! Thần thiếp... thần thiếp chết cũng không hối tiếc..."

Thượng Quân Trừng ngơ ngác nhìn cây cột, đôi mắt dần dần dâng lên một màn sương mờ, dáng vẻ đầy thê lương. Anh đang muốn nói gì đó với chiếc cột kia nhưng cả người bỗng run lên, một tiếng cũng không thốt ra được, bờ môi mỏng khẽ mấp máy, mơ hồ gọi hai chữ: "Ngọc Hoàn..."

Bên ngoài, đám nữ sinh xem rất nhập tâm, hai bàn tay cứ xoắn vào nhau, xúc động đến nỗi suýt không đứng vững được mà ngã xuống. Bọn họ vội che miệng lại, sợ phát ra âm thanh ảnh hưởng tới mạch diễn xuất của Thượng Quân Trừng.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn có người không kiềm chế được, một tiếng hô lảnh lót vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của trường quay: "Danny đẹp trai, a a a...!"

Một cô gái khác đột nhiên ngồi ngã phịch xuống đất, nghẹn ngào lau nước mắt: "Tôi không muốn sống nữa! Danny thật đáng thương..."

Lần này Đạo diễn không nhịn được nữa, giơ tay đẩy một phát, anh quay phim bắn ra xa một mét, ngã ngồi trên ghế, uất ức đến mức cả hồi lâu không nói được câu nào.

Phóng viên có mặt tại đó như vớ được cơ hội, vội vàng cầm micro chạy tới xúm quanh cô gái kia: "Chúng ta đều biết Thiên hạ thiếu niênkhởi quay tại một vùng núi hẻo lánh ở Thiểm Tây, nhưng tại phim trường vẫn có rất nhiều fan của Thượng Quân Trừng không bận tâm thời tiết nóng bức, không quản khổ cực vất vả mà tới xem. Cảnh quay hôm nay là Đường Minh Hoàng chứng kiến Dương quý phi bị thiêu cháy, Quân Trừng của chúng ta đang phải diễn cảnh khóc lóc của Đường Minh Hoàng, nhiều fan

https://thuviensach.vn

có mặt ở đây đều không kiềm lòng được trước bộ dạng đau khổ của anh mà bật khóc đến ngã cả xuống đất, gây cản trở không ít tới công việc của Đạo diễn và đoàn phim." Phóng viên tận dụng triệt để mọi thứ, tiếp tục nói, "Ngay bây giờ chúng tôi xin gửi tới quý vị những hình ảnh hỗn loạn ngoài phim trường..."

Thế nhưng, khi cô ta vừa ra hiệu cho máy quay nhắm vào cô gái đang ngồi khóc dưới đất thì một trận gió lớn ập đến, cô ta vội vàng quay đầu tránh.

Cơn gió này xem ra càng lúc càng dữ dội, không có dấu hiệu dừng lại. Ngay cả người quay phim đang vác máy quay cũng không cố được nữa, quay mặt đi, đầu cúi gằm xuống.

Phim trường càng lúc càng lộn xộn, trận cuồng phong không biết từ đâu tới cuốn theo bụi cát, lá cây và cành khô, dường như còn muốn thổi bay tất cả mọi người ở đây.

Đoàn phim cuống cuồng, Đạo diễn vừa hé mắt liền trông thấy một đường đen sì từ mặt đất lan ra tới tận chân trời, giống như bầu trời bị rạch ra một khe khổng lồ.

Đường đen kỳ lạ ấy tới mỗi lúc một gần, Đạo diễn chỉ kịp hét lên: "Máy... máy...!", thì đã bị cát bay đầy mắt, không còn nhìn được gì nữa. Mọi người ai nấy đều cảm thấy nóng rực toàn thân tựa như bị ném vào nồi hấp, nhưng còn chưa kịp kêu la thì cơ thể lại như bị lôi ra khỏi nồi hấp, lỗ chân lông toàn thân thu nhỏ lại, lạnh rùng mình.

Trong chớp mắt, gió đột ngột ngừng thổi, mọi người mở mắt, ngơ ngác không biết đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng ngoại trừ thấy những người xung quanh chật vật nhem nhuốc ra thì không hề thấy bất cứ một đường đen kỳ dị nào, tựa như nó chưa từng xuất hiện.

"A!"

https://thuviensach.vn

Một tiếng hét chói tai đột nhiên vang lên, suýt nữa khiến Đạo diễn vỡ cả tim. Cùng lúc ấy, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt tới Thượng Quân Trừng bị té ngã đang nằm trên mặt đất. À không, là bị người khác đè lên không thở nổi. Cả phim trường rối loạn, trợ lý Jim và mấy nhân viên chạy lại muốn nâng Thượng Quân Trừng dậy, nói đúng ra phải là nâng cái người đè trên anh dậy trước.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cô gái trên mình Thượng Quân Trừng, cô ta mặc đồ cổ trang, mái đầu quy củ đặt sát trên ngực Thượng Quân Trừng, chiếc mũ Kim Bộ Diêu[2]trên đầu đè lên mặt Thượng Quân Trừng khiến anh hít thở không nổi. Đám fan nữ đứng bên ngoài đã bắt đầu nức nở thét lên, tay chân ở tư thế sẵn sàng bay qua rào chắn, chạy vào lôi người đè lên Thượng Quân Trừng ra. Đặc biệt là khi nhìn rõ người con gái kia đang ép vào khuôn ngực của thần tượng quả là căm hận đến xé lòng. Người của đoàn phim chạy tới nơi, Thượng Quân Trừng cố gắng nhích đầu ra ngoài, tiếc là lực bất tòng tâm: "Nhanh! Nhanh kéo người đàn bà điên này ra khỏi người tôi!"

[2] Bộ trâm cài đầu lớn của phi tần.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Fan Cuồng

Đây là lần đầu tiên Từ Nam Phương xuất hiện ở nơi này, tất cả những gì nàng còn nhớ được hoàn toàn giới hạn trong làn ánh sáng kỳ dị kia. Nàng chỉ nhớ rõ khối sao sa trong tay mình vào giờ Hợi bỗng nhiên phát ra quầng sáng quái dị, đó không chỉ là một quầng sáng, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy toàn thân mình bị bủa vây bởi một thứ chất lỏng kỳ dị nào đó, thậm chí toàn bộ máu trong người đều chảy theo vòng xoáy của luồng lưu khí ấy, cả người nàng tê dại, không thể nhúc nhích.

Từ Nam Phương vốn dĩ đã dự liệu được mảnh thiên thạch sẽ sinh ra biến hóa dị thường nhưng tuyệt đối không thể ngờ rằng mình lại bị đưa tới tương lai gần bốn trăm năm sau.

Nàng dần dần lấy lại ý thức từ trong mớ ký ức lộn xộn, dần dần cảm nhận được cơ thể mình vẫn còn tri giác, nàng mở mắt. Cảm thấy dưới thân mình có gì đó mềm mềm, hóa ra là một người đàn ông! Mặc dù rằng gã trai đó cực kỳ điển trai.

Đám nhân viên ba chân bốn cẳng chạy tới, luống cuống kéo người phụ nữ nằm trên Thượng Quân Trừng dậy. Phóng viên đứng bên ngoài thi nhau chụp ảnh, một người của đài truyền hình nào đó khó khăn lắm mới tìm thấy chiếc micro, vội vàng ngó vào gương chỉnh sửa lại mái tóc, rồi nhìn thẳng về phía máy quay gấp gáp nói với giọng Hồng Kông: "Vừa rồi tại trường quay đột nhiên nổi một trận gió to, lợi dụng lúc ấy, một người fan cuồng của Danny đã lẻn vào bên trong phim trường, diễn cảnh 'Bá vương ngạnh thượng cung[1]', đẩy ngã Thượng Quân Trừng của chúng ta xuống đất, còn có ý đồ cưỡng hôn. Quý vị có thể thấy cảnh tượng đằng sau tôi lúc này, nhân viên đoàn phim vừa lôi cô gái fan cuồng kia dậy, tuy nhiên cô ta

https://thuviensach.vn

không hề có ý định rời khỏi đây. Tuy rằng hiện tại chúng tôi đứng khá xa hiện trường, không nghe rõ họ đang nói gì nhưng hoàn toàn có thể thấy bộ dạng của cô gái rất kiên quyết, còn cả Thượng Quân Trừng của chúng ta thì đang có vẻ vô cùng, vô cùng tức giận..."

[1] Bá vương ngạnh thượng cung: Dùng sức mạnh để cưỡng ép.

Đạo diễn và Phó đạo diễn vội vàng chạy tới, gắt ầm lên: "Cái đám kịch vụ các người đều ăn hại hết à? Người ở đâu tùy tiện vào phim trường thế này!"

Trợ lý Jim cẩn thận phủi phủi đất cát sau lưng áo Thượng Quân Trừng, lo lắng hỏi: "Danny, không sao chứ? Trời ạ, sao người ở đây lại lỗ mãng, vô học như thế chứ?"

Thượng Quân Trừng có vẻ rất phẫn nộ, có lẽ vì bị Từ Nam Phương đè đau quá, anh cau mày, nhưng lại quay sang Jim tức giận nói: "Tôi không sao, anh đừng có coi tôi như là lão già bảy mươi vậy."

Từ Nam Phương giãy giụa kịch liệt, nàng bị những người ăn mặc kỳ lạ, hành vi thô lỗ giữ lại, liền lớn tiếng quát: "Các ngươi làm cái gì thế hả? Hỗn xược! Ngươi là ai?"

Nàng nhìn chằm chằm vào bộ "long bào" trên người Thượng Quân Trừng, chiếc áo vàng thêu hình rồng ở giữa. Màu sắc này, hoa văn này chỉ Hoàng đế mới có thể sử dụng. Hắn là ai? Là Hoàng đế nước nào? Đây là đâu? Từ Nam Phương hoàn toàn không biết gì hết, nàng chỉ thấy rất đau đầu.

Jim thấy cô ta nhìn chằm chằm Thượng Quân Trừng thì gắt: "Nhìn cái gì mà nhìn? Có tin là chúng tôi báo cảnh sát không? Gây loạn như vậy, có phải cô có ý định mưu hại Quân Trừng không hả? Quân Trừng có fan như cô đúng là xui xẻo."

https://thuviensach.vn

"Thôi thôi, đuổi cô ta ra ngoài là được rồi." Thượng Quân Trừng nhắm mắt lại, quay đầu chuẩn bị rời đi.

"Thôi á? Danny, anh không biết chuyện này nghiêm trọng thế nào đâu!" Jim nhìn đám phóng viên bên ngoài, đã có mấy người đang định lao vào. Anh ta giậm chân: "Danny, cậu có thấy đám phóng viên kia không hả? Báo chí ngày mai nhất định sẽ có tin tức lá cải, chưa biết chừng còn có tin cậu bị fan cuồng cướp mất nụ hôn đầu nữa đấy. Trời ạ, Danny, bộ phim này cậu không có cảnh hôn, cậu được fan nữ sùng bái như thế, nếu tin tức này bị truyền ra nhất định sẽ bất lợi cho cậu đó!"

Jim vô cùng lo lắng, không thèm lảm nhảm với Thượng Quân Trừng nữa mà chạy thẳng tới chỗ phóng viên. Nhưng anh ta có xua đuổi thế nào cũng không chặn được tin đồn mà còn khiến cho đám phóng viên càng thêm hăng hái.

"Chúng ta có thể thấy cô fan nữ kia đã chăm chút trang phục thế nào. Trên người cô ta mặc đồ cổ trang, có thể cô ta cũng như những fan nữ khác có mặt tại đây, đều là vì bộ phim của Thượng Quân Trừng. Tuy nhiên cô gái này đã dùng cách thức hơi cực đoan một chút, trực tiếp xông vào cướp nụ hôn đầu của Thượng Quân Trừng. Haizzz... Tiểu Vũ tôi cũng như các bạn, cảm thấy trái tim rất đau đớn, các fan có mặt tại phim trường lúc này đều đã tỏ ra vô cùng phẫn nộ."

Âm lượng giọng nói của cô phóng viên kia tăng lên đến mấy chục đề-xi-ben: "Hiện tại, trợ lý của Quân Trừng đã ra bên ngoài đuổi phóng viên rồi, nhìn bộ dạng của anh ta rõ ràng là rất không hy vọng chuyện này được phơi bày ngoài ánh sáng! A! Fan nữ cuồng nhiệt kia đang giằng co với người của đoàn phim. Cô ấy hình như đang níu lấy Quân Trừng? Trời ơi, có vẻ như mọi chuyện càng lúc càng phức tạp, toàn bộ đoàn phim đều hỗn loạn. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn khúc gì? Hay là... cô gái kia căn bản không phải fan... Các bạn đang theo dõi bản tin trực tiếp từ trường quay Thiên hạ thiếu niên. Tôi là Tiểu Vũ của đài truyền hình XX..."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương túm lấy "long bào" của Thượng Quân Trừng. Vừa rồi nàng lớn tiếng quát nhưng không ai dừng tay, nàng khua khoắng chân tay, vừa vặn tóm được vạt áo Thượng Quân Trừng: "Rốt cuộc ngươi là ai? Đây là đâu?" Từ Nam Phương chợt nhớ tới viên sao sa kia, chẳng lẽ nó là chiếc chìa khóa huyền bí, đưa nàng tới một quốc gia khác?

Thế nhưng khi nàng vừa mới dứt lời, Thượng Quân Trừng đã mất kiên nhẫn giằng lại vạt áo bị nàng tóm, hai người cùng co kéo, chỉ nghe một tiếng "soạt", long bào rách một mảng!

"Thần kinh à?" Thượng Quân Trừng bực bội, dữ tợn trừng mắt lườm Từ Nam Phương rồi quay đầu bỏ đi.

Từ Nam Phương ngơ ngẩn nhìn chung quanh, ánh mắt chạm tới Dương Ngọc Hoàn đang bị trói trên đài cao, lại thấy dưới đài chất đầy rơm củi, chợt hiểu ra mình bị người khác bắt cóc đưa ra bên ngoài, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Các ngươi, các ngươi muốn thiêu chết ta? Các ngươi là ai? Là người của Hoàng hậu đúng không? Tất cả đều là quỷ kế của bà ta đúng không?"

Từ Nam Phương nhớ lại luồng ánh sáng chói mắt phát ra từ khối đá, tâm trạng nàng rối loạn, thậm chí không còn khả năng suy xét, chỉ có thể nghĩ rằng tất cả đều là âm mưu của Hoàng hậu, cái gì mà ánh sáng đỏ chứ! Chẳng qua là bà ta dùng thủ thuật che mắt mọi người, cố ý để nàng biến mất trước mặt Hoàng thượng rồi đưa nàng tới một nơi khác để bí mật hành hình.

Đột nhiên bị khối sao sa đưa đi vượt thời gian, đầu óc Từ Nam Phương bị "chập mạch" tạm thời, nàng mù mờ nhìn đám người lạ lùng hoàn toàn không giống thần dân của Đại Minh này. Cảm thấy đầu mình nóng bừng, Từ Nam Phương chỉ kịp hô lên hai câu rồi ngất lịm: "Hoàng thượng, ta muốn gặp Hoàng thượng..."

https://thuviensach.vn

"Cái quái gì thế?" Người kéo Từ Nam Phương ra ngoài sững sờ khi thấy nàng đột nhiên hôn mê bất tỉnh, anh ta nhìn về phía Phó đạo diễn.

Hai vị đạo diễn chạy tới, tỉ mỉ quan sát cô gái ăn mặc kỳ lạ này, đầu tóc cô ta rối bù, trên mặt còn dính đất cát do vừa nãy bị Thượng Quân Trừng đẩy ngã, mũ Kim Bộ Diêu trên đầu nghiêng nghiêng xiên xẹo sắp rơi ra.

Về câu nói cô ta thốt lên trước lúc ngất, Phó đạo diễn chỉ còn biết dở khóc dở cười. Ông ta bĩu môi nói với Đạo diễn đang liếc nhìn Thượng Quân Trừng ở trong nhà tranh: "Haizzz... Thật đúng là dạng người nào cũng có, ở đây thật sự có người cho rằng chỉ cần mặc cổ trang là có thể làm bạn diễn với thần tượng! Cô gái này còn nghĩ rằng mình là Dương quý phi!"

Đạo diễn hung hãn nhìn Phó đạo diễn: "Vui gớm nhỉ? Có cái gì mà vui ở đây? Tôi nói cho các anh biết, nếu không phải vì khoản tiền đó thì tôi thà tìm hai diễn viên mới đóng còn hơn! Làm cái gì cũng không được yên!"

Nói xong, Đạo diễn quẳng tập kịch bản trong tay đi: "Hôm nay dừng ở đây! Không quay nữa!"

Đạo diễn vừa rời khỏi, hai nhân viên đang đỡ Từ Nam Phương đành hướng ánh mắt về phía Phó đạo diễn: "Cô gái này hôn mê rồi, làm sao giờ?"

"Làm sao? Mấy cậu là đầu heo à mà còn hỏi tôi. Người điên thì phải đưa tới viện tâm thần chứ còn sao nữa!"

"Nhưng... ở đây không có viện tâm thần!" Hai người nói với vẻ đáng thương.

"Không có thì quẳng cô ta ra ngoài!" Phó đạo diễn gằn giọng nói.

https://thuviensach.vn

Ông ta vừa dứt lời, lập tức bị cái gì đó nằng nặng rơi trúng đầu. Ông ta choáng váng cúi xuống nhìn, thì ra là một chai nước khoáng, chính là do vị Đạo diễn kia ném tới.

Đạo diễn vừa bỏ đi đã lập tức quay về, nổi cơn điên với Phó đạo diễn: "Anh cho rằng ở đây chưa đủ loạn hả? Không thấy cô ta ngất rồi sao? Bên ngoài bao nhiêu người thế này, anh vứt cô ta đi là muốn cảnh sát tới hỏi thăm đoàn phim hay sao hả?" Ông ta chán nản chẳng buồn nói thêm với Phó đạo diễn nữa, trực tiếp phất tay với hai nhân viên kia, "Nhanh nhanh đưa cô ta tới bệnh viện gần nhất đi."

***

Buổi tối, trong một nhà nghỉ nhỏ ở Sơn Tây, Thượng Quân Trừng đang ngồi trong phòng đập muỗi thì tiếng gõ cửa dồn dập vang lên khiến anh bừng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ. Thượng Quân Trừng uể oải đi ra mở cửa để trợ lý Jim vào phòng.

Sắc mặt Jim tái nhợt, trong tay cầm một xấp giấy, giận dữ nói với Thượng Quân Trừng: "Hỏng rồi! Hỏng rồi! Danny, tôi đã bảo rồi mà, cậu lên mạng chưa?"

Thượng Quân Trừng cười nhạt: "Anh biết rồi còn cố ý hỏi à? Ở đây làm sao mà lên mạng được."

Jim ném xấp giấy lên giường: "Công ty vừa gửi fax tới, cậu xem tin tức này đều do mấy kênh truyền hình và trang web nhỏ tiết lộ ra, nếu như đài truyền hình chính thức cũng nói về những chuyện này thì nhất định cậu sẽ gặp rắc rối lớn đấy! Cậu xem xem, những dòng tin này đều nói về chuyện hôm nay! Thật là càng nói càng thái quá!"

"Trời! Cậu đọc cái này mà xem, cái gì màHoa dạng nam[2] khó giữ nụ hôn đầu, bị fan cuồng cưỡng hôn! Ôi mẹ ơi, còn có cả ảnh chụp, lần này có muốn giải thích cũng không xong rồi."

https://thuviensach.vn

[2] Hoa dạng nam: Những chàng trai có ngoại hình đẹp như hoa, đồng thời là tên gốc của bộ phim Boys over flowers, hay Vườn sao băng.

"Cái này còn kinh khủng hơn: Yêu đến phát điên, lại còn có cái tít: Fan cuồng trang bị đầy đủ xuất trận đánh gục thần tượng. Còn có cái này, Tháng đầu tiên khởi quay gặp phiền phức không ngừng, đoàn phim 'Thiên hạ thiếu niên' suy nghĩ tới việc đổi diễn viên. My god! Sự việc quá nghiêm trọng rồi, tôi nghe nói quả đúng là có người liên hệ tới đoàn phim hỏi có thể đổi vai diễn Đường Minh Hoàng của cậu không. Danny, cậu nói xem, chuyện này có phải là rất tệ không?"

"Tôi thấy cũng chẳng có gì tệ hại cả." Thượng Quân Trừng không một chút hoang mang, "Dù sao thì tôi cũng không muốn diễn cái ông Đường Minh Hoàng ấy. Ai thích thì cho người ta diễn đi."

"Này, cậu nói cái quái gì thế?" Jim nghe vậy, có chút mất hứng, "Cậu có biết công ty mất bao nhiêu tiền để cậu có được cái vai diễn này không? Cậu không muốn đóng thì cũng đừng hy vọng công ty sẽ nâng đỡ cậu nữa."

Thượng Quân Trừng lườm Jim một cái: "Tôi chỉ muốn sáng tác, muốn hát. Ngay cả ghi-ta anh cũng không cho tôi mang theo, tôi còn đâu hứng thú nữa? Anh đi mà nói với bọn họ, nâng thì nâng không nâng thì thôi." Nói xong, anh đứng phắt dậy, sắc mặt lạnh lùng đến mức có thể khiến Jim đông cứng thành băng.

"Danny, thôi được rồi, cậu tức giận cái gì chứ? Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi." Jim có vẻ bất lực nói, "Trên đời này nào ai có thể hoàn toàn sống dựa vào sở thích? Dù cậu có tài đi nữa, nếu không nghe theo yêu cầu của công ty, thì cũng sẽ bị chìm nghỉm mà thôi."

Thượng Quân Trừng không phải kẻ ngốc, nhưng do tính cứng đầu nên vẫn cố chấp nói: "Bộ phim này phải quay trong hai tháng sao? Đều ở đây?

https://thuviensach.vn

Muốn đi máy bay trước tiên cũng phải ngồi xe hơi bốn tiếng, tôi không thể vì bộ phim này mà bỏ tất cả những công việc khác được."

"Tháng sau tôi còn có buổi biểu diễn, không cần luyện thanh ư?"

"Danny, chuyện này cậu yên tâm, tôi vừa bàn bạc với đoàn phim rồi, ngày mai sau khi quay bổ sung mấy cảnh hôm nay, chúng ta sẽ đổi nơi khác, không ở đây nữa, về studio quay, đỡ bận rộn." Jim thấy khẩu khí của Thượng Quân Trừng có vẻ đã bớt căng thẳng, nên cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, "Nhưng mà, mai còn một việc nữa..." Sắc mặt Jim biến đổi, đây mới là vấn đề quan trọng anh ta muốn nói khi đến nơi này.

Jim lấy một tờ giấy trong tập kia ra: "Cậu nhìn đây, bài báo này tung tin thái quá: Bạn gái cũ tìm tới phim trường làm loạn, vì muốn che đậy mà đánh ngất cô gái si tình."

Jim vừa đọc tiêu đề vừa nhìn vào mắt Thượng Quân Trừng.

"Thế này là thế nào?" Thượng Quân Trừng kinh ngạc.

Jim khịt mũi nói: "Thế tức là sao? Còn phải nói nữa à, nhất định là công ty Mika giở trò. Bọn họ từng có mâu thuẫn với chúng ta, bây giờ thấy cậu nổi tiếng như thế nên đố kỵ, mua chuộc cánh phóng viên kia để viết bài này. Họ nói cái gì mà trước khi cậu chính thức biểu diễn đã từng có bạn gái, nổi tiếng rồi liền đá cô ta, kết quả là bây giờ cô gái ấy đuổi theo tới tận phim trường làm loạn. Lúc cô ta hôn mê, rất nhiều phóng viên có mặt đã cho rằng có uẩn khúc, thế nên sự việc mới thành ra thế này, tin đồn lan truyền đi đều bị tam sao thất bản hết. Dù sao thì người ta có nói dối cũng không bị sét đánh."

"Loại tin đồn này việc gì phải để tâm, đâu phải lần đầu tiên tôi dính vào chứ."

https://thuviensach.vn

"Đúng là người trong sạch thì vẫn cứ trong sạch, chuyện này không cần giải thích, nhưng mà sợ nhất là thông tin này bị các tờ báo chiều đăng lại. Cậu nên nhớ là chúng ta còn phải bán vé tour lưu diễn của cậu nữa, công ty cũng không muốn chuyện này làm ảnh hưởng tới việc đóng phim của cậu. Hơn nữa, hôm nay có rất nhiều phóng viên chứng kiến cảnh cô gái kia ngất xỉu, còn thấy cậu và cô ta giằng co một lúc, chuyện này nếu cậu phớt lờ không giải thích cũng không tốt. Dù sao thì chúng ta cũng chưa đứng vững chân ở Đại lục."

"Jim, rốt cuộc là anh đứng về phía ai? Anh biết rõ là tôi phiền phức nhất..." Thượng Quân Trừng còn chưa nói xong đã bị Jim cắt ngang: "Tôi đương nhiên đứng về phía cậu, tôi theo cậu từ Ý tới Hàn Quốc, từ Hàn Quốc tới Hồng Kông, bây giờ lại cùng cậu tới Đại lục, sao cậu có thể nói như thế chứ? Danny, tôi đã thương lượng với công ty rồi, ngày mai quay xong mấy cảnh chúng ta sẽ tới bệnh viện trong thị trấn thăm cô gái kia một chút. Đến lúc ấy thông báo cho cánh phóng viên tới, cậu sẽ tiếp nhận phỏng vấn của họ. Cậu nghĩ mà xem, cô gái kia gây nhiều phiền toái cho cậu như vậy, cậu không những không để bụng mà còn tới thăm hỏi, chuyện này chẳng phải sẽ từ xấu biến thành tốt ư?" Jim hiểu rõ tính tình Thượng Quân Trừng, nên tận lực khuyên bảo.

Sợ Quân Trừng đổi ý, anh ta vội vỗ vỗ cánh tay Quân Trừng rồi đứng dậy đi ra ngoài: "Ờ, cứ thế nhé, cậu chỉ cần làm theo những gì tôi vừa nói là OK."

Bệnh viện thị trấn Sơn Tây chỉ là một tòa nhà hai tầng, phòng ốc cũ nát, lớp sơn trên hành lang bong tróc từng mảng như đã được sơn quét từ bảy tám năm trước rồi. Lối đi nhỏ hẹp chật ních người, không phải bệnh nhân, mà là phóng viên!

Đám phóng viên đang ra sức chen lấn, những người tới từ các tờ báo và đài truyền hình lớn, đều giành được chỗ bên ngoài cửa phòng bệnh, dáng vẻ háo hức nóng lòng chờ đợi nhân vật chính của ngày hôm nay xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Cô gái nằm trên giường bệnh nhắm nghiền hai mắt, son phấn trên mặt chỗ hồng chỗ trắng nhòe nhoẹt, có lẽ lúc lau đất cát đã làm nhòe đi. Món đồ trang sức đội trên đầu cô ta đặt trên chiếc giường bẩn khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất buồn cười, giống như một món đồ chơi kỳ lạ của trẻ con. Không ai chú ý đến cô ta, trong mắt mọi người, cô ta là bệnh nhân tâm thần.

Diễn viên chính cuối cùng cũng lên sân khấu, Thượng Quân Trừng và trợ lý Jim đi đến trong vòng vây bảo vệ của mấy nhân viên đoàn phim. Ánh đèn flash nhấp nháy liên tục khiến bác sĩ và y tá của bệnh viện đều ngồi một góc giơ tay lên che mắt. Từ Nam Phương nằm trên giường cũng chớp chớp mắt nhìn nhưng sau đó quen rồi lại nhắm nghiền.

Jim khách sáo cười với đám phóng viên: "Quân Trừng vừa từ phim trường tới đây, mọi người cũng biết là hôm qua có một fan của Quân Trừng ngất xỉu ở phim trường, tuy cách cư xử của cô gái này thật khó mà chấp nhận được nhưng Quân Trừng của chúng ta sẽ không để bụng, dù công việc rất bận rộn nhưng anh vẫn bớt thời gian tới thăm fan hâm mộ của mình. Anh rất quan tâm tới người hâm mộ của mình..."

Trong lúc Jim nói chuyện với đám phóng viên, Thượng Quân Trừng đặt bó hoa trong tay xuống đầu giường của Từ Nam Phương, anh nhìn một lúc rồi đặt tay lên trán cô, cố tỏ vẻ quan tâm mà ngay bản thân mình cũng thấy buồn nôn.

Jim giả vờ hỏi: "Sao rồi, tôi đã bảo không có vấn đề gì rồi mà, cậu cứ yên tâm đi." Rồi anh ta lại quay đầu nói với phóng viên, "Lúc đang quay phim, Quân Trừng còn không quên bảo tôi gọi điện tới bệnh viện hỏi thăm tình hình cô gái này, nhờ bác sĩ y tá ở đây quan tâm tới cô ấy. Quân Trừng hôm nay bốn giờ sáng đã phải dậy, đến bây giờ còn chưa được chợp mắt."

"Danny, anh quan tâm cô ta như thế có phải là quan hệ giữa hai người không đơn thuần chỉ là thần tượng và fan? Tôi nghe nói, cô ta là bạn gái cũ

https://thuviensach.vn

của anh, có đúng thế không?" Phóng viên vẫn luôn đi thẳng vào vấn đề. Bọn họ đợi lâu như thế cũng chỉ vì muốn đào bới tin tức mà thôi.

"Đương nhiên không phải, chúng tôi..." Jim còn chưa nói xong đã bị một phóng viên khác thẳng thừng cắt ngang, "Chúng tôi muốn nghe Danny đích thân trả lời."

Jim đành ngậm miệng, làm mất lòng phóng viên đôi khi đem lại rất nhiều phiền phức, may mà hôm nay Thượng Quân Trừng cũng tỏ ra phối hợp. Anh lên tiếng rành mạch: "Đây là lần đầu tiên tôi tới Đại lục, trước khi đi hát tôi sống ở Ý, chẳng nhẽ mọi người nghĩ rằng cô ấy đuổi theo tôi từ Ý tới tận đây?"

Câu trả lời của Thượng Quân Trừng khiến một vài người bật cười. Cô gái nằm trên giường bệnh kia ăn mặc khiến người ta vừa nhìn đã biết thần kinh không bình thường. Fan cuồng như thế có rất nhiều, nhưng phóng viên thì lúc nào cũng tìm trăm phương ngàn kế để làm lớn chuyện.

"Tôi nhớ có một câu nói thế này, người thông minh không tin vào những tin đồn. Tôi nói không sai đấy chứ!"

Thượng Quân Trừng chỉ nói đến thế rồi dừng lại, Jim rất hài lòng tiếp lời: "Đúng thế, chúng tôi đã xác minh được cô gái này thần kinh có vấn đề. Những thông tin vô căn cứ trước đây đều là phỉ báng, công ty chúng tôi hoàn toàn có quyền nhưng tạm thời vẫn chưa truy cứu trách nhiệm của những người tung tin thất thiệt đó."

"Nhưng tôi nghe nói tại phim trường cô gái này còn giằng co với người của đoàn phim, nếu không có uẩn khúc gì thì tại sao các anh lại không cho người ta chụp ảnh tại phim trường?" Vẫn có phóng viên không chịu từ bỏ, kiên trì tới cùng.

"À!" Jim chột dạ liếc nhìn Thượng Quân Trừng, anh ta biết rõ chuyện này thực ra là lỗi của mình, "Là thế này, chúng tôi cũng chỉ vì lo lắng cho

https://thuviensach.vn

cô gái này, không muốn để người nhà cô ấy biết được những tin tức không hay. Dù sao đối với họ mà nói, con gái mình có bệnh cũng không phải chuyện vui vẻ gì, nếu như đăng lên báo, nhất định sẽ ảnh hưởng lớn tới cuộc sống gia đình họ..."

Vấn đề này Jim đã sớm nghĩ ra cách đối phó, một vài phóng viên rất biết chọn thời cơ mà bổ sung: "Hóa ra là hiểu lầm, may mà Danny đã làm sáng tỏ, nói rõ mọi chuyện cho người hâm mộ được biết."

"Đúng vậy, Quân Trừng là người rất có trách nhiệm, cậu ấy căn dặn tôi nhất định phải liên lạc với người nhà cô gái này, đưa cô ấy về nhà, nhưng thấy bảo trên người cô ta không có giấy tờ gì cả nên lại nhắc tôi liên lạc với cảnh sát địa phương, chờ sau khi cô ấy tỉnh lại, sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện tâm thần trước." Jim tỏ ra rất có trách nhiệm, "Chúng tôi đã liên hệ xong xuôi rồi."

Nói xong, anh ta dùng tay khẽ chọc vào người Thượng Quân Trừng, Thượng Quân Trừng đành phải tiếp tục nói: "Đúng thế, chúng tôi sắp rời khỏi Sơn Tây, nhưng trước khi đi chúng tôi sẽ nhờ cảnh sát thu xếp ổn thỏa cho cô gái này. Trước hết sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện tâm thần điều trị, sau đó sẽ đăng báo tìm người nhà cho cô ấy. Chúng tôi cũng rất hy vọng quý vị phối hợp, không đăng ảnh chụp của cô ấy lên tạp chí giải trí."

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 3: "Người Con Gái Của Anh"

Hiểu lầm được xóa bỏ, phóng viên không thể đào bới thêm được cái gì nữa, đành phải tìm những vấn đề khác để hỏi Thượng Quân Trừng. Thượng Quân Trừng và trợ lý Jim đáp được hai câu thì vội vàng lấy lý do phải đi cho kịp chuyến bay để rời khỏi bệnh viện. Jim cười hì hì nói với đám phóng viên: "Quân Trừng bây giờ phải ra sân bay ngay, nếu còn vấn đề gì mời các vị hỏi vào dịp khác."

Jim dùng tay ra hiệu, Thượng Quân Trừng đành cho đám phóng viên một nụ cười tạm biệt. Bỗng nhiên một phóng viên của một đài truyền hình cố hỏi thêm câu cuối: "Anh có thể gửi lời chào tới khán giả bằng tiếng Ý được không?"

Thượng Quân Trừng đành ngắn gọn nói một câu bằng tiếng Ý: "Xin chào mọi người, tôi là Danny - Thượng Quân Trừng, tôi sẽ dùng tiếng hát để báo đáp lại lòng yêu mến của mọi người." Nói xong, anh còn dùng tiếng Trung để thuật lại một lần nữa.

"Cảm ơn Quân Trừng!" Phóng viên hài lòng nhìn về phía máy quay ra hiệu thành công.

Khi Thượng Quân Trừng và Jim đi ra từ giữa vòng vây phóng viên thì một tiếng động đột ngột vang lên trong phòng bệnh. Giống như đã hẹn sẵn, tất cả những âm thanh khác đều im bặt, căn phòng rộng trở nên yên tĩnh tựa như không có người.

Đám phóng viên không hẹn nhau trước mà đồng loạt quay đầu lại nhìn vào phía trong cùng của gian phòng, cô gái được nhắc đến như nhân vật

https://thuviensach.vn

chính của câu chuyện đã ngồi dậy trên giường, đôi mắt cô ta nhìn chằm chằm vào Thượng Quân Trừng, tiếng động vừa rồi rõ ràng là cô ta cố ý gây nên.

Mọi vấn đề thoáng cái đã quay trở lại, đám phóng viên tinh ranh lập tức tìm ra mánh lới mới, ánh đèn flash lại loang loáng liên tục khiến người ta có cảm giác lóa mắt.

Hai hàng lệ lặng lẽ chảy xuống trên khuôn mặt cô gái kia, mái tóc rối bời và lớp phấn trang điểm dường như không thể che giấu được đôi mắt đầy thần thái của cô.

Đôi mắt biết nói ấy lúc này đang bị ngập chìm trong dòng lệ không ngừng chảy.

Jim và Thượng Quân Trừng dừng bước chân, nhưng họ đều có cảm giác rất kỳ lạ. Cô gái ngồi trên giường kia hình như vừa gọi Thượng Quân Trừng bằng tên Danny, và hình như còn dùng tiếng Ý!

Ảo giác ư?!

Thượng Quân Trừng và Jim nhìn nhau. Một người Trung Quốc thần kinh có vấn đề làm sao có thể nói được tiếng Ý?

Nhưng bọn họ hoàn toàn không nghe sai, cô gái ngồi trên giường kia nhìn Thượng Quân Trừng bằng ánh mắt u oán: "Anh thật sự nhẫn tâm để em ở lại nơi này một mình sao?"

Thượng Quân Trừng nghe không sai, cô ta nói câu đó, hơn nữa còn dùng tiếng Ý.

Đám phóng viên lại nhao nhao lên, kẻ ngu cũng biết chỗ này có tin tức để mà bới móc, dù họ không hiểu tiếng Ý nhưng vẫn mở bút ghi âm và micro ra, vẻ mặt hưng phấn quá mức. Nếu như cô gái kia chỉ là một người

https://thuviensach.vn

hâm mộ ca nhạc bình thường thì sao lại biết nói tiếng Ý chứ? Huống hồ, Thượng Quân Trừng còn nhất nhất cho rằng cô ta có vấn đề về thần kinh.

Cho dù là tình huống gì đi nữa, chắc chắn Thượng Quân Trừng có chuyện giấu giếm, đây chẳng phải là một tin cực "hot" hay sao?! Nhìn sắc mặt u buồn của cô gái kia, phải đến tám phần cô ta là bạn gái cũ của Thượng Quân Trừng.

Phóng viên mồm năm miệng mười cái gì cũng muốn hỏi, người này chen người kia, người kia cản Thượng Quân Trừng, cuối cùng Thượng Quân Trừng và Jim bị bọn họ vây kín, bắt phải giải thích.

Lúc này Jim đã sa sầm mặt: "Này! Cô nói bậy bạ cái gì thế hả? Chúng tôi không quen biết cô!"

Nhưng cô gái kia vẫn không có ý định dừng lại: "Danny, anh muốn vứt bỏ em đúng không? Thế nên anh mới lừa họ."

"Được rồi được rồi!" Jim bắt đầu hoang mang, "Quỷ kế! Quỷ kế! Cô gái này nhất định đang có vấn đề gì đó!" Jim dùng tiếng Ý nói với Thượng Quân Trừng. Tình huống như thế này bọn họ chưa từng gặp qua, cũng tuyệt đối không ngờ tới, thậm chí không còn biết ứng phó ra làm sao.

Thượng Quân Trừng cũng không tránh khỏi sợ hãi, nhưng anh vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nói bằng tiếng Trung thật rành mạch: "Cô cho rằng cô nói như vậy sẽ có người tin sao? Tôi đúng là đã được mở rộng tầm mắt rồi. Hóa ra trên đời này vẫn còn hạng người như cô!"

Đám phóng viên tuy rằng nghe không hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng đều nôn nóng muốn tham gia vào cuộc đối thoại của họ. Jim vẫn còn đứng một bên ra sức giải thích trong khi đã có mấy phóng viên chuyển mục tiêu tấn công sang cô gái kia, anh một câu, tôi một câu, tranh nhau hỏi: "Xin hỏi cô và Thượng Quân Trừng có quan hệ gì?"

https://thuviensach.vn

"Hai người có phải người yêu không?" Có người không biết tiếng Ý, đành dùng tiếng Anh để hỏi.

Cô gái trên giường cười nhạt, nhìn về phía Thượng Quân Trừng, nói: "Em là người con gái của anh! Em nói với họ như vậy, được không?" Cô cố ý khiến đám phóng viên kia có cuống cũng không làm được gì, từ đầu tới cuối không hề dùng tới tiếng Hán.

"Cô muốn làm gì?" Thượng Quân Trừng lạnh lùng hỏi.

Jim cũng sắp phát điên, giọng nói gần như mang theo ngữ khí khẩn cầu: "Cô muốn cái gì? Bao nhiêu tiền? Bọn Mika cho cô bao nhiêu tiền, chúng tôi có thể cho..." Còn chưa nói xong, Jim đã bị Thượng Quân Trừng chặn lại không cho nói tiếp. Tuy rằng đám phóng viên không thể hiểu được ngay lúc này, nhưng kiểu gì cũng có cách nghe hiểu được những lời họ nói.

Cô gái trên giường đáp: "Rất đơn giản. Tôi đi cùng hai anh. Bằng không, tôi sẽ nói với bọn họ rằng tôi là người con gái của anh."

Jim vừa nghe được những lời đó thì run bần bật, dường như có thể tưởng tượng ra hình ảnh hoàn mỹ mà Thượng Quân Trừng tạo dựng bấy lâu sụp đổ trong chốc lát. Anh ta đang định thỏa hiệp thì Thượng Quân Trừng lại không hề khách khí mà cắt ngang: "Vậy thì cô đi mà nói với họ, tôi ghét nhất là bị người khác khống chế. Cô cứ thử xem bọn họ tin hay không tin, tôi không thèm chấp một kẻ điên!"

"Đừng đừng..." Jim kéo Thượng Quân Trừng lại, sợ anh nhất thời kích động mà làm hỏng chuyện, sau đó quay lại tươi cười nhìn cô gái kia: "Cô đi cùng chúng tôi..."

Jim còn chưa kịp nói hết câu, Thượng Quân Trừng đã chặn họng: "Anh bị điên à? Anh làm vậy phóng viên sẽ không tung tin vớ vẩn chắc? Anh đưa cô ta đi theo, phóng viên càng có chuyện mà viết bậy." Khuôn mặt đẹp trai của Thượng Quân Trừng lúc này đã xám ngoét vì giận dữ, từ khi bắt đầu đi

https://thuviensach.vn

hát đến giờ, anh chưa từng gặp phải người như vậy. Đối phương lại là một cô gái nhìn cũng không đến nỗi nào.

"Nhưng mà..." Jim bị ánh đèn flash làm cho choáng váng đến nỗi hai chân mềm nhũn.

"Được, cô nói cô là người con gái của tôi, vậy cô nói xem, nốt ruồi trên người tôi ở trước ngực hay sau lưng?" Thượng Quân Trừng hỏi cô gái bằng tiếng Ý. Anh vô cùng tự tin với câu hỏi này, bởi vì cô ta vừa nghe xong, sắc mặt đã trắng nhợt, không trả lời được.

Thượng Quân Trừng cười nhạt: "Cô không trả lời được đúng không? Ngay cả nốt ruồi trên người tôi nằm ở vị trí nào cô cũng không biết thì làm sao có thể là người con gái của tôi được? Tôi nói cho cô biết, cô còn chơi cái trò bịp bợm này nữa tôi sẽ báo cảnh sát, sẽ tố cáo cô tội bịa đặt, tội bôi nhọ nhân phẩm người khác!"

Cô gái đang ngồi trên giường không hề nhụt chí, tốc chăn ra, xuống giường, đi đến bên cạnh Thượng Quân Trừng rồi mỉm cười. Nụ cười ấy khiến Jim chợt rùng mình. Vây quanh là đám phóng viên, nhưng cô đều coi như không thấy ai.

Cô đi tới trước mặt Thượng Quân Trừng, ánh mắt như đang nhìn một sinh vật bậc thấp, liếc Thượng Quân Trừng, giọng nói không chút hoang mang: "Anh có nốt ruồi ở trước ngực hay sau lưng, em không nhớ rõ. Hay là, để em nói với họ, anh có một nốt ruồi son ở dưới mông? Em cũng không biết bọn họ có tin hay không nữa!" Giọng nói của cô không lớn, nhưng cả Jim và Thượng Quân Trừng đều nghe rõ mồn một.

Ánh mắt cô gái bắn ra một cái nhìn nghiêm nghị khiến Jim thiếu chút nữa té ngửa. Trong đầu anh ta chỉ còn hai chữ "độc ác", người phụ nữ này quả thật độc ác!

https://thuviensach.vn

Nốt ruồi ở mông ư? Thật đúng là nhọc công cô ta nghĩ ra được! Thượng Quân Trừng khẳng định sẽ không chịu cởi quần ra trước mặt mọi người, dù có thể chứng minh được cô ta nói dối, nhưng trò khôi hài này truyền ra thì thật sự tổn hại càng lớn tới hình tượng Thượng Quân Trừng.

Chuyện đã thành ra thế này cũng chỉ còn nước đưa cô gái rắc rối kia theo mà thôi. Jim đã hoàn toàn thỏa hiệp rồi. Anh ta tóm lấy Thượng Quân Trừng: "Đi thôi đi thôi, chúng ta rời khỏi đây rồi tính sau, cậu vứt lại cô ta ở đây thật sự còn không biết xảy ra chuyện gì nữa..." Jim cuống đến sắp phát khóc, anh ta biết chuyện hôm nay sẽ trở thành một vụ rùm beng cực lớn, đã chắc như đinh đóng cột. Giới truyền thông sẽ suy đoán bừa bãi quan hệ giữa Thượng Quân Trừng và cô gái kia. Jim thật khó mà tưởng tượng được ngày mai sẽ đọc được những tin tức thế nào, nhưng dù họ có phỏng đoán thế nào thì Thượng Quân Trừng một câu cũng sẽ không thừa nhận.

Đưa cô gái này theo, quả thực là hành động chưa khảo mà đã xưng, công nhận quan hệ giữa họ có uẩn khúc. Thế nhưng cô ta đã nói ra những điều khó nghe như vậy rồi, giờ mà để cô ta ở lại một mình thì thật sự không biết cô ta còn nói ra chuyện gì kinh khủng hơn nữa.

Cũng may là hiện tại cô ta chỉ nói tiếng Ý, đám phóng viên nghe đều không hiểu. Jim kéo cô ta lại: "Đi đi!" Những chuyện khác đợi ngày mai xem tình hình ra sao rồi tìm cách ứng phó, hiện giờ ở lại chỗ này nhiều lời càng rắc rối.

Thượng Quân Trừng muốn ngăn lại nhưng Jim đã nhanh tay đẩy cô gái kia ra giữa vòng vây, giải thích với đám phóng viên: "Nhường đường, nhường đường, cô ấy vừa nói ra địa chỉ của gia đình. Bây giờ tôi phải đi nhờ đồng nghiệp đưa cô ấy về nhà. He he! Làm ơn nhường đường chút nào!" Vừa nói, anh ta vừa lôi kéo Thượng Quân Trừng, bảo anh không được tức giận, càng không nên nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Jim một tay kéo Thượng Quân Trừng, một tay dắt cô gái kia, lại còn không ngừng gật đầu chào phóng viên, dù vẫn có vài nhân viên nữa giúp ba người thoát ra khỏi vòng vây của phóng viên nhưng chung quy vẫn khó mà chống lại được thế tấn công mãnh liệt của họ, Jim gần như đã cảm thấy ngộp thở.

Ra khỏi phòng bệnh, xuống dưới tầng một chỗ chiếc xe việt dã đã đợi sẵn, tất cả mất mười phút đồng hồ, cả ba người đều chảy cạn mồ hôi.

Hai chiếc xe đỗ bên ngoài, nhân viên đã mở sẵn cửa chiếc xe đầu tiên, Jim nói với Thượng Quân Trừng: "Cậu lên xe trước đi!" Ý của anh ta là sẽ để cô gái này ngồi xe sau.

Thế nhưng khi còn chưa vào trong xe, Thượng Quân Trừng nhìn xuống cánh tay của mình thì đã thấy nó bị cô gái kia víu chặt. Cảnh tượng lập tức lại thu hút ánh đèn flash thi nhau nổi lên.

"Cô làm cái quái gì thế hả?" Jim cáu gắt.

"Tôi muốn đi cùng anh ta." Cô gái nói với giọng chắc như đinh đóng cột, không cho người khác bất kỳ cơ hội thương lượng nào.

"Được được, hai người cùng lên xe đi. Tôi ngồi xe sau." Jim đành phải giật dây cho Thượng Quân Trừng đưa theo cô gái kia lên xe, anh ta hoàn toàn không muốn để cho phóng viên bắt thóp được điều gì.

Thượng Quân Trừng cố sức giằng tay ra khỏi cô gái kia nhưng cô ta hệt như cái đuôi mọc trên người anh vậy, vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. Anh đã ngồi vào trong xe rồi mà cô ta vẫn còn tóm chặt lấy anh, nhưng hai cái chân lại không chịu nhấc lên.

Thượng Quân Trừng nổi giận: "Cô không đi nhưng tôi vẫn phải đi, rốt cuộc cô muốn làm cái gì hả?"

https://thuviensach.vn

Cô gái vẫn cứ nhìn Thượng Quân Trừng, dường như bước không nổi.

Thượng Quân Trừng nói với tài xế: "Lái xe đi! Mặc kệ cô ta." Để mặc cô ta người ở trong xe, chân ở ngoài xe.

Tài xế run run khởi động xe. Thấy xe chuyển động, cô gái lại càng sợ hãi, hai tay đang tóm lấy Thượng Quân Trừng chợt rụt lại, nhưng rồi ngay lập tức nhớ tới cái gì, sợ bị Thượng Quân Trừng bỏ rơi, cô ta liền kéo váy thu chân lên xe, sau đó lại bám lấy Thượng Quân Trừng.

Một nhân viên khác lên xe, đóng cửa xe lại.

Cô gái kia toàn thân co rúm, kinh hãi vô cùng, bám lấy cánh tay Thượng Quân Trừng càng thêm chặt.

Thượng Quân Trừng thật sự muốn khóc: "Bố mẹ cô làm thế nào mà sinh ra được cô thế hả?"

Cô không trả lời, chỉ mím chặt môi, da dẻ tái nhợt.

Xe đã chạy, đám phóng viên bên ngoài vẫn còn cố chĩa máy ảnh vào mà chụp. Thượng Quân Trừng kéo tấm rèm cửa xuống, nói với cô gái: "Này này, đừng có bám vào tôi như thế nữa. Xe chạy rồi, cô còn tóm lấy tôi là tôi ném cô đi đấy, ngã ra đấy thì đừng có trách tôi."

Anh khinh bỉ nhìn người con gái bên cạnh từ đầu tới chân, toàn bộ đều là trang phục cổ đại, chỉ có điều đã bị dính bùn đất, lại chưa lau chùi gì cả thế nên khuôn mặt cô ta trông vô cùng bẩn thỉu. Mặt cô ta nhìn không tệ chút nào nhưng mà bộ dạng lôi thôi lếch thếch này cũng khiến Thượng Quân Trừng chẳng thèm liếc mắt. Anh tức giận nói: "Giờ mới được mở mang tầm nhìn! Không ngờ Trung Quốc Đại lục hạng người nào cũng có. Bỏ tay ra, có nghe thấy không?" Thượng Quân Trừng hét lên với cô gái bên cạnh, nhưng xem ra chẳng có lấy một chút tác dụng nào.

https://thuviensach.vn

Cô ta vẫn không chịu buông tay: "Không, anh đừng hòng nghĩ tới việc bỏ tôi lại!" Cô ta không nói bằng tiếng Ý nữa, ánh mắt kiên định và dứt khoát khiến Thượng Quân Trừng kinh hãi. Anh ngửa đầu ra sau, lựa chọn phương án không thèm để ý: "Được, vậy thì cô cứ bám đi!"

Chiếc xe việt dã cuối cùng cũng chạy ra khỏi thị trấn nhỏ, bắt đầu lắc lư trên con đường núi gập ghềnh, từ nơi này tới Thái Nguyên còn mất những bốn giờ đồng hồ nữa. Thượng Quân Trừng có vẻ đã mệt lử cả thể xác lẫn tinh thần, dựa người vào lưng ghế mơ màng ngủ gật.

Đối với anh, ngủ bù trên xe là một chuyện vô cùng hạnh phúc, hơn nữa xe việt dã êm hơn khá nhiều so với các loại xe khác. Tuy nhiên, lần này có vẻ không đúng nữa rồi.

Khi Thượng Quân Trừng vừa mới thiu thiu ngủ thì lại bị một mùi chua lòm xông vào mũi đánh thức, anh cảm giác được đùi mình hơi nóng. Như ý thức được cái gì, anh đột ngột mở mắt ra, quả nhiên thấy một mảng trên quần mình lênh láng thứ chất lỏng vàng vàng trắng trắng.

Cô gái bên cạnh vẫn tóm chặt lấy cánh tay anh, nhưng đầu cô ta thì đã không chống đỡ được mà gục trên vai anh, miệng không ngừng phun ra thứ nước chua lòm kia.

Thượng Quân Trừng lúc này thật sự đã phát hỏa, anh dùng sức giãy giụa, lớn tiếng nói với người tài xế: "Dừng xe! Dừng xe!", còn chèn thêm mấy câu chửi thề tục tằng bằng tiếng Ý.

Thượng Quân Trừng giơ chân đạp tung cánh cửa chiếc xe việt dã, đùng đùng lao ra khỏi xe, nghiến răng nghiến lợi, không dám nhìn xuống cái quần nhớp nháp chất bẩn của mình, dù cho anh vẫn còn cảm thấy âm ấm.

Anh kéo cô gái kia xuống xe, dù không rút tay mình ra nhưng anh vẫn có thể lôi cô ra ngoài được.

https://thuviensach.vn

Jim từ chiếc xe phía sau chạy lên. Hiện giờ bọn họ đang ở một vùng nông thôn hẻo lánh, tạm thời sẽ không bị phóng viên bám theo, Jim không biết Thượng Quân Trừng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi vừa nhìn thấy cái quần của Thượng Quân Trừng, Jim lập tức hiểu ra ngọn ngành. Chính bản thân anh ta cũng không chịu nổi mà bóp mũi: "Trời ơi! Quê mùa chết mất, còn say xe nữa sao..."

Anh ta không bịt mũi còn đỡ, đằng này hành động ấy đã thắng thừng khiến Thượng Quân Trừng nổi trận lôi đình. Mặc kệ cô gái cạnh mình lẻ loi khốn khổ ra sao, mặc kệ cô đã say xe đến kiệt sức hay không, anh kéo cô ta đến giữa núi. Cô gái mấy lần suýt ngã khuỵu.

Thượng Quân Trừng vẫn kéo cô ta đi, càng lúc càng xa chỗ xe dừng.

Jim thấy Thượng Quân Trừng đã nổi giận, không tránh khỏi lo lắng, không biết anh định làm gì, đành lên tiếng gọi lại: "Danny..."

"Không được nói!" Thượng Quân Trừng chỉ tay vào Jim, đồng thời cũng chỉ sang những người khác, "Mấy người đứng yên đó đừng có nhúc nhích, đừng nói gì hết, cũng đừng có qua đây!" Ánh mắt anh lúc này có phần đáng sợ, khiến Jim cũng hoảng sợ mà đứng im tại chỗ.

Thượng Quân Trừng kéo cô gái kia đi rất xa, thoáng cái bóng dáng đã chìm trong rừng cây.

"Làm gì thế..." Cô gái yếu ớt nói, tay vẫn không buông, cho dù bước chân cô đã không theo kịp Thượng Quân Trừng, có lẽ đã bị trẹo chân rồi.

"Làm gì à?" Vẻ mặt lạnh lùng của Thượng Quân Trừng đã hóa thành nụ cười ác độc, "Chẳng phải cô nói cô là người con gái của tôi sao? Chúng ta làm chuyện nên làm thôi!" Dứt lời, anh liền không khách khí mà nắm lấy áo cô gái, giằng xuống. Cô gái mất thăng bằng bổ nhào vào người Thượng Quân Trừng.

https://thuviensach.vn

Cô sợ hãi, trong lòng đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Thượng Quân Trừng. Khuôn mặt phờ phạc của cô lúc này đã đông cứng thành băng: "Đừng... A...!"

Tiếng thét của cô ta chỉ khiến cho Thượng Quân Trừng thêm thô bạo. Ai bảo cô ta nôn hết ra người anh chứ? Thượng Quân Trừng hiện giờ đang nghĩ nên làm thế nào để hòa cô ta một ván. Trông thấy bộ dạng cuống quýt của cô, anh lại càng muốn làm tới, cánh tay bị tóm thuận lợi mò tới nút thắt chiếc thắt lưng ngọc bên hông cô ta, thừa cơ dùng sức kéo ra.

Cô gái run lên, chỉ có thể vùng vẫy. Thượng Quân Trừng quyết tâm cho cô ta biết tay, thấy cô ta giãy giụa như vậy liền cúi mặt xuống gần, tay anh vẫn làm càn trên người cô ta, xé rách quần áo, chạm vào da thịt rồi vân vê mơn trớn.

Cô gái bật khóc, nhưng cô càng khóc thì Thượng Quân Trừng lại càng phấn khích. Cuối cùng cô bám lấy cánh tay Thượng Quân Trừng, bất chấp mọi thứ cúi xuống dùng hết sức cắn vào mu bàn tay anh.

"Á!" Một trận đau nhức đột ngột truyền thẳng từ mu bàn tay lên não bộ, Thượng Quân Trừng vội vàng đẩy cô gái kia, rút tay mình ra, nhìn không rời mắt khỏi vết răng in trên tay.

"Đồ thần kinh! Đồ điên!" Thượng Quân Trừng mắng.

Bị Thượng Quân Trừng đẩy ngã lăn ra đất, lúc này dường như cô gái không còn sợ bị Thượng Quân Trừng vứt bỏ nữa, càng không dám tiến lên tóm lấy tay anh.

Thượng Quân Trừng xoa bàn tay mình, cười nhạt: "Cô không phải người tình của tôi sao? Cự tuyệt cái gì chứ

https://thuviensach.vn

Chương 4: Đừng Bỏ Tôi

Cô gái không lên tiếng, hai hàng nước mắt tủi nhục từ khóe mắt cứ trào ra, cô nhìn chằm chằm Thượng Quân Trừng, một lời cũng không nói.

Lúc thấy dòng lệ trên khóe mắt cô ta chảy xuống, Thượng Quân Trừng chỉ lạnh lùng cười, không đi tới gần: "Cô yên tâm, dù một kẻ điên như cô có đức hạnh đến thế nào thì có cho không, tôi cũng không lên giường với cô đâu!"

Khiến cô ta phải khóc như vậy, cũng coi như đã thắng cô ta một ván rồi, Thượng Quân Trừng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Anh không bận tâm tới cô gái kia nữa, phủi phủi hai tay rồi quay lưng định đi. Mặc dù toàn thân bị nôn vào rất bẩn nhưng tốt xấu gì cũng đã thoát khỏi cô ta, loại trừ được vận xui.

Tiếc là anh đã lầm! Vừa mới đi được hai bước, Thượng Quân Trừng liền phát hiện cô gái cứng đầu kia đã bò dậy, không thèm phủi đất cát trên người mà đã vội chạy về phía mình.

"Cô... rốt cuộc có ý gì?" Thượng Quân Trừng cảm thấy cô ta thật sự ngang ngạnh, "Cô có phải đã bị thần kinh nặng rồi không? Sao tôi làm gì mà gặp con điên như cô thế???"

"Tôi không bị điên!" Cô gái rốt cuộc cũng chịu mở miệng, "Nhưng nếu tôi không nói như vậy, không nhất quyết đòi theo các anh, chẳng phải tôi sẽ bị người ta đưa vào viện tâm thần ư? Không phải sao?" Ánh mắt gắt gao của cô phóng thẳng về phía Thượng Quân Trừng. Cô nén dòng nước mắt không cho chảy xuống, mím môi kiềm chế sự khó chịu trong người do say

https://thuviensach.vn

xe, cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nói với Thượng Quân Trừng: "Tôi không bị điên, các anh đừng có nói tôi điên, đừng có đưa tôi tới viện tâm thần! Nếu tôi không nói như vậy, không đi theo các anh, tôi còn có thể sống được sao?"

Thượng Quân Trừng nghe vậy mà sặc sụa: "Cô không điên?" Anh cười mỉa, chẳng hiểu sao nhìn thế nào cũng thấy cô ta là người điên, "Được, coi như cô không điên, vậy cô nói rõ cho tôi biết địa chỉ nhà cô để tôi gọi người nhà cô tới đón cô về, chẳng phải thế là xong sao? Có điều, theo tôi thì cô vào bệnh viện tâm thần cũng không chết được đâu, chưa biết chừng còn sống rất vui vẻ ấy chứ."

Cô gái không để ý tới những lời châm chọc của Thượng Quân Trừng, nhỏ giọng nói với vẻ tư lự: "Bởi vì sẽ không có ai tin tôi là người bình thường."

***

Lòng cô run rẩy, sẽ có người tin cô xuyên qua bốn trăm năm tới đây ư? Mặc dù trên đầu cô là mũ phượng nhưng ai sẽ tin cô là phi tử của Hoàng đế Vạn Lịch? Tối qua, Từ Nam Phương đã nhận thức được sự thật này. Chuyện này xảy ra với bất kỳ ai đều khó mà tiếp nhận được, nhất là đối với thời đại của cô, khi mà khoa học vẫn còn lạc hậu.

Thế nhưng cô có thể hiểu rõ ràng ngay lập tức. Cô không giống với những cô gái khác, từ nhỏ nhờ vào quan hệ rộng rãi của phụ thân, cô đã được tiếp xúc và vô cùng hứng thú với những tri thức về Số học, Thiên văn và Lịch pháp phương Tây. Phụ thân của cô có rất nhiều bạn tốt là giáo sĩ tới từ Đại Tây Dương, chẳng hạn như Matteo Ricci[1], Sabatino de Ursis[2]. Từ nhỏ cô đã thích tham gia vào những cuộc trò chuyện của họ, cô biết Đại Minh không phải là trung tâm thế giới, biết trái đất hình cầu, còn biết người Phật Lang Cơ[3] mà quốc dân của cô khinh bỉ thực ra còn tiên tiến hơn Đại Minh.

https://thuviensach.vn

[1] Matteo Ricci (1552-1610): Tu sĩ người Ý, ông tới Trung Quốc vào năm 1528 và qua đời tại Bắc Kinh.

[2] Sabatino de Ursis (1575-1620): Tu sĩ người Ý, hoạt động ở Trung Quốc vào thế kỷ XVII.

[3] Nguyên là tên một loại pháo phổ biến ở châu Âu vào thế kỷ thứ XV-XVI, được người Bồ Đào Nha truyền vào Trung Quốc, sau đó tên loại pháo này được người dân Trung Quốc bấy giờ gọi để chỉ người Bồ Đào Nha.

Đương nhiên, vấn đề mấu chốt là Từ Nam Phương và phụ thân đã từng nghiên cứu chế tạo ra Quan Tượng Nghi[4], cô cũng có thể thông qua quan sát bầu trời mà suy đoán được thời gian.

[4] Công cụ quan sát các hiện tượng thiên văn, tương tự như kính thiên văn hiện tại.

Ngày hôm ấy, lúc cô tỉnh lại sau cơn mê man đã là nửa đêm. Trong phòng bệnh không có ai khác, cô một mình trơ trọi giữa nơi xa lạ, nhìn thấy bóng đèn lờ mờ ngoài hành lang, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nó là thứ gì mặc dù có thể phát ra ánh sáng.

Đầu cô đặc kịt, nghĩ tới sự việc đã chứng kiến ban ngày, cô chỉ cảm thấy hỗn loạn, không tìm ra manh mối.

Gió lạnh ngoài cửa sổ len lỏi vào phòng khiến Từ Nam Phương không nhịn được mà khẽ run rẩy. Cô bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn những tòa nhà bên ngoài kia, những chiếc ô tô chạy không ngừng trên phố, còn cả những bóng đèn trong hành lang, Từ Nam Phương chợt thấy sợ hãi.

Thế nhưng, khi ngẩng đầu lên trời, trông thấy những vì sao quen thuộc kia, cô liền nhẩm tính thời gian.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương ngã sụp xuống sàn nhà, cô tính đi tính lại hết lần này tới lần khác, rồi còn tự véo chân mình. Không phải mơ! Cũng không hề tính sai! Cô đã xuyên qua thời gian rồi, đã tới tương lai những bốn trăm năm sau!

Cô chạy ra khỏi phòng bệnh, đụng phải hai cô y tá trực đêm bên ngoài. Cô sợ sệt nhìn họ, họ cũng nhìn lại cô bằng ánh mắt như nhìn quái vật. Cô lên tiếng hỏi: "Năm nay là năm nào?"

Hai cô y tá đưa mắt nhìn nhau. Lúc cô gái mặc trang phục cổ đại này bị đưa vào đây, hai người đã được thông báo rằng cô ta là một bệnh nhân tâm thần, thế nên bây giờ cảm thấy phần nào khiếp đảm, nhưng vẫn trả lời: "Hai nghìn linh bảy."

"Hai nghìn linh bảy?" Bờ môi Từ Nam Phương trắng bệch, "Là dương lịch sao?"

"Đương nhiên, đương nhiên là công lịch rồi." Cô y tá nửa đêm gặp bệnh nhân tâm thần cũng sợ, cô còn lại đã vội gọi điện cho một bác sĩ nam đang trực đêm tới.

Từ Nam Phương lẩm nhẩm: "Năm hai nghìn linh bảy, dương lịch! Ba trăm tám mươi bảy năm, gần bốn trăm năm, quả nhiên là bốn trăm năm..." Cô không hề nghe được hai cô y tá kia nhắc đến Thiên Can Địa Chi[5], nhưng cô biết công lịch, đây là cách tính thời gian ở quê hương của tu sĩ Matteo Ricci.

[5] Thiên Can Địa Chi (gọi tắt là Can Chi): Phương pháp tính lịch của Trung Quốc cổ đại, người Việt Nam gọi là Âm lịch. Trong phương pháp tính này, Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý là mười Can; Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi là mười hai Chi.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nhìn mọi thứ xa lạ xung quanh mình, cô thật sự muốn cướp đường mà chạy, nhưng không có con đường nào để cô chạy trốn cả. Vị bác sĩ nam kia nhận được tin đã vội vã chạy tới, ngăn Từ Nam Phương lại, đưa cô quay về phòng bệnh, anh ta còn quay sang quở trách hai cô y tá: "Hai cô làm việc thế nào đấy hả? Biết rõ đây là bệnh nhân tâm thần mà không khóa cửa cẩn thận lại."

Từ Nam Phương bị đưa trở lại phòng, nghe loáng thoáng mấy người bên ngoài nói chuyện, chờ qua buổi họp báo ngày mai rồi sẽ đưa mình tới bệnh viện tâm thần.

Bệnh viện tâm thần là cái gì? Từ Nam Phương không biết. Cô chỉ có thể một mình nằm đây, tiêu hóa từng chuyện, từng chuyện hết sức ly kỳ đang xảy ra. Lúc này khi nhìn vào những bóng đèn ngoài hành lang, cô không còn sợ hãi nữa. Bốn trăm năm sau, khoa học kỹ thuật phát triển đến mức độ nào, đối với Từ Nam Phương mà nói, hoàn toàn không có gì kinh ngạc.

Cô vốn hiểu biết rất rộng, chưa chắc đã thua kém người hiện đại. Thiên văn, Số học và Lịch pháp của cô thậm chí còn giỏi hơn nhiều người.

Thế nhưng, Từ Nam Phương vẫn phải mất một đêm để tiêu hóa hết sự thật này. Cô không biết bản thân làm thế nào mà tới được đây, làm thế nào mới có thể trở về. Cô nghĩ tới khối sao sa kia, vậy là cuối cùng cô cũng biết điều dị thường bí ẩn của nó là gì, năng lượng của nó quả nhiên khiến người ta phải kinh sợ, có thể đưa mình xuyên thời gian, xuyên không gian? Từ Nam Phương nghĩ rất lâu, rất lâu mà vẫn không rõ, thời gian, không gian là cái gì, khối sao sa là cái gì?

Nhưng bây giờ khối sao sa ấy đã mất rồi, dù có tìm thấy thì Từ Nam Phương cũng không chắc chắn mình sẽ quay về quá khứ được.

Xuyên thời gian, không gian, đối với Từ Nam Phương mà nói, là một chuyện cực kỳ khó tin.

https://thuviensach.vn

Sau đó, phòng bệnh của cô có rất nhiều người tới, Từ Nam Phương chỉ một mực giả bộ còn hôn mê. Nghe họ nói chuyện, rất nhiều thứ cô không hiểu, nhưng có thể ngờ ngợ đoán ra được bệnh viện tâm thần nghĩa là thế nào, bọn họ đều đang cho rằng cô là một kẻ điên.

Cô hiểu, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì mình không kích động đứng lên nói với họ mình là phi tử của Hoàng đế Vạn Lịch. Cô đang chờ thời cơ, cô giả vờ hôn mê để dò xét thế giới mờ mịt xung quanh này.

Cô nghe thấy họ nói sẽ đưa mình tới bệnh viện tâm thần. Bệnh viện tâm thần - nghe được cụm từ này, Từ Nam Phương nghĩ tới nhà thương điên. Đại Minh có rất nhiều nhà thương điên, những người bị bệnh hủi đều bị nhốt biệt lập ở đó, tự chết dần chết mòn. Bọn họ hình như cũng đang có ý định đưa cô tới một nơi như thế?

Ý chí sinh tồn của cô rất kiên định, trong khoảnh khắc nghe thấy từ miệng của người đàn ông kia thốt ra tiếng Ý, Từ Nam Phương hiểu những gì anh ta nói. Tu sĩ Matteo Ricci mà cô sùng bái là người Ý, đương nhiên cô cũng biết tiếng Ý, cho dù dân chúng Đại Minh phần lớn đều coi tu sĩ là đám quỷ Phật Lang Cơ đáng ghê tởm.

Từ Nam Phương lập tức hiểu ra đám người hôm nay có mặt ở đây là vì muốn thăm dò xem giữa cô và người đàn ông kia có quan hệ mờ ám gì hay không, còn người đàn ông kia lại đang muốn thoát khỏi cô.

Từ Nam Phương không biết vì sao bọn họ lại phải lằng nhằng vấn đề này, cô chỉ biết, người đàn ông kia kiên quyết không muốn người khác cho rằng cô là người tình của hắn ta. Đây chính là tử huyệt của hắn, cũng là cơ hội duy nhất của cô!

Từ Nam Phương mở mắt lại một giây cuối cùng, cô đánh cuộc, bản thân mình chỉ có thể lợi dụng cơ hội duy nhất này để rời khỏi nơi đây, để không bị đưa tới nhà thương điên.

https://thuviensach.vn

***

Từ Nam Phương để mặc dòng nước mắt rơi xuống, cô không biết Thượng Quân Trừng này là ai, nhưng cô khẳng định thân thế của hắn ta không hề đơn giản.

Cô nhìn Thượng Quân Trừng bằng ánh mắt thảm thương: "Các anh có quyền thế nhưng cũng không thể đưa tôi đến nhà thương điên được, tôi biết tôi không nên nói như vậy, nhưng các anh làm vậy có công bằng với tôi không?"

Giọng cô dịu dàng khiến Thượng Quân Trừng dù rất ghét nhưng cũng không cắt ngang lời cô nói. Từ Nam Phương nâng tay áo lên lau nước mắt, cô vốn dĩ xinh đẹp động lòng người, mặc dù hiện tại có vẻ lôi thôi nhưng cô vẫn hoàn toàn tự tin với nhan sắc của mình. Cô muốn dùng nhan sắc đó để xóa bỏ ý nghĩ muốn vứt bỏ cô trong đầu Thượng Quân Trừng.

Thế nhưng có lẽ cô nghĩ điều này hơi sớm. Thượng Quân Trừng kiên quyết không thèm để ý tới cô: "Thôi đi! Những lời này cô giữ lại mà nói với người khác. Hai chúng ta không có bất cứ liên quan nào hết." Thượng Quân Trừng liếc Từ Nam Phương một cái, nhỏ giọng lầm bầm: "Tôi cũng không cần phải nói với một người phụ nữ điên những thứ này."

Nói xong, Thượng Quân Trừng liền quay lưng bỏ đi. Từ Nam Phương định hét lên rằng, nếu anh ta dám đi, cô nhất định sẽ nói với những người kia rằng mình là người phụ nữ của anh ta. Nhưng lời còn chưa kịp thốt ra đã bị cô nuốt ngược trở lại. Cô nhớ tới khi nãy Thượng Quân Trừng nói ghét nhất bị người khác uy hiếp, nếu cô nói ra, chỉ càng khiến hắn tức giận mà bỏ đi.

Người đàn ông tên Jim và đám người ngoài kia nhất định là thuộc hạ của Thượng Quân Trừng, cô muốn rời khỏi nơi hoang vu hẻo lánh này, nhất định phải thuyết phục được anh ta.

https://thuviensach.vn

"Anh, tôi phải nói thế nào thì anh mới chịu tin? Tôi không phải kẻ điên!" Từ Nam Phương cuống quýt hét lên. Cô không biết mình liệu có bị người ta đưa đến nhà thương điên hay không, không biết ở nơi hoang vu này có thú dữ hay không, cô chỉ có thể xác định, lúc này theo Thượng Quân Trừng mới được an toàn, mặc dù anh ta rất ghét cô.

Thượng Quân Trừng quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương, lịch sự nhún vai: "Cô có nói thế nào tôi cũng không tin." Ánh mắt Thượng Quân Trừng liếc qua đám ố vàng trên quần mình, lại càng cảm thấy buồn nôn.

Từ Nam Phương nhanh nhạy nắm bắt được ánh mắt ấy, vội vã tiến lên trước, không chút do dự tự tay xé một mảnh vải trên vạt áo mình, khẩn khoản nói: "Để tôi lau giúp anh, xin lỗi, vừa nãy là tôi thật sự không chịu nổi, không phải tôi cố ý. Anh hãy tin tôi, anh muốn tôi đền bù thế nào tôi cũng chịu, chỉ cần anh đừng bỏ lại tôi ở đây một mình..." Cô làm bộ sợ hãi nhìn xung quanh một vòng, ngoài núi ra cũng chỉ có núi, ngoài cây ra cũng chỉ có cây.

Ánh mắt Từ Nam Phương lộ rõ vẻ hoang mang sợ sệt mà một thiếu nữ nên có, cố gắng kiềm chế hàng nước mắt, ngồi xổm xuống dưới chân Thượng Quân Trừng mà lau quần cho anh.

Thượng Quân Trừng vô thức né sang một bên, cau có: "Thôi thôi, tôi không thích người khác chạm vào người tôi."

Từ Nam Phương không cứng đầu nữa, đưa mảnh áo cho Thượng Quân Trừng, nhỏ giọng nói: "Cầu xin anh, đừng bỏ tôi lại đây một mình..." Thanh âm của cô yếu ớt, nhưng đủ để Thượng Quân Trừng nghe được.

Thượng Quân Trừng nhíu mày. Anh không nhận lấy mảnh vải của Từ Nam Phương, cũng chẳng quay đầu lại, nhưng bước chân đã chậm dần.

Từ Nam Phương dè dặt đi theo sau, không dám tới gần quá, nhưng vẫn sợ bị anh bỏ lại. Tuy nhiên, Thượng Quân Trừng hoàn toàn không có ý cự

https://thuviensach.vn

tuyệt lần nữa.

Hai người bước trước bước sau quay về chỗ xe dừng. Jim vừa trông thấy Thượng Quân Trừng, trong lòng nhẹ nhõm như vừa bỏ được tảng đá lớn đang đè nặng xuống. Vừa rồi nghe thấy tiếng khóc lóc, tiếng la hét của Từ Nam Phương, giờ bộ dạng cô lại còn khép nép sợ sệt ở đằng sau, không biết Thượng Quân Trừng đã gây ra chuyện gì.

Thượng Quân Trừng đi về phía Jim, khinh bỉ liếc Từ Nam Phương đằng sau, rồi nói với Jim: "Để cô ta ngồi xe anh."

Từ Nam Phương nghe thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ. Cô biết mình không nhìn nhầm, thông thường những người không sợ cứng thì chắc chắn ưa mềm, anh chàng tên Danny này chính là kiểu người đó. Mặc dù khom lưng uốn gối trước hắn ta chỉ nhận được sự khinh miệt, nhưng chí ít đấy cũng là phương pháp bảo vệ mình tốt nhất.

Thượng Quân Trừng không để tâm tới Jim đang trố mắt líu lưỡi, anh nói: "Đưa hành lý cho tôi, tôi phải thay quần."

Jim ngẩn ra hồi lâu rồi mới vội vàng lôi một chiếc túi du lịch từ trên xe xuống đưa cho Thượng Quân Trừng. Anh nhận lấy chiếc túi, quay sang nhìn cô gái đáng thương đang cảm động đến rơi lệ kia: "Chúng tôi chỉ đưa cô tới Thái Nguyên, chuyện sau đó cô tự giải quyết."

Từ Nam Phương liên tục gật đầu, Thượng Quân Trừng không để ý tới cô ta nữa, cầm túi lên xe, lúc đóng cửa xe còn không quên dặn Jim: "Cho cô ta uống thuốc say xe, nếu không cô ta mà nôn ra thì anh chịu đủ."

Đợi Thượng Quân Trừng lên xe rồi, khóe miệng Từ Nam Phương mới lộ ra ý cười. Danny, gã này tuy rằng khó ưa nhưng thực ra lại rất dễ đối phó.

Từ Nam Phương theo Jim vào xe phía sau, dù đã bị say xe nhưng cô không hề sợ loại phương tiện đi lại này. Lúc lên xe, cô chợt nhìn thấy một

https://thuviensach.vn

chiếc quần bị ném ra từ cửa sổ chiếc xe đằng trước.

Uống thuốc say xe xong, Từ Nam Phương lập tức phải đón nhận cơn buồn ngủ ập tới. Cô nhắm mắt, nhưng ý thức vẫn còn khá tỉnh táo.

Cô cố gắng giữ lại chút ý thức này, nhắm mắt lại để nghe ngóng người khác nói chuyện.

Người đàn ông ngồi bên cạnh chạm vào Kim Bộ Diêu trên đầu cô, những chiếc trâm đàn hồi như lò xo phát ra thứ âm thanh êm tai.

"Này anh Jim! Anh xem thứ trên đầu cô ta này, hình như tốt hơn đồ của đoàn phim nhiều đấy!"

Anh chàng Jim vì sợ bị Từ Nam Phương nôn vào người mình nên đã chuyển tới ghế phụ ngồi, anh ta nhìn Từ Nam Phương đang mơ màng ngủ qua gương chiếu hậu, cười với vẻ khinh thường: "Có những kẻ một khi điên rồi thì cái gì cũng làm ra được!"

"Trời ạ! Cái trâm này hình như là vàng ròng đấy..." Từ Nam Phương chợt nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình reo lên đầy hưng phấn. Cô không biết thời đại này người ta còn dùng vàng bạc làm tiền nữa không, nhưng ít ra cô cũng biết thứ đồ trang sức trên đầu mình rất có giá trị.

"Vàng ròng?" Jim không kìm được quay phắt đầu lại nhìn Từ Nam Phương, nghĩ thế nào cũng không ra rốt cuộc cô gái này muốn làm gì. Nếu cô ta là người mà công ty Mika mua chuộc để tới hãm hại Thượng Quân Trừng thì bây giờ đã có thể bỏ đi được rồi. Nhưng cô ta vẫn còn bám theo chúng ta, không hiểu là có ý đồ gì nữa? Cô ta thật sự dùng vàng ròng làm đồ trang sức ư? Xem ra đúng là một kẻ điên có tiền rồi.

Xe tới Thái Nguyên, Từ Nam Phương lúc này đã mê man, không còn rõ mình đang ngủ hay đang tỉnh nữa. Hai chiếc xe đi vào một nhà nghỉ bốn sao nằm gần sân bay Thái Nguyên, nơi này chỉ có mấy gian phòng, trước

https://thuviensach.vn

khi tới đây Jim đã gọi điện đặt trước. Chuyến bay từ Thái Nguyên đến Bắc Kinh khá nhiều, nhưng bọn họ tới nơi đã là hơn chín giờ tối, chuyến bay cuối cùng không kịp nữa rồi, nhanh nhất cũng phải chờ tới tám giờ sáng mai mới có chuyến bay.

Jim theo thường lệ hỏi Thượng Quân Trừng: "Ra ngoài ăn hay là ăn ở đây luôn? Tôi gọi họ mang bữa tối lên phòng nhé?"

Thượng Quân Trừng xuống xe, bất giác liếc mắt về chiếc xe phía sau, nửa vô tình nửa hữu ý hỏi Jim: "Cô ta đâu?"

"Còn đang ngủ trên xe ấy" Jim cũng không biết Thượng Quân Trừng có ý gì nên không thể tự quyết định. "Cậu có đi xem không?"

Thượng Quân Trừng đi thẳng tới xe sau, quả nhiên trông thấy cô ta đang nằm ngả người vào cửa xe. Anh gõ cửa kính đánh thức Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương mơ màng mở mắt, uể oải nhìn Thượng Quân Trừng đang ở ngoài cửa, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Thượng Quân Trừng giơ tay ra hiệu bảo cô ta xuống xe, Từ Nam Phương đương nhiên không biết xuống kiểu gì. Thượng Quân Trừng không nhịn được rút tay còn lại đang đút trong túi quần ra, bực bội mở cửa xe: "Đến Thái Nguyên rồi." Ý của anh là, đã tới Thái Nguyên, cô ta không nên tiếp tục ỷ lại vào bọn họ nữa.

Đôi mắt Từ Nam Phương thoáng hiện lên vẻ hụt hẫng: "A... Đã... đã đến rồi..." Cô nói rất khẽ, giọng pha lẫn chút sợ hãi, chẳng khác nào một con mèo nhỏ sắp bị người ta vứt bỏ, chỉ sợ không cẩn thận sơ sẩy một chút sẽ chọc giận người khác.

Thấy Thượng Quân Trừng đang định lên tiếng, Từ Nam Phương cứ ngỡ rằng anh lại định đuổi mình đi, bèn cuống quýt nói: "Tôi... tôi sẽ không làm phiền anh nữa, tôi tự đi." Cô nhìn sắc mặt Thượng Quân Trừng mà đoán

https://thuviensach.vn

suy nghĩ của hắn, thăm dò nói: "Nhưng mà, xin anh giúp tôi, có thể cho tôi thay một bộ quần áo được không? Tôi mặc thế này... hình như không tiện lắm..."

Từ Nam Phương biết chính vì mình mặc bộ trang phục cung đình triều Minh thế nên mới bị người ta coi là kẻ điên, kẻ tâm thần, nếu cô còn cứ giữ nguyên bộ dạng này ra ngoài nhất định sẽ bị người ta cười nhạo đến chết.

Nghe vậy, Thượng Quân Trừng không nhịn được cười mỉa, anh liếc Từ Nam Phương một cái: "Bây giờ biết là không tiện rồi hả? Lúc cô mặc vào sao không nghĩ ra đi?"

"Tôi... tôi..." Từ Nam Phương có phần lúng túng, cô rút một chiếc trâm cài đầu xuống, "Cái này coi như là thù lao." Trong ánh mắt cô toát lên vẻ sốt ruột, dường như rất sợ Thượng Quân Trừng thẳng tay đuổi mình.

Nhưng Thượng Quân Trừng không đuổi Từ Nam Phương, cũng không nhận lấy chiếc trâm kia, anh quay sang nói với Jim: "Anh đi mua hộ cô ta đi, để cô ta vào phòng anh thay đồ!"

"Thay xong lập tức đi!" Thượng Quân Trừng nói với Từ Nam Phương, sau đó một mình bước vào khách sạn không thèm quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ở Lại Nhà Nghỉ

Thượng Quân Trừng đi theo cô nhân viên phục vụ lên phòng mình, lúc cô nhân viên ấy giúp anh mở cửa phòng còn dè dặt hỏi anh có thể cho mình xin chữ ký được không.

Đang ký tên, Thượng Quân Trừng chợt nghe thấy tiếng cười trộm của cô nhân viên kia, anh ngờ vực ngẩng đầu lên thì thấy Từ Nam Phương đang đi về phía mình. Cô nhân viên này đang cười Từ Nam Phương.

Thấy Thượng Quân Trừng nhìn về phía mình giống như mình đã làm sai chuyện gì, Từ Nam Phương vội vàng cúi đầu.

Thượng Quân Trừng cau mày, đưa bút trả cô nhân viên, nói: "Cô giúp tôi thuê phòng bên cạnh cho cô gái này." Anh quả thực không muốn nhìn Từ Nam Phương thêm một giây nào nữa, một mình đi vào trong phòng.

Vừa mới ngồi xuống, Thượng Quân Trừng lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Tưởng là nhân viên phục vụ, anh bảo người đó vào tự nhiên, nhưng không ai đáp, vẫn chỉ có tiếng gõ cửa vang lên đều đặn.

Thượng Quân Trừng đành đứng dậy ra mở cửa. Không phải nhân viên nhà nghỉ, mà là Từ Nam Phương với vẻ mặt rụt rè đang nhìn anh.

Thượng Quân Trừng đanh mặt lại, thật sự không biết cô ta còn muốn làm gì.

Từ Nam Phương chìa tấm thẻ trong tay ra: "Cô ấy đưa cho tôi cái này, tôi không biết mở cửa thế nào..."

https://thuviensach.vn

Những lời này của Từ Nam Phương thật sự khiến Thượng Quân Trừng dở khóc dở cười.

Anh cầm lấy tấm thẻ trong tay Từ Nam Phương, lầm bầm: "Đồ nhà quê!", rồi đi qua người cô, "cạch!" một tiếng, cửa được mở.

Thượng Quân Trừng vào trong phòng, mở hết đèn lên.

Từ Nam Phương xúc động nói cảm ơn khiến anh có chút bối rối, anh nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: "Không có gì, cô đi rửa mặt trước đi, khỏi khiến người khác nhìn vào mất cả hứng ăn cơm."

"Rửa mặt?" Từ Nam Phương có phần xấu hổ, nhưng nghĩ kỹ thì cũng phải, cô đã rất lâu rồi chưa soi gương, chẳng biết bộ dạng hiện tại của mình thế nào nữa.

"Vậy tôi đi lấy bồn nước tới, à đúng rồi, múc nước ở đâu?"

Thượng Quân Trừng lại phát điên lên vì câu hỏi của Từ Nam Phương: "Nhà cô ở đâu thế hả? Ở sơn cốc nào thế hả?" Thượng Quân Trừng chẳng buồn nhìn cô ta nữa, anh đi thẳng tới phòng tắm, mở vòi nước, rồi quay ra ngoài quát: "Lại đây!"

Từ Nam Phương không dám trái lệnh, đi vào trong đó. Vừa mới bước chân tới cửa, suýt nữa thì cô bị dọa cho nhảy dựng lên. Cô thấy trước mắt đột ngột xuất hiện hai người, đợi đến khi nhìn rõ rồi cô mới nhận ra đó chính là mình và Thượng Quân Trừng.

Giống nhau như đúc.

Từ Nam Phương chẳng còn kịp kinh ngạc vì loại gương này tốt hơn hẳn gương đồng ở thời đại của cô, cô chỉ nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác đến thảm hại của mình trong gương, búi tóc rũ rượi, tóc mái bay loạn, trâm ngọc cũng rơi mất hơn nửa; lớp phấn trang điểm nhem nhuốc cùng bùn đất,

https://thuviensach.vn

chỗ hồng, chỗ vàng; lớp áo lót bên trong màu vàng, tấm áo choàng xanh sẫm và cả cái váy thắt bên hông, tất cả vừa bẩn vừa rách; vạt váy còn bị Từ Nam Phương xé ra một mảnh lớn, đừng nói là thời đại hiện nay, nếu cô vác cái bộ dạng này ở bốn trăm năm trước cũng sẽ bị coi là một dân ăn mày hoặc một kẻ điên.

Từ Nam Phương cuống quýt đi tới gần vòi nước rửa mặt, nước rất ấm.

Thượng Quân Trừng đứng một bên xem Từ Nam Phương rửa mặt, lại còn thuận tay với lấy chiếc khăn mới treo trên giá đưa cho cô ta.

Đúng lúc này Jim đi vào, bắt gặp Thượng Quân Trừng đưa cho Từ Nam Phương khăn mặt, kinh ngạc đến nỗi hoài nghi mình bị hoa mắt. Thượng Quân Trừng vừa quay đầu lại bỗng nhiên trông thấy Jim: "Sao nhanh thế?"

"Ơ, tôi mua ngay ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh." Jim nào có muốn vì chút chuyện vặt vãnh này mà phải lãng phí thời gian, bản thân anh ta còn chưa ăn tối nữa.

Thượng Quân Trừng muốn Jim đưa quần áo cho Từ Nam Phương, nhưng Jim đã vội nhét mớ quần áo kia vào tay anh: "Tôi còn phải báo cáo với công ty tình hình hôm nay." Vẻ mặt Jim hiện rõ sự khổ sở, chuyện hôm nay quả thật khiến người quản lý như anh ta vô cùng đau đầu.

Thấy Jim bỏ đi không thèm quay đầu lấy một cái, Thượng Quân Trừng đành phải cắn răng lấy quần áo trong túi ra đưa cho Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương ở trước mặt Thượng Quân Trừng vất vả mở từng cái túi nilon đựng trang phục ra, áo sơ mi, quần. Cô nhận từ tay Thượng Quân Trừng từng chiếc, từng chiếc.

Trông thấy bộ dạng lóng ngóng vụng về của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trừng thật sự chỉ muốn nhúng tay vào giúp, không ngờ vừa mới thò tay vào túi liền chạm tới một chiếc áo ngực. Thượng Quân Trừng chửi thầm

https://thuviensach.vn

trong bụng, tên Jim kia nhất định phải mua cả nội y nữa sao? Anh mở cái túi ra, quả nhiên trong túi còn có một cái hộp đựng nội y phụ nữ.

"Tên háo sắc!" Thượng Quân Trừng nhỏ giọng lầm bầm.

"Cái gì?" Từ Nam Phương không nghe rõ liền hỏi lại.

"Không phải chuyện của cô!" Thượng Quân Trừng hét lên với Từ Nam Phương. Cô đành phải rụt đầu lại.

Thượng Quân Trừng nhét cái túi vào tay Từ Nam Phương: "Cô tự đi thay đi, tôi ra ngoài đây." Đúng lúc anh quay lưng định đi thì giọng nói yếu ớt của Từ Nam Phương lại vang lên: "Chờ chút, Danny!"

"Đừng có gọi tôi là Danny, tôi với cô quen thân lắm hả?" Thượng Quân Trừng từ đầu tới cuối không có lấy một chút hòa nhã nào với Từ Nam Phương.

"Ồ, vậy..." Từ Nam Phương không biết nên xưng hô thế nào.

Thượng Quân Trừng quay đầu lại: "Gọi là...", còn chưa nói hết anh đã ngẩn người ra, quên mất nửa câu sau, bởi vì Từ Nam Phương đang giơ chiếc áo ngực trong tay lên, nhìn anh với vẻ mặt xám xịt.

"Cô làm cái gì thế?"

Từ Nam Phương ngượng ngập cười: "Đây là... cái gì?"

Thượng Quân Trừng lập tức nổi khùng: "Cô không quê mùa tới mức chưa từng dùng cái này đấy chứ?" Thượng Quân Trừng tức đến lộn ruột, dù Đại lục có một nơi thâm sơn cùng cốc đến mấy đi nữa, anh cũng không thể tin được phụ nữ ở đó lại ngốc đến mức không biết áo ngực là gì.

Thế nhưng vì Từ Nam Phương nhìn anh rất khẩn khoản, Thượng Quân Trừng không còn cách nào khác, đành phải nhận lấy chiếc áo ngực từ tay

https://thuviensach.vn

cô ta, sau đó đặt trước ngực mình, khoa chân múa tay một lúc làm mẫu: "Úp vào ngực, hiểu không? Này chẳng lẽ cô không mặc gì ở trong?" Thượng Quân Trừng vô thức nhìn xuống ngực Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương cảm giác được ánh mắt của Thượng Quân Trừng khang khác, cuống quýt giơ tay lên che ngực, bờ môi trắng bệch: "Hạ lưu!"

Thượng Quân Trừng cả ngày đã lo lắng cho cô như vậy, đến giờ lại nhận lấy hai chữ này, dù Từ Nam Phương nói xong cũng tỏ ra hối hận, nhưng Thượng Quân Trừng vẫn không kìm được ném cái áo sang một bên, quay lưng bỏ đi.

"Này chờ một chút!" Từ Nam Phương vẫn không buông tha, lớn tiếng gọi Thượng Quân Trừng lại, "Tịnh phòng ở đâu?"

"Tịnh phòng cái gì?" Thượng Quân Trừng đi tới cửa, nhưng không nhịn được đành dừng chân lại. Xưa nay anh chưa từng gặp một người nào như vậy. Trong mắt anh, cô gái này quả đúng là bị khùng.

"Chính là phòng thay y phục, tắm rửa đấy!" Từ Nam Phương có phần sốt ruột.

Thượng Quân Trừng lại từ cửa quay về, anh thật sự sắp khóc ra đến nơi rồi. Anh dắt Từ Nam Phương vào phòng tắm: "Đây chính là tịnh phòng mà cô nói, chẳng lẽ đến cả WC mà cô cũng không nhận ra hả? Tiểu thư à, cô có cần tôi giúp cô tắm rửa, thay quần áo cho không hả?"

Từ Nam Phương sa sầm mặt: "Anh đâu phải thái giám!"

"Gớm! Cô cho rằng cô ăn mặc như vậy là trở thành Hoàng hậu chắc? Còn tắm rửa, thay y phục, Hoàng hậu nhà cô cứ từ từ làm đi!" Thượng Quân Trừng vẫn khẳng định người phụ nữ này thật sự là thần kinh không bình thường, nếu không thì cũng là một đồ nhà quê từ dưới đất chui lên!

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng không thèm để ý tới Từ Nam Phương nữa, anh đi ra khỏi cửa.

Nghe tiếng cửa đóng sầm một cái, trái tim đang treo lơ lửng của Từ Nam Phương liền rớt xuống. Cô đau khổ cười, Hoàng hậu, Hoàng phi, nói ra quả nhiên là không có ai tin.

Thượng Quân Trừng đi ra khỏi phòng, đúng lúc gặp được cô nhân viên đi qua trước mặt. "Này!" Thượng Quân Trừng gọi cô ta lại, cô ta cúi đầu tươi cười.

Thượng Quân Trừng lấy ra hai tờ một trăm đồng nhét vào tay cô nhân viên. Mặt cô ta lập tức biến sắc: "Gì vậy? Chúng tôi ở đây không có phục vụ đặc biệt."

"Ai cần phục vụ đặc biệt?" Thượng Quân Trừng lại bị cô ta chọc tức.

"Vậy anh đưa tôi tiền làm gì?" Cô nhân viên này có lẽ đã nghe được quá nhiều tin đồn về giới minh tinh, vẻ mặt lúc này đầy sự phòng bị.

Thượng Quân Trừng nhẫn nhịn chỉ tay vào trong phòng: "Trong phòng này có một cô gái từ trên núi xuống, nhiều thứ đều không biết sử dụng. Nếu như có gì cô ấy không hiểu thì cô giải thích với cô ấy, chẳng hạn như dùng bồn cầu tự hoại thế nào, tắm vòi hoa sen thế nào... Cô kiên trì giải thích cho cô ta giúp tôi!"

Cô nhân viên xấu hổ nhìn Thượng Quân Trừng, cảm thấy thẹn thùng vì sự lỗ mãng của mình khi nãy.

"Cái này coi như tiền boa đi!" Thượng Quân Trừng cũng không buồn đôi co nữa, phất phất tay với cô ta.

Cô nhân viên đương nhiên vui vẻ đồng ý, cô ta đang ỉu xìu đi vào trong phòng thì bị Thượng Quân Trừng gọi lại: "À đúng rồi, hình như cô ta cũng

https://thuviensach.vn

không biết mặc áo lót." Nói xong câu này, anh cũng cảm thấy không được tự nhiên, vội đưa tay lên đỡ cằm, ho khan một tiếng để loại bỏ ngượng ngùng: "Hừm, dù sao thì cô ta không hiểu cái gì, cô cứ nói với cô ta là được."

Nói hết, Thượng Quân Trừng đi về phòng mình, anh cũng phải tắm rửa mới được.

***

Trong phòng tắm, Từ Nam Phương cầm khăn lau mái tóc ướt sũng của mình, cô nhìn vào gương, lau sạch tầng hơi nước mờ trên tấm kính, nhìn rõ hình mình trong đó. Cô chưa từng được nhìn thấy chính mình rõ ràng đến vậy, bất chợt cảm thấy yêu chiếc gương kia vô cùng.

Ngay cả giọt mồ hôi trên trán chưa kịp lau cũng trông thấy được.

Từ Nam Phương vừa đứng trước gương mặc quần áo, vừa cười với chính mình, chỉ có điều nụ cười của cô mang theo một chút bất đắc dĩ, một chút bi thương. Cô tự nhủ: "Từ Nam Phương à! Nhẫn nại một chút, chờ khi ngươi quen với mọi thứ ở đây, có thể một mình đối diện với cuộc sống của bốn trăm năm sau, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi."

Cô nhặt lên một cây trâm vàng thúy vũ, chiếc trâm này hoa văn bướm và hoa, chính giữa con bướm còn được trạm một viên đá quý. Cô mỉm cười với mình trong gương: "Bây giờ ngươi phải giả ngu, một vai diễn đơn giản như vậy, ngươi thừa sức diễn, đúng không? Chẳng phải là xuyên tới bốn trăm năm sau ư? Chẳng phải là bắt đầu lại từ đầu ư? Ngươi không sợ hãi, đúng không? Ngươi xem đi, tên Danny đó chẳng phải nằm trong sự khống chế của ngươi đấy sao?"

"Danny, Thượng Quân Trừng." Từ Nam Phương khẽ nheo mắt, "Mồm miệng độc địa nhưng lại quá mềm lòng nhẹ dạ. Những người nhẹ dạ, không làm nên chuyện lớn, tôi thích nhất người như vậy."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương cười, giống như đã chiến thắng tất cả, thậm chí thấy được ánh bình minh thắng lợi. Cô thở mạnh một hơi vào cái gương, lập tức trên bề mặt kính lại mờ đi như bị bao phủ một màn sương mù. Từ Nam Phương lau tầng hơi nước kia đi, cô nhìn xung quanh, mặc dù cuộc sống bốn trăm năm sau khiến cô không thể lập tức thích ứng, mặc dù sống ở đây cô nhất định sẽ phải chịu nhiều ấm ức, nhưng cô tin mình vẫn có thể sống tốt, sống rất vui vẻ.

Thượng Quân Trừng ngâm mình trong bồn tắm lớn, nhắm mắt dưỡng thần một lúc lâu, giải tỏa hết cái mệt mỏi toàn thân mới phát hiện ra dạ dày mình bắt đầu biểu tình. Anh đi ra ngoài nhìn đồng hồ, đã mười giờ. Gọi điện cho trợ lý Jim nhưng chỉ thấy tín hiệu máy bận, Thượng Quân Trừng đành phải mặc quần áo ra khỏi phòng. Vừa ra ngoài cửa, anh liền nghe thấy tiếng cười khúc khích của phụ nữ.

Hình như là truyền từ hành lang bên cạnh tới.

Trong hành lang rất yên tĩnh, Thượng Quân Trừng không cần cố gắng tập trung vẫn có thể dễ dàng nghe thấy bọn họ đang nói chuyện gì.

"Cô ta không biết dùng cả bồn cầu cơ á?! Trời ạ, bà già quê mùa đó ở đâu chui ra vậy? Thượng Quân Trừng không phải ngôi sao ư? Sao lại có một người như vậy đi theo anh ta nhỉ?"

"Ha ha... Mấy cô không biết thôi, chị vừa lên mạng đọc được một tin cực khủng luôn! Cô gái kia hóa ra chính là bạn gái của Thượng Quân Trừng, nhưng hình như cô ta có vấn đề về thần kinh!"

"Ọc! Sao chị biết?"

"Làm gì mà không biết, chị thấy trên mạng nói thế mà. Trên mạng thì tin tức nhanh lắm! Thượng Quân Trừng chẳng phải lên Sơn Tây quay phim ư, bạn gái cũ của anh ta cũng đi theo, nhưng mà thần kinh có vấn đề, cô ta còn mặc đồ cổ trang định làm bạn diễn với Thượng Quân Trừng nữa cơ.

https://thuviensach.vn

Haizzz... Thượng Quân Trừng thật là đáng thương, bị một người phụ nữ như vậy quấn lấy!" Một cô nhân viên than thở, "Có tin nói rằng Thượng Quân Trừng muốn vứt bỏ cô ta, các chị xem, đâu có phải! Vừa nãy anh ta còn nhờ Lưu Đạm Chân vào chăm sóc cô ta nữa kìa."

"Làm gì có! Anh ta nói với em trong phòng là một cô gái từ núi xuống, không phải bị tâm thần." Cô gái tên Lưu Đạm Chân này có vẻ như không quá hứng thú với Thượng Quân Trừng.

"Người ta là 'sao' còn nói thật với em chắc? Sao em không nghĩ lại xem, ngôi sao lớn như Thượng Quân Trừng chẳng lẽ quen biết một cô gái quê mùa?"

"Chị nói thế em cũng cảm thấy đúng, nếu không phải bị thần kinh thì làm sao lại không biết mặc áo lót chứ, quần trong là cái gì cũng không biết, còn mặc cái kiểu này..." Lưu Đạm Chân cười khúc khích, "Nếu đúng như những gì mọi người nói thì cái anh chàng Thượng Quân Trừng kia quả là đáng thương, phải đưa theo một cô gái như vậy bên mình."

"Ừ, thế nên chị mới nói, Quân Trừng của chúng ta thật sự đáng thương mà, các cô lại không quan tâm, haizzz, Thượng Quân Trừng rất đẹp trai! Lưu Đạm Chân, em thật hạnh phúc, còn được dọn phòng của anh ấy, haizzz, còn có thể chạm vào giường anh ấy ngủ, chạm vào chiếc cốc anh ấy uống, có thể..."

"Thôi thôi, chị còn nói nữa là kể tới cả cái bồn cầu đấy!" Một trận cười giòn giã vang lên.

Tiếng bước chân vội vã cắt đứt cuộc buôn chuyện của mấy cô nhân viên. Tài xế của Thượng Quân Trừng đang cầm theo hộp cơm chạy về phía này, vừa đúng lúc trông thấy Thượng Quân Trừng đứng ở cửa.

"Em mua mỳ cắt lát và bánh hành băm, anh ăn tạm vậy nhé. Chỗ này cách nội thành khá xa, nếu anh không vừa ý thì đợi lát nữa đi ăn đêm." Tài

https://thuviensach.vn

xế nói với Thượng Quân Trừng.

"Không cần, ăn thế này được rồi. Cậu cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi" Thượng Quân Trừng quan tâm dặn dò cậu ta.

Anh chàng tài xế ngây người, không hiểu vì sao hôm nay tâm trạng Thượng Quân Trừng lại tốt như vậy, anh ta còn tưởng rằng vì người phụ nữ điên kia mà Thượng Quân Trừng rất giận dữ. Những lúc tức giận, Thượng Quân Trừng không chỉ lớn tiếng quát nạt, mà còn làm mặt lạnh với tất cả mọi người, khiến cho người khác không dám hé răng nói nửa lời. Có điều xem ra lúc này, tâm trạng anh khá tốt.

Tài xế đáp lại một tiếng rồi đi.

Thượng Quân Trừng bưng hộp cơm quay về phòng, chợt nghĩ tới cái gì, anh đi sang căn phòng bên cạnh.

Cửa phòng không đóng, Thượng Quân Trừng gõ hai tiếng, rồi tự đẩy cửa vào trong.

Lúc anh vừa bước vào thì thấy Từ Nam Phương từ nhà tắm đi ra, mái tóc dài ướt sũng xõa trên vai. Áo sơ mi Jim mua có vẻ rộng hơn một số, Từ Nam Phương mặc vào, để lộ những đường cong trên cơ thể.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trừng bằng ánh mắt long lanh như ngập nước, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, cô bỗng dưng đỏ mặt, hàng lông mi khẽ cụp xuống, cúi đầu xoa xoa tóc.

"Bọn họ không hướng dẫn cô cách dùng máy sấy tóc à?" Thượng Quân Trừng dời ánh mắt khỏi người Từ Nam Phương, anh không thể phủ nhận, sau khi tắm rửa xong, cô trông bắt mắt hơn trước rất nhiều.

Người đẹp vừa mới tắm xong, đối với người đàn ông nào cũng là một sự mê hoặc, cho dù anh ta đã gặp qua bao nhiêu người đẹp, cho dù anh ta có

https://thuviensach.vn

cố tình tỏ ra bất cần, nhưng Từ Nam Phương cũng ngay lập tức chộp được giây phút chần chừ của anh.

"Anh... không cần lo cho tôi nữa đâu." Từ Nam Phương nhỏ giọng nói, tỏ ra áy náy với Thượng Quân Trừng.

"Ai thèm lo cho cô!" Thượng Quân Trừng lập tức phủ nhận, "Mang cái này tới cho cô!" Chẳng biết là do quá căng thẳng hay nhất thời hồ đồ, Thượng Quân Trừng đưa hộp cơm trong tay cho Từ Nam Phương.

"Đây là cái gì?" Từ Nam Phương nhận lấy, ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quân Trừng.

"Cơm tối, ở đâu ra mà lắm lời thế không biết!" Nhắc tới cơm tối, Thượng Quân Trừng bỗng cảm giác được dạ dày mình đã réo ầm ĩ. Vừa mới tắm xong, cơ thể vận động nhiều quá, lúc này hình như lại càng dễ đói.

"Cô chắc là không ăn được hết nhiều như vậy chứ?"

Từ Nam Phương mở hộp cơm ra, mùi thơm của món mỳ xông lên mũi, cực mê hồn người: "Hay là cùng ăn đi!" Từ Nam Phương cười.

"Ai muốn ăn cùng cô chứ!" Thượng Quân Trừng bực mình nói, rồi quay lưng bỏ đi. Nhưng tới cạnh cửa, anh chợt nghĩ, sao mình phải vác bụng đói để giúp người phụ nữ điên này chứ, thế là anh lại quay vào, giằng lấy hộp đồ ăn nhanh trong tay Từ Nam Phương. Hộp đồ ăn nhanh này khá đầy, lại là hộp mềm, bị Thượng Quân Trừng dùng sức giằng lấy, nước dùng bên trong bắn tung tóe ra người Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương vội vàng chạy vào trong phòng tắm lấy khăn lau vết nước trên áo mình. Khuôn mặt cô thấp thoáng hiện lên nụ cười, bởi vì cô có thể nhìn thấy qua tấm gương, Thượng Quân Trừng đứng ngoài kia bất động.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương đi ra ngoài, nói với vẻ áy náy: "Do tôi không tốt, cầm cái hộp cũng không chắc, khiến mỳ của anh rơi vãi hết rồi."

Thượng Quân Trừng ngượng ngùng ho khan một tiếng: "Ừm, cô nên cẩn thận một chút, bưng cái hộp mà cũng không xong."

"Xin lỗi..." Từ Nam Phương chủ động nhận sai, giọng nói yếu ớt còn hơn cả tiếng kêu be be của con cừu non.

Thượng Quân Trừng giữ thể diện, không ra ngoài ngay mà đưa lại hộp mì cho Từ Nam Phương, cầm lấy một miếng bánh hành băm trong hộp đồ ăn nhanh, vừa bỏ vào miệng mình, vừa đưa đôi đũa cho Từ Nam Phương: "Cô biết dùng đũa không?"

Đôi mắt Từ Nam Phương sáng rực lên: "Biết!" Cô nhận lấy đôi đũa, khêu mì trong hộp lên, đưa vào trong miệng một cách rất có quy củ. Cô đã rất đói rồi, hai ngày trời không có cái gì trong bụng, miếng mì vừa mới vào tới miệng, cô đã cảm thấy đó là thứ mỹ vị nhân gian.

Có điều như chợt nhớ ra cái gì, Từ Nam Phương không rụt rè nữa, bưng hộp mì lên húp một ngụm lớn. Nước vẫn còn nóng, Từ Nam Phương suýt nữa thì bị sặc, cô vừa cầm hộp mì vừa ho khụ khụ.

Thượng Quân Trừng trông thấy bộ dạng Từ Nam Phương như vậy, cảm thấy như vừa gặp được ma đói. Ban nãy thấy cô ta còn bình thường, lúc này lại cảm giác không được bình thường lắm.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tiểu Thư Nhà Họ Ngô

"Mấy ngày nay cô không ăn gì sao?" Thượng Quân Trừng trông thấy bộ dạng ấy của Từ Nam Phương, không hiểu sao chợt cảm thấy miếng bánh hành trong tay mình trở nên nhạt nhẽo vô cùng.

"Đúng vậy..." Từ Nam Phương ngẩng đầu liếc Thượng Quân Trừng một cái, mím môi.

Thượng Quân Trừng nhìn vào bộ dạng ăn uống của Từ Nam Phương, đột nhiên hỏi: "Cô tên gì?"

"Hả?" Từ Nam Phương ngẩng lên, vẻ mặt mông lung.

"Bỏ đi, cô không biết thì thôi." Thượng Quân Trừng coi như mình vừa "đàn gảy tai trâu".

"À, không phải, chỉ là vì lâu rồi không có ai hỏi tên tôi." Từ Nam Phương mặt biến săc, lộ ra một chút bi thương, "Tôi họ Từ, tên là Nam Phương." Nói tên mình ra như vậy, cô chợt có cảm giác kỳ quặc, làm cung phi đã lâu, tất cả mọi người chỉ biết cô họ là Từ, Từ phi. Ngoài phụ thân ra, trên thế gian này sợ rằng không còn ai khác biết cô tên là Nam Phương.

"Từ - Nam - Phương" Thượng Quân Trừng bất giác đọc tên Từ Nam Phương ra. Từ Nam Phương nghe Thượng Quân Trừng gọi tên mình, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, chợt có cảm giác là lạ trong lòng.

Thế nhưng, Thượng Quân Trừng gọi tên cô xong, lập tức nói tiếp: "Nam Phương, tên quê quá đi mất! Haizzz... Nhà cô ở đâu? Tôi thật sự không thể

https://thuviensach.vn

tưởng tượng ra được, Trung Quốc lại có một nơi bần cùng như vậy."

Từ Nam Phương lập tức thu lại ánh mắt kỳ lạ của mình, thay bằng dáng vẻ tội nghiệp, bưng hộp mỳ lên ăn tiếp. Thượng Quân Trừng dường như thấy mình có phần thất thố, bèn lơ đễnh cầm lấy điều khiển từ xa, mở ti vi lên.

Tiếng nhạc phát ra từ ti vi khiến Từ Nam Phương giật nảy mình, trông thấy trên cái ti vi đột nhiên xuất hiện những người bé xíu, Từ Nam Phương kêu lên thất thanh, sợ hãi lùi về đằng sau.

Thượng Quân Trừng vội vã ấn nút trên điều khiển, nhìn bộ dạng hồn bay phách tán này của Từ Nam Phương, anh tí nữa thì bị dọa cho sợ hết vía. Thượng Quân Trừng đứng dậy, liếc Từ Nam Phương vẫn còn đang hoảng hốt, anh cắn một miếng bánh: "Tôi đi trước đây." Thượng Quân Trừng cảm thấy mình không nên đi chọc vào cô gái quê mùa, hay cô gái tâm thần này thì hơn.

"Đừng!" Từ Nam Phương khẽ thốt lên, giọng yếu ớt vẫn còn đầy khiếp đảm, nhìn Thượng Quân Trừng, toàn thân run rẩy, "Đừng đi... Tôi... tôi sợ... cái kia..." Cô chỉ vào ti vi, giống như chỉ vào một con cọp dữ vừa được thả vào rừng rậm.

Thượng Quân Trừng dừng chân, bước đi không nổi. Anh lùi lại, chẳng hiểu sao lại kiên nhẫn giải thích với Từ Nam Phương: "Cái này là ti vi, người trong đấy không phải người thật. Tắt đi rồi, không sao đâu." Anh vò đầu bứt tóc nhìn Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương mất một lúc lâu mới đè nén được nỗi sợ hãi, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt quái dị của Thượng Quân Trừng đang nhìn mình chằm chằm, cô giận đến tái mặt: "Tôi không phải người điên..."

Lời biện bạch của cô có phần yếu đuối, cô mở to đôi mắt vô tội nhìn Thượng Quân Trừng.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng cười cho có lệ: "Hay là cô nói cho tôi biết nhà cô ở đâu, tôi nhờ người đưa cô về?"

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trừng, hắn ta chủ động đưa mình về nhà, càng chứng tỏ hắn là kẻ cứng miệng nhưng mềm lòng, chỉ có điều cô đâu có nhà để về.

Từ Nam Phương lắc đầu, nụ cười hiện rõ vẻ đau khổ: "Tôi cũng không biết tôi muốn đi đâu, tôi... có thể đi theo anh được không?"

"Đương nhiên không thể." Thượng Quân Trừng từ chối không suy nghĩ, làm sao anh có thể mang theo một người phụ nữ điên khùng theo được chứ.

Từ Nam Phương nghe vậy cũng chỉ cười nhạt, ánh mắt lộ rõ sự kinh hoàng và cô đơn: "Ừ, tôi biết, tôi quá mơ tưởng hão huyền, thực ra, tôi đã mang lại quá nhiều phiền toái cho anh."

"Cô biết là tốt rồi." Thượng Quân Trừng chợt gai mắt với sự khách sáo của Từ Nam Phương. Nói những lời này ra, trong lòng anh có cảm giác buồn bực, tựa như mình chịu thua thiệt cái gì.

Thế nên, anh bổ sung: "Cô ở đây một đêm, sáng mai chúng tôi đi Bắc Kinh, cô nghĩ xem muốn đi đâu, nếu tiện đường, chúng tôi có thể đưa cô đi." Thượng Quân Trừng cũng không ngờ mình lại tốt bụng đến thế.

"Bắc Kinh?" Từ Nam Phương nghe thấy vậy liền kích động, "Bắc Kinh nào? Là kinh thành ư?"

"Cô muốn đi?" Thượng Quân Trừng chau mày, nhưng vẫn nói: "Cô đưa chứng minh thư cho tôi, mai tôi bảo người mua vé máy bay giúp cô."

"Chứng minh thư? Vé máy bay?" Từ Nam Phương bối rối, cái mù mờ của mình khiến cô xấu hổ, cúi đầu nói, "Tôi... không có."

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng cười gượng gạo, móc di động trong túi quần ra, giơ lên trước mặt Từ Nam Phương chụp một kiểu ảnh, rồi mỉm cười với cô, đồng thời gọi một cuộc điện thoại: "Phi Vũ, cậu giúp tớ làm một cái chứng minh nhân dân Đại lục, sáng sớm mai mang tới cho tớ, càng sớm càng tốt. Lát nữa tớ gửi ảnh cho cậu luôn, cậu căn cứ vào đó mà làm là được." Anh liếc nhìn ánh mắt mờ mịt của Từ Nam Phương, cười nói: "Tên là Từ Nam Phương..." Làm chứng minh giả ở Đại lục nói chung vẫn khá dễ dàng.

Từ Nam Phương nghe thấy tên mình từ miệng Thượng Quân Trừng thốt ra, lại ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt kia, cô hoàn toàn không biết mình nhìn vào đôi mắt như sao ấy đúng ba giây.

Thượng Quân Trừng không giải thích với Từ Nam Phương vì sao anh lại nói chuyện một mình, anh chỉ nói: "Ngày mai nếu như muốn đi Bắc Kinh, có thể đi cùng chúng tôi."

Nói xong, Thượng Quân Trừng đi ra cửa, đợi đến khi Từ Nam Phương định thần lại, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Từ Nam Phương đi tới cạnh cửa, đang định đóng cửa thì lại nghe thấy tiếng của Thượng Quân Trừng, cô cẩn thận lui vào trong, không dám phát ra tiếng động.

Cô nghe thấy Thượng Quân Trừng gọi ai đó lại: "Không phải tôi đã dặn cô hướng dẫn cô ta dùng đồ đạc trong phòng rồi sao, cô lẽ ra nên nói với cô ta dùng ti vi thế nào chứ?"

"Tôi... tôi nói rồi mà..." Giọng nói này Từ Nam Phương nghe quen tai, chính là cô gái mà Thượng Quân Trừng tìm tới dạy mình. Từ Nam Phương biết rõ đây là quán trọ, cô gái vừa rồi là nha đầu hầu hạ trong khách trọ. Nghe cô ta nói đã dạy mình cách dùng ti vi, cô chợt chột dạ. Quả thực là cô biết dùng, cũng đã nhìn thấy hình người trên ti vi, dù không biết nguyên lý

https://thuviensach.vn

hoạt động nhưng ít nhất cũng sẽ không bị giật mình, vừa nãy cô cố tình tỏ ra sợ hãi là để tranh thủ lòng thương của Thượng Quân Trừng.

Cô nín thở chờ đợi phản ứng của Thượng Quân Trừng, liệu anh ta có đoán được mình giả vờ hay không?

Vẫn may, Thượng Quân Trừng cho rằng cô nhân viên kia nói dối, anh lên tiếng: "Cô vẫn nên đi dạy lại lần nữa thì hơn, nếu vẫn không được thì chuyển ti vi trong phòng cô ta ra ngoài."

"Hả?" Cô gái ngạc nhiên thốt lên, có lẽ đây là lần đầu tiên cô ta nhận được một yêu cầu kỳ quái đến vậy.

"Cái này cho cô." Thượng Quân Trừng nói câu này xong, cô gái kia liền thay đổi giọng điệu: "Không thành vấn đề, không thành vấn đề."

Từ Nam Phương biết Thượng Quân Trừng đưa cho cô gái kia cái gì đó có lợi. Cô đoán chừng cô gái sắp tiến vào phòng mình, bèn rón rén đi vào trong.

Từ Nam Phương vào phòng tắm, mang toàn bộ đồ trang sức của mình gói ghém lại cẩn thận, nghe thấy Lưu Đạm Chân đi vào, cao giọng gọi: "Này này, người đâu rồi?" Vẻ thiếu kiên nhẫn của cô ta toát lên qua lời nói và sắc mặt.

Từ Nam Phương ra khỏi phòng tắm, vẻ đáng thương trên mặt đã mất hoàn toàn, thay vào đó là một sự lạnh lùng, cô nhìn Lưu Đạm Chân, nghiêm nghị nói: "Vào phòng phải gõ cửa, nói chuyện với khách cũng phải chú ý xưng hô."

Thái độ của cô khiến Lưu Đạm Chân cả kinh. Đây cũng là lần đầu tiên trông thấy Từ Nam Phương sau khi cô tắm rửa xong, so với bộ dạng ban đầu quả thật khác một trời một vực. Mặc dù chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần thể thao đơn giản, nhưng dáng dấp đoan trang, phong thái

https://thuviensach.vn

đúng mực và cả cái cách hất hàm của Từ Nam Phương cũng khiến Lưu Đạm Chân hoàn toàn không liên tưởng được tới người đàn bà điên hay một kẻ quê mùa mà bọn họ nhắc đến.

Chẳng lẽ cô ta phát bệnh gián đoạn? Lưu Đạm Chân đứng chôn chân tại chỗ, chẳng hiểu sao lại cảm thấy có chút mất mặt, giọng nói không tăng không giảm: "Là ngài Thượng bảo tôi tới hướng dẫn chị cách dùng ti vi, rõ ràng tôi đã nói một lần rồi, chị vẫn còn không biết..." Cô ta lẩm bẩm, giọng nói không lớn, nhưng dường như Lưu Đạm Chân chỉ có thể dùng cách này để vớt lại chút thể diện của mình trước một bệnh nhân tâm thần.

Từ Nam Phương không hề tức giận, cười nói: "À, hóa ra như vậy. Đấy không phải là bổn phận của cô sao? Hay là để tôi đi nói với ông chủ của cô, khi làm những điều này cô đã nhận đút lót của người khác? Nhận đút lót rồi mà vẫn tỏ ra vô lễ với khách?" Từ Nam Phương không biết hiện tại thương nhân còn coi khách hàng là thượng đế nữa hay không, nhưng cô nghĩ bụng, kẻ dưới một mình nhận đút lót của khách hẳn là không được phép của ông chủ. Huống hồ, cho dù ở tình huống nào đi nữa, báo cáo với cấp trên những điều sai trái nếu như không phát sinh điều gì ngoài ý muốn vẫn luôn là một cách làm hiệu quả.

Quả nhiên, Lưu Đạm Chân nghe vậy mặt liền biến sắc, bỏ tám trăm đồng trong tay ra, giọng nói có phần hờn giận: "Tôi không lo chuyện ở phòng này nữa. Nếu như chị có gì không biết dùng thì có thể rung chuông gọi phục vụ." Tuy rằng nói với vẻ gượng gạo nhưng cô ta cũng không dám vô lễ với Từ Nam Phương nữa.

Từ Nam Phương nhìn thoáng qua mấy tờ tiền mà Lưu Đạm Chân ném trên bàn, cô cầm lấy, thầm nghĩ, chẳng nhẽ đây chính là ngân phiếu thời nay người ta dùng? Cô có thể nhận ra mặt chữ Hán trên đó, cũng có thể đọc được số Ả Rập.

https://thuviensach.vn

Lưu Đạm Chân thấy Từ Nam Phương cầm lấy tiền, bèn quay lưng định đi ra nhưng lại bị Từ Nam Phương gọi lại: "Cô ấy, làm tốt phận sự của mình là tốt rồi, tôi ghét nhất người nào huyên thuyên lắm chuyện, nói hươu nói vượn. Cô không nói linh tinh cái gì, tôi cũng sẽ không tới tìm ông chủ của cô mà kiếm chuyện thị phi. Cô hiểu hay không?" Lời lẽ Từ Nam Phương dùng có phần kỳ quặc nhưng hàm ý trong lời nói thì Lưu Đạm Chân nghe thấy rất rõ.

Lưu Đạm Chân gật đầu, trong lòng hụt hẫng, thật sự không ngờ được mình lại bị người phụ nữ điên kia uy hiếp.

Từ Nam Phương từ phía sau vỗ nhẹ lên vai Lưu Đạm Chân khiến cô ta giật mình.

"Anh Thượng bên kia, cô cũng không cần quan tâm nữa."

Lưu Đạm Chân bị hết Thượng Quân Trừng đến Từ Nam Phương làm cho quay cuồng, hơn nữa lại bị uy hiếp như vậy rồi, đâu nào dám quản chuyện của Thượng Quân Trừng nữa, lúc này cô ta chỉ hận không thể nhanh chóng rời khỏi đây ngay lập tức mà thôi.

Từ Nam Phương đuổi Lưu Đạm Chân ra ngoài rồi, nghĩ ra một kế sách. Cô mở cửa, đi sang căn phòng kế bên, cửa phòng Thượng Quân Trừng khép hờ. Từ Nam Phương đang định gõ cửa thì nghe thấy tiếng Jim vọng ra: "Không phải chứ? Cậu muốn đưa người đàn bà điên kia tới Bắc Kinh? Cậu cho rằng phiền phức cô ta rước đến chưa đủ hay sao?"

Jim gằn giọng rất lớn, Từ Nam Phương đứng ngoài cửa thậm chí còn cảm nhận được cửa bị chấn động.

"Anh đừng nói cô ta điên, tôi thấy cô ta cũng không đến nỗi nghiêm trọng thế đâu." Thượng Quân Trừng nghiễm nhiên lại biện minh cho Từ Nam Phương. Từ Nam Phương nghe vậy thì cười nhạt một tiếng, hắn ta

https://thuviensach.vn

quả nhiên là một kẻ cứng miệng mềm lòng. Thế nhưng, trong lòng cô chợt có cảm giác rất lạ không thể nói thành lời.

"Lại còn không nghiêm trọng? Tôi nói cho cậu biết, Danny, tôi đã liên lạc về công ty, họ nói chiều nay có mấy kênh truyền thông của Đài Loan và Hồng Kông phát tin tức ra ngoài rồi. Đương nhiên, mấy kênh đó nói vẫn còn tốt chán, đều cho rằng có fan ca nhạc điên cuồng quấn lấy cậu. Nhưng đó đều là những kênh có quan hệ tốt với công ty chúng ta, còn những kênh theo phe bọn Mika chưa biết sẽ tung ra những tin đồn kiểu gì nữa, bọn họ chuyên gia xuyên tạc, nếu nói người phụ nữ điên kia là bạn gái của cậu, cậu sẽ làm thế nào hả?"

"Thôi được rồi, quan tâm người ta nói làm gì chứ." Thượng Quân Trừng khuyên Jim, "Anh đi ngủ đi, thuê phòng khác nhé, phòng của anh tôi cho cô ta ngủ rồi..."

"Cậu..." Jim không còn gì để nói, Thượng Quân Trừng đã đi ra phía cửa tiễn khách. Cửa vừa mở ra, anh liền chạm mặt với Từ Nam Phương chưa kịp lánh đi.

Thượng Quân Trừng lúng túng nhìn Từ Nam Phương, nhưng vẫn cố ngang ngạnh nói: "Này, sao cô lại đứng đây nghe trộm hả?"

Từ Nam Phương đỏ mặt, bàn tay tóm chặt quần, tỏ ra vô cùng áy náy.

Trông thấy hai người họ như vậy, Jim khẽ ho khan một tiếng, đang định mở miệng nói gì thì bỗng nhận ra mình thừa thãi, đành phẫn nộ bỏ đi.

Từ Nam Phương ngẩng đầu, dè dặt nói với Thượng Quân Trừng: "Lúc trước tôi có phải mang lại rất nhiều rắc rối cho các anh..." Không đợi Thượng Quân Trừng đáp, Từ Nam Phương liền tỏ ra hối hận, "Nhất định là vậy rồi, thật ra tôi cũng biết..."

https://thuviensach.vn

"Thôi được rồi!" Thượng Quân Trừng mất kiên nhẫn, "Cô tới đây là để nói cái này à?"

"Không, không phải..." Từ Nam Phương vội nói, chìa mấy đồng tiền kia đưa cho Thượng Quân Trừng, "Đây là do cô gái kia nhờ tôi giao cho anh."

"Tiền? Thế là thế nào?" Thượng Quân Trừng khó hiểu, nghĩ một lát mới hiểu "cô gái" trong mà Từ Nam Phương nói tới là ai.

"Đúng, cô ấy nói không dạy tôi tốt." Từ Nam Phương dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Thượng Quân Trừng, dường như sợ anh sẽ đi tìm Lưu Đạm Chân trách mắng, vội lên tiếng cản: "Anh cũng đừng trách cô ấy, tôi... có lẽ là quá ngu dốt. Cô ấy cũng không dễ dàng gì mà dạy được."

"Vậy thì đúng là cô không phải ngu dốt bình thường." Thượng Quân Trừng liếc mắt.

"Anh... anh dạy tôi được không?" Từ Nam Phương lùi một tiến hai, "Ừm, nếu anh bận thì thôi vậy. Tôi... tôi cũng không sợ con quái vật kia đâu..." Cô cố ý tỏ ra vừa sợ hãi, vừa miễn cưỡng không cần Thượng Quân Trừng dạy.

Từ Nam Phương quả nhiên đánh giá chuẩn Thượng Quân Trừng, tuy ngoài miệng anh nói năng không hề khách khí nhưng anh đã quay người đi sang phòng Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương theo Thượng Quân Trừng vào phòng mình, đã thấy anh đứng trước ti vi, chỉ tay vào màn hình lớn, giải thích: "Cái này không phải quái vật, người trong đó cũng không phải người thật." Thượng Quân Trừng không phải người học về tự nhiên nên không biết giải thích thế nào cho Từ Nam Phương hiểu.

Anh nhíu mày, kéo Từ Nam Phương vào trong phòng tắm, đứng đối diện chiếc gương, nói: "Giống như cái gương này, cô có thể nhìn thấy chính

https://thuviensach.vn

mình trong đó phải không? Người trong gương cũng không phải người thật, đó chỉ là hình ảnh, cũng giống như cái ti vi ngoài kia, chỉ có nó còn có chức năng ghi nhớ. Ti vi có thể thu thập những hình ảnh không cùng thời gian, rồi giữ lại hình ảnh... Haizzz... tóm lại là không phải quái vật, cô hiểu không?"

Từ Nam Phương gật gù nửa hiểu nửa không, e thẹn cười: "Anh giải thích, hình như tôi hiểu hơn chút."

"Thật sự hiểu rồi?" Thượng Quân Trừng ngờ vực hỏi, những lúc chỉ có anh và Từ Nam Phương nói chuyện với nhau, anh luôn không kiêng dè gì mà tỏ thái độ khinh bỉ.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Thượng Quân Trừng đổ chuông, là Jim gọi tới.

Từ Nam Phương đứng im nghe Thượng Quân Trừng cầm lấy vật gì đó lẩm bẩm một mình: "Jim, anh làm cái gì thế?"

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn Thượng Quân Trừng, có lẽ do màn đêm quá yên tĩnh, cô cũng nghe thấy vật nhỏ kia phát ra âm thanh: "Danny, sao cậu không có trong phòng?"

Từ Nam Phương cảm thấy thần kỳ, thứ đồ kia lại có thể phát ra giọng nói y hệt Jim.

"Tôi ở phòng bên cạnh."

"Cậu ra đây cho tôi, có người tới tìm cậu!" Jim nói xong liền cúp máy.

Từ Nam Phương vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô chỉ biết một sợi dây có thể truyền được âm thanh qua hai đầu, còn thứ này là cái gì? Giữa không trung hai người có thể nói chuyện được với nhau? Từ Nam Phương đang định hỏi thì Thượng Quân Trừng đã nói trước: "Cô đợi chút, tôi ra ngoài xem sao."

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng vừa mới mở cửa đã nghe thấy tiếng phụ nữ cười khanh khách truyền đến, tiếng cười đầy hoan hỉ phấn khích, rõ ràng là trông thấy Thượng Quân Trừng, cô gái này mới vui vẻ như thế.

"Hi hi, Quân Trừng, không ngờ em sẽ tới phải không? Rất ngạc nhiên, rất cảm động đúng không?" Một giọng nói vừa ỏn ẻn, vừa khàn khàn vang lên, cô gái này là ai? Là bạn gái của Thượng Quân Trừng ư? Từ Nam Phương đứng trong phòng, tư lự bước theo sau Thượng Quân Trừng đi ra ngoài.

"Sao cô lại ở đây?" Thượng Quân Trừng có chút ngạc nhiên, nhưng có thể nhận ra trong giọng nói của anh chỉ có sự ngạc nhiên mà không hề có vui mừng. Từ Nam Phương cười lạnh, xem ra cô gái này chỉ đang tự mình đa tình mà thôi.

"Em thay bác trai đến thăm anh mà, xem anh ở bên ngoài làm những gì, ngôi sao lớn bận rộn lắm phải không?" Cô gái nói với vẻ nũng nịu, không để ý lắm tới sự lạnh nhạt của Thượng Quân Trừng. Có điều, Thượng Quân Trừng cũng chẳng chịu thua cô ta, anh không nói thêm một lời, sắc mặt hình như cũng không tốt lắm.

"Anh, anh có lương tâm không thế hả? Em từ xa tới đây, giờ đã hơn mười hai giờ đêm rồi, em mới xuống máy bay đã lập tức chạy tới tìm anh, sao anh lại như vậy với em?" Cô gái rốt cuộc cũng mềm mỏng tỏ rõ sự bất mãn của mình, nhưng vẫn dùng cách thức làm nũng mà nói. Từ Nam Phương có thể tưởng tượng ra dáng vẻ giả vờ giận dỗi của cô ta.

"Tôi đâu có bắt cô tới..." Thượng Quân Trừng lầm bầm trong miệng, hoàn toàn không thèm an ủi cô ta lấy một chút.

Từ Nam Phương cười thầm, Thượng Quân Trừng này tính khí đúng là như cậu ấm chưa trưởng thành.

Cô gái ngoài kia có vẻ cũng quen với sự xa cách và lạnh lùng của Thượng Quân Trừng với mình, không quá để tâm: "Anh sẽ không bắt em

https://thuviensach.vn

đứng ngoài này nói chuyện chứ? Để người khác thấy ngôi sao lớn như anh nửa đêm gặp gỡ ai à?"

Sự uy hiếp của cô ta dường như vẫn có tác dụng nhất định, Thượng Quân Trừng quả thực không muốn người khác trông thấy cô ta. Từ Nam Phương nghe thấy Thượng Quân Trừng dặn dò: "Jim, anh thuê phòng giúp cô Ngô, muộn rồi, đưa cô ấy đi nghỉ đi!"

Từ Nam Phương cười nhạt, nghĩ bụng có lẽ bọn họ sẽ còn dây dưa ầm ĩ ngoài cửa phòng mình khá lâu. Cô Ngô kia vừa nghe đã biết một người bám dai, còn Thượng Quân Trừng tính tình lại kỳ quặc, Từ Nam Phương chẳng có hứng nghe họ đấu khẩu với nhau, cô đang định bước lên đóng cửa lại thì cửa lại đột ngột bị đẩy, tiếng cô gái họ Ngô kia truyền vào trong: "Hic, em muốn vào phòng anh ngồi nghỉ, hôm nay anh..."

Cô ta còn chưa nói hết lời đã sững người ngoài cửa, hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước, đối diện với Từ Nam Phương đang trong tư thế định đóng cửa.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ngắm Sao Ban Đêm

Từ Nam Phương tròn mắt nhìn cô gái họ Ngô này, trên đầu cô ta đội một cái mũ tròn màu đỏ, dưới thân là chiếc áo cổ chữ V và chiếc váy ngắn màu đen, chân đi giày da màu đỏ, từ đầu đến chân đỏ chót, đã thế lại còn xách theo một cái túi cũng màu đỏ, trên cổ cô ta là chiếc vòng sáng chói với một viên ngọc ruby. Dù Từ Nam Phương không biết thời đại hiện giờ giá cả châu báu và trang phục như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn cách ăn mặc của cô ta cũng biết là một tiểu thư của gia đình môn đăng hộ đối với Thượng Quân Trừng, hơn nữa, cô ta còn là một cô gái thích làm nũng, nhưng rất ngạo mạn, kiêu căng.

Cô gái họ Ngô kia nhìn Từ Nam Phương, nhưng không bình tĩnh được như Từ Nam Phương. Cô ta thật sự không ngờ mở cửa ra lại thấy một người phụ nữ trong phòng của Thượng Quân Trừng. Từ Nam Phương liếc qua vẻ kinh ngạc của cô ta liền nhìn ra được tâm ý của cô ta đối với Thượng Quân Trừng.

Phải mất một lúc, cô Ngô kia quay đầu lại nhìn Thượng Quân Trừng, xấc xược tay chỉ thẳng vào mặt Từ Nam Phương: "Cô ta là ai? Sao trong phòng anh lại có phụ nữ?" Ánh mắt phụ nữ rất nhạy cảm, Ngô tiểu thư vừa trông thấy mái tóc đen còn ướt sũng và chiếc áo trắng hơi rộng trên người Từ Nam Phương, sắc mặt vốn ửng đỏ lập tức trắng bệch.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn cô ta, thấy cô ta liếc mình rồi lại nhìn Thượng Quân Trừng, liền hiểu ra cô ta nghĩ cái gì.

Thượng Quân Trừng lừ mắt lôi cô ta ra ngoài: "Đây không phải phòng của tôi, đi thôi, đừng có đứng ở đây nói bậy!"

https://thuviensach.vn

Cô gái họ Ngô này dường như còn khiến Thượng Quân Trừng đau đầu hơn cả Từ Nam Phương. Cô ta không nghe theo Thượng Quân Trừng, cố sức vùng vẫy khỏi tay anh, hai mắt trợn trừng: "Không được! Anh nói rõ cho em, không phải phòng anh sao nửa đêm anh còn ở phòng người khác? Hai người... hai người..." Cô ta chỉ tay vào đầu Thượng Quân Trừng, rồi lại chỉ về phía Từ Nam Phương. Hai người đều vừa mới tắm xong, vừa nghĩ tới chuyện họ tắm chung với nhau, toàn thân cô gái họ Ngô run lên: "Thượng Quân Trừng! Anh thật không biết xấu hổ! Anh là cái đồ bẩn thỉu!" Cô ta giậm chân tức giận, hai tay dùng sức đẩy Thượng Quân Trừng, nhưng vẫn không thể hả cơn tức.

"Tôi bẩn thỉu cái gì?" Thượng Quân Trừng thấy cô ta phẫn nộ, vốn đã không thích cô ta, hiện giờ lại càng thêm ghét: "Cô trông thấy cái gì rồi hả? Đừng có đứng ở đây mà ăn nói hồ đồ!"

Cô Ngô vốn tức giận, lại còn bị Thượng Quân Trừng mắng mỏ như vậy, tính khí tiểu thư càng được dịp bộc phát, giọng nói lớn hơn một chút: "Em hồ đồ? Rốt cuộc là ai hồ đồ đây? Nếu không phải anh ở bên ngoài làm những chuyện hồ đồ thì bố anh có tức giận đến phát bệnh không? Anh nghĩ em muốn tới chỗ này lắm chắc? Ai thèm quan tâm tới cái chuyện nhố nhăng này của anh chứ!"

Vì cô Ngô nói quá to nên Jim ở bên ngoài vội vàng chạy vào, đóng cửa lại rồi tận tình khuyên nhủ: "Nói nhỏ chút, Danny đã lắm phiền phức rồi!"

Jim còn chưa nói xong, cô ta giống như tìm được chỗ dựa, lại càng được thể: "Anh ấy sợ phiền phức sao? Anh ấy rõ ràng biết mình làm chuyện hồ đồ mà vẫn giúp người khác thu dọn cục diện rối rắm. Hiện giờ càng quá đáng rồi, còn ở bên ngoài làm càn, tôi thật sự cảm thấy mất mặt."

"Ngô Thi Hủy! Cô mất mặt cái nỗi gì? Cô đâu phải bố mẹ tôi, càng không phải vợ tôi, cô quản chuyện của tôi làm quái gì? Lập tức cút về cho

https://thuviensach.vn

tôi!" Thượng Quân Trừng bị kích động bởi Ngô Thi Hủy, càng thêm nổi nóng.

Từ Nam Phương cười thầm, Thượng Quân Trừng vốn dĩ là kiểu người ưa nhẹ không ưa nặng, cô gái họ Ngô kia càng vênh mặt hất hàm với Thượng Quân Trừng, càng kích thích sự chống cự của hắn ta, hai người đều không chịu nhường nhịn đối phương, Ngô Thi Hủy này nhất định chịu thiệt là cái chắc rồi.

Từ Nam Phương rụt rè giải thích giúp Thượng Quân Trừng: "Cô Ngô, cô hiểu lầm anh Thượng rồi, tôi và Thượng tiên sinh không có gì hết, cô đừng..."

"Tôi và Thượng Quân Trừng nói chuyện, ai cần cô xen vào! Chỗ này không đến lượt cô lên tiếng!" Ngô Thi Hủy nghe xong lời của Thượng Quân Trừng, cả một bụng tức không có chỗ phát, liền trút hết lên đầu Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương đã biết trước với cái tính tiểu thư này cô ta sẽ phẫn nộ với mình như vậy, càng được thể tỏ ra ấm ức và áy náy để chống đối lại cô ta, thế nhưng lại thấy Thượng Quân Trừng bảo vệ mình, tiếp tục đối đầu với Ngô Thi Hủy: "Cô nổi điên cái gì! Tôi và bạn gái nói chuyện, cô mới là người không có quyền lên tiếng!"

Thượng Quân Trừng vừa nói xong, Từ Nam Phương vội xua tay, mặt đỏ rần: "Không phải, không phải đâu! Cô Ngô nè, cô đừng nghe anh ấy nói bừa."

Giọt "trân châu" lóng lánh trong mắt Ngô Thi Hủy sắp lăn ra, cô ta ngây người đứng đấy, trừng mắt nhìn Thượng Quân Trừng, miệng ấp úng, nghiến răng, nghiến lợi nói từng chữ: "Thượng Quân Trừng! Anh - nói - lại - một - lần - nữa - xem!"

https://thuviensach.vn

Jim đứng bên cạnh đưa tay lên bưng miệng, nghĩ thầm lần này nhất định hỏng rồi!

Nhưng Thượng Quân Trừng đâm lao đành phải theo lao, anh nhìn đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Ngô Thi Hủy, phớt lờ Jim đang nháy mắt ra hiệu bên cạnh.

"Đúng vậy! Cô ấy là gì của tôi thì liên quan gì tới cô? Ngô Thi Hủy, cô mới là người ngoài!" Thượng Quân Trừng dứt khoát làm đến cùng, kéo Từ Nam Phương ôm vào lòng.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trừng sẽ động chân động tay như vậy, sắc mặt cô thoáng biến đổi, bị Thượng Quân Trừng ôm, cũng không kìm được mà giãy giụa.

Thượng Quân Trừng tâm trạng đã không thoải mái sẵn, lại bị Từ Nam Phương vùng vẫy, toàn bộ dây thần kinh giống như bị kéo căng, anh siết chặt lấy Từ Nam Phương: "Giãy giụa cái gì!" Thượng Quân Trừng dứt khoát làm đến cùng, đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên mờ môi đỏ mọng của Từ Nam Phương. Trong lúc mọi người đều chưa kịp chuẩn bị tinh thần, anh hôn lướt lên môi cô nhẹ như "chuồn chuồn chạm nước".

Nụ hôn vừa kết thúc, sắc mặt Jim đã xám xịt. Ngay cả Thượng Quân Trừng cũng không hiểu vì sao mình lại nhất thời xúc động làm vậy nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Ngô Thi Hủy sa sầm lại, cũng cảm thấy có chút thỏa mãn, giống như vừa trả được vố mất mặt lúc nãy do Ngô Thi Hủy gây ra cho mình.

Nước mắt thoáng cái trào ra như suối, Ngô Thi Hủy đưa hai tay lên tháo đôi khuyên tai kim cương trong suốt xuống, ném vào người Thượng Quân Trừng. Hai viên kim cương rơi xuống đất. Ngô Thi Hủy hậm hực nói: "Thượng Quân Trừng! Anh được lắm! Tôi mãi mãi không tha thứ cho

https://thuviensach.vn

anh!" Nói xong, cô ta kéo Jim đang giữ cửa qua một bên, xách túi bỏ đi, cũng chẳng buồn lau nước mắt trên mặt.

Jim cuống quýt kéo Ngô Thi Hủy lại nhưng cô ta vung tay: "Ai cần anh ta chứ! Tôi có chết cũng không thèm lấy anh ta!" Ngô Thi Hủy mạnh tay mở cửa, làm Jim giật bắn mình.

"Danny, cậu mau đuổi theo đi! Nếu không bố mẹ cậu nhất định sẽ trừng trị cậu một trận đấy!"

Thấy Ngô Thi Hủy bỏ đi, Thượng Quân Trừng cũng có chút hối hận, nhưng nghe Jim nhắc tới bố mẹ thì lập tức bỏ luôn ý nghĩ đuổi theo: "Tôi cần gì phải đuổi theo cô ta! Vốn dĩ cũng không phải bạn gái của tôi! Đi càng tốt! Cả ngày không làm lên được tích sự gì, chỉ biết giở cái thói tiểu thư đỏng đảnh ra! Cho tôi người phụ nữ như vậy tôi cũng không cần, muốn kết hôn thì để bố tôi đi mà kết hôn."

Jim xem tình hình biết chắc Thượng Quân Trừng sẽ không đuổi theo, đành phải làm thay. Anh ta vừa chạy theo vừa nói: "Giờ muộn thế này rồi..."

Bên tai đã yên tĩnh trở lại, Thượng Quân Trừng lúc này cũng cảm thấy uể oải, đang định dặn dò Từ Nam Phương đi ngủ sớm nhưng lúc quay đầu lại suýt nữa bị cô dọa chết.

Sắc mặt Từ Nam Phương lúc này còn khó coi hơn cả Ngô Thi Hủy. Cô đứng bất động nhìn chằm chằm Thượng Quân Trừng, trái tim dường như ngừng đập.

Đúng vậy! Không có ai dám hôn cô, ngoại trừ thiên tử bốn trăm năm trước. Đó là người đàn ông hơn cô những ba mươi mấy tuổi, người mà cô không hề có tình cảm. Trong thiên hạ, ngoại trừ ông ta, không một ai dám làm vậy với cô, không một ai dám trước mặt mọi người ôm và hôn cô, lại còn nói với người khác cô là bạn gái của hắn ta.

https://thuviensach.vn

Mặt Từ Nam Phương trắng bệch, cô xưa nay không dám nghĩ có người làm vậy với mình, cô tức giận đến cực độ, ngây người đứng tại chỗ. Nhưng khi định thần lại, trông thấy khuôn mặt ưa nhìn của Thượng Quân Trừng, cô lại quên mất mình phải tức giận quở trách hắn. Cô không biết vì sao lại như vậy, có phải vì cô biết rõ Thượng Quân Trừng làm vậy vì muốn đuổi cô gái Ngô Thi Hủy kia đi, hay là cô vẫn đang giả vờ tỏ ra yếu đuối trước mặt Thượng Quân Trừng, hay là vì từ trước tới giờ chưa có ai nhẹ nhàng hôn cô như vậy, lại còn là một chàng trai trẻ...

"Này này, cô làm gì vậy?" Thấy sắc mặt Từ Nam Phương tái nhợt, Thượng Quân Trừng có chút khó hiểu.

Từ Nam Phương vùng vẫy rời khỏi vòng tay Thượng Quân Trừng, hai tay bắt chéo trước ngực, dáng vẻ phòng bị.

Thượng Quân Trừng bấy giờ mới phản ứng lại, anh nhận ra mình vẫn ôm Từ Nam Phương, vỡ lẽ vì sao cô lại có phản ứng như vậy.

"Cô yên tâm, tôi không có ý gì cả. Tôi không có hứng thú với cô!"

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trừng tỏ ra bất cần, trong lòng chợt dâng lên cảm giác bực bội khó tả. Là vì Thượng Quân Trừng dùng cách này để lợi dụng mình ư?

"Anh muốn chọc giận cô ấy cũng đâu cần phải làm vậy... tôi... anh không biết nam nữ thụ thụ bất thân ư..." Từ Nam Phương có phần bất mãn. Cô lúc đầu định nhờ vào cuộc cãi vã của hai người họ để tranh thủ sự đồng cảm của Thượng Quân Trừng, nhưng thật sự không nghĩ tới sẽ bị Thượng Quân Trừng lợi dụng ngược lại.

"Làm vậy là làm thế nào?" Thượng Quân Trừng nhìn thẳng vào khuôn mặt chỗ hồng chỗ trắng của Từ Nam Phương, chợt bừng tỉnh, "Cô nói về nụ hôn kia sao? Cô không quê mùa đến độ ấy chứ?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nghe Thượng Quân Trừng nói vậy, lại nhìn vẻ mặt tươi cười của anh thì càng không biết phải làm sao. Thượng Quân Trừng vẫn tươi cười: "À, suýt nữa tôi quên mất, người khác không để tâm, nhưng cô nhất định sẽ để tâm. Nhìn bộ dạng cô thế này, có phải là trước giờ chưa được ai hôn không? Chưa yêu bao giờ hả?" Cái vẻ bỡn cợt của Thượng Quân Trừng càng lộ rõ.

Theo những gì anh nói thì hôn môi một cô gái xa lạ cũng không phải là chuyện gì ghê gớm. Anh lớn lên ở Ý, hôn môi chỉ là một kiểu lễ nghi giao tiếp.

Nhưng nghe Thượng Quân Trừng nói "chưa được ai hôn" Từ Nam Phương chợt cảm thấy vết sẹo của mình bị người khác động tới. Không phải chưa từng có người đàn ông nào hôn cô, mà là người đàn ông từng hôn cô, người đàn ông xưng là phu quân của cô, lại già tựa phụ thân cô.

Yêu đương? Từ Nam Phương không biết ý nghĩa của từ này, nhưng có thể đoán được phần nào. Hai người tâm đầu ý hợp, tuổi tác tương đương, ở bên nhau, gọi là "yêu đương" sao? Từ Nam Phương liếc nhìn Thượng Quân Trừng, buồn bã cúi đầu. Lúc này không phải cô cố ý tỏ ra đáng thương, mà thật sự trong lòng thấy khó chịu.

Cô đẩy Thượng Quân Trừng ra, một mình đi ra ban công. Bên ngoài có một cái hồ nhân tạo bày hòn non bộ và một mái chòi nhỏ trên mặt nước. Từ Nam Phương ngẩng đầu lên ngắm bầu trời, cô chưa từng có cảm giác thua thiệt như ngày hôm nay, bởi vì cô được gả cho một vị vua, là người có quyền lực tối cao dưới bầu trời này. Dù cho giữa cô và ông ta không hề có tình cảm nam nữ, cũng chẳng hề có niềm vui.

Thế nhưng thời thế đã thay đổi, cô đã lỡ xuất hiện ở đây, tất cả những gì trước đây, mọi đau thương khổ sở của cô, toàn bộ đều đã bị cuốn trôi rồi, đều không chạy trốn khỏi một chữ "không gian" được. Từ Nam Phương không kìm được mà bật khóc, nước mắt lã chã rơi.

https://thuviensach.vn

Sự yếu ớt lúc này của cô khiến cho Thượng Quân Trừng cảm thấy tự trách mình, lần đầu tiên anh ta nói câu xin lỗi với cô. Nhưng Từ Nam Phương không quay đầu lại, thực lòng cô không trách Thượng Quân Trừng, chính cô cũng không hiểu vì sao mình không nổi giận. Có lẽ là vì chưa từng có ai đối xử với cô không toan tính như Thượng Quân Trừng, lắm lúc cô còn nghĩ mình dùng mưu kế lợi dụng anh ta như vậy, cảm giác thật sự rất lạ.

Từ Nam Phương bỗng nhiên thấy mệt mỏi, cô ngắm khoảng không trên cao, giống như nhìn thấu chính tâm can mình vậy, những góc tối... và đầy những khoảng trống.

"Nhìn gì thế?" Thượng Quân Trừng đứng sau lưng cô, không còn ầm ĩ nữa.

"Ngắm sao." Từ Nam Phương thờ ơ đáp.

Thượng Quân Trừng đi lên phía trước, đứng kề vai bên cạnh Từ Nam Phương: "Cùng ngắm đi!"

Anh ngẩng đầu lên, nói với Từ Nam Phương: "Hồi nhỏ tôi cũng thích ngắm sao, nghĩ dù ở đâu thì trăng và sao cũng như nhau. Cô nhìn thấy ngôi sao kia không? Đó là sao Thiên Lang, người phương Tây gọi là Sirius, thấy bảo điều đó có nghĩa là 'sự thiêu đốt'. Thế nhưng, tôi còn nghe nói rằng người Ai Cập gọi nó là Sao Thủy Thượng. Tên có khác nhau, nhưng mọi người đều cho rằng nó là ngôi sao không may mắn, ở đâu nhìn nó cũng sáng như vậy." Thượng Quân Trừng cười, Từ Nam Phương chợt quay đầu lại nhìn anh.

Cô ngắm đôi mắt còn đẹp hơn cả những vì sao trên trời kia, cảm thấy không nỡ dời ánh mắt mình đi chỗ khác. Cô bỗng nhớ tới nụ hôn kia, dù chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhưng lại khiến cho mặt hồ phẳng lặng trong lòng cô dậy sóng.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương có phần rối trí, mười ba tuổi cô vào cung. Gần mười năm trôi qua, quãng thời gian đẹp đẽ nhất của người con gái, cô phải sống trong cung quạnh quẽ, phải hao tâm tổn sức nghĩ cách tranh sự sủng ái với các phi tần khác, nghĩ cách làm cho Hoàng đế vui lòng. Cô chưa bao giờ được nếm thử mùi vị của cái gọi là "chớm yêu" mà trong sách vẫn nói đến, chưa từng biết thế nào là nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu[1].

[1] Câu thơ của đại thi hào thời Tống Âu Dương Tu, chỉ đôi tình nhân gặp nhau vào đêm Nguyên Tiêu.

Thế nhưng lúc này lại có một chàng trai trẻ ở bên cạnh cô, cùng cô ngắm sao, Từ Nam Phương chợt bối rối. Dường như mọi thứ không còn bất cứ quan hệ gì với cô nữa, cô chỉ là một khách đứng xem.

"Này, cô nhìn gì thế?" Thấy ánh mắt Từ Nam Phương ngây dại, Thượng Quân Trừng thân mật hỏi khiến cô như bị điện giật.

Thanh âm phấn chấn của Thượng Quân Trừng cắt đứt mạch suy nghĩ của Từ Nam Phương. Cô định thần lại, quay sang nhìn Thượng Quân Trừng, nửa cười nửa không: "Không có gì! Chỉ là sao cũng không tồn tại vĩnh viễn được, bốn trăm năm trước và bốn trăm năm sau hoàn toàn không giống nhau."

Giọng nói của cô trở nên xa xôi, đầy tư lự, giống như luồng khí lạnh đến từ một nơi nào đó xa thẳm, nhất thời khiến Thượng Quân Trừng quên mất phải nói gì. Anh nhìn Từ Nam Phương, chợt cảm thấy cô cũng không điên khùng hay quê mùa như trong tưởng tượng của mình.

Từ Nam Phương lại nhìn thoáng qua Thượng Quân Trừng, ngẫm lại câu nói của mình, cảm giác thê lương lại ùa dâng. Ngay cả sao cũng không thể tồn tại vĩnh hằng, vậy bản thân mình thương hải chi nhất túc[2] làm sao có thể sống yên ổn được đây? Cô đột nhiên thốt lên với Thượng Quân Trừng,

https://thuviensach.vn

giọng nói cực nhỏ, nhưng đầy quyết tâm: "Anh muốn nghe chuyện của tôi không?"

[2] Nguyên văn: Ký phù du vu thiên địa, miểu thương hải chi nhất túc. Hàm ý, cảm thán sinh mệnh ngắn ngủi, trôi dạt.

Thượng Quân Trừng nhìn Từ Nam Phương, không lên tiếng. Từ Nam Phương cũng không biết mình bị làm sao, hóa ra trong đêm, người ta lại dễ dàng để lộ ra sự cô đơn của bản thân.

Từ Nam Phương cười chua chát: "Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu..." Cô ngẩng đầu lên không trung, "Bởi vì ngay chính tôi cũng không dám tin. Nếu như tôi nói với anh, hai ngày trước tôi còn ở Bắc Kinh, còn đang ở thời điểm năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy, anh có tin không?" Từ Nam Phương nói những lời này ra, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô rất cần một người để chia sẻ những điều khó tin này. Cô nhìn Thượng Quân Trừng với vẻ chờ mong, muốn biết anh sẽ có phản ứng thế nào với chuyện này. Tuy nhiên, Thượng Quân Trừng không hề tỏ ra ngạc nhiên, trên mặt anh lộ ra nụ cười châm chọc: "Ở Bắc Kinh thì làm sao? Từ Bắc Kinh tới Thái Nguyên cũng chỉ mất một giờ đồng hồ ngồi máy bay."

Từ Nam Phương cố gắng nén lòng, nói: "Tôi đang nói năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy, anh hiểu không?" Cô lặp lại một lần nữa, sợ Thượng Quân Trừng nghe không rõ.

"Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy?" Thượng Quân Trừng nhíu mày, "Cô đang nói âm lịch đấy hả?"

Từ Nam Phương há hốc miệng, lẽ nào vị công tử giàu có hiện đại này không đi học? Ngay cả lịch sử cũng không biết? Xem ra, Thượng Quân Trừng là một kẻ viết không hay, nắm cày không thạo!

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương đâu có biết Thượng Quân Trừng từ nhỏ sống ở Ý, đừng nói không biết thời vua Vạn Lịch là năm nào, thậm chí Trung Quốc có bao nhiêu triều đại anh cũng không biết.

Từ Nam Phương đành đổi thành lịch dương để tính, giọng nói đã có phần nôn nóng: "Không phải âm lịch, đấy là niên hiệu, là vị Hoàng đế thứ mười ba của triều Minh. Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy chính là năm 1619 dương lịch, anh hiểu chưa?"

Lời giải thích của Từ Nam Phương cũng không khiến Thượng Quân Trừng khiếp sợ, ngược lại, nụ cười mỉa mai trên gương mặt anh càng thêm đậm: "Ừ, đúng rồi, có phải cô định nói cô là công chúa, sau đó bị phụ thân hại chết, lúc nhảy từ sườn núi xuống không may bị vượt thời gian?..." Không đợi Từ Nam Phương trả lời, Thượng Quân Trừng đã bật cười: "Cô đúng là bị trúng độc thật rồi!" Anh chỉ tay vào đầu mình, "Cô có phải là bị cái thể loại phim "mỳ ăn liền" kia đầu độc rồi không hả? Bây giờ phim về cái thể loại này nhiều lắm, may mà tôi không phải nhận bộ nào như thế."

Nói xong, Thượng Quân Trừng đột nhiên liếc mắt về phía chiếc ti vi ngoài sảnh, rồi lại nhìn Từ Nam Phương, bỗng dưng nghĩ tới việc cô gái này không biết dùng ti vi, không biết dùng bồn cầu và vòi hoa sen, sợ rằng không phải cô ta là đồ quê mùa, mà là một bệnh nhân tâm thần nghiêm trọng. Cô ta trúng độc quá mạnh, tự coi mình là nữ chính trong phim, nếu không thì sao lại mặc bộ đồ cổ trang thế này chứ? Vừa nghĩ vậy, Thượng Quân Trừng không khỏi dựng tóc gáy. Cô gái Từ Nam Phương này thoạt nhìn cũng xinh đẹp, sao mà tâm thần lại có vấn đề nặng đến thế.

Thượng Quân Trừng vừa lấy di động ra vừa nói với Từ Nam Phương: "Tôi thấy cô thỉnh thoảng có vẻ khá bình thường đấy chứ. À tôi có quen mấy bác sĩ chuyên khoa thần kinh, có dịp tôi giới thiệu cô với họ. Thế nhé, có thời gian tôi đưa cô đi, hoặc là bảo người nhà cô đưa đi, tôi rất bận." Thượng Quân Trừng cuối cùng đã hoàn toàn quy chụp Từ Nam Phương là

https://thuviensach.vn

bệnh nhân tâm thần, "Đúng rồi, nhà cô còn có những ai? Nếu không thấy phiền thì cho tôi cách liên lạc với họ được không?"

Nghe Thượng Quân Trừng nói vậy, Từ Nam Phương cũng hiểu anh ta không tin mình. Cô cười khổ, quả nhiên là anh không tin, vậy mà mình còn ôm lòng mong muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự, tia hy vọng mong manh này xem ra đã hoàn toàn bị tiêu tan rồi.

"Anh đi đâu để liên lạc với người nhà của tôi?" Nói câu này, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy sống mũi cay cay.

"Thôi bỏ đi, tôi nghĩ cô cũng sẽ không nói đâu." Thượng Quân Trừng bật cười, "Cô bây giờ đang là công chúa cơ mà!"

Trong mắt anh, Từ Nam Phương là một kẻ bệnh hoạn, một kẻ tâm thần, mắc bệnh nhập tâm vào phim ảnh quá sâu, mặc dù ở những phương diện khác, cô vẫn khá bình thường. Chuyện thế này không phải là Thượng Quân Trừng chưa từng nghe nói tới, trên đời này fan ca nhạc, fan điện ảnh điên cuồng đầy ra đấy. Hiện giờ anh chỉ nghĩ, giúp Từ Nam Phương tìm một bệnh viện tâm thần tốt, thế là đã tận tình tận nghĩa với cô lắm rồi, hơn nữa, loại bệnh này của cô ta có vẻ như cũng không quá khó để trị tận gốc.

Kỳ thực, bất kỳ ai cũng vậy thôi, mọi người đều tin rằng Từ Nam Phương là một bệnh nhân tâm thần, chứ sẽ chẳng ai tin cô là một phi tần xuyên qua bốn trăm năm tới tương lai cả.

Vì trên đời này, tâm thần có vô số loại, còn vượt thời gian, từ xưa tới nay đều chỉ là chuyện nhố nhăng, trên phim ảnh, trong tiểu thuyết mà thôi.

Từ Nam Phương nghe vậy, chỉ cảm thấy nực cười, cô không rõ sợi dây thần kinh nào của mình bị lỗi mà lại có ý nghĩ muốn tâm sự thân thế của mình với một người đàn ông xa lạ. Từ Nam Phương nắm chặt vạt áo, tự cười cái khoảnh khắc nhu nhược của bản thân, xưa nay cô chỉ tin tưởng

https://thuviensach.vn

chính mình, chưa từng kể chuyện riêng với bất cứ ai, hiện giờ dù có chuyển tới một không gian khác cũng cứ nên như vậy thì hơn.

Từ Nam Phương quay sang nhìn Thượng Quân Trừng lần nữa khi đã bình ổn lại tâm trạng, đúng lúc nghe thấy tiếng Jim kêu gào bên ngoài. Cô cười với Thượng Quân Trừng đang nghe điện thoại: "Không cần lo cho tôi nữa, anh mau đi đi!"

Nói xong, cô lại quay người đi, tiếp tục ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Thượng Quân Trừng không chịu nổi Jim làm loạn ngoài kia, đành phải hậm hực đi ra. Lúc anh đóng cửa, trong lòng Từ Nam Phương chợt trống trải, tựa như cánh cửa trái tim vô tình bị mở ra, rồi lại vô tình bị đóng lại...

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Anh Bạn Tốt Phi Vũ

Hôm đó, Từ Nam Phương ngồi xem ti vi suốt cả đêm, cô xem các chương trình đang chiếu, ngẫm nghĩ về mọi thứ trong thời đại này.

Mãi đến khi sáng sớm có người gõ cửa, cô mới mơ màng rút ra một kết luận thực đáng sợ từ những gì mình đã xem: Thời đại này, hình như không có Hoàng đế!

Còn nữa, thời đại này, mỗi đàn ông chỉ được phép kết hôn với một người phụ nữ.

Không có Hoàng đế nghĩa là không có hậu cung; chỉ có thể kết hôn với một người nghĩa là sẽ không có phi tử, không có thiếp.

Những điều này, Từ Nam Phương đều không thể tưởng tượng ra, không thể tiếp nhận được. Bởi vì, chúng đều là những điều xa xỉ mà phụ nữ thời đại của nàng không có cách nào mưu cầu.

***

Người gõ cửa là Jim.

Từ Nam Phương vừa mở cửa ra liền trông thấy một mình anh ta đứng đó. Cô dường như dự liệu được chuyện gì, chỉ thản nhiên nhìn Jim, chờ anh ta lên tiếng.

"Anh Thượng sẽ đi Bắc Kinh với cô Ngô."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương biết, tối qua nhất định là Jim đã giải thích rõ mọi chuyện với Ngô Thi Hủy, khuyên cô ta ở lại. Hiện giờ bắt Thượng Quân Trừng cùng đi với cô ta chẳng qua chỉ là cho Thượng Quân Trừng một cơ hội để thể hiện và cứu vãn tình thế mà thôi. Thượng Quân Trừng vốn là một người dễ mềm lòng, đương nhiên sẽ bị Jim thuyết phục mà chấp nhận thỏa hiệp.

Từ Nam Phương đưa cho Jim đôi khuyên tai kim cương mà Ngô Thi Hủy ném lại trong phòng tối qua: "Đây là của cô Ngô."

Jim nhận lấy, nói: "Cô Ngô có lẽ không muốn trông thấy cô nên Danny của chúng tôi không thể đi với cô được."

Từ Nam Phương đã sớm đoán được như vậy nhưng vẫn cố hỏi: "Anh Thượng đâu?"

Jim cười ha ha: "Danny và cô Ngô đã ra sân bay rồi, sáng nay anh ấy có việc phải tới Bắc Kinh."

"À, ra vậy." Từ Nam Phương cười, Thượng Quân Trừng không tới gặp cô, cô cũng đoán được, anh ta ngại từ chối mình trực tiếp hay là đã thỏa hiệp với Jim, vì ngại cô Ngô Thi Hủy kia mà không chạm mặt mình?

"Ừm, không thể cứ gây phiền phức cho các anh như vậy được." Từ Nam Phương khéo léo nói, "Chuyện của tôi không khiến các anh gặp rắc rối gì chứ? Có cần tôi ra mặt giải thích với họ không?"

Jim luôn cảm thấy không thoải mái khi đối mặt với Từ Nam Phương. Cô gái thanh tú này lúc nào cũng khiến cho người khác nảy sinh những cảm giác âm u lạnh lẽo: "Có rắc rối, nhưng công ty sẽ giải quyết ổn thỏa, không cần phiền tới cô." Khác với Thượng Quân Trừng, chỉ cần nghĩ tới cô gái điên khùng này là Jim đã cảm thấy sợ, nếu còn để Từ Nam Phương ra mặt giải thích, vậy thì chẳng khác nào nhìn thấy quỷ.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không cố chấp nữa, nghe giọng điệu có vẻ như bọn họ thực sự đã quyết định vứt bỏ cô. Ngày hôm qua, Từ Nam Phương còn nghĩ mọi cách để ở lại bên họ, Thượng Quân Trừng nhất định có thể bảo đảm an toàn cho cô, chỉ cần cô hao tổn chút tâm tư là được. Nhưng từ sau đêm qua, cô lại cảm thấy mệt mỏi, cô hoang mang không biết làm sao sinh tồn ở thế giới lạ lẫm này, hoàn toàn bị mất phương hướng, cô không biết mình dùng mưu kế còn có ý nghĩa gì nữa ở đây.

"Nhưng mà dù thế nào thì Danny của chúng tôi cũng không tệ với cô. Lát nữa sẽ có một người bạn của Danny tới đây, cô muốn đi đâu cứ việc nói với anh ta, anh ta sẽ đưa cô đi." Jim nói xong, cảm thấy như vừa trút được gánh nặng, giống như thoát khỏi Từ Nam Phương là niềm vui sướng chưa bao giờ có.

Từ Nam Phương không nói thêm gì nữa, một mình quay vào trong phòng, cô biết, mình không thể gặp được Thượng Quân Trừng nữa.

Cô thu dọn đồ đạc của mình rồi ngồi đợi người bạn kia của Thượng Quân Trừng.

Cô biết tới sự tồn tại của người đó, tối qua Thượng Quân Trừng dùng vật nhỏ kia để liên lạc với anh ta. Hắn người tên là Phi Vũ, lúc ấy Thượng Quân Trừng nhờ anh ta làm giúp cô giấy chứng minh gì đó.

"Chào cô, tôi là Diệp Phi Vũ, cô là Từ Nam Phương phải không? Trông cô còn đẹp hơn cả trong ảnh!"

Lúc anh bạn của Thượng Quân Trừng xuất hiện trước mặt Từ Nam Phương đã là chín giờ sáng. Cô đã phải chống chọi cơn buồn ngủ với đôi mắt đỏ ngầu suốt hai tiếng đồng hồ để đợi anh ta.

Mấy ngày nay cô ngủ không ngon giấc, nhưng lúc này cũng không thấy buồn ngủ. Từ Nam Phương mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Đó là một người đàn ông cao lớn với bờ vai rộng, khuôn mặt vuông vức đầy khí

https://thuviensach.vn

khái và sự cẩn trọng. Dù anh ta không tuấn tú như Thượng Quân Trừng nhưng vẫn rất thu hút ánh mắt người khác, mũi ra mũi, mắt ra mắt, không hề có bất cứ tì vết nào, tổng thể toát lên khí chất vô cùng mạnh mẽ. Đàn ông như vậy khiến Từ Nam Phương vừa nhìn đã cảm thấy cao quý, ngoại hình như anh ta nếu ở thời cổ đại nhất định sẽ được cho là "phong hầu bái tướng[1]".

[1] Những người có công danh, phẩm chất làm quan tốt.

Trên người đàn ông này toát ra một vẻ uy nghiêm nhưng vì mặc bộ đồ thể thao nên cái uy nghiêm đó vô tình bị pha loãng, nụ cười hòa nhã dễ gần cũng làm mờ nhạt khí chất của anh ta.

"Chào anh!" Từ Nam Phương thấy Diệp Phi Vũ khách sáo vươn tay ra trước mặt mình, có phần gượng gạo, không bắt lấy tay anh ta. Cô đã thấy trong ti vi, khi người ta gặp mặt nhau lần đầu hay dùng cách thức này, Từ Nam Phương tạm thời chưa thể quen ngay, huống hồ còn là một người đàn ông lạ.

Diệp Phi Vũ vẫn tỏ ra bình thản, so với Thượng Quân Trừng, anh ta có vẻ lịch sự hơn nhiều. Diệp Phi Vũ lấy trong ví ra một tấm chứng minh nhân dân, đưa cho Từ Nam Phương: "Thật sự xin lỗi, tôi tới muộn. Cô xem thế này đã hài lòng chưa?"

Ảnh chân dung trên chứng minh đã được chỉnh sửa, nhìn qua so với cô bên ngoài còn giống tới tám phần.

Từ Nam Phương nhìn những hàng chữ giản thể[2], sơ sơ có thể hiểu được công dụng của tấm thẻ này.

[2] Chữ giản thể là kiểu chữ người Trung Quốc hiện đại sử dụng, chữ phồn thể là kiểu chữ người Trung Quốc cổ đại và người Đài Loan hiện tại đang dùng.

https://thuviensach.vn

"Cô Từ muốn đi đâu? Thượng Quân Trừng đã dặn dò tôi rồi, tôi sẽ đưa cô đi." Diệp Phi Vũ tươi cười, nói năng nho nhã, khách khí, nhưng Từ Nam Phương lại cảm thấy như vậy không thú vị bằng sự ngỗ ngược của Thượng Quân Trừng.

Cô cười khổ: "Tôi cũng không biết nên đi đâu."

Diệp Phi Vũ mỉm cười, Từ Nam Phương không khỏi thẹn thùng: "Để anh chê cười rồi!"

Diệp Phi Vũ lắc đầu: "Hay là để tôi đưa cô Từ ra ngoài đi dạo, tiện thể mua vài bộ đồ luôn?"

Từ Nam Phương ngẩng đầu, thấy Diệp Phi Vũ vẫn duy trì nụ cười, nói: "Đừng hiểu lầm, đây là ý của Thượng Quân Trừng."

"Ồ!" Từ Nam Phương gật đầu, "Vậy nhờ anh chuyển lời cảm ơn của tôi tới anh ta!"

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương ra ngoài, xe của anh ta đã tới trước cửa nhà nghỉ, một chiếc Benz tư nhân.

Diệp Phi Vũ mở cửa giúp Từ Nam Phương, thậm chí còn cẩn thận thắt dây an toàn cho cô rồi đóng cửa lại, sau đó mới vào vị trí ghế lái.

Sự chu đáo và lịch lãm của anh ta không khỏi khiến Từ Nam Phương mỉm cười: "Anh và Thượng Quân Trừng thật sự khác nhau!"

Diệp Phi Vũ chỉ cười mà không đáp.

Chiếc xe chạy rất nhanh, Từ Nam Phương còn chưa uống thuốc say xe, vào khu vực thành phố được nửa tiếng thì cô bắt đầu chóng mặt.

Cô dựa vào cửa kính xe, cảm thấy toàn thân đang khẽ run rẩy. Diệp Phi Vũ nhận ra sự thay đổi của cô, lập tức đỗ xe vào lề đường, quan tâm hỏi:

https://thuviensach.vn

"Say xe à? Tại tôi quên không hỏi cô trước. Có cần túi không?" Anh ta vừa nói vừa lấy ở đâu ra một cái túi, đưa cho Từ Nam Phương, ý bảo cô nếu buồn nôn thì nôn vào đó.

Từ Nam Phương nhận lấy cái túi, sắc mặt cô lúc này đã nhợt nhạt, không nói được lời nào.

Diệp Phi Vũ vội xuống xe, đỡ Từ Nam Phương ra ngoài: "Hít thở không khí bên ngoài một chút là sẽ tốt lên thôi." Anh ta tự trách: "Tại tôi không nghĩ chu đáo, như vậy đi, chỗ này cách thành phố không xa lắm, tôi tìm cho cô một chiếc xích lô. Ngồi xe đó cô chắc chắn không bị say nữa!"

Nói xong, Diệp Phi Vũ lấy di động ra gọi điện thoại. Từ Nam Phương nhìn anh ta, chợt cảm thấy sự nhiệt tình của anh ta có vẻ hơi thái quá.

Một chiếc xích lô tới nơi, Diệp Phi Vũ lái xe đỗ bên lề đường, sau đó lên xích lô cùng với Từ Nam Phương: "Ngồi xích lô ngắm cảnh Thái Nguyên cũng rất thú vị, cô chưa từng tới đây, để tôi đưa cô đi..."

"Sao anh biết được tôi chưa từng tới đây?" Từ Nam Phương ngước nhìn Diệp Phi Vũ, hỏi đúng tim đen.

Diệp Phi Vũ cười: "Là..."

"Là Thượng Quân Trừng nói? Là anh ta nói với anh đưa tôi đi dạo?" Nhìn người đàn ông nhã nhặn Diệp Phi Vũ này, Từ Nam Phương luôn có một cảm giác không thoải mái.

Sự khách khí của anh ta đối với cô, cô có thể hiểu, nhưng anh ta quan tâm cô thái quá như vậy khiến cô cảm thấy không thoải mái. Kinh nghiệm từng trải dạy cho cô biết, trên đời này không ai vô duyên vô cớ tốt với mình, cũng không có mối thù nào tự dưng sinh ra.

https://thuviensach.vn

Mặc dù nụ cười của Diệp Phi Vũ mang lại một cảm giác rất dễ chịu, mặc dù dáng vẻ đứng đắn của anh ta khiến người khác thấy tin cậy, nhưng mọi thứ đều có thể chỉ là cái vỏ bề ngoài.

"Đúng thế, sao vậy?" Diệp Phi Vũ vô tư nhìn Từ Nam Phương.

"Thật không?" Từ Nam Phương không muốn giả vờ nhu nhược trước mặt Diệp Phi Vũ. Hiện tại cũng không cần phải ngụy trang nhưng cô cảm thấy Diệp Phi Vũ này không dễ lừa như Thượng Quân Trừng. Tuy rằng bản thân cô cũng đã lừa gạt người khác nhưng chung quy vẫn không thích bị người khác lừa gạt.

"Những điều này đều là chủ ý của anh đúng không? Cái gì mà đi dạo, cái gì mà mua quần áo, đều không phải là ý của Thượng Quân Trừng, đúng không?" Cô biết Diệp Phi Vũ sẽ hỏi lý do, liền thẳng thừng lên tiếng trước, "Thượng Quân Trừng không phải người chu đáo như vậy! Nếu thật sự anh ta có tâm ý thì nhất định đã phải dặn anh chuẩn bị hai viên thuốc cho tôi, tránh để tôi làm bẩn... xe của anh!"

Nghe Từ Nam Phương nói vậy, Diệp Phi Vũ cười càng tươi.

Từ Nam Phương nhíu mày: "Anh cười cái gì?"

Diệp Phi Vũ lắc đầu, cơ thể cũng khẽ lắc lư theo nhịp bánh xe chuyển động: "Tôi cười là vì sáng nay Thượng Quân Trừng gọi điện, dặn tôi không cần phải liên hệ với người nhà của cô mà chỉ cần giới thiệu cô tới một bệnh viện tâm thần là được. Tôi thấy, cậu ta mới cần đi khám ấy."

Trông sắc mặt Từ Nam Phương không tốt lắm, Diệp Phi Vũ vội bổ sung: "Không phải tôi châm chọc gì cô, tôi chỉ cảm thấy Quân Trừng nói vậy khá thú vị."

"Thú vị? Chẳng lẽ anh không cho đó là sự thật? Anh không cảm thấy tôi bị điên ư?" Từ Nam Phương lạnh lùng cười.

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ vẫn bình thản như không, nụ cười trên mặt chưa hề tắt, mang dáng dấp của người anh lớn che chở cho em gái: "Cô đừng để ý những gì Quân Trừng nói, cậu ta là kiểu người ác miệng nhưng tốt tâm, tôi thấy cậu ta đối xử với cô cũng không đến nỗi nào."

Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ bằng ánh mắt sắc bén như muốn xem thấu người đàn ông bí ẩn này: "Anh không cần nói tốt cho Thượng Quân Trừng. Anh nói giúp anh ta như vậy đơn giản chỉ là vì cho rằng giữa tôi và anh ta có quan hệ gì đó, anh làm vậy là muốn đạt được ý đồ gì? Nhưng thôi, tôi nghĩ anh lầm rồi, tôi không phải là... bạn gái của anh ta. Anh không cần uổng công suy tính nữa đâu!"

Từ Nam Phương cảm thấy Diệp Phi Vũ là một người rất giỏi kiềm chế, sự hòa nhã dễ gần của anh ta chẳng qua là anh ta đang dồn hết tâm sức để đạt được thứ mình muốn mà thôi. Từ Nam Phương vùi mình trong những cuộc đấu đá chốn hậu cung lâu như vậy, vốn đã vô cùng chán ghét việc phải đeo mặt nạ nói chuyện với người khác, phải thăm dò, phán đoán ý đồ của đối phương. Anh chàng Diệp Phi Vũ này tính tình hoàn toàn khác hẳn với một Thượng Quân Trừng thật thà.

Từ Nam Phương nóng lòng muốn vạch trần sự giả tạo của Diệp Phi Vũ, lại càng nóng lòng muốn xóa đi quan hệ giữa mình và Thượng Quân Trừng.

Thế nhưng Diệp Phi Vũ lại thờ ơ cười, nhìn thẳng vào mắt Từ Nam Phương, nói những lời khiến cô không thể phản bác: "Cô có thể không nhận tấm thịnh tình này của tôi, nhưng vẫn phải kiếm một đôi giày để đi." Anh ta nói xong còn liếc xuống chân cô.

Từ Nam Phương cúi đầu, đôi giày thêu của cô đã bị thủng một lỗ rộng. Jim chỉ mua quần áo cho cô, lại quên mất không mua giày.

Diệp Phi Vũ căn bản chẳng thèm để ý tới việc cô hùng hổ gây sự, anh ta chỉ nói một câu đã lập tức giữ được thế vững vàng, Từ Nam Phương có

https://thuviensach.vn

tranh cãi nữa cũng vô dụng.

Diện mạo Từ Nam Phương bị Diệp Phi Vũ thay đổi từ đầu tới chân. Vì cô chưa từng đi giày cao gót nên Diệp Phi Vũ mua cho cô một đôi giày da đế bằng. Từ Nam Phương vốn không phải tiểu thư, từ nhỏ đã theo cha chạy đôn chạy đáo, du ngoạn núi sông, bất giác đã để lỡ mất tuổi phải bó chân. Lúc này nghĩ lại, cô chợt cảm thấy may mắn vì mình đã không bó chân, bằng không thì đôi chân gót ngọc ba tấc[3] của cô sẽ khiến rất nhiều người sợ chết khiếp.

[3] Bàn chân bó của phụ nữ Trung Quốc thời xưa.

Diệp Phi Vũ mua cho Từ Nam Phương quần áo dài, có lẽ anh ta biết cô là một người bảo thủ, không chịu mặc đồ để lộ chân hay cánh tay. Về việc lựa chọn đồ và trả tiền, Từ Nam Phương thẳng thừng không bận tâm tới anh ta.

Có điều, Diệp Phi Vũ không phải một kẻ biết cách hưởng thụ cuộc sống, càng không thể giúp cô chuyện ăn mặc. Từ Nam Phương lại không quen với cảnh huyên náo, người người chen chúc trong cửa hàng này, vừa mới chọn được mấy bộ đồ đã thấy chóng mặt.

Hai người ra ngoài, trông thấy vẻ uể oải của cô, Diệp Phi Vũ liền đưa cô lên xích lô đi kiếm một nơi yên tĩnh ăn cơm.

Bác tài xích lô đã được Diệp Phi Vũ bao trọn, lúc hai người vào trong cửa hàng mua đồ, bác ta ngồi ngoài này mở chiếc đài nhỏ ra nghe bình thư[4]. Thấy Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đi ra, bác thợ đặt chiếc đài vào gờ phía sau xe, tiếp tục vừa nghe vừa đạp xích lô.

[4] Một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Bình thư đang kể về Đại Minh Hải Thụy[5]Hải thanh thiên, ông tiễu trừ ác bá thế nào, giúp muôn dân trăm họ rửa oan ra sao. Bác thợ đạp xích lô

https://thuviensach.vn

nghe rất say sưa, Từ Nam Phương cũng chăm chú lắng nghe, nhưng không cảm thấy thú vị cho lắm.

[5] Hải Thụy (1514-1587): một vị quan trung thực, liêm chính thời nhà Minh, Trung Quốc.

Hải Thụy là quan từ triều Gia Tĩnh[6], Long Khánh[7] mãi tới triều của vua Vạn Lịch, đã trở thành nguyên lão ba triều. Mặc dù Từ Nam Phương chưa từng được gặp ông ta nhưng có nghe nói tới. Hiện giờ nghe bình thư, lại không kìm được mà nhớ tới quá khứ của mình, nghĩ tới những chuyện xưa, lòng lại càng thêm hoang mang.

[6] Niên hiệu của vua Thái Tông thời Minh, Trung Quốc.

[7] Niên hiệu của vua Minh Mục Tông, Trung Quốc.

Lúc sắp xuống xe, Từ Nam Phương trông thấy vệ đường có một ông cụ ăn xin già nua, bên cạnh còn có một cô bé chừng năm, sáu tuổi. Dòng người tới tới lui lui đi qua đều thờ ơ không quan tâm.

Từ Nam Phương liền đi qua phía hai ông cháu họ, lấy mấy trăm đồng mà Lưu Đạm Chân để lại ra, đặt hết vào trong bát của ông cụ.

Ông cụ ngước mắt lên nhìn Từ Nam Phương bằng vẻ khó tin, mãi mới định thần lại, rối rít dập đầu cảm ơn rồi nhặt tiền trong bát lên, nắm chặt trong tay dường như rất sợ Từ Nam Phương đổi ý.

Từ Nam Phương quay đầu lại đã thấy bác tài và Diệp Phi Vũ đang trố mắt nhìn mình. Diệp Phi Vũ thì tỏ ra rất thích thú, còn bác đạp xích lô thì vừa tiếc vừa hận: "Này, mấy người đó đều là bọn lừa đảo, chưa biết chừng còn là triệu phú nữa ấy!"

Từ Nam Phương không để ý tới lời ông ta, quay sang nói với Diệp Phi Vũ: "Có thể đưa tôi tới một nơi không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ cười: "Đương nhiên có thể, cô muốn đi đâu?"

Từ Nam Phương cúi đầu nhíu mày, nghĩ tới nơi mà mình xuất hiện lần đầu tiên, nơi mà Thượng Quân Trừng mặc long bào, nơi mà cô đã ngất xỉu: "Nơi đó hình như gọi là trường quay?" Cô ngước nhìn Diệp Phi Vũ, muốn tìm kiếm sự xác định trong mắt anh ta: "Trường quay nơi Thượng Quân Trừng mặc long bào."

Diệp Phi Vũ chợt hiểu ra, anh ta không biết Từ Nam Phương định làm gì, chỉ nói: "Chỗ đó khá xa, nếu ngồi xích lô có lẽ rất khó."

Từ Nam Phương lắc đầu, kiên định nói: "Mặc kệ đi kiểu gì cũng được, tôi không sao, tôi nhất định phải tới đó."

Diệp Phi Vũ liếc mắt nhìn cô: "Được, nhưng mà dù đi bằng gì cũng phải mất tới năm, sáu tiếng đồng hồ, chúng ta vẫn phải ăn cái gì lót dạ đã."

Từ Nam Phương không cự tuyệt đề nghị này của anh ta. Diệp Phi Vũ đưa cô vào một nhà hàng buffet, gian phòng hai người ngồi khá yên tĩnh và trang nhã.

"Tôi không biết cô Từ thích ăn gì nên đưa cô tới đây, cô xem có được không?"

Suy nghĩ chu đáo của Diệp Phi Vũ cũng không đổi lại được sự cảm kích của Từ Nam Phương, cô lơ đễnh nói: "Ăn gì cũng được."

Diệp Phi Vũ để Từ Nam Phương ngồi lại trong này, một mình ra ngoài lấy đồ ăn. Trong phòng rất yên tĩnh, Từ Nam Phương chỉ nghe thấy tiếng ti vi từ bên ngoài truyền tới.

Cô không tập trung nghe nhưng giọng nói kia cứ tiến thẳng vào trong ngực cô: "Mọi người đều biết rằng thiên thạch là do sao băng bên ngoài trái đất lệch ra khỏi quỹ đạo của nó, vỡ ra thành những mảnh đá nhỏ và rơi vào

https://thuviensach.vn

trái đất. Thiên thạch có nhiều loại, loại là đá, loại là sắt. Thông thường thiên thạch rơi xuống đại dương và những nơi ít người sinh sống nên tỷ lệ bị con người phát hiện không lớn. Tuy nhiên, ở Sơn Tây có một người nông dân đã nhặt được một mảnh thiên thạch, kỳ lạ nhất là mảnh thiên thạch này hoàn toàn không giống với những mảnh thiên thạch bình thường khác. Đây là một mảnh thiên thạch trong suốt, thật sự là một điều hiếm thấy từ trước tới giờ. Người nông dân đó ý thức được điều kỳ lạ này, đã đến Thái Nguyên tìm một chuyên gia để giám định. Vị chuyên gia này giám định xong lại càng thấy quá sức tưởng tượng! Thành phần chính của mảnh thiên thạch này là silic, không khác là mấy so với thành phần cấu tạo của thủy tinh. Vị chuyên gia đó còn cho biết thêm, các khối thiên thạch bình thường đều có thành phần chính là silicat, còn khối thiên thạch này lại là silic, đây là một chuyện chưa từng xảy ra. Chuyên gia nói, có thể là trước khi rơi xuống trái đất, khối thiên thạch này va phải một năng lực không thể đoán trước, sau đó trải qua sự ma sát với bầu khí quyển, cuối cùng rơi xuống trái đất mới biến thành như vậy. Vị chuyên gia này khẳng định đây là một khối thiên thạch thật sự rơi từ trên không trung xuống, không phải là nhân tạo, tuy nhiên lại hoàn toàn không nhận định được nó rơi xuống trái đất thế nào, và thuộc ngôi sao băng nào. Trong khi đó, có một vài nhà tâm linh cho rằng khối thiên thạch này ẩn chứa sức mạnh huyền bí, nó có thể sẽ mang lại cho người ta vận may vô tận. Điều này càng khiến cho khối thiên thạch thêm bí ẩn.

Vừa rồi có nhắc tới, người nông dân kia là một người rất biết suy tính, ông ta nghe vị chuyên gia nói khối thiên thạch này là thứ đồ hiếm có thế nên đã giao nó cho Thụy Âm - hãng bán đấu giá lớn nhất Trung Quốc. Theo dự đoán của phía Thụy Âm, trị giá của khối thiên thạch này có thể trị giá lên đến một trăm năm mươi triệu tệ, đương nhiên còn phải đợi đến lúc bán được giá, đây chỉ là ước lượng, chưa biết chừng còn có thể thu được một cái giá trên trời. Người nông dân này vừa nhặt được đồ đã trở thành một phú ông, thật sự không biết đã tích đức bao nhiêu đời mới được như thế! Thế nên, tôi cũng xin khuyên nhủ mọi người nên 'xuất môn tầm

https://thuviensach.vn

bảo[8]', nếu thấy trong nhà có vật gì lạ cũng nên đi tìm chuyên gia làm giám định..."

[8] Ra khỏi nhà đi tìm vật báu.

Bản tin có vài phần mỉa mai người nông dân kia phất lên sau một đêm, thế nhưng Từ Nam Phương đã vọt ra khỏi phòng, nhìn chằm chằm chiếc ti vi tinh thể lỏng ngoài đại sảnh, trông thấy trên màn hình chính là mảnh thiên thạch kia, trong đầu cô chợt dậy sóng.

Mảnh thiên thạch trong suốt to bằng quả trứng gà đó, chẳng phải chính là khối sao sa của cô ư?

Từ Nam Phương nhìn không rời mắt khỏi ti vi, mãi đến khi một bản tin khác đã thay thế, cô vẫn chưa định thần lạ

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tung Tích Thiên Thạch

Diệp Phi Vũ lặng im đứng phía sau Từ Nam Phương. Lúc Từ Nam Phương quay đầu, suýt nữa thì đụng phải cốc sữa anh ta đang bưng.

Diệp Phi Vũ cười: "Uống cái này đi đã rồi chúng ta xuất phát!" Anh ta đưa cho Từ Nam Phương cốc sữa, cô nhận lấy, quay vào gian phòng ban nãy. Nhìn một bàn ăn đầy, Từ Nam Phương lại không có tâm trạng ăn uống.

"Tôi nghĩ tôi không cần tới đó nữa!" Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phi Vũ. "Anh có thể đưa tôi tới hãng đấu giá Thụy Âm kia được không?"

"Thụy Âm ở Bắc Kinh, tôi có thể đi cùng cô!"

Diệp Phi Vũ mỉm cười nhìn Từ Nam Phương, nụ cười ấy khiến cô vô cùng thoải mái: "Anh không có gì muốn hỏi tôi sao?"

"Mỗi người khi làm chuyện gì đều có lý do của mình, cô muốn nói với tôi thì sẽ nói, nếu không muốn nói thì dù tôi có hỏi cũng chỉ khiến cô khó chịu mà thôi." Diệp Phi Vũ nói với vẻ thản nhiên nhưng đầy lý trí.

Từ Nam Phương cười với anh ta: "Đối với một người con gái không có lấy một chút giá trị lợi dụng, cách quan tâm 'chu đáo' như vậy có tác dụng chứ?"

"Cô thật sự cho rằng tôi có ý đồ ư?" Diệp Phi Vũ dường như là một kẻ không bao giờ biết tức giận. "Vậy cô nghĩ Thượng Quân Trừng có ý đồ gì với cô?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không hề vòng vo: "Thượng Quân Trừng đối tốt với tôi, chẳng qua là vì anh ta thương hại tôi là bệnh nhân tâm thần, nhưng anh tuyệt đối không nghĩ như vậy."

Diệp Phi Vũ không cười nữa, sắc mặt lạnh băng mang theo vẻ nghiêm túc khó diễn tả: "Tôi tốt với cô là vì tôi không coi cô là bệnh nhân tâm thần, hơn nữa, cô cũng không thể cự tuyệt tôi, đúng không?" Anh ta lại cười, tựa như sự lạnh lùng ban nãy đã bị hòa tan.

Những lời này của Diệp Phi Vũ khiến sợi dây bện xoắn trong lòng Từ Nam Phương giãn ra, cô chợt cảm thấy người đàn ông này cùng một loại người với mình. Anh ta nói đúng, cô không thể cự tuyệt ý tốt của anh ta, bởi vì trên đời này sẽ không có người tin lời cô nói.

Cô nhìn Diệp Phi Vũ, đã nói tới nước này rồi mà anh ta vẫn không chịu thẳng thắn với mình, Từ Nam Phương cũng không thể tiếp tục được nữa. Cô cầm lấy đôi đũa, gắp thức ăn mà Diệp Phi Vũ mang lên bỏ vào miệng, vừa làm vừa nói: "Thái Nguyên có chỗ bán đấu giá không, hoặc là tiệm cầm đồ?"

"Có." Diệp Phi Vũ gật đầu, "Cô muốn làm gì?"

Từ Nam Phương tháo chiếc vòng tay xuống, hỏi Diệp Phi Vũ: "Chiếc vòng này của tôi là bảo vật gia truyền, có niên đại bốn trăm năm, tôi muốn tìm một người trong nghề định giá." Cô nói với vẻ bâng quơ, tuyệt không để lộ ra manh mối. Cô muốn biết giá của chiếc vòng, chẳng qua là để ước lượng giá trị những thứ đồ trang sức trên người mình. Cô không biết một trăm năm mươi triệu kia là khái niệm thế nào, nhưng theo thông lệ mà nói, chiếc vòng này của cô là đồ cổ, lại là bảo vật Hoàng gia, hẳn là có giá trị nhất định.

Trước mắt, cô không muốn nói cho Diệp Phi Vũ biết ý đồ thật sự của mình nên chỉ có thể qua loa: "Trước tiên đi định giá chiếc vòng này đã, sau

https://thuviensach.vn

đó tới Thụy Âm ở Bắc Kinh bán mới được giá tốt." Cô bình thản cười, cố ý đánh lạc hướng Diệp Phi Vũ để anh ta nghĩ rằng cô sau khi xem xong bản tin kia liền muốn bán gia tài lấy tiền mặt.

Diệp Phi Vũ không thể từ chối yêu cầu của Từ Nam Phương, ăn cơm xong liền đưa cô đi tìm một chuyên gia định giá châu báu.

Ông ta cầm kính lúp quan sát tỉ mỉ chiếc vòng tay của Từ Nam Phương, lại ngẩng đầu lên nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực: "Chiếc vòng này của cô hơi kỳ lạ..."

Từ Nam Phương hỏi: "Kỳ lạ thế nào?"

Chuyên gia giám định gỡ chiếc kính lão của mình xuống, có phần khó hiểu nói: "Theo kinh nghiệm của tôi chiếc vòng này hẳn là từ thời vua Vạn Lịch của triều đại nhà Minh, là vật báu được chế tác ở vùng Tô Hàng dành riêng cho triều đình. Cô xem cái vòng tay này, vàng phủ ngọc, ngọc chia tám múi, còn dùng vàng để trạm những đường phân cách, chế tác cực kỳ tinh xảo. Còn cả hoa văn này nữa hai rồng vờn ngọc, đầu mút là hoa văn đầu thú, đây là dạng hoa văn điển hình của cung đình. Hơn nữa, kiểu vòng mở miệng này chỉ xuất hiện từ giữa những năm Vạn Lịch ở khu Tô Hàng, vậy nên, có thể nói chiếc vòng này của cô là trân phẩm ngự dụng[1]."

[1] Những đồ vật quý được Hoàng gia sử dụng.

Nghe ông ta nói vậy, Từ Nam Phương gật đầu: "Ông đúng là người biết nhìn hàng, kiểu vòng tay này tổng cộng chỉ có bốn chiếc, đều do thợ thủ công Ngũ Nghi Vũ của Tô Hàng thời vua Vạn Lịch chế tạo. Sau khi làm ra bốn chiếc vòng này, Ngũ Nghi Vũ lâm bệnh nặng thế nên bốn chiếc vòng này đã trở thành di tác của ông ấy. Vậy chắc ngài đây có nghe tới đại danh của Ngũ Nghi Vũ chứ? Hơn nữa chiếc vòng này có lẽ là chiếc duy nhất của ông ấy còn đến bây giờ."

https://thuviensach.vn

Chuyên gia giám định say sưa nghe Từ Nam Phương kể lai lịch chiếc vòng, nhưng sự ngờ vực ban đầu của ông ta vẫn chưa tan biến: "Cô nói tuy rằng rất hay, tôi cũng thấy gia công của chiếc vòng này không phải là thứ mà hậu thế có thể làm giả được, nhưng mà nhìn qua cái này có phần còn khá mới. Theo lý mà nói, vòng tay có bốn trăm năm tuổi thì bên ngoài phải có một tầng bị ô-xi hóa, còn chiếc vòng này, sắc vàng vẫn còn khá sáng, trông thế nào cũng không giống..."

Từ Nam Phương đánh mắt về phía Diệp Phi Vũ, không biết anh ta tránh nghi ngờ hay là thật sự thờ ơ với chiếc vòng tay này, nãy giờ chỉ ngồi một mình ở bàn uống nước xem báo. Từ Nam Phương rốt cuộc cũng biết suy nghĩ của vị chuyên gia kia, cô cười, nhỏ giọng nói bừa: "Thế theo như ngài nói thì chiếc vòng này lai lịch có chút mờ ám ư? Phán đoán đồ thật đồ giả, không phải chỉ dựa vào màu sắc đúng không?" Từ Nam Phương cũng là một người có kinh nghiệm, đối với đồ cổ, xác thực là phải dựa vào độ tinh khiết để phân biệt, nhưng điều kiện bảo quản khác nhau như lộ thiên hay chôn dưới đất sẽ có những ảnh hưởng khác nhau tới màu sắc.

Nghe Từ Nam Phương nói như vậy, ông ta liền hiểu được tới tám phần là chiếc vòng này do bọn đào mộ trộm của cải lấy được.

Từ Nam Phương ngọt ngào cười: "Thưa ngài, những chuyện khác ngài không cần lo, ngài chỉ cần nói cho tôi biết chiếc vòng này có thể bán với giá bao nhiêu?"

Ông ta suy nghĩ một lát rồi giơ cả hai bàn tay ra: "Một trăm nghìn tệ."

"Một trăm nghìn tệ? Chỉ vậy thôi sao?" Từ Nam Phương khó tin nhìn ông ta. Vừa rồi mất nửa ngày để thuyết phục ông ta, còn hy vọng rằng chiếc vòng này bán đi có thể mua lại được khối sao sa kia. "Không phải ông nói đây là đồ quý sao?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, nhưng thứ này của cô lai lịch bất chính, không thể bày công khai, chỉ có thể bán ở chợ đen, đương nhiên chỉ được cái giá này thôi."

"Còn nếu có lai lịch đàng hoàng thì sao? Nếu nguồn gốc rõ ràng, đem đi bán đấu giá thì có thể được bao nhiêu?"

"Cùng lắm chỉ được hai trăm đến ba trăm nghìn tệ." Ông ta không đắn đo mà trả lời ngay, thấy Từ Nam Phương vẫn không tin, ông ta "ôi dào" một tiếng: "Cái này của cô giá trị không đáng là bao, Vạn Lịch tới giờ cũng chỉ có bốn trăm năm, đồ cổ thời ấy vẫn còn đầy, mấy nhà bảo tàng địa phương cũng có tới hàng trăm món, hơn nữa cô vừa nói đây là di tác của Ngũ Nghi Vũ, nhưng cũng chẳng có gì chứng minh. Haizzz... Nói chung là không được nhiều tiền đâu." Nói xong, ông ta trả lại vòng tay cho Từ Nam Phương, khoát tay với cô.

Ra khỏi cửa hàng, sự háo hức trong lòng cô đã giảm bớt. Hai trăm nghìn tệ, toàn bộ đồ trang sức trong người cô hiện giờ tính ra không tới hai chục món. Cho dù mỗi thứ có thể bán được một triệu tệ thì tổng cộng cũng chỉ được hai mươi triệu tệ, còn quá xa so với con số một trăm năm mươi triệu kia.

Một trăm năm mươi triệu, rốt cuộc là khái niệm gì?

Từ Nam Phương ngồi trên xích lô, vuốt ve túi đồ trang sức của mình, nhất thời không biết phải làm sao.

"Bây giờ đi đâu? Tới sân bay nhé? Bây giờ tới đó thì vẫn còn kịp chuyến bay lúc bảy giờ tối." Diệp Phi Vũ tốt bụng khuyên Từ Nam Phương, "Đồ gia truyền nhà cô vẫn nên giữ lại thì hơn, nếu cô thật sự cần dùng tới tiền thì có thể nói một câu với Quân Trừng, nếu gấp, tôi cũng có thể cho cô mượn."

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Vay tiền người khác? Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ, mượn tiền, mượn tiền rồi chuộc khối sao sa kia

https://thuviensach.vn

lại, xem ra đây là biện pháp duy nhất lúc này. Cô không quen thân ai nên không có khả năng thuê bọn xấu tới nơi bán đấu giá để cướp khối thiên thạch về được.

Thế nhưng, Diệp Phi Vũ sao chịu cho cô vay tiền một cách dễ dàng như vậy? Anh ta vốn dĩ rất cảnh giác với cô, không để lộ bất cứ điều gì về bản thân.

Khi trông thấy ý cười nơi đáy mắt của Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phương đột nhiên hạ quyết tâm, thay đổi sách lược.

Cô cười khổ: "Vay tiền? Vấn đề ở đây không phải tiền, vấn đề của tôi, chỉ sợ các anh không ai giúp được."

"Chưa chắc!" Diệp Phi Vũ an ủi cô.

Đây chính là câu nói mà Từ Nam Phương đang chờ, cô vờ bâng quơ hỏi Diệp Phi Vũ: "Thượng Quân Trừng nói với anh về tôi như thế nào? Bảo tôi là kẻ điên à?"

Diệp Phi Vũ cười cười: "Cậu ấy chỉ nói có lẽ cô xem phim nhiều quá nên hồ đồ, tự coi mình là người vượt thời gian..."

"Một người vượt thời gian bốn trăm năm, từ triều Đại Minh Vạn Lịch tới tương lai." Từ Nam Phương tiếp lời Diệp Phi Vũ, "Nếu tôi nói với anh những lời như vậy, anh có tin không?"

Cô quan sát thấy trong mắt Diệp Phi Vũ thoáng hiện lên vẻ kỳ quái, chắc chắn là anh ta không ngờ cô sẽ nói vậy.

Diệp Phi Vũ nghênh đón ánh mắt của Từ Nam Phương, gật đầu: "Tin."

"Tin?" Dù chính tai mình nghe thấy nhưng Từ Nam Phương vẫn không tránh khỏi kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

"Ừ, tôi đã nói là tôi không cho rằng cô là người điên thì đương nhiên tôi sẽ tin những lời cô nói." Diệp Phi Vũ nói ra từng từ từng câu, "Tôi tin cô là một người tới từ quá khứ cách đây bốn trăm năm."

Ánh mắt anh ta khiến Từ Nam Phương cảm nhận được, anh ta đang nói thật. Thế nhưng cô không vui. Tối qua cô đã nhìn Thượng Quân Trừng với bao trông chờ, hy vọng anh ta tin mình, nhưng Thượng Quân Trừng lại coi câu chuyện của cô như truyện cười. Hiện giờ đã có người tin cô, vậy mà, cô lại không cảm thấy vui mừng. Tuy vậy, Từ Nam Phương không biểu hiện ra ngoài, cô chỉ tỏ thái độ ngạc nhiên, trong mắt là một nỗi chua xót khó tả, giọng nói như gào thét: "Anh tin? Vậy nếu tôi nói với anh rằng, để quay lại quá khứ, tôi bắt buộc phải có khối thiên thạch một triệu tệ kia, anh tin không?" Từ Nam Phương nhìn anh ta với vẻ trông ngóng, giọng nói có phần rời rạc.

Cô muốn dùng sự chân thành và tín nhiệm của bản thân đổi lấy sự tín nhiệm của Diệp Phi Vũ. "Tôi nhất định phải tới nơi bán đấu giá lấy lại khối thiên thạch kia."

"Vì thế nên cô định bán đồ nữ trang của mình lấy tiền?"

"Đúng vậy." Từ Nam Phương thành thật nói, "Nhưng đem bán tất cả đi cũng không đủ con số lẻ." Nỗi u buồn phảng phất trên gương mặt cô, cộng với làn da nhợt nhạt vì mệt mỏi và bất lực, tạo nên một vẻ đẹp mong manh yếu ớt.

"Chắc hẳn anh sẽ không tin đâu." Từ Nam Phương lùi một tiến hai, lẽ ra phải nói Diệp Phi Vũ chắc chắn sẽ tin mới đúng. Nếu anh ta đã cho rằng cô không phải người điên thì vừa rồi nghe cuộc đối thoại giữa cô và chủ cầm đồ kia, hẳn là càng tăng thêm sự tin tưởng đối với thân phận của cô.

"Tin." Diệp Phi Vũ thoáng gượng gạo, "Nhưng không phải tôi không sẵn lòng giúp cô, chỉ có điều, một triệu tệ không phải số tiền tôi có thể lấy ra."

https://thuviensach.vn

Trái tim Từ Nam Phương như rớt xuống đáy sâu, một triệu tệ rốt cuộc là con số thế nào? Dù vô cùng thất vọng nhưng cô không chịu bộc lộ ra mặt: "Không sao, tôi nghĩ nhiều tiền như vậy không phải ai cũng giúp được." Cô nhìn Diệp Phi Vũ, cười: "Anh tin tôi là tốt rồi."

"Tôi không thể giúp được cô, nhưng có người khác giúp được." Thấy Từ Nam Phương khổ tâm như vậy, Diệp Phi Vũ liền giúp cô nghĩ cách.

Từ Nam Phương hoàn toàn hiểu anh ta đang nhắc tới Thượng Quân Trừng.

"Anh ấy có nhiều tiền vậy sao?" Cô nhíu mày, tỉ mỉ suy nghĩ kỹ lại, Thượng Quân Trừng còn hung hăng kiêu ngạo hơn nhiều so với Diệp Phi Vũ, ra cửa còn có người đi theo.

Tới đây được hai ngày, Từ Nam Phương cũng hiểu ra nhiều chuyện. Cô nghĩ tới lúc Thượng Quân Trừng mặc long bào, lại nhớ ra đám phóng viên truy hỏi anh ta ở bệnh viện, đột nhiên nói: "Thượng Quân Trừng rốt cuộc làm gì? Hát kịch ư?"

Diệp Phi Vũ bật cười: "Cô nói vậy cũng không sai, Thượng Quân Trừng là ca sĩ, chính là làm nghề ca hát. Nhưng mà có rất nhiều người bợ đỡ cậu ta."

Từ Nam Phương gật đầu, xem ra Thượng Quân Trừng có vẻ rất được yêu thích, vừa rồi lúc ăn cơm, bản tin hình như cũng nhắc tới tên anh ta, nói anh ta hiện đang ở Sơn Tây đóng Đường Minh Hoàng gì gì đó.

"Quả nhiên là thời thế thay đổi, đào kép được người ta yêu thích thì tôi không lấy làm lạ, nhưng không ngờ thời buổi này đào kép lại kiếm được nhiều tiền như thế, chẳng khác nào đại gia."

Diệp Phi Vũ mỉm cười: "Quân Trừng mà biết cô nói cậu ta như vậy chắc sẽ buồn bực đến chết mất. Nhưng thực ra cô nói vậy cũng không sai, với

https://thuviensach.vn

thân phận của Thượng Quân Trừng, một triệu tệ không có gì khó khăn."

"Nhưng mà thân phận của Thượng Quân Trừng không chỉ đơn giản như vậy." Diệp Phi Vũ dừng một lúc rồi nói tiếp, "Tôi nghĩ cô chắc không biết rõ về quan hệ giữa tôi và Quân Trừng. Mặc dù danh nghĩa là bạn bè nhưng thực ra tôi là... cấp dưới của cậu ta. Tôi là tổng giám đốc xí nghiệp dược Nhân Hàm ở Sơn Tây. Xí nghiệp này thuộc quyền sở hữu của Thượng Quân Trừng. Nói thế này cho dễ hiểu đi, Thượng Quân Trừng có một hiệu bán thuốc rất lớn, còn tôi là người giúp anh ta quản lý. Hiệu thuốc này mỗi năm nộp cho Nhà nước hai trăm triệu tệ." Diệp Phi Vũ biết Từ Nam Phương đến từ cổ đại nên cố gắng giải thích đơn giản.

Từ Nam Phương đương nhiên hiểu, hàng năm bọn họ nộp thuế những hai trăm triệu tệ, vậy thì thu nhập chắc chắn không chỉ có vài trăm triệu.

Có cười nhạt: "Nói vậy thì Thượng Quân Trừng còn là một công tử nhiều tiền."

Nhận ra một chút khinh thường trong giọng điệu của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ lên tiếng biện minh giúp Thượng Quân Trừng: "Cũng không phải công tử gì cả, Thượng Quân Trừng tuy còn trẻ nhưng làm nên chuyện. Hai năm trước, cậu ta bỏ tiền ra mua xí nghiệp thuốc lớn cũng không công bố ra bên ngoài, không muốn lợi dụng danh tiếng của mình, trong vòng hai năm đã biến nó thành xí nghiệp nhất nhì cả nước, vậy cũng xem như cậu ta có tài đi."

Tù Nam Phương lạnh lùng nhìn Diệp Phi Vũ: "Có tài thật ra phải là anh Diệp đây mới đúng chứ? Anh vừa rồi nói công ty này là Nhân Hàm Sơn Tây phải không, vậy thì chắc hẳn là ở Thái Nguyên? Thượng Quân Trừng tới đây đóng phim cũng không thèm tới thăm công ty một chuyến, vậy mà cũng gọi là làm nên chuyện ư? Tôi thấy anh ta chẳng thèm quan tâm ấy."

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ thầm kinh ngạc, trên mặt không giấu được sự khâm phục đối với Từ Nam Phương. Vừa rồi anh còn sợ cô không hiểu, nhưng bây giờ mới phát hiện, không những cô hiểu mà còn có thể phân tích rõ ràng.

"Không quan tâm chẳng phải rất tốt ư?" Diệp Phi Vũ nói vậy khiến đáy lòng Từ Nam Phương chợt dậy sóng, "Cậu ta quan tâm tới công ty mới có thể từ bỏ công ty để giúp cô."

Đúng thế, một triệu tệ đối với Thượng Quân Trừng mà nói cũng không phải là con số nhỏ, huống hồ đây chỉ là giá ước chừng của bên bán đấu giá.

"Cho dù thế thì Thượng Quân Trừng cũng sẽ không giúp tôi đâu."

"Vậy còn phải xem trong lòng cậu ta, cô quan trọng hay công ty quan trọng." Diệp Phi Vũ vừa nói xong câu này, xích lô đã dừng bánh, bác tài quay đầu lại, lau mồ hôi nói: "Tới nơi rồi."

Từ Nam Phương còn đang kinh ngạc nhìn Diệp Phi Vũ, cố gắng lí giải hàm ý trong câu nói vừa rồi của anh ta. Cô quay đầu đi nơi khác, mới bất giác phát hiện bọn họ đã quay về chỗ ô tô của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương xuống xe, nhìn những tòa nhà cao tầng mọc san sát nhau, nghĩ tới câu nói của Diệp Phi Vũ, muốn có được khối thiên thạch kia, phải xem trong lòng Thượng Quân Trừng, cô quan trọng hay công ty quan trọng.

Diệp Phi Vũ trả tiền xích lô, lúc thợ đạp xích lô vừa đi, anh ta đưa cho Từ Nam Phương một lọ thuốc, một chai nước, tay kia xách theo túi quần áo hôm nay vừa mua cho cô: "Cô uống hai viên thuốc này đi. Thông thường thì, từ lúc ủy quyền đấu giá tới thời điểm đấu giá công khai là một tháng, chính là ba mươi ngày này, nếu trong khoảng thời gian đó cô có thể thuyết phục được Thượng Quân Trừng cho cô số tiền kia, cô hoàn toàn lấy được khối thiên thạch."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương trợn mắt nhìn Diệp Phi Vũ, nói không khách khí: "Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, không hiểu sao tôi cảm thấy anh đang cố gắng gán ghép tôi và Thượng Quân Trừng thành đôi, nếu không thì vì sao anh luôn miệng nói tốt cho anh ta, luôn miệng nói chỉ có anh ta mới giúp được tôi?" Ánh mắt cô nghiêm nghị chọc thẳng vào điểm yếu của Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ mở cửa cho Từ Nam Phương lên xe, vừa bỏ túi quần áo vào trong, vừa nói: "Cô đã thẳng thắn như vậy thì tôi cũng không giấu cô nữa. Tôi làm thế là vì đôi bên cùng có lợi. Cô có được khối thiên thạch cô cần, tôi cũng đạt được mục đích của tôi."

Từ Nam Phương như bừng tỉnh: "Anh thích cô Ngô kia?"

Diệp Phi Vũ không trả lời thẳng mà vòng vo: "Nói thật, Thượng Quân Trừng không hề thích Thi Hủy, hai người họ hoàn toàn không hợp nhau, nếu ở bên nhau nhất định sẽ là một sai lầm. Tôi chỉ vì muốn tốt cho Quân Trừng mà thôi." Diệp Phi Vũ muốn giữ lại một lối quay đầu, liều chết không chịu thừa nhận.

Từ Nam Phương bỗng chốc như hiểu ra tất cả, chỉ cần cô và Thượng Quân Trừng thành đôi, Diệp Phi Vũ mới có cơ hội gần gũi với Thi Hủy. Cô cũng hiểu vì sao Diệp Phi Vũ lại cảnh giác trong lời nói trước mặt mình, anh ta là cấp dưới của Thượng Quân Trừng, đương nhiên không thể dễ dàng thừa nhận lý do riêng của mình.

"Lên xe đi!" Diệp Phi Vũ đã giữ cửa xe rất lâu.

"Đi đâu bây giờ?"

"Đương nhiên là ra sân bay, về Bắc Kinh càng sớm, cô càng mau chóng được gặp Thượng Quân Trừng, đúng không?" Diệp Phi Vũ lấy lại nụ cười nho nhã.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không từ chối, ngược lại, trong lòng dường như đã ngầm đón nhận đề nghị của Diệp Phi Vũ. Thực ra anh ta nói rất đúng, dựa vào tình hình của cô bây giờ chỉ có thể nhờ vào Thượng Quân Trừng mới có được khoản tiền kếch xù kia. Nhưng nếu chỉ trông chờ vào lòng thương hại thì còn quá xa vời, bắt buộc phải lợi dụng tình yêu của anh ta.

Từ Nam Phương mím môi, ngồi vào trong xe. Mặc dù cách làm này trái đạo đức nhưng cô cần phải trở về, cần lấy được khối sao sa kia, cô chỉ có một con đường duy nhất.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cuộc Hội Ngộ Ở Sân Bay

Sau khi uống thuốc chống say xe, Từ Nam Phương mơ mơ hồ hồ thiếp đi trên xe. Vì muốn để cô dễ ngủ mà Diệp Phi Vũ đã mở nhạc, Từ Nam Phương dần dần chìm vào giấc mộng trong tiếng nhạc êm du như sự yêu thương, vỗ về của người thân. Trong mơ, cô trông thấy người cha già, những nếp nhăn trên trán cha rõ rệt đến mức có thể đếm được.

Cha cười với cô, nụ cười hiền từ, bao dung giống như đang khích lệ cô. Từ Nam Phương thấy mình khóc nấc lên trong mơ, cảm giác mình quay lại lúc mười tuổi, ôm lấy chân cha mà khóc thút thít. Cha cầm lấy chiếc khăn tay lau nước mắt cho cô, tươi cười nhìn cô vô cớ ấm ức.

Nhưng lúc tỉnh dậy, Từ Nam Phương mới phát hiện người lau nước mắt cho mình không phải cha. Diệp Phi Vũ ngồi bên cạnh đang cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Thấy Từ Nam Phương tỉnh dậy, anh ta dừng tay, đưa mấy tờ khăn giấy khác cho cô, rồi ngồi thẳng người lên, nói: "Đến sân bay rồi."

Từ Nam Phương nghiêng đầu, ánh mắt chạm phải chiếc gương chiếu hậu, trông thấy mặt mình đẫm nước mắt, cô vội lấy khăn giấy lau đi: "Để anh chê cười rồi."

Diệp Phi Vũ không cười, giọng nói chợt nặng nề: "Bản nhạc này có lẽ khiến cô nhớ tới người thân." Từ Nam Phương ngây người nhìn anh ta, không hiểu sao cô có cảm giác Diệp Phi Vũ nói câu này không phải cho cô nghe.

"Anh thường nghe bản nhạc này à?"

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ cười cười: "Ừ, bản nhạc này khiến tôi nhớ tới người thân của tôi, nhưng họ đều không còn trên đời này nữa rồi." Vẻ khổ tâm của anh ta khiến Từ Nam Phương chợt thấy đồng cảm.

Cô khẽ thở dài, nếu Diệp Phi Vũ và người nhà anh ta sinh ly tử biệt, vậy cô và cha cô thì sao đây? Cách nhau bao nhiêu kiếp người?

Diệp Phi Vũ xuống xe, tiếp tục giúp Từ Nam Phương mở cửa xe, anh ta đang định tháo dây an toàn cho cô thì cô đã tự bước xuống. Tuy nhiên khi Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đang đi vào trong sảnh lớn, bỗng có hai chiếc xe việt dã chạy tới.

Từ Nam Phương dừng chân tại cửa vào, chăm chú nhìn hai chiếc xe kia, quả nhiên trông thấy mấy người Thượng Quân Trừng xuống xe. Mặc dù anh đeo kính râm nhưng Từ Nam Phương vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Cô kinh ngạc, bọn họ càng kinh ngạc hơn, nhất là Ngô Thi Hủy đang sánh đôi bên cạnh Thượng Quân Trừng, vừa trông thấy Từ Nam Phương, sắc mặt cô ta sa sầm lại. Ngô Thi Hủy trừng mắt lườm Jim, tỏ ý chất vấn, giống như nghi ngờ Jim và Thượng Quân Trừng thông đồng lừa mình.

Jim nào dám đối đầu với Ngô Thi Hủy, anh ta dặn dò một trợ lý khác đưa Thượng Quân Trừng vào trong, còn mình đi lo vé máy bay.

Diệp Phi Vũ đi lên phía trước, nhìn Thượng Quân Trừng: "Chẳng phải cậu đi từ sớm rồi sao?"

Thượng Quân Trừng bộ dạng mệt mỏi, nhưng ở đây người qua người lại nhiều, anh không dám tháo kính râm xuống. Anh vừa đi vào bên trong vừa bất đắc dĩ giải thích: "Bị tên Đạo diễn độc ác kia kéo lại bổ sung thêm hai cảnh. Nguyên hai tiếng đống hồ không xong, ngồi xe tám tiếng nữa, tớ sắp nôn mửa hết cả ra rồi đây."

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ lại quay sang cười chào hỏi Ngô Thi Hủy, ánh mắt anh ta phảng phất một sự ấm áp khách sáo: "Cô Ngô cũng tới Sơn Tây rồi à? Sao không báo tôi đưa cô đi thăm thú quanh đây?"

Ngô Thi Hủy đang ôm cơn thịnh nộ đầy một bụng, nghe Diệp Phi Vũ nói vậy lại càng tức giận: "Sơn Tây có cái gì mà thăm với chả thú! Cả cái Đại lục này chỗ nào cũng nghèo đói, rách nát, lại còn có những kẻ quê mùa khiến người ta vừa nhìn đã muốn điên!" Lời cô ta nói rõ ràng là ám chỉ Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương không chống đối mà cố tình tỏ ra sợ sệt, lui lại trốn đằng sau Diệp Phi Vũ, khiến Thượng Quân Trừng lườm Ngô Thi Hủy một cái.

Họ đi vào phòng bao riêng, Thượng Quân Trừng mới dám tháo kính râm xuống, đôi mắt sáng như sao linh hoạt chuyển động. Ngô Thi Hủy tiến đến gần, kéo cánh tay anh: "Quân Trừng, mai anh có thời gian đưa em thăm Trường Thành được không? Người ta nói tới Bắc Kinh mà không thăm Trường Thành thì tiếc lắm, em tới Bắc Kinh mấy lần rồi mà chưa đi lần nào."

Thượng Quân Trừng lầm bầm: "Vừa rồi ai nói cả cái Đại Lục này đều nghèo đói rách nát, không có cái gì thăm quan?"

Cơn giận của Ngô Thi Hủy tan hết, dường như lại quên mất lời mình nói, cô ta làm nũng: "Được không? Được không anh?" Cô ta túm lấy tay Thượng Quân Trừng mà lắc qua lắc lại rất vô tư, nhưng Thượng Quân Trừng rất bực mình gạt tay Ngô Thi Hủy, nói: "Thôi thôi thôi, cô đừng túm lấy tôi như thế nữa, tôi mệt cả ngày nay rồi."

Ngô Thi Hủy mất hứng buông hai tay ra, nhưng sau đó liền thấy Thượng Quân Trừng ân cần hỏi han Từ Nam Phương: "Sắc mặt cô không được tốt lắm thì phải."

https://thuviensach.vn

Ngô Thi Hủy nhiều chuyện cướp lời: "Thiếu quần thiếu áo, đương nhiên sắc mặt không tốt chứ còn gì nữa." Thượng Quân Trừng nghe vậy tuy rằng rất bực nhưng phải cố nhịn không tranh cãi với cô ta.

Lúc này, Diệp Phi Vũ đã cầm chứng minh nhân dân của Từ Nam Phương đi làm thủ tục bay, chỉ còn lại mình cô đứng đây. Cô nói với vẻ khép nép: "Trong này bí bách quá, tôi ra ngoài kia đứng một lát!"

Từ Nam Phương vừa quay đầu liền đụng vào tấm cửa kính lớn, nhưng cô vẫn cố xông lên, lần này cả người đập vào cửa kính, bị bật ngược trở lại. Cô xoa xoa đầu, nghe thấy Ngô Thi Hủy đứng phía sau cười nghiêng ngả, cô không dám tiếp tục xoa đầu nữa, giả vờ ngó nghiêng tìm lối ra.

Trong lúc Từ Nam Phương còn đang ngơ ngác, Thượng Quân Trừng đã mỉm cười đi tới bên cạnh, một tay kéo cô lại, nói: "Thôi được rồi, cô cứ ngoan ngoãn ngồi ở đây, một lúc nữa cùng lên máy bay, đừng đi đi lại lại ở đây."

Trong lúc Thượng Quân Trừng nói, Từ Nam Phương đã mau chóng rút tay ra, nhưng dù cô có dè chừng đến đâu cũng vẫn chọc giận Ngô Thi Hủy. Cô ta lạnh lùng nói với Thượng Quân Trừng: "Haizzz... Sao lúc này lại không mệt nữa thế? Chạy từ chỗ này tới chỗ kia nhanh như tên lửa?"

Thượng Quân Trừng đảo mắt nhìn mấy người trợ lý khác nhưng họ đều giả bộ không nghe thấy, không liên quan tới mình, phận ai người ấy lo, thực ra thì đang dỏng tai lên hóng chuyện của Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng buộc phải nhường nhịn Ngô Thị Huỷ theo lời khuyên bảo hết nhẽ của Jim, nhưng cô ta lại được voi đòi tiên. Thượng Quân Trừng lớn tiếng nói: "Thôi đi, cô đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa được không hả? Cô không thấy người ta cần chăm sóc hả? Cô tưởng ai cũng giống mình hả? Chỉ biết..."

https://thuviensach.vn

"Giống tôi ở đâu? Biết cái gì?" Ngô Thi Hủy tính tình tiểu thư, nhất định không chịu nhún nhường để Thượng Quân Trừng được nước lấn tới. Cô ta đang nói, Jim cầm vé máy bay quay lại, trông thấy bộ dạng của Thượng Quân Trừng và Ngô Thi Hủy, anh ta đang định lên tiếng khuyên nhủ thì Ngô Thi Hủy đã phát hỏa: "Thượng Quân Trừng, anh rốt cuộc là có ý gì? Các người hùa nhau lừa tôi phải không? Rõ ràng các người nói không đi cùng cô ta về Bắc Kinh, bây giờ lại làm cái trò gì thế này?" Ngô Thi Hủy giậm chân, tức giận đến mức đỏ mặt tía tai.

Thượng Quân Trừng cười lạnh: "Cô không có mắt à? Cô không thấy chúng tôi ngẫu nhiên gặp nhau à? Chúng tôi lừa cô ư? Có phải cô uống nhầm thuốc rồi không?"

"Đừng... đừng nói nữa. Là tôi không tốt..." Từ Nam Phương cuống quýt can ngăn.

Ngô Thi Hủy đã hoen đỏ đôi mắt: "Thượng Quân Trừng! Anh nghiễm nhiên cãi nhau với em vì một kẻ điên!"

"Điên cái gì mà điên? Nói chuyện đừng có khó nghe như thế?" Trông thấy vẻ đáng thương của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trừng trượng nghĩa lên tiếng nói giúp.

Từ Nam Phương cắn môi, run rẩy nói: "Tôi không đi Bắc Kinh nữa, mọi người đừng như vậy... Đều là lỗi tại tôi..."

"Sao mà không đi nữa? Cô đi Bắc Kinh là chuyện của cô, không cần để ý tới người khác!"

Từ Nam Phương nói chưa dứt lời, nhưng ý tứ của cô khiến Thượng Quân Trừng càng quyết tâm phải đưa cô cùng đi bằng được.

Jim đứng bên cạnh kéo túi xách của Ngô Thi Hủy, cười cười: "Cô Ngô, sắp tới giờ rồi, chúng ta vào làm thủ tục bay thôi."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy Quân Trừng, mọi người vào trước đi, tôi ngồi ở đây với cô ấy một lát." Diệp Phi Vũ vừa mua vé quay lại liền nhận ra bầu không khí có phần căng thẳng.

Thượng Quân Trừng ngẩn người: "Sao phải ngồi đây? Đi cùng bọn tớ luôn đi." Vừa nói xong, anh đã nghe thấy Jim ho khan một tiếng. Diệp Phi Vũ kịp thời tế nhị đáp lại: "À, tớ mua vé khoang thường, đợi lát nữa vào cũng được."

Ngô Thi Hủy nghe vậy mới hạ hỏa được một chút, nhưng khóe mắt vẫn còn đỏ.

Thượng Quân Trừng nhìn Diệp Phi Vũ đang định nói gì thì Diệp Phi Vũ đã kéo Từ Nam Phương ra khỏi phòng bao riêng. Thượng Quân Trừng xưa nay vẫn ngồi khoang hạng nhất, có lối VIP lên máy bay, còn Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương ngồi khoang thường nên sẽ phải đợi.

Từ Nam Phương rút tay ra khỏi tay Diệp Phi Vũ, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu kia. Anh ta đang mỉm cười nhìn cô: "Tôi mới rời khỏi đây có mấy phút mà cô đã khiến cho hai người họ ầm ĩ, quả nhiên không đơn giản."

Từ Nam Phương bình thản: "Tôi chẳng làm gì cả." Cô nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Phi Vũ: "Nói thật đi, anh cũng hy vọng điều này còn gì? Nhưng mà tôi khiến bọn họ cãi nhau, anh vì sao không thừa cơ đi an ủi cô Ngô của anh? Đi theo tôi làm gì?"

Diệp Phi Vũ cười giảo hoạt: "Làm việc phải tuần tự từng bước, nhắm cho kỹ rồi mới tóm, cái này gọi là phát triển bền vững."

Tuy rằng những câu những từ này Từ Nam Phương chưa từng nghe qua bao giờ nhưng cô hoàn toàn hiểu Diệp Phi Vũ. Cô cười lạnh, không nói tiếp. Anh chàng Diệp Phi Vũ này tuyệt đối không phải một người biết an phận.

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ dẫn Từ Nam Phương vào khoang máy bay, vừa mới ngồi xuống liền trông thấy hai trợ lý của Thượng Quân Trừng đi tới, họ nói muốn đổi ghế cho hai người vào khoang VIP. Từ Nam Phương liếc nhìn Diệp Phi Vũ một cái, anh ta cũng không giữ ý nữa, lập tức kéo cô rời khỏi vị trí, đi vào khoang VIP.

Từ Nam Phương vừa đi vừa khẽ nói: "Hình như anh đã sớm đoán được anh ta sẽ làm như vậy."

Diệp Phi Vũ ngoái đầu nhìn cô, đáp lại với vẻ thận trọng: "Cẩn tắc vô áy náy."

Từ Nam Phương hiểu rõ ý tứ của Diệp Phi Vũ, để Thượng Quân Trừng chủ động ra tay cứu giúp cô, đó mới là thượng sách.

Cô nhìn bóng lưng Diệp Phi Vũ, chợt cảm thấy rùng mình. Cô biết nếu chỉ dựa vào tài diễn kịch của bản thân thì không đủ, cô vẫn còn lạ lẫm với thế giới này, đây chính là điểm hạn chế. Nhưng nói về mưu kế, Diệp Phi Vũ chắc hẳn không thua kém gì cô, anh ta lại được thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu chống đối lại anh ta, chỉ e cô sẽ thất bại.

Từ Nam Phương tự an ủi bản thân, vẫn may là tạm thời anh ta là đồng minh của mình, mặc dù cô hoàn toàn không biết anh ta đang che giấu cái gì trong lòng.

So với khoang thường chật hẹp, đông đúc, khoang hạng nhất quả nhiên rộng rãi hơn rất nhiều. Cả khoang có hai hàng ghế, còn có thể kéo ra thành giường nằm. Đoàn tùy tùng của Thượng Quân Trừng chiếm trọn hết cả khoang, lúc Từ Nam Phương đi vào, cô tiếp viên lịch sự hướng dẫn cô tới ghế ngồi, còn lễ độ cúi người chín mươi độ.

Từ Nam Phương trông thấy Ngô Thi Hủy ngồi bên cạnh Thượng Quân Trừng, liền vội vàng lui xuống hàng ghế sau ngồi, nhưng Thượng Quân

https://thuviensach.vn

Trừng đã nghe được tiếng cô gái tiếp viên, anh quay đầu lại, hướng ánh mắt về phía Từ Nam Phương.

Nụ cười mê người hiện lên trên gương mặt Thượng Quân Trừng: "Chỗ này rộng hơn, lát nữa nếu cô có bị say máy bay thì sẽ không quá khó chịu." Anh vừa nói vừa hạ lưng ghế xuống thành cái giường nằm, ngả người về sau, "Tôi mệt rồi, ngủ một giấc đã."

Từ Nam Phương mỉm cười: "Vậy anh ngủ đi." Hai người thì thầm to nhỏ chẳng khác nào đôi tình nhân đang thủ thỉ tâm tình. Ngô Thi Hủy cực kỳ bực bội, đang muốn nổi cơn tam bành thì Thượng Quân Trừng đã nhắm mắt lại, không buồn quay đầu về phía cô ta.

Tiếp viên hàng không đưa cho Từ Nam Phương một cuốn tạp chí bắt mắt: "Xin hỏi chị muốn uống gì, có muốn dùng bữa tối không?"

Diệp Phi Vũ vừa ngồi xuống bên cạnh Từ Nam Phương, lấy cuốn tạp chí trong tay cô, trao trả tiếp viên hàng không, nói: "Mang cho cô ấy một ly nước chanh, và một đĩa xoài." Diệp Phi Vũ lấy kẹo cao su mà tiếp viên vừa mang tới, đưa cho Từ Nam Phương, nhỏ giọng dặn dò: "Đợi lát nữa máy bay cất cánh, cô ngậm kẹo này trong miệng, nhai liên tục nhưng không được nuốt."

Từ Nam Phương ngơ ngác hỏi: "Sao phải làm vậy?"

"Làm vậy thì cô mới bớt khó chịu lúc máy bay cất cánh, cũng để bảo vệ màng nhĩ của cô." Diệp Phi Vũ kiên nhẫn giải thích, nhưng Ngô Thi Hủy lại đứng bật dậy, đi lấy một cuốn tạp chí, miệng nhả ra ba chữ: "Đồ nhà quê."

Thế nhưng, người luôn nói với Từ Nam Phương ba chữ đó trước mặt mọi người là Thượng Quân Trừng thì lúc này lại không lên tiếng nữa. Nghe Diệp Phi Vũ nói chuyện với Từ Nam Phương, Thượng Quân Trừng không nhịn được quay đầu lại, nhìn Diệp Phi Vũ bằng ánh mắt nhìn người ngoài

https://thuviensach.vn

hành tinh: "Cậu biết quan tâm người khác như thế từ khi nào thế hả? Sao trước đây tớ không biết nhỉ?"

Diệp Phi Vũ cười: "Tớ lúc nhỏ chưa từng ngồi máy bay, lần đầu tiên ngồi cũng không quen, rất chóng mặt, cảm giác rất khó chịu." Anh ta nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt quan tâm.

Thượng Quân Trừng cũng nhìn theo, thấy cô cười đến ửng hồng hai má, mấy sợi tóc dài đen nhánh buông hai bên mang tai, mặt để mộc nhưng lại toát lên vẻ xinh đẹp khó tả.

Thượng Quân Trừng chợt thấy lòng mình khẽ động, không rõ vì sao lại hỏi: "Cô có phải là người miền Nam không?"

Ánh mắt Từ Nam Phương bỗng dưng ngưng đọng, nụ cười yêu kiều dường như bị cái gì đó chi phối, cô cúi đầu đáp: "Ừm, ở miền Nam."

"Ồ, bảo sao cô lại có tên như vậy." Hỏi xong, Thượng Quân Trừng mới phát hiện mình vô cớ quan tâm tới tên người khác. Xưa nay đối với phụ nữ, anh lúc nào cũng tỏ ra xa cách, khó gần, với Từ Nam Phương cũng vậy, hôm nay không hiểu sao tự dưng có hành động khác lạ.

Dù Thượng Quân Trừng chỉ thuận miệng hỏi nhưng lại khiến Từ Nam Phương xúc động, chỉ vì anh là người đầu tiên ở tương lai quan tâm tới nguồn gốc tên của cô, hỏi cô câu hỏi này.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Ngô Thi Hủy đã đùng đùng nổi giận choãi ghế ra đằng sau, suýt nữa đè lên cánh tay Từ Nam Phương. Từ Nam Phương nghiêng người, vừa sợ hãi, vừa rụt rè dịch ra phía sau, nhưng thực chất trong lòng đang cảm thấy vui mừng. Ngô Thi Hủy này chẳng qua là một cô gái không có não, chỉ biết dùng cách thức ngu ngốc là nổi giận để trút nỗi bực dọc của mình, muốn đá cô ta ra ngoài thực ra vô cùng đơn giản.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, nụ cười của Từ Nam Phương duy trì chưa được bao lâu thì trước mặt đã xuất hiện một nữ tiếp viên hàng không, cô ta tới thông báo với mọi người máy bay chuẩn bị cất cánh. Diệp Phi Vũ nhắc cô thắt dây an toàn lại rồi giúp cô bóc kẹo cao su.

Từ Nam Phương bắt chước theo, một bầu không khí căng thẳng bao trùm lấy cô. Thượng Quân Trừng nở một nụ cười xấu xa, nói với Diệp Phi Vũ: "Cậu cẩn thận chút."

Cả Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đều ngầm hiểu Thượng Quân Trừng đang nhắc đến chuyện Từ Nam Phương bị nôn vì say xe. Nhất định lát nữa cô cũng sẽ bị say máy bay.

Lúc máy bay bắt đầu tăng tốc, quả nhiên Từ Nam Phương có phản ứng khác lạ, ù tai. Diệp Phi Vũ ngồi bên cạnh hết lời động viên cô, khuyên cô cố gắng nhai kẹo cao su. Trên trán Từ Nam Phương đã ướt đẫm mồ hôi, bàn tay đang bám vào Diệp Phi Vũ không ngừng run rẩy kịch liệt.

Cô càng như vậy, Thượng Quân Trừng càng không kiềm chế được mà quay đầu lại nhìn. Ngô Thi Hủy cũng đã cảm thấy ù tai, cô ta nhắm mắt lại, nhưng vẫn nghe được tiếng rên rỉ của Từ Nam Phương. Cuối cùng không nén nổi tức giận, Ngô Thi Hủy quay sang trợn tròn mắt với Từ Nam Phương: "Không ngồi được máy bay thì đừng có ngồi! Đúng là đồ đầu óc có vấn đề."

Thái độ của cô ta thẳng thừng chọc giận Thượng Quân Trừng, anh chỉ tay ra phía cửa khoang, gắt lên với Ngô Thi Hủy: "Cô còn có lương tâm không hả? Chỗ này không hoan nghênh cô."

Lúc này máy bay đã cất cánh, Ngô Thi Hủy không thể đi đâu được nhưng vì giữ thể diện mà vẫn cố tình làm ra vẻ tháo dây an toàn. Thượng Quân Trừng một mực thờ ơ, không thèm cản.

https://thuviensach.vn

May mà Jim ngồi bên cạnh Ngô Thi Hủy đã vội vàng ngăn cô ta lại, còn hết lòng khuyên bảo: "Ngô tiểu thư, cô đừng giận Danny, cô còn không hiểu cậu ấy ư, hai ngươi đấu khẩu lâu lắm rồi, làm sao có thể coi là thật được chứ? Máy bay đã cất cánh rồi, đừng gây chuyện nữa!"

Ngô Thi Hủy cũng không dám đi thật, máy bay mới cất cánh vốn dĩ không thăng bằng, thể diện đã giữ được rồi giờ đành phải bấm bụng chịu đựng, coi như mình chưa nói mấy lời giận dỗi vừa rồi, chỉ có thể nghĩ cách tới Bắc Kinh sẽ trị tội Thượng Quân Trừng thế nào.

Máy bay lại tăng tốc. Từ Nam Phương đã quen phần nào với tình cảnh này nên triệu chứng ban đầu đã thuyên giảm. Diệp Phi Vũ đưa cho cô cốc nước chanh nhưng tay cô dường như không còn sức lực để cầm vững.

Diệp Phi Vũ đánh mắt liếc về phía Thượng Quân Trừng. Mặc dù anh ngồi hàng ghế trước nhưng lại không ngừng ngó xuống dưới này, dường như vô cùng khó chịu khi không thể lập tức tới gần xem tình hình Từ Nam Phương lúc này.

Diệp Phi Vũ cầm cốc đưa lên miệng cho cô uống, uống xong, Từ Nam Phương mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô cảm thấy toàn thân như bị mất nước, một lúc sau mới lên tiếng, yếu ớt hỏi: "Vừa nãy làm sao vậy?"

Diệp Phi Vũ buồn cười vì câu hỏi của Từ Nam Phương: "Bây giờ chúng ta đã ở trên bầu trời rồi, không tin cô nhìn ra ngoài cửa sổ mà xem."

Tư Nam Phương sững người một lúc, thấy Diệp Phi Vũ ra hiệu ý bảo mình nhìn, cô mới định thần lại. Bên ngoài cửa sổ đều là mây trắng xóa, cô thấy mình đang bồng bềnh giữa những tầng mây. Cảm giác lúc này đối với Từ Nam Phương mà nói, vô cùng kỳ diệu.

https://thuviensach.vn

"Sao có thể? Điều này sao có thể làm được?" Từ Nam Phương không giấu được vẻ phấn khích, giọng nói cũng lớn hơn bình thường.

Ở hàng ghế trước, Thượng Quân Trừng trông thấy nụ cười xán lạn trên gương mặt cô, chẳng hiểu sao lại có cảm giác gì đó thật lạ. Nhìn Diệp Phi Vũ cũng đang mỉm cười cùng Từ Nam Phương, cảm giác ấy lại càng mãnh liệt!

Diệp Phi Vũ tỏ ý bảo Từ Nam Phương có thể tháo dây an toàn để ngắm cảnh bên ngoài. Cô ghé sát người vào cửa sổ, ánh mắt say sưa nhìn xuống, bên dưới những đám mây bồng bềnh ẩn hiện không biết bao nhiêu đồng ruộng, núi sông. Những dãy núi sừng sững cao ngất lúc này lại trở nên nhỏ bé kỳ lạ.

Từ Nam Phương ca thán: "Hóa ra thật sự có thể lên trời!"

"Đâu chỉ có thể lên trời, còn có thể lên cả mặt trăng nữa." Bực bội nãy giờ vì bị bỏ quên, vừa nghe thấy tiếng cảm thán của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trừng lập tức tiếp lời.

"Vậy chẳng phải thành Hằng Nga rồi sao?" Sắc mặt Từ Nam Phương vừa nãy còn tái nhợt, lúc này đã bắt đầu hồng hào trở lại, càng tôn lên vẻ ngây ngô. Thượng Quân Trừng ngây người: "Ờ, đúng vậy. Hôm nào có dịp bảo Phi Vũ đưa cô lên cung trăng."

"Lên cung trăng?" Từ Nam Phương nghe vậy, không kìm được quay lại nhìn. Ánh mắt cô nãy giờ vẫn chưa chịu rời khỏi khung cửa sổ. Mây trắng bên ngoài khiến cô cảm nhận rõ ràng mình đang xuyên qua bầu trời, mặc dù cơ thể còn chưa dễ chịu hẳn nhưng chỉ cần tưởng tượng tới chuyện mình là một chú chim được tự do bay lượn giữa không trung, cô đã có thể quên hết mọi thứ xung quanh.

Thượng Quân Trừng bổ sung: "Tôi từ nhỏ đã thích ngắm sao, ngắm trăng, lúc đó còn cho rằng sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành một nhà

https://thuviensach.vn

du hành vũ trụ. Tiếc là học toán dốt quá."

"Toán học?" Nghe thấy Thượng Quân Trừng nhắc tới hai từ này, tâm trạng đang tốt đẹp của cô bỗng dưng bị rối bời, khi ngoảnh ra ngoài nhìn lần nữa, chỉ thấy mọi thứ tan tành như mây khói.

"Cô biết Toán học chứ?" Giao tiếp giữa Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương có rào cản, anh muốn giải thích cho cô hiểu thế nào là Toán học nhưng chợt phát hiện ra mình không thể nói rõ ràng: "Toán học chính là, chính là..."

"Toán học là một trong sáu tài nghệ cổ đại[1], nền tảng của mọi tri thức, là mẹ của các ngành khoa học. Sao tôi lại không biết?" Từ Nam Phương nói khiến cả đám người sững sờ kinh ngạc.

[1] Sáu tài nghệ thời cổ đại: lễ nghĩa, âm nhạc, bắn tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán.

Mặc dù cô nói có phần cường điệu nhưng đó là lời giải thích không thể tốt hơn, Toán học chính là nền tảng của mọi tri thức! Tuy nhiên những biểu hiện chân thật thỉnh thoảng xuất hiện của cô đều bị Thượng Quân Trừng coi là trò cười.

Anh xoa xoa thắt lưng, cười nói: "Chà! Cô lúc này khá hiểu biết đấy chứ!"

Từ Nam Phương không quay lại nhìn anh, bởi vì khóe mắt cô đã đẫm lệ. Cô sao có thể không biết tới Toán học? Cha cô cả đời tận tâm tận lực vì Thiên văn, vì Toán học, đã tinh thông đến mức không thể tinh thông hơn được nữa.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đặt Chân Tới Bắc Kinh

Nếu nói về những chuyện khác, có thể Từ Nam Phương không hiểu, nhưng chỉ cần nhắc tới Toán học, Hình học là cô lại không khỏi nhớ đến cha mình.

Lúc quay đầu lại lần nữa, Từ Nam Phương đã ngưng khóc, trở lại bộ dạng ngây thơ, khờ khạo. Cô thẹn thùng cười: "Tôi đã mang lại quá nhiều phiền phức cho mọi người rồi. Cảm ơn anh."

Lời cảm ơn yếu ớt này của Từ Nam Phương quả nhiên khiến Ngô Thi Hủy cực kỳ ác cảm. Nhưng trừ việc lẩm bẩm trong miệng vẻ khinh bỉ, cô ta không dám tỏ thái độ chống đối ra mặt nữa, bởi vì cách này có vẻ như vô dụng.

Từ Nam Phương nhìn thoáng qua ly rượu vang đỏ trên bàn của Ngô Thi Hủy, cô nảy ra ý hay, cô nói với nữ tiếp viên hàng không đứng phía xa: "Cho tôi hai ly rượu."

Cô cầm lấy một ly, ly còn lại mang tới cho Thượng Quân Trừng, chân thành nói: "Khiến anh và cô Ngô hiểu lầm nhau, đều là do tôi không tốt. Tôi cảm ơn sự giúp đỡ của anh, đồng thời cũng thật lòng hy vọng anh và cô Ngô làm lành." Cô cười thân thiện với Ngô Thi Hủy, "Cô Ngô mặc dù có không thích tôi, nhưng tôi vẫn phải giải thích, tôi và anh Thượng không có quan hệ gì hết, chẳng qua chỉ là anh Thượng thương hại tôi, vì anh ấy tốt bụng. Thế nên tôi hy vọng hai người mau chóng xoá bỏ mọi hiểu lầm."

Thấy sắc mặt Ngô Thi Hủy vẫn không tốt lên, Từ Nam Phương đành nói thẳng: "Tôi không giỏi ăn nói, cũng không biết uống rượu, nhưng mong cô

https://thuviensach.vn

Ngô tin vào ý tốt của tôi, tôi thật sự hy vọng hai người đừng vì tôi mà hiểu lầm..."

Từ Nam Phương nâng ly rượu lên nhưng Ngô Thi Hủy không thèm phản ứng lại. Cô đành cầm ly của cô ta đưa lên trước mặt: "Để tôi kính hai người một ly!"

Bộ dạng lúc giải thích của Từ Nam Phương vừa căng thẳng vừa tội nghiệp, không hề tỏ ra nịnh nọt. Thấy cô yếu đuối như vậy mà còn cố muốn uống cả ly rượu đầy, Thượng Quân Trừng nghĩ nếu chỉ dựa vào thể chất của cô nhất định sẽ xảy ra chuyện: "Cô có uống được không đấy?"

Dáng vẻ "thương hoa tiếc ngọc" của anh đã khiêu khích sự châm chọc của Ngô Thi Hủy: "Rượu vang đỏ này đáng gì chứ!"

"Đúng vậy! Tôi không sao đâu. Có một ly thôi mà, chỉ cần hai người làm lành thì tôi uống bao nhiêu cũng được."

Từ Nam Phương vừa bưng ly rượu lên thì đúng lúc máy bay bị dao động nhẹ, rượu trong ly sánh một ít ra quần áo của Ngô Thi Hủy.

Từ Nam Phương hoảng sợ, mặc dù chỉ có vài giọt nhưng sắc mặt Ngô Thi Hủy đã khó coi đến cực điểm. Từ Nam Phương hai tay hai ly rượu, muốn lau giúp Ngô Thi Hủy mà không biết làm sao, bộ dạng lóng ngóng của cô khiến Thượng Quân Trừng cảm thấy buồn cười.

"Mỗi tý rượu đỏ, có gì nghiêm trọng cơ chứ!" Câu nói của Thượng Quân Trừng chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, cơn thịnh nộ của Ngô Thi Hủy ào ạt dâng lên, cô ta hất ly rượu trong tay Từ Nam Phương, rượu vãi tung tóe trên sàn, ly cũng vỡ tan tành.

Cô tiếp viên đứng gần đấy nghe thấy tiếng động vội vàng chạy lại, trông thấy mấy người họ như đang cãi nhau, do dự một lát rồi quay người đi lấy chổi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Từ Nam Phương toát lên vẻ kinh ngạc xen lẫn sợ hãi, cô vẫn cầm ly rượu còn lại, ấp úng muốn mở miệng giải thích lại không biết phải nói thế nào.

Thượng Quân Trừng lúc này đã không thể nào chịu đựng nổi tính tình tiểu thư của Ngô Thi Hủy nữa, anh đẩy cô ta một cái: "Cô làm cái gì thế hả? Người ta có ý tốt, sao cô lại vô vị như thế?"

"Em vô vị?" Ngô Thi Hủy căm phẫn nhìn Thượng Quân Trừng, người đàn ông này dám động tay động chân với mình, "Em vô vị như thế đấy! Sao nào!"

"Đừng như vậy..." Giọng nói của Từ Nam Phương trở nên lí nhí giữa tiếng cãi nhau om sòm, tay cô vô tình đụng phải tay Ngô Thi Hủy. Ngô Thi Hủy đang trong cơn giận sôi máu, liền vung tay đẩy Từ Nam Phương sang một bên.

"Cút ra!" Ngô Thi Hủy hét lên khiến tất cả hành khách trên máy bay phải giật mình, "Thượng Quân Trừng! Là tôi vô vị hay là do mấy người coi tôi là kẻ ngu? Thượng Quân Trừng, anh nghĩ anh tốt đẹp lắm đấy hả? Tôi đây không thèm bám lấy anh!"

Ngô Thi Hủy vừa dứt lời, Diệp Phi Vũ đã kinh hoàng thốt lên: "Cô Từ!" Câu giật giọng của anh ta trong giây lát đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trừng.

Vừa nãy bị Ngô Thi Hủy đẩy, Từ Nam Phương không đứng vững, đã ngã sõng soài xuống sàn.

Diệp Phi Vũ đỡ cô dậy, thấy cô mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch, một tay khư khư tóm lấy tay áo còn lại.

Thượng Quân Trừng vội chạy qua đó, bởi vì dù Từ Nam Phương cố giấu giếm nhưng anh vẫn có thể nhìn ra vệt máu đỏ chói mắt ở cổ tay cô.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương bị ngã vào chỗ chiếc ly rơi, những mảnh thủy tinh trong suốt vẫn còn dính lại vết máu đỏ tươi. Lúc bị đẩy ngã, cô chống tay xuống sàn, đúng vào vị trí những mảnh thủy tinh.

Diệp Phi Vũ kéo ống tay áo đang bị Từ Nam Phương giữ chặt lên, trông thấy một vệt máu dài liên tục chảy từ cổ tay tới tận khuỷu tay. Anh ta kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương, máu ồ ạt chảy ra từ miệng vết thương, có vẻ rất sâu. Một người điềm tĩnh như Diệp Phi Vũ mà lúc này cũng phải hoảng hốt.

Từ Nam Phương nén chịu đựng, nước mắt ứa ra vì đau nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Đều do tôi không cẩn thận, tôi vụng về... Không phải lỗi của người khác..."

Cô tiếp viên hàng không chạy vội lại, họ đều đã được huấn luyện sơ cứu vết thương nên vừa trông thấy tình huống trên, cô ta liền mang hộp y tế tới, giúp Từ Nam Phương băng bó.

Xảy ra chuyện như vậy, Jim có phần khó xử. Ngô Thi Hủy cũng chưa gặp phải chuyện này bao giờ, mặc dù cô ta tính tình ngang ngược nhưng không phải không có tình người. Tuy nhiên, trông thấy sắc mặt Thượng Quân Trừng sa sầm lại, Ngô Thi Hủy không chịu được mà tiếp tục tranh cãi: "Em... vốn dĩ... không liên quan tới em, do cô ta không cẩn thận tự chuốc lấy..."

Sắc mặt Thượng Quân Trừng càng lúc càng khó coi, ngay cả Jim trước giờ luôn nói đỡ cho Ngô Thi Hủy thì lúc này cũng không lên tiếng. Ngô Thi Hủy không biết làm sao đành đổ hết tội lên đầu cô tiếp viên: "Này, các cô làm cái gì mà đi cả ngày mới quay lại quét dọn thế hả?"

"Cô trách gì người khác chứ?" Mặc dù Ngô Thi Hủy rũ bỏ trách nhiệm, nhưng Thượng Quân Trừng vẫn không nhịn được phải lên tiếng giáo huấn, "Rõ ràng là lỗi của mình mà cô còn đổ trách nhiệm cho người khác! Nếu

https://thuviensach.vn

không phải tại cô thì cô ấy có thành ra như vậy không? Cô có gì tài giỏi? Cô là người, người khác thì không phải à?"

"Anh! Anh dựa vào cái gì mà quát nạt tôi?" Sắc mặt Ngô Thi Hủy khó coi đến cực điểm. "Nếu không phải do mấy người hùa nhau lừa gạt tôi, tôi cũng không..." Ngô Thi Hủy lúc này đã đầy một bụng ấm ức.

"Chúng tôi lừa cô cái gì? Cô là ai mà chúng tôi phải hùa nhau lừa cô?"

Bên kia, Từ Nam Phương rên lên khe khẽ vì vết thương đang được sát cồn, Thượng Quân Trừng nghe thấy, trong lòng càng thêm áy náy.

Ngô Thi Hủy mất hứng ngồi sụp xuống, lúc này dù cô ta có nói gì chăng nữa cũng chỉ nhận lấy sự quở trách của Thượng Quân Trừng. Tất cả mọi người dường như đột ngột đứng về phía Từ Nam Phương.

Rời khỏi sân bay, Thượng Quân Trừng liền được xe của chi nhánh tại Bắc Kinh thuộc Công ty Giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết tới đón. Anh không thể đưa Từ Nam Phương đến bệnh viện, nhiệm vụ này tự nhiên được giao cho Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ dìu Từ Nam Phương lên taxi, hai người đều giữ im lặng. Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ qua gương chiếu hậu, chỉ cảm thấy ánh mắt anh ta dường như đã bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Diệp Phi Vũ đón lấy cái nhìn của cô từ trong gương. Sự kiên định trong ánh mắt Từ Nam Phương khiến anh ta có phần chạnh lòng: "Cô tự làm mình bị thương, tôi nói không sai chứ?"

Từ Nam Phương khẽ nhếch môi, coi như ngầm thừa nhận.

"Tôi thật sự không ngờ cô lại dùng tới chiêu này." Dù đã đoán được, nhưng trong mắt Diệp Phi Vũ vẫn thoáng hiện lên một chút không đành.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương cười lạnh: "Chiêu này làm sao? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi dùng không đúng ư?"

Tài xế nghiêng đầu liếc nhìn về ghế sau nghe cuộc đối thoại không đầu không cuối của họ, anh ta chợt cảm thấy bầu không khí ngột ngạt một cách đáng sợ, tựa như có một luồng gió lạnh vừa thổi qua sau lưng.

"Không phải không đúng, chỉ có điều, một cô gái yếu ớt như cô lại dám dùng khổ nhục kế, sự quyết tâm này của cô khiến tôi thấy thật đáng sợ." Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương ngồi bên cạnh, cánh tay cô ta đang nâng lên đã bị sưng lên bỏng rát.

"Cô gái yếu ớt?" Từ Nam Phương cười, "Tôi mà cũng được tính là một cô gái yếu ớt sao? Lúc mười ba tuổi, tôi vẫn là một cô bé con không hiểu chuyện chỉ biết bám theo cha làm nũng. Nhưng đã mười năm trôi qua rồi, tôi từ lâu đã không còn là một con nhóc nữa..." Quá khứ rõ mồn một hiện lên trước mắt, có thể bình an sống trong cung mười năm, có thể từng bước leo lên vị trí cao hơn, nhận được ân sủng của Hoàng thượng mà không bị kẻ khác hãm hại, Từ Nam Phương không biết đã chứng kiến biết bao nhiêu oan khuất tanh mùi máu, đã chịu đựng bao nhiêu thứ, cũng không biết tay mình đã chảy bao nhiêu máu.

Chẳng qua chỉ là tự làm bị thương tay mình, chảy có chút máu mà thôi, hiện giờ, vết thương nhỏ này đối với cô mà nói chỉ như muối bỏ bể, nào có đáng kể. Từ Nam Phương lạnh lùng cười, trong hậu cung, chỉ cần đi nhầm một bước thì e rằng cả chín họ sẽ bị thiệt mạng, những đen tối, những vinh nhục trong đó, người thời nay không thể hiểu hết được.

Từ Nam Phương bình ổn lại tâm trạng, lặng lẽ nhìn Diệp Phi Vũ: "Nếu tôi không làm vậy, đến Bắc Kinh rồi tôi làm sao có thể thuận lợi tiếp cận anh ta, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Cô mỉm cười với Diệp Phi Vũ, nụ cười chứa đựng nỗi chua xót xen lẫn quyết tâm.

Thượng Quân Trừng là một người mềm lòng, mặc dù trên máy bay có thể khiến anh ta và Ngô Thi Hủy gây gổ, nhưng ít nhiều gì anh ta cũng đã thỏa hiệp. Thực ra, Thượng Quân Trừng không hề thấy mắc nợ cô, chẳng qua anh chỉ đồng cảm với cô mà thôi, vậy nên, khi tới Bắc Kinh, Thượng Quân Trừng nhất định sẽ lại nghe theo lời Jim, không gặp mặt cô nữa. Nếu muốn giữ lại một cơ hội, cách tốt nhất chính là khiến Thượng Quân Trừng cảm thấy áy náy với mình.

Anh càng hổ thẹn, trong đầu sẽ càng nhớ tới chuyện của cô. Với sự tốt bụng của Thượng Quân Trừng, dù cho Jim khuyên can cũng không có tác dụng, ngược lại sẽ chọc giận anh, khiến anh càng thêm quyết tâm muốn bù đắp cho cô.

Khổ nhục kế của Từ Nam Phương có hiệu quả thế nào, Diệp Phi Vũ đương nhiên nhìn ra được. Từ sau lúc xuống máy bay, Thượng Quân Trừng không nói dù chỉ một tiếng với Ngô Thi Hủy, Ngô Thi Hủy cũng không ngồi cùng xe với anh. Thế nhưng, Diệp Phi Vũ vẫn cảm thấy run sợ trước cách làm của Từ Nam Phương: "Cô muốn có khối thiên thạch kia đến vậy sao?"

"Đúng! Tôi nhất định phải quay về!" Nếu như cả đời này không biết khối thiên thạch đó ở đâu, có lẽ cô sẽ phó mặc cho số phận, sống kiếp phù du trôi dạt giữa thế giới xa lạ này. Nhưng giờ cô đã biết tung tích của khối thiên thạch, tất cả những gì cô có thể làm chính là tìm mọi cách để lấy lại nó, bởi vì cô không thể để một mình cha ở cái nơi hang hùm miệng sói kia được.

Làm bạn với vua như chơi với hổ, cô phải bảo vệ cha mình, đây là điều cô phải tận hiếu.

https://thuviensach.vn

Cảm nhận được sự kiên định của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ cười nhạt: "Cô quyết tâm như vậy thì tốt."

Hai người vừa ra khỏi bệnh viện đã trông thấy ngoài cửa có xe do Thượng Quân Trừng cử tới đón. Người lái xe giao chìa khóa cho Diệp Phi Vũ, anh ta gọi điện cho Thượng Quân Trừng nhưng điện thoại đã bị tắt máy.

"Chắc cậu ấy bận rồi." Diệp Phi Vũ giải thích với Từ Nam Phương rồi mở cửa xe cho cô.

"Đi đâu bây giờ?" Từ Nam Phương hỏi.

"Tới nhà Thượng Quân Trừng." Diệp Phi Vũ nói, "Cô đã phải dùng tới cả khổ nhục kế, tôi sao nỡ không giúp cô đây?"

Từ Nam Phương cười lạnh, rốt cuộc là ai giúp ai, trong lòng anh ta rõ hơn cả.

Xe chạy, hai người đều lặng thinh. Diệp Phi Vũ thờ ơ nói: "Hình như bây giờ cô không say xe nữa thì phải, chắc là do ngồi xe và máy bay nguyên một ngày rồi nên giờ không còn cảm giác nữa."

Từ Nam Phương ngồi bên cạnh không lên tiếng.

Phía trước đen kịt bỗng dưng phát ra ánh sáng chói mắt, khiến cả Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đều vội nhắm mắt lại. Diệp Phi Vũ vội vàng dừng xe, lúc định thần lại đã thấy lối đi bị một chiếc xe màu đen có rèm che chắn ngang, đằng sau còn có một chiếc limo trắng. Chiếc limo tiến lên một chút rồi dừng lại, cả Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đều cảm thấy kỳ lạ. Diệp Phi Vũ dặn Từ Nam Phương không được xuống, sau đó anh ta một mình ra khỏi xe, định một mình đi ra xem tình hình phía trước ra sao.

https://thuviensach.vn

Cửa chính giữa chiếc limo bất ngờ mở ra, một vật thể màu trắng lao vọt ra khỏi cửa, Từ Nam Phương chăm chú nhìn theo, hóa ra là một con mèo Ba Tư với bộ lông dày trắng như tuyết; trong cặp mắt đó, một chiếc xanh biếc như màu nước biển, chiếc còn lại giống như hổ phách hạng sang. Trong màn đêm tối, đôi mắt sáng như sao của nó thật mê hồn.

Từ Nam Phương biết loài mèo này, khi còn ở trong cung, cô thấy rất nhiều cung tần rảnh rỗi không có việc gì làm thường nuôi thú cưng, mèo Ba Tư có vẻ ngoài cao quý, rất được yêu thích trong cung.

Nhưng trong mắt Từ Nam Phương, đó chẳng qua chỉ là một con mèo trắng được xếp vào loại thượng đẳng trong các loại thượng đẳng. Loại mèo Ba Tư này thích nuông chiều, vô cùng khó nuôi, hơn nữa chúng còn khó sinh sản, rất quý hiếm. Người ngồi trong chiếc xe kia có vẻ quyền quý, giàu sang.

Từ Nam Phương đang mải suy nghĩ, thì một người từ trong chiếc limo bước xuống. Cô dựa vào ánh đèn xe để quan sát, trông thấy một thanh niên chừng mười tám, mười chín tuổi chạy vội hai bước đuổi theo con mèo, ôm vào lòng với vẻ yêu thương. Mái tóc dài của cậu ta bị gió thổi khẽ tung bay. Đèn xe bỗng dưng bật sáng, đúng lúc cậu ta quay đầu lại, bèn giơ tay lên che mắt. Khuôn mặt góc cạnh như hẻm núi hang sầu lộ ra trước ánh mắt Từ Nam Phương.

Dưới màn đêm ngập tràn ánh đèn neon, khuôn mặt đó thật đối lập, sống mũi cao, lông mày rậm, bờ môi mỏng nhưng có một vẻ cô đơn ngập tràn giữa hai hàng lông mày của anh, làn môi khẽ nhếch lên như tỏ thái độ chán ghét cuộc đời, thật sự hoàn toàn lạc lõng trong màn đêm rực rỡ của Bắc Kinh.

Đáng chú ý nhất chính là đôi mắt của cậu ta, rất giống với đôi mắt của con mèo mà cậu ta đang ôm, ánh mắt đầy thách thức và cao ngạo, nhưng có phần không giống với cái cao ngạo của Thượng Quân Trừng, mà nó mang

https://thuviensach.vn

theo một chút u buồn, một chút phẫn uất, là sự ngạo mạn, ngông cuồng của tuổi trẻ.

Cậu ta liếc nhìn qua chiếc xe thể thao mà Từ Nam Phương đang ngồi, trong mắt tựa hổ phách thấp thoáng một niềm vui sướng, thế nhưng khi trông thấy Diệp Phi Vũ đi ra, vẻ mặt chợt trở nên lạnh lùng. Cậu ta không thèm quay đầu lại lập tức ôm con mèo lên xe.

Diệp Phi Vũ tới gần chiếc limo, nói gì đó với người ngồi bên trong, bộ dạng khúm núm kính cẩn. Từ Nam Phương nghĩ, trên xe chắc hẳn không chỉ có mình chàng thanh niên kia. Cô không nghe được Diệp Phi Vũ nói gì, chỉ thấy một lúc sau cửa sổ được kéo lên, chiếc xe chậm rãi lùi về phía sau. Một đoàn xe màu đen có rèm che lướt qua bên cạnh Từ Nam Phương, sau năm chiếc xe như thế mới đến lượt chiếc limo trắng, sau đó lại có năm chiếc xe đen hộ tống theo. Mãi đến khi đoàn xe nối đuôi nhau chạy khuất, Diệp Phi Vũ mới lên xe.

Từ Nam Phương chứng kiến cảnh tượng ấy liền đoán ra được thân thế của cậu thanh niên kia không tầm thường, cô dò hỏi: "Họ là bạn anh à?"

Diệp Phi Vũ cười cười, hời hợt "ừm" một tiếng cho qua.

Thấy anh ta miễn cưỡng đáp cho có lệ, Từ Nam Phương không hỏi tiếp nữa. Vừa rồi có lẽ đoàn người trong xe trông thấy xe của Thượng Quân Trừng nên tưởng người lái xe là anh, xem vẻ mặt hụt hẫng của người thanh niên kia cũng đoán được họ nhận nhầm. Từ Nam Phương biết Diệp Phi Vũ rõ ràng rất dè chừng mình nên không cố gặng hỏi. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt chợt bị che mờ bởi một tầng hơi nước.

Thấy Từ Nam Phương đột nhiên trở nên buồn bã không rõ nguyên cớ, Diệp Phi Vũ bây giờ mới phát hiện hóa ra mình đã lái xe đưa cô tới trước quảng trường Thiên An Môn.

https://thuviensach.vn

Dù lúc này đang là ban đêm nhưng nơi đây vẫn sáng trưng bởi ánh đèn, diện mạo Thiên An Môn hiện lên rõ rệt, Từ Nam Phương đảo mắt qua đã nhận ra được ngay.

Bởi vì chạy xe ban đêm, hơn nữa khung cảnh Bắc Kinh cũng thay đổi rất lớn, Từ Nam Phương lúc đầu còn cảm thấy vô cùng lạ lẫm với thành phố này, nhưng khi vừa tới Thiên An Môn, trái tim cô như bị bóp nghẹt. Đây chính là nơi cô ở gần mười năm, mười năm gió tanh mưa máu khiến cô nhớ như in diện mạo hoàng cung.

Đi ngang qua nơi này, Từ Nam Phương có cảm giác như mình đã cách xa nó đến mấy đời, à không, thật ra đúng là đã cách xa đến mấy đời rồi.

Diệp Phi Vũ nhận ra tâm tư của cô: "Nếu muốn vào thăm, mai tôi đưa cô đi."

"Vào thăm? Chỗ này hiện giờ ai ở?" Giọng nói của Từ Nam Phương có phần kinh ngạc.

"Không ai ở, để cho người ta vào thăm, dạo chơi." Diệp Phi Vũ quét ánh mắt qua cô, "Hóa ra cô ở đây à? Cô là công chúa? Hay phi tần?"

Từ Nam Phương không trả lời. Một nơi từng là cấm địa thiêng liêng không thể xâm phạm, giờ đây đã trở thành chốn mua vui cho thiên hạ, phơi bày lộ liễu chẳng khác nào trò cười của thiên hạ. Thừa Thiên Môn năm xưa, hôm nay đã bị thay tên đổi họ, một mảnh vải đỏ treo trên nóc, trông thật sự buồn cười.

Diệp Phi Vũ tìm một nơi đỗ xe, vừa dừng xe lại, anh ta tỏ ra hiểu ý nhìn về phía Từ Nam Phương: "Tôi đưa cô ra ngoài xem nhé!" Anh ta xuống xe, mở cửa giúp cô.

Nhưng Từ Nam Phương không có ý định xuống.

https://thuviensach.vn

"Không cần đâu, càng không cần vào xem." Giọng nói của cô đầy vẻ xa xăm, "Tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận, sau này rồi tính đi."

Lần này, Diệp Phi Vũ cảm thấy khó hiểu: "Chẳng lẽ cô không muốn biết bốn trăm năm nay, hoàng cung đã thay đổi thế nào ư? Không muốn biết sau khi cô rời khỏi đó, đã xảy ra những chuyện gì ư?"

Trong tâm tưởng của Diệp Phi Vũ, nếu như Từ Nam Phương đã biết mình xuyên qua thời gian thì ắt hẳn sẽ vô cùng lo lắng, sẽ nóng lòng muốn biết rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Từ Nam Phương không nghĩ như vậy, thậm chí còn có chút bài xích suy nghĩ của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương buồn bã cười: "Tôi muốn biết nhưng lại không dám biết. Đôi khi biết quá nhiều, chưa chắc đã là chuyện tốt."

Diệp Phi Vũ gật đầu: "Tôi hiểu rồi, chỉ vì cô quyết tâm muốn quay về nên cô không muốn để lịch sử cắt đứt lòng quyết tâm ấy của mình, cô vẫn còn vấn vương nơi đó!"

Từ Nam Phương đờ đẫn nhìn Diệp Phi Vũ, chỉ có những người mưu cao kế sâu giống mình mới hiểu được ý nghĩ của mình. Cô xuống xe, đột nhiên hứng thú nhìn Diệp Phi Vũ, hỏi: "Anh biết thuật chiêm tinh không?" Diệp Phi Vũ còn chưa trả lời, Từ Nam Phương đã nói luôn: "Sinh lão bệnh tử của con người, tươi tắn tàn lụi của cỏ cây, hưng vong thịnh suy của quốc gia, tất cả đều giống như bầu trời dày đặc sao này, đều có quy luật và vận mệnh riêng. Chỉ có điều, muốn dựa vào sức lực nhỏ bé của con người để thăm đò điều huyền bí trong đó, thực ra chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng, vô cùng khó khăn."

Diệp Phi Vũ lặng yên nghe hết lời cô nói, vẻ mặt Từ Nam Phương bỗng dưng trở nên u buồn: "Đời người giống như những vì sao, thuật chiêm tinh chính là dựa vào quá trình chuyển động của vì sao để suy đoán vận mệnh

https://thuviensach.vn

quốc gia hoặc con người. Nhìn thấy ngôi sao kia không?" Cô chỉ vào một ngôi sao đứng lẻ loi giữa khoảng trời phía Tây Nam, mập mờ lúc sáng lúc tối, "Bính Hỏa tử, Đinh Hỏa tùng sinh, ngôi sao này chính là đại diện cho vận mệnh của tôi[1]." Cô chìa ngón tay cái và ngón trỏ làm thành một góc vuông, ngón trỏ chỉ về phía một ngôi sao mờ nhạt khác, nếu không tỉ mỉ quan sát thì sẽ không thể nhìn ra nó được. "Từ khi tôi biết xem sao tới giờ, tôi luôn theo dõi vì sao kia, hôm nay đã trở nên mờ mịt không sáng rõ, điều duy nhất tôi có thể làm là quay về bảo vệ vì sao đó."

[1] Bính Hỏa và Đinh Hỏa đều là các khái niệm trong Thiên Can Địa Chi, một bên là lửa Dương, một bên lại là lửa Âm.

Từ Nam Phương không rõ vì sao mình lại nói với Diệp Phi Vũ nhiều như vậy, có lẽ vì anh ta là người duy nhất có thể hiểu được mình, cô cũng không biết mình nói cho Diệp Phi Vũ nghe hay cho chính mình nghe. Nhưng khi vừa dứt lời, cô lập tức chui vào xe, đầu cũng không ngoảnh lại.

Diệp Phi Vũ có thể cảm nhận được lòng quyết tâm của Từ Nam Phương, anh ta theo cô lên xe, hờ hững nói: "Nếu tôi và cô đã có mục đích riêng của mình, tôi nhất định sẽ tận lực giúp cô lấy lại khối thiên thạch."

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bạn Thân

Thượng Quân Trừng có nhiều nhà riêng ở Bắc Kinh, nhưng thông thường anh hay ở trong khu chung cư Dốc Viên Bô gần công ty, khu này nằm ngay trung tâm thành phố, đi đâu cũng tiện. Thượng Quân Trừng mỗi lần rời khỏi công ty là lại tới đây nghỉ ngơi.

Diệp Phi Vũ lái xe tới cổng chung cư thì bị bảo vệ chặn lại bên ngoài, đành phải ngồi trong xe đợi Thượng Quân Trừng.

Hai ngươi chờ đến tận hai giờ đêm, Diệp Phi Vũ đột nhiên nhớ ra chuyện gì, quay sang nói với Từ Nam Phương: "Quân Trừng chắc sắp tới rồi, tôi đi trước, cô ngồi trong xe đợi cậu ấy." Anh ta nói xong liền mở cửa xuống xe.

"Một mình tôi đợi anh ấy ư?" Giờ đã canh ba nửa đêm, Từ Nam Phương có chút sợ hãi, vừa thấy Diệp Phi Vũ mở cửa đã vội giữ lấy tay anh ta.

Thế nhưng Diệp Phi Vũ không biết thương hoa tiếc ngọc như Thượng Quân Trừng, lạnh lùng nói: "Không phải cô muốn tiếp cận Thượng Quân Trừng sao? Bây giờ tôi tạo cơ hội cho cô và cậu ta ở cùng một chỗ, nếu tôi còn ở đây thì chẳng phải cô nỗ lực vô ích rồi ư?"

Nắm tay của Từ Nam Phương dần dần buông lỏng, Diệp Phi Vũ nói rất đúng, anh ta đưa cô tới đây, chính là vì muốn cô và Thượng Quân Trừng có thể ở cùng nhau. Thượng Quân Trừng cảm thấy áy náy nên sẽ không để cô một mình ngồi trong xe, nhất định sẽ đưa cô vào nhà. Nếu Diệp Phi Vũ còn ở đây thì e rằng Thượng Quân Trừng sẽ bảo anh ta đưa cô đi.

Từ Nam Phương nhìn theo Diệp Phi Vũ xuống xe. Anh ta giao cho cô chùm chìa khóa, hướng dẫn cô cách đóng cửa sổ và mở cửa, đến khi

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng xuất hiện còn biết cách xuống xe.

Diệp Phi Vũ đi thẳng không quay đầu lại, Từ Nam Phương chỉ còn cách cố gắng nén nỗi sợ hãi trong lòng, một mình ngồi đợi trong xe. Ngoài cửa sổ vang lên tiếng cộc cộc, cô giật nảy mình quay ra nhìn, thấy một cái đầu đang thập thò ngó vào trong. Ánh đèn đường phản chiếu vào khuôn mặt anh ta, là Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương vội đẩy cửa nhảy xuống xe, nước mắt thoáng cái trào ra như suối, nhào vào ngực Thượng Quân Trừng: "Cuối cùng anh cũng chịu tới, tôi một mình chờ anh ở đây sợ muốn chết." Cơ thể Thượng Quân Trừng thật ấm áp.

Thế nhưng cô hưởng thụ sự ấm áp trong lòng anh chưa được một giây đã bị đẩy ra. Thượng Quân Trừng hoảng hốt đánh mắt nhìn bốn phía, may mà không có ai trông thấy. Anh nghiêng đầu, trợn tròn mắt nhìn Từ Nam Phương với vẻ kinh ngạc: "Sao cô lại ở đây? Tên Phi Vũ kia đâu rồi?"

Từ Nam Phương lau nước mắt nói: "Anh ta đưa tôi tới đây, không thấy anh đâu liền bỏ đi rồi."

Thượng Quân Trừng trợn mắt tức giận, muốn mắng mấy câu nhưng trông thấy Từ Nam Phương như vậy lại không nỡ mắng, anh tức tốc vào trong xe, sau đó lấy di động ra gọi tới một dãy số. Điện thoại vừa được nối, Thượng Quân Trừng liền lớn tiếng mắng: "Này, cậu làm cái trò gì thế hả? Sao lại đưa cô ta tới nhà tớ?"

Vừa nói, anh vừa liếc nhìn Từ Nam Phương ngồi bên cạnh, cô chỉ mím môi không lên tiếng.

Hai người ngồi rất gần nhau, màn đêm quá yên tĩnh, Từ Nam Phương có thể nghe rõ mồn một tiếng Diệp Phi Vũ vọng ra từ trong điện thoại: "Cậu giao xe cho tớ, không phải là muốn tớ đưa cô ấy tới chỗ cậu sao? Này, tớ đã ở đây đợi cậu cả thế kỷ rồi đấy, bảo vệ chỗ cậu cũng thật là có trách nhiệm,

https://thuviensach.vn

lái xe của cậu thế mà còn không cho vào. Tớ đợi ở đấy đến tận hai giờ mới đi đấy..."

Thượng Quân Trừng dở khóc dở cười: "Tớ bảo cậu đưa cô ấy về đây lúc nào? Này Phi Vũ, trước giờ cậu làm việc đều rất cẩn thận thế nên tớ mới nhờ cậu giúp, cậu đưa cô ấy tới nhà tớ khác nào cố ý tạo scandal cho tớ?"

"Thì chính vì tớ nghĩ rằng cậu mà đi khách sạn thuê phòng mới càng dễ bị phóng viên bắt gặp nên mới..." Diệp Phi Vũ giả vờ ngốc nghếch, nói với giọng vô tội.

"Tớ thuê phòng với cô ấy làm gì?" Thượng Quân Trừng cuống lên, giọng nói cũng cao hơn, nhưng sợ bị người khác nghe được, liền vội vàng đè nén thanh âm một lần nữa. Từ Nam Phương ngồi bên cạnh cúi đầu càng thấp.

"Không phải tớ đã nói với cậu rồi sao? Cô ấy chỉ là một người xem phim đến mụ mị đầu óc... Haizzz, thôi bỏ đi." Thượng Quân Trừng liếc nhìn Từ Nam Phương, lời nói đến đầu môi lại nuốt trở về, "Cậu mau tới đưa cô ấy đi đi."

"Tớ đang ở sân bay rồi." Diệp Phi Vũ quyết tâm để Từ Nam Phương ở lại thì đương nhiên sẽ không để Thượng Quân Trừng được như ý, "Mai lãnh đạo thành phố Thái Nguyên tới thị sát công ty của cậu, nếu cậu không muốn để công ty xảy ra chuyện thì đừng có lôi kéo tớ. Tớ nói cho cậu biết, Quân Trừng, Từ Nam Phương này rất tốt, cậu thật là có mắt nhìn người đó."

"Cậu nói vớ vẩn cái cóc khô gì thế?" Thượng Quân Trừng có oan mà không làm gì được, hiện giờ ai cũng nghĩ rằng anh và Từ Nam Phương có quan hệ không đàng hoàng.

"Ha ha!" Tiếng cười của Diệp Phi Vũ truyền tới "Có gì đâu, cậu phong lưu nổi tiếng trong giới giải trí, trẻ con mẫu giáo cũng biết, còn giả vờ với cả tớ làm gì. Có gì ngại mà không dám nhận chứ, lại còn nói người ta bị

https://thuviensach.vn

bệnh tâm thần, tớ thấy người ta cực kỳ bình thường ấy. Chẳng qua giống tớ một điểm là quê mùa chưa thấy được nhiều thứ trên đời này thôi, cậu mới không bình thường ấy, đối xử với người ta..."

Không đợi Diệp Phi Vũ nói hết, Thượng Quân Trừng đã cúp máv. Có vẻ như trông chờ Diệp Phi Vũ đến đưa Từ Nam Phương là việc bất khả thi.

Thượng Quân Trừng bực bội ném di động đi, chiếc di động va vào cửa kính phát ra một tiếng động lớn. Từ Nam Phương co rúm người lại, dường như bị sự tức giận của Thượng Quân Trừng làm cho sợ hãi. Cô mở cửa xe, chợt nghe thấy Thượng Quân Trừng nói: "Cô làm cái gì thế?"

Từ Nam Phương cúi đầu nói: "Tôi biết đã mang lại nhiều phiền phức cho anh, còn khiến cô Ngô hiểu lầm anh, tôi không nên ở lại đây nữa, tôi đi trước đây..."

Mấy tiếng "cô Ngô" của Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trừng không kìm được mà nhớ tới tổn thương Ngô Thi Hủy gây ra cho cô. Bộ dạng hùng hổ của anh vơi đi một nửa: "Cô có chỗ để đi à?"

Từ Nam Phương im lặng không đáp.

Thượng Quân Trừng vừa nhìn đã biết cô căn bản không có nơi nào để đi. Anh tức giận nói: "Đóng cửa lại!", rồi khởi động xe.

Anh không hề muốn đưa Từ Nam Phương về nhà nhưng giờ mà đưa cô tới khách sạn lại càng không thể, chẳng khác nào tự rước họa vào thân. Xe đi vào cổng chung cư, Thượng Quân Trừng hạ cửa kính xe xuống một chút để đưa thẻ từ ra vào cho bảo vệ kiểm tra. Vừa trông thấy mặt anh bảo vệ đã nhanh nhẹn chạy tới giữ cửa và nhận thẻ, còn ngó vào trong xe.

Thượng Quân Trừng cực kỳ gượng gạo, mặc dù nhân viên bảo vệ rất hiểu quy tắc công việc nhưng anh vẫn cảm thấy mình như vừa làm điều gì xấu. Vừa được bảo vệ cho phép, anh liền tức tốc lái xe chạy vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng đi trước dẫn đường, Từ Nam Phương xách một túi đồ lớn theo sau. Một người rón ra rón rén sợ bị bắt gặp, một người lóng ngóng vụng về chẳng khác nào nàng dâu từ thôn quê mới lên.

Thế nhưng điều không mong muốn nhất vẫn xảy ra.

Cửa thang máy vừa mở, hai người liền đụng mặt một đôi vợ chồng trung niên đi xuống. Cặp kính râm của Thượng Quân Trừng không cản được cái nhìn tò mò của họ. Dù khu chung cư này đều là những người giàu có nhưng ngôi sao như Thượng Quân Trừng vẫn rất thu hút sự chú ý của người khác.

Người phụ nữ trung niên chủ động lên tiếng: "Chào buổi sáng." Bà ta vừa nói vừa né sang một bên.

Thượng Quân Trừng nghĩ thầm trong đầu, mới có năm giờ sáng, sớm thế này không biết sao đã có người đi ra ngoài.

Anh cao ngạo gật đầu rồi đi vào thang máy. Từ Nam Phương vẫn đứng bên ngoài không nhúc nhích.

Thượng Quân Trừng vốn dĩ không muốn để người khác bắt gặp nhưng hiện giờ Từ Nam Phương đứng bất động ở đó, lại còn mang theo một túi đồ lớn như vậy, chẳng khác nào đã khai rõ, không khỏi khiến người khác dòm ngó, Thượng Quân Trừng đứng trong thang máy liếc mắt với Từ Nam Phương, ý bảo cô mau chóng đi vào, nhưng Từ Nam Phương thấy căn phòng nhỏ tý bao kín bốn phía như vậy, thật sự không hiểu Thượng Quân Trừng vào đó làm gì.

Phụ nữ vốn có tính tọc mạch, người đàn bà kia cũng không ngoại lệ, bà ta cứ đứng bên cạnh Từ Nam Phương, liếc nhìn Thượng Quân Trừng trong thang máy.

Thượng Quân Trừng lại càng căng thẳng, mắt nháy liên tục, cố tình vờ như không quen biết Từ Nam Phương: "Cô có muốn lên tầng không?

https://thuviensach.vn

Không thì để tôi đóng cửa." Nói xong, anh liền ấn nút đóng thang máy.

Thượng Quân Trừng làm vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Mấy lời vừa rồi nói ra nào còn ai nghe ngoài Từ Nam Phương?

Người phụ nữ trung niên nhìn họ bằng ánh mắt chế nhạo sau đó bị ông xã mình lôi đi.

Thấy cửa sắp bị đóng lại, Từ Nam Phương vội hô lên: "Chờ tôi với, Danny!"

Lúc này Thượng Quân Trừng quả thực đã bị Từ Nam Phương chọc cho điên lên: "Tôi đã nói rồi, cô đừng gọi tôi là Danny nữa!" Anh vừa dứt lời liền bị người phụ nữ trung niên kia quay đầu lại nhìn, anh bực mình lôi Từ Nam Phương vào trong.

Từ Nam Phương kêu "Oái" một tiếng, Thượng Quân Trừng vội buông tay, khuôn mặt cô đầy vẻ thống khổ. Bấy giờ anh mới nhận ra vì quá nóng vội nên mình đã túm phải cánh tay bị thương của cô. Cơn thịnh nộ đang bùng phát trong anh đành phải ngậm ngùi nuốt vào trong.

Anh ấn nút đóng cửa, thang máy chuyển động lên trên. Từ Nam Phương chợt cảm thấy thân thể mất thăng bằng, tuy rất muốn biết chuyện gì đang diễn ra nhưng thấy vẻ mặt khó coi của Thượng Quân Trừng lại không dám hỏi.

Căn hộ của Thượng Quân Trừng nằm ở tầng ba mươi sáu, cũng chính là tầng cao nhất của tòa nhà. Anh mở cửa để Từ Nam Phương vào trong, rồi đóng cửa lại nói với cô: "Cô cứ ở đây một đêm đã, mai tôi thu xếp giúp cô."

Từ Nam Phương gật đầu, trong lòng trộm cười Thượng Quân Trừng này quá ngây thơ, mời vào thì dễ nhưng đuổi đi thì khó, anh đã đưa cô tới đây, lại còn muốn đá cô ra ngoài, sợ rằng không dễ dàng như vậy.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương học theo Thượng Quân Trừng thả giày ra, giẫm chân đất xuống nền nhà.

Thượng Quân Trừng lấy một đôi dép đi trong nhà ném tới trước mặt cô, nhận lấy túi đồ trong tay cô rồi đi vào trong nhà.

Từ Nam Phương đứng ngoài cửa quan sát căn phòng của Thượng Quân Trừng, điều kiện còn hơn cả khách sạn Sơn Tây, đồ đạc xa hoa lộng lẫy, chỉ có điều hầu hết là màu đen hoặc đỏ sẫm, từng mảng màu như muốn làm nhức mắt người khác. Từ Nam Phương cảm thấy không được quen cho lắm.

"Này, qua đây!" Thượng Quân Trừng gọi, Từ Nam Phương vội vàng chạy vào trong. Căn hộ của anh không quá rộng, nhìn đi nhìn lại, vừa vào cửa là phòng ăn và phòng khách, ngoài ra còn ba phòng nữa.

Thượng Quân Trừng đem hành lý của Từ Nam Phương vào một phòng ngủ cho khách, nói: "Cô ngủ ở đây." Anh ngáp dài một cái, có lẽ từ lúc lên lầu đến lúc vào nhà đã cảm thấy buồn ngủ, đầu óc mệt nhoài, đôi mắt vốn tinh nhanh đã không còn lanh lợi, vẻ mặt đầy uể oải.

"Tôi đi ngủ trước đây, có chuyện gì mai rồi nói." Nói xong, anh dụi mắt, đi sang căn phòng kế bên. Từ Nam Phương theo ra ngoài nhưng Thượng Quân Trừng đã đóng sầm cửa lại.

Từ Nam Phương hài lòng quay lại phòng mình. Lúc cởi quần áo nằm lên giường, ngoài cảm giác đau nhức ở cánh tay, cô còn có cảm giác bình yên, có lẽ chỉ khi ở bên cạnh một người không mưu không kế như Thượng Quân Trừng, cô mới có thể an tâm.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh mình ngã nhào vào lòng Thượng Quân Trừng, mặt cô chợt nóng ran. Cô không biết vì sao mình lại chẳng do dự mà lao vào lòng anh, liệu có thật chỉ vì muốn giữ được trái tim anh hay không?

https://thuviensach.vn

Đêm nay là một đêm ngủ ngon của Từ Nam Phương. Lúc cô tỉnh lại đã là buổi trưa, ánh mặt trời xuyên qua lớp rèm cửa chiếu thẳng vào trong phòng, ấm áp dễ chịu. Cô mặc quần áo, qua loa vuốt lại mái tóc rồi đi vào phòng vệ sinh.

Chỉ có điều, khi cô vừa bước vào cửa liền xảy ra một chuyện không nên xảy ra. Cô hét lên một tiếng, khiến Thượng Quân Trừng đang đứng quay mặt về phía bồn cầu bị dọa một trận mất mật. Anh quay đầu lại, đối diện với cô.

Từ Nam Phương ngây người nhìn Thượng Quân Trừng, ánh mắt chậm chạp không biết làm sao rời khỏi cơ thể anh. Thượng Quân Trừng cũng thất kinh, một tay kéo quần, một tay nắm lấy vật lôi từ trong quần ra, đối mặt với Từ Nam Phương.

"A! Cô là ai?" Thượng Quân Trừng dường như hoảng hốt đến mức hồ đồ nên mới chào đầu bằng một câu nói như thế.

Anh cuống quýt mặc lại quần cẩn thận, cố tỏ ra trấn tĩnh đậy nắp bồn cầu. Tiếng nước xả ào ào tạm thời che giấu vẻ chột dạ của anh.

Anh nhìn bộ mặt xám xịt của Từ Nam Phương, giận dữ nói: "Sao cô lại ở đây?"

Cuối cùng Thượng Quân Trừng cũng nhận ra cô là ai, nhưng nãy giờ Từ Nam Phương vẫn chưa hoàn hồn lại. Đến khi anh huých nhẹ vào cánh tay bị thương của cô, cô mới giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng.

"Người bị hại là tôi, cô đần người ra đây làm cái gì?" Thượng Quân Trừng quả thực đã bị chọc cho tức điên lên.

Từ Nam Phương vừa mới có phản ứng trở lại, nghe được câu nói của Thượng Quân Trừng, liền xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, nhăn mặt đáp: "Sao anh không đóng cửa?"

https://thuviensach.vn

"Này này, đây là nhà tôi, trong nhà chỉ có một mình tôi, tôi đi WC thì cần cóc gì phải đóng cửa?" Thượng Quân Trừng giận dữ nói, "Ơ khoan đã, sao cô lại ở trong nhà tôi?" Anh càng nói càng hồ đồ.

Từ Nam Phương trả lời: "Chính anh đưa tôi về đây chứ ai?"

"Tôi đưa cô về?" Thượng Quân Trừng kinh ngạc, nhưng sau một lúc nghĩ lại, nhớ ra đúng là có chuyện này.

Anh lầm bầm trong miệng: "Xem ra hôm qua tôi quá mệt mất rồi."

Từ Nam Phương không tiếp lời, chính cô cũng bị "bẩn mắt" mà vẫn phải nén giận. Chuyện vừa rồi thật sự là ngoài ý muốn, mặc dù cô đã từng nghĩ tới hạ sách phải dùng sắc để đối phó với Thượng Quân Trừng, nếu nhất định phải xài tới thủ đoạn này, hai người "không một mảnh vải che thân" đối diện với nhau là chuyện khó tránh khỏi, thế nhưng tình thế xấu hổ như vừa rồi, quả thực cô không ngờ tới.

Từ Nam Phương xoay người, đi tới bồn rửa mặt đằng trước cầm lấy cốc định súc miệng. Thượng Quân Trừng theo sau cô, lên tiếng: "Cô cầm cốc của tôi làm gì?" Giọng điệu dọa người của anh khiến Từ Nam Phương vội vàng buông chiếc cốc xuống. Thượng Quân Trừng trợn mắt: "Đêm qua cô có dùng cốc của tôi không đấy?" Anh liếc nhìn chiếc cốc còn dính nước và chiếc khăn mặt ướt sũng của mình.

"Tôi, tôi không biết..."

Đối với bộ dạng này của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trừng trước giờ hoàn toàn chịu chết. Anh cầm lấy cái cốc và bàn chải đánh răng duy nhất, đặt vào tay cô: "Hôm nay ban ngày tôi không bận việc gì, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi."

Thấy cô không trả lời, anh hỏi lại lần nữa.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương đành nói: "Tùy anh, đi đâu cũng được."

Thượng Quân Trừng đã đi vào phòng của cô, nói vọng ra: "Cô thu dọn đồ đạc lại đi đã..." Đang nói dở, anh đột nhiên im bặt. Từ Nam Phương đoán được Thượng Quân Trừng chắc hẳn đã trông thấy thuốc và băng gạc của mình.

Lúc đi ra, vẻ mặt Thượng Quân Trừng đã không còn hung hãn như ban nãy, anh tới trước mặt cô, dịu dàng hỏi: "Sao bệnh viện kê nhiều thuốc cho cô như thế? Chẳng phải đã nói là không quá nghiêm trọng rồi sao? Thật ra rất nặng phải không?" Trong mắt anh, Từ Nam Phương là kiểu người sẵn sàng ngậm đắng nuốt cay.

Cô lắc đầu. "Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ."

Lúc này Thượng Quân Trừng mới có thể giải thích với Từ Nam Phương chuyện lúc trước: "Việc này đều do Ngô Thi Hủy không tốt. Có điều cô ta tiểu thư quen rồi nên mới trút giận lên đầu cô... Cô uống thuốc chưa?" Giọng nói của anh nhỏ nhẹ như chú cừu nhỏ.

Từ Nam Phương lại lắc đầu: "Tôi không biết nước ở đâu?"

Thượng Quân Trừng đi lấy nước, vừa đi vừa nói: "Không biết có thể hỏi tôi cơ mà, không uống thuốc vào là bị nhiễm trùng đấy."

Anh dúi cốc nước vào tay cô, khiến cô có phần kinh ngạc.

"Lát nữa nhớ uống đấy!"

Từ Nam Phương tròn mắt nhìn Thượng Quân Trừng: "Anh đối xử với tôi như vậy, tôi không quen."

Tuy nhiên, Thượng Quân Trừng cũng chỉ dịu dàng được một chốc một nhát: "Đã được quan tâm còn nhiều lời!" Chợt cảm thấy câu nói của mình

https://thuviensach.vn

có phần gượng gạo, anh lấy lại trạng thái bình thường, hỏi: "Lát nữa cô đi đâu? Người nhà của cô ở đâu để tôi đưa cô tới tìm họ?"

Từ Nam Phương liếc nhìn anh: "Tôi không có người thân ở đây."

Thượng Quân Trừng đờ người: "Thế sao cô còn tới Bắc Kinh?"

Từ Nam Phương sợ sệt lắc đầu: "Tôi không biết đi đâu, cũng không biết sao lại theo các anh tới Bắc Kinh."

Thượng Quân Trừng đảo mắt, hai hàm răng nghiến ken két: "Lại là chủ ý của cái tên Diệp Phi Vũ kia!" Anh ta chẳng khác nào đã rước thêm phiền phức cho Quân Trừng.

"Thế gia đình cô ở đâu?"

Hai mắt Từ Nam Phương đã ngập nước: "Tôi không có nhà..."

Tuy rằng bất đắc dĩ nhưng Thượng Quân Trừng cũng không nhắc tới chuyện này nữa, lúc này dạ dày anh đã lên tiếng biểu tình. Anh vừa rửa mặt vừa nói với Từ Nam Phương: "Đợi tẹo nữa rồi đi ăn cùng tôi."

Từ Nam Phương đứng phía sau gật đầu, nhưng không biết phải chờ bao lâu. Cô quan sát Thượng Quân Trừng vừa đứng vuốt lại tóc, vừa dùng chất gì đó bôi mặt, mất nguyên nửa tiếng đồng hồ, sau đó anh quay vào phòng ngủ thay quần áo, lại tốn gần một giờ.

Từ Nam Phương đứng chờ đến sốt ruột, nghĩ bụng đào kép quả nhiên là đào kép, chỉ biết dựa vào bề ngoài. Thượng Quân Trừng này ưa nhìn, đáng tiếc đầu óc quá đơn giản.

Cô buồn chán đi loanh quanh trong căn hộ, phát hiện ra một căn phòng chứa rất nhiều loại nhạc cụ. Cô không hiểu về nhạc cụ phương Tây nhưng nhạc cụ Trung Quốc thì có biết chút ít. Cô cầm lấy cái huyên[1], đặt bên

https://thuviensach.vn

môi, một khúc nhạc xa xăm đầy thê lương chậm rãi vang lên, lúc thì như một dòng suối nhỏ không biết từ đâu đang cuồn cuộn chảy xiết, lúc lại bồng bềnh như những vạt mây đang trôi lững lờ phía chân trời.

[1] Nhạc khí cổ làm bằng đất, hình quả trứng, có sáu lỗ.

Từ Nam Phương nhắm mắt lại lắng nghe tiếng nhạc, bỗng dưng cảm nhận được sau lưng có người, cô dừng thổi, quay đầu lại đã thấy Thượng Quân Trừng đứng đây từ lúc nào, vẻ mặt tươi tỉnh.

"Sao không thổi nữa?" Thượng Quân Trừng hoàn toàn không ngờ Từ Nam Phương còn biết chơi nhạc cụ, "Cô biết thổi huyên à?"

Từ Nam Phương thẹn thùng cười: "Lúc nhỏ tôi lang thang bên ngoài với cha, rảnh rỗi thường thổi cái này." Thực ra, phụ nữ khi vào trong cung, cầm kỳ thi họa, có cái nào không biết? Miễn là Hoàng thượng thích, họ đều phải học cho bằng giỏi mới thôi. Chỉ có tinh thông mọi thứ như thế mới đáp ứng được nhu cầu của Hoàng thượng, mới không bị người khác đá bay.

"Cái huyên này cô thấy thế nào?"

Từ Nam Phương ngắm nghía một lúc mới đáp: "Chế tác tốt, âm rất chuẩn, nhưng mà huyên vốn là nhạc cụ cổ, càng cũ càng tốt. Cái huyên này mới làm, rất khó tạo được âm điệu xa xưa, nếu như đem chôn xuống đất chừng một năm rưỡi, hai năm, đảm bảo lúc lấy ra thổi sẽ đạt được hiệu quả rất tốt."

Thượng Quân Trừng kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt hiện lên vẻ thích thú: "Không ngờ cô còn biết những điều này."

https://thuviensach.vn

Chương 13: Diện Mạo Mới

Từ Nam Phương thẹn thùng cúi đầu: "Cũng không thông thạo lắm, chỉ biết qua loa vậy thôi. Ví dụ như mấy thứ này tôi còn chưa thấy bao giờ." Cô vừa nói vừa chỉ vào mấy thứ nhạc cụ phương Tây.

Thượng Quân Trừng cười ha ha mở hộp đàn violon ra, nói với Từ Nam Phương: "Đây là đàn violon, là thứ nhạc cụ tôi nhích nhất, bởi vì âm thanh của nó như tiếng người, mềm mại, ấm áp, lại du dương và vang dội, có thể biểu đạt được muôn vẻ cảm xúc của con người..."

Thượng Quân Trừng hào hứng giới thiệu với Từ Nam Phương từng loại nhạc cụ, miêu tả tỉ mỉ âm thanh của mỗi loại ra làm sao, lúc này anh dường như không còn cảm thấy khó chịu nữa, trái lại vô cùng nhiệt tình.

Từ Nam Phương rõ ràng đã đói đến mềm nhũn cả chân nhưng vẫn phải giả vờ khiêm tốn học hỏi, chăm chú đứng phía sau xem Thượng Quân Trừng biểu diễn, sau đó đưa ra những lời bình luận của mình. Ý kiến của cô hoàn toàn không như lời đánh giá của giới chuyên nghiệp hay lời tán thưởng của người hâm mộ mà Thượng Quân Trừng từng được nghe. Những gì cô nói đều là cảm xúc mà cô nắm bắt được trong tiếng nhạc, mỗi câu mỗi từ đều "hợp tình hợp lý".

Thực ra, khiến người khác vui vẻ xưa nay luôn là sở trường của Từ Nam Phương. Cô nhìn cả căn phòng chứa đầy nhạc cụ, tất cả đều được Thượng Quân Trừng giữ gìn rất cẩn thận, lại nghĩ tới thân phận đào kép của anh, đương nhiên đoán ra được anh thích nhất cái gì.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng say sưa nói, đến nỗi chuông điện thoại reo cũng không nghe ra, Từ Nam Phương nhắc nhở, anh mới định thần lại.

Thượng Quân Trừng đi ra ngoài một lúc rồi quay vào nói: "Jim tới rồi, đi ăn thôi, lát nữa về tôi giới thiệu với cô tiếp."

Hai người đi xuống lầu, Jim vừa trông thấy đã giật mình: "Sao cô ta lại ở đây?"

Thượng Quân Trừng đảo mắt nhìn Từ Nam Phương, đi thẳng ra ngoài cửa, đáp nhanh một câu: "Chuyện dài lắm, một lời khó nói hết."

Nhưng Jim không chịu cho qua: "Này, Danny, cậu điên rồi à? Cậu có biết công ty đã tốn kém mất bao nhiêu mới im được chuyện xảy ra ở Sơn Tây không hả? Bây giờ cậu lại ăn cùng cô ta, cậu sợ còn chưa đủ rắc rối hay sao?"

Thượng Quân Trừng đứng trước ô tô Jim lái tới, thờ ơ liếc nhìn anh ta: "Chính vì sợ rắc rối nên tôi mới gọi anh đi cùng, nếu không tôi cần trợ lý để làm gì chứ?"

Xe của Jim là một chiếc Benz màu đen, ở Bắc Kinh có rất nhiều xe như vậy, nên đi ra ngoài cũng sẽ không gây chú ý như chiếc xe thể thao hai ghế của Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng đứng trước cửa xe, gắt lên: "Này mở cửa đi, anh muốn để cho người ta nhìn đã mắt mới thôi à?"

Jim nghe vậy, dù không muốn cũng buộc phải làm theo, điều duy nhất anh ta có thể làm chính là để Từ Nam Phương ngồi ghế trước, Thượng Quân Trừng một mình ngồi ở hàng ghế sau.

Jim không muốn để Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương cùng lúc lộ diện nên vừa lái xe vừa nghĩ cách: "Giờ đã là ba giờ rồi, ăn trưa thì muộn

https://thuviensach.vn

mà ăn tối thì sớm, hay là mua tạm cái gì mang lên xe ngồi ăn, tối rồi đi ăn nữa?"

Đề nghị này được Thượng Quân Trừng hoàn toàn tán thành, xe vừa chạy ra ngoài, anh liền bảo Jim đi mua hamburger KFC và cô-ca. Từ Nam Phương nhìn chiếc hamburger, không cảm thấy muốn ăn chút nào, lại thêm chút rau xà lách kẹp bên trong, càng không hiểu vì sao Thượng Quân Trừng có thể nuốt trôi.

Thấy cô tách từng miếng ăn, vẻ mặt nhăn nhó như uống thuốc Đông Y, Thượng Quân Trừng lắc đầu.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ quái phóng về phía mình, Từ Nam Phương lên tiếng: "Sao... sao thế?"

Thượng Quân Trừng nói: "Tên Phi Vũ này mắt mũi có vấn đề thật rồi, sao lại mua cho cô bộ quần áo kia chứ?" Anh vô duyên vô cớ cáu bẳn, quay đầu nói với Jim, "Chúng ta về công ty đã, cậu đưa cô ấy đi mua bộ đồ khác để thay, nếu không tối đi ăn cùng nhau mất mặt lắm, tôi đi luyện thanh." Nhân lúc xe mới chạy chưa xa, Thượng Quân Trừng nói với Jim.

Jim thật sự không dám tin vào lỗ tai mình, Thượng Quân Trừng lại dám đưa mối họa này tới công ty? Liệu có phải Thượng Quân Trừng bị tẩy não rồi hay không? Nhưng nghe cách nói chuyện của Thượng Quân Trừng không giống như đang nói giỡn chút nào, hơn nữa còn hào hứng thúc giục Jim.

Mặt Jim biến sắc, anh ta quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương. Thấy hai má cô đỏ ửng, Jim đột nhiên nghĩ tới chuyện hai người họ hôm nay cùng từ trong nhà Thượng Quân Trừng đi ra, liệu có phải họ đã...

Không suy nghĩ nữa, Jim lái xe vào bãi đỗ xe rồi buồn bực dẫn Từ Nam Phương lên lầu.

https://thuviensach.vn

Thang máy chỉ có hai người họ, Từ Nam Phương đứng sau lưng Jim, nhìn cánh cửa thang máy sáng choang chiếu vào khuôn mặt u ám của anh ta. Thấy Jim dường như vừa hạ quyết tâm, rút điện thoại ra, Từ Nam Phương vội vàng lên tiếng: "Xin lỗi, tôi không nên nói như vậy trước mặt những người kia." Cô biết ý đồ của Jim, lúc này Thượng Quân Trừng không có ở bên cạnh, vì muốn tốt cho anh, có thể Jim sẽ tìm người đưa cô đi nơi khác, khiến cô về sau sẽ không gặp được anh nữa. Để phòng ngừa chuyện này, Từ Nam Phương chỉ có thể giả vờ đáng thương: "Cần tôi đi nói rõ với bọn họ không?"

Jim hừ lạnh: "Bây giờ cô nói xin lỗi thì được cái cóc khô gì? Cô định nói rõ thế nào chứ? Rốt cuộc cô là ai? Tôi nghĩ cô không phải người của Mika, đúng không? Cô cứ quấn lấy Danny như vậy để làm gì? Vì tiền ư? Hay vì muốn nổi tiếng?"

Từ Nam Phương dùng ánh mắt vô tội nhìn Jim: "Không phải tôi muốn tiền, tôi... chỉ là không có nơi nào để đi mà thôi."

Đương nhiên Jim không tin: "Danny là người suy nghĩ giản đơn, cô đừng coi tôi là thằng ngốc. Cô nói đi, bao nhiêu tiền? Cô muốn bao nhiêu mới chịu rời khỏi Danny? Hai trăm nghìn tệ? Năm trăm nghìn tệ?"

Từ Nam Phương một mực lắc đầu.

Thang máy mở ra, Jim lại ấn nút đóng cửa vào: "Này, một kẻ quê mùa như cô lòng tham cũng lớn quá rồi đấy! Giá chốt, hai triệu tệ! Nếu cô còn không chịu từ bỏ ý đồ thì tôi sẽ tìm người xử cô." Sắc mặt nghiêm nghị của Jim xẹt qua người cô, Từ Nam Phương đương nhiên hiểu hàm ý cùa anh ta.

Jim và Thượng Quân Trừng quả nhiên khác nhau một trời một vực, Từ Nam Phương cười nhạt. Mặc dù Jim không quá thông minh nhưng cũng không hề ngây thơ như Thượng Quân Trừng. Thượng Quân Trừng không hiểu sự hiểm ác lòng người và coi cô là một kẻ tâm thần đáng thương.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngược lại, qua câu chuyện ở bệnh viện lần trước gã Jim này đã khăng khăng cho rằng cô có mưu đồ. Hôm nay lại bắt gặp cô đi ra từ căn hộ của Thượng Quân Trừng, anh ta càng thêm hiểu rõ rắp tâm của cô.

Jim chưa từng dành cho Từ Nam Phương một chút thiện cảm nào, cũng chưa bao giờ thương hại cô, thế nên tâm trí anh ta sẽ không bị rối loạn, quan sát mọi thứ sẽ rõ ràng hơn Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương biết mình không thể che mắt Jim như che mắt Thượng Quân Trừng, nhưng cô vẫn khóc lóc nói: "Tôi không đi, thế nào tôi cũng không đi! Hôm qua tôi và Quân Trừng đã... Tôi nhất định sẽ không rời khỏi anh ấy..."

Cô cố tình nói lấp lửng, nhưng vẫn khiến Jim hoảng sợ.

Bởi vì đây là công ty, người qua người lại rất nhiều.

Cửa thang máy mở ra, lần này Jim không dám nán lại nữa. Anh ta kéo Từ Nam Phương vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, rồi quăng cả túi xách lẫn di động lên mặt bàn, khiến chồng tài liệu cao ngất bị đổ, rơi lộn xộn trên đất.

"Cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không? Cô cho rằng lên giường với Danny là có thể uy hiếp được cậu ấy sao?" Jim cười lạnh, "Cô tưởng chúng tôi không dám động vào cô à? Cho cô tiền đã là nể nang cô lắm rồi."

Từ Nam Phương hai mắt đã đẫm lệ: "Vì sao cứ nhất định phải chĩa vào tôi như vậy? Nếu là vì tôi làm ảnh hưởng tới Quân Trừng, tôi có thể ra mặt giải thích, vì sao cứ phải ép tôi đi? Tôi không đi!" Nói xong, Từ Nam Phương chạy lại phía cửa sổ, hai tay bám chặt vào bệ cửa sổ không chịu rời.

Jim đi về phía cô nhưng Từ Nam Phương đã nhanh chóng đổi hướng, cô cầm lấy chiếc điện thoại bị Jim ném trên bàn. Mục tiêu của cô vốn dĩ là

https://thuviensach.vn

chiếc điện thoại này. Vì Jim đứng gần bàn nên trước hết cô phải dụ anh ta ra chỗ khác sau đó nhanh chóng chạy tới.

Từ Nam Phương cầm điện thoại trong tay, nói với Jim: "Nếu anh muốn đuổi tôi đi, tôi sẽ nói với Thượng Quân Trừng, bảo anh ấy đuổi anh đi trước!"

Thực ra cô chỉ trông thấy Thượng Quân Trừng và Jim dùng vật nhỏ như cái hộp này để nói chuyện với người khác, còn làm thế nào để gọi được cho Thượng Quân Trừng, cô căn bản không biết.

Nhưng Jim quả thực đã bị cô dọa cho hoảng hốt. Anh ta chẳng qua chỉ là trợ lý của Thượng Quân Trừng, nếu như có tự ý hành động cũng đều là tiền trảm hậu tấu nhưng Thượng Quân Trừng mà nổi giận thì nhất định sẽ không chịu tiếp nhận ý tốt của anh ta. Làm những chuyện tốt mà không được báo đáp kiểu này, không phải Jim chưa từng làm.

Từ Nam Phương cũng nhìn ra Jim là một chân quản gia quèn nên mới dám dùng tới chiêu này. Jim vốn dĩ cho rằng cô giả vờ tỏ ra đáng thương, đương nhiên sẽ không nghĩ tới chuyện cô không biết dùng điện thoại.

Anh ta giậm chân: "Cô..."

Từ Nam Phương biến sự uy hiếp thành trấn an: "Tôi thật lòng thích Quân Trừng, chỉ muốn ở lại bên cạnh anh ấy, nếu anh ấy muốn tôi đi, tôi nhất định sẽ đi! Tất cả những gì anh làm thực ra là vì muốn tốt cho anh ấy thế nên tôi sẽ không nói gì với anh ấy cả. Chúng ta hòa thuận sống chung với nhau, không được sao?" Nói xong cô chìa điện thoại ra trước mặt Jim.

Jim hừ lạnh, anh ta vốn không tin Từ Nam Phương thật lòng thích Thượng Quân Trừng. Nhưng hiện tại, Từ Nam Phương có thể gọi điện thoại tố cáo anh ta với Thượng Quân Trừng, mà cô hành động như thế rõ ràng là chủ động thể hiện rõ rồi.

https://thuviensach.vn

Jim nhận lấy điện thoại, có thể là do sợ Từ Nam Phương, hoặc cảm thấy cô là người khó đoán biết, anh ta tạm thời không nhắc tới chuyện đuổi cô đi nữa mà làm theo những gì Thượng Quân Trừng đã căn dặn, đưa cô tới phòng hóa trang.

Lại lần nữa Từ Nam Phương xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trừng với một diện mạo mới, từ đâu tới chân đều thay đổi. Mái tóc dài phủ trên vai, một chiếc kẹp tóc màu ánh vàng bên phải, lấp lánh dưới ánh mặt trời, tóc mái để chéo, khiến cho đôi lông mày lá liễu thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện. Lớp trang điểm nhẹ khéo léo che bớt vẻ mệt mỏi và càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp của khuôn mặt cô, màu son óng ánh khiến cho cặp môi kia trở nên căng mọng, cuốn hút hơn.

Lúc Từ Nam Phương xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trừng, anh đang ở trong phòng thu âm thử giọng, những ca từ nhẹ nhàng truyền ra bên ngoài. Giọng hát không hề pha trộn một chút bi thương nào, nó như ánh nắng rực rỡ khiến cõi lòng u ám của cô cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng kia.

Thượng Quân Trừng nhắm mắt đắm chìm trong thế giới âm nhạc của riêng mình, mãi tới khi vô tình đảo ánh mắt ra bên ngoài qua khung cửa sổ lớn của phòng thu, tiếng hát của anh đột ngột dừng lại.

Anh kinh nhạc nhìn Từ Nam Phương. Mặc dù cách một lớp cửa kính nhưng anh vẫn thấy rõ sự thay đổi của cô. Thấy Thượng Quân Trừng bất chợt dừng lại mất hai giây, đến cả tay nhạc sĩ đang chỉnh nhạc cho anh cũng phải tò mò mà quay đầu lại xem.

Thượng Quân Trừng ra khỏi phòng thu âm. Từ Nam Phương đi giày cao gót nên cảm thấy không thoải mái, cô dò hỏi anh: "Như thế này có được không? Tôi cứ cảm thấy không được tự nhiên..."

https://thuviensach.vn

Nhân viên trang điểm đưa cho cô mặc một chiếc váy ngắn trễ cổ nhưng cô nhất quyết không chịu mặc, khăng khăng đòi mặc quần áo dài. Song lựa chọn của cô cũng không đến nỗi, dù sao cô cũng là một cung phi, hoàn cảnh sống không giống người hiện đại, nội tâm còn mang một thứ hơi hướm cổ đại không thể xóa đi được, cố tỏ ra chút bảo thủ, rụt rè lại càng khiến cho người ta gia tăng thêm đồng cảm.

Thế nên khi trông thấy cô trong bộ trang phục đen trắng đan xen, mặc dù cảm thấy có phần lạnh lẽo, cô độc nhưng Thượng Quân Trừng vẫn không thể dời ánh mắt đi được.

Jim ho khan một tiêng, Thượng Quân Trừng làm vậy thật sự là mất mặt. Từ Nam Phương đúng là rất đẹp nhưng vừa nghĩ tới lòng cô ta như rắn rết, có đẹp hơn nữa thì Jim cũng chẳng buồn ngắm. Thượng Quân Trừng đã từng gặp vô số người đẹp trong giới giải trí, không hiểu sao còn rơi vào tay người phụ nữ này.

Thượng Quân Trừng nghe thấy tiếng ho khan của Jim, bây giờ mới định thần lại, ý thức được mình quá thất thố, vội vàng chữa: "Cũng bình thường, được cái so với lúc trước dễ nhìn hơn một chút."

"Ừm." Từ Nam Phương thừa hiểu biểu hiện của Thượng Quân Trừng lúc này, trong lòng vừa ý, chẳng qua không tỏ rõ ra mặt mà thôi.

Nhạc sĩ kia trông thấy Từ Nam Phương, lại xen vào góp vui, dò hỏi Thượng Quân Trừng: "Này Danny, ai đây? Cô gái xinh đẹp thế này mà không giới thiệu đi!" Anh ta nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt vô cùng thân thiện.

"Người thân mới từ Ý tới."

"Fan."

https://thuviensach.vn

Câu nói của Thượng Quân Trừng và Jim mâu thuẫn xong, cả hai ngơ ngác nhìn nhau.

"Ha ha... Có trò vui! Có uẩn khúc!" Vị nhạc sĩ kia cười giảo hoạt, giống như vừa tóm được điểm yếu của Thượng Quân Trừng, anh ta bá vai Thượng Quân Trừng: "Danny à Danny, bình thường nhìn không ra nhé, hóa ra cậu giả vờ chính nhân quân tử..."

Thượng Quân Trừng đang định giải thích thì Từ Nam Phương đã gật đầu với người nọ, mỉm cười: "Tôi là họ hàng xa với Danny, cũng là fan của anh ấy." Cô nói bằng tiếng Ý, sau đó thuật lại một lần bằng tiếng Trung.

Anh chàng nhạc sĩ kia vốn đang có hứng thú với Từ Nam Phương, thấy cô chủ động nói chuyện, liền hào hứng tiếp lời: "Người đẹp có giọng nói thật êm tai, không ngại làm bạn với anh chứ?" Nói xong anh ta còn tiến lại gần định ôm cô.

Từ Nam Phương sợ hét vía, vội lùi lại nấp sau lưng Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng đẩy anh ta một cái, sắc mặt sa sầm: "Anh làm cái gì thế?"

Anh chàng nhạc sĩ kia vô liêm sỉ giải thích: "Ôm một cái gọi là chào hỏi thì sao?" Nhưng trông thấy Thượng Quân Trừng giận tím mặt anh ta không dám đùa nữa: "Ha ha đùa tí thôi mà, mọi người tiếp tục đi nhé."

Dù sao Thượng Quân Trừng cũng là ngôi sao, chơi đùa xong rồi sẽ chán. Nhạc sĩ ngồi lại vào chỗ của mình, tiếp tục làm việc, thỉnh thoảng lén lút phóng ánh mắt về phía Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trừng đi ra ngoài trước, anh lúc nào cũng đi đi về về một mình, thậm chí không thèm chào hỏi người khác.

https://thuviensach.vn

Jim lái xe đưa Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương tới một nhà hàng cơm Tây vắng vẻ. Chủ quán là một đôi vợ chồng khá nổi tiếng trong giới giải trí ở Đại Lục thế nên họ cân nhắc rất chu toàn, có những lối đi riêng và gian phòng riêng dành cho ngôi sao. Tới đây ăn cơm có thể tránh được khả năng bị cánh phóng viên bắt được.

Jim đã đặt chỗ ở nhà hàng, ba người kẻ trước người sau lần lượt vào phòng bao. Gian phòng được trang trí đậm phong cách hoang sơ của sa mạc. Trên tường treo bức tranh bãi cát vàng mênh mông vô tận, xa xa có một cô gái Duy Ngô Nhĩ[2] cưỡi lạc đà chậm rãi đi tới, sống động như thật, khiến người ta vừa vào phòng liền cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của những hạt cát trên sa mạc, tựa như từng luồng cát đang điên cuồng bay về phía mình.

[2] Một dân tộc thiểu số ở vùng Tân Cương, Trung Quốc.

Từ Nam Phương bước vào phòng liền quan sát chung quanh, chưa đến mấy giây đã nhận ra ở góc tường có một khối đá màu nâu, hoa văn bên ngoài giống như hình xà lân. Từ Nam Phương vui vẻ nói với Thượng Quân Trừng: "Khối đá kia chỉ có ở sa mạc, hơn nữa còn rất hiếm."

"Người đẹp đúng là tinh mắt! Chúng tôi mất một trăm năm mươi nghìn tệ mới mua được về đây."

Từ Nam Phương vừa dứt lời thì một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, anh ta là chủ nhà hàng này, trước đây cũng là một ngôi sao, song giờ đã rút khỏi làng giải trí.

Thượng Quân Trừng từng gặp người đàn ông này, Jim lại có vẻ khá thân thiết với anh ta, chủ động tiến lên trêu chọc: "Đúng là kiệt tác! Bức phong tình Tây Vực[3] này giống thật quá đi! Vừa mới nhìn em đã thấy nóng bừng cả người, miệng cũng khát khô luôn rồi."

https://thuviensach.vn

[3] "Tây Vực" là một danh từ chung dùng để chỉ khu vực bao gồm phần lãnh thổ phía Tây của Trung Quốc và một phần Trung Á.

Thượng Quân Trừng cười hùa theo.

"Khát là đúng rồi!" Người đàn ông lời ít ý nhiều, "Người đang đi trên sa mạc cũng giống như quan hệ nam nữ, đói, khát, nóng nực. Đây cũng là lý do vì sao tôi trang trí nơi này thành sa mạc." Anh ta vừa nói vừa giảo hoạt nhìn về phía Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương, ánh mắt toát ra vẻ thấu hiểu.

Thượng Quân Trừng lúc này căn bản là không buồn giải thích, nhưng anh vẫn cố tình trừng mắt nhìn Từ Nam Phương một cái giống như trách cô rước thêm phiền phức cho mình.

Oán giận thì oán giận, nhưng hiện giờ Thượng Quân Trừng còn chẳng buồn mở miệng. Jim sợ người đàn ông kia nói cái gì không nên nói, vội cười lên tiếng trước: "Sếp à, tụi em giờ vừa đói vừa khát đấy, anh còn không mau mang thực đơn ra cho em xem."

Người đàn ông kia rất nhiệt tình: "Còn thực đơn làm gì nữa, để tôi mang đến cho cô cậu món ăn ngon nhất nhà hàng." Anh ta ra dáng ông chủ mà nói, "Hôm nay là lần đầu tiên mọi người tới đây, nên tôi mời! Sau này nhờ dẫn nhiều người đến nhé."

Cả Jim và Thượng Quân Trừng đều không từ chối, người đàn ông kia tiếp tục: "Món ăn nổi tiếng nhất chỗ chúng tôi là nước lửa triền miên. Mọi người muốn gọi mấy suất?"

"Đương nhiên là ba suất rồi." Jim trả lời.

Từ Nam Phương nghe cái tên này bất giác nhướn mày lên. Cô giương mắt nhìn Thượng Quân Trừng cũng đang tỏ ra khó hiểu, ngay cả Jim là

https://thuviensach.vn

người lên tiếng cũng cảm nhận được lời nói của người đàn ông kia có phần mờ ám.

Quả nhiên, điệu cười của anh ta không hề có ý tốt, hết nhìn Từ Nam Phương rồi lại liếc nhìn Jim, giống như đang nghĩ anh ta không nên có mặt ở đây.

Lúc ra ngoài, anh ta vừa chỉ vào cái chuông nhỏ bên cạnh vừa nói: "Bồi bàn bưng đồ ăn lên xong sẽ không vào nữa, mọi người cần gì thì bấm chuông nhé."

Người đàn ông ngó thêm lần nữa, sắp đi ra cửa còn cố ngoái đầu lại: "Tôi nhiều lời thêm một chút, chỗ này là bên ngoài vẫn có người qua người lại, nhưng mà trong kia còn một gian phòng nữa." Anh ta chỉ về phía sau phòng bao, ba người nhìn theo, quả nhiên trông thấy một cái cửa nhỏ đi vào gian phòng bí mật. "Trong đó cái gì cũng có đủ, cửa hai lớp cách âm cực tốt. Mọi người muốn chơi gì cũng được."

Cuối cùng đã nói hết những điều cần nói, người đàn ông không thèm để ý tới vẻ mặt của Thượng Quân Trừng và Jim đã bỏ đi. Với anh ta, thái độ của người khác thế nào không quan trọng, anh ta chỉ quan tâm tới việc làm sao để những người nổi tiếng tới đây có thể được yên tâm mà thỏa thích vui đùa.

Người đàn ông kia vừa đi khuất, Thượng Quân Trừng lập tức đứng bật dậy khỏi ghế: "Loại người gì thế? Anh thấy anh ta nói cái quái gì không? Jim, chúng ta đi nơi khác."

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phiền Phức Đã Tới

Jim vội vàng kéo Thượng Quân Trừng lại, lên tiếng giải thích: "Anh ta nói là việc của anh ta, chúng ta ăn là việc của chúng ta. Đâu phải cậu không biết chứ, một vài người có những nhu cầu đặc biệt. Nếu nơi này không có phục vụ đặc biệt thì sao anh ta phải tốn nhiều tiền vào hệ thống an ninh như thế? Chúng ta cũng có thể yên tâm ăn cơm, không lo bị đám paparazzi kia theo dõi."

Từ Nam Phương dù không hiểu rõ phục vụ đặc thù cái gì nhưng nhìn ánh mắt của anh ta, chỉ dựa vào cảm giác cũng đoán ra được chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Đã thế lại còn "nước lửa triền miên", rồi nhắc tới cả chuyện nam nữ, cô đã đoán ra được tám chín phần.

Từ Nam Phương khinh bỉ nhìn về phía cánh cửa, nghĩ bụng, đàn ông thời nay hóa ra không hoàn toàn tốt như mình nghĩ. Cô vừa ngước mắt lên đã thấy Thượng Quân Trừng giận dữ: "Tôi ăn không vào nữa rồi, đám người này không ngờ lại bẩn thỉu như thế..."

Jim khuyên can: "Anh ta chẳng qua nói là nói như vậy thôi, đùa tí cho vui thôi mà. Cậu coi là thật làm gì chứ? Mà bây giờ đã bảy tám giờ rồi, đang là giờ ăn tối, cậu bảo đi đâu tìm chỗ ăn bây giờ? Nếu cậu không sợ xảy ra scandal thì chúng ta tới Vương Phủ Tĩnh[1] đi dạo một vòng!"

[1] Nơi mua sắm sầm uất, trung tâm thương mại nổi tiếng tại Bắc Kinh.

Nghe Jim nói vậy, Thượng Quân Trừng cũng không dám lên tiếng nữa, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra hờn dỗi.

https://thuviensach.vn

"Thôi nào thôi nào, cậu đâu phải không biết giới giải trí có những người thích 'thịt tươi', chúng ta giữ mình trong sạch là được rồi."

"Tôi đây không sợ người khác nói xằng nói bậy." Thượng Quân Trừng liếc Từ Nam Phương đang đứng bên cạnh, giận cá chém thớt nói: "Ngồi xuống đi, không cần quan tâm người ta nói, chỗ nào cũng có con sâu làm rầu nồi canh cả." Dù nói với giọng bực tức, nhưng lại có vẻ như anh đang an ủi cô.

Từ Nam Phương sững người, câu nói của Thượng Quân Trừng dường như ám chỉ, vì có cô ở đây nên anh mới tức giận, chẳng lẽ trong mắt anh, cô đơn thuần đến thế, anh không muốn cô hiểu lầm cuộc sống của mình bẩn thỉu và xấu xa?

Từ Nam Phương dở khóc dở cười. Cô cười khinh bỉ sự đê tiện của đàn ông thời nay, có lẽ Thượng Quân Trừng là một ngoại lệ, nhưng lại là một ngoại lệ sống trong mộng. Anh tự lừa mình dối người mà cho rằng thế gian này chỉ có một vài con sâu làm rầu nồi canh, hoàn toàn không biết rằng, tất cả những gì anh thấy được đều chỉ là vẻ bề ngoài,

Giống như lúc này, Từ Nam Phương cố tình tỏ ra rụt rè và phòng bị, ngồi xuống bên cạnh Thượng Quân Trừng, nhưng trong mắt anh, cô là một người phụ nữ mềm yếu ngây thơ.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ vào, bày trước mặt mỗi người một bộ dao dĩa, sau đó dọn món canh khai vị lên. Thượng Quân Trừng mở vung, uống một ngụm, cảm nhận được mùi vị hải sản tươi ngon.

Nhưng Từ Nam Phương rõ ràng không quen ăn mấy thứ này. Thượng Quân Trừng nhìn cô, mỉm cười hỏi: "Không thích à?"

Từ Nam Phương lắc đầu: "Mùi vị kỳ lạ quá."

https://thuviensach.vn

Anh bật cười: "Xem ra cô chưa ăn hải sản bao giờ, biết dùng dao dĩa không?"

Thấy bộ dạng thích thú của Thượng Quân Trừng, Từ Nam Phương không nỡ gạt đi sự nhiệt tình muốn hướng dẫn của anh. Cô ngượng ngập lắc đầu, mặc dù thực tế là cô đã từng học cách dùng dao dĩa từ cha Matteo Ricci.

Thượng Quân Trừng cầm lấy dao dĩa bắt đầu chỉ dẫn: "Tay trái cầm cái dĩa này, tay phải cầm dao. Lát nữa món chính được mang lên, cô dùng dao xắt thịt và cá, đùng dĩa để xiên vào miếng đã xắt nhỏ đưa lên miệng."

Từ Nam Phương ngoan ngoãn học theo. Trông thấy động tác của cô không đúng, Thượng Quân Trừng buông dao dĩa trong tay xuống, bắt lấy tay cô để hướng dẫn.

Bị anh nắm lấy tay, Từ Nam Phương ngước mắt lên, xấu hổ nhìn vào đôi mắt sáng như sao kia. Sự nghiêm túc của anh khiến cô cảm thấy buồn cười.

Jim ngồi bên cạnh rướn cổ lên mà nhìn, cảm thấy vô cùng khó tin, không ngờ Thượng Quân Trừng lại bị người phụ nữ như Từ Nam Phương tóm chặt.

Cửa phòng đột nhiên được mở ra, không phải nhân viên phục vụ mà là chủ nhà hàng. Anh ta bất giác nhìn vào đôi tay của Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương, cười mờ ám mà ho khan hai tiếng. Thượng Quân Trừng ngẩng đầu lên, vừa trông thấy anh ta, tâm trạng đang tốt lập tức tan như bong bóng xà phòng. Anh buông tay Từ Nam Phương ra, lạnh lùng hỏi: "Có việc gì?"

Người đàn ông kia nhìn vẻ mặt sa sầm của Thượng Quân Trừng, cho rằng mình đã phá hỏng chuyện vui của anh, liền tỏ ra ăn năn, cười nói: "Là thế này, thật trùng hợp tổng giám đốc Lư của tập đoàn Thiệm Hương cũng tới đây ăn, đang ngồi phòng kế bên. Biết mọi người đang ở đây, ông ta nói

https://thuviensach.vn

muốn thanh toán hóa đơn cho mọi người, còn bảo sẽ giới thiệu hai người bạn cho Quân Trừng. Jim, các cậu từ từ làm quen nhé."

Thượng Quân Trừng liếc nhìn anh ta: "Tập đoàn Thiệm Hương nào? Tôi không quen."

Anh không quen, nhưng Jim quen. Jim nói nhỏ với Thượng Quân Trừng: "Thiệm Hương là doanh nghiệp lớn nhất nhì cái đất Đại Lục này, gần đây mới có ý định đầu tư mảng văn hóa, vừa rồi có bàn bạc với công ty chúng ta, hình như ông ta dự định đành cho chúng ta nhiều dự án đầu tư ở Bắc Kinh." Jim nói rất rõ ràng, Thượng Quân Trừng không thể không nghe theo.

Jim cười nói với người đàn ông kia: "Ông anh giúp tụi em gửi lời cảm ơn tới giám đốc Lư, lát nữa tụi em sẽ qua bên đó mời rượu ông ấy."

"Chỉ là đi ăn bữa cơm, có cái gì mà phải mời rượu, đâu phải yến tiệc mừng công gì chứ." Thượng Quân Trừng khó chịu nói. Ông giám đốc Lư nào đó kia vì sao biết anh đang ở đây chứ? Chắc chắn là do cái tên chủ quán lắm lời này.

Gã chủ quán cười ha ha, đưa hai cô gái ăn mặc hở hang vào trong, đây chính là "hai người bạn" mà ông Lư kia nói.

Từ Nam Phương cười thầm, xem ra giám đốc Lư mà bọn họ đang nhắc tới có ý định tặng người đẹp cho Thượng Quân Trừng xài. Hóa ra, giữa đàn ông với nhau luôn dùng phụ nữ để gây dựng quan hệ, từ xưa tới nay chưa hề thay đổi.

Sắc mặt Thượng Quân Trừng tái mét, thấy hai cô gái đầy quyến rũ kia tới gần, suýt nữa đã chửi ầm lên. May mà Jim nhanh chóng đá chân anh ra hiệu, anh ta mỉm cười từ chối khéo: "Ý tốt của giám đốc Lư tụi em xin nhận, nhưng mà lát ăn xong tụi em còn phải về công ty, không có thời gian

https://thuviensach.vn

tiếp bạn của giám đốc Lư. Xin nhờ cả vào anh đấy, lát nữa em tới nhận lỗi với ông Lư." Jim vừa nói vừa chắp tay lạy người đàn ông kia một cái.

Anh ta có vẻ khó xử, đảo mắt qua Từ Nam Phương. Cái nhìn của anh ta khiến cô cảm thấy rùng mình.

Đang nghĩ ngợi, chợt có tiếng cười lớn bên ngoài truyền tới, sau đó là một người đàn ông "bụng bia" đi vào. Ông ta chừng bốn mươi tuổi, thân hình vừa béo vừa lùn. Theo sau ông ta còn có hai người đàn ông lực lưỡng trong bộ comple đen, có vẻ là bảo vệ riêng của ông ta.

Người đàn ông hói đầu kia vừa vào đã buông lời tục tĩu: "Sao thế? Chê hai người bạn này của tôi không đủ đẹp sao?" Nói là nói với Thượng Quân Trừng, nhưng ánh mắt ông ta lại bắn về phía Từ Nam Phương.

Jim vội đứng dậy, cười xòa với tên giám đốc họ Lư: "Không phải không phải. Chẳng qua là vì chúng tôi còn phải quay về công ty nữa."

Ông ta không thèm đếm xỉa tới lời giải thích của Jim, không cần ai mời, tự ý ngồi xuống cạnh Từ Nam Phương, ánh mắt vô lễ quét qua người cô, nhìn từ trên xuống dưới, dù nói chuyện với người khác nhưng nhìn cô không rời mắt.

"Tôi thấy rõ ràng là hai cậu chê bạn tôi?" Ông Lư nhìn về phía Jim, "Không giới thiệu sao?"

Từ Nam Phương chợt thấy một hơi rượu nồng nặc phả vào mặt mình. Cô nhướn mày, nghiêng người né sang một bên. Một tiếng đóng cửa "sầm" vang lên, hóa ra chủ nhà hàng đã ra ngoài.

Từ Nam Phương nhìn về phía Thượng Quân Trừng, ánh mắt đầy sợ hãi và mong chờ sự bảo vệ.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng cũng chẳng hề có cảm tình gì đối với tên họ Lư vừa lùn vừa béo này. Anh đi tới bên cạnh Từ Nam Phương, chìa tay: "Qua bên này ngồi, đừng chen vào chỗ của giám đốc Lư."

"Đợi lát nữa!" Trước khi Từ Nam Phương kịp hành động thì ông ta đã giữ cô lại, "Tôi không sợ chật chội, cô gái này là người mới của công ty các cậu đây à? Vừa nãy tôi từ công ty các cậu đi ra có nhìn thấy cô ấy. Hey, thật chẳng thua gì tiên nữ! Tôi thấy nhất định có triển vọng. Sang năm tôi sẽ đầu tư một bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng suốt mười năm trước, lúc ấy sẽ đến mời cô nhận vai."

Ông ta mở to mắt say đắm nhìn Từ Nam Phương, giơ tay muốn nắm lấy tay cô.

Từ Nam Phương nắm chặt tay, ngước mắt cầu cứu Thượng Quân Trừng.

Hóa ra sự việc này là họa do cô gây ra. Gặp phải chuyện này, cô cũng không ngờ tới, đành ngậm miệng giữ im lặng.

Thượng Quân Trừng đang định lên tiếng thì bị Jim đá chân, Jim cười nói với ông Lư: "Không phải, cô gái này không phải người mới của công ty chúng tôi. Cô ấy là em gái của Quân Trừng, mới từ Ý tới." Jim đương nhiên không muốn Thượng Quân Trừng đắc tội với ông Lư, nên đành phải đứng ra giải thích.

Tuy nhiên lời giải thích của Jim cũng không khiến ông Lư từ bỏ ý định. Sự lạnh lùng và dè dặt của Từ Nam Phương lại càng khiến ông ta thêm hào hứng: "Chẳng trách lại xinh đẹp thế này. Anh đẹp, em xinh! Nếu em muốn vào giới diễn viên, anh đảm bảo em còn nổi hơn cả cái cô Phụng Thiên kia." Nói xong, ông ta vẫy tay với hai cô gái mình đưa đến: "Hai em tới phục vụ Thượng Quân Trừng đi, cậu ấy là ngôi sao lớn đấy."

Hai ả tươi cười đến bên cạnh vây quanh Thượng Quân Trừng. Anh đẩy một cái, thoát khỏi vòng tay của họ.

https://thuviensach.vn

"Quân Trừng à, chú em đừng có chê hai người đẹp này của tôi. Họ đều là thạc sỹ của trường đại học có tiếng đấy, hơn nữa còn là xử nữ[2]." Ông Lư vẫn cười ha ha hùng hồn nói không hề giữ kẽ. Thấy Thượng Quân Trừng nhăn nhó mặt mày, ông ta cười nhạo: "Trước mắt tôi không cần phải dùng bộ mặt để đối phó với đám phóng viên kia. Chúng ta cứ vô tư đi."

[2] Cô gái còn trinh trắng.

Nói xong, ông ta dang tay ôm lấy Từ Nam Phương. Từ Nam Phương hét lên một tiếng, sờ soạng con dao đặt trên bàn, ánh mắt ngập nước nhìn Thượng Quân Trừng. Tuy rằng điềm tĩnh nhưng cô vẫn không biết phải làm thế nào.

Thượng Quân Trừng mặc kệ sự cảnh cáo của Jim, đứng bật dậy, kéo Từ Nam Phương ra sau mình, gật đầu coi như lễ phép với tên họ Lư kia: "Thật ngại quá giám đốc Lư, chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước." Giọng nói của anh tràn đầy bất bình và phẫn nộ.

Thấy Thượng Quân Trừng liều lĩnh đắc tội với ông Lư, Jim vội vàng xoa dịu: "Đúng thế, chúng tôi còn bận việc, giám đốc Lư cứ tiếp tục ăn, em gái Danny hiếm hoi lắm mới tới Đại Lục, chúng tôi còn nhiều việc..."

Thượng Quân Trừng kéo tay Từ Nam Phương đang định đi ra cửa thì lại bị hai tên vệ sĩ của ông Lư chặn lại. Ông ta ưỡn cái bụng đầy mỡ đứng dậy: "Em gái? Lừa ai chứ? Các người khinh thường dân Đại Lục phải không?"

Ông ta nhe răng cười: "Tôi nói một câu khó nghe, mấy ngôi sao như các cậu chẳng qua chỉ là cái dạng bán sắc. Hừ, cho đám ngoại quốc kia chơi được, chẳng lẽ phục vụ chúng tôi thì không?" Đám thịt trên mặt ông ta run lên, "Tôi khách sáo với cậu như thế là còn nể nang cậu, đừng có mà rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Ở cái đất Đại Lục này không có ai là lão Lư đây không xử được đâu!"

https://thuviensach.vn

Trong mắt ông ta thoáng hiện lên vẻ hằn học hung ác. Mặt ông ta đầy mỡ lộ ra hai khúc thịt rời rạc: "Được thôi, các người muốn đi cũng được nhưng phải để lại cô ta."

Từ Nam Phương rùng mình, cô biết ông ta nói đến mình. Tròng mắt cô hoen đỏ, sợ hãi nhìn Thượng Quân Trừng.

Quả nhiên, cô càng tỏ ra đáng thương, ông Lư càng tỏ ra hung ác thì Thượng Quân Trừng càng đối đầu với ông ta. Anh nắm chặt tay cô, không thèm đếm xỉa tới những lời của tên họ Lư kia, mà quay ra nói với hai tên vệ sĩ: "Cút ngay! Nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Từ Nam Phương vã mồ hôi, siết chặt lấy bàn tay ấm áp đang nắm lấy mình, chỉ có điều bàn tay còn lại của cô đã hơi ẩm ướt.

Từ Nam Phương cầm trong tay con đao cắt đồ ăn không quá sắc, thấy Thượng Quân Trừng quay lại nhìn mình: "Yên tâm, tôi đưa cô tới đây thì sẽ đưa cô ra ngoài an toàn." Anh nói rất nghiêm túc, ánh mắt toát lên một sự kiên định thật đẹp.

Nhìn đôi mắt ấy, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác ấm áp. Cô tặng cho Thượng Quân Trừng một nụ cười tin tưởng, nụ cười xuất phát từ trái tim cô.

Giám đốc Lư cười lạnh: "Vậy còn phải xem mày có đủ bản lĩnh hay không?"

Jim thấy Thượng Quân Trừng đã quyết sống mái một phen, bèn vọt tới trước mặt anh ngăn cản, rồi cười nói với ông Lư: "Giám đốc Lư, anh không biết đâu, Quân Trừng nhà chúng tôi không giống những ngôi sao ca nhạc khác."

"Không giống? Có gì mà không giống." Bộ mặt thật của ông ta lộ rõ, "Địa vị, sự nổi tiếng của chúng mày là từ đâu mà có? Chẳng phải là do có

https://thuviensach.vn

những người như bọn tao tâng bốc, bợ đỡ sao? Ai không biết hát chứ? Ra đường vơ một nắm được cả tá người hát hay hơn lũ ngôi sao chúng mày. Ở cái đất Đại Lục này, chỉ cần tao muốn nâng đỡ ai thì người đó cho dù hát không ra cái gì cũng sẽ được bốc lên tận trời xanh."

Thượng Quân Trừng khinh bỉ nhìn ông ta: "Chính là vì những người như ông mà giới giải trí bị đảo lộn hết cả! Đừng có ở đây sỉ nhục nghệ thuật."

"Nghệ thuật? Ha ha! Buồn cười chết mất thôi." Ông Lư ôm bụng cười. Sự kiên định với nghệ thuật của Thượng Quân Trừng khiến kẻ khác cảm thấy nực cười.

Từ Nam Phương nhìn nụ cười méo mó của ông ta, có thể cảm nhận được sự kích động xen lẫn phẫn nộ của Thượng Quân Trừng. Cô chợt như nhìn thấu chân tướng cái giới giải trí này, quyền lực và tiền tài ở bất cứ đâu cũng đều có tiếng nói.

So với việc Thượng Quân Trừng dành trọn tình cảm cho nghệ thuật, Từ Nam Phương lựa chọn tin những điều ông Lư kia nói, miễn là có tiền, chẳng có con đường nào mà không thể nới thông. Chỉ duy nhất mình Thượng Quân Trừng còn sống trong mộng. Thế giới của anh đơn thuần đến đáng sợ, trong đó chỉ có âm nhạc và giấc mơ, không cần thỏa hiệp với bất cứ ai.

Từ Nam Phương cười thầm. Một người đơn thuần đến vậy sao có thể tồn tại được trong xã hội phức tạp này? Làm sao có thể toàn tâm toàn ý làm nghệ thuật? Vụ rắc rối với tên họ Lư ngày hôm nay chỉ là một điều ngoài ý muốn, nhưng với tính khí không chịu khuất phục của Thượng Quân Trừng, không biết bình thường đã đắc tội với bao nhiêu người, chẳng lẽ một mình anh có thể giải quyết ổn thỏa? Dù anh có tài hoa thế nào đi chăng nữa thì vẫn chỉ là một ca sĩ, mấy người có quyền có thế kia muốn chèn ép anh là chuyện quá đơn giản.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nghiêng đầu nhìn tên họ Lư hung tợn và vẻ mặt sốt ruột của Jim, trong lòng chợt nảy ra suy nghĩ khác: Biết đâu thân thế của Thượng Quân Trừng còn hơn cả tên họ Lư kia cũng nên? Chẳng qua ông ta không biết người đứng sau Thượng Quân Trừng, nếu biết, nhất định sẽ cân nhắc kỹ càng.

Từ Nam Phương chợt nhớ tới cậu thanh niên tối qua mà Diệp Phi Vũ bắt gặp. Mười chiếc xe hộ tống, cậu ta và những người trong chiếc Limo có lẽ thân phận rất đặc biệt. Bọn họ chỉ quen biết Thượng Quân Trừng, hay chính là kẻ nâng đỡ phía sau của anh?

Jim lúc này chạy tới bên cạnh ông Lư, nói nhỏ với ông ta: "Giám đốc Lư, vừa rồi tôi nói Danny không giống như những ca sĩ bình thường khác là vì Danny nhà chúng tôi không phải ai cũng có thể dễ dàng đụng tới..."

Anh ta còn chưa dứt lời đã bị tên họ Lư đẩy ra: "Mẹ kiếp! Ông đây muốn chơi ai, không đứa nào cản được." Nói xong, ông ta tiến lên kéo Từ Nam Phương lại. Từ Nam Phương còn chưa kịp nghe Jim nói chân tướng đã bị tên họ Lư kia tóm lấy cánh tay bị thương, nhất thời đau đến ứa nước mắt.

Thấy cô khóc, Thượng Quân Trừng nào có dễ dàng để ông Lư mang người đi, anh không khách khí nhấc chân đạp vào ông ta.

Hứng một cú đá, tên họ Lư dù không bị ngã, cũng không trúng chỗ hiểm, nhưng bắp đùi đã đau muốn chết, bàn tay đang tóm Từ Nam Phương buông lỏng.

Từ Nam Phương nức nở lao vào lòng Thượng Quân Trừng, dáng dấp như chú chim nhỏ đang hoảng hốt, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn vào Jim đang bấm điện thoại.

Đột nhiên có người dựa vào mình, Thượng Quân Trừng cảm thấy như tăng thêm một phần trách nhiệm, anh ôm chặt Từ Nam Phương vào lòng.

https://thuviensach.vn

Tên họ Lư kia ăn một vố, cứ như bị đổ máu rồi, tức tối gằn giọng với hai vệ sĩ: "Chúng mày còn đứng ngây ra đấy làm gì? Đánh!" Ông ta vừa dứt lời, hai tên vệ sĩ lực lưỡng liền xông tới Thượng Quân Trừng. Anh cố sức tránh né rồi vội vàng xoay người đẩy Từ Nam Phương ra ngoài, một mình chống chọi với hai tên kia.

Từ Nam Phương đứng một bên nhìn anh sống mái với bọn chúng, lòng thấp thỏm bất an, cô liếc mắt sang Jim, lúc này điện thoại đã nối thông: "A lô, mau tới nhà hàng..." Anh ta còn chưa nói xong, tên họ Lư kia đã cướp lấy điện thoại, ném vào tường, điện thoại vỡ làm đôi.

Ông ta nổi trận lôi đình: "Muốn tìm người tới giúp à? Khốn kiếp! Ở cái đất Bắc Kinh này ông đây có đánh chết người cũng không có ai dám ho he." Nói xong, ông ta lại khua chân múa tay ra lệnh: "Đánh! Đánh mạnh nữa vào cho tao. Đánh chết nó cho tao."

Jim chỉ biết đứng bên cạnh mà nhìn, muốn khuyên can, muốn cầu xin nhưng ông Lư căn bản không thèm nghe anh ta nói. Từ Nam Phương hoàn toàn không nghĩ tới mọi chuyện lại đi đến nước này, cô nhìn về phía Thượng Quân Trừng. Cô muốn nương tựa vào anh nhưng lúc này chợt phát hiện ra, một mình anh căn bản không thể chống đỡ được hai tên vệ sĩ cường tráng kia, tất cả những gì anh có thể làm chỉ là khua chân múa tay, nắm đấm của anh rơi trên người hai tên kia chẳng khác nào gãi ngứa. Trong khi đó, bọn họ vừa ra tay đã khiến anh suýt nữa không đứng đậy được.

Jim thấy Thượng Quân Trừng bị đánh thì vô cùng sợ hãi, lúc này có muốn đợi cứu trợ cũng đã không kịp. Anh ta lao tới trước mặt tên họ Lư kia để nói vì sao không thể động vào Thượng Quân Trừng nhưng ông ta căn bản không thèm để ý tới Jim, thẳng tay đẩy Jim ra rồi chạy tới phía Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương lùi về sau, kinh hãi hét tên Thượng Quân Trừng.

https://thuviensach.vn

Nghe được tiếng hét của cô, Thượng Quân Trừng giống như nổi lên máu anh hùng, chống tay nâng người dậy, đấm một quyền vào tên vệ sĩ bên cạnh.

Nhưng anh không phải là đối thủ của họ. Anh không đánh còn tốt, đằng này, anh vừa ra tay, bọn họ liền tóm được kẽ hở của anh, trái phải thi nhau đá, khiến anh khuỵu ngã.

https://thuviensach.vn

Chương 15: Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng

Thấy Thượng Quân Trừng bị đánh ngã, Jim mặt mày trắng bệch, vội vàng chạy lại muốn kéo Thượng Quân Trừng ra khỏi đám đánh lộn kia: "Danny, đi thôi, chúng ta chịu nhún nhường một chút đi, đừng quan tâm đến cô ta nữa."

Tên họ Lư nhe răng cười: "Đúng thế, đừng nói là bạn gái của mày, ngay cả vợ mày, một khi tao đã muốn thì mày chỉ có thể ngoan ngoãn cút." Có vẻ chân vẫn còn đau, ông ta xoay người lại, khuôn mặt dữ tợn nhìn Từ Nam Phương.

"Không! Tôi đưa cô ấy đến thì... phải đưa cô ấy đi! Đồ cặn bã! Bẩn thỉu!" Dù đã bị đánh đến mức đứng dậy không nổi, nhưng Thượng Quân Trừng vẫn kiên quyết không nhún nhường.

Từ Nam Phương nghe anh nói vậy, lại thấy anh rạp trên mặt đất nhìn chằm chằm vào mình, không biết do diễn kịch hay thật sự cảm động mà cô bất giác rơi lệ.

"Được lắm! Vậy tiếp tục đánh, đánh đến khi nó không thể nói được nữa mới thôi." Tên họ Lư vốn dĩ không muốn động chân động tay vì dẫu sao Thượng Quân Trừng cũng là ngôi sao. Nhưng Thượng Quân Trừng lại không khuất phục mà chửi ầm lên khiến ông ta không nuốt được cục giận.

Trong mắt ông ta xẹt qua một tia mỉa mai, xắn tay áo đi thẳng tới trước mặt Từ Nam Phương: "Hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào mới gọi là đại gia." Lời là nói cho Thượng Quân Trừng nghe, nhưng ông ta lại đi tới chỗ Từ Nam Phương đang co ro ở góc tường.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương kinh hãi nhìn Thượng Quân Trừng, khuôn mặt đầy máu của anh quay về phía cô, giọng nói khàn khàn như đã phải dùng hết sức lực mới thốt ra được: "Từ Nam Phương! Chạy đi!"

Cô nghe thấy anh nói, cũng thấy những nắm đấm và những cú đá rơi xuống người anh như mưa. Vậy mà anh vẫn đang liều mạng ôm lấy chân hai kẻ kia, giữ chúng lại để cô chạy trốn. Đương nhiên anh làm vậy chỉ phí công mà thôi, hai bàn tay anh chỉ chốc lát đã bị hai tên kia giẫm nát dưới chân.

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trừng như vậy, vội vàng chạy tới trước mặt anh, cơ thể mềm nhũn ngồi sụp xuống.

"Cô... sao... chưa... đi?" Nói có mấy chữ mà gân xanh trên trán Thượng Quân Trừng đã nổi cả lên.

Từ Nam Phương lắc đầu. Thực ra không phải cô không đi, nhưng dù cô chạy ra đến cửa rồi sẽ ra sao? Cô nhìn Thượng Quân Trừng đang mê man: "Sao anh lại ngốc thế hả?"

Còn chưa nghe thấy anh trả lời, cả người cô đã bị nhấc lên.

Tên họ Lư kia tóm lấy vai cô lôi dậy: "Đẹp! Đẹp lắm...!" Ông ta cười lớn. Có lẽ có một vài trò chơi phải tranh cướp, giành giật, thêm chút máu tanh mới càng kích thích, càng thú vị.

Thượng Quân Trừng ăn đấm liên tục, ngay cả Jim cũng không tránh được, bị một tên hành hung dữ dội.

Từ Nam Phương lặng lẽ nhìn Thượng Quân Trừng, gương mặt anh đã bê bết máu, chỗ sưng chỗ thâm, nhưng vẫn không che giấu được ánh mắt sáng ngời. Cô nghĩ tới lúc nãy anh gọi tên mình, nghĩ tới những điều anh nói, rằng anh đã đưa cô tới đây thì nhất định sẽ đưa cô đi...

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trừng lại bất chấp mạng sống như thế, nhưng khi thấy một người dám bất chấp mạng sống vì mình, không hiểu sao trong lòng cô chợt nổi lên thứ cảm giác khó diễn tả. Giữa người với người chẳng phải luôn là sự lạnh lùng thờ ơ, luôn là lợi dụng lẫn nhau hay sao?

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay, nhưng không còn lấy một giọt nước mắt nào. Bị tên họ Lư kịa ôm vào ngực nhưng cô không hề giãy giụa, không hề phản kháng, mà chỉ lạnh lùng nhìn bộ dạng đắc ý của ông ta sau đó, đột ngột huých chân vào đũng quần ông ta.

Tên họ Lư kêu lên thất thanh, hai tay đang túm chặt Từ Nam Phương rời ra, ôm lấy đũng quần mình. Từ Nam Phương nhanh chóng giữ lấy gáy ông ta, kề con dao nắm trong tay nãy giờ vào cổ ông ta.

"Dừng lại! Dừng lại hết cho tôi!" Cô vừa dứt lời cả đám người đang đánh lộn kia đều khó hiểu quay lại nhìn. Không một ai ngờ được, cô gái vừa nãy chỉ biết khóc lóc cầu cứu lúc này lại nắm thế chủ động, khiến cho ông Lư thê thảm thành cái dạng kia.

Từ Nam Phương khua con dao trước mặt ông ta, cười lạnh: "Bảo người của ông tránh sang một bên."

Ông Lư bị Thượng Quân Trừng đá trúng nên từ nãy chỉ chú ý đến anh mà không đề phòng Từ Nam Phương, bởi vì trông cô mềm yếu đến mức có thể bị gió thổi ngã. Lúc này trước mặt thuộc hạ, ông ta lại bị Từ Nam Phương khống chế bằng một con dao thái đồ ăn, thật sự là quá mất mặt.

Ông Lư liếc nhìn con dao trước cổ họng mình, hai tay lúc này vẫn còn ôm phía dưới quần, đợi cơn đau dịu bớt mới có thể chế ngự được Từ Nam Phương.

Nhưng Từ Nam Phương đã đọc ra suy nghĩ của ông ta, cô tì hàng răng cưa trên con dao vào lớp thịt phì nhiêu trên mặt ông ta, mỉm cười nói: "Nếu

https://thuviensach.vn

ông nghĩ con dao này không đủ sắc thì chúng ta có thể thử một chút, không cắt được yết hầu ông, nhưng chắc có thể chọc thủng mắt chứ nhỉ?"

"Mày dám?"

"Sao tôi không dám chứ?" Từ Nam Phương đương nhiên không bận tâm tới sự đe dọa của ông ta, "Ông có bản lĩnh gì tôi không cần biết, chẳng qua tôi chỉ bảo vệ bạn thân mình mà thôi. Người khác không động tới tôi, tôi sẽ không động tới họ, nhưng nếu đã động tới tôi thì tôi nhất định phải chống lại! Chỉ đơn giản như vậy thôi." Nói xong, cô dồn thêm lực ở cách tay, gã họ Lư kia dù da mặt có dày tới đâu cũng cảm nhận được sự quyết tâm của Từ Nam Phương đằng sau lưỡi dao.

Thế nhưng tên giám đốc Lư này vốn dĩ không phải kẻ vừa, có được địa vị ngày hôm nay, có sóng gió gì mà ông ta chưa trải qua? Nếu nhát chết như vậy thì đã không tồn tại được đến ngày hôm nay. "Cô có ý gì thế? Muốn tôi thả các người đi sao? Được thôi, thả thì thả! Nhưng không thể thả không được!" Nói xong, ông ta huých tay đẩy Từ Nam Phương ra phía sau.

Từ Nam Phương bất ngờ bị đẩy, con dao trong tay xẹt qua mặt tên họ Lư kia, một vệt máu dài chảy ra.

Cô vốn dĩ không có bản lĩnh gì cao siêu, có thể chế ngự được tên béo này chẳng qua chỉ là mèo mù vớ phải cá rán trong lúc ông ta không phòng ngự mà thôi. Hiện giờ ông ta đã chẳng thèm để ý tới yêu cầu của cô, ngược lại chuyển bại thành thắng chỉ trong nháy mắt.

Ông ta sờ lên mặt, cảm thấy đau buốt, vừa bỏ tay xuống đã thấy máu đầy tay. Ông ta nghiến răng nghiến lợi, không quan tâm tới vết thương cỏn con này, trong mắt ngập sự tàn ác: "Muốn đi? Được, hoặc là để lại cánh tay thằng kia, hoặc là để lại cánh tay của cô!" Tên họ Lư thực sự nổi cơn điên. Ông ta nhìn Thượng Quân Trừng đang thở hổn hển trên mặt đất, rồi lại bước tới gần Từ Nam Phương: "Được đấy! Lão Lư tôi đã coi thường cô em

https://thuviensach.vn

rồi nhỉ! Tính tình ương ngạnh ra trò! Lão Lư đây cũng ương ngạnh, chúng ta so tài xem sao!"

"Đứng lại!" Từ Nam Phương giơ con dao trong tay ra trước mặt. Thượng Quân Trừng thấy cô đấu tranh không biết sợ, muốn đứng dậy, nhưng lại bị hai tên vệ sĩ giẫm lên chân.

Thấy gã béo họ Lư nhe răng cười ác độc, Từ Nam Phương bỗng nhiên ném con dao đi, cởi áo khoác ngoài, xắn tay áo lên, để lộ ra cánh tay quấn đầy băng gạc. Hành động của cô khiến cho lão béo cực kỳ khó hiểu, không biết cô định làm gì.

Từ Nam Phương cười lạnh: "Tôi làm việc xưa nay ghét nhất là rề rà, nếu ông đã có yêu cầu thì tôi xin nghe theo! Để lại một cánh tay phải không? Vậy thì lấy của tôi đi." Nói xong, Từ Nam Phương xông thẳng tới khối đá hiếm đặt trong góc phòng, hít sâu một hơi, rồi vung cánh tay đập vào giữa khối đá, cố hết sức lực mà quăng cánh tay, không hề do dự mà đập vào khối đá. Một cái, hai cái,... Tất cả những người có mặt đều nghe thấy tiếng động đều đặn vang lên, đều trông thấy lớp băng gạc dần dần nhuộm màu đỏ tươi. Từ Nam Phương vẫn cắn răng chịu đựng, liều chết mà đập.

Jim và Thượng Quân Trừng bất lực tròn mắt nhìn Từ Nam Phương tự hủy hoại mình, máu bao phủ cánh tay cô, nhưng cô không chớp mắt lấy một cái. Cô một mực mím môi, đôi mắt nhìn chằm chằm không rời tên béo kia.

Mặc dù đã trông thấy nhiều cảnh máu me rùng rợn nhưng ông Lư tuyệt đối không ngờ một cô gái nhỏ bé yếu đuối như Từ Nam Phương lại có bản lĩnh hành hạ mình đến như vậy. Thượng Quân Trừng liên tục hét lên nhưng không có tác dụng.

Từ Nam Phương nhìn tên họ Lư: "Đủ chưa? Chưa đủ phải không?" Nói xong, cô lại tự đập đầu mình vào khối đá hai phát, rồi ngồi sụp xuống đất.

https://thuviensach.vn

Cô quay lại, trên trán đẫm máu.

"Có thể thả người được chưa?" Từ Nam Phương yếu ớt nói, ánh mắt đờ đẫn, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra, tên béo kia đã bị cô làm cho khiếp sợ.

Ngay cả hai tên vệ sĩ đang giẫm lên tay Thượng Quân Trừng cũng không kiềm chế được mà lên tiếng: "Sếp!"

Ông Lư phất tay với họ, sau đó giơ ngón cái với Từ Nam Phương: "Đáng khâm phục! Lão Lư đây rất nhiều năm qua chưa từng khâm phục ai như vậy! Được, các người đi đi."

Từ Nam Phương uể oải ngả người về sau, thở phào một hơi. Cô nào có gan đập đầu vào khối đá kia, nếu như để người khác phát hiện ra sự thật thì màn diễn xuất của cô vừa rồi sẽ mất công toi.

Khối đá lấy từ sa mạc về này, mặc dù bề ngoài không khác gì đá bình thường nhưng lớp vỏ rắn chắn bên ngoài rất mỏng, bên trong hoàn toàn là chất xốp nhẹ, chỉ cần dùng sức đè lên hoặc va chạm mạnh vào nó là nó sẽ chảy ra chất lỏng đỏ như máu.

Từ Nam Phương không phải kẻ nhát gan, sợ chết, nếu bắt buộc phải bỏ lại cánh tay, cô cũng dám làm, có điều, hiện giờ có một đạo cụ tốt như vậy, cô chỉ cần tận dụng là được rồi.

Cô mệt nhọc dựa vào tường, trông thấy tên họ Lư vơ một tờ giấy ăn trên bàn, lau vết máu trên mặt rồi dẫn hai tên vệ sĩ đi ra. Cô nhìn tới Thượng Quân Trừng còn nằm trên mặt đất, hai mắt anh lúc này đã hoen đỏ, ngay cả Jim cũng đang trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt không rõ là nể phục hay cảm kích.

Từ Nam Phương cười thầm, nhưng vẫn phải tiếp tục giả vờ, hai mí mắt rủ xuống, tựa như có thể ngất đi bất cứ lúc nào. Cô đợi đám người của tên béo kia ra ngoài, nhưng còn chưa ra thì cửa đã bị mở.

https://thuviensach.vn

Không, là cửa bị phá.

Từ Nam Phương đành híp mắt lại, theo dõi biến cố bất ngờ xảy ra. Ngoài cửa xông vào mười người mặc áo khoác đen, đeo kính đen.

Lúc này đang là mùa thu, thời tiết không nóng không lạnh, nhưng kẻ dẫn đầu đám người kia lại mặc áo gió, cổ cao dựng đứng, kéo khóa che đi nửa khuôn mặt, lại đeo kính râm, thế nên khuôn mặt chẳng để lộ ra được bao nhiêu. Anh ta đeo găng tay trắng, lê đôi giày đen được lau sạch bóng đi một vòng trong phòng. Anh ta đảo mắt qua Từ Nam Phương, dừng lại mấy giây quan sát cô. Tuy cách một lớp kính râm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh ta.

Anh ta thu lại ánh mắt, kéo chiếc ghế từ phía sau lên rồi ung dung ngồi xuống.

Anh ta tháo kính râm, Từ Nam Phương hé mắt nhìn, dù không rõ nhưng có thể đoán ra anh ta chừng hai mươi, ba mươi tuổi, ánh mắt sáng ngời nhìn tên họ Lư giống như nhìn một cọng cỏ. Đúng vậy, tất cả mọi thứ trên đời này trong mắt anh ta dường như chỉ là rơm rác. Cái lạnh lùng của anh ta là cái lạnh toát ra từ nội tâm.

Đám người kia đứng chặn ngoài cửa. Từ Nam Phương nghe thấy bên ngoài truyền tới những tiếng ồn ào, hình như toàn bộ người của nhà hàng đều bị điều ra hết. Bọn họ la hét: "Đánh nhau rồi! Đánh nhau rồi!" Thanh âm càng Iúc càng xa, mang theo sự hoảng hốt và hoang mang.

Xem ra, đám người mặc đồ đen này xuất hiện đã khiến cho những vị khách khác trong nhà hàng sợ hãi bỏ chạy.

Jim nhìn kẻ cầm đầu, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ: "Các cậu... cuối cùng các cậu cũng đến rồi!" Từ Nam Phương bấy giờ mới hiểu ra, đám người này là cứu binh của Thượng Quân Trừng. Nhìn tình huống hiện tại, có lẽ tên béo họ Lư chẳng là cái đinh gì trong mắt người áo đen kia.

https://thuviensach.vn

Anh ta thổi bụi trên kính, liếc mắt nhìn tên béo. Đám người anh ta đưa đến đã đỡ Thượng Quân Trừng và Jim dậy. Thượng Quân Trừng vừa gượng người dậy đã chân nọ đá chân kia đi tới phía Từ Nam Phương. Nhưng mới đi được hai bước đã vấp vào ghế ngã nhào xuống, được người mặc áo đen dìu lên, chỉ có thể ngồi thở dốc.

"Các người là ai?" Tên béo họ Lư bị chặn ở lối ra, mười người đối đầu với ba người, ông ta biết thừa mình sẽ thua đậm. Nhưng nhìn mấy người này không giống như một đám ô hợp: "Các người là thuộc hạ của ai? Lý Tử hay anh An?"

Hai người mà tên họ Lư nhắc tới là hai kẻ cầm đầu băng nhóm xã hội đen nổi tiếng ở Hà Bắc.

Ông ta nói xong, người áo đen kia cũng không thèm lên tiếng, vẫn giữ sắc mặt lạnh băng. Những kẻ khác lại bật cười ha ha, một người trong số họ bổ sung: "Lý Tử, anh An? Không xứng xách dép cho đại ca bọn tao. Đại ca bọn tao chỉ cần ho một tiếng thì hai người họ ở đâu cũng phải vội vàng chạy tới châm thuốc cho ông ấy."

Người cầm đầu rốt cuộc cũng chịu lên tiếng, giọng nói âm u lạnh băng dường như đã trải qua nhiều tang thương: "Nói ít thôi! Làm việc đi!" Chỉ sáu chữ ngắn gọn đã khiến cho đám thuộc hạ kia ngậm miệng, lập tức lôi ra thiết côn và mã tấu từ sau lưng, chĩa về phía hai vệ sĩ của gã béo.

Tay không đấu với dao sắc, chỉ chốc lát hai người họ đã nằm trong vũng máu.

Gã béo hoàn toàn không ngờ đám người này đến còn mang theo gươm đao, hai vệ sĩ lực lưỡng của ông ta còn chưa kịp trở tay thì toàn thân đã đầy máu.

Từ Nam Phương ngồi một bên bỗng dưng rùng mình, không phải cô chưa từng trông thấy cảnh giết người, nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy

https://thuviensach.vn

có người sai thuộc hạ chém chết người ta mà không thèm chớp mắt lấy một cái, giống như mùi máu tanh nồng nặc trong phòng không hề liên quan tới mình.

Gã béo lúc này đã hoảng loạn đến cực điểm, không dám tỏ ra hung hăng như trước nữa, nhưng cái ác độc của ông ta không thể chỉ dùng chữ "hung hăng" mà lột tả hết được. Ông ta sợ sệt nói: "Các người, các người rốt cuộc là người của ai? Là... ai?"

Jim đã đứng dậy được, anh ta liếc nhìn hai vệ sĩ nằm trên vũng máu kia. Nghĩ tới vừa nãy bị bọn họ đánh cho sợ chết khiếp, cảm thấy quá mất mặt, nhưng lúc này, nhìn bọn họ đang hấp hối cũng không tránh khỏi rùng mình. Dù sao thì cứu viện đã tới rồi, nhất định phải báo thù rửa hận, Jim nhìn người đàn ông áo đen đang ngồi ở ghế: "Tên cặn bã này dám đòi tay của Quân Trừng!"

Nói câu này, Jim còn liếc nhìn về phía gã họ Lư, khiến ông ta đổ mồ hôi lạnh: "Tôi... Các người ai dám động vào tôi? Tôi là chủ tịch tập đoàn XX, tôi quen biết..." Ông ta còn chưa nói xong đã bị một người mặc áo đen tóm lấy tay, hắn ta giơ cao con dao vẫn còn dính máu lên, cười nói: "Ông quen Tổng thư ký Liên hợp quốc cũng vô dụng cả thôi! Sao không xem xem mình đã đắc tội với ai hả?"

Hắn ta vừa nói xong, Jim đã kiễng chân, ngẩng cao đầu đầy ngạo nghễ. Gã béo họ Lư liếc nhìn Thượng Quân Trừng, rồi lại nhìn người đàn ông mặc áo gió đen đang ngồi cắt sửa móng tay, bấy giờ mới tỉnh ngộ: "Hóa ra là anh ta là người của anh? Hôm nay coi như tôi không có mắt, nên mới đắc tội với các người! Anh nói một con số đi, chỉ cần lão Lư đây có đủ, nhất định sẽ dâng đủ! Mọi người hôm nay không đánh không quen nhau, coi như là kết giao bạn bè..." Ông ta cho rằng Thượng Quân Trừng quen biết với bọn xã hội đen, cho rằng người chống lưng cho Thượng Quân Trừng chính là kẻ này. Xã hội đen dù có hoành hành ngang dọc đến đâu cũng

https://thuviensach.vn

không bao giờ chê tiền. Đến nước này, giám đốc Lư chỉ có thể vung tiền trừ họa, không dám tự coi mình là bề trên nữa.

Nhưng nguyện vọng tốt đẹp của ông ta chỉ đổi được tiếng cười nhạt của người đàn ông mặc áo gió đen kia: "Chuyện này tôi không quyết định được, họ nói thế nào thì làm như vậy!" Kẻ ngốc cũng nhìn ra được hàm ý anh ta là sẽ không phục tùng ông Lư.

Lần nọ qua lần kia, tới lượt Jim. Anh ta nén đau, mỉm cười: "Chẳng phải nói cần một cánh tay sao? Theo lời ông mà làm thôi, muốn ra khỏi đây thì phải để lại tay!" Jim đắc ý nhìn vẻ mặt kinh hoàng của ông Lư: "Tôi nói rồi, Quân Trừng của chúng tôi không phải chỉ là một ca sĩ bình thường."

Ở bên cạnh, Thượng Quân Trừng đang thở dốc, sắc mặt nhợt nhạt, những vết thâm tím trên mặt càng khiến anh trở nên đáng sợ.

Ông Lư bây giờ mới thật sự tin Thượng Quân Trừng là người không dễ đắc tội được, ông ta chắp tay cầu xin: "Tôi sai rồi, tôi quá hồ đồ! Thế này đi, ngày mai tôi sẽ tới công ty của anh, tôi ứng tiền, yêu cầu họ lập ra một tổ chuyên môn cho anh Thượng, mỗi năm phải ra ba đĩa nhạc giúp anh, phải xếp hạng đứng đầu quốc tế. Chúng ta sẽ tìm Đạo diễn giỏi nhất để quay các MV của anh, tìm nhà thiết kế nổi tiếng nhất thiết kế trang phục cho anh..."

Quả nhiên là thương nhân, chết đến nơi vẫn không quên buôn bán, giao dịch.

Thế nhưng, người quyết định là Thượng Quân Trừng lúc này đã chán nản lùi về phía sau, dường như mọi thứ đều bị sụp đổ. Từ Nam Phương nhìn anh chán chường và tuyệt vọng như vậy, trong lòng chợt có cảm giác lạ khó diễn tả.

Jim cười lạnh: "Danny của chúng tôi hot như vậy không cần thứ cặn bã như ông nâng đỡ! Lại càng không cần chút tiền cỏn con của ông, cái ngữ

https://thuviensach.vn

mới có vài đồng bạc như ông mà cũng đòi làm âm nhạc? Ông hiểu cái gì là âm nhạc, cái gì là biểu diễn chứ?"

Nói là nói như vậy nhưng Thượng Quân Trừng dẫu sao cũng là một nghệ sĩ trong giới giải trí, giết chết ông Lư thì dễ nhưng không giống như giết hai tên vệ sĩ kia, nếu giết hoặc làm bị thương ông ta, ít nhiều cũng khó tránh khỏi phiền phức.

Thế nên, khi thấy ông Lư đã sợ đến hồn bay phách lạc, Jim đi tới bên cạnh người đàn ông áo đen, nói nhỏ điều gì đấy. Người đàn ông đứng dậy, đi đến chỗ lão béo đang bị dao kề cổ kia, vừa phủi bụi ngoài áo khoác vừa nói: "Sau này nhớ cho kỹ, nếu để tôi phát hiện ra ông còn tìm họ gây chuyện thì ông sẽ không được yên thân như hôm nay đâu!"

Lão béo cảm nhận được hơi lạnh phả vào gáy mình, nghe được câu nói ấy, giống như vớ được cứu tinh, muốn gật đầu nhưng lại sợ chạm vào lưỡi dao. Ông ta lau mồ hôi trên trán, rối rít nói cảm ơn, đợi bọn họ đá mình cuốn xéo. Nhưng người đàn ông mặc áo gió đen lại nói tiếp: "Có điều ông đã đánh họ bị thương..."

Anh ta chỉ nói lưng chừng, lão béo lập tức bổ sung: "Có yêu cầu gì anh cứ việc nói, tôi nhất định sẽ đáp ứng."

Người đàn ông lạnh lùng cười, nói với thuộc hạ của minh: "Sau này các cậu cần gì cứ tới tìm giám đốc Lư!"

"Đúng thế, đúng thế, tôi nhất định làm được, nhất định."

Lão béo cúi người, nhiệt tình đáp ứng, không rõ là ông ta chỉ tạm thời ứng phó hay thật sự cảm nhận được sự khủng khiếp của gã đàn ông này.

Người đàn ông xốc lại áo khoác, đeo găng tay trắng lại, không buồn nhìn lão béo, chỉ thản nhiên nói: "Các cậu đưa giám đốc Lư ra ngoài đi dạo, thử xe, nhưng mà đây là Bắc Kinh, đừng chơi quá đà."

https://thuviensach.vn

Chương 16: Không Phải Kẻ Tầm Thường

Giám đốc Lư nhìn người đàn ông, cố gắng nghiền ngẫm mấy chữ "đi dạo" xem có ý gì, nhưng còn chưa nghĩ ra đã bị hai tên kéo ra ngoài. Người đàn ông lại nhìn xung quanh phòng một lượt, ánh mắt dừng trên người Từ Nam Phương, sau đó, anh ta đeo kính râm lên, nói với Jim: "Tôi để lại hai người ở đây..."

Anh ta chưa nói dứt lời đã thấy Jim xua tay, Thượng Quân Trừng lúc này mới định thần lại, giãy giụa ra khỏi hai người đang dìu mình. Anh trợn mắt quát người đàn ông kia: "Cút! Tôi không muốn nhìn thấy mấy người!"

Anh nhìn Từ Nam Phương, ánh mắt như lửa khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Người đàn ông kia nhìn Thượng Quân Trừng, khóe môi nhếch lên thấp thoáng sự giễu cợt: "Vậy thì thiếu gia hãy dưỡng thương cho tốt." Nói xong, anh ta dẫn đám người kia bỏ đi.

Thượng thiếu gia? Từ Nam Phương hiểu được sức nặng của cách xưng hô này, nhưng vẫn chưa định thần lại được. Còn đang ngơ ngác, bỗng nhiên toàn thân cô được nhấc bổng lên. Hóa ra Thượng Quân Trừng đang bế cô.

Từ Nam Phương kinh ngạc, giãy giụa một chút. Thượng Quân Trừng vốn dĩ đã sức cùng lực kiệt, gắng gượng chạy tới bên cạnh Từ Nam Phương đã không dễ dàng gì, lúc này cô lại giãy người một cái, anh giữ thăng bằng không nổi, ngã nhào xuống người cô. Anh không hề nổi giận mà gượng đứng dậy, dù toàn thân đầy thương tích nhưng chỉ là vết thương ngoài da.

https://thuviensach.vn

Thở dốc một hồi, Thượng Quân Trừng đã lấy lại được chút sức lực, anh lại bế cô lên, đi ra ngoài.

Ở gần anh thế này, Từ Nam Phương mới nhìn ra khóe mắt anh đã bầm tím, máu ở khóe môi khô cứng lại: "Anh làm gì thế? Bỏ tôi xuống!"

Giọng nói của Thượng Quân Trừng đã khàn đặc: "Đừng nói nữa!" Anh nhìn trán cô, trong mắt hiện lên vẻ xót thương, "Cô đúng là đồ ngốc, không muốn sống nữa à..."

Hơi thở yếu ớt ngắt quãng của anh khiến Từ Nam Phương cảm thấy bất cứ lúc nào anh cũng có thể ngã xuống.

Cô nói: "Tôi không sao, tôi thực sự không sao..."

Nhưng Thượng Quân Trừng không thèm để ý tới lời cô, cứ thế bế cô ra khỏi cửa. Chủ nhà hàng rốt cuộc cũng chịu xuất đầu lộ diện anh ta chạy đến định nói gì đó nhưng bị Thượng Quân Trừng phớt lờ. Jim muốn chắn xung quanh cũng bị anh gạt đi. Anh bế Từ Nam Phương ra đến ngoài cửa đã trông thấy bên ngoài bị rất nhiều người vây lại.

Jim vội chạy lên nói: "Đi cửa sau đi, cảnh sát tới rồi!" Thượng Quân Trừng đành phải đi theo lối cửa sau, nhưng vẫn không quên an ủi Từ Nam Phương: "Cố gắng chịu đựng một chút!"

Trông thấy khuôn mặt đầy thương tích của anh, Từ Nam Phương cảm thấy anh lúc này còn yếu hơn cả mình

Jim chạy ra ngoài định lái xe lại nhưng Thượng Quân Trừng đã nhanh tay vẫy được một chiếc taxi, anh để mặc Jim đứng bên ngoài, nói với tài xế: "Đến bệnh viện gần nhất."

Tài xế liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Từ Nam Phương, giữa màn đêm trông lại càng kỳ quái. Thượng Quân Trừng gắt lên với tài xế: "Lái xe đi!

https://thuviensach.vn

Nhanh lên."

Anh khăng khăng ôm lấy hai vai cô, ánh mắt nhìn cô lúc này dường như chỉ toàn là áy náy và thương cảm: "Cô sẽ không sao đâu, đừng lo, tôi sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho cô."

Thấy Thượng Quân Trừng căng thẳng quá mức, Từ Nam Phương muốn cười mà cười không nổi. Thế này coi như là cô đã tiến thêm được một bước vào trái tim anh.

Dùng máu của mình để đổi lấy sự hổ thẹn và sốt sắng của anh, nhưng cô lại không hề cảm thấy có một chút vui vẻ nào của kẻ thắng lợi.

Thượng Quân Trừng siết chặt tay cô, lòng bàn tay anh đổ đầy mồ hôi.

"Tôi không sao!" Từ Nam Phương nhìn anh như vậy, cảm thấy thật sự không đành lòng, "Anh đừng như vậy!"

"Được rồi, đừng nói nữa... Cô đúng là đồ ngốc." Giọng nói của anh rất êm tai, lúc anh gọi cô là "đồ ngốc", cô chợt thấy khoảng cách giữa họ xích gần lại.

Nhưng khi trông thấy đôi mắt anh đã nhòa đi, cô vẫn quyết giãy giụa ra khỏi lòng anh, nhìn anh và nói: "Tôi thật sự không sao." Cô giơ tay lên lau vệt đỏ trên trán.

Thượng Quân Trừng trông thấy vậy, đang định ngăn cô, nhưng tay anh đột ngột khựng lại. Vị trí mà Từ Nam Phương vừa lau vệt màu đỏ đi, hoàn toàn không có vết thương nào.

"Cô..." Sự quan tâm trong mắt anh biến mất nhường chỗ cho nỗi kinh ngạc. Anh nâng cánh tay cô lên, băng gạc một màu đỏ sẫm nhưng không hề có mùi máu.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không muốn tiếp tục gạt Thượng Quân Trừng nữa: "Máu là giả, chất đỏ này là nước ở trong tảng đá chảy ra. Tôi giả vờ thôi."

Thượng Quân Trừng ngây người nhìn cô, ánh mắt từ lo lắng chuyển sang kinh ngạc, khó tin. Mãi tới khi anh rút lại cái nhìn đó, Từ Nam Phương chợt mơ hồ cảm nhận được điều bất thường.

Xe dừng lại, tài xế có lẽ không nhận ra Thượng Quân Trừng, ông ta chỉ nhắc nhở: "Tới bệnh viện rồi." Nhưng Thượng Quân Trừng không có ý định xuống xe, anh nói với tài xế: "Đến khu Dốc Viên Bô."

"Đi đâu? Anh không vào khám vết thương của anh sao?" Từ Nam Phương dò hỏi, cô không làm sao, nhưng thương tích của anh không phải là nhẹ.

Thượng Quân Trừng quay đầu lại mỉm cười với cô, nụ cười rất đẹp nhưng khiến cô cảm thấy có phần khiên cưỡng.

"Về nhà, tôi không sao!"

Nói tới đây, hàng lông mi khẽ giật, anh liền quay đầu đi chỗ khác.

***

Thượng Quân Trừng đưa cô về căn hộ ở biệt thự Dốc Viên Bô. Lúc xuống xe, anh ôm lấy vai cô đi lên nhà, trọng lượng nửa người của anh đều dồn lên người cô. Từ Nam Phương muốn thoát ra nhưng lại sợ anh quá yếu không đi nổi nên không dám buông tay.

"Hay là cứ đến bệnh viện đi."

Thượng Quân Trừng nheo mắt, hàng mi dài che khuất đôi mắt sáng mê hồn; ngay cả khi anh đang ở trong bộ dạng tiều tụy thì đôi mắt đó vẫn rất hút hồn: "Không cần, chúng ta về nhà."

https://thuviensach.vn

Bàn tay đang đặt trên vai cô của anh khẽ nhéo cô một cái. Từ Nam Phương run lên, liếc nhìn cánh tay chằng chịt những vết thương, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Hai người đi vào thang máy, Thượng Quân Trừng ấn nút đợi cửa đóng lại.

"Cô biết dùng thang máy không?"

Từ Nam Phương sửng sốt một chút, mất hồi lâu mới hiểu ra "thang máy" mà anh nói chính là căn phòng nhỏ mà hai người đang đứng này. Cô "ừm" một tiếng: "Hôm qua quan sát anh dùng, nhớ rồi."

"Ờ." Thượng Quân Trừng cười, có chút kỳ lạ.

Hai người vào nhà, sau đó Thượng Quân Trừng một mình đi vào phòng tắm, tiếng nước ào ào phát ra ngoài. Từ Nam Phương ngồi đợi bên ngoài, gỡ băng gạc trên tay. Cho dù khối đá sa mạc kia đặc biệt, nhưng vết thương trên tay cô vẫn không tránh khỏi bị rỉ máu.

Từ Nam Phương vào phòng mình chuẩn bị thuốc bôi, cô nhúng que tăm bông vào thuốc nước, lăn qua vết thương. Bỗng dưng cô phát hiện trong phòng nhiều thêm một đôi chân.

Từ Nam Phương ngẩng đầu lên đã thấy Thượng Quân Trừng đi ra. Anh mặc áo choàng tắm màu trắng, dây ngang lưng buộc lỏng, ngực nửa kín nửa trần, mái tóc vẫn còn ướt, nước nhỏ xuống từng giọt, dính trên hàng lông mi, dưới ánh đèn phòng càng trở nên long lanh.

Nhìn Thượng Quân Trừng vừa mới tắm gội xong, trái tim Từ Nam Phương đột ngột nhảy lên một nhịp, một lúc sau, ánh mắt mới rời khỏi khuôn mặt lạnh lùng của anh.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng có vẻ như đã đoán được Từ Nam Phương sẽ ngượng ngùng, anh cười cười, ngồi xuống cạnh cô, không nói gì đã giằng lấy tăm bông giúp cô lau vết thương.

Từ Nam Phương cảm thấy mặt mình nóng ran, ngoái đầu nhìn Thượng Quân Trừng. Máu trên mặt anh đã được rửa sạch nhưng khóe mắt và khóe miệng vẫn còn bầm tím. Cô rút tay ra: "Để tôi xem vết thương giúp anh? Trên người có bị bọn họ đá bị thương không?"

Thượng Quân Trừng đột nhiên tóm lấy tay cô, vừa cởi nút buộc dây lưng ra, vừa đặt tay cô vào trong lớp áo choàng. Từ Nam Phương lập tức rụt tay lại, kinh ngạc nhìn Thượng Quân Trừng, ánh mắt có phần hoảng sợ: "Anh làm cái gì thế?"

Thượng Quân Trừng chỉ cười, nụ cười khiến Từ Nam Phương dựng tóc gáy. Anh bỗng dưng dịu dàng nói: "Thế này đi, em đi tắm đi, rồi ra xem vết thương cho anh, anh cũng xem vết thương cho em."

Những lời này của Thượng Quân Trừng lọt vào tai Từ Nam Phương, nghe thế nào cũng thấy không hợp lý: "Anh... Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Cô ôm lấy cánh tay mình, cơ thể nghiêng về phía sau.

Thế nhưng, Thượng Quân Trừng lại càng ghé sát vào người cô, mùi sữa tắm trên người anh phảng phất như thuốc độc. Anh nâng cằm cô: "Ngoan, đi tắm đi. Anh ở trên giường đợi em."

Từ Nam Phương đứng bật dậy, lùi lại hai bước, rốt cuộc đã hiểu rõ ý tứ của Thượng Quân Trừng, cô lạnh lùng nói: "Anh đi ra ngoài!"

Nhưng Thượng Quân Trừng không có ý định đi ra: "Sao thế? Mắc cỡ à? Mắc cỡ thật, hay là giả vờ?" Ánh mắt anh lóe ra tia lạnh băng, khiến toàn thân cô run lên, hoá ra cặp mắt sáng như sao này còn lạnh lẽo hơn cả băng lạnh.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương chỉ lạnh lùng nhìn Thượng Quân Trừng, không đáp.

Thượng Quân Trừng hờ hững cười: "Thôi nào, giờ em không cần diễn kịch nữa, chúng ta trực tiếp vào nội dung chính được không? Em đi tắm trước đi, tắm xong chúng ta lên giường, em muốn vui vẻ thế nào? Muốn làm mấy lần?" Anh dựa vào người Từ Nam Phương, miệng kề sát vào đôi môi đỏ thắm của cô. Từ Nam Phương lập tức tát Thượng Quân Trừng một cái: "Trơ trẽn! Bỉ ổi."

Cái tát này không hề nhẹ, vết thương chưa lành trên mặt Thượng Quân Trừng lại rỉ máu. Cơn giận nổi lên trong đôi mắt anh: "Trơ trẽn, bỉ ổi? Hay lắm! Tôi trơ trẽn bỉ ổi đấy, sao nào! Dù sao trong cái giới giải trí này cũng chẳng có người tốt. Tôi trơ trẽn bỉ ổi mới xứng đôi với một kẻ lừa đảo như cô, không phải ư? Cô một mực bám theo tôi chẳng phải chỉ vì ngày hôm nay sao? Nào, để tôi thỏa mãn cô!"

Từ Nam Phương đã tức giận đến toàn thân run rẩy, môi bặm chặt, nhấc chân đá Thượng Quân Trừng một cước khi anh đang định tiến lên trước mặt cô, khiến anh lảo đảo ngã xuống đất.

"Đúng! Tôi có chuyện giấu giếm anh, nhưng anh không cần phải dùng tới cách này để nhục mạ tôi."

"Nhục mạ?" Thượng Quân Trừng đứng đậy, áo choàng đã bị tuột ra để lộ nửa thân trên, "Sao đến lúc này rồi còn giả vờ làm liệt nữ? Mau dẹp hết mấy màn kịch giả dối của cô đi, tôi vừa nghĩ tới đã thấy buồn nôn." Thượng Quân Trừng lững thững quay lại, ngã người lên giường, "Lẽ ra tôi nên đoán ra từ lúc ở Sơn Tây mới đúng! Mất công tôi tốt bụng muốn tìm cho cô một bệnh viện tâm thần. Cô rất bình thường, bình thường hơn bất kỳ ai trên thế giới này! Hơn nữa diễn kịch còn tài hơn cả tôi..."

Từ Nam Phương không giải thích, cô nên sớm nghĩ tới, Thượng Quân Trừng là một người suy nghĩ đơn giản, nhưng không phải kẻ ngốc. Trước

https://thuviensach.vn

mặt tên béo họ Lư kia, hành động của cô đã chứng tỏ cô vốn dĩ không hề yếu đuối, lại thêm màn kịch tự đập đầu vào tảng đá, càng khiến Thượng Quân Trừng nhìn ra ý đồ của cô.

Thượng Quân Trừng chán nản nằm trên giường, giọng nói của anh tràn ngập sự bi thương: "Các người đều coi tôi là kẻ đần độn, lừa dối tôi, các người vốn dĩ đều bẩn thỉu như vậy! Tất cả đều coi tôi là đứa trẻ con."

Từ Nam Phương hiểu những gì anh muốn nói, anh đi con đường riêng của mình, thích âm nhạc của mình, cũng ngỡ rằng âm nhạc của mình có thể cảm hóa được người khác nên mới thuận buồm xuôi gió trong sự nghiệp như vậy. Thế nhưng sự thật là, không có ai yêu thích anh cả, người ta chỉ kiêng nể gia thế của anh, sự thành công ngày hôm nay chẳng qua chỉ vì gia đình anh dùng tiền để dọn sẵn đường cho anh mà thôi.

Anh một mực cho rằng xung quanh mình rất thuần khiết, hóa ra anh đã quá ngây thơ, những người ở gần anh vẫn luôn giấu giếm anh. Hôm nay, ngay cả Từ Nam Phương cũng nhìn ra, làm sao anh còn không nhận thức được sự thật?

Từ Nam Phương chợt thấy đồng cảm với Thượng Quân Trừng, đứng ở vị trí của anh mà nói, chẳng khác nào thế giới của mình đã bị đảo lộn, và sự lừa gạt của cô chính là đổ thêm dầu vào lửa.

"Xin lỗi! Nhưng không ai coi anh là trẻ con cả. Họ chỉ muốn tốt cho anh..."

Cô còn chưa nói hết câu, Thượng Quân Trừng đứng phắt dậy, vành mắt đỏ rực như hai đốm lửa: "Muốn tốt cho tôi? Vậy còn cô, vì sao cô làm thế? Ở Thái Nguyên, cô giả vờ ngu ngốc, còn tính kế khiến tay mình bị thương ở nhà hàng, cô dũng cảm đứng ra chịu chết, là vì mục đích gì? Muốn có được sự đồng cảm của tôi, muốn tôi thương hại cô, yêu cô?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương bị nói trúng tim đen, ngậm ngùi thừa nhận: "Đúng, tôi vốn định làm thế."

"Vốn định?" Thượng Quân Trừng cười nhạt, "Vậy thì về sau cô lại thay đổi kế hoạch thế nào?"

"Tôi biết anh là người tốt, tôi không muốn lợi dụng anh. Tôi đã từng muốn nói sự thật với anh nhưng tôi sợ anh không tin." Từ Nam Phương biết dùng sắc để dụ dỗ là vô dụng, nhưng đáy lòng cô dường như bỗng chốc trở nên trống rỗng. Nếu như mọi khi, cô nhất định sẽ nghĩ kế khác, nhưng lần này, đột nhiên cô không buồn nghĩ gì nữa.

"Tôi thừa nhận, tôi có mục đích. Tôi cần tiền, nhưng tôi không quen biết người giàu có nào khác ngoài anh." Đây là những lời thật lòng của cô, nhưng lọt vào tai Thượng Quân Trừng lại trở thành một lời dối trá.

"Ồ, vì vậy nên cô nghĩ ra trăm phương nghìn kế để tiếp cận tôi, ngay từ lúc xuất hiện ở trường quay cho tới khi nói dối trước mặt phóng viên! Được, cô cần bao nhiêu tiền? Cô muốn bán mấy đêm của mình?"

Từ Nam Phương mấp máy môi, cô muốn bỏ đi, chợt nghĩ tới khối thiên thạch, đi được hai bước liền dừng lại: "Một trăm năm mươi triệu tệ."

"Một trăm năm mươi triệu?" Ngay cả cười, Thượng Quân Trừng cũng không còn sức lực nữa, "Cô mà cũng đáng giá ấy sao? Đúng là đã tự đề cao mình quá rồi! Cô tưởng mình là ai chứ? Nữ hoàng Anh hay Thiên hậu Nhật Bản?"

Từ Nam Phương xoay người lại, lạnh lùng nhìn Thượng Quân Trừng: "Tôi đáng giá bao nhiêu, trong lòng tôi biết rõ. Hôm nay tôi đã nói hết sự thật với anh, cũng không dự định tiếp tục lừa gạt anh nữa. Anh sỉ nhục tôi như vậy đủ lắm rồi, tôi cũng chưa khiến anh chịu thiệt thòi cái gì."

https://thuviensach.vn

Những lời này của cô đương nhiên không lọt lỗ tai Thượng Quân Trừng. Anh đang căm tức đến nỗi không nói nên lời, có lẽ sự lừa dối của cô đối với anh còn ghê tởm hơn của Jim vạn lần.

Anh sỉ nhục cô, lăng mạ cô, nhưng dường như vẫn không đủ để anh cởi bỏ sự phẫn nộ trong lòng. Anh nhấc cái túi du lịch lên, nhét vào tay Từ Nam Phương: "Cút! Cút khỏi đây cho tôi."

Đôi mắt Thượng Quân Trừng tràn ngập sự giận dữ. Từ Nam Phương nhìn sâu vào đôi mắt ấy, đáy lòng thở dài một hơi. Cô cầm túi, không nói gì nữa, đi thẳng ra khỏi cửa.

Khi cô vừa đi qua căn phòng chứa nhạc cụ của Thượng Quân Trừng, một tiếng "rầm" đột ngột vang lên. Cánh cửa căn phòng cô vừa đi ra đã bị đóng lại. Âm thanh khiến cửa lớn của căn hộ cũng bị cộng hưởng.

Từ Nam Phương không nhìn nữa, xách túi rời khỏi nhà Thượng Quân Trừng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc một mình xuống dưới tòa nhà đi qua cửa lớn của chung cư, cô bị bảo vệ trực đêm nhìn chằm chằm như vật thể lạ.

Bộ dạng cô lúc này quả thực có phần nhếch nhác, vệt đỏ trên trán vẫn còn, áo cũng dính máu, lại còn xách theo một cái túi lớn, nửa đêm ra khỏi nhà, dáng vẻ khổ sở, tiều tụy không gì tả nổi.

Cứ như vậy đi ra ngoài, trong người không một xu, cô bỗng thấy mình hoàn toàn mất phương hướng, không biết phải đi về đâu.

Bất chợt, một chiếc xe có rèm che dừng lại trước mặt cô. Người lái xe ra ngoài, mua cho cô một bát sủi cảo nóng hổi. Tâm trạng vốn bề bộn của cô dần hồi phục lại.

https://thuviensach.vn

Người lái xe không ai khác chính là Diệp Phi Vũ. Đêm thu có chút lạnh, Từ Nam Phương ăn một bát sủi cảo, uống một ngụm canh, cảm thấy dạ dày ấm dần lên.

Diệp Phi Vũ nói: "Sợ cô không ăn quen mấy thứ khác, sủi cảo là món ăn truyền thống, tôi nghĩ cô sẽ không từ chối."

Từ Nam Phương hờ hững cười: "Tôi rất thích sủi cảo."

Công bằng mà nói thì Diệp Phi Vũ rất tâm lý, chững chạc, cô chỉ có thể bộc lộ nỗi khổ xuyên qua bốn trăm năm của mình cho anh ta nghe, cũng chỉ có anh ta mới hiểu những gì cô nói, hiểu nỗi lòng của cô. Nhưng vì anh ta dụng tâm quá lớn, mỗi lần ở cạnh anh ta, Từ Nam Phương đều cảm thấy mệt mỏi hơn cả khi ở một mình.

"Thích là được rồi." Diệp Phi Vũ nói.

"Anh chưa về Sơn Tây à?" Từ Nam Phương bâng quơ hỏi, lẽ ra cô nên đoán được, hôm qua Diệp Phi Vũ nói vậy với Thượng Quân Trừng chẳng qua chỉ là viện cớ.

"Không phải, tôi về thu xếp chút việc ở công ty, buổi tối lại đến đây."

Từ Nam Phương dựa người về sau, toàn thân như rã rời: "Tôi nghĩ, anh không cần phải sắp xếp gì đâu, tôi bị Thượng Quân Trừng vạch mặt rồi, kế hoạch kia sợ rằng không thể tiến hành được nữa. Tôi cũng không giúp nổi anh cái gì."

Diệp Phi Vũ cười, trông thấy Từ Nam Phương xách túi ra khỏi nhà Thượng Quân Trừng vào lúc này là anh ta đã đoán được kết cục rồi. Nhưng anh ta vẫn chậm rãi chạy xe, để Từ Nam Phương có thể ăn sủi cảo. Anh ta lên tiếng: "Tôi đưa cô tới một nhà nghỉ ở tạm một thời gian đã. Những chuyện khác, đợi sau này nói tiếp."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn Diệp Phi Vũ: "Vì sao anh còn giúp tôi? Thượng Quân Trừng biết tôi lừa anh ấy rồi, tôi nói gì cũng không lấy lại được lòng tin của anh ấy nữa. Anh còn giúp tôi làm gì?"

"Tôi đã nói rồi, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy lại khối thiên thạch đó." Diệp Phi Vũ đều giọng nói, chắc như đinh đóng cột. Không phải Từ Nam Phương không tin lòng tốt của anh ta, nhưng trực giác mách bảo cô, người đàn ông này tuyệt đối có mục đích riêng.

Ví như, anh ta làm sao lại vừa vặn xuất hiện ở gần khu nhà Thượng Quân Trừng, vì sao anh ta lại không hề tỏ ra thất vọng hay bất ngờ trước việc cô bị Thượng Quân Trừng đuổi khỏi nhà?

Trước kia, Diệp Phi Vũ nói sẽ giúp cô, hợp tác với cô, thứ anh ta muốn là Ngô Thi Hủy, nhưng hiện tại chiêu dùng sắc dụ dỗ của cô đã thất bại, đối với Diệp Phi Vũ mà nói đã không còn giá trị lợi dụng nữa. Vậy thì vì sao anh ta vẫn nhiệt tình với cô như thế?

Từ Nam Phương không đoán ra, dẫu sao, cô cũng không hiểu rõ thế giới của anh ta.

https://thuviensach.vn

Chương 17: Nhà Họ Hạ Ở Thành Phố T

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương tới khách sạn thuê phòng. Khách sạn này nằm khá xa chung cư của Thượng Quân Trừng, có lẽ anh ta không muốn để cô và Thượng Quân Trừng chạm mặt.

Từ Nam Phương bất đắc dĩ nghĩ, cho dù có chạm mặt thì sao chứ? Hai người cũng sẽ vờ như xa lạ đi lướt qua nhau mà thôi. Diệp Phi Vũ mua cho cô rất nhiều thuốc và băng gạc, chẳng khác nào bác sĩ kê đơn. Có lẽ anh ta đã chú ý tới lúc cô ra khỏi nhà Thượng Quân Trừng không hề mang theo thuốc.

Từ Nam Phương thật sự khâm phục tính cẩn thận và sự chu đáo của anh ta. Cô ở trong khách sạn năm ngày, cơm ba bữa đều có người phục vụ tận nơi, tất cả các món ăn là món truyền thống. Đây đều do Diệp Phi Vũ sắp xếp.

Năm ngày nay Từ Nam Phương đều không ra khỏi cửa, những lúc buồn chán, cô một mình đứng ngoài ban công lộng gió, ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp. Thời gian còn lại, cô dành toàn bộ vào việc xem ti-vi.

Tất cả những gì xem được trong năm ngày qua, có thể cô không nhớ hết, nhưng có hai tin cô nhớ kỹ.

Tin thứ nhất là vụ ẩu đả diễn ra ở một nhà hàng, Từ Nam Phương trông thấy trên màn hình hiện lên hình ảnh của nhà hàng hôm đó Thượng Quân Trừng đưa cô tới ăn cơm. Bản tin nói có hai tên côn đồ vác dao vào chém chết hai vị khách đang dùng cơm trong đó. Cảnh sát đã đưa ra kết luận đây là vụ mưu sát báo thù, đồng thời nói sẽ quan tâm tới vụ việc này, nhanh

https://thuviensach.vn

chóng tìm ra hai kẻ côn đồ kia. Trong bản tin, một chữ Thượng Quân Trừng cũng không hề được nhắc tới, kể cả vị giám đốc Lư kia nữa. E rằng ngay cả những vị khách có mặt tại nhà hàng tối hôm đó cũng không biết được thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Một tin khác có liên quan tới Thượng Quân Trừng. Trong buổi nhạc hội lớn diễn ra tại một cung thể thao nào đó vào đêm hôm trước không thấy có sự xuất hiện của anh. Những người được gọi là phóng viên kia nói rằng họ đã liên hệ với trợ lý của Thượng Quân Trừng và được biết sau khi từ Sơn Tây trở về, anh bị ốm, hiện tại vẫn đang ở bệnh viện điều trị.

Nằm viện điều trị có lẽ đúng, bởi vì Thượng Quân Trừng thật sự đang bị ngoại thương khá nặng. Tuy nhiên, Từ Nam Phương không biết, Thượng Quân Trừng nhiều ngày nay không xuất đầu lộ diện, thậm chí hủy bỏ cả buổi biểu diễn của mình, là vì những vết thương bên ngoài hay bởi vết thương trong lòng. Cô thậm chí còn nghĩ, Thượng Quân Trừng liệu có vì chuyện này mà từ bỏ dòng nhạc mình theo đuổi.

Mấy ngày này, Từ Nam Phương cảm thấy ngột ngạt, ban đêm ngủ không ngon giấc. Trước đây, mỗi khi mất ngủ, cô thường ra ngoài ngắm sao, bởi vì khoảng không vô tận kia luôn cho cô biết những huyền cơ mà cô vĩnh viễn không đoán ra. Thế nhưng gần đây, những ngôi sao trên cao kia lại khiến cô có cảm giác bồn chồn, bất an, dường như luôn có một đôi mắt đang hằn học nhìn cô.

Thế nên khi Diệp Phi Vũ xuất hiện trước mặt cô, câu đầu tiên anh nói là: "Cô gầy đi nhiều quá."

Từ Nam Phương chỉ biết cười gượng, sao mà không gầy cho được? Cô chỉ biết ở đây lo lắng, đếm từng tháng dần trôi qua, nhưng một trăm năm mươi triệu kia vẫn chìm trong vô vọng. Không có tiền, không thể lấy được khối thiên thạch, không thể về được quá khứ, Từ Nam Phương làm sao không lo lắng cho được!

https://thuviensach.vn

Trên thế gian này người giàu rất nhiều, nhưng cô phải làm sao để quen biết với họ, làm sao để khiến họ chi một khoản tiền lớn ra cho mình được. Đối với Từ Nam Phương mà nói, đây chẳng khác nào chuyện không tưởng. Tia hy vọng duy nhất của cô đã tiêu tan rồi.

Thế nhưng, Diệp Phi Vũ hôm nay lại mang đến một tin hết sức kinh ngạc. Anh ta nói, hãng đấu giá Thụy Âm định bán khối thiên thạch kia sớm trước thời hạn.

"Bán sớm? Lúc nào? Vì sao?" Vì Từ Nam Phương còn chưa kịp chuẩn bị, đây càng trở thành cú sốc với cô.

Diệp Phi Vũ nói rành mạch: "Ngày kia. Vì sao lại đem bán trước thì tôi cũng không rõ, có lẽ vì đã rất nhiều người có ý định mua nó rồi, hãng bán đấu giá thấy tình thế thuận lợi nên mới quyết định đem bán trước thời hạn."

"Có ý định mua?" Ánh mắt Từ Nam Phương thoáng trở nên u buồn, "Ý anh là rất nhiều người muốn có khối thiên thạch đó, thậm chí sẵn sàng trả giá cao để mua nó sớm? Hãng bán đấu giá nhận thấy tình hình đã rất tốt nên muốn bán luôn?"

Diệp Phi Vũ gật đầu: "Chắc là như vậy."

Từ Nam Phương càng thêm chán nản: "Nếu đúng là như vậy, một trăm năm mươi triệu cũng chẳng thể giải quyết được gì."

Diệp Phi Vũ không đáp, coi như đã khẳng định suy nghĩ của cô. Từ Nam Phương xoay người đi ra ban công, cô đứng dưới ánh mặt trời, nhìn về phía những tòa cao ốc. Đột nhiên cô quay đầu lại, nói với Diệp Phi Vũ: "Anh có thể đưa tôi tới đó xem không? Lúc bán đấu giá."

Diệp Phi Vũ sững người mất một giây, lập tức gật đầu: "Lúc ấy đấu giá công khai, chúng ta đến xem chắc là không thành vấn đề." Anh ta liếc nhìn cô, vẻ đau khổ trên mặt cô đã vơi đi ít nhiều.

https://thuviensach.vn

"Nghĩ ra cách rồi sao?"

Từ Nam Phương lắc đầu, nhưng mỉm cười xinh đẹp: "Anh đã nói, đi được bước nào hay bước ấy, tôi muốn tới đó xem khối thiên thạch đó cuối cùng rơi vào tay ai, sau đó nghĩ đối sách sau."

Nếu đã phải nương nhờ vào người giàu có để lấy được khối thiên thạch đó từ trong tay hãng đấu giá, vậy thì chi bằng cứ chờ xem kẻ nào mua được nó, rồi nghĩ cách tiếp cận họ, như vậy dễ dàng hơn.

Một trăm năm mươi triệu tệ, mặc dù là kẻ giàu có cỡ nào cũng sẽ không sẵn sàng cho cô, nhưng nếu đổi lại là khối thiên thạch đó, cô chỉ cần nghĩ cách khiến cho người đó lấy ra xem vài lần rồi mới có cơ hội lấy trộm.

Diệp Phi Vũ gật đầu đồng ý với suy nghĩ của cô nhưng nói thêm: "Tôi nghe nói, hãng Thụy Âm còn mời Thượng Quân Trừng tới làm khách quý." Vừa nói anh ta vừa nhìn Từ Nam Phương thăm dò.

"Khách quý?" Sắc mặt cô đột nhiên trở nên khó coi, "Ý anh là Thượng Quân Trừng cũng sẽ tới?" Trong đầu chợt hiện lên dáng vẻ chán nản của anh ngày hôm ấy.

"Nếu như không có gì thay đổi thì chắc cậu ấy sẽ đi." Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, hy vọng nhận ra được điều gì đó từ trong mắt cô.

Nhưng Từ Nam Phương rất nhanh đã lấy lại tinh thần, chỉ bình thản nói: "Anh ấy đến hay không cũng không liên quan tới tôi. Một mình tôi đi cũng được, anh không cần đưa tôi đi đâu." Cô không phải người tốt bụng gì cho cam nhưng thấy Diệp Phi Vũ trả lời không nhiệt tình cho lắm cô cũng có thể đoán ra anh ta không muốn đưa mình đi. Nếu anh ta cùng cô xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trừng chẳng khác nào ngầm thừa nhận hai người cùng hội cùng thuyền, phơi bày hết dã tâm của anh ta.

https://thuviensach.vn

"Không sao. Thượng Quân Trừng sẽ không vì chuyện này mà thay đổi cái nhìn với tôi." Diệp Phi Vũ hiểu suy nghĩ của Từ Nam Phương, nhưng giọng nói vẫn thấp thoáng một nỗi lo lắng. Có lẽ anh ta cho rằng bản thân đã giúp đỡ Thượng Quân Trừng rất nhiều chuyện, nên chỉ việc cỏn con này cũng sẽ không khiến Thượng Quân Trừng nghi ngờ mình.

"Hơn nữa, tôi cũng muốn xem khối thiên thạch đó rốt cuộc có gì đặc biệt." Câu nói này của Diệp Phi Vũ có vẻ thật lòng. Từ Nam Phương cười, ngay cả Diệp Phi Vũ cũng phải tò mò, nếu như để những người khác biết khối thiên thạch đó có thể khiến người ta xuyên qua thời gian, không gian, hẳn là nó sẽ gây ra cuộc tranh giành rất lớn. Vậy thì, chỉ sợ lấy trăm triệu cũng không mua nổi.

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương tới nơi tổ chức bán đấu giá của hãng Thụy Âm thì chỉ còn lại một ghế trống duy nhất ở hàng cuối cùng. Thật khó mà tưởng tượng được, chỉ mới vài ngày mà khối thiên thạch kỳ bí và đắt đỏ kia đã thu hút được nhiều người muốn mua đến vậy. Có thể ngồi ở đây đều là những đại gia các nơi, cả đại sảnh lớn chứa được hai trăm người này đều đã chật kín.

Những người đến trả giá có nam, có nữ, không chỉ có người Trung Quốc da vàng, tóc đen, mắt đen, mà còn có nhiều người với những màu da khác nhau. Đám phóng viên cầm máy quay đều đứng cả phía sau hàng ghế cuối cùng. Từ Nam Phương ngồi gần bọn họ, nghe thấy những tiếng tanh tách liên tục vang lên, ánh đèn chớp nháy liên tục, khiến bầu không khí trong hội trường càng thêm bí bách.

Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ yên vị ngồi ở hàng ghế cuối cùng, trên sân khấu có vài người đang trao đổi gì đó với nhau, gần ngay trước mặt họ là một cái bục cao đến nửa thân người, trên đó không bày thứ gì. Từ Nam Phương thấp thỏm đợi đến giờ khai mạc.

Đám phóng viên đứng phía sau đang bàn luận rôm rả.

https://thuviensach.vn

"Khối thiên thạch này sao phải phô trương thế? Này, anh trông thấy chưa kìa! Ingvar Kamprad[1], người giàu thứ tư trên thế giới do tạp chí Forbes bình chọn cũng phái người đến kìa."

[1] Ingvar Kamprad (1926): Doanh nhân Thụy Điển, người sáng lập IKEA - tập đoàn đồ gỗ gia dụng.

"Ingvar Kamprad thì sao chứ? Hôm nay những người tới đây đều là doanh nhân lớn có tài sản lên đến hơn mười tỷ. Cô không thấy phóng viên BBC cũng có mặt à? Buổi đấu giá này phát sóng trực tiếp trên toàn thế giới đấy! Ai không biết còn tưởng đang ở thế vận hội Olympic."

"Không phải chứ, khối thiên thạch đó..."

"Tôi cảm thấy khối thiên thạch này chẳng có gì đặc biệt cả, bỏ ra một trăm năm mươi triệu tệ mua về một hòn đá, lại chẳng phải đồ cổ gì. Nói là có năng lực thần bí chẳng qua chỉ là thổi phồng lên để lừa người. Mấu chốt chính là nằm ở cái giá đắt của nó! Mấy người giàu có kia đến đây để chứng tỏ sự giàu có của mình. Tôi nói cho mọi người biết, hôm nay, cao tay nhất không phải là người nhà Ingvar Kamprad..."

"Anh đừng có nói với tôi kẻ cao tay nhất là Thượng Quân Trừng nhé! Nghe nói hôm nay Thượng Quân Trừng sẽ mang khối thiên thạch ra đấy."

Nghe đến tên Thượng Quân Trưng, Từ Nam Phương chợt run rẩy toàn thân, không ngờ đám phóng viên lại bật cười: "Thượng Quân Trừng dù có nổi tiếng đến đâu cũng chỉ là một ngôi sao giải trí. Cao tay nhất phải kể đến là họ Hạ."

"Nhà họ Hạ? Hạ nào?"

"Còn Hạ nào nữa? Đương nhiên là nhà họ Hạ ở thành phố T đó."

https://thuviensach.vn

"Không thể nào, trời ạ! Nhà họ Hạ sẽ tới ư? Sao có thể! Anh đừng đùa! Chẳng phải gần đây họ rất im hơi lặng tiếng sao, đến phỏng vấn của báo đài còn không tiếp nữa là, sao lần này lại tới được? Tôi không tin."

"Tôi lừa cô làm gì, nhà họ Hạ trước giờ luôn rất kín đáo, bí ẩn, BBC muốn phỏng vấn họ còn phải săn trước đón sau bao nhiêu mới được. Nói ra cũng kỳ lạ, nhà họ Hạ càng im hơi, càng thần bí, thì lại càng nổi tiếng. Mãn Thanh đều đã diệt vong một hai trăm năm nay rồi mà con cháu hoàng tộc vẫn được hoan nghênh đến vậy, quả là kỳ tích!"

"Tôi thấy nhà họ Hạ dù không nhờ vào sức mạnh truyền thông thì vẫn có thế lực hùng mạnh, có thể được xếp vào top bốn mươi của Forbes mới là kỳ tích."

"Thực ra theo như tôi thấy, gia tài của nhà họ Hạ không phải Forbes có thể so sánh được, thật sự là quá khổng lồ, không biết chiếm độc quyền bao nhiêu ngành nghề. À đúng rồi, tôi nghe nói nhà họ Hạ còn giữ lại toàn bộ tài sản trong bảo khố của vua Sùng Trinh, một nửa tài sản của Hòa Thân[2], chỉ riêng khoản châu báu đã không biết trị giá đến bao nhiêu rồi chứ đừng nói đến mấy sản nghiệp dưới tên nhà họ, haizzz, phải ngang ngửa với Rockeffer[3] của Mỹ ấy chứ, không phải, hơn cả ông ta nữa."

[2] Vị quan thời vua Càn Long.

[3] John Davison Rockeffer (1839-1937): Nhà công nghiệp Mỹ.

Từ Nam Phương vô thức nghe hai phóng viên đứng sau mình bàn tán, cho dù cô không quá hiểu rõ thế giới này nhưng vẫn không tránh được có chút tò mò về nhà họ Hạ kia.

"Nhưng mà họ Hạ sẽ cử người đến thật sao?" Cô phóng viên kia vẫn chưa thật sự tin, "Sao không nghe tin tức gì thế? Có phải chính tông họ Hạ không thế?"

https://thuviensach.vn

"Chắc là phải mà." Anh phóng viên tung tin kia dường như cũng không chắc chắn lắm. "Này, đến rồi kìa, nhìn xem, ngoài cửa đấy! Mau chụp ảnh đi!" Anh ta đột nhiên hét lên khiến Từ Nam Phương giật mình sợ chết khiếp.

Cô không kiềm chế được, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, trông thấy mấy người kế tiếp nhau bước vào hội trường, họ mặc trường bào[4] màu tro, đi giày vải, nhìn hết sức lỗi thời, hoàn toàn không giống phong cách ăn mặc của người hiện đại. Từ Nam Phương chỉ cần liếc mắt qua đã biết trường bào kia là gấm hoa loại thượng đẳng, ánh đèn chiếu vào còn có thể nhìn thấy những hoa văn giống như thủy ấn[5] trên vải, đường thêu trên vải sa tanh cực kỳ sang trọng, họa tiết trang nghiêm, màu sắc sáng đẹp, hơn nữa phần lớn còn sử dụng đường chỉ vàng, khiến người ta nhìn vào có cảm giác nguy nga lộng lẫy. Đã vậy, tất cả đều là dệt thủ công, mỗi đường kim mũi chỉ đều phải chính xác tuyệt đối, chỉ cần lệch một đường sẽ phải làm lại toàn bộ, thế nên người thợ dệt cũng là một người tài giỏi trăm người có một.

[4] Loại áo dài dành cho nam giới ở Trung Quốc.

[5] Hoa văn, họa tiết in trên giấy, vải, có thể nhìn thấy khi soi vào ánh sáng.

Qua cách ăn mặc đồng phục của họ, người bình thường nhìn qua cũng biết họ là người hầu, ngay cả phận tôi tớ mà còn mặc đồ tốt như thế, chắc chắn chủ nhân không phải thuộc hạng tầm thường.

Từ Nam Phương còn đang trong trạng thái ngạc nhiên thì ánh đèn flash đã chớp nhoáng liên tục.

Hai phóng viên ban nãy sốt sắng: "Có phải không? Rốt cuộc có phải không?"

https://thuviensach.vn

"Nhất định là đúng rồi." Người trả lời vô cùng hưng phấn, "Không thấy họ mặc quần áo gì kia à? Phong cách cung đình đấy."

"Cái gì mà cung đình chứ! Chẳng qua là ăn mặc theo phong cách đó thôi."

"Được rồi, đừng nói nữa, mau chụp ảnh đi, chụp nhiều vào!"

Từ Nam Phương có thể cảm nhận được bầu không khí sôi động ở đây, sau khi đám người hầu kia bước hội trường, lại đến mấy cô gái ăn mặc giống nhau vây quanh một người phụ nữ đi vào. Những cô nô tì đều mặc áo gấm, ống tay áo nho, đuôi tóc bện vắt sang một bên vai, sau đầu lại búi lên. Bọn họ hộ tống người phụ nữ ở giữa đi đến phía hàng ghế trên đầu. Hóa ra vị trí trên đầu đó là dành riêng cho bà ta. Từ Nam Phương chưa kịp chiêm ngưỡng dung nhan của người phụ nữ đó, chỉ có thể nhìn phía sau bước chân thong thả, nhã nhặn. Trong lúc Từ Nam Phương đang đoán tính cách bà ta thì một vệt màu trắng lướt qua thu hút ánh mắt cô.

Một con mèo Ba Tư lông trắng muốt.

Từ Nam Phương nhận ra ngay, đó chính là con mèo nhảy ra từ chiếc Limo mà mấy ngày trước Diệp Phi Vũ đụng mặt họ.

Từ Nam Phương liếc nhìn theo, người ôm lấy con mèo là một cô nô tì, không phải chàng trai trẻ tối hôm đó. Cô đang nghĩ lẽ ra cậu ta phải xuất hiện ở đây thì đám phóng viên nữ sau lưng lại chợt thét lên: "Vẫn còn một anh chàng đẹp trai nữa kìa! Bất ngờ quá đi mất!"

Từ Nam Phương ngẩng đầu, quả nhiên trông thấy chàng trai để tóc dài đó. Cậu ta không mặc trường bào như mấy người kia, mà mặc quần dài áo dài màu trắng tuyết, chất vải cũng ở đẳng cấp khác với đám người hầu, ngay như mấy chiếc cúc áo trên cổ được làm bằng đá mắt mèo bọc bạc Xem sự xa hoa của nhà họ Hạ, Từ Nam Phương nghĩ, có lẽ họ còn giàu có hơn cả hoàng cung của cô.

https://thuviensach.vn

"Cậu ta là đời thứ mấy nhà họ Hạ? Người thừa kế mới à? Đẹp trai quá đi mất." Đám phóng viên nữ vừa chụp vừa chảy nước miếng bình phẩm.

"Đúng là rất đẹp trai, tôi thích ánh mắt cậu ta! Lớn lên nhất định sẽ có sức mê hoặc chết người..."

Từ Nam Phương nhìn theo chàng thanh niên kia đi tới hàng ghế đầu tiên, ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ. Xem ra, cái cậu thiếu niên này là một nhân vật tương đối quan trọng trong nhà họ Hạ.

Sau khi nhà họ Hạ tới đầy đủ, người dẫn chương trình mới lên sân khấu, tuyên bố chính thức bắt đầu cuộc đấu giá. Ông ta lau mồ hôi trên trán, dường như bị những ánh đèn loang loáng làm cho chột dạ. Theo quy định, phóng viên không được lên phía trên chụp ảnh, nếu không thì không biết sẽ chật chội đến mức nào.

Buổi đấu giá hôm nay ngoài khối thiên thạch ra vẫn còn một vài món đồ cổ khác, khối thiên thạch sẽ được ém đến cuối để hút khách, nhưng không biết theo ý của ai mà hãng đấu giá đã lập tức chiếu ảnh của khối thiên thạch đó lên màn hình lớn.

Tấm ảnh này rất rõ nét, khối thiên thạch được đặt trên một mảnh vải màu xanh lam, phát ra những quầng sáng mờ. Trong lúc bức ảnh được chiếu trên màn hình, người dẫn chương trình giải thích về lai lịch và giá trị ẩn giấu bên trong của nó.

Từ Nam Phương chăm chú nhìn vào màn hình, khối thiên thạch trông như thủy tinh, phát ra tia sáng đủ màu sắc, giống một cái đèn lồng treo giữa màn đêm. Hình dáng đặc biệt, lai lịch đặc biệt, màu sắc đặc biệt, khối thiên thạch đã khiến cho toàn bộ phóng viên và những người đến đấu giá không kiềm chế được mà ồ cả lên.

Người dẫn chương trình gọi khối thiên thạch bằng một cái tên rất đẹp: "Ngôi sao lấp lánh".

https://thuviensach.vn

"Ngôi sao lấp lánh." Từ Nam Phương nhìn khối thiên thạch giữa tấm ảnh, tim bỗng nhiên nhảy lên, lai lịch của khối thiên thạch này, tác dụng đặc biệt của nó đều khiến cô không thể không sốt sắng muốn được trông thấy nó trực diện.

Cuối cùng sau màn nói dông nói dài của người dẫn chương trình và mấy vị chuyên gia lên phát biểu đánh giá, mọi người có vẻ như đã không thể kiên nhẫn hơn được nữa, thấp thỏm ngồi không yên, cuối cùng thì người MC cũng chịu tuyên bố: "Vậy thì sau đây xin mời vị khách quý đặc biệt của chúng ta tối nay, ngôi sao lớn - Thiên hoàng châu Á Thượng Quân Trừng, mang 'ngôi sao lấp lánh' thần bí kia ra để mọi người cùng được tận mắt quan sát!"

Âm nhạc sôi động vang lên, hai cánh cửa phía sau màn hình lớn chậm rãi mở ra, luồng sáng từ hai bên chiếu vào chính giữa. Mấy người đàn ông cường tráng mặc comple đen từ bên trong đi ra, xếp hàng chỉnh tề trước bàn của ban tổ chức, hai tay chắp sau lưng. Có lẽ là hãng đấu giá đề phòng xảy ra bất trắc nên đã phái người tới bảo vệ.

Từ Nam Phương nhìn về phía cửa lớn của hội trường, cửa đã bị đóng lại, trong ngoài đều có rất nhiều bảo vệ canh gác.

Mọi người đều rướn cổ lên quan sát, Từ Nam Phương chỉ cảm giác được sau lưng mình đám phóng viên đang điên cuồng chụp ảnh, ánh đèn chớp nhoáng không ngừng khiến mắt cô dường như thấy ảo ảnh.

Trong sự chờ mong của mọi người, rốt cuộc Thượng Quân Trừng cũng đã đi ra cùng với "ngôi sao lấp lánh" kia. Anh vừa xuất hiện, cả hội trường lập tức huyên náo, may mà những người tới đây đấu giá đều là những vị khách lớn, sau khi ghé đầu rỉ tai nhau thảo luận gì đó thì chỉ ngồi im nhìn chằm chằm vào cái khay được che vải đỏ mà Thượng Quân Trừng đang bưng.

https://thuviensach.vn

Chương 18: Khối Thiên Thạch Có Giá Trên Trời

Thượng Quân Trừng hôm nay mặc một bộ đồ đen đeo kính đèn phản quang khiến người khác nhìn vào không thấy rõ biểu cảm của anh, không trông thấy đôi mắt mê hoặc lòng người đó. Thượng Quân Trừng không hề cười, Từ Nam Phương cảm thấy khúc mắc trong lòng anh vẫn chưa được tháo gỡ.

Hai phóng viên đứng phía sau cô dường như vẫn cho rằng khối thiên khạch kia không có gì đặc biệt, chẳng qua hãng bán đấu giá đã quá khuếch trương và PR, thế nên bọn họ tỏ ra hứng thú với Thượng Quân Trừng hơn nhiều.

"Này, trông người thật còn đẹp gấp mấy lần trên ti-vi."

"Anh ấy có ánh mắt là đẹp nhất, tiếc là đeo kính râm che mất rồi. Nghe nói mấy hôm trước anh ấy đóng phim quá mệt, cô xem, hình như anh ấy gầy rộc cả người đi rồi kìa."

"Nhưng mà dáng của anh ta vẫn rất cuốn hút..."

Hai người càng nói, đề tài càng đi xa, Từ Nam Phương lắng nghe, không kiềm chế được hướng tầm nhìn lên phía trên của cái khay chừng hai mươi phân. Khuôn mặt anh quả nhiên đã hóp vào một chút, đi kèm với cặp kính đen lại càng thêm phần uể oải. Từ Nam Phương bất giác cúi đầu, cô cảm thấy có phần hổ thẹn, mặc dù anh không trông thấy cô trong đám đông, mặc dù cô biết anh trở nên mệt mỏi như vậy không hoàn toàn là vì cô lừa dối anh, dẫu sao đối với anh, cô chẳng qua chỉ là một người xa lạ sống

https://thuviensach.vn

chung trong nhà anh hai ba ngày, sự lừa dối của Jim mới là điều khó chấp nhận nhất với anh.

Từ Nam Phương bình ổn lại tâm trạng, tự nhủ có lẽ anh đã nghĩ thông rồi, chí ít thì hôm nay anh đã chịu xuất đầu lộ diện.

Trong tiếng vỗ tay râm ran, Thượng Quân Trừng lật tấm vải che lên, để lộ ra một cái lồng bằng thủy tinh, bên trong đặt một cái giá đỡ ngọc đen, nâng "ngôi sao lấp lánh" đẹp tuyệt diệu.

Mấy ngọn đèn bên cạnh đồng loạt bật sáng, "ngôi sao lấp lánh" tức thời khúc xạ lại ánh sáng bảy màu, nhìn ở mọi góc độ khác nhau, khối thiên thạch như thủy tinh này đều phát ra một sự lôi cuốn riêng, sự lôi cuốn đầy sức mê hoặc khiến con người ta rơi vào một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Từ Nam Phương ngắm nhìn khối thiên thạch, tim đập loạn trong lồng ngực, sự căng thẳng và hưng phấn của cô dường như không chỉ đơn giản như vậy. Đối với cô, khối thiên thạch này có mối liên hệ đặc biệt không dễ gì giải thích, cô của bốn trăm năm trước đã nghiên cứu rất kỹ khối thiên thạch này mà không hiểu rõ, luôn cảm thấy nó chứa một điều thần bí không thể nói ra, hơn nữa, lại thêm chuyện vượt thời gian, càng khiến cô tăng thêm cảm giác khác thường về khối thiên thạch này.

Người dẫn chương trình đã tuyên bố bắt đầu cuộc đấu giá, Từ Nam Phương nhìn không rời mắt khỏi khối thiên thạch, tựa hồ cảm nhận được điều gì, cô nhìn vào những luồng sáng loang loáng, thấy đầu óc mình đột nhiên trống rỗng, nhịp tim từ từ giảm tốc độ, cơ thể mất tự chủ đứng lên, ánh mắt mê hoặc như bị thứ gì đó hấp dẫn. Cô cứ thế ngơ ngác nhìn "ngôi sao lấp lánh" trong chiếc lồng thủy tinh kia.

Hành động của Từ Nam Phương đã thu hút sự chú ý của Diệp Phi Vũ đang ngồi bên cạnh. Anh ta kéo tay Từ Nam Phương nhưng cô không hề có

https://thuviensach.vn

cảm giác, cô vốn dĩ không để ý đến sự nhắc nhở của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương cảm thấy đầu mình ong ong, tựa như bất chợt có rất nhiều thứ bay vào não bộ, những hình ảnh từ quá khứ hiện về, đầu óc quay cuồng trong khoảnh khắc cô vượt thời gian, cảm giác như người bị mộng du.

Cô đứng im nhìn vào khối thiên thạch, trong lồng ngực, tim đập loạn nhịp.

Sự đứng lên bất ngờ của cô đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trừng, cuối cùng thì anh cũng ngước nhìn về phía cô. Tuy nhiên, cô không trông thấy rõ biểu hiện của anh, hơn nữa giờ phút này cô cũng không có tâm trạng để ý tới điều đó.

Sắc mặt Thượng Quân Trừng biến đổi, anh đặt cái khay xuống bàn trưng bày trước mặt rồi một mình đi xuống khỏi sân khấu, hoàn toàn lờ đi sự ngăn cản của người bên cạnh. Nhưng lúc này không ai bận tâm xem anh định làm gì, vì ánh mắt mọi người đều đang bị hấp dẫn bởi "ngôi sao láp lánh".

Lúc Thượng Quân Trừng đặt cái khay xuống bàn, trống ngực Từ Nam Phương đập càng nhanh, "ngôi sao lấp lánh" đột nhiên phát ra thứ ánh sáng đỏ chói mắt mà không một ngọn đèn nào có thể thắp sáng được như thế. Mọi người đều cảm nhận được luồng sáng của khối thiên thạch, tia sáng chói chang như ánh mặt trời phát ra từ sâu bên trong.

Hội trường xôn xao, kể cả những chuyên gia do hãng đấu giá mời tới cũng bất ngờ tột độ, họ đều không thể lý giải được. Phóng viên càng thêm sôi sục, hiện tượng thần bí này diễn ra trước mặt bao nhiêu người chính là tin tức hấp dẫn mọi người nhất. Những người tới tham gia đấu giá lúc này ngoài việc cảm nhận sức mạnh khiếp sợ kia ra thì dường như không hề có phản ứng với bất kỳ thứ gì khác.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương vô cùng lo lắng, cô biết rõ thứ ánh sáng màu đỏ kia tượng trưng cho điều gì, cô đã từng trông thấy nó một lần, vẻn vẹn chỉ một lần, ngay trước lúc vượt thời gian cô đã bị dải ánh sáng đó bao phủ quanh cơ thể.

Lúc này, cô lại được trông thấy nó, Từ Nam Phương liều mạng xông vào luồng sáng đỏ kia, khiến ngay cả Diệp Phi Vũ đang tóm lấy cô cũng bị kéo đứng dậy theo, cơ thể rời khỏi chỗ ngồi, đi theo cô.

Nhưng Từ Nam Phương còn chưa kịp đi lên phía trước thì nhân viên ở đó đã chặn cô lại. Thượng Quân Trừng cũng đã đi xuống tới nơi, Từ Nam Phương chỉ liếc qua anh, ánh mắt tiếp tục dừng trên khối thiên thạch. "Ngôi sao lấp lánh" vẫn phát ra luồng sáng đỏ rực nhưng đã không còn lóa mắt như lúc đầu mà dần dần trở nên dịu xuống. Trái tim đang đập thình thịch của Từ Nam Phương cũng dần trở lại bình thường. Cô bình tĩnh lại, rất muốn cầm khối thiên thạch ấy trong tay, nhưng không có cách nào đi lên sân khấu.

Thượng Quân Trừng lướt qua Từ Nam Phương, cứ như chưa hề quen biết, anh đi thẳng tới bên cạnh Diệp Phi Vũ, vỗ vai anh ta ý bảo ra ngoài nói chuyện.

Diệp Phi Vũ đành để Từ Nam Phương ở lại một mình, đi theo Thượng Quân Trừng ra ngoài cửa.

Từ Nam Phương biết Thượng Quân Trừng muốn hỏi Diệp Phi Vũ điều gì, đơn giản chỉ là anh muốn biết vì sao cô và Diệp Phi Vũ lại cùng nhau xuất hiện ở đây. Dù có tò mò đến mấy thì anh cũng nhất định không hỏi cô.

Sau khi hai người họ đi ra, luồng sáng mà "ngôi sao lấp lánh" phát ra cũng chậm rãi tiêu tán. Mọi người dần lấy lại trạng thái bình thường. Từ Nam Phương đành quay lại chỗ ngồi theo yêu cầu của nhân viên.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, nếu như lúc trước cô còn bán tin bán nghi về việc khối thiên thạch có thể giúp cô quay về quá khứ thì lúc này, sau khi được trông thấy luồng sáng đỏ ấy, cảm nhận rõ ràng sự thay đổi kỳ lạ mà nó mang lại cho linh hồn cô, khiến cô có cảm giác mình lại được vượt thời gian, cô đã có thể khẳng định tới hai trăm phần trăm rằng, chỉ cần cầm được khối thiên thạch trong tay thì nhất định cô có thể trở về.

Từ Nam Phương còn chưa kịp nghĩ thông vì sao khối thiên thạch lại đột ngột xuất hiện điều dị thường, chưa kịp dự tính phương hướng và giờ thì cả hội trường đã lại "dậy sóng". Người ta ào ào trả giá mua "ngôi sao lấp lánh" khi tận mắt chứng kiến ma lực của khối thiên thạch, mọi người đều không hề tiếc rẻ mà dốc vốn ra mua.

"Hai trăm triệu!"

"Hai trăm hai mươi triệu!"

"Hai trăm năm mươi triệu!"

Các đại gia thi nhau giơ bảng lên. Từ Nam Phương nghe những cái giá họ trả, những con số cách xa tầm với của cô cực hạn, cảm thấy đầu óc choáng váng.

"Bốn trăm triệu."

Ai đó vừa tung đòn sát thủ. Khi Diệp Phi Vũ quay vào hội trường thì "ngôi sao lấp lánh" đã từ một trăm năm mươi triệu được đẩy lên bốn trăm triệu.

Từ Nam Phương kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, ánh mắt nhẹ lướt qua Thượng Quân Trừng vẫn đang đứng ngoài cửa, một nhân viên của anh đi vào hội trường đến bên cạnh nhân viên của hãng đấu giá rỉ tai mấy câu.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không kiềm chế được lên tiếng hỏi: "Anh ấy đi rồi à? Anh nói gì với anh ấy?"

Diệp Phi Vũ mất một lúc mới hiểu ra Từ Nam Phương đang hỏi về Thượng Quân Trừng. Anh ta cười cười: "Yên tâm, không liên quan tới cô đâu. Dù sao thì ở đây cũng không có ai muốn nghe cậu ấy hát." Từ Nam Phương cười gượng, dù Thượng Quân Trừng rời khỏi đây vì nguyên nhân gì đi nữa thì cũng là vô trách nhiệm và trẻ con.

"Bảy trăm triệu!" Khi con số kia lọt vào lỗ tai Từ Nam Phương, cô chợt rùng mình. Bảy trăm triệu? Cả hội trường cũng phải ồ lên.

Khối thiên thạch này dù có kỳ diệu đến đâu cũng chỉ là một hòn đá, bảy trăm triệu có thể làm được bao nhiêu việc, có thể mang lại cho nhà tư bản bao nhiêu lợi nhuận, những thương nhân có mặt ở đây hôm nay trong lòng đều có thể tính toán được.

"Điên rồi! Điên thật rồi! Một hòn đá mà mua những bảy trăm triệu?" Đám phóng viên lập tức xôn xao. Ngay cả người chủ trì và nhân viên hãng Thụy Âm cũng vã mồ hôi. May mà khối thiên thạch không được ai đó cầm trên tay, nếu không thì sợ rằng nghe thấy cái giá kia, người ta đã run tay làm rơi xuống đất rồi.

Từ Nam Phương nhìn về phía trước, nghe thấy người chủ trì hô lên bằng giọng run run: "Số một trả bảy trăm triệu, bảy trăm triệu lần thứ nhất, bảy trăm triệu lần thứ hai..."

Tấm bảng giơ cao ở hàng ghế đầu ra giá bảy trăm triệu kia chính là người nhà họ Hạ mà phóng viên nhắc tới. Giá thầu mà họ đưa ra khiến cả hội trường bên dưới phải rì rầm bàn tán, có lẽ đám thương nhân đều cho rằng khối thiên thạch kia không đáng giá bảy trăm triệu, nhưng nhà họ Hạ lắm tiền mạnh miệng, không hổ danh hình ảnh thế lực tài phiệt lớn nhất Trung Quốc mà tất cả mọi người ở đây đều biết.

https://thuviensach.vn

Trong khi tất cả mọi người đều coi khối thiên thạch đó sắp trở thành món đồ mà người phụ nữ kia có thể dễ dàng lấy đi được thì một nhân viên đột nhiên từ phía sau đi lên sân khấu, đưa cho MC một mảnh giấy rồi thì thầm điều gì đó.

Người MC mặt biến sắc, nâng ống tay áo lên lau mồ hôi lạnh trên trán. Ông ta liếc nhìn mấy người nhà họ Hạ ngồi hàng ghế đầu. Từ Nam Phương nhướn mày, không hiểu xảy ra chuyện gì. Còn vị MC kia có vẻ đang cố gắng hết sức để duy trì nụ cười trên mặt, ông ta lắp bắp: "Thật xin lỗi, các vị, vừa rồi chúng tôi nhận được điện thoại của lão vương gia nhà họ Hạ, lão vương gia nói trả giá một tỷ tệ! Có giá nào cao hơn một tỷ không?"

Thông báo này một lần nữa khiến cả hội trường nổ tung.

"Trời ơi! Thật sự là họ Hạ? Lại còn là lão vương gia nhà họ Hạ? Thật không thể tin được!"

"Không phải chứ? Như vậy cũng được sao? Đấu giá qua điện thoại? Mấy người ngồi trên kia chẳng phải người nhà họ Hạ sao? Bọn họ trả bảy trăm triệu đã có thể mua được rồi, sao còn phải phí phạm thêm ba trăm triệu nữa? Có phải giàu đến mức phải đốt tiền rồi không?..." Mấy phóng viên phía sau lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Lão vương gia nhà họ Hạ thì khác người thôi rồi, cô xem mỗi năm thủ tướng đều phải đến tận nhà họ Hạ thăm hỏi ông ta, haizzz, người ta có nhiều tiền để đốt, vốn dĩ mua khối đá kia đã là đốt tiền rồi, hiện giờ cô xem, chi những một tỷ, toàn thế giới đều bị chấn động ấy chứ, vụ PR này xem ra đem lại hiệu quả và lợi ích không hề ít."

Đã không còn ai trả giá cao hơn một tỷ. Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn những người ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Bọn họ cũng không có bất cứ hành động gì. Thật sự là một chiêu trò PR tên tuổi hay quan hệ gia đình họ có bất hòa, Từ Nam Phương không đoán ra được.

https://thuviensach.vn

Cô chỉ biết, sau khi MC gõ cái búa xuống, tuyên bố "ngôi sao lấp lánh" đã thuộc về lão vương gia nhà họ Hạ, cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải vào nhà họ Hạ cho bằng được, nhất định phải lấy được khối thiên thạch đó từ trong tay họ.

***

Không đợi những món đồ khác được rao bán, Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đã đi ra ngoài. Lúc ngồi lên xe, Từ Nam Phương không do dự mà nói: "Anh có thể giúp tôi một việc được không?"

Cô vừa nói xong, Diệp Phi Vũ đã giơ tay lên, ý bảo cô không cần phải nói tiếp: "Nếu cô muốn tôi giúp cô vào được nhà họ Hạ thì sợ rằng tôi không giúp nổi cô rồi."

"Vì sao?" Từ Nam Phương không ngờ Diệp Phi Vũ lại lật lọng, rõ ràng lúc trước anh ta đã đồng ý giúp cô lấy lại khối thiên thạch, mặc dù đó không phải nghĩa vụ của anh ta. "Anh hối hận rồi ư?" Cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Phi Vũ, muốn biết điều gì đã khiến anh ta thay đổi ý định.

Vẻ mặt Diệp Phi Vũ trở nên xa xăm, thờ ơ nói: "Cho dù tôi có giúp được, cô cũng không thể làm gì được đâu. Nhà họ Hạ không phải ai cũng dễ dàng bước chân vào được, thậm chí nhà họ Hạ có những ai, diện mạo ra sao còn là một câu hỏi. Những người bình thường chỉ biết, gia tộc họ Hạ rất lớn, lớn đến mức trên thế giới này không ai chống lại họ được."

"Vậy còn hai người ngồi trên hàng ghế đầu vừa nãy. Chắc cũng là người nhà họ Hạ phải không? Nếu tôi nhớ không nhầm, đó chính là hai người anh đã bắt gặp buổi tối hôm ấy, anh nói họ là bạn của anh. A, không biết là bạn anh hay bạn Thượng Quân Trừng?" Từ Nam Phương nói trúng mục tiêu, "Tôi biết anh không phải một người đơn giản, mặc kệ họ là bạn anh hay bạn Thượng Quân Trừng, anh nhất định có cách giúp tôi quen biết với họ, đúng rồi, gia đình họ lớn như vậy, chắc là phải cần tới người hầu chứ?"

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ lạnh lùng nhìn cô: "Cô muốn vào nhà họ Hạ làm người hầu? Người phụ nữ ban nãy là con dâu của lão vương gia, là tam phu nhân. Cô suy nghĩ cho kỹ, liệu có phải chỉ cần vào được nhà họ Hạ là được hay không? Tôi có thể nghĩ cách giúp cô vào, nhưng sau này cô đừng hối hận."

Từ Nam Phương biết câu nói của Diệp Phi Vũ có hàm ý khác, thậm chí có thể nghe ra được nó báo hiệu một điều không tốt. Nhưng cô không có tâm trạng để suy đoán lời nói của Diệp Phi Vũ hay suy đoán rốt cuộc người phụ nữ kia có quan hệ như thế nào với Thượng Quân Trừng. Chỉ cần cô do dự một giây cũng sẽ để lỡ mất cơ hội bước chân vào nhà họ Hạ.

"Được, tôi sẽ không hối hận. Cảm tạ anh đã cho tôi cơ hội này." Từ Nam Phương từng câu từng từ nói rõ ràng.

Diệp Phi Vũ thờ ơ cười: "Không hối hận thì tốt."

***

Gia tộc họ Hạ ở thành phố T trước đây vốn dĩ đi theo khởi nghĩa nông dân của Lý Tự Thành tiến vào Bắc Kinh diệt nhà Minh, sau Ngô Tam Quế lại dẫn quân Thanh nhập biên ải, nhà họ Hạ lựa thời lựa thế, rời bỏ đội quân nông dân, đầu hàng và đi theo nhà Thanh, trở thành đội quân tiên phong của nhà Thanh khi mới vào làm chủ vùng Trung Nguyên.

Thuận Trị lần thứ hai đăng cơ ở Bắc Kinh, liền phong Hạ gia làm Vương, chức vị truyền từ đời này sang đời khác, đất đai cũng được phong một vùng rộng ở thành phố T. Hiện giờ triều Thanh đã diệt vong, tước vị Vương gia cũng đã tan thành mây khói, nhưng thế lực của nhà họ Hạ vẫn còn tồn tại, có lẽ còn lớn mạnh hơn cả trước kia, thế nên mặc dù họ không còn là vương công quý tộc gì, nhưng một vài kẻ "học đòi văn vẻ" vẫn quen gọi cụ lớn nhà họ Hạ là lão vương gia.

Người phụ nữ mà Từ Nam Phương muốn gặp chính là tam phu nhân của nhà họ Hạ, chàng thanh niên tóc dài là con trai duy nhất của tam thiếu phu

https://thuviensach.vn

nhân, tên là Hạ Giáng Tư. Đó là tất cả những gì mà Diệp Phi Vũ biết được, anh ta cũng thuyết phục được tam phu nhân giữ lại Từ Nam Phương bên cạnh làm người hầu.

Diệp Phi Vũ vừa đưa Từ Nam Phương tới cửa của một khu nhà rộng đã thấy một người hầu mặc trường bào màu xám đi ra. Bộ trường bào ông ta mặc cũng giống với những người hôm qua xuất hiện tại buổi đấu giá, chỉ có điều kiểu dáng như nhau nhưng chất vải lại có sự khác biệt rất lớn. Trang phục của những người hầu hôm qua được may từ gấm hoa thượng hạng, còn người này hôm nay chỉ mặc đồ tơ lụa hạng trung. Hóa ra nhà họ Hạ chẳng qua là tô son trát phần cho người ngoài xem.

Từ Nam Phương tủm tỉm cười, nghĩ tới việc tam phu nhân nhà họ Hạ xuất hiện trong bộ dạng như vậy. E rằng những phóng viên kia nói không sai, họ Hạ chẳng qua chỉ đang ra oai cho thiên hạ nhìn, khiến cho lần đầu tiên người nhà họ Hạ xuất đầu lộ diện phải thật gây xôn xao.

***

Từ Nam Phương xuống xe, Diệp Phi Vũ cười đầy bí hiểm: "Cô tự lo liệu cho bản thân, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ."

Nói xong, anh ta nghênh ngang bỏ đi.

Từ Nam Phương để lại toàn bộ đồ đạc của mình cho Diệp Phi Vũ trông giữ, đi theo người hầu kia vào trong cửa, vừa đi vừa quan sát cũng nhận ra được một vài điều. Phủ nội mang phong cách kết hợp nam bắc điển hình, lấy nét cân xứng hài hòa của kiến trúc phương Bắc, còn có một khu sơn thủy quanh co đặc trưng của vùng Giang Nam, đi được mấy bước sẽ trông thấy một cây cầu nhỏ, một cái chòi nghỉ chân chơi đàn, không làm mất đi vẻ uy nghi, lại phảng phất nét mềm mại, xinh đẹp.

Người đàn ông kia đưa Từ Nam Phương đi đến một khu vườn trưng bày rất nhiều hòn non bộ đủ kiểu dáng, lúc thì đặt ở cạnh bờ ao, lúc lại nằm

https://thuviensach.vn

giữa cây cối um tùm. Những con tò he hình người gánh đòn gánh đang đi xuống núi trên những bậc đá ngoằn ngoèo với vẻ mặt đầy ưu tư, còn có một con hạc trắng đang sải cánh bay từ khe núi ra.

Căn phòng chính giữa khuôn viên treo một bức hoành phi khắc bốn chữ "vô dĩ du thử". Từ Nam Phương mỉm cười, non bộ ở đây chắc chắn đã thâu tóm tất cả những hòn non bộ trên trời dưới đất. Chỉ có điều non bộ chẳng qua là để trang trí, khiến cho khuôn viên thêm tình thơ ý họa, hiện giờ, chủ nhà dựa vào thân phận mà làm cao, lấy cảnh đẹp này để khoe khoang quả là nực cười.

Người đàn ông áo tro ra hiệu Từ Nam Phương đứng đợi bên ngoài rồi kéo tấm mành ra, khom lưng đi vào trong. Một lúc sau, ông ta đi ra, vẫy tay với Từ Nam Phương, bảo cô đi vào.

Trong phòng mát mẻ, cách bày trí cũng trùng khớp với tưởng tượng của Từ Nam Phương, theo phong cách cổ xưa, mặc dù có phần làm điệu làm bộ, nhưng cô vẫn thấy khá thích mắt, có cảm giác thân thuộc.

Người hầu đưa cô vào gian nhà hướng đông, phòng có một người phụ nữ đang nghiêng người dựa vào cái kệ trên chiếc giường đơn, tay cầm cuốn sách. Bên cạnh có một cô gái trẻ xoa bóp chân cho bà ta.

Lúc Từ Nam Phương đi vào, người đàn ông mặc áo tro liền khom người, cung kính nói với người phụ nữ kia: "Phu nhân, người đến rồi."

https://thuviensach.vn

Chương 19: Cậu Ấm Ngỗ Ngược

Người phụ nữ này chắc hẳn là tam phu nhân, nghe thấy người hầu thông báo, bà ta mới chậm rãi bỏ quyển sách trong tay xuống, nhìn về phía Từ Nam Phương. Từ Nam Phương nãy giờ vẫn đang cúi gằm đầu, dáng vẻ rụt rè khiêm tốn. Thông thường, chủ nhân lúc nào cũng muốn người hầu của mình cẩn trọng dè dặt, hiểu phép tắc. Thái độ biết thân biết phận của Từ Nam Phương có lẽ sẽ tạo được ấn tượng ban đầu cho tam phu nhân.

Tam phu nhân lên tiếng: "Ngẩng đầu lên cho ta xem." Giọng nói êm tai nhưng đầy uy phong, Từ Nam Phương chậm chạp ngẩng đầu, nhìn lướt qua bà ta bằng ánh mắt cung kính nhưng không mất đi sự linh hoạt, rụt rè nhưng không mất đi sự chín chắn, vẻ mặt bình tĩnh đánh giá người phụ nữ đối diện.

Tam phu nhân mặc bộ đồ gấm màu xanh lục, kiểu cách Đông Tây kết hợp, phần giữa ống tay áo rộng thùng thình, cổ tay lại được thắt nhỏ lại, chung quanh khảm nhụy hoa màu xanh lam, cổ áo khá trễ, để lộ làn da trắng nõn. Mái tóc của bà ta cũng không được búi lên gọn gàng, thậm chí so với hôm đấu giá, hôm nay bà ta ăn vận có phần tùy ý.

Gương mặt tam phu nhân khá gọn, có lẽ thời trẻ là một thiếu nữ xinh đẹp, tuy nhiên dù có giữ gìn và chăm sóc thế nào thì năm tháng vẫn để lại dấu vết trên khuôn mặt thanh tú ấy.

Ánh mắt đăm chiêu của tam phu nhân dừng trên người Từ Nam Phương, nở một nụ cười nhạt: "Ngoại hình rất khá." Bà ta ngồi thẳng người, "Tên gì?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương cung kính đáp: "Thưa phu nhân, họ Từ, tên Nam Phương."

Có lẽ cách trả lời của cô khiến tam phu nhân khá hài lòng, bà ta mỉm cười: "Có vẻ khôn khéo, mặc dù tên không hay cho lắm nhưng lại dễ nhớ, từ giờ ta cứ gọi cô là Nam Phương đi." Từ Nam Phương tỏ ý nghe theo, trong lòng nghĩ rằng chắc có thể dễ dàng được giữ lại nhẹ nhàng như thế.

Tam phu nhân lại hỏi cô biết làm việc gì, Từ Nam Phương đáp chỉ cần được ở lại, cực nhọc đến mấy cũng không sợ. Tam phu nhân cười: "Cô nói năng được lòng người như vậy, cho làm công việc cực nhọc chẳng phải lãng phí rồi sao?" Nụ cười của bà ta trở nên thâm sâu khó hiểu.

Bà ta vẫy tay với Từ Nam Phương, ra hiệu bảo cô tới gần, sau đó cầm lấy tay cô, tỉ mỉ quan sát, không biết trong lòng bà ta đang nghĩ gì. Một lúc sau, bà ta quay sang bên cạnh nói với người đàn ông mặc áo màu tro: "Mang hợp đồng ta đây."

Ông ta dâng lên hai tờ giấy, tam phu nhân đưa cho Từ Nam Phương rồi nói: "Cô đọc cho kỹ, nếu đã bước chân vào nhà họ Hạ làm người hầu, trong bất cứ trường hợp nào cũng phải tuân thủ đúng quy củ phép tắc."

"Không cần xem đâu, Nam Phương có thể đi theo phu nhân đã là có phúc lớn rồi." Từ Nam Phương đưa lại hai tờ giấy cho bà ta.

Tam phu nhân cười: "Cô vẫn nên đọc kỹ đi, người hầu có phép tắc của người hầu, làm việc ba ngày thì được nghỉ một ngày, có thể gộp lại, tuy nhiên một khi cô đã ký hợp đồng thì trong vòng năm năm cô sẽ là người nhà họ Hạ, nói cách khác, là người của Hạ Liễu Thi Vân tôi. Nói khó nghe một chút, cô sống là người của tôi, chết cũng là ma của tôi! Cô suy nghĩ cho kỹ đi."

Từ Nam Phương không do dự lập tức ký tên rồi điểm chỉ.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân cười mỉa: "Nghe nói cô rất cần tiền", rồi bà ta quay sang nói với một người hầu chừng năm mươi tuổi đứng bên cạnh: "Nhân Hỷ, lát nữa đưa trước cho Nam Phương ba trăm nghìn, nếu không đủ thì nói lại với tôi."

Từ Nam Phương ngây người, chẳng lẽ Diệp Phi Vũ đưa ra lý do như vậy? Cô lập tức tỏ ra cảm kích, rối rít nói: "Đủ rồi ạ, đủ rồi ạ, cám ơn phu nhân, cảm ơn phu nhân..."

Nhà họ Hạ quả nhiên là đại gia, mặc dù Từ Nam Phương không biết tiền công của người ở thời buổi này là bao nhiêu nhưng khi cô theo người đàn ông tên Nhân Hỷ đi tới khu nhà dành cho người ở để lấy tiền, trông thấy khu nhà rộng rãi sáng sủa, mỗi người một phòng có nhà vệ sinh riêng, điều hòa, bình nóng lạnh đều có, trong lòng cô thầm nghĩ, đời sống người hầu thời buổi này so với trước kia được cải thiện hơn rất nhiều.

Tam phu nhân dường như vẫn chưa nghĩ ra để Từ Nam Phương đảm nhận công việc gì, đến khi Từ Nam Phương đã thay quần áo xong, đi theo Nhân Hỷ thăm quan toàn phủ một lượt cho quen đường đi lối lại. Nhân Hỷ vừa giới thiệu từng khu vực cho Từ Nam Phương, vừa nói rõ quy củ phép tắc của người làm ở đây. Từ Nam Phương ghi nhớ kỹ trong đầu.

Người hầu ở đây được phân cao thấp, Nhân Hỷ xem như chức vị cao nhất, được phân biệt bởi trang phục màu xanh da trời, thực ra có bốn người như vậy, thứ nhì là trang phục màu tro, có công việc cụ thể; cuối cùng là những người hầu mặc áo dài màu vàng đất, làm những việc vụn vặt hầu như có thể bắt gặp ở bất cứ đâu trong sân. Phụ nữ được phân cao thấp như vậy.

Trong phòng của tam phu nhân có bốn người hầu chức cao nhất, hai nam hai nữ.

https://thuviensach.vn

Hai cô gái đều là người ở bên cạnh hầu hạ tam phu phân, một cô tên là Liên Hương, một cô tên Liên Trân. Nhân Hỷ đưa Từ Nam Phương đi dạo một vòng xong, lại đưa cô tới trước mặt tam phu nhân.

Bà ta lúc này đã thay một bộ quần áo thoải mái, dễ vận động, ngồi trên tấm nệm đặt giữa một bãi cỏ trông rộng rãi, thoáng mát, mắt nhắm nghiền, hai tay chậm rãi mở ra vươn dài, một chân từ từ duỗi về sau. Từ Nam Phương lặng yên quan sát tam phu nhân vận động thân thể, một lúc sau bà ta lại đổi tư thế khác, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Tất cả người hầu nữ đều đứng khá xa, thậm chí cả chim cũng không dám đậu xuống bãi cỏ mà tản ra xung quanh kiếm ăn. Từ Nam Phương không biết tam phu nhân đang làm gì, nhưng cũng không hỏi, chỉ một mực đứng đợi đến khi bà ta mở mắt và đứng dậy. Liên Hương cầm một chiếc khăn mặt tới, giúp tam phu nhân lau mồ hôi, tam phu nhân bất ngờ giằng chiếc khăn, tức giận nói: "Ai bảo cô dùng khăn này? Cô không trông thấy trên khăn có hình con hổ à? Cô quên điều cấm kỵ nhà họ Hạ rồi hả?"

Mặt tam phu nhân biến sắc khiến Liên Hương khiếp sợ, cô ấy cúi đầu, lắp bắp giải thích: "Liên Hương nghĩ dẫu sao cũng đang ở trong vườn, không ai trông thấy..."

"Không ai?" Tam phu nhân cực kỳ bực bội với cách giải thích của Liên Hương, "Cô không trông thấy trong này vẫn còn một căn phòng sao? Lập tức quay về thành phố T cho tôi! Tôi đã nói với các người rồi, từng lời nói, từng hành động đều phải cẩn thận không để lại kẽ hở!" Liên Hương đã sợ hãi đến mức không nói được lời nào nữa, tam phu nhân mới quay người.

Bà ta không hề thị uy với Từ Nam Phương mà ngược lại, vui vẻ hòa nhã nhìn cô, thuận miệng hỏi: "Nam Phương, cô từng tập yoga bao giờ chưa?"

Bây giờ Từ Nam Phương mới chợt hiểu ra, vừa rồi tam phu nhân ngồi đó một lúc lâu hóa ra là tập yoga. Cô cũng biết môn yoga này, nó có tác dụng

https://thuviensach.vn

tương đương với tập dưỡng sinh truyền thống, nhưng vừa nãy cô không nhận ra tam phu nhân đang tập yoga. Dù sao đã bốn trăm năm rồi, cơ mà ngay cả một môn có lịch sử mấy ngàn năm cũng bị biến đổi.

Từ Nam Phương lắc đầu: "Nam Phương chỉ là một kẻ quê mùa, không được biết những thứ này."

Tam phu nhân cười nói: "Tôi thấy không phải, so với những người khác cô còn giỏi hơn nhiều." Ánh mắt sắc bén của bà ta phóng về phía Từ Nam Phương, cô chỉ có thể im lặng không nói, còn chưa hiểu rõ con người bà ta nên cô vẫn phải giấu tài.

Tam phu nhân nhận lấy ấm trà trong tay Liên Trân, uống một ngụm, không biết đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại quay đầu nói với Liên Trân: "Sau này không tập yoga nữa, lão gia không thích trò này."

Từ Nam Phương lập tức hiểu ra, tất cả mọi thứ ở cái nhà này đều phải xoay quanh lão vương gia. Chỉ vì sở thích của một mình ông ta mà nhà họ Hạ trên dưới đều phải nhất nhất làm theo, duy trì cách sống truyền thống.

Từ Nam Phương vừa nghĩ vừa đi theo tam phu nhân vào khu vườn đá. Đi đến cửa, tam phu nhân bỗng nhiên dừng chân: "Nhân Hỷ, thiếu gia về chưa?"

"Vừa về ạ." Nhân Hỷ cung kính đáp.

Tam phu nhân tiếp tục cất bước, không quên dặn dò thêm: "Gọi thiếu gia tới gặp tôi."

***

Lúc Hạ Giáng Tư tới nơi thì tam phu nhân đã thay một bộ đồ khác cực kỳ đúng phép tắc, từ đầu đến chân, từ khuy cổ đến vạt áo, đến đồ trang sức, mỗi phụ kiện đều được dùng cẩn thận, nếp vải phẳng phiu.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương lờ mờ đoán ra được sở thích thật sự của tam phu nhân. Bà ta vốn không kiêng kị gì văn hóa phương Tây, nhưng vì trong phủ này, kiến trúc, màu sắc lẫn trang trí đều nồng đậm mùi vị truyền thống nên cứ mỗi lần gặp gỡ trang trọng, bà ta đều sẽ ăn mặc đúng phong tục Trung Quốc.

Chỉ như vậy cũng đủ chứng tỏ nhà họ Hạ là một gia tộc bảo thủ nhưng chưa hề suy tàn. Vừa rồi nghe giới thiệu quy củ phép tắc trong nhà này mà Từ Nam Phương đã cảm thấy choáng váng. Tam phu nhân sinh ra là để làm con dâu nhà họ Hạ, đương nhiên phải tuân thủ chặt chẽ những lễ nghi rườm rà của nhà họ Hạ, ngay cả gặp con trai mình cũng phải nghiêm chỉnh, không dám mặc quần áo lúc nãy.

Lần này, Từ Nam Phương rốt cuộc đã nhìn cận cảnh Hạ Giáng Tư, khuôn mặt dễ nhìn như thiên sứ rớt xuống trần gian khiến người khác vừa nhìn đã thấy đáng yêu nhưng trên mặt cậu ta còn toát lên một vẻ lạnh lẽo, ánh mắt sáng nổi gân đỏ, giống như đã thức trắng một đêm, dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn, bất cần đời, chính cái dáng vẻ ấy đã làm giảm vẻ đẹp của đôi mắt đi một nửa.

Giống như Từ Nam Phương tưởng tượng, trong tay cậu ta đang bế con mèo Ba Tư lông trắng. Con mèo ngoan ngoãn cuộn mình trong vòng tay cậu ta, mắt lim dim như còn ngái ngủ.

Tam phu nhân trông thấy con trai, sắc mặt nhất thời sa sầm lại, chờ sau khi Hạ Giáng Tư cúi chào kèm theo câu chào "Mẹ!" giữa cái ngáp uể oải, bà ta liền nổi cơn thịnh nộ: "Trong mắt mày còn người mẹ này hả?"

Hạ Giáng Tư không đáp lại, vẻ mặt vẫn ủ rũ buồn ngủ, không mảy may để tâm tới sự giận dữ của tam phu nhân, có lẽ đã quen như cơm bữa rồi.

Từ Nam Phương bình thản quan sát hai mẹ con họ, vẻ mặt tam phu nhân càng thêm nặng nề: "Tối qua mày đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư lại ngáp một cái: "Ngủ trong phòng."

"Ngủ?" Tam phu nhân đập bàn, khiến con mèo trong Hạ Giáng Tư giật thót mình tỉnh dậy, tròn xoe mắt nhìn với vẻ cảnh giác.

"Ngủ là cái gối phải không?" Tam phu nhân hừ lạnh, "Lúc mẹ nói chuyện với mày, mày bỏ ngay con súc sinh kia xuống!"

Hạ Giáng Tư nhíu mày, càng ôm chặt con mèo trong tay. Thái độ bất kính, ngỗ ngược của cậu ta lập tức khiến tam phu nhân thêm phẫn nộ, bà ta chỉ tay vào Hạ Giáng Tư, nhưng lại nói với Từ Nam Phương: "Nam Phương, mang con mèo kia lại đây! Mau!"

Giọng nói nghiêm nghị của bà ta khiến Từ Nam Phương không dám chậm trễ dù chỉ nửa giây, cô bước lên phía trước, Hạ Giáng Tư vội vàng khom người, dang tay ra muốn ôm con mèo lại.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn Từ Nam Phương, đột nhiên cười: "Ồ, người mới hả? Chưa gặp bao giờ! Cô thật xinh đẹp!"

Cậu ta không nói gì còn tốt, đằng nay lại dám buông lời chọc ghẹo trước mặt mẹ mình, không coi bà ta ra gì, tam phu nhân tức giận đến mức không màng hình tượng, cầm tách trà hất thẳng vào chân con trai, cái tách rơi xuống đất vỡ tan, trà bắn tung tóe: "Hỗn xược! Mày thực sự muốn làm mẹ mày tức chết hả? Biết đường lập tức cút về thành phố T cho mẹ!"

Nghe tới thành phố T, Từ Nam Phương đột nhiên căng thẳng, cô vội cúi đầu, tay vẫn ôm con mèo, nói: "Thiếu gia giao con mèo cho tôi đi."

Mặc kệ lời cảnh cáo của tam phu nhân, Hạ Giáng Tư chớp mắt mỉm cười lạnh lùng nhìn Từ Nam Phương, gí sát mũi vào người cô: "Cô thơm quá! Dùng nước hoa gì thế? À, muốn bế Tiểu Bạch thì cứ bế đi!" Hạ Giáng Tư đột nhiên trở nên rộng rãi.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương thầm thở dài một hơi, chỉ coi lời trêu đùa của cậu ta như gió thoảng bên tai nhưng tam phu nhân thì đã mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói với Nhân Hỷ: "Từ bây giờ trở đi, phái người đi theo thiếu gia, không có sự cho phép của tôi thì không được để thiếu gia rời khỏi phòng nửa bước!"

Nhân Hỷ trộm nhìn Hạ Giáng Tư, muốn nháy mắt ra hiệu cho cậu ta nhưng Hạ Giáng Tư vẫn tiếp tục ngỗ ngược: "Mẹ có tư cách gì mà giam lỏng con? Tháng trước con đã tròn mười tám tuổi rồi! Theo luật pháp Trung Quốc, con đã có đủ năng lực hành vi dân sự, mẹ không có quyền cản trở tự do của con."

Từ Nam Phương đứng bên cạnh cậu ta, ngoài mặt thản nhiên không biểu cảm nhưng trong lòng lại cười thầm, tên Hạ Giáng Tư này còn muốn nói chuyện đạo lý với cả mẹ mình nữa sao!

Quả nhiên, tam phu nhân ngoảnh mặt làm ngơ với cái lý lẽ của con trai mình, bà ta lại lệnh cho Nhân Hỷ: "Thiếu gia thích thế nào thì làm thế đi! Ông đi điều tra cho tôi tối qua thiếu gia tụ tập với đám lêu lổng nào? Sai người đánh chúng tới mạng cho tôi, xem bọn chúng con dám xúi thiếu gia hay không?"

Nhân Hỷ có vẻ như muốn nói đỡ cho Hạ Giáng Tư, khó xử mở miệng: "Phu nhân, thiếu gia một mình ra ngoài, Nhân Hỷ không biết thiếu gia đi với ai..."

Ông ta còn chưa nói hết câu, ánh mắt sắc nhọn như mũi tên của tam phu nhân đã bắn thẳng vào ông ta: "Không biết? Không biết thì đánh toàn bộ những kẻ đã chơi cùng một chỗ với thiếu gia! Làm thế nào ông còn để tôi phải dạy sao? Nếu ông không làm thì có người khác làm!"

Nhân Hỷ không dám nói nữa, đành vâng vâng dạ dạ nhận lệnh.

Lúc này Hạ Giáng Tư mới tái mặt, chằm chằm nhìn mẹ mình: "Mẹ dựa vào cái gì mà đòi đánh bạn con?"

https://thuviensach.vn

"Ai bảo chúng nó không dạy điều tốt cho mày?" Tam phu nhân đắc ý, "Con trưởng thành rồi, muốn làm gì cũng được, mẹ chỉ có thể quản người khác thôi! Sau này con ra ngoài chơi bời với ai, mẹ liền đánh gãy chân kẻ đó!"

Thấy Hạ Giáng Tư run rẩy, tam phu nhân đứng dậy đi tới gần con trai, nửa khuyên răn, nửa uy hiếp: "Nếu con không muốn người khác bị liên lụy thì hãy ngoan ngoãn ở trong nhà học Quản lý cho tốt, nếu con dám dở trò trước mặt ông con, con tự biết hậu quả."

Hạ Giáng Tư nghe những lời này của mẹ mình, đôi môi mỏng thoáng cái tái nhợt, cười lạnh lùng: "Mẹ ghét con vì con không có chí tiến thủ thì đừng có sinh con ra! Sinh ra rồi lại không hài lòng, sao không ra ngoài mà tìm thằng khác về làm con trai!" Hạ Giáng Tư không chống lại được mẹ mình, chỉ có thể đấu võ mồm như thế. Cậu ta giành lại con mèo từ trong tay Từ Nam Phương, thuận tay đẩy một cái.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Hạ Giáng Tư lại giận cá chém thớt, trút giận lên người mình, cô không kịp phản ứng, lảo đảo ngã trên đất. Tam phu nhân lại càng tức giận: "Đỡ người ta dậy! Mày đúng là một đứa không có tiền đồ! Hỗn xược, vô dụng!"

"Sao con phải đỡ?" Hạ Giáng Tư cười khỉnh, "Con đâu có bất kính với mẹ, con làm gì sai sao?"

Từ Nam Phương rùng mình, một đứa con trai ngỗ ngược, một bà mẹ coi con trai mình là công cụ, chỉ có điều những lúc chiến tranh, dường như người thua luôn là đứa con.

Từ Nam Phương chống cánh tay còn đau nhức nhấc người dậy: "Thiếu gia có bực tức gì cứ trút lên người Nam Phương, phu nhân cũng chỉ vì muốn tốt cho thiếu gia, sau này trưởng thành rồi thiếu gia sẽ hiểu nỗi khổ tâm của phu nhân. Trên đời này làm gì có người làm mẹ nào lại không yêu

https://thuviensach.vn

thương con mình..." Quan sát thấy thời cơ thích hợp, Từ Nam Phương liền tranh thủ lấy lòng tam phu nhân.

Quả nhiên, cô nói đỡ cho bà ta lại càng khiến cho Hạ Giáng Tư thêm bất mãn, nhưng đổi lại khiến tam phu nhân nhìn cô bằng một ánh mắt khác, thậm chí sự phẫn nộ cũng vơi đi phần nào.

Hạ Giáng Tư hừ lạnh một tiếng với Từ Nam Phương, lầm bầm gì đó trong miệng thì bị tam phu nhân liếc tới, quở trách: "Nam Phương chỉ là một cô gái nông thôn nhưng còn hiểu chuyện hơn cả mày! Mày đúng là đã làm phí bao nhiêu năm đèn sách!"

Hạ Giáng Tư bị mẹ dạy dỗ nửa ngày, mất hết kiên nhẫn, hai hàng lông mày nhíu lại, cậu ta tới gần Từ Nam Phương, nụ cười giảo hoạt. Từ Nam Phương tóm chặt lấy vạt áo, cô biết rõ, mình nói đỡ cho tam phu nhân, Hạ Giáng Tư không dám xấc xược với bà ta thì sẽ trút giận lên đầu mình. Cô trông thấy nụ cười ác ý trên mặt cậu ta, vội vàng cúi gằm mặt, quỳ gối nói với vẻ đáng thương: "Thiếu gia, tất cả sai trái gì đều là lỗi của Nam Phương, nhưng tam phu nhân lúc nào cũng yêu thương, lo lắng cho thiếu gia, thiếu gia không nên đối đầu với phu nhân làm gì, đấy là điều làm tổn thương những người làm cha mẹ nhất." Cô vừa nói, nước mắt vừa tuôn rơi.

Mọi người đều không ngờ Từ Nam Phương sẽ quỳ xuống, mặc dù gia đình này rất truyền thống nhưng hành lễ bằng quỳ gối như vậy cũng không nhiều. Hạ Giáng Tư kinh ngạc đến mức khựng chân lại, đứng ngây người.

Tam phu nhân đi thẳng tới trước mặt Từ Nam Phương, nghiễm nhiên giơ tay tới trước mặt cô: "Nam Phương, đứng lên đi, cô sao phải làm vậy?"

Từ Nam Phương lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn tam phu nhân. Bà ta nhìn đôi mắt đẫm lệ của cô, rồi lại nhìn con trai mình, tức giận nói: "Đồ vô dụng, chỉ biết bắt nạt người khác! Dọa người ta đến mức sợ phát khóc rồi đây này."

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư hoàn toàn không ngờ mẹ mình lại bảo vệ một người hầu như vậy. Ngay cả Từ Nam Phương cũng hết sức ngạc nhiên vì hiệu quả của việc mình giả vờ đáng thương, cô lắc đầu, dè dặt nói: "Không phải, không liên quan tới thiếu gia, chỉ vì Nam Phương từ nhỏ đã không có mẹ, được chứng kiến sự quan tâm, lo lắng của phu nhân dành cho thiếu gia nên nhất thời xúc động." Sau đó cô tiếp tục bất chấp hậu quả, khuyên can Hạ Giáng Tư: "Xin thiếu gia thứ lỗi cho Nam Phương cả gan nói mấy câu, thiếu gia thật sự có phúc mà không biết hưởng. Phu nhân trách móc thiếu gia nặng nề cũng chỉ vì mong muốn thiếu gia thành tài, nếu không thì sao phu nhân phải làm vậy?"

Lời lẽ của cô lập tức khơi dậy sự đồng cảm của tam phu nhân, bà ta nắm tay Từ Nam Phương đến khi cảm thấy lòng bàn tay ấm lên mới buông ra, nhìn cô chan chứa sự dịu dàng. Rồi bà ta mỉm cười, trong ánh mắt toát lên vẻ bất đắc dĩ: "Nam Phương, tôi có thể tìm được một người như cô hầu hạ bên cạnh cũng coi như được an ủi phần nào.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Người Hầu Tri Kỷ

Tam phu nhân lơ đễnh lướt ánh mắt qua Hạ Giáng Tư và những người hầu khác, giống như muốn nói với họ rằng cô hầu mới Từ Nam Phương chính là tri kỷ của mình.

Từ Nam Phương cũng nhìn thoáng qua họ, nhận ra vẻ đố kỵ và khinh thường hiện rõ trên mặt hai người hầu thân cận nhất của tam phu nhân là Liên Trân và Liên Hương. Cô chợt nghĩ có phải bản thân đã quá lộ liễu hay không? Chỉ vì khi nghe tới thành phố T, trong lòng cô rất lo lắng, nên nhất thời tóm chặt lấy cơ hội, muốn tranh thủ chiếm được lòng tin của tam phu nhân, không ngờ lúc này lại bị người khác ghen ghét. Có điều, những lời cô vừa nói đã đem đến cho tam phụ nhân sự an ủi và đồng cảm, dường như đã đánh trúng vào tâm tư sâu kín nhất của bà ta.

Từ Nam Phương mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp nghĩ thông đã thấy Hạ Giáng Tư tiếp tục tới gần mình, nụ cười ẩn ý của cậu ta khiến cô căng thẳng hẳn lên.

"Giáng Tư! Mày đừng có nghĩ tới chuyện làm khó Nam Phương!" Tam phu nhân đã ra mặt giúp cô giải vây, đây chính là điều mà Từ Nam Phương muốn. Cô sợ hãi nhìn Hạ Giáng Tư, nhưng hàng lông mày nhăn nhíu của cậu ta đã giãn ra, nụ cười xấu xa chợt biến thành dịu dàng, giọng nói không còn ngỗ ngược nữa: "Nam Phương là người mẹ thích nhất, con sao dám làm khó?"

Từ Nam Phương ngẩng đầu lên nhìn Hạ Giáng Tư, không đoán ra cậu ta ngấm ngầm ý đồ gì.

https://thuviensach.vn

Không ngờ Hạ Giáng Tư lại trở nên ôn hòa với mình, cậu ta ôm con mèo Ba Tư đang lười biếng liếm móng vuốt, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng có thể nhận ra cậu ta đang giả vờ.

"Hơn nữa, những gì chị Nam Phương nói vừa rồi hình như cũng khiến tôi hiểu ra nhiều điều." Hạ Giáng Tư cười với mẹ mình: "Mẹ, con cũng biết là mẹ muốn tốt cho con. Thật đấy, con biết con không nên đối đầu với mẹ khiến mẹ tức giận, sau này con sẽ không ra ngoài lêu lổng cùng bọn họ nữa."

Tam phu nhân nghe Hạ Giáng Tư nói vậy thì lấy làm lạ, vẻ hiểu chuyện và nghe lời của cậu ta khiến bà ta bán tín bán nghi dò hỏi: "Mày thật sự biết mẹ có nỗi khổ tâm? Không phải mày lại lừa mẹ đấy chứ?"

Ha Giáng Tư gật đầu, nhìn Từ Nam Phương, nói với vẻ vô cùng thành khẩn: "Đúng vậy, Nam Phương nói rất đúng, là con đang sống trong phúc mà không biết hưởng phúc, nếu phải đợi đến khi mất đi mẹ con mới biết quý trọng thì có phải đã quá muộn rồi không?"

Tuy rằng câu nói của cậu ta không được dễ nghe cho lắm nhưng cũng khiến cho vẻ mặt tam phu nhân trở nên tươi tắn. Từ Nam Phương nhìn bà ta, thầm nghĩ, đúng là chỉ có người làm mẹ mới như vậy, con người ta không phải vì một hai câu nói mà đã nhanh chóng hối cải, tam phu nhân yêu thương con trai mình nên mới dễ dàng tin tưởng lời dối trá của cậu ta.

Cứ như thế cơ hội để Hạ Giáng Tư tiếp cận Từ Nam Phương càng thêm dễ dàng hơn. Cậu ta đặt con mèo Ba Tư vào lòng cô, Từ Nam Phương khó hiểu không dám nhận lấy. Con mèo kia nghểnh đầu lên như muốn thu mình trong vòng tay của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư tỏ ra hồn nhiên: "Chị Nam Phương, Tiểu Bạch thích chị!" Ý của cậu ta là muốn cô ôm lấy Tiểu Bạch.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương hết sức ngạc nhiên, ngây người đưa tay ra đón lấy Tiểu Bạch, trong lòng bất an, Hạ Giáng Tư chẳng qua đang diễn trò, cô không hiểu cậu ta muốn làm gì?!

Hạ Giáng Tư nói với tam phu nhân: "Mẹ xem Tiểu Bạch và chị Nam Phương có phải cũng rất có duyên không? Hay là mẹ để chị Nam Phương sang làm người hầu của con, à không, để chị Nam Phương quản lý con?"

Từ Nam Phương suýt nữa đứng không vững, rốt cuộc đã hiểu Hạ Giáng Tư giở trò gì với mình. Hiện giờ cô đang có tam phu nhân làm lá chắn, nhưng nếu tới bên cạnh Hạ Giáng Tư làm người hầu cho cậu ta thì rõ ràng tam phu nhân trở thành nước xa không cứu được lửa gần, về cơ bản bà ta sẽ không thể kiểm soát được tình hình.

Từ Nam Phương nhìn tam phu nhân, bà ta cũng có vẻ không vừa ý: "Nam Phương rất hiểu lòng mẹ, mẹ không nỡ để cô ấy đi."

Từ Nam Phương vội nói: "Đúng vậy thiếu gia, Nam Phương mới đến, nhiều phép tắc còn chưa hiểu hết, chỉ sợ sẽ hầu hạ thiếu gia không chu đáo."

Hạ Giáng Tư vẫn không chịu buông tha: "Mẹ, mấy người hầu chỗ con đều không được việc gì cả, đâu có hiểu chuyện như chị Nam Phương? Mẹ, con cảm thấy chị Nam Phương và Tiểu Bạch rất hợp nhau, con sẽ sẵn sàng nghe lời chị ấy..."

Từ Nam Phương nghiến chặt răng, thủ đoạn của tên Hạ Giáng Tư này quả nhiên là vô lại, cô vừa nhìn đã biết hắn ta đóng kịch nhưng lại không thể vạch trần được, bằng không sẽ uổng công lấy lòng tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư "tốt bụng" nhắc tới chuyện này, tam phu nhân miễn cưỡng gật đầu: "Kể ra thì cũng cần phải có một người đáng tin ở chỗ con! Nam Phương, cô nghĩ thế nào?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương khó xử nhưng vẫn kiên trì: "Có thể làm việc cho phu nhân đã là vinh hạnh của Nam Phương, Nam Phương chỉ lo mình vừa mới tới đây, không hiểu chuyện lại làm sai việc gì..."

Cô còn chưa nói hết, cô gái tên Liên Hương đã tiến đến bên cạnh tam phu nhân, nói: "Phu nhân, nếu người ta đã không muốn đi, Liên Hương xin nguyện san sẻ với phu nhân. Liên Hương sẽ không bao giờ khước từ điều gì phu nhân sai bảo."

Từ Nam Phương nghe ra giọng điệu châm chọc, gây sự của Liên Hương nhưng cũng không lên tiếng cãi lại. Tên Hạ Giáng Tư kia tuổi nhỏ mà tâm địa không hề tốt chút nào, cô đương nhiên không muốn ở bên cạnh cậu ta. Dù sao cậu ta cũng là con trai của phu nhân, một khi bị cậu ta hãm hại, cho dù cô hoá giải được thì Hạ Giáng Tư sẽ không bao giờ bị phạt nghiêm, còn nếu như bị "trúng chiêu" thì bị đuổi ra khỏi nhà là một kết cục tất yếu.

Nhưng việc Liên Hương tự tiến cử bản thân cũng không nhận được sự khen ngợi của tam phu nhân. Bà ta lườm Liên Hương, ánh mắt như cảm thấy Liên Hương có ý đồ riêng.

Tam phu nhân lại nhìn Từ Nam Phương, tươi cười nói: "Nam Phương, tôi rất yên tâm về cô, mặc dù mới tới nhà họ Hạ nhưng lại hiểu lễ nghi phép tắc hơn những người khác. Cô thay tôi trông coi Giáng Tư là tôi yên tâm rồi."

Nụ cười của tam phu nhân khiến Từ Nam Phương không thể lẩn trốn.

"Nam Phương, cô chỉ việc thay tôi quản lý nó, nếu như nó làm sai việc gì cô cứ việc mắng nó, không cần nể nang. Biết chưa?"

Hạ Giáng Tư nghe thấy mẹ nói vậy, nỗi tức giận trên mặt biến mất, thay bằng nụ cười tươi tắn nhìn Từ Nam Phương.

https://thuviensach.vn

"Nam Phương? Thế nào? Có bằng lòng không? Nếu không thì tôi sẽ..." Tam phu nhân nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm.

Từ Nam Phương ra sức lắc đầu, sợ hãi nói: "Phu nhân, Nam Phương bằng lòng. Chỉ cần phu nhân giao phó, Nam Phương đều sẵn sàng làm!" Cô ngẩng đầu, mỉm cười lại với Hạ Giáng Tư, sau đó nhìn tam phu nhân tỏ vẻ biết ơn.

Từ Nam Phương cười thầm, xem ra, vị tam phu nhân này đã quyết tâm muốn cô đi theo Hạ Giáng Tư. Dù ngoài miệng bà ta nói là tín nhiệm cô nhưng cô cũng chỉ là một người mới đến, ngay cả tính cách cô thế nào bà ta còn chưa rõ, nếu như muốn tìm người trông coi con trai mình thì lẽ ra bà ta nên để một ngòi ở bên mình lâu năm và hiểu rõ mình như Liên Hương đi mới yên tâm, không phải sao? Nghĩ thế nào cũng thấy vị tam phu nhân này đang "tát nước theo mưa", muốn đuổi cô tới chỗ của Hạ Giáng Tư.

Từ Nam Phương không biết tam phu nhân đang diễn trò gì nhưng trong lòng cô đã hạ quyết tâm, một khi mẹ con họ đã muốn diễn kịch với mình thì mình vờn lại một chút cũng có sao đâu.

Lúc ôm con mèo Ba Tư đi theo Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương vẫn giữ vẻ mặt tươi cười. Cô tranh thủ liếc nhìn đám người còn lại, có người hả hê trước tình cảnh khốn đốn của cô, có kẻ thì lại tỏ vẻ hằn học.

Có lẽ đối với một số người thì hầu hạ vị công tử này là một công việc béo bở, nhưng với một số khác thì đó lại không phải chuyện hay ho gì.

Từ Nam Phương vừa đi vừa nghĩ ngợi, liệu có phải đã biểu hiện có phần hơi quá trước mặt tam phu nhân rồi không? Thế nên mới khiến bà ta nghi ngờ, dù biết rõ con trai mình không thật tâm hối cải nhưng vẫn đồng ý để cô đi cùng cậu ta, nói là làm người quản lý nhưng thực chất là muốn ăn miếng trả miếng, mượn tay Hạ Giáng Tư chỉnh đốn cô, sau đó bà ta sẽ tìm cớ đuổi cô ra khỏi nhà?

https://thuviensach.vn

Mải mê suy nghĩ, cô chợt nhận ra mình đã sang khuôn viên mà Hạ Giáng Tư ở từ lúc nào không biết.

Trong khuôn viên trồng đầy trúc, giữa vườn trúc rậm rạp thấp thoáng một gian nhà, còn có một con kênh nhỏ uốn khúc quanh co, hai bờ được nối bằng một cây cầu nhỏ, nước chảy cuồn cuộn. Toàn bộ khuôn viên được sắp xếp theo một bố cục kỳ lạ, dường như để phô trương sự cách biệt của chủ nhân nơi này với những người thế tục bình thường.

Từ Nam Phương đi theo Hạ Giáng Tư qua cây cầu, trông thấy trong cái ao nhỏ bên cạnh con kênh có mấy bông hoa súng, không kìm được lên tiếng: "Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu[1]."

[1] Một câu trích trong đoản văn Ái liên thuyết của tác giả Chu Đôn Di. Ngụ ý, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Hạ Giáng Tư ngoái đầu lại liếc cô một cái, Từ Nam Phương cười hiền lành: "Trông thấy hoa sen, đột nhiên trong lòng có chút cảm khái nên tùy tiện thốt ra, mong thiếu gia đừng quở trách."

Hạ Giáng Tư hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Thấy cậu ta không mắng mình, Từ Nam Phương lại nói tiếp: "Không biết vì sao đi tới đây tôi lại cảm thấy nơi này đặc biệt hơn những nơi khác. Nam Phương chỉ là một kẻ quê mùa nhưng vẫn có thể nhận ra phong cảnh ở đây không giả tạo mà rất tự nhiên, như chốn bồng lai tiên cảnh." Cô vờ tỏ ra ngờ nghệch, chân thành khen cảnh vật nơi này.

Hạ Giáng Tư bây giờ mới dừng chân rồi nhìn về phía hai người canh cổng mặc áo màu nâu đất: "Đóng cửa!" Sau đó lại quay đầu lại nói với Từ Nam Phương: "Cô đang nịnh bợ tôi đấy à? Ha ha, những kẻ chuyên gia nịnh nọt mẹ tôi quả nhiên rất biết nói những lời dễ nghe. Tuy nhiên, cô nịnh nọt bây giờ đã muộn rồi."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương chợt rùng mình, mặc dù tên Hạ Giáng Tư này trông có vẻ không mấy thông minh nhưng lại có thể nhìn ra cô là bề dưới trung thành của tam phu nhân, đã vậy thì cô có nói gì cũng vô ích, chưa biết chừng còn lắm lời lắm họa.

Từ Nam Phương im lặng đi theo Hạ Giáng Tư vào nhà. Cậu ta xông thẳng vào phòng riêng của mình. Từ Nam Phương có phần bất an, không rõ anh chàng miệng còn hơi sữa, có phần ngỗ ngược này sẽ dùng chiêu bài đau đầu nào để đối phó với mình.

Ngờ đâu, Hạ Giáng Tư căn bản chẳng buồn để ý tới Từ Nam Phương. Cậu ta vào phòng riêng của mình, bỏ lại một mình cô đứng ngoài cửa.

Từ Nam Phương đang ngơ ngác đứng như trời trồng bên ngoài thì một cô bé người hầu chừng mười tám, mười chín tuổi đi vào. Cô bé nhìn Từ Nam Phương, rồi kéo ống tay áo cô, thì thầm hỏi: "Chị là ai?"

Từ Nam Phương vừa định lên tiếng thì cô bé kia "suỵt" một cái, ý báo cô nhỏ giọng: "Thiếu gia mệt rồi, đang ngủ trong phòng."

Từ Nam Phương gật đầu, nghĩ bụng hóa ra vị thiếu gia kia còn chưa ngủ đủ, chắc đợi ngủ dậy rồi mới nghĩ được biện pháp đối phó với cô. Từ Nam Phương vô tư nhắc tới tam phu nhân: "Tôi là người mới tới hôm nay, phu nhân sai tới đốc thúc thiếu gia học tập, mỗi ngày đều phải báo cáo lại với phu nhân."

Sau khi nghe nhắc tới tam phu nhân, quả nhiên cô bé kia phải thay đổi cái nhìn dành cho Từ Nam Phương, cô lại tranh thủ nói tiếp: "Nhưng mà tôi mới đến, không hiểu rõ lắm quy tắc trong phủ, xin hỏi chị tên gì? Tôi tên là Nam Phương, sau này mong chị giúp đỡ."

"Khụ! Chị cái gì chứ! Em tên là Liên Bồng, hiện tại đang hầu hạ thiếu gia, chị Nam Phương gọi là Nam Phương luôn hả?" Cô bé Liên Bồng này hỏi chuyện vô cùng khách khí.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương gật đầu, quả nhiên ánh mắt Liên Bồng lại càng thêm phần ngưỡng mộ.

Từ Nam Phương lúc này đã hiểu, trong phủ này người hầu đều được đặt lại tên, lấy chữ Liên làm đệm, chỉ có duy nhất mình cô được giữ lại tên thật của mình. Đây là điều ngoại lệ, chính ngoại lệ này khiến Liên Bồng tin rằng cô không phải người hầu bình thường. Từ Nam Phương muốn "cắm rễ" ở đây, lại thấy cô bé Liên Bồng này thật thà, chất phác, liền chủ động làm quen, chốc lát hai người đã trở thành chị em thân thiết.

Liên Bồng chợt lên tiếng: "À đúng rồi, để em đi giúp chị chuẩn bị nước nóng tắm rửa."

Từ Nam Phương lấy làm lạ: "Không cần đâu, chỗ chị được sắp xếp ở cách chỗ này không xa lắm, làm việc xong, buổi tối chị quay về bên kia tắm giặt cũng được."

Liên Bồng phì cười: "Đúng là chị còn chưa biết nhiều chuyện, các người hầu khác đều được thu xếp chỗ ở nhưng thiếu gia chúng ta rất đặc biệt, tất cả người hầu của thiếu gia đều được ngủ lại nơi này."

"Đều ngủ ở đây?" Từ Nam Phương còn đang ngơ ngác không hiểu thì đã bị Liên Bồng kéo vào trong gian nhà kế bên, mọi đồ đạc thiết bị trong nhà đều được bày biện theo phong cách cổ xưa, nhưng riêng phòng tắm lại cực kỳ xa hoa và hiện đại, tất cả đều trắng muốt trang nhã, sàn nhà lát gạch màu xanh lục, chính giữa là một cái bồn tắm lớn.

Liên Bồng tiến đến dúi vào tay Từ Nam Phương một cái lọ, nói: "Thiếu gia thích nhất mùi hương này. Chị dùng cái này tắm gội qua đi nhé, sau đó lại xoa nước hoa này lên, nếu không thiếu gia lại cằn nhằn."

Mặt Từ Nam Phương biến sắc: "Sao chị phải xoa nước hoa thiếu gia thích? Rốt cuộc là có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Liên Bồng tươi cười: "Chị không biết thật hay giả vờ thế? Trước khi thiếu gia đưa chị về đây có phải đã khen chị xinh đẹp, người chị rất thơm không?"

Từ Nam Phương sững sờ, chợt như hiểu ra điều gì: "Thiếu gia đều nói với mọi người câu này hả?"

"Nói với tất cả các cô gái ở đây! Theo em biết, mấy chị em khác trong phủ đều được nghe cậu chủ khen như vậy rồi, kể cả Liên Hương, nhưng mà Liên Hương là người theo hầu phu nhân nên không thể tới đây, em nghe nói chị ấy vì chuyện này mà cực kỳ buồn bực." Liên Bồng bổ sung: "Ai bảo thiếu gia của chúng ta trẻ tuổi, phong lưu chứ, vẻ ngoài đẹp trai, lại đang thời kỳ trưởng thành, tràn đầy tinh lực. Mặc dù thiếu gia thích đi trêu hoa ghẹo bướm nhưng mọi người ai cũng tình nguyện được thiếu gia trêu ghẹo." Liên Bồng nói đến đây, trên mặt còn ửng hồng, "Chị đừng tin lời thiếu gia khen người khác thơm, thực ra thiếu gia thích nhất vẫn là mùi hương này..."

Cô bé nói với vẻ đầy phấn khích, xen lẫn một chút mơ mộng của thiếu nữ. Từ Nam Phương chỉ cảm thấy mất tự nhiên, lạnh lùng nói: "Ý em là sao? Em bảo chị tắm rửa, dùng nước hoa, là để tới phục vụ thiếu gia sao?"

"Người hầu trong vườn Thanh Tông sau khi tới đều như vậy, hằng ngày tắm rửa, hằng ngày..." Liên Bồng đang nói, chợt dừng lại ngước nhìn Từ Nam Phương. Nhận thấy sắc mặt đã sa sầm của người đối diện, Liên Bồng mới phát hiện mình lỡ lời, vội chữa: "Không phải, chị hẳn là ngoại lệ, chị là do phu nhân sai tới..."

Từ Nam Phương cũng không có ý định so đo với Liên Bồng, cô chỉ thờ ơ thăm dò: "Theo những gì em nói, tất cả các cô gái làm người hầu trong vườn Thanh Tông đều đã từng lên giường với thiếu gia?"

https://thuviensach.vn

Liên Bồng nhìn Từ Nam Phương, không dám trả lời. Từ Nam Phương lập tức tỏ ra nhã nhặn, kéo tay áo Liên Bồng: "Em gái, mau nói với chị đi, chị vừa mới tới, chưa từng nghe cái chuyện dọa người kiểu này. Chị thấy ở đây cũng phải có tới bảy tám hay mười cô hầu phải không?"

Thấy sắc mặt Từ Nam Phương đã trở lại bình thường, Liên Bồng mới yên tâm một chút: "Đâu chỉ có trong vườn Thanh Tông, thiếu gia không biết đã thân mật với bao nhiêu người rồi." Cô bé lè lưỡi, "Nhưng mà vì thiếu gia ở đây nên nếu nói người hầu trong này chưa từng làm chuyện đó với thiếu gia thì có đánh chết cũng không ai tin."

"Thế phu nhân biết không?" Từ Nam Phương thuận miệng hỏi, "Chị thấy phu nhân rất nghiêm khắc với thiếu gia, chẳng lẽ lại cho phép thiếu gia làm càn như vậy sao?"

Liên Bồng mỉm cười: "Chuyện gì có thể giấu được phu nhân chứ? Phu nhân cũng không phải mặc kệ thiếu gia, nhưng có muốn quản cũng không được! Thiếu gia từ nhỏ đã luôn đối đầu với phu nhân, phu nhân càng tức giận thì thiếu gia càng thích thú. Thế nên người hầu bên cạnh phu nhân, thiếu gia lại càng phải nghĩ cách để đưa về."

"Nghĩ cách đưa về?" Từ Nam Phương nửa hiểu nửa không.

"Đúng thế?" Liên Bồng gí sát vào tai Từ Nam Phương mà thì thầm, "Trong vườn Thanh Tông này vốn dĩ có hai người là theo hầu phu nhân, ăn nói không dễ nghe chút nào, sau khi bị thiếu gia lừa lên giường, bọn họ liền tự coi mình là người của thiếu gia. Vậy nên phu nhân mới không cho phép Liên Hương và Liên Trân tiếp cận thiếu gia, nhưng mà thực ra thiếu gia cũng chẳng ưa gì hai người họ." Liên Bồng cười hả hê.

Có lẽ sợ bị Từ Nam Phương hiểu lầm, Liên Bồng vội vàng bổ sung: "Nhưng chị khác họ, chị là do phu nhân sai đến, thiếu gia hẳn là sẽ không, à mà, nhất định sẽ không dám làm bậy."

https://thuviensach.vn

"Khác?" Từ Nam Phương lạnh lùng cười, tam phu nhân thật sự bị con trai lừa đến mụ mẫm đầu óc, muốn sai cô tới quản thúc Hạ Giáng Tư, hay là bà ta đang thuận nước đẩy thuyền để mượn dao giết người? Có lẽ bà ta đã biết con trai mình phóng túng vô độ, biết rõ cậu ta và người hầu trong nhà đều không thể giữ quan hệ trong sáng nên mới cố tình đẩy cô vào cái hố lửa này, bất kể Hạ Giáng Tư có động thủ với cô hay không, cô cũng không thể nào chứng minh rõ ràng được.

Quả nhiên là một chiêu kín đáo! Từ Nam Phương cười nhạt, tam phu nhân biết rõ Hạ Giáng Tư thích xuống tay với những người trung thành của bà nên cố ý tỏ ra tin tưởng Từ Nam Phương trước mặt Hạ Giáng Tư. Lúc Hạ Giáng Tư nổi giận bất mãn, bà ta còn ra mặt bảo vệ cô, kích động thêm ý chí phản kháng của Hạ Giáng Tư. Sau đó, khi Hạ Giáng Tư đã vờ ngoan ngoãn nghe lời, tam phu nhân tỏ rõ sự vui mừng của mình, bức Hạ Giáng Tư phải chủ động đề nghị đưa Từ Nam Phương đi.

Đến lúc này, tam phu nhân vẫn còn làm bộ làm tịch, không mất chút sức lực nào mà vẫn thành công đẩy Từ Nam Phương vào vườn Thanh Tông, còn có thể khiến cho con trai mình dồn sự oán giận lên người Từ Nam Phương.

Tuy nhiên tam phu nhân vì sao phải làm vậy, Từ Nam Phương hoàn toàn không hiểu. Nếu bà ta nhìn thấu sự ngụy trang của cô, nhìn thấu mưu đồ đang che giấu của cô thì chỉ cần trực tiếp đuổi cô ra khỏi nhà là được, không phải sao? Đằng này, bà ta lại đẩy cô tới chỗ con trai bà ta, rốt cuộc là muốn diễn vở tuồng nào?

Từ Nam Phương còn đang chìm trong suy nghĩ thì Liên Bồng đã chuẩn bị nước tắm xong xuôi, bày đồ tắm ra đầy đủ, cô bé thân thiết nói với Từ Nam Phương: "Chị tắm trước đi, phòng bên cạnh chính là phòng khám. Hằng ngày, có thể tới kiểm tra sức khỏe bất cứ lúc nào."

https://thuviensach.vn

"Kiểm tra sức khỏe?" Từ Nam Phương mờ mịt không hiểu, "Vì sao ngày nào cũng phải kiểm tra?"

Lần này đến lượt Liên Bồng kinh ngạc: "Chẳng lẽ chị không biết những cô gái tới nhà họ Hạ làm người hầu đều phải có vóc dáng đạt chuẩn, sức khỏe bình thường. Thế nên mỗi tuần còn phải đo huyết áp một lần, mỗi tháng thử máu một lần."

Từ Nam Phương lắc đầu: "Lắm chuyện thế! Thử máu nữa ư?" Cô khá mẫn cảm với cụm từ này, có cảm giác chuyện bé xé ra to.

Liên Bồng lại càng ngạc nhiên: "Lúc tới đây chị không phải kiểm tra sức khỏe à?" Trông bộ dạng ngơ ngác của Từ Nam Phương, Liên Bồng không nhịn được đưa tay lên che miệng, "Chị còn nghiễm nhiên được bớt cả một cửa kiểm tra sức khỏe sao? Ô dù của chị cũng thật là quá to..."

https://thuviensach.vn

Chương 21: Thiếu Gia Quân Trừng

Từ Nam Phương rốt cuộc đã hoàn toàn hiểu ra, hễ là tôi tớ nhà họ Hạ thì trước khi vào phủ đều phải trải qua đủ loại kiểm tra, giống như cung nữ trước khi nhập cung buộc phải thông qua sàng lọc kỹ càng. Nhưng Từ Nam Phương chưa hề trải qua bất cứ một cuộc tuyển chọn nào mà đã được tam phu nhân trực tiếp nhận làm người hầu kề cận. Bảo sao Liên Bồng lại lấy làm ngạc nhiên đến như vậy.

Từ Nam Phương run sợ trong lòng, Diệp Phi Vũ kia rốt cuộc đã nói gì với tam phu nhân? Chắc chắn anh ta không chỉ nói một cách đơn giản rằng cô đang rất cần tiền nên cam tâm tình nguyện làm người hầu kẻ hạ. Theo những gì Liên Bồng nói, muốn bước chân vào nhà họ Hạ thì người quen cũng không đủ, nhất định phải có ô dù lớn. Diệp Phi Vũ kia có thể trực tiếp đưa cô vào làm ở trong nhà họ Hạ, đến cả kiểm tra đầu vào cũng miễn; vậy thì do "cái dù" Diệp Phi Vũ kia quá to hay là anh ta đã sắp xếp cho tam phu nhân một điều kiện gì đó có lợi, thế nên bà ta mới giữ mình ở lại.

Từ Nam Phương nôn nóng muốn biết những chuyện của nhà họ Hạ, muốn biết quan hệ giữa họ và Diệp Phi Vũ. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, mà trước mắt cô hiện giờ đã có một lựa chọn không tồi.

Tù Nam Phương kéo tay Liên Bồng, tươi cười nói: "Em gái à! Chị làm gì có ô dù gì đâu. Sau này chúng ta sẽ là chị em thân thiết nhé, một lòng một dạ với nhau. Chị có miếng ăn ngon cũng sẽ không quên em đâu."

Liên Bồng mở to mắt đầy mừng rỡ. Trong mắt cô bé, Từ Nam Phương có người nâng đỡ sau lưng, vì thế được cô chủ động kết thân, Liên Bồng cảm

https://thuviensach.vn

thấy cực kỳ vinh hạnh: "Vâng, chị em mình sau này sẽ đồng lòng với nhau."

Từ Nam Phương nói mấy lời quan tâm lấy lòng Liên Bồng. Hai người vui vẻ trò chuyện, tắm rửa xong, nhân lúc Hạ Giáng Tư còn đang ngủ say, Từ Nam Phương tranh thủ thăm dò kỹ càng tình hình gia đình họ Hạ.

Nhà họ Hạ rất lớn, việc họ phát tài thế nào không phải là điều mà Từ Nam Phương quan tâm. Cô chỉ muốn biết gia đình thần bí này rốt cuộc có quan hệ phức tạp đến mức nào, và những người ở đây ôm những toan tính gì.

Người đứng đầu nhà họ Hạ được gọi là lão vương gia kia chính là con cháu thế tập của vị vương tước cuối cùng triều Thanh, đã gần một trăm tuổi, có hai người vợ còn sống và đều là vợ lẽ, hiện nay một trong hai người xem như là bà cả.

Lão vương gia có bốn người con trai, con cả đã mất chỉ còn bà vợ góa và một đứa con trai, cũng chính là cháu trưởng. Người con trai thứ hai của lão vương gia còn khỏe mạnh sinh được một nam một nữ; con thứ ba sau khi kết hôn với tam phu nhân và sinh được Hạ Giáng Tư thì xuất gia làm hòa thượng; con trai út của lão vương gia có một đứa con gái. Trong số bốn người, chỉ có ông hai và ông tư ở trong phủ họ Hạ, mỗi người quản lý một bộ phận của sản nghiệp. Tuy nhiên, lão vương gia vốn dĩ là một người bảo thủ, khăng khăng giữ lề thói cũ; cho dù chế độ vua chúa đã tiêu vong nhưng lão vương gia vẫn muốn chọn một người cháu trai có đủ bản lĩnh kế thừa sự nghiệp gia truyền. Có lẽ là vì ông đã nhận ra sự tranh giành đấu đá giữa các con mình, lo sợ sau khi mình ngoài trăm tuổi, nhà họ Hạ sẽ sụp đổ, ông không đành lòng nhìn gia tộc tan rã như thế nên muốn chấn hưng dòng họ sau đó nhất định phải tìm được một người thừa kế thích hợp để lãnh đạo.

Về phần bốn người con của lão vương gia, con trưởng vốn dĩ là do vợ cả sinh ra, nhưng bà đã qua đời, hiện tại chi trưởng cũng chỉ còn cô nhi quả

https://thuviensach.vn

phụ, thế lực yếu kém; hiện tại, con trai của bà vợ hai được xem là con trưởng, ông ta vẫn còn sống khỏe mạnh, nắm quyền lực trong tay. Người mà lão vương gia nhắm trúng vào vị trí thừa kế cũng không phải cháu trai trưởng mà chính là đứa cháu trai thứ hai, hơn nữa còn dốc sức bồi dưỡng anh ta. Vị thiếu gia của chi trưởng mặc dù bất mãn nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Tuy nhiên, không biết là trời oán hay người hận, đứa cháu trai thứ hai vốn thông minh, nhạy bén, làm việc rất hiệu quả và được lòng lão vương gia ấy lại luôn ốm yếu bệnh tật, nửa năm trước anh ta đột nhiên ngã bệnh, chỉ nằm một chỗ, đã mời vô số danh y tới chữa trị cũng không khỏi, có người còn nói anh ta đã không còn đường cứu chữa. Về sau lão vương gia cũng đành từ bỏ ý định, tất cả mọi người đều xác định tinh thần rằng nhị thiếu gia có thể về Tây Thiên bất cứ lúc nào.

"Nói như vậy thì lão vương gia sẽ chỉ có thể chọn một trong hai người, thiếu gia của chúng ta và đại thiếu gia?" Từ Nam Phương thuận miệng hỏi.

Liên Bồng gật đầu, rồi lập tức lắc đầu: "Còn một người nữa."

"Vẫn còn nữa ư?" Từ Nam Phương rốt cuộc đã hiểu vì sao tam phu nhân nhất định bắt Hạ Giáng Tư phải học quản lý.

"Đúng thế, nhị lão gia vốn dĩ có hai người con trai, chỉ có điều sau khi nhị lão gia ly hôn với vợ, à, vợ cũ, thì một người con trai được bà ấy đưa ra nước ngoài. Bây giờ nhị thiếu gia đã lâm bệnh rồi, nhị lão gia nhất định sẽ tìm vị thiếu gia kia về thay thế."

"Một vị thiếu gia khác? Không biết người đó tên là gì? Nhị phu nhân sau khi ly hôn đã đi đâu?" Từ Nam Phương sốt sắng, trong đầu chợt nổi lên hình ảnh người đàn ông áo đen kia từng cung kính gọi "Thượng thiếu gia", cô cảm thấy đáp án mình muốn biết chắc chắn sẽ rất hay ho.

https://thuviensach.vn

"À, nhị phu nhân đó không ngờ chính là con gái của gia tộc Hoa kiều lớn nhất ở Ý. Sau khi ly hôn với nhị lão gia, bà ấy đương nhiên chỉ có thể quay về Ý." Liên Bồng tỏ ra tiếc rẻ rồi nói tiếp, "Có lẽ vì bà ấy là người lai nên không chiếm được cảm tình của những người ở Đại An. Hơn nữa, bà ấy tính tình cao ngạo, bao năm trời không thèm qua lại với nhà họ Hạ nữa, tụi em đều không biết vị thiếu gia kia tên là gì."

"Ý?" Từ Nam Phương im lặng nhớ lại mấy chữ trong đầu, cô cảm thấy trực giác của mình không hề sai chút nào rồi lại nhớ đến những điều mà Jim nói với lão béo, Thượng Quân Trừng không phải người bình thường, cũng không dễ động vào anh. Người đàn ông mặc áo choàng đen gọi Thượng Quân Trừng là "Thượng thiếu gia" chắc hẳn là người của nhị lão gia? Một người đến từ Ý, gia thế hiển hách lạ thường, còn có thể là ai nếu không phải con trai của nhị lão gia đây?

Chỉ có điều, người nhà họ Hạ từ lâu đã không còn bất cứ quan hệ gì với mẹ con Thượng Quân Trừng nên phần lớn mọi người mới không biết bộ dạng của anh ra sao. Hơn nữa, Thượng Quân Trừng tận lực giấu giếm thân phận để bước vào làng giải trí, thậm chí còn thay họ nên những người kia mới càng không thể biết rõ thân phận của anh. Việc Thượng Quân Trừng là con cháu nhà họ Hạ, e rằng chỉ có nhị lão gia, tam phu nhân và Hạ Giáng Tư biết.

Đúng vậy! Tam phu nhân có thể chặn đầu xe Thượng Quân Trừng, như vậy khẳng định là bà ta biết thân phận thật của anh, thậm chí còn thường xuyên lui tới thăm. Vậy còn Diệp Phi Vũ thì sao? Có thật người đàn ông đầy dã tâm này không biết thân phận của Thượng Quân Trừng?

Từ Nam Phương lạnh sống lưng, sợ rằng Diệp Phi Vũ hợp tác với cô không phải chỉ đơn giản là vì cô Ngô kia. Anh ta đang ôm mưu đồ quỷ kế gì, Từ Nam Phương hoàn toàn không biết, nhưng lúc này cô chợt nhớ tới câu nói của anh ta lúc đưa mình tới đây: "Hợp tác vui vẻ."

https://thuviensach.vn

Cô và Diệp Phi Vũ còn có sự hợp tác gì nữa đây? Cô chỉ muốn có được khối thiên thạch, ngoài ra còn sự hợp tác gì nữa? Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trừng, tam phu nhân, và cả chính bản thân Từ Nam Phương nữa...

Diệp Phi Vũ từng cảnh cáo cô không được hối hận, ẩn ý câu nói đó sâu xa. Rốt cuộc thì anh ta đã nói những gì với tam phu nhân về thân phận của Từ Nam Phương, để rồi có thể khiến tam phu nhân không hề do dự nhận cô và đưa cô tới nơi "hang hùm miệng sói" này của con trai bà ta? Lẽ nào, cô đã trở thành một quân cờ trong ván cờ tranh quyền đoạt vị của bọn họ?

Từ Nam Phương rùng mình. Trực giác mách bảo cô vấn đề mấu chốt ở đây chính là quan bệ giữa cô và Thượng Quân Trừng. Tam phu nhân nhất định không mong muốn Thượng Quân Trừng sống yên ổn, việc bà ta giữ cô lại bên cạnh chắc chắn có liên quan tới Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương đang mải suy nghĩ thì Hạ Giáng Tư đã sai người gọi cô vào trong phòng.

Cậu ta đã tỉnh.

Từ Nam Phương không ngờ Hạ Giáng Tư lại tỉnh dậy nhanh như thế, cô còn chưa kịp hỏi kỹ hơn tất cả mọi thứ liên quan đến nhà họ Hạ, vẫn chưa phân tích rõ ràng các mối quan hệ trong nhà họ Hạ thì đã phải theo Liên Bồng vào phòng riêng của Hạ Giáng Tư.

Cậu ta đang nằm trên chiếc giường Simmons, gặm từng miếng dưa hấu, biết Từ Nam Phương đi vào cũng không thèm ngước mắt mà chỉ xua tay ra hiệu cho đám người hầu ra ngoài hết.

Bọn họ biết điều lặng lẽ ra khỏi phòng, còn không quên đóng cửa lại.

Hạ Giáng Tư giương mắt nhìn Từ Nam Phương, một tay giơ miếng dưa hấu về phía cô, một tay chống cằm quan sát. Nụ cười của cậu ta rạng rỡ, thân thiện, nhưng ánh mắt vẫn không giấu được sự lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

"Chị Nam Phương, ăn dưa đi."

Diễn kịch trước mặt cô ư? Tên Hạ Giáng Tư này vẫn còn non lắm! Từ Nam Phương liếc mắt đã nhận ra trò bịp bợm của cậu bé mười tám tuổi này. Cậu ta đang cố ý giả vờ tốt với mình, đã thế lại còn vừa mỉm cười với mình vừa nằm chềnh ềnh trên giường, chẳng lẽ thời buổi này có thịnh hành cả "mỹ nam kế" nữa sao?

Từ Nam Phương hờ hững cười, nếu Hạ Giáng Tư đã cho rằng cô là người thân tín của tam phu nhân thì cứ để cậu ta nghĩ vậy đi.

"Không dám, giữa thiếu gia và Nam Phương có tôn ti trật tự rõ ràng, Nam Phương chỉ đang làm theo sự sai bảo của phu nhân, tới đây đôn thúc thiếu gia học tập."

Hạ Giáng Tư cười hi hi, tay cầm miếng dưa hấu vẫn hướng về phía cô: "Chị gái tốt của em, chị cứ ăn dưa đi đã, em cầm nãy giờ mỏi hết cả tay rồi." Ánh mắt của cậu ta trong sáng không gì sánh được, nhưng Từ Nam Phương vẫn không chịu nể mặt cậu ta: "Hay là Nam Phương đợi thiếu gia ăn xong rồi quay lại nhé, thiếu gia còn chuyện gì nữa không?"

Hạ Giáng Tư không ngờ chiêu bài chủ động kết thân của mình lại không có hiệu quả với Từ Nam Phương, cậu ta bỏ miếng dưa hấu vào miệng, chống tay xuống đệm mà ngồi dậy, sau đó nhấc con mèo trắng đang nằm bên cạnh lên. Cậu ta ôm con mèo đi tới gần Từ Nam Phương, ngửi ngửi mùi hương trên người cô: "Chị cũng thích mùi hương này hả?"

Vừa nói, cậu ta vừa gí mũi mình tới sát gáy Nam Phương, một luồng khí mát luồn vào cổ áo đi thẳng xuống lưng cô.

Thân thể cô run lên, ánh mắt hiện rõ vẻ tức giận, vô cùng bất mãn với thái độ cợt nhả của Hạ Giáng Tư. Cô nghiêm nghị nói: "Thiếu gia hãy bỏ cái chiêu này đối với những kẻ dưới đi! Nam Phương là do phu nhân chỉ

https://thuviensach.vn

định tới đốc thúc thiếu gia học hành, nếu như thiếu gia vô lễ với Nam Phương thì đừng trách Nam Phương báo cáo sự thật với phu nhân."

Sự kiên quyết của Từ Nam Phương khiến Hạ Giáng Tư kinh ngạc một phen. Là cậu ấm của nhà họ Hạ, dù có bị mẹ mình xem thường và mắng mỏ nhưng trong mắt người dưới, Hạ Giáng Tư vẫn là rồng là phượng, vị trí cao đến nỗi với tay không đến, ai cũng muốn nịnh bợ, lấy lòng cậu ta chứ đừng nói đến Hạ Giáng Tư chủ động thân cận.

Thế nên sau khi mua chuộc Từ Nam Phương không thành, Hạ Giáng Tư có phần tức giận, không biết cô từ đâu tới mà dám mạnh miệng khua môi múa mép như vậy.

Hạ Giáng Tư hừ lạnh: "Chị tới đây mấy ngày rồi?"

Từ Nam Phương thản nhiên: "Mới tới hôm nay!"

"Hôm nay mới tới?" Hạ Giáng Tư nghe vậy càng thêm khó chịu. Cậu ta cực kỳ căm giận mẹ mình, nhưng không có bất cứ sức lực phản kháng nào, đành bất đắc dĩ giơ tay chịu trói, cậu ta chỉ có thể dùng cách thu nhận người hầu bên cạnh mẹ mình về để giận cá chém thớt, giải tỏa bất mãn trong lòng. Nhưng người phụ nữ trước mặt cậu lúc này chỉ mới chân ướt chân ráo vào nhà họ Hạ có một ngày mà đã dựa hơi mẹ cậu ta, không thèm coi cậu ta ra gì.

Hạ Giáng Tư phẫn nộ phần là vì mẹ mình thà tin tưởng một người hầu mới đến chứ không chịu hòa nhã thân thiện với mình, phần là vì cậu ta hết sức tức giận với thái độ lạnh lùng, "chó cậy chủ" của Từ Nam Phương. Thế nên cậu ta quyết tâm nhất định phải cho Từ Nam Phương biết thế nào là trời cao đất dày.

Hạ Giáng Tư chăm chú nhìn người hầu lạnh lùng đứng trước mặt mình, bỗng nhiên bật cười giảo hoạt. Từ Nam Phương có thể nhìn thấy rõ ràng ý đồ xấu xa ẩn giấu trong nụ cười ấy.

https://thuviensach.vn

Trông vẻ mặt tươi cười này của Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương biết ngay rằng cậu ta lại sắp giở trò. Thực ra, cô vẫn đang trông chờ cậu ta động thủ, thế nên vẫn tỏ ra ương ngạnh, thậm chí cố tình khiêu khích cậu ta: "Thiếu gia nếu không còn việc gì nữa thì hãy học bài đi, phu nhân đã dặn dò rồi."

Hạ Giáng Tư không trả lời mà kề môi bên tai Từ Nam Phương, dịu dàng nói: "Chị nên biết dù tôi không được lòng mẹ tôi thì tôi vẫn là thiếu gia! Còn chị, dù có được chống lưng cũng chỉ là người ngoài." Nghe tới đây, Từ Nam Phương khẽ ngước đôi mắt long lanh như ngập nước lên nhìn Hạ Giáng Tư, không hiểu cậu ta có ý gì. Cậu ta lạnh lùng cười lớn, đôi mắt thấp thoáng ẩn hiện sau những sợi tóc mái dài giống như con báo núp sau lùm cây rình mồi.

Hạ Giáng Tư nhẹ nhàng gạt tóc mái, nhếch miệng cười với Từ Nam Phương một cái, rồi tháo chiếc đồng hồ quả quýt màu ánh kim trên cổ xuống.

Trước mặt Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư mở nắp chiếc đồng hồ ra, mặt đồng hồ chia làm mười hai vạch ứng với mười hai giờ, mỗi vạch đều được khảm một viên đá quý to bằng hạt gạo, hình dáng không giống nhau. Chiếc đồng hồ chỉ có một kim, không có lớp thủy tinh bảo vệ như những chiếc đồng hồ thời nay mà trần trụi như đồng hồ thời cổ. Nhìn qua cũng biết chiếc đồng hổ kiểu phương Tây này có niên đại lâu đời, có cảm giác chỉ cần va chạm nhẹ đã không thể hoạt động được nữa.

"Đây là đồng hồ quả quýt của hoàng đế Khang Hy ba trăm năm trước. Người ta đồn, cha xứ Johann Adam đã mang theo nó khi vượt đại dương tới Đại Lục. Khang Hy luôn mang theo chiếc đồng hồ này bên người, sau đó đã tặng lại cho nhà họ Hạ chúng tôi. Hạ Giáng Tư giới thiệu, "Chiếc đồng hồ này tính ra cũng phải trị giá đến hơn bốn triệu tệ, tuy nhiên đối với nhà họ Hạ chúng tôi, ý nghĩa của nó không chỉ dừng ở mức bốn triệu."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương dửng dưng nhìn Hạ Giáng Tư, chờ đợi màn trình diễn tiếp theo sau khi cậu ta thao thao bất tuyệt một hồi. Hạ Giáng Tư cẩn thận ôm chiếc đồng hồ trước ngực: "Đây là món đồ ông nội để lại cho bố tôi, rồi bố tôi giao lại cho tôi, dặn tôi phải giữ gìn cẩn thận. Vì thế chị nên biết, một khi chiếc đồng hồ này hỏng, đối với cả tôi và mẹ tôi đều là chuyện tày đình."

Cậu ta nói xong, đột ngột ra sức bóp chiếc đồng hồ trong tay, một tiếng động khẽ vang lên. Hạ Giáng Tư nở một nụ cười mờ ám rồi hét lên "Trời ơi!" khiến Từ Nam Phương giật mình. Đợi đến lúc cô định thần trở lại thì đã trông thấy Hạ Giáng Tư ngã sõng soài dưới đất, người lăn vào chân ghế tựa.

Chiếc ghế đổ uỳnh vang lên tiếng động lớn, kết hợp với tiếng hét của vị thiếu gia này, đã lập tức khiến tất cả người hầu đứng bên ngoài xông vào phòng. Cảnh tượng đập vào mắt họ là Từ Nam Phương đứng im như khúc gỗ, còn Hạ Giáng Tư thì lại chật vật lăn lộn dưới đất.

"Thiếu gia..." Mấy cô hầu gái cuống quýt chạy tới muốn đỡ Hạ Giáng Tư dậy nhưng cậu ta đã quay mặt đi, trợn mắt quát nạt Từ Nam Phương: "Mẹ tôi bảo chị tới quản thúc tôi chẳng qua chỉ là làm bộ làm tịch, chị thật sự dám động thủ với tôi hả?"

Nghe Hạ Giáng Tư nói vậy, mọi người đều nhìn về phía Từ Nam Phương. Liên Bồng trắng bệch mặt, không rõ là đang lo lắng cho Từ Nam Phương hay cảm thán thay cô.

Đang trong lúc mọi người không biết nói gì, làm gì thì Hạ Giáng Tư bỗng hét lên đầy kinh hãi, suýt nữa khiến mọi người hồn bay phách lạc. Cậu ta nâng chiếc đồng hồ trước ngực lên, nhưng cái vỏ bên ngoài của đồng hồ thì đã rớt xuống. Hạ Giáng Tư thở dài: "Xong rồi, xong rồi! Hỏng mất rồi."

https://thuviensach.vn

Chương 22: Thiếu Gia Thượng Quân Trừng

Ngoài Từ Nam Phương, dường như tất cả mọi người đều biết rõ chiếc đồng hồ kia quan trọng ra sao, thế nên sắc mặt họ trong phút chốc đã xám xịt lại. Từ Nam Phương vẫn lạnh lùng nhìn Hạ Giáng Tư diễn màn kịch "vu oan giá họa".

Nếu đúng như những gì Hạ Giáng Tư nói thì chiếc đồng hồ này quả là bảo bối không hề bình thường chút nào. Chỉ vì muốn đổ tội cho Từ Nam Phương mà cậu ta dám hy sinh cả chiếc đồng hồ, vậy cũng coi như đã lỗ một khoản vốn lớn. Diễn kịch cần phải chân thực, hy sinh những thứ càng quý giá đối với cậu ta thì khả năng Từ Nam Phương bị vạ lây càng lớn.

Từ Nam Phương lạnh lùng cười, Hạ Giáng Tư trong cơn hoảng hốt vẫn không quên tặng cô một nụ cười hả hê. Nhìn chàng trai trẻ vẫn còn chút bồng bột và quá ngỗ ngược này, Từ Nam Phương có phần bất lực, tuy nhiên cái cách làm bỉ ổi của cậu ta vẫn khiến cô không khỏi khâm phục.

Đây chính là "thí tốt mới bắt được xe", Hạ Giáng Tư dám đập vỡ bảo vật gia tộc mà không chớp mắt, chứng tỏ cậu ta đã dồn cả tâm trí để thực hiện, và sự quyết đoán của cậu ta không phải là chuyện đùa.

Từ Nam Phương đang đắm mình trong mạch suy nghĩ thì Hạ Giáng Tư đã một tay nắm chiếc đồng hồ, một tay kéo Liên Bồng: "Đi tìm mẹ tôi tới đây! Người hầu mà mẹ tôi thuê về mới ngày đầu tiên làm việc đã làm hỏng đồng hồ của tôi! Chiếc đồng hồ gia truyền của gia tộc nhà tôi đã hỏng rồi!" Dáng vẻ mách lẻo của cậu ta lúc này thật là giống một cậu con trai to xác nhưng vẫn chưa biết điều.

https://thuviensach.vn

Liên Bồng đứng tại chỗ do dự, hết nhìn Từ Nam Phương rồi lại nhìn Hạ Giáng Tư, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Từ Nam Phương thản nhiên nói với Liên Bồng: "Thiếu gia tự ngã, em đi gọi phu nhân tới đây thì chị cũng nói như vậy. Chị từ đầu tới cuối chưa hề chạm vào thiếu gia." Từ Nam Phương nói với giọng cương quyết khiến Liên Bồng hết sức kinh ngạc. Vì vừa mới kết thân chị em với Từ Nam Phương, Liên Bồng nháy mắt ra hiệu, ý bảo cô không nên đối đầu với thiếu gia. Nhưng Từ Nam Phương vốn dĩ không để ý tới lòng tốt của Liên Bồng, lời nói của cô rõ ràng là đã tố cáo với mọi người rằng thiếu gia cố tình hãm hại mình. Lúc này những người có mặt ở đây ai nấy cũng đều nghĩ Từ Nam Phương chết chắc rồi.

Hạ Giáng Tư lại cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Từ Nam Phương, bởi vì cô càng chống đối thì cậu ta càng được thể lấn tới: "Chị, chị đẩy ngã tôi còn chối! Chị nói thế có khác nào bảo tôi tự làm hỏng đồng hồ? Chị có biết, nếu tôi không giữ gìn chiếc đồng hồ này cẩn thận thì sẽ phải chịu phạt nặng thế nào không hả? Tôi không nhàn rỗi đến mức cố tình làm hỏng nó để tìm chỗ chết!" Hạ Giáng Tư một mực tỏ ra oan ức.

Thấy Liên Bồng còn chưa đi, cậu ta trợn mắt, đẩy Liên Bồng sang một bên rồi quát: "Còn không mau đi báo với mẹ tôi đi! Đồng hồ gia bảo bị người phụ nữ kia làm hỏng rồi!"

Mọi người chưa thấy Hạ Giáng Tư giận dữ với người ở như vậy bao giờ, trong chốc lát ai cũng luống cuống không biết xử trí ra sao. Khuôn mặt anh tú của Hạ Giáng Tư lúc này đã sa sầm lại: "Đi nhanh! Nếu không gọi được mẹ tôi tới đây thì các người cút hết cho tôi."

Hạ Giáng Tư nổi điên, đám người hầu chạy ùa ra ngoài như ong vỡ tổ. Bọn họ đều cho rằng, chiếc đồng hồ bị hỏng là nguyên nhân khiến Hạ Giáng Tư nổi trận lôi đình, thế nên không ai dám nán lại thêm một giây sợ rước họa vào thân.

https://thuviensach.vn

Trông thấy mọi người đã ra ngoài hết, Hạ Giáng Tư bây giờ mới đứng dậy phủi phủi quần áo, hướng về phía Từ Nam Phương với một khuôn mặt khó coi. Cậu ta nằm xuống ghế dài, đắc chí nói: "Chị đang nghĩ dù mẹ tôi có tới đây chỉ cần chị giải thích rõ ràng là sẽ ổn đấy à?" Vẻ mặt cậu ta lúc này so với cái vẻ cuống quýt như muốn khóc ban nãy thật sự như hai người khác biệt.

Từ Nam Phương không hề hoang mang: "Thủ đoạn vu oan giá họa này thiếu gia đã dùng nhiều lần lắm rồi phải không? Nói thật nhé, cái trò này nhìn qua đã thấy giả tạo, thiếu gia diễn có phần thái quá! Phu nhân thừa biết thiếu gia cao lớn hơn Nam Phương, cho dù thiếu gia có yếu đến mấy cũng không dễ dàng bị Nam Phương đẩy ngã."

Hạ Giáng Tư nghe giọng nói hờ hững đều đều của Từ Nam Phương, đầu như bốc hỏa. Người phụ nữ này không hề có lấy một chút lo lắng cho kết cục của bản thân! Hạ Giáng Tư cười ha ha: "Chị đã quên những gì tôi nói với chị rồi à? Cho dù mẹ tôi tín nhiệm chị đến mức nào thì chị vẫn chỉ là người ngoài. Đồng hồ hỏng rồi phải có người gánh tội, thế nên người mà mẹ tôi hy sinh nhất định là chị! Ha ha... Chị thu dọn đồ đạc chuẩn bị biến đi là vừa."

Nói ra những lời này, Hạ Giáng Tư cuối cùng cảm thấy khoan khoái, dễ chịu. Cậu ta trông thấy một chút biến đổi thất thường trong đôi mắt của người phụ nữ lớn mật này, những tưởng cô không ngờ tới những điều mình nói, trong lòng càng thêm khoái chí: "Sao nào? Không ngờ phải không? Tôi nói cho chị biết, nhà họ Hạ không đơn giản như chị nghĩ đâu."

Từ Nam Phương lấy lại bình tĩnh, nói với Hạ Giáng Tư: "Hy vọng thiếu gia đoán đúng!"

Nhưng sự thật là Hạ Giáng Tư đã đoán sai, tam phu nhân không đến mà chỉ sai Liên Hương tới chuyển lời.

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư sốt sắng nhìn Liên Hương: "Mẹ tôi nói gì?" Tam phu nhân không xuất hiện nhưng Hạ Giáng Tư chẳng hề thất vọng, dẫu sao cậu ta cũng không thích chạm mặt với mẹ mình, chẳng qua chỉ háo hức muốn thấy cảnh Từ Nam Phương thất thểu bị đuổi ra khỏi nhà họ Hạ mà thôi.

Thế nhưng Liên Hương lại không cho Hạ Giáng Tư một đáp án như mong muốn, trái lại, cô ta ngượng ngập nói với Hạ Giáng Tư: "Phu nhân nói, ngày mai sẽ gọi thợ tới nhà sửa đồng hồ cho thiếu gia. Phu nhân còn dặn dò, thiếu gia không được làm loạn như vậy nữa."

"Mẹ tôi nói như thế sao?" Hạ Giáng Tư không thể tin được vào tai mình, "Bọn họ nói không rõ ràng với mẹ tôi ư? Chính người phụ nữ kia làm hỏng đồng hồ!"

Liên Hương thấy bộ dạng bán tin bán nghi của Hạ Giáng Tư, cũng chỉ bất đắc dĩ nói: "Vâng, phu nhân nói rằng cứ cho là Nam Phương không cẩn thận làm hỏng đồng hồ, nhưng vẫn xuất phát từ tốt." Nói tới đây, Liên Hương liếc nhìn Từ Nam Phương, nói cố ý nhấn mạnh: "Nhưng mà phu nhân dặn dò, đồng hồ này là bảo vật của lão vương gia giao cho, bây giờ đồng hồ đã hỏng rồi, Nam Phương khó rũ bỏtrách nhiệm, thiếu gia không giữ gìn cẩn thận cũng phải chịu phạt cùng Nam Phương." Nói xông, Liên Hương còn tỏ ra thiện ý khuyên nhủ Hạ Giáng Tư: "Vì thế, thiếu gia nên bớt lời đi, chuyện này truyền ra ngoài cũng không tốt cho thiếu gia."

Từ Nam Phương hoàn toàn bình tĩnh đón nhận việc này, nhưng Hạ Giáng Tư lại hết sức kinh ngạc, vẻ mặt đắc ý ban đầu đã biến sắc: "Mẹ tôi bắt tôi chịu phạt cùng chị ta sao?"

Hạ Giáng Tư suýt nữa bị chính câu nói của mình làm cho nghẹn, lúc này trước mặt Từ Nam Phương, cậu ta dường như không còn mặt mũi nào nữa!

"Vâng. Phu nhân phạt thiếu gia chép gia quy một trăm lần, phạt Nam Phương cũng phải một trăm lần." Liên Hương thông báo mà sắc mặt cũng

https://thuviensach.vn

phải biến đổi, cô ta hướng về phía Hạ Giáng Tư làm một tư thế mời: "Phu nhân bảo thiếu gia và Nam Phương đến phòng niệm kinh để chép phạt. Chưa xong thì không được phép ra ngoài."

Thấy Hạ Giáng Tư có ý định chống đối, Liên Hương vội nói thêm: "Phu nhân đã phái người tới chờ bên ngoài, thiếu gia hoàn thành nhiệm vụ rồi họ mới để thiếu gia đi." Liên Hương ái ngại nhìn Hạ Giáng Tư.

Lúc này sắc mặt Hạ Giáng Tư đã tái mét, có nằm mơ cậu ta cũng không ngờ mẹ lại làm vậy với mình. Cậu ta ngoái đầu lại nhìn vẻ mặt thờ ơ của Từ Nam Phương, mơ hồ có cảm giác cô đang khẽ mím môi cười, lúm đồng tiền ẩn giấu một sự mỉa mai. Hạ Giáng Tư lại càng bực bội cho rằng trong mắt Từ Nam Phương, tất cả những gì mình làm chẳng khác nào "trộm gà không xong còn mất nắm gạo".

Thế nhưng thực ra Từ Nam Phương không hề cười nhạo Hạ Giáng Tư. Cô biết rõ Hạ Giáng Tư sẽ nổi giận với mình, biết cậu ta sẽ nghĩ cách gán tội cho mình để tam phu nhân đuổi mình đi. Cô cũng tò mò muốn biết tam phu nhân sẽ hành động thế nào với cô?

Thế nên khi Hạ Giáng Tư tự làm hỏng đồng hồ, trong lòng Từ Nam Phương không khỏi trầm trồ khen ngợi cậu ta, cô ngạc nhiên vì Hạ Giáng Tư hồ đồ, nông nổi này không đến nỗi ngu xuẩn như mình tưởng.

Hạ Giáng Tư nói không sai, chiếc đồng hồquả quýt này là món đồ gia truyền, phận con cháu như cậu ta lại không giữ gìn bảo vật dòng tộc cẩn thận thì chắc chắn sẽ để lại ấn tượng xấu với lão vương gia. Thế nên phương pháp tốt nhất chỉ có thể là chuyện lớn hóa nhỏ. Chỉ là nếu coi chuyện này như chưa bao giờ xảy ra thì lại không được, thế nên đành phải đùn đẩy trách nhiệm sang cho người hầu. Từ Nam Phương biếtthân biết phận chấp nhận gánh vác cái tội danh phá hỏng vật báu, không bị đưa đi kiện cáo đã là may mắn rồi, bị đuổi ra khỏi nhà họ Hạ là kết cục tất yếu.

https://thuviensach.vn

Nhưng tam phu nhân lại không hành động như vậy, bà ta có gán tội cho cô nhưng lại xử phạt cô bằng một hình thức nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn được nữa - chép gia uy, bảo sao ngay cả Liên Hương cũng phải thay đổi ánh mắt nhìn cô. Nếu cô chỉ là một người hầu bình thường, sợ rằng đã phải cuốn gói khỏi đây rồi, cho dù tam phu nhân thích cô đến đâu cũng không thể để một người hầu gây ra lắm rắc rối ở lại trong nhà.

Từ Nam Phương tuyệt nhiên không cảm thấy kỳ lạ, bởi vì cô đang chờ phản ứng của tam phu nhân để khẳng định suy đoán của bản thân. Tam phu nhân quả nhiên muốn giữ cô lại bên người, đối với bà ta, cô có một giá trị lợi dụng lớn hơn nữa.

***

Phòng niệm kinh ở sau vườn là một căn phòng có hai cửa vào, diện tích không lớn lắm, gian ngoài là điện thờ, dưới đất đặt một tấm nệm để ngồi tụng kinh, bên cạnh còn có một kệ sách chồng chất những cuốn kinh phật dày.

Hạ Giáng Tư tới phòng niệm kinh dưới sự giám sát của mấy người theo hầu, nhưng vào trong rồi cậu ta căn bản không có ý định chép phạt. Từ Nam Phương một mình đi đến cạnh kệ sách, lấy nghiên mực.

Từ Nam Phương chép được hai lần. Hạ Giáng tư mới ngán ngẩm không chịu được đành bước ra gian ngoài, miệng lẩm bẩm có vẻ ấm ức cái gì đó, lúc tới đây không mang theo con mèo cưng nên cậu ta càng không có việc gì để làm.

Trông thấy Từ Nam Phương đang chăm chú viết từng nét, Hạ Giáng Tư không khỏi cười nhạt: "Chị thích chép thế cơ à? Hay là chép luôn phần của tôi đi."

Từ Nam Phương không ngừng tay, cũng chẳng ngẩng đầu: "Tôi cũng không muốn bị phạt tiếp."

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư khoanh tay trước ngực đi đến sau lưng Từ Nam Phương, trông thấy nét chữ thanh tú của cô, cậu ta không kìm được hỏi: "Chị từ đâu tới, sao mẹ tôi lại coi trọng chị như thế." Hạ Giáng Tư dùng những lời lẽ ngông cuồng hòng lấy lại sĩ diện vừa đánh mất.

"Tôi cũng rất muốn biết." Từ Nam Phương lơ đễnh nói ra suy nghĩ của mình.

Trước mặt Hạ Giáng Tư, cô lúc nào cũng tỏ ra bất cần và lạnh lùng như thế, hơn nữa Hạ Giáng Tư vừa mới bị một vố mất mặt nên lúc này cậu ta càng thêm tức giận, nhìn Từ Nam Phương càng không thuận mắt. Cậu ta chớp mắt một cái, trong đầu chợt nảy ra ý xấu nào đó rồi cố tình đụng vào kệ sách, chiếc kệ vốn ngả nghiêng lảo đảo một chút, nghiên mực đổ úp xuống đất, mực đen bắn tung tóe, toàn bộ bản chép của Từ Nam Phương bị ngập trong màu đen.

Từ Nam Phương trừng mắt nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta nhún vai, vẻ mặt vô tội: "Chưa tỉnh ngủ hẳn, không cẩn thận va vào thôi, xin lỗi chị nhé! Chị chép lại là được mà!" Cậu ta cười ha ha, nụ cười như muốn nói với Từ Nam Phương cho dù cô có chép lại lần nữa thì chuyện như vừa rồi vẫn tiếp tục xảy ra.

Từ Nam Phương quẳng chiếc bút lông trong tay đi, đang định nói gì đó thì chồng sách kinh phật trên kệ sách đổ ập xuống. Từ Nam Phương không kịp tránh, bị cả chồng sách đổ vào người.

Cô nghiêng sang một bên theo phản xạ, nhưng chân vừa bước thì đã bị vấp vào thứ gì,cơ thể lảo đảo như cây đại thụ đổ nhào xuống.

Trong cơn hoảng loạn, Từ Nam Phương bị chồng sách phủ lên người, mãi không gượng dậy được.

Cảnh tượng lúc này phần nào giúp Hạ Giáng Tư hả giận, cậu ta đứng một bên vỗ tay tán thưởng, giống như đang xem kịch vui ngày Tết.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương ngã xuống nền đá cẩm thạch vừa cứng vừa lạnh, cả người đau nhức. Cô cắn răng ngồi thẳng dậy, cố gắng không để bộ dạng mình quá thê thảm, lúc này cô rốt cuộc nghĩ thông vừa rồi vì sao mình ngã, chắc chắn làdo tên Hạ Giáng Tư kia cản chân cô. Đụng phảimột người chưa trưởng thành, thậm chí còn hồ đồ hiếu thắng hơn cả đám trẻ con, quả nhiên là đau đầu nhức óc, còn mệt mỏi hơn cả Thượng Quân Trừng suy nghĩ giản đơn kia.

Từ Nam Phương vừa xoa bóp chân vừa châm chọc Hạ Giáng Tư: "Thiếu gia cảm thấy vui lắm sao? Lớn vậy rồi cũng chỉ biết chơi cái trò của con nít ba tuổi này để báo thù à?"

Sự khiêu khích của Từ Nam Phương tiếp tục khiến Hạ Giáng Tư bất mãn. Cậu ta cúi người, tiến tới gần Từ Nam Phương. Từ Nam Phương còn đang cảm thấy khó hiểu thì cơ thể đã lại bị đổ xuống sàn nhà, gáy bị ép sát xuống nền gạch, khí lạnh bốc lên.

Tuy nhiên luồng khí lạnh ấy không phải bốc lên từ mặt đất mà là từ trên phả xuống. Cơ thể Hạ Giáng Tư không rõ từ lúc nào đã bao trùm lên người Từ Nam Phương.

"Cậu... cậu định làm gì?" Từ Nam Phương sợhãi vừa giãy giụa vừa hét.

Biểu hiện lúc này của cô rốt cuộc cũng khiếnHạ Giáng Tư cảm thấy hả hê. Cậu ta nhẹ nhàng lướt tay xẹt qua khuôn mặt Từ Nam Phương: "Da chị thật đẹp! Này, nhìn kỹ trông chị rất quyến rũ nha!"

Hơi thở của Hạ Giáng Tư phả vào mặt Từ Nam Phương khiến cô cảm thấy khó chịu, nhưng lời nói của cô lúc này rõ ràng là dư thừa, cô càng kêu gào, càng kháng cự, Hạ Giáng Tư lại càng ngông cuồng.

Hạ Giáng Tư cảm thấy người phụ nữ ương ngạnh này tựa hồ có những phản ứng thái quá với người khác giới. Bình thường, cậu ta và đám người hầu ở đây vẫn có những tiếp xúc thân thể, mặc dù nhà họ Hạ là một gia tộc

https://thuviensach.vn

khá bảo thủ nhưng phu nhân và tiểu thư trong nhà này cũng không đến nỗi giữ kẽ như Từ Nam Phương.

Cánh tay của Hạ Giáng Tư còn đặt trên eo cô: "Chị Nam Phương, ở đây không có người ngoài, chị không cần vờ rụt rè, e thẹn trước mặt tôi nữa đâu." Câu nói của cậu mang theo ý châm chọc. Từ Nam Phương bị Hạ Giáng Tư ôm lấy, trông đôi mắt tràn đầy sự chiếm hữu, khiêu khích và sự phẫn nộ ngấm ngầm của cậu ta, chẳng hiểu sao Từ Nam Phương chợt có cảm giác quen thuộc.

Đúng rồi! Ánh mắt ấy có vài nét hao hao với Thượng Quân Trừng. Từ Nam Phương rùng mình, không biết vì sao bản thân đột nhiên nghĩ tới anh. Dáng vẻ của Hạ Giáng Tư lúc này thật sự rất giống với bộ dạng Thượng Quân Trừng lúc gào thét lăng nhục cô ở nhà riêng của anh.

Trong thoáng chốc thất thần rồi lấy lại bình tĩnh, bờ môi Từ Nam Phương đã được bao phủ bởi một cảm giác ươn ướt. Hạ Giáng Tư thỏa mãn nhìn cô, nụ cười lướt qua đôi mắt: "Môi chị ngọt quá..."

Từ Nam Phương lặng lẽ nhìn chàng trai trẻ đang cố tình diễn vai một công tử đào hoa, phong lưu vô sỉ này, cậu ta làm vậy chẳng qua là để trút nỗi giận trong lòng mà thôi. Cô bỗng dưng thông tỏ mọi chuyện, giống như vừa tìm được cánh cửa mở ra lối thoát cho mình, cũng tìm được chỗ đứng của mình trong nhà họ Hạ.

Hạ Giáng Tư quan sát Từ Nam Phương dưới thân mình, thấy sắc mặt cô biến đổi từ u ám sang tươi tỉnh, cậu ta không rõ cô lại đang muốn giở trò gì, đành xuống nước: "Tôi bế chị vào gian phòng bên trong nằm nghỉ nhé! Tôi nhất định sẽ giúp chị thoải mái." Lời nói của Hạ Giáng Tư ngập mùi mờ ám. Nụ cười ngọt hơn cả mật của cậu ta khiến Từ Nam Phương cảm thấy mình đập đầu vào tường còn hơn.

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư tưởng rằng, sau khi nghe những lời này, Từ Nam Phương sẽ giãy giụa phản kháng, chính cậu ta cũng đã dồn lực vào cánh tay, chuẩn bị giữ chặt cô nếu cô có giãy giụa. Nhưng Từ Nam Phương căn bản không thèm chống đối, thậm chí cô còn để mặc cho Hạ Giáng Tư bế mình lên, sau đó nghiêng đầu nở nụ cười quyến rũ.

Lúc Từ Nam Phương cười, lúm đồng tiền trên má lộ rõ, đôi mắt khẽ híp lại cong cong như vành trăng, long lanh trong trẻo như nước suối. Hạ Giáng Tư bị chính nụ cười ấy hớp hồn, hai cánh tay thoáng chốc như bị bất lực, cậu ta sợ đến run rẩy cả người, đầu óc mơ hồ không rõ Từ Nam Phương muốn làm gì.

"Nếu thiếu gia không sợ bị phu nhân lợi dụng, không sợ làm thỏa mãn nguyện vọng của phu nhân, vậy thì thiếu gia cứ tùy ý làm theo ý mình đi." Từ Nam Phương vẫn giữ nụ cười đó. Vẻ hoảng hốt và tức giận ban nãy trên gương mặt cô mất đi, thay vào đó là khuôn mặt rạng rỡ khiến Hạ Giáng Tư có phần luống cuống.

Cậu ta không đi về phía trước nhưng cũng không có ý định buông tay đang bế Từ Nam Phương ra: "Chị có ý gì?" Tâm trí của Hạ Giáng Tư dường như đã hoàn toàn rối bời.

Từ Nam Phương nói rành mạch: "Thiếu gia tính tình phong lưu, thích đùa giỡn trêu ghẹo người hầu trong nhà, đúng không?" Thấy Hạ Giáng Tư không đáp, cô tiếp tục nói: "Từ trước tới giờ, thiếu gia không thích bị phu nhân quản lý, nhưng lại không biết nên chống đối phu nhân thế nào, đúng không?"

Có lẽ đã mỏi tay, Hạ Giáng Tư bấy giờ mới chịu buông Từ Nam Phương xuống: "Rốt cuộc chị muốn nói gì? Đừng có vòng vo!"

Từ Nam Phương cười: "Nam Phương nói, thiếu gia không biết chống đối phu nhân thế nào nên mới ỷ vào thói phong lưu của mình để cướp tất cả

https://thuviensach.vn

người hầu bên cạnh phu nhân về chỗ mình, khiến đám người theo hầu phu nhân dốc lòng hướng về phía thiếu gia. Thiếu gia coi đó là đòn trả đũa mẹ mình, Nam Phương nói vậy đúng không?"

Hạ Giáng Tư biến sắc, kinh hãi nhìn Từ Nam Phương, hoàn toàn không ngờ cô lại thẳng thắn nói trúng tim đen của mình. Thực ra, rất nhiều người nhìn ra ý đồ này của Hạ Giáng Tư nhưng không ai dám bóc mẽ trước mặt cậu ta như thế. Hôm nay, Từ Nam Phương lại dám vạch trần sự thật khiến Hạ Giáng Tư cảm thấy mất mặt, khó mà nén giận.

Cậu ta oán hận nhìn Từ Nam Phương: "Chị nói bậy bạ cái gì thế? Chị cho rằng nói những lời này, tôi sẽ không động vào chị nữa sao?"

Cái bộ dạng trừng mắt tỏ ý khiêu khích của Hạ Giáng Tư chỉ khiến cho Từ Nam Phương cảm thấy nực cười.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vạch Trần

"Thiếu gia bớt giận!" Lật tẩy Hạ Giáng Tư vốn là chủ ý đã định sẵn của Từ Nam Phương, "Một người ngoài như Nam Phương còn có thể nhìn ra ý đồ của thiếu gia, chắc chắn phu nhân cũng đã nhìn ra, không phải ư? Bằng không, vì sao phu nhân lại không cho phép Liên Hương và Liên Trân tiếp xúc với thiếu gia chứ?"

Từ Nam Phương tươi cười nhìn Hạ Giáng Tư. Mục đích của Hạ Giáng Tư chính là chọc giận tam phu nhân, cậu ta cũng đoán được mẹ mình biết mình cố ý ly gian cánh tay trái và cánh tay phải bên cạnh bà ta, chẳng qua tính tình cậu ta vốn phong lưu, thế nên tam phu nhân mới lờ mọi chuyện đi. Hạ Giáng Tư lạnh lùng nhìn Từ Nam Phương, cảm giác trong mắt cô thoáng qua một luồng tà khí: "Vậy thì sao?"

Bây giờ Hạ Giáng Tư đã thu lại vẻ cười cợt trên mặt, không tiếp tục gây gổ nữa.

"Thiếu gia không để ý thấy sao? Phu nhân không cho Liên Trân và Liên Hương giao du với thiếu gia, nhưng lại cố ý để thiếu gia và Nam Phương có cơ hội ở cùng nhau!" Từ Nam Phương liếc nhìn Hạ Giáng Tư, tinh tế quan sát ánh mắt cậu ta, sau đó nhắc khéo: "Phu nhân sớm đã đoán được thiếu gia sẽ nghĩ cách xuống tay với người hầu bên cạnh phu nhân, thế nên lúc thiếu gia nói những lời nịnh nọt trước mặt phu nhân, phu nhân đã lập tức hiểu được suy nghĩ của thiếu gia, tát nước theo mưa để Nam Phương đến hầu hạ thiếu gia. Thiếu gia nghĩ kỹ mà xem, phu nhân phạt chúng ta cái gì? Bắt Nam Phương và thiếu gia ở trong một gian phòng chép gia quy, tổ huấn ư? Chẳng qua phu nhân hiểu rõ tính phong lưu của thiếu gia, hiểu rõ thiếu gia không bao giờ chịu phục tùng phu nhân, đừng nói là chép một trăm lần,

https://thuviensach.vn

sợ rằng một lần thiếu gia cũng không chịu ấy chứ. Hơn nữa, trong phòng chỉ có hai người chúng ta, thiếu gia chẳng lẽ không cảm thấy ý phu nhân muốn là điều mà thiếu gia làm với Nam Phương?"

Những điều Từ Nam Phương nói khiến Hạ Giáng Tư rùng mình, ánh mắt thoáng hiện sự giác ngộ. Từ Nam Phương cười nhạt bổ sung: "Vì thế, nếu thiếu gia cho rằng phu nhân coi trọng Nam Phương, thậm chí có ý thiên vị Nam Phương thì thiếu gia đã sai mười mươi rồi. Thực ra, điều phu nhân muốn chính là giữa thiếu gia và Nam Phương nảy sinh tình cảm! Thiếu gia à, suýt nữa cậu đã mắc bẫy của phu nhân rồi đấy."

Hạ Giáng Tư đưa tay lên sờ cằm, nhíu mày nhìn Từ Nam Phương. Cậu ta đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi những điều Từ Nam Phương nói, tỉ mỉ ngẫm kỹ một lúc, Hạ Giáng Tư cảm thấy mẹ quả nhiên là cố tình đẩy Từ Nam Phương đến bên cạnh mình.

"Nhưng vì sao mẹ tôi phải làm vậy?" Vấn đề này tiếp tục khiến Hạ Giáng Tư hoang mang.

Chuyện này trong mắt cậu ta thì phức tạp nhưng Từ Nam Phương lại hiểu rất rõ. Tam phu nhân quyết tâm muốn giữ Từ Nam Phương ở lại nhà họ Hạ, thậm chí hao tâm tổn sức bày mưu cho Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương nảy sinh tình cảm, nguyên nhân chỉ có một.

Đó là Thượng Quân Trừng!

Nếu lúc đầu Từ Nam Phương còn không hiểu rõ ngọn ngành thì bây giờ cô đã đoán được Diệp Phi Vũ nói với tam phu nhân những gì mà bà ta lại không hề do dự giữ cô lại, thậm chí ngay cả khi cô làm hỏng đồng hồ gia truyền, bà ta cũng không trách mắng, mà biến nó thành thời cơ để cô và Hạ Giáng Tư ở cùng nhau. Nếu không phải nhận ra nét giống nhau trong đôi mắt của Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng, Từ Nam Phương đã không thể nhanh chóng nhớ tới lần đầu tiên trông thấy Hạ Giáng Tư, cậu ta tươi

https://thuviensach.vn

cười rạng rỡ khi nhìn thấy xe của Thượng Quân Trừng, nhưng khi trông thấy Diệp Phi Vũ xuống xe, cậu ta lại trở lại vẻ mặt lạnh lùng.

"Vấn đề mấu chốt chỉ có một, phu nhân muốn thiếu gia và Thượng Quân Trừng đoạn tuyệt quan hệ." Từ Nam Phương liếc mắt thăm dò Hạ Giáng Tư. Quả nhiên, sắc mặt cậu ta biến đổi.

"Chị nói là Thượng Quân Trừng? Anh Trừng sao?" Nhắc tới Thượng Quân Trừng, trên mặt Hạ Giáng Tư mới xuất hiện một vẻ thân thiết. Thượng Quân Trừng đúng là con trai của nhị lão gia, mặc dù không qua lại với nhà họ Hạ nhiều nhưng lại rất thân với Hạ Giáng Tư.

Từ Nam Phương xác định được suy đoán của mình là chính xác, quan hệ giữa hai người họ rất tốt.

"Đúng thế, thiếu gia nghĩ mà xem, có phải việc thiếu gia thân thiết với Thượng Quân Trừng khiến phu nhân rất không vừa mắt hay không?"

Từ Nam Phương lại tiếp tục đoán đúng, Hạ Giáng Tư đăm chiêu nhìn cô: "Đúng, mẹ tôi đương nhiên không muốn tôi và anh Trừng qua lại với nhau, nhưng chuyện này có liên quan gì tới chị?" Tới tận lúc này, Hạ Giáng Tư vẫn bị Từ Nam Phương dắt mũi, cậu ta không khỏi cảnh giác: "Chẳng lẽ tôi lên giường với chị sẽ phá hỏng quan hệ giữa tôi và anh Trừng? Vì sao chị lại tốt bụng nói cho tôi biết những điều này?"

"Không phải." Từ Nam Phương bất đắc dĩ nói, "Chỉ là tam phu nhân tưởng rằng như vậy. Tôi nghĩ, phu nhân đã hiểu lầm giữa tôi và anh Thượng có quan hệ không bình thường, cho rằng tôi là bạn gái của anh ấy, thế nên mới để tôi và thiếu gia ở cùng nhau, muốn thiếu gia và anh Thượng vì tôi mà cắt đứt tình anh em." Nói đến đây, Từ Nam Phương lại lén lút nhìn Hạ Giáng Tư, trong mắt thoáng hiện lên vẻ u buồn, "Tôi làm sao có thể là bạn gái của anh Thượng được chứ? Anh ấy hận tôi còn không hết."

https://thuviensach.vn

"Theo như chị nói thì cũng có thể lắm!" Hạ Giáng Tư có vẻ tán thành, "Nhưng mà, vì sao anh Trừng lại hận chị?"

Từ Nam Phương nhất thời không biết đáp sao, một lúc sau mới ấp úng nói: "Nói ra thì lằng nhằng lắm, tóm lại là Thượng Quân Trừng có lẽ không bao giờ muốn gặp lại tôi nữa. Nhưng cả đời này tôi sẽ nhớ mãi lòng tốt của anh ấy với mình." Câu trả lời mập mờ của Từ Nam Phương khiến Hạ Giáng Tư nghe xong lại cho rằng giữa cô và Thượng Quân Trừng từng có đoạn tình cảm rối rắm. Từ Nam Phương cố ý nói nước đôi như vậy, thứ nhất là để tránh cho Hạ Giáng Tư quấy rầy mình, giữa cô và Thượng Quân Trừng đã lằng nhằng như vậy mà Hạ Giáng Tư cũng đã biết âm mưu của mẹ mình, cậu ta nhất định sẽ không vô lễ với mình nữa. Thứ hai, cũng chính bởi Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng rất thân thiết, nên cô mới phải đề phòng trường hợp cậu ta dò hỏi Thượng Quân Trừng về mình, như vậy cô cũng không mang tiếng nói dối.

"Thực ra chỉ vì gia đình mắc nợ, cần tiền gấp nên tôi mới phải vào nhà họ Hạ." Từ Nam Phương ấm ức nói, "Vậy mà không ngờ tam phu nhân lại muốn lợi dụng tôi. Chắc chắn trong lòng phu nhân cho rằng, dù giữa Nam Phương và thiếu gia không có chuyện gì, nhưng với thói phong lưu của thiếu gia, dẫu có nói Nam Phương và thiếu gia ở bên nhau mà không xảy ra chuyện gì thì sợ rằng cũng chẳng có ai tin. Chí ít, lời đồn một khi đã truyền ra ngoài thì thật giả cũng khó mà phân biệt. Có điều, phu nhân cũng nghe ngóng tin tức sai rồi, Nam Phương đương nhiên không thể là bạn gái của anh Thượng được. Lại càng không có chuyện anh Thượng sẽ vì Nam Phương mà bất hòa với thiếu gia. Thế nhưng, Nam Phương nói nhiều như vậy cũng chỉ mong quan hệ giữa thiếu gia và anh Thượng không xuất hiện rạn nứt, bằng không, tội lỗi của Nam Phương lại càng thêm lớn."

Nghe Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư nói cảm thấy nửa tin nửa ngờ, vừa rồi thấy cô còn lạnh lùng, vậy mà chớp mắt đã biến thành một người đầy tâm sự. Đã thế, cô ngoài miệng một mực khẳng định giữa mình và Thượng

https://thuviensach.vn

Quân Trừng không có chuyện gì nhưng cách nói dường như đang che giấu bí mật gì đó giữa hai người. Tuy nhiên, nghe những lời "tâm huyết" của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư cũng không khỏi tin tưởng phần nào.

Trông vẻ mặt của Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương biết mình đã giải quyết xong cậu ta, liền được nước tiến tới: "Nam Phương là người ngoài, không biết vì sao phu nhân lại muốn thiếu gia và Thượng Quân Trừng bất hòa, thiếu gia nếu không ngại có thể nói với Nam Phương được không? Chưa biết chừng Nam Phương có thể giúp được." Từ Nam Phương cố tình cười một cách đầy ẩn ý. Muốn vào nhà họ Hạ cũng đã vào được rồi, nhưng cô nhất định phải tìm được chỗ đứng vững chắc ở đây, nhất định phải có đồng minh, tên Hạ Giáng Tư này biết đâu sẽ là một người có thể lợi dụng.

Hạ Giáng Tư liếc mắt nhìn Từ Nam Phương: "Giúp tôi? Chị có thể giúp được cái gì chứ?"

"Tục ngữ nói: 'ba ông thợ giày cũng bằng một Gia Cát Lượng'. Tuy Nam Phương là nữ, lại không quyền không thế, nhưng chia sẻ và nghĩ cách giúp thiếu gia là chuyện có thể làm được." Thấy Hạ Giáng Tư nghi hoặc nhìn mình, cô bật cười, "Nam Phương chỉ vừa mới tới nhà họ Hạ mà đã nhận ra sự bất hòa giữa phu nhân và thiếu gia. Phu nhân để Nam Phương tới đốc thúc thiếu gia học hành, dù là mượn cớ nhưng Nam Phương hoàn toàn có thể cùng thiếu gia diễn kịch, giả hóa thật để che mắt người khác."

Hạ Giáng Tư chau mày, lời nói của Từ Nam Phương khiến cậu ta kinh ngạc, cậu ta đành nhìn người phụ nữ chỉ lớn hơn mình vài tuổi này với con mắt khác. Từ Nam Phương hoàn toàn khác với những người hầu mà Hạ Giáng Tư từng tiếp xúc. Vẻ lạnh lùng, bình tĩnh, sự thấu hiểu lẽ đời của cô khiến Hạ Giáng Tư vô cùng kinh ngạc, thế nhưng cô còn khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi khó diễn tả thành lời. Hạ Giáng Tư nhìn thẳng vào cặp mắt xinh đẹp của Từ Nam Phương, bỗng nhiên cợt nhả: "Vì sao chị giúp tôi? Chỉ vì muốn tôi và anh Trừng không trở mặt với nhau ư?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương sững người, lập tức im lặng, đáp án có lẽ không cần phải nói ra, Hạ Giáng Tư một khi đã hỏi câu này thì chắc chắn đã đồng ý bắt tay với cô.

Thế nhưng trong mắt Hạ Giáng Tư, sự im lặng của Từ Nam Phương lúc này như một lời thừa nhận ngầm. Nụ cười của cậu ta mang theo một chút châm chọc: "Tôi còn tưởng anh Trừng chỉ biết đến âm nhạc."

Dứt lời, Hạ Giáng Tư tìm lấy một cái ghế, ngồi xuống rồi bắt đầu nói với Từ Nam Phương những mâu thuẫn có liên quan tới mình. Hạ Giáng Tư không phải một cậu thanh niên thích tâm sự chuyện riêng một cách tùy tiện thế nên chỉ qua loa nói một vài điểm chính cho Từ Nam Phương, thậm chí phần lớn thời gian là do cô tự suy luận từ một chuyện mà ra nhiều vấn đề, xâu chuỗi lại những mâu thuẫn giữa tam phu nhân và Hạ Giáng Tư. Chỉ cần Hạ Giáng Tư tiết lộ một vài chi tiết, Từ Nam Phương đã có thể hiểu được toàn bộ sự việc.

Làm tam phu nhân của nhà họ Hạ, Liễu Thi Vân vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Nhà họ Liễu vốn dĩ là một gia đình giàu có nhất nhì ở Hồng Kông, Liễu Thi Vân là con gái cả, được nâng niu như hòn ngọc quý trên tay. Cô gái được yêu chiều nhất nhì thiên hạ đó vào làm dâu nhà họ Hạ, tuy rằng môn đăng hộ đối nhưng bà ta không ngờ chồng mình, chính là tam lão gia không biết nghĩ cái gì rồi cuối cùng lại quyết định xuất gia làm hòa thượng.

Ngay từ đầu vào làm dâu nhà họ Hạ, Liễu Thi Vân đã phải chịu ít nhiều ấm ức, bị gia đình con cả và con thứ hai của lão vương gia đè đầu cưỡi cổ, đã vậy chồng bà lại buông xuôi mọi vướng bụi hồng trần để xuất gia đi tu, thể diện của bà dường như mất hết, ở đâu cũng có cảm giác trở thành trò cười cho thiên hạ.

Từ Nam Phương đương nhiên thấu hiểu nỗi lòng này của tam phu nhân. Có thể bà ta chẳng mấy để tâm tới cuộc hôn nhân của mình, nhưng việc tam lão gia xuất gia lại là một sự phủ nhận đối với tam phu nhân.

https://thuviensach.vn

Chồng xuất gia, may mà còn để lại cho bà một người con trai để sống nương tựa vào nhau. Thể diện của mình đã bị chồng hủy hoại, bà ta chỉ còn biết trông cậy vào đứa con trai duy nhất để vớt vát lại, thế nên sự kỳ vọng của bà ta đối với Hạ Giáng Tư so với bất cứ người làm mẹ nào cũng lớn hơn gấp nhiều lần. Thế nhưng, không rõ tam phu nhân quá nóng vội hay yêu cầu quá nghiêm khắc mà càng trông mong Hạ Giáng Tư trưởng thành bao nhiêu lại càng khơi dậy tâm lý phản kháng của cậu ta bấy nhiêu.

Hễ tam phu nhân bảo cậu ta đi hướng đông thì cậu ta sẽ đi hướng tây, tam phu nhân bảo cậu ta học hành thì cậu ta sẽ chơi bời, thậm chí còn cố tình sống buông thả, gây ra vô số chuyện rắc rối để khiến tam phu nhân phải khó xử. Vì thế, quan hệ mẹ con ngày một xấu đi.

Lão thái gia vốn có ý định để cháu trai của chi hai kế thừa tổ nghiệp. Người này về tuổi tác cũng không chênh lệch với Hạ Giáng Tư là bao, điều này khiến tam phu nhân càng nghĩ càng phẫn uất, nghiễm nhiên nảy sinh lòng ghen ghét đối với gia đình con trai thứ hai của lão vương gia. Cũng may mà "ông trời có mắt" khiến cho con trai của nhị lão gia mắc bệnh nan y, như vậy Hạ Giáng Tư mới có cơ hội thế chỗ. Tam phu nhân vừa thắt chặt quy củ quản giáo con trai mình, vừa tiến hành tìm tung tích người con trai còn lại đang lưu lạc bên ngoài của nhị lão gia, đó chính là Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương không thể không nghĩ tới khả năng, Thượng Quân Trừng có thể thuận buồm xuôi gió trên con đường ca hát, diễn xuất này, nhất định là có sự can thiệp của tam phu nhân. Anh một lòng chuyên tâm vào âm nhạc, viết bài hát, hát những ca khúc tự mình sáng tác, như vậy đương nhiên sẽ không có đầu óc đâu mà nghĩ tới chuyện về nhà họ Hạ tranh giành địa vị với Hạ Giáng Tư. Nhất là khi mà thành tích trong sự nghiệp âm nhạc của anh, lại càng nhận được sự ưu ái của công chúng, anh lại càng không muốn từ bỏ niềm đam mê.

https://thuviensach.vn

Con người Thượng Quân Trừng không thuộc về nhà họ Hạ, mẹ anh cũng là một người có tư tưởng thoáng hơn những người nhà họ Hạ, lại rất ủng hộ việc ca hát của con trai. Thế nhưng cha anh lại không muốn như vậy, may mà còn một đứa con trai khác để kế thừa gia nghiệp nên dù có phản đối Thượng Quân Trừng theo nghề ca hát, nhị lão gia cũng không thể ngăn cản được anh.

Tuy nhiên lúc này thời thế đã thay đổi, vị thiếu gia kia lâm bệnh nặng không thể cứu chữa, nhị lão gia đương nhiên muốn lôi kéo Thượng Quân Trừng về bên mình để kế thừa vị trí.

Tam phu nhân và nhị lão gia không khác nào đang đấu trí so gan với nhau, chỉ có mình Thượng Quân Trừng là mù mịt chưa biết gì. Việc tam phu nhân âm thầm giúp đỡ và thường xuyên hỏi han chuyện ca hát của Thượng Quân Trừng cũng là nguyên nhân khiến cho Hạ Giáng Tư dần trở nên thân thiết với Thượng Quân Trừng. Cậu ta thậm chí còn muốn học theo Thượng Quân Trừng, thích khác biệt, một mình một kiểu, muốn làm những chuyện mình thích giống như Quân Trừng, hoàn toàn không có hứng thú với gia sản họ Hạ. Tam phu nhân thì rõ ràng đang nâng đỡ Thượng Quân Trừng còn con bà thì lại ở bên cạnh hùa theo anh ta, khiến bụng bà nóng như lửa đốt. Tam phu nhân thấy Hạ Giáng Tư mỗi lúc một đi lệch quỹ đạo, mới nhận ra đã tự bê đá đập chân mình, cuối cùng bà ta quy kết chính Thượng Quân Trừng đã làm hư con trai mình, nên lúc này mới nghĩ trăm phương ngàn kế để tách hai người họ ra xa nhau.

Hôm nay, tam phu nhân không thể tiếp tục hành động công khai được nữa, vì thế mới sử dụng chiêu ngầm. Bà ta cho rằng Từ Nam Phương là bạn gái của Thượng Quân Trừng, liền muốn "tát nước theo mưa" để tạo mối bất hòa giữa Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư. Thứ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng quan tâm chính là thể diện. Cho dù Thượng Quân Trừng không thích Từ Nam Phương, nhưng nếu biết người phụ nữ của mình thông đồng với người em trai thân thiết của mình, nhất định sẽ không chịu đựng

https://thuviensach.vn

nổi. Đây chính là mưu tính của tam phu nhân, bà ta hy vọng Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư đoạn tuyệt quan hệ, ít nhiều cũng sẽ khiến Hạ Giáng Tư không học theo Thượng Quân Trừng nữa hoặc giác ngộ phần nào, giảm đi một đối thủ cạnh tranh, với tài trí của Hạ Giáng Tư, trở thành người thừa kế là chuyện dễ dàng...

Những điều này toàn bộ là nỗi lòng của Hạ Giáng Tư, nhưng đã được Từ Nam Phương suy đoán ra rõ ràng. Trực giác mách bảo cô, tam phu nhân không phải một người tầm thường, bà ta giữ cô ở lại không đơn giản chỉ vì muốn phá hỏng quan hệ tốt đẹp giữa Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư. Cô cảm thấy, tam phu nhân một khi đã vì hạnh phúc của con trai mình thì nhất định bà ta sẽ khiến cho Thượng Quân Trừng bị tiêu diệt triệt để.

Bằng không, với thực lực của chi thứ hai, ngộ nhỡ Thượng Quân Trừng bị nhị lão gia kéo trở về tranh đoạt, thì nhất định họ sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Nghĩ đến Thượng Quân Trừng còn đang đứng tên một công ty, nói không chừng đây chính là một công cụ dùng để tranh đoạt của chi thứ hai, tam phu nhân làm sao dám lơ là, không phòng ngừa chu đáo cho được?

Từ Nam Phương mỉm cười thân thiện, khiến Hạ Giáng Tư mụ mị: "Chị cười cái gì?"

Đôi mắt trong veo của cô nhìn Hạ Giáng Tư, lắc đầu: "Không có gì, Nam Phương chỉ không rõ thiếu gia đang phiền muộn điều gì mà thôi. Thiếu gia thật sự muốn theo đuổi niềm đam mê của mình, nhưng buồn bực vì bị tam phu nhân coi như con rối? Hay là, vì không hoàn thành được nguyện vọng của phu nhân, lại còn năm lần bảy lượt đối đầu với phu nhân nên thiếu gia đang cảm thấy ăn năn hối hận?"

Sắc mặt Hạ Giáng Tư biến đổi, bỗng dưng ngang ngược quay đầu đi chỗ khác: "Chị đang nói bậy bạ cái gì thế?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không hề nói bừa, mỗi câu mỗi từ của cô đều nói trúng nỗi lòng của Hạ Giáng Tư. Nếu cô chọn Hạ Giáng Tư làm đồng bọn, vậy thì bắt buộc phải chiếm được sự tín nhiệm của cậu ta, giúp cậu ta giải quyết nhiều vấn đề, để cậu ta nhìn nhận được vai trò của cô, đến lúc cần mới có thể khiến cậu ta ra tay giúp đỡ mình.

"Giống như Tiểu Bạch của thiếu gia vậy, nó mong muốn có được sự yêu thương và chăm sóc của chủ nhân. Thiếu gia chỉ có một người mẹ là tam phu nhân, đương nhiên sẽ hy vọng phu nhân quan tâm và ủng hộ mình. Thế nhưng phu nhân luôn luôn quở trách những hành động của thiếu gia, chưa một lần nhìn nhận tài năng của thiếu gia, đấy chính là nguyên nhân khiến thiếu gia lúc nào cũng đối đầu với phu nhân." Từ Nam Phương mạnh dạn nói.

Gương mặt Hạ Giáng Tư biến sắc, tựa như bị nói trúng tim đen.

"Thiếu gia vốn dĩ không phải một người sống buông thả, thiếu gia là người tốt, chỉ cần nhìn cách thiếu gia đối xử với Tiểu Bạch là biết ngay, nhưng thiếu gia lại cứng đầu luôn tỏ ra mình ham mê sắc đẹp. Rõ ràng rất sợ trông thấy vẻ thất vọng của phu nhân, vậy mà thiếu gia vẫn cứ khăng khăng đối đầu với phu nhân. Dường như bằng cách này, thiếu gia mới cảm thấy nỗi đau trong lòng dịu bớt. Nhưng sự thật là, thiếu gia chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ thực sự... Còn nữa, khi thấy phu nhân yêu quý Thượng Quân Trừng, thiếu gia liền cố gắng làm thân với anh ấy để học hỏi, nhưng không ngờ phu nhân lại quay ngoắt thái độ, không muốn thiếu gia giao du với anh Thượng. Trong lòng thiếu gia nhất định rất oán giận..."

"Đủ rồi! Đừng đem mấy lời hoa mỹ này để nói chuyện với tôi! Tôi ghét nhất bị dạy đời như thế!" Bị nhìn thấu tâm can, Hạ Giáng Tư có phần thẹn quá hóa giận, lập tức ngắt lời Từ Nam Phương, "Chị cho rằng chị là ai mà dám ở đây nói nhăng nói cuội? Chị tưởng chị hiểu tôi lắm sao!"

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư đã tức giận tới đỏ mặt tía tai. Rốt cuộc thì cậu ta vẫn chỉ là một chàng thanh niên sốc nổi, ngang bướng, khi bị người khác vạch trần thì cảm thấy mất mặt, cuối cùng gắt ầm lên không cho Từ Nam Phương tiếp tục nói.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cô Nam Quả Nữ

Từ Nam Phương mỉm cười: "Vâng, thiếu gia, Nam Phương chỉ thuận miệng nói bừa! Nhưng mà, thiếu gia có gì cần, Nam Phương luôn sẵn lòng nghĩ cách giúp thiếu gia." Vốn đã đạt được mục đích, Từ Nam Phương liền dừng lại, không nói tiếp.

"Hừ!" Không đợi Từ Nam Phương nói hết câu, Hạ Giáng Tư đã đi ra phía cửa, vừa mới đẩy cánh cửa ra đã trông thấy hai người hầu mặc áo màu tro đứng khoanh tay chắn trước lối đi. Họ thản nhiên nhìn Hạ Giáng Tư, rồi giữ chặt cánh cửa.

"Để tôi ra ngoài!" Hạ Giáng Tư bực bội ra lệnh, cậu ta muốn xông ra nhưng hai người hầu đứng vững như núi Thái Sơn.

"Phu nhân đã dặn, khi nào thiếu gia chép xong một trăm lần tổ huấn mới được ra."

Hạ Giáng Tư biết mình cứng đầu không được, liền giậm chân nói: "Tôi đói, tôi phải đi ăn." Cậu ta vừa dứt lời, một cô người hầu xách theo hai cặp lồng thức ăn đứng ngoài cửa nói: "Thiếu gia muốn ăn gì? Xem mấy thứ này xem, nếu không thích, ở nhà bếp..."

Không đợi cô ta nói hết, Hạ Giáng Tư đã đóng sầm cửa lại. Vừa quay vào trong cậu ta đã trông thấy Từ Nam Phương nhặt những cuốn Kinh Phật lên xếp ngay ngắn lại trên giá sách từ lúc nào.

"Này, chị định chép một trăm lần thật đấy à? Chị coi mình là học sinh tiểu học chắc? Hay là đang học viết thư pháp?" Hạ Giáng Tư nhìn bộ dạng

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương giống như đang chuẩn bị mài nghiên mực mới. Trong mắt Hạ Giáng Tư, cái việc chép phạt này thực sự là một việc ấu trĩ.

Từ Nam Phương không quay đầu lại, vừa thu dọn các thứ vừa nói: "Tôi đã nói rồi, nếu như không chép đủ một trăm lần, phu nhân nhất định sẽ không cho phép tôi và thiếu gia được ra ngoài. Thiếu gia bị nhốt ở đây càng lâu, phu nhân càng thích, không đúng sao?"

Hạ Giáng Tư biết những điều Từ Nam Phương nói hoàn toàn có lý, nhưng mà vẫn ngang bướng cãi: "Bắt buộc phải chép hả? Không có cách nào khác ư?"

Từ Nam Phương khựng người lại một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hạ Giáng Tư: "Cũng chưa chắc đâu!"

"Cách gì?" Hạ Giáng Tư sáng rực hai mắt, bất giác trở nên rất muốn biết cao kiến của Từ Nam Phương.

"Nếu như anh em, bạn bè của thiếu gia có việc gấp muốn gặp thiếu gia, phu nhân hẳn là sẽ để thiếu gia đi." Từ Nam Phương điềm tĩnh giải thích.

Hạ Giáng Tư bĩu môi: "Cứ tưởng cách gì hay. Chị không nghe thấy mẹ tôi nói à, hễ tôi gặp ai thì bà ấy sẽ đánh gãy chân kẻ đó, làm sao có thể..." Hạ Giáng Tư đột ngột dừng lại, như nghĩ đến cái gì, cậu ta tròn xoe mắt nhìn Từ Nam Phương đang tủm tỉm cười với mình, rốt cuộc cũng hiểu ra "anh em, bạn bè" mà Từ Nam Phương ám chỉ là ai.

"Chị đang nói đến anh Trừng hả?" Trên mặt Hạ Giáng Tư bỗng nở một nụ cười ấm áp, "Đúng rồi! Mẹ tôi muốn anh Trừng và tôi quay mặt thành thù, nhất định sẽ để anh Trừng thấy tôi và chị ở bên nhau để chọc giận anh ấy!"

Hạ Giáng Tư rút điện thoại ra, vừa bấm số vừa nói: "Để tôi gọi điện cho anh Trừng, bảo anh ấy tới cứu tôi, nhân tiện báo trước anh ấy một tiếng để

https://thuviensach.vn

anh ấy không bị mắc lừa mẹ tôi."

"Đừng..." Từ Nam Phương ngăn cản thì đã muộn, điện thoại đã được nối thông, bên trong vang ra giọng nói của Thượng Quân Trừng: "A lô, bạn Tư thân mến, có chuyện gì thế?" Thượng Quân Trừng cố ý nói với Hạ Giáng Tư bằng giọng điệu lịch sự pha chút bông đùa.

Mặc dù chỉ loáng thoáng nghe được giọng nói của anh, nhưng sắc mặt Từ Nam Phương vẫn biến đổi một chút.

Hạ Giáng Tư cười tươi như hoa. Có lẽ giọng của Thượng Quân Trừng quá êm tai, có sức lôi cuốn nên khi Hạ Giáng Tư nghe giọng nói đó cũng bị "nhiễm".

"Anh Trừng, anh quá đáng lắm rồi đấy! Hôm kia em ngồi ngay hàng ghế đầu nháy mắt ra hiệu cho anh cả nửa ngày mà anh lại dám lơ em đi!"

"Hôm kia á? Lúc nào?"

"Anh chóng quên thế? Ở buổi đấu giá ấy. Anh bỏ đi mà cũng không thèm chào em. Vội vàng đi hẹn hò à?" Hạ Giáng Tư cười xấu xa, khóe môi nhếch lên, ánh mắt khiến người khác có cảm giác bất an. Cậu ta vừa trêu chọc Thượng Quân Trừng, vừa không quên liếc nhìn Từ Nam Phương, lúc này sắc mặt cô đã cực kỳ khó coi.

Mới nghe thấy giọng nói của Thượng Quân Trừng mà sắc mặt Từ Nam Phương đã xám ngoét lại. Điều này hiện lên trước đôi mắt nhạy cảm của Hạ Giáng Tư lại càng trở nên thú vị. Cậu ta không hề biết Từ Nam Phương có phản ứng như vậy cũng là vì chuyện hôm trước ở buổi đấu giá. Lúc đó nếu không phải bắt gặp cô thì Thượng Quân Trừng đã không hành động xốc nổi như vậy, để cuối cùng chuyện cần làm còn chưa làm mà đã bỏ đi.

"Ừ, lúc đó có việc bận đột xuất" Thượng Quân Trừng vội qua loa lấp liếm, "Em tìm anh có việc gì? Chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp..."

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư cười xòa một cái: "Anh Trừng, em bị mẹ phạt chép tổ huấn. Không đủ một trăm lần thì không tha. Em bây giờ hoàn toàn bị mất tự do rồi..."

Thượng Quân Trừng rốt cuộc cũng bật cười thoải mái, tiếng cười ấy như quét sạch lo lắng trong lòng Từ Nam Phương.

"Sao em lại làm mất lòng thím ba thế?"

"Đừng hỏi nhiều nữa, anh mau tới cứu em đi." Hạ Giáng Tư đổi giọng năn nỉ, có pha lẫn chút ít làm nũng.

Thượng Quân Trừng còn chưa thôi cười: "Anh qua bây giờ sao được, sắp phải đi tổng duyệt rồi." Ngẫm nghĩ một lúc, anh ngừng cười, "Thôi để sáng mai anh đến, tối nay chắc phải mười giờ mới xong việc, muộn như vậy mẹ em ngủ mất rồi."

Hạ Giáng Tư nghe Thượng Quân Trừng nói sáng mai mới tới được, có phần ngại muộn, nhưng nghĩ tới công việc của anh rất bận rộn, cũng đành phải chấp nhận: "Thôi được." Cậu ta bất đắc dĩ nói, mắt lại liếc nhìn Từ Nam Phương, dường như lóe lên ý tưởng gì trong đầu, cậu ta lại sửa lời: "Không được, không được, nếu anh còn chậm trễ không tới thì quá muộn mất."

Hạ Giáng Tư nghĩ, nếu để mình và Từ Nam Phương cô nam quả nữ ở đây một đêm thì nhất định sẽ thành chủ đề bàn tán của mọi người, huống hồ trong này chỉ có một chiếc giường.

Nghĩ đến mấy lời đồn đại nhảm nhí, Hạ Giáng Tư nhếch miệng nói với Thượng Quân Trừng: "Anh không đến ngay, chẳng lẽ không sợ em làm chuyện gì có lỗi với anh à? Em cũng là đàn ông, không cầm cự được đâu đấy!"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nghe mà dở khóc dở cười. Cô đến trước mặt Hạ Giáng Tư, xua xua tay ý bảo cậu ta đừng nói cho Thượng Quân Trừng biết mình đang ở đây.

Thế nhưng Hạ Giáng Tư lại cho rằng Từ Nam Phương xấu hổ nên giả vờ không hiểu ý của Từ Nam Phương, cố tình cười hì hì nói với Thượng Quân Trừng: "Mẹ em phạt em và một cô người hầu chép cùng nhau. Anh không muốn biết là ai à? Cực kỳ xinh đẹp đấy nhé."

Từ Nam Phương trừng mắt lườm cậu ta, cô không dám lên tiếng vì sợ bị Thượng Quân Trừng nghe thấy, đành phải đi tới cạnh bàn lấy giấy bút viết.

"Tôi không đê tiện như cậu." Thượng Quân Trừng không khách khí chọc giận Hạ Giáng Tư, "Đã có người ở cùng như thế cậu phải rất thích mới đúng chứ! Gọi tôi tới không sợ phá hỏng chuyện vui của cậu à?"

"Ha ha, phải nói là em phá hỏng chuyện vui của anh mới đúng!" Hạ Giáng Tư đi đến bên cạnh Từ Nam Phương, tiếp tục nói, "Anh Trừng, anh thật là không có chí khí chút nào, em còn tưởng anh không có hứng thú với người đẹp chứ! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Nam Phương này vẫn còn hơn cái cô Ngô Thi Hủy chân dài não ngắn kia! Mà còn tốt hơn gấp trăm nghìn lần ý chứ. Em ủng hộ ông anh..."

Chưa nói hết câu, Hạ Giáng Tư đã trông thấy Từ Nam Phương giơ lên mảnh giấy có ghi: "Đừng nhắc tới Nam Phương." Thế nhưng đầu dây bên kia, Thượng Quân Trừng đã lên tiếng: "Em vừa nói cái gì? Ai cơ? Ai đẹp hơn Ngô Thi Hủy?"

Từ Nam Phương viết quá chậm, vừa rồi Hạ Giáng Tư đã nói ra hai chữ "Nam Phương". Cậu ta nhìn Từ Nam Phương với vẻ đầy nghi hoặc, nếu đã muốn Thượng Quân Trừng tới đây cứu người thì vì sao cô còn làm ra vẻ thần bí như vậy chứ?

https://thuviensach.vn

"Em nói là Nam Phương?" Không đợi Hạ Giáng Tư trả lời nữa, khi nghe rõ hai từ kia, Thượng Quân Trừng đã vội vã hỏi lại, "Nam Phương nào?" Giọng điệu của anh có phần nặng nề khiến Từ Nam Phương chợt cảm thấy bất an.

"Từ Nam Phương?" Thượng Quân Trừng tiếp tục tự hỏi tự đáp.

Mặc dù không trông thấy Thượng Quân Trừng lúc này nhưng nghe giọng nói vừa gấp gáp vừa trầm, ít nhiều Hạ Giáng Tư cũng có thể hình dung được tâm trạng của anh đã đột ngột biến đổi. Đã vậy, sắc mặt Từ Nam Phương bây giờ lại rất khó coi, Hạ Giáng Tư càng thêm mù mờ không biết làm sao, mãi đến khi nghe Thượng Quân Trừng hỏi tới Từ Nam Phương, cậu ta mới "ừ" một tiếng.

"Cô ta ở đấy làm gì?" Thượng Quân Trừng chợt cười lạnh khiến Từ Nam Phương cảm thấy lo lắng. Cô hoàn toàn không biết mình bị làm sao, nói dối trắng trợn vốn dĩ là thủ đoạn thường dùng của cô, cũng chưa bao giờ cô áy náy vì lừa dối người khác. Vậy mà, khi nghe thấy giọng nói lạnh băng của Thượng Quân Trừng, cô lại cảm thấy hụt hẫng.

"Làm người hầu ở nhà em." Hạ Giáng Tư giải thích, nhận ra sự thiếu thân thiện trong giọng nói của Thượng Quân Trừng, cậu ta không nhịn được cười, mắng ông anh họ của mình: "Sao nào? Lo lắng rồi phải không? Lo thì không mau tới gặp chị ta đi."

Từ Nam Phương quay mặt đi chỗ khác, không dám đụng độ với cái nhìn của Hạ Giáng Tư, nhưng vẫn vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa hai người họ.

Thượng Quân Trừng im lặng một lúc lâu, bỗng dưng lên tiếng: "Cô ta đang ở bên cạnh em à?"

"Ừ, anh muốn nói chuyện với chị ta không?" Hạ Giáng Tư liếc nhìn Từ Nam Phương, vừa cười vừa định đưa điện thoại cho cô nhưng rất nhanh

https://thuviensach.vn

bên kia đã truyền tới giọng của Thượng Quân Trừng: "Không cần."

Câu nói có phần lạnh lùng, Hạ Giáng Tư hơi kinh ngạc. Thượng Quân Trừng lại tiếp tục nói, lần này thanh âm lớn hơn: "Tốt nhất em nên tránh xa cô ta ra một chút! Đồ ngốc này!" Nói xong, anh lập tức cúp máy.

Dù không đứng gần Hạ Giáng Tư nhưng Từ Nam Phương nghe rõ mồn một "lời khuyên chân thành" của Thượng Quân Trừng. Sắc mặt cô tái nhợt, rõ ràng là anh cố ý nói cho cô nghe, anh rốt cuộc vẫn ghi nhớ nỗi hận bị cô lừa dối, thế nên mới cảnh cáo Hạ Giáng Tư tránh xa mình.

Tuy nhiên, những lời của Thượng Quân Trừng lọt vào tai Hạ Giáng Tư lại được hiểu theo chiều hướng khác. Cậu ta cười cười với Từ Nam Phương: "Không ngờ đấy, anh Trừng còn biết ghen nữa cơ! Này, anh ấy bảo tôi tránh xa chị ra!" Trong lòng Hạ Giáng Tư, người anh họ này trước giờ là một kẻ ngạo nghễ, chưa từng dính dáng tới bất kỳ vụ tai tiếng nào, vậy mà hôm nay lại nghiễm nhiên nổi máu ghen với mình vì một người phụ nữ. Hạ Giáng Tư cảm thấy vô cùng phấn khích, tưởng tượng tới dáng vẻ thẹn quá hóa giận của Thượng Quân Trừng, không khỏi bật cười.

Cậu ta cười như được mùa, đang định nói mấy câu trêu chọc Từ Nam Phương thì đã thấy cô lấy lại bình tĩnh, cầm bút lông, chấm mực, mở giấy ra và bắt đầu chép gia quy.

Hạ Giáng Tư sửng sốt: "Chị còn chép làm gì nữa? Chị không thấy có người đã sốt sắng đến cuống quýt lên rồi à? Chưa biết chừng còn hủy cả buổi tập luyện để chạy tới đây ngay ấy chứ! Chúng ta sắp được tha ra rồi! Ha ha, nhưng mà trước khi nói rõ mọi chuyện thì cứ để tôi trêu anh Trừng một chút đã, sau đó chị về giải thích với anh ấy sau nhé!" Hạ Giáng Tư dường như rất háo hức muốn chứng kiến Thượng Quân Trừng mất mặt.

Từ Nam Phương lại chẳng hề ôm hy vọng như Hạ Giáng Tư: "Nếu lúc nãy thiếu gia không nhắc tới Nam Phương thì Thượng Quân Trừng sẽ tới,

https://thuviensach.vn

hiện giờ chỉ sợ anh ấy sẽ không tới nữa thôi. Anh ấy vốn dĩ không muốn gặp lại Nam Phương nữa." Cô vừa nói vừa nắn nót viết từng chữ, đầu cũng không buồn ngẩng lên.

Hạ Giáng Tư đang định hỏi có chuyện gì giữa hai người, nhưng nhận ra sự thay đổi sắc mặt của Từ Nam Phương sau khi nghe cuộc điện thoại của Thượng Quân Trừng, cậu ta liền làm mặt lạnh: "Ha ha, tôi không tin, anh Trừng nhất định sẽ đến." Hạ Giáng Tư lè lưỡi, nghĩ đến việc sắp được trêu chọc Thượng Quân Trừng một trận, không khỏi hào hứng hẳn lên. Thế nhưng mãi đến chiều tối vẫn không thấy Thượng Quân Trừng xuất hiện, Hạ Giáng Tư nằm trong buồng đã đánh một giấc ngon lành. Nửa đêm tỉnh dậy, cảm thấy bụng đói cồn cào, cậu ta đi ra gian ngoài, trông thấy Từ Nam Phương vẫn đang chép gia quy, trên bàn chỉ có một ngọn đèn dầu lờ mờ, căn nhà càng lộ rõ vẻ u ám.

"Chị sao thế hả? Sao không bật đèn?" Hạ Giáng Tư theo thói quen đi tìm công tắc, nhưng sờ soạng một hồi vẫn không thấy đâu.

Từ Nam Phương buông cây bút lông trong tay xuống, xoa bóp bả vai nhức mỏi của mình: "Thiếu gia không cần tìm đâu, nơi đây chỉ có một ngọn đèn dầu này thôi."

Hạ Giáng Tư choáng váng: "Niệm kinh cũng không cần phải gian khổ đến thế chứ!?" Cậu ta lại mở cửa, bên ngoài đã có hai người hầu khác tới canh giữ.

"Tôi đói, lấy đồ ăn cho tôi! Còn nữa, trong này không có đèn, mang đèn tới!" Vừa mới tỉnh ngủ, lại không thấy Thượng Quân Trừng đâu, Hạ Giáng Tư có phần bực bội, chỉ biết ra oai với đám người hầu.

Cô gái đứng bên ngoài vội đưa cặp lồng cơm tới, bên trong có đủ các món còn bốc hơi nghi ngút, nhưng không có người mang đèn đến, cô gái nói đây là quy định của tam phu nhân.

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư ôm một bầu tức giận, dù đói meo bụng nhưng cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn, lại không biết quẳng cục giận này vào đâu. Không kiềm chế được, cậu ta lại gọi cho Thượng Quân Trừng nhưng anh đã tắt điện thoại.

Gọi đi gọi lại mấy lần không được, Hạ Giáng Tư đành phải để lại tin nhắn, cậu ta rống to vào di động: "Nếu anh còn không đến, em sẽ lập tức xử lý bạn gái của anh đó! Anh biết em không có tính kiên nhẫn đâu đấy!"

Nghe thấy vậy, Từ Nam Phương nhịn không được ngẩng đầu nhìn Hạ Giáng Tư. Chỉ là một câu nói đùa thiếu suy nghĩ của Hạ Giáng Tư nhưng lại động chạm vào nỗi lòng của Từ Nam Phương.

Thực ra, cô chẳng mấy để tâm tới quan hệ giữa Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư, cô nói nhiều với Hạ Giáng Tư như vậy chẳng qua là để tự bảo vệ bản thân, đồng thời chiếm lấy sự tín nhiệm của cậu ta, tìm kiếm đồng minh của mình. Một khi đã vào được nhà họ Hạ, cô bắt buộc phải có một điểm tựa, mới nhẹ nhàng mà tiếp cận lão vương gia để lấy "ngôi sao lấp lánh". Thế nhưng điều kiện tiên quyết của tất cả những chuyện này là tam phu nhân muốn đưa cô vào cửa nhà họ Hạ.

Bà ta để cô tới bên cạnh Hạ Giáng Tư là muốn gây hiểu lầm giữa Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng. Nói không chừng, trong mấy ngày đầu này, tam phu nhân sẽ thử nghiệm xem cô có cái tố chất tiềm ẩn ấy không, sau đó mới giữ cô bên mình. Nhưng nếu thật sự bà ta đang thăm dò, mà Thượng Quân Trừng lại không vì cô mà xích mích với Hạ Giáng Tư, đến lúc ấy cô biết làm sao?

Từ Nam Phương bất động nhìn chằm chằm Hạ Giáng Tư, đầu óc chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, dường như nảy sinh kế hoạch mới.

Hạ Giáng Tư bị cô nhìn cho nổi cả da gà như thế, liền nói: "Chị đừng có cuống như vậy! Tôi tạm thời còn chưa có ý định làm gì chị. Tôi chỉ đùa anh

https://thuviensach.vn

ấy thôi."

Nụ cười của Hạ Giáng Tư dưới ánh đèn dầu khiến Từ Nam Phương chợt rùng mình. Cậu ta lại cầm điện thoại lên nói: "Này, có đúng là bạn gái của anh không thế hả? Đừng có chối, anh còn không chịu thừa nhận thì em không khách khí nữa đâu."

Ngọn lửa trước mặt Từ Nam Phương đột nhiên phập phồng. Không biết có cơn gió ở đâu thổi tới khiến Hạ Giáng Tư cảm thấy lạnh sống lưng, lại thêm ngọn đèn lờ mờ chiếu lên mặt Từ Nam Phương, nhìn cô trông như một bức tượng vậy. Hạ Giáng Tư bỗng nổi da gà.

Từ Nam Phương hờ hững nói: "Có lẽ Thượng Quân Trừng sẽ không đến đâu. Tam phu nhân càng không dễ dàng thả Nam Phương và thiếu gia. Nam Phương đã chép được hơn ba mươi lần rồi, thiếu gia cũng nhanh chóng chép đi, có thể tối mai là xong.

"Chuyện vô vị như thế có đánh chết tôi cũng không làm!" Hạ Giáng Tư cứng đầu nói. Cậu ta chớp mắt, dường như nghĩ ra cái gì, lại quay đầu cười giảo hoạt: "Này, không ổn, sao giờ này mà anh Trừng còn chưa tới? Hai người giận nhau à?"

Đây là câu hỏi mà Từ Nam Phương đang chờ, cô gục đầu xuống, hàng mi khẽ động: "Nam Phương làm gì có tư cách giận dỗi Thượng Quân Trừng. Nam Phương chỉ cần thấy anh ấy vui vẻ là tốt rồi. Nếu không phải vì Nam Phương, anh Thượng và cô Ngô cũng sẽ không cãi nhau. Không biết anh ấy có dỗ dành được cô Ngô không..." Giọng nói của cô có phần lạnh lẽo, nhưng rõ ràng hơn là sự cô đơn.

Vẻ tư lự của Từ Nam Phương giống như cô thật sự lo lắng cho Thượng Quân Trừng, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể "ngẫm" ra được điều gì đó từ lời nói của cô. Hạ Giáng Tư cười nham hiểm: "À, thế thì tôi biết chuyện gì rồi. Anh Trừng bắt cá hai tay, đối xử tốt với chị nhưng lại không muốn bye

https://thuviensach.vn

bye với cái cô Ngô Thi Hủy chân dài não ngắn kia. Cuối cùng chuyện của chị bị người đàn bà não ngắn kia phá vỡ, anh Trừng muốn gặp chị cũng không được, mà không gặp cũng chẳng xong, đúng không?"

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mờ Ám

Hạ Giáng Tư vừa nói vừa nhìn Từ Nam Phương, giống như đang chộp lấy một chuyện cực kỳ thú vị. Từ Nam Phương mặt biến sắc, miệng ấp úng: "Thực ra... cũng không hoàn toàn như vậy, bên trong đúng một phần, nhưng mà..."

"Ôi dào, chị không cần phải nói nữa, tôi hiểu! Tôi cũng là đàn ông nên hiểu tâm tư của anh Trừng." Trông bộ dạng quẫn bách của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư vươn người đứng dậy nói: "Chị yên tâm! Nếu chị đã là người hầu của tôi, ha ha, tôi cũng sẽ không để anh Trừng đối xử như vậy với chị!" Hạ Giáng Tư vốn không phải một công tử lăng nhăng, chỉ cố tình tỏ ra phong lưu như vậy chứ bản chất thực ra rất tốt, rất biết thương hoa tiếc ngọc.

"Nói thật nhé, tôi thấy cái cô Ngô Thi Hủy kia căn bản chẳng xứng với anh Trừng, ngoài việc môn đăng hộ đối ra thì chẳng có điểm nào tốt. Thật không hiểu bác hai nghĩ sao mà lại muốn ghép cho anh Trừng và cô ta thành đôi." Hạ Giáng Tư ra vẻ lõi đời, "Tôi nói thật, xét về tướng mạo, chị còn hơn cô ta gấp trăm lần ấy chứ."

"Có điều, ha ha, không ngờ anh Trừng lại là người như vậy! Hóa ra giới giải trí quả nhiên không có người nào tử tế." Hạ Giáng Tư ra vẻ ông cụ non, liếc nhìn Từ Nam Phương một cái rồi bất ngờ đứng dậy, cầm cặp lồng cơm tới trước mặt cô, nói: "Chị không phải người sắt đấy chứ? Cả đêm không ăn gì, không đói à?"

Đúng là Từ Nam Phương có hơi đói, cô do dự một lúc rồi cầm lấy miếng dứa gần tay nhất, dù đói nhưng vẫn giữ vẻ nhã nhặn bỏ miếng dứa vào

https://thuviensach.vn

miệng mà nhấm nháp từng chút. Cô nói: "Chưa ăn mà mùi thơm đã xộc vào mũi, tan ngay trong miệng, ngọt mà ngấy, rất vừa miệng. Đã lâu không được ăn thứ điểm tâm kiểu Tô Châu thế này." Cô vừa nói vừa liếc nhìn Hạ Giáng Tư, bỗng nhiên bỏ miếng dứa còn chưa ăn hết xuống, đôi mắt thoáng hiện vẻ ưu tư.

Hạ Giáng Tư thấy vậy còn cho rằng Từ Nam Phương đang thương thân trách phận, không nhịn được vỗ ngực đảm bảo: "Chị yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để anh Trừng bắt nạt chị! Tôi sẽ giúp chị lấy lại công bằng."

Từ Nam Phương mặt biến sắc: "Đừng, đừng làm vậy, thiếu gia! Cậu làm thế sẽ khiến Thượng Quân Trừng khó xử, nếu như hai người vì tôi mà bất hòa, chẳng phải tôi trở thành kẻ có tội hay sao, chẳng phải sẽ làm phu nhân vừa ý hay sao?"

Hạ Giáng Tư dường như bị sự hoảng hốt của Từ Nam Phương vô tình thức tỉnh: "A đúng rồi, mẹ tôi phạt tôi và chị ở đây chép gia quy với tổ huấn gì gì đó, mục đích chính là muốn thấy giữa chúng ta phát sinh chuyện, muốn anh Trừng hiểu lầm. Vậy thì chỉ cần giúp mẹ tôi đạt được mục đích là được rồi, tôi cũng chẳng cần phải chép một trăm lần."

Từ Nam Phương lập tức tỏ ra sợ hãi, Hạ Giáng Tư cho rằng những lời mình nói đã dọa cô, nên vội cười bổ sung, rằng mình chỉ diễn kịch để lừa tam phu nhân.

"Nhưng tam phu nhân đâu có dễ bị lừa như thế?" Đôi mắt Từ Nam Phương có chút dao động, "Hay thôi cứ để Nam Phương giúp thiếu gia chép một trăm lần tổ huấn, được không?" Từ Nam Phương đã có tính toán trong đầu, nếu cô chép phạt giúp Hạ Giáng Tư, tam phu nhân chắc chắn sẽ nhận ra, sẽ mượn cớ nói cô bao che cho Hạ Giáng Tư. Lúc ấy, quan hệ giữa cô và Hạ Giáng Tư nhất định sẽ nhận được sự cổ vũ của tam phu nhân, càng thêm không trong sáng.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà Hạ Giáng Tư lại không chịu nghe theo, cậu ta sốt sắng đến không muốn ở lại đây thêm dù chỉ một phút: "Như thế sao được! Chị chép chỗ này cũng phải mất cả ngày! Tôi thà chờ anh Trừng thì hơn."

"Nhưng để tam phu nhân thả thiếu gia đi cũng cần phải có một cái cớ, nếu không sẽ mất uy tín với mọi người, chẳng hạn như thiếu gia bị ốm nặng." Từ Nam Phương cố tình liếc nhìn Hạ Giáng Tư, "Nhưng thiếu gia đang khỏe mạnh thế này làm sao tự nhiên đổ bệnh được? Dù có nói thì phu nhân cũng sẽ không tin."

Hạ Giáng Tư vỗ tay tán thưởng: "Bệnh hả?" Ánh mắt cậu ta sáng rực lên, "Nếu tôi cảm cúm hay phát sốt thì chưa chắc là khiến mẹ tôi chịu thua, nhưng nếu là cái khác thì biết đâu lại được." Trên mặt cậu ta nở một nụ cười giảo hoạt, hào hứng lắc lắc cánh tay Từ Nam Phương: "Nam Phương, chị thật thông minh! Chị đã thức tỉnh tôi."

Từ Nam Phương ngây người, rút tay ra khỏi bàn tay Hạ Giáng Tư.

"Là chính thiếu gia nghĩ ra." Từ Nam Phương thản nhiên nói, cô cũng không rõ Hạ Giáng Tư lại nghĩ ra cái trò ma quỷ gì, chỉ thầm cười trong bụng vì những điều cậu ta nói.

Ý định ban đầu của cô là đánh lừa Hạ Giáng Tư, khiến cậu ta nổi tính khí trẻ con lên, muốn cùng cô diễn kịch trêu đùa Thượng Quân Trừng đồng thời lừa gạt tam phu nhân một màn. Nhưng vừa rồi cô đã quá phô trương, vạch trần tâm sự của cậu ta, chẳng những không chiếm được lòng tin của cậu ta mà còn khiến cậu ta phản cảm, sau lại thẹn quá hóa giận.

Thế nên lúc này cô mới không dám xuất đầu lộ diện, mà nói móc khiến Hạ Giáng Tư làm theo ý mình muốn. Nếu không thể khiến Thượng Quân Trừng gây gổ với Hạ Giáng Tư, vậy thì cô chỉ còn cách tự mình gây ra chuyện xấu hổ, để tam phu nhân thấy được cô quả thực có khả năng khiến Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng nảy sinh xích mích.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nghiêng đầu đi chỗ khác, trong bụng cười thầm. Hạ Giáng Tư muốn giả vờ bị bệnh thì cứ để mặc cậu ta đi, cô đã nắm chắc mười phần khiến hai người họ sẽ nảy sinh mâu thuẫn trước mặt tam phu nhân rồi.

Cô không dự định lợi dụng Thượng Quân Trừng, thực ra, cô có làm như vậy cũng không tính là lợi dụng anh, chỉ có điều, cô có thể vào được nhà họ Hạ cũng là dựa vào quan hệ của Thượng Quân Trừng, cô muốn ở lại đây cũng cần phải dựa vào mối quan hệ này.

Hạ Giáng Tư cứ tưởng sắc mặt Từ Nam Phương đột nhiên sa sầm lại là vì mình "động tay động chân" với cô, nhịn không được tủm tỉm cười, rồi đột ngột chộp lấy cánh tay Từ Nam Phương. Động tác bất thình lình khiến Từ Nam Phương hoàn toàn bị bất ngờ, sợ đến mức mặt tái nhợt, la hoảng lên: "Này, cậu làm cái gì thế hả? Bỏ tôi xuống!"

Hạ Giáng Tư kề miệng bên tai cô, thì thầm: "Chị có thể nhẫn nại một chút không? Bằng không làm sao mẹ tôi để tôi ra ngoài chứ."

Đúng là trong lòng Từ Nam Phương muốn Hạ Giáng Tư diễn kịch cùng mình, nhưng cũng không ngờ cậu ta lại diễn đến mức này. Cô nhất thời có cảm giác mình trộm gà không xong còn mất nắm gạo. Cô giãy giụa: "Bỏ tôi xuống, bỏ xuống!"

Đương nhiên Từ Nam Phương biết Hạ Giáng Tư bế mình vào gian buồng để làm gì, đương nhiên cô hiểu ý tứ trong những lời cậu ta nói là gì. Rốt cuộc lúc này cô đã biết cậu ta muốn dùng biện pháp nào để lừa dối tam phu nhân.

Từ Nam Phương có phần cuống quít: "Cậu điên rồi! Cậu muốn lừa gạt người khác cũng không cần phải làm thế này!"

Nhưng Hạ Giáng Tư hoàn toàn bỏ ngoài tai những gì cô nói. Cậu ta mặc kệ cô giãy giụa trong lòng mình, vẫn hăng hái bế cô vào trong buồng, đặt

https://thuviensach.vn

nằm xuống giường.

Hạ Giáng Tư buông Từ Nam Phương ra, lưng đã lấm tấm mồ hôi. Cậu ta thở hổn hển, đè lên người Từ Nam Phương, không cho cô đứng dậy. Hai khuôn mặt gần như dán vào nhau.

Từ Nam Phương quay đầu đi chỗ khác, khuôn mặt đã đỏ ửng lên: "Thiếu gia! Cậu không sợ Thượng Quần Trừng sẽ hiểu lầm sao?"

"Yên tâm! Tôi đang muốn trêu anh ấy mà!" Hạ Giáng Tư nhìn vẻ mặt sợ hãi của Từ Nam Phương, cảm thấy cô lúc này mới có chút thân thiết. Nhưng bị nửa thân Hạ Giáng Tư đè lên người, Từ Nam Phương vốn đang bận tính kế nhưng lúc này đầu óc bỗng dưng rỗng tuếch.

Dáng vẻ cô lúc này khiến Hạ Giáng Tư cực kỳ buồn cười: "Này, sao chị lại căng thẳng đến thế hả? Cứ như chưa va chạm với đàn ông bao giờ ý."

Từ Nam Phương nghe vậy cả người run lên, giống như chạm vào chuyện cũ, cô không giãy giụa nữa. Hạ Giáng Tư thấy vậy liền suy đoán lung tung: "Ồ, tôi biết rồi, chắc chắn là vì chị muốn lấy lòng anh Trừng nên mới giả vờ tỏ ra thuần khiết! Ha ha, nhưng mà cái cách này của chị đã quá lỗi thời rồi, bây giờ trong quán ba đều lưu hành trào lưu ngự tỷ SM[1]! Tôi thấy chị khá thích hợp làm ngự tỷ đấy."

[1] Ngự tỷ SM: là một dạng nhân viên nữ phục vụ quán bar đặc biệt, nhất là cho các nhu cầu không trong sáng của khách.

Từ Nam Phương quả thật không hiểu Hạ Giáng Tư đang nói bậy cái gì, nhưng trái tim đang đập thình thịch của cô lúc này đã bình tĩnh trở lại: "Cậu muốn diễn kịch thế nào?"

Hạ Giáng Tư thấy Từ Nam Phương không làm ầm ĩ nữa, bắt đầu cởi quần áo, giày và bít tất vứt lung tung. Cậu ta thò một tay vào sau gáy Từ Nam Phương, định cởi khuy cổ áo của cô ra, nhưng thấy vẻ mặt cảnh giác

https://thuviensach.vn

của cô, Hạ Giáng Tư cuối cùng vẫn rụt tay lại: "Thôi được rồi! Nếu không thì chị tự cởi ra đi. Tôi mà làm chị lại hét toáng lên người khác nghe được lại tưởng tôi thích chơi trò cảm giác mạnh! Chuyện này truyền ra ngoài thật đúng là mất mặt."

Trước tới giờ chỉ có phụ nữ yêu thương nhung nhớ Hạ Giáng Tư, cậu ta cũng chưa bao giờ thiếu phụ nữ bên mình, đương nhiên cậu ta không muốn để người ngoài nghĩ rằng mình đê tiện đến mức phải dùng thích "cảm giác mạnh".

Từ Nam Phương hỏi với giọng không mấy thiện cảm: "Thiếu gia muốn giả vờ bị bệnh gì mà phải làm đến nước này?" Cô nhíu mày, bỗng nhiên cảm thấy mình với Hạ Giáng Tư chơi cái trò này giống như nghịch dao có ngày đứt tay.

Hạ Giáng Tư cười khì: "Khi còn bé, tôi đã giả bị bệnh rất nhiều rồi, mẹ tôi chắc chắn sẽ không tin. Có điều, hiện giờ tôi có một chủ ý cực kỳ hay có thể khiến mẹ tôi tin tưởng ý đồ của mình đã thực hiện được." Nói tới đây, Hạ Giáng Tư lại chớp chớp mắt nhìn Từ Nam Phương, "Lại có thể khiến Thượng Quân Trừng ghen! Coi như nhất cử lưỡng tiện."

Từ Nam Phương khóc không được, cười cũng chẳng xong. Cô tin Hạ Giáng Tư có rất nhiều chủ ý xấu, chỉ có điều những thứ cậu ta nghĩ ra đều là những mánh khóe kỳ lạ. Từ Nam Phương thật sự muốn cười chế giễu, nhưng vẫn gắng nhịn xuống: "Biện pháp gì nhất cử lưỡng tiện?"

Hạ Giáng Tư ghé sát vào tai Từ Nam Phương nói nhỏ: "Lát nữa tôi sẽ hét lớn: Mông tôi bị cắn chảy máu..."

Cậu ta còn chưa nói hết câu, Từ Nam Phương đã như bị dòng điện cao thế một trăm nghìn vôn chạy qua, suýt nữa tắt thở.

Hạ Giáng Tư vẫn đang đắc ý với kế hoạch của mình. "Ha ha, mông của tôi làm sao lại bị người khác cắn được chứ? Chẳng cần nghĩ cũng đoán ra

https://thuviensach.vn

được, đương nhiên là trong lúc tôi 'trêu hoa ghẹo nguyệt' quá đà rồi! Mẹ tôi thấy hai chúng ta đã chơi đùa tới mức ấy thì chẳng phải sẽ cho rằng mục đích của bà khi nhốt chúng ta lại đã đạt được rồi sao? Hơn nữa tôi nói mông tôi bị chảy máu, mẹ tôi cũng không thể nào đòi kiểm tra mông tôi trước mặt mọi người được, đương nhiên sẽ cho chúng ta ra khỏi đây." Hạ Giáng Tư cực kỳ hài lòng với kế hoạch của mình, "Dù sao thì mục đích của mẹ tôi đã đạt được, cho dù sau này có phát hiện ra bị lừa thì cũng không làm gì được nữa! Phải không chị Nam Phương?"

Đây là lần đầu tiên Hạ Giáng Tư gọi Từ Nam Phương một tiếng chị thật lòng.

"Tôi có thể hy sinh hình tượng của bản thân vì hạnh phúc của chị và anh Trừng đấy nhé! Sau này hai người thành đôi coi như nợ tôi một mối ân tình!"

Từ Nam Phương đã bị cái suy nghĩ này của Hạ Giáng Tư làm cho tức đến run người, cô tuyệt đối không ngờ chàng trai mười tám, mười chín tuổi này lại có tính tình hệt trẻ con như vậy. Mất một lúc lâu Từ Nam Phương mới bình tĩnh trở lại, nhưng hơi thở vẫn còn chút gấp gáp: "Cậu nói như vậy tất cả mọi người đều biết tôi và cậu xảy ra chuyện gì, Thượng Quân Trừng..."

Chưa đợi Từ Nam Phương nói hết, Hạ Giáng Tư đã hiểu ra ý cô. Cậu ta đưa tay lên vò mái tóc của mình cho rối tung, vừa làm vừa giải thích: "Chỉ cần tôi cởi quần ra, anh Trừng không thấy tôi bị thương là được rồi. Yên tâm đi, tôi đã ra tay thì chị không phải lo! Tôi chỉ trêu anh Trừng một tý thôi, chị cứ ngồi chờ xem kịch hay đi."

Dường như đang tưởng tượng đến cái gì vui, Hạ Giáng Tư không kiềm chế được mà bật cười khanh khách. Nhân lúc Từ Nam Phương không để ý, cậu ta với tay giật hai chiếc kẹp tóc trên đầu cô xuống. Mái tóc đen nhánh xõa xuống phủ lên bờ vai Từ Nam Phương, thoáng cái rối tung.

https://thuviensach.vn

Không thể ngăn cản được Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương chỉ còn cách che hai tay trước ngực, đề phòng cậu ta kéo luôn cả cúc áo mình xuống, cô tỏ ra không mấy hợp tác.

Hạ Giáng Tư cười ha ha, thấy Từ Nam Phương che thân trên, cậu ta đột nhiên tháo giày của cô ra. Hạ Giáng Tư cầm trên tay đôi giày của Từ Nam Phương, nhìn cô với vẻ mặt đắc ý hệt như một thằng bé vừa thắng trong một trận đánh lộn.

Từ Nam Phương cuống quýt: "Đưa giày cho tôi! Chẳng ai ưa cái trò này của cậu cả!"

Nhưng cô càng sốt sắng thì lại càng quên mất rằng Hạ Giáng Tư là mẫu người càng bị kích động càng mạnh tay. Cậu ra ôm đôi giày vào người, cười nói: "Diễn kịch thì phải chuyên nghiệp chứ! Tốt nhất là cởi hết sạch quần áo ra đi!"

Hạ Giáng Tư một khi đã kích động thì ăn nói cũng trở nên phóng đãng. Thấy sắc mặt Từ Nam Phương lạnh băng, Hạ Giáng Tư đành thôi không dám yêu cầu nữa: "Vậy chị ở đây đợi, tôi ra ngoài kia độc diễn." Nụ cười trên mặt cậu ta rạng rỡ, giống như mình sắp sửa hoàn thành một kiệt tác.

Nói xong, cậu ta để mặc Từ Nam Phương ngồi trên giường, một mình cầm theo đôi giày của cô ra gian ngoài. Bị lấy mất giày, Từ Nam Phương không biết làm thế nào, xuống giường đi chân đất không được, mà cứ ngồi ở đây cũng không xong.

Hạ Giáng Tư ném đôi giày vải của cô vào một góc nhà, rõ ràng đã chạy ra bên ngoài rồi sau đó chạy ra cửa hét lớn: "Ối!" Tiếng thét của cậu ta khiến Từ Nam Phương sợ run người, cô chăm chú nhìn bộ dạng phấn khích của Hạ Giáng Tư, rõ ràng là đang chuẩn bị diễn kịch rồi.

Từ Nam Phương cảm thấy choáng váng. Thực lòng mà nói, Hạ Giáng Tư làm vậy ít nhất cho đến lúc này không có hại cho Từ Nam Phương, thế nên

https://thuviensach.vn

cô càng không có lý do để ngăn cậu ta làm loạn. Nhưng cách mà cậu ta làm loạn sẽ cuốn cả cô vào, chẳng hiểu sao cô có dự cảm mình đang tự chuốc họa vào thân.

Hạ Giáng Tư hét xong, quay về phía Từ Nam Phương với vẻ mặt khó coi rồi lại chạy ra cửa. Cửa bị đập huỳnh huỵch giống như bị vật gì đó đập vào, Từ Nam Phương chỉ nghe thấy tiếng kêu hổn hển của Hạ Giáng Tư: "Để tôi ra ngoài! Tôi bị chảy máu ở đằng sau."

Nghe thấy như vậy, cô cảm thấy như muốn ngã nhào xuống dưới, khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Ngoài kia, Hạ Giáng Tư đang lấy trình độ của diễn viên chuyên nghiệp làm thước đo cho bản thân, ra sức diễn kịch.

Mấy người hầu mặc áo màu tro đứng bên ngoài đã có phần mệt mỏi, đứng ở đó suốt tí nữa là ngủ gật. Nghe thấy tiếng hét trong nhà vang lên lúc nửa đêm chẳng khác nào lưỡi dao sắc nhọn đâm toạc bầu trời.

Bọn họ giật mình tỉnh ngủ, đưa mắt nhìn nhau, không biết trong nhà xảy ra thảm họa gì. Đúng lúc này, cửa lại bị va đập mạnh, suýt nữa bọn họ bị dọa cho thất kinh rồi. Một lúc sau, họ thấy cậu chủ nhỏ của mình đẩy cửa ra trong bộ dạng chật vật nhếch nhác. Cậu ta gằn giọng: "Đằng sau tôi chảy máu!"

"Đằng sau?"

Hai người hầu nhất thời không hiểu chuyện gì, kinh ngạc nhìn chằm chằm Hạ Giáng Tư. Cậu ta lúc này đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, khuy áo tung ra, hai tay còn đang bận túm cạp quần. Hai người họ lại nhìn nhau, dường như muốn đọc ra điều gì đó từ đôi mắt đối phương.

"Nhìn gì mà nhìn? Còn không mau để tôi ra ngoài! Không mau đi gọi bác sĩ?" Hạ Giáng Tư giậm chân, trợn mắt mà gào.

https://thuviensach.vn

"Vâng, vâng, để tôi đi báo với phu nhân." Một người cố nhịn cười, hiển nhiên đã hiểu ra câu nói "chảy máu đằng sau" của Hạ Giáng Tư nghĩa là gì. Chỉ có điều, không rõ là Hạ Giáng Tư ngại không nói chữ "mông" ra, hay là cố tình mập mờ, khiến hai người họ càng nghĩ xa xôi tới những điều dung tục khác. Nói chung, câu nói của Hạ Giáng Tư thật sự đã khiến hai người họ trơ mắt nhìn nhau, không biết phải tỏ thái độ ra sao.

Một người trong số họ nhanh chóng chạy đi, người còn lại vẫn đứng canh ở cửa, sắc mặt kỳ quặc của ông ta hoàn toàn được thu gọn vào mắt Hạ Giáng Tư.

Chỉ có điều, lúc này cậu ta chỉ có thể làm bộ rên rỉ kêu đau. Có lẽ độc diễn một lúc cảm thấy vô vị quá, cậu ta bỗng nhiên nhìn vào gian buồng, lớn tiếng: "Này! Đồ đàn bà chết dẫm kia! Không đi ra đi còn nằm đấy giả chết à!"

Câu nói vừa thốt ra của Hạ Giáng Tư khiến người hầu đang đứng bên ngoài không kìm được ngó đầu vào, trong đầu nghĩ ra một đống thứ, vậy mà đáng tiếc không nhìn thấy cái gì.

Chỉ có Từ Nam Phương nằm trong buồng nghe được thì hoàn toàn suy sụp. Thủ đoạn gạt người cô dùng không ít lần nhưng tuyệt đối không diễn khó coi như Hạ Giáng Tư bao giờ.

Vốn dĩ Từ Nam Phương muốn một mình ở trong này, để mặc Hạ Giáng Tư gây rối ngoài kia, nhưng cuối cùng cậu ta cũng không kiềm chế được lái sự chú ý của mọi người sang cô.

Lúc này, dù cô có ra ngoài hay không thì kẻ ngốc cũng nghe ra được sự mờ ám trong câu nói của Hạ Giáng Tư.

https://thuviensach.vn

Chương 26: Hiểu Lầm

Hạ Giáng Tư cực kỳ không hài lòng về thái độ đứng ngoài cuộc của Từ Nam Phương, vì thế không ngừng gọi tên cô, còn rất vô tư trước mặt người hầu quay vào trong buồng mà kêu gào. Từ Nam Phương lúc này chẳng khác nào kiến bò miệng chén, không thể tiếp tục ngây ngốc trong gian buồng chật hẹp như cái lồng hấp này nữa.

Cô càng không thể chịu đựng được Hạ Giáng Tư ở ngoài kia kêu gào, lại càng không thể câu nệ những thứ khác nữa, đành chân đất xuống giường, tay cầm dây buộc tóc qua loa cột lên.

Lúc xuất hiện ở giữa gian phòng niệm kinh, Từ Nam Phương chợt có cảm giác toàn thân bị thiêu đốt bởi ánh mắt của mọi người, cực kỳ khó chịu, cô cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, giống như bản thân thật sự đã làm chuyện sai trái.

Ánh đèn bên ngoài chiếu vào trong nhà, chỉ có thể làm sáng phần nào không gian có phần âm u. Từ Nam Phương cố gắng dựa vào tia sáng yếu ớt ấy để tìm đôi giày của mình.

Cô biết Hạ Giáng Tư và mấy người hầu ngoài kia đang dõi theo mình, cảm thấy rất mất tự nhiên. Từ lúc trưởng thành, cô chưa từng xuất hiện trước mặt người lạ trong bộ dạng khó coi như thế này, thật giống như bị đem ra làm trò cười.

Thậm chí, Từ Nam Phương có phần tức giận, chỉ là không biết phải trút giận với ai, bởi vì, đây là sự lựa chọn của chính cô. Cô định lần theo ánh sáng chiếu vào bên ngoài để tìm đôi giày có vẻ không dễ tìm đó, tuy thế

https://thuviensach.vn

vẫn có phần khốn đốn, trời mùa thu, sàn nhà khá lạnh. Cô bèn cầm theo đèn dầu đi tìm, khó khăn lắm mới trông thấy một chiếc giày nằm lăn lóc ngay tấm đệm.

Từ Nam Phương một tay bưng đèn, cúi người xuống nhặt giày lên, bỗng dưng nghe thấy tiếng một cô người hầu gọi: "Thiếu gia." Là giọng của Liên Bồng.

Hạ Giáng Tư vừa rên rỉ vừa hào hứng xem Từ Nam Phương tìm giày. Nghe thấy cô hầu nữ gọi mình, cậu ta không khỏi sửng sốt: "Ơ nhanh thế?"

Người hầu vừa mới chạy đi báo với tam phu nhân, sân vườn rộng như thế, cho dù có gọi điện báo thì đợi tam phu nhân nửa đêm tỉnh ngủ đi tới đây cũng phải mất một lúc lâu.

"A... ờ... ở đây!" Hạ Giáng Tư nhíu mày giả vờ đau.

Nghe thấy tiếng Hạ Giáng Tư từ bên trong vọng ra, Liên Bồng vui mừng, cao giọng nói: "Thiếu gia, anh Thượng đến tìm thiếu gia, phu nhân bảo em cứ đưa anh Thượng tới thẳng đây." Vì chỉ là người hầu nên Liên Bồng không hề biết quan hệ sâu xa giữa Thượng Quân Trừng và nhà họ Hạ.

Nghe Liên Bồng nói vậy, Từ Nam Phương khẽ chột dạ, chiếc giày trên tay chợt rơi xuống, chạm xuống sàn nhà vang lên một tiếng.

Hạ Giáng Tư lúc đầu cũng nghĩ giống Từ Nam Phương, cho rằng giữa Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng có nhiều hiểu lầm nên anh Trừng "xấu xa" của cậu ta cân nhắc đắn đo một hồi rồi lại không tới đây gặp Từ Nam Phương.

Thế nhưng không ngờ rằng, Thượng Quân Trừng lại xuất hiện.

Hạ Giáng Tư có phần kinh ngạc, xen lẫn vui mừng, thậm chí còn quên cả việc giả vờ đau, hoặc có thể nói rằng cậu ta đã thấy không cần phải diễn

https://thuviensach.vn

kịch nữa. Cậu ta tươi cười, sải bước đi ra ngoài nói: "Anh Trừng, em biết ngay anh sẽ đến mà. Chị Nam Phương còn không chịu tin."

Hạ Giáng Tư ra khỏi cửa, trông thấy một người đàn ông đang phát ra những tia sáng chói mắt, đi theo sau là Liên Bồng. Nhìn hướng ra chỉ cảm thấy luồng ánh sáng đó có phần nhức mắt, mãi đến khi người nọ tới gần, Hạ Giáng Tư mới xác định được anh ta chính là Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng mặc một bộ trường bào màu bạc, trên áo còn đính đầy những vẩy ánh kim lấp lánh, thế nên dù là dưới ánh đèn mờ nhòa nhưng chiếc áo vẫn phát ra những tia sáng chói mắt. Nếu đứng trong ánh đèn điện sáng trưng, có lẽ còn khiến người ta lóa mắt hơn thế.

Lúc này, người đàn ông trong bộ trang phục phát sáng kia để lộ ra gương mặt lạnh băng, dưới khúc xạ của ánh bạc, làn da lại càng thêm nhợt nhạt, trắng muốt như tuyết, thế nhưng lại càng làm tôn lên đôi mắt sáng khác người đó. Đó là một cặp mắt mê hồn còn hơn cả những vì sao trên trời.

"Chẳng phải cậu đang chép gia quy sao?" Bộ dạng lúc này của Hạ Giáng Tư hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của Thượng Quân Trừng. Anh vô thức mở cửa nhìn vào bên trong, giữa luồng sáng mờ nhạt của đèn dầu, chỉ có một khuôn mặt đang chằm chằm nhìn anh.

Trông thấy Từ Nam Phương, mặt Thượng Quân Trừng đột nhiên biến sắc, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn. Thực ra anh đã biết Từ Nam Phương ở trong này, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn có cảm giác khác hẳn khi nghe Hạ Giáng Tư nói.

"Sao cô ta lại ở đây?" Thượng Quân Trừng chỉ tay vào trong, nhưng lại quay sang hỏi Hạ Giáng Tư.

Hạ Giáng Tư ngó vào trong, Từ Nam Phương đang bưng chiếc đèn hướng ra ngoài, thân thể cứng đờ bất động như bị điện giật. Hạ Giáng Tư

https://thuviensach.vn

cười xòa: "Chẳng phải em nói rồi sao? Chị ấy đang làm việc ở nhà em, à, là người hầu thân cận của em."

Cậu ta cố tình nhấn mạnh mấy chữ "người hầu thân cận". Vừa rồi quan sát thấy sắc mặt Thượng Quân Trừng biến đổi sau khi nhìn thấy Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư đã quy chụp ngay ông anh họ của mình chắc chắn có ý với Từ Nam Phương, chẳng qua không dám thừa nhận mà thôi.

"Này, anh Trừng, lo lắng về Nam Phương hả? Muộn như thế này mới tới phải chăng sợ người khác bắt gặp à?"

Thượng Quân Trừng nghe Hạ Giáng Tư hỏi vậy, chẳng biết phải làm sao, bèn chọc chọc vào ngực Hạ Giáng Tư, nói: "Anh lo lắng cho cô ta? Cậu bị ngốc đấy à? Anh là lo cho cậu đấy!" Dứt lời, Thượng Quân Trừng lại quay vào trong nhìn Từ Nam Phương, đôi mắt của cô dường như chất chứa một nỗi u buồn, khiến anh càng cảm thấy chán ghét: "Bỏ cái bộ mặt đáng thương của cô đi! Đừng có diễn kịch trước mặt tôi nữa."

"Ơ, sao anh lại nói chị ấy như thế?" Hạ Giáng Tư hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trừng lại dùng thái độ này đối xử với phụ nữ. Mặc dù đời tư của cậu ta không mấy đứng đắn, nhưng chính vì thường xuyên tiếp xúc với phụ nữ mà Hạ Giáng Tư hiểu được thế nào là thương hoa tiếc ngọc.

Hạ Giáng Tư ra mặt nói đỡ cho Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trừng nhất thời có cảm giác cậu ta không hiết phân biệt tốt xấu.

"Anh vì muốn tốt cho cậu, người phụ nữ này chỉ biết nói dối, lừa gạt!" Thượng Quân Trừng kích động đến mức toàn thân run lên, lớp vẩy kim tuyến trên áo va chạm phát ra những tiếng leng keng.

Từ Nam Phương trông cảnh tượng trước mắt, chợt thấy áy náy, nhưng rồi cô lại mông lung nghĩ, anh mặc bộ đồ này lên sân khấu hát ca khúc chính mình sáng tác, nhất định sẽ rất thu hút mọi người.

https://thuviensach.vn

"Có phải cô ta luôn tỏ ra đáng thương trước mặt cậu không? Có phải cái gì cô ta cũng không biết không? Ngay cả giật nước bồn cầu cũng không biết không?" Thấy Hạ Giáng Tư không tin, thậm chí có vẻ khinh miệt châm biếm, Thượng Quân Trừng không kiềm chế được thét lên: "Cô ta đang lợi dụng cậu! Cái đồ ngốc này!"

Trước mặt người hầu, Thượng Quân Trừng lại nghiễm nhiên gọi Hạ Giáng Tư là "đồ ngốc". Điều này đương nhiên khiến một người tính khí trẻ con như Hạ Ciáng Tư bất mãn vô cùng, cơn giận ùa đến, cậu ta không nhịn được mà phản đòn: "Chị ấy làm gì anh? Sao anh lại nói người ta như thế? Em không cho rằng chị ấy giả vờ đáng thương! Em thấy anh mới là kẻ quá đáng."

"Thiếu gia!" Từ Nam Phương lên tiếng, "Anh Thượng không nói gì sai! Hai người đừng vì tôi mà cãi nhau nữa! Như thế tôi không gánh được tội."

Sự thông tình đạt lý đúng thời điểm của Từ Nam Phương lại càng khiến Hạ Giáng Tư tin rằng Thượng Quân Trừng đang cố tình hạ thấp danh dự của cô.

Thượng Quân Trừng cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên hừng hực, trong mắt anh, kỹ thuật diễn xuất và khiêu khích của Từ Nam Phương đã đạt tới trình độ phi phàm. Nếu như ban đầu, nghe cô nói vậy, chắc chắn anh cũng cho rằng cô thật sự là một người mềm yếu, tin những lời cô nói đều từ đáy lòng. Thế nhưng anh đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của cô, chứng kiến sự kiên cường của cô khi đương đầu với đám người xấu, vẻ mặt không hề sợ hãi và sự sáng suốt của cô khắc sâu trong đầu anh. Bởi vậy, nếu có lúc Từ Nam Phương tỏ ra yếu đuối, thì đối với Thượng Quân Trừng, đó chỉ là một màn kịch.

Thế nhưng, anh hoàn toàn không biết làm thế nào mới vạch trần được sự dối trá của Từ Nam Phương, mà chỉ biết tức giận. Hôm nay trong buổi tập, tâm trạng của anh thật sự không tốt. Vốn định về nhà nghỉ ngơi, cuối cùng

https://thuviensach.vn

anh lại lái xe tới đây. Anh thậm chí không biết vì sao mình tới, chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì lo cho Hạ Giáng Tư, sợ cậu ta bị Từ Nam Phương lừa dối thôi ư? Nếu không phải vậy thì còn nguyên do nào khác?

Bóng đêm dường như bị quét đi trong chớp mắt, cả gian phòng niệm kinh đột nhiên sáng rực. Thượng Quân Trừng nghiêng đầu, trông thấy vài người hầu xách đèn đồng, còn có một người mang theo hòm cứu thương vội vã chạy tới. Thấy Hạ Giáng Tư đứng ngoài cửa, người nọ lên tiếng: "Thiếu gia chảy máu ở đâu?"

Người vừa hỏi chính là bác sĩ riêng của nhà họ Hạ. Ông ta đảo mắt qua Thượng Quân Trừng, ý bảo anh tránh đường, sau đó ra hiệu mời Hạ Giáng Tư vào trong để ông ta xem vết thương.

Đám người hầu xách đèn theo sau, gian phòng niệm kinh vốn dĩ tối om, thoáng cái sáng trưng như ban ngày.

Từ Nam Phương lập tức xuất hiện dưới ánh đèn, lọt vào mắt Thượng Quân Trừng. Cô đi chân trần, tóc rối bù buộc qua quýt sau đầu, những sợi tóc mái lất phất bay theo cơn gió, trong tay cô là đôi giày vải vừa mới tìm thấy, Lúc này bộ dạng của Từ Nam Phương hoàn toàn bị mọi người chứng kiến, hiện rõ trước mắt Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng lặng lẽ nhìn cô trong dáng vẻ nhếch nhác, sắc mặt anh càng thêm khó coi, lồng ngực dường như bị ai đó nhét vào một tảng đá lớn. Anh giận dữ nhìn về phía Hạ Giáng Tư, vừa rồi anh quá sốt sắng, chạy tới nơi cũng không nhìn ra Hạ Giáng Tư có gì khác lạ, lúc này mới phát hiện cậu ta như vừa ngủ dậy, đầu tóc rối tung, áo chưa cài khuy, chân cũng không đi giày.

Mặc dù không muốn tin nhưng Thượng Quân Trừng vẫn phải mở to mắt ra mà nhìn vào sự thật đang phơi bày trước mắt. Anh nhìn chằm chằm Hạ Giáng Tư, lửa giận trong lòng như đang bốc ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Hai người?" Thượng Quân Trừng lạnh lùng nhìn Hạ Giáng Tư, không rõ hiện giờ bản thân đang có cảm giác gì.

Hạ Giáng Tư nhịn cười, rồi thêm mắm thêm muối: "Anh Trừng, cho dù em với người hầu thân cận có xảy ra chuyện gì cũng chẳng liên quan gì tới anh. Dù sao anh cũng không quan tâm tới chị ấy, không phải sao?"

Hạ Giáng Tư cố ý khích tướng, ngấm ngầm tận hưởng niềm vui khi trêu chọc Thượng Quân Trừng. Trong khi đó, vị bác sĩ kia vẫn chưa hết lo lắng cho Hạ Giáng Tư: "Thiếu gia, mau để tôi xem vết thương phía sau cho cậu. Sau này thiếu gia cẩn thận một chút, bị thương lúc phòng the có nặng ra sao, mau để tôi xem, nếu không, nhỡ nghiêm trọng còn dẫn tới sưng viêm nữa..."

Vì Hạ Giáng Tư không chịu hợp tác mà ông ta cứ lải nhải mãi, hệt như con nhặng cứ vo ve mãi không dừng. Thượng Quân Trừng nghe những điều ông ta nói, rồi lại liếc nhìn đám người hầu đang cười trộm, chợt liên tưởng tới những cảnh tượng khiến người khác phải buồn nôn.

Anh đi tới trước mặt Từ Nam Phương, đột ngột giơ tay lên, ánh mắt tràn đầy oán giận.

Hạ Giáng Tư đứng bên cạnh, trông thấy bàn tay Thượng Quân Trừng đã giơ lên cao, dường như muốn đánh Từ Nam Phương. Cậu ta chẳng qua chỉ muốn đùa cợt một chút, không ngờ Thượng Quân Trừng lại nổi giận đến mức này, bèn vội vàng ghé sát tai Thượng Quân Trừng, muốn nói rõ chân tướng cho anh.

Chẳng ngờ, bàn tay đang giơ cao của Thượng Quân Trừng chợt nắm chặt lại rồi đấm thẳng vào mặt Hạ Giáng Tư bên cạnh. Cú đấm dùng sức khiến Hạ Giáng Tư lảo đảo lùi lại đằng sau mấy bước.

Thượng Quân Trừng lại nhìn Từ Nam Phương đang tròn mắt kinh ngạc: "Đồ đàn bà không biết xấu hổ! Vì tiền mà cái gì cô cũng dám làm sao?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương lẳng lặng nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Thượng Quân Trừng, cười lạnh lùng: "Là một người đã từng lừa gạt anh Thượng, Nam Phương có đáng để khiến anh nổi giận không?"

"Tức giận vì cô? Tôi tức giận vì cô ư? Đầu cô có vấn đề rồi đấy à?" Dù bị Từ Nam Phương nói trúng tim đen, nhưng Thượng Quân Trừng cao ngạo quyết không thừa nhận, anh chỉ tay xuống Hạ Giáng Tư đang ngã trên sàn nhà: "Tôi chẳng qua là quan tâm tới bạn mình, sau này tốt nhất cô tránh xa cậu ấy ra! Cút khỏi cái nhà này đi!"

Hạ Giáng Tư suýt nữa thì nghẹn lại vì những lời của Thượng Quân Trừng: "Muốn... tốt cho tôi?"

Vừa bị trúng một đấm, Hạ Giáng Tư vẫn còn âm ỉ đau. Cậu ta cho rằng Thượng Quân Trừng đúng là đang viện cớ, rõ ràng anh quan tâm tới Từ Nam Phương, lại còn đấm mình một cú nữa, vậy mà còn dám to giọng nói muốn tốt cho mình.

Hạ Giáng Tư dở khóc dở cười, quay sang gắt với ông bác sĩ đang luống cuống chân tay: "Mau đỡ tôi dậy! Tôi bị nội thương rồi đây!"

Vị bác sĩ nọ tay còn đang bận ôm hòm thuốc, Từ Nam Phương nhanh nhẹn chạy hai bước tới, giơ tay định đỡ Hạ Giáng Tư đứng dậy.

Thượng Quân Trừng trợn mắt, hoàn toàn không nhìn ra cái vẻ lạnh lùng thường ngày của anh. Anh bực dọc nói: "Này, tôi bảo cô tránh xa cậu ấy ra! Cô có nghe thấy không hả?"

Từ Nam Phương thản nhiên nhìn lại anh: "Cậu ấy là thiếu gia của tôi, tôi là người hầu của cậu ấy. Tôi đã ký hợp đồng làm việc với tam phu nhân rồi."

Ánh mắt cô chợt hướng về phía cửa, đã thấy một bóng người đứng đó từ bao giờ.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng đang định lên tiếng thì Hạ Giáng Tư đã cảm nhận được đằng sau có người, bèn quay đầu lại, kêu lên: "Mẹ!"

Tam phu nhân hòa nhã bước vào, uy nghi nhìn khắp gian phòng một lượt, ánh mắt hướng về phía người Thượng Quân Trừng, khóe miệng mỉm cười càng tươi. Bà ta biết rõ còn cố hỏi: "Quân Trừng, sao cháu tới mà không kêu người báo cho cô một tiếng?"

Thượng Quân Trừng lấy lại bình tĩnh, trả lời: "Cũng khuya rồi nên cháu không muốn làm kinh động tới cô."

Từ Nam Phương lúc này đã đỡ Hạ Giáng Tư đứng dậy, lạnh lùng xem tam phu nhân diễn kịch, à không đúng, phải là bà ta đang xem kịch hay ở đây mới phải. Trong mắt bà ta, rõ ràng Thượng Quân Trừng đã đấm Hạ Giáng Tư một cái vì Từ Nam Phương, đã thế anh ta lại còn thét lên trước mặt Từ Nam Phương. Thế là bà ta đã tìm được một người thích hợp có thể khơi dậy sự bất hoà giữa Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư rồi.

"Sao mẹ tới đây?" Hạ Giáng Tư cũng giả vờ.

Tam phu nhân không mấy hòa nhã nhìn con trai mình, vẻ mặt tươi cười ban đầu bỗng lạnh như băng: "Tôi phải hỏi anh mới đúng! Tôi phạt anh đến đây chép gia quy, anh lại gây ra chuyện gì thế này? Lại còn gọi cả bác sĩ tới đây nữa! Cả cái phủ này bị anh làm rối tung rối mù cả lên rồi!"

Vừa trách mắng Hạ Giáng Tư, đôi mắt lạnh lùng của tam phu nhân vẫn không quên hướng về phía Từ Nam Phương. Bà ta nhìn một lượt Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư trong bộ dạng áo quần xộc xệch, rõ ràng đã biết mọi chuyện nhưng vẫn vờ kinh ngạc quát lớn: "Các người ở đây làm cái trò gì thế hả? Đây là chỗ tụng kinh niệm phật! Các người đúng là... khụ... khụ..." Tam phu nhân tức giận mắng con, ho khan mấy tiếng. Bà ta lơ đãng đảo mắt qua Thượng Quân Trừng, sắc mặt anh lúc này đã khó coi đến cực điểm.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân không thèm nhìn nữa, cố gắng lấy lại điềm tĩnh rồi tiếp tục trách móc con trai: "Anh đúng là đã làm mất mặt nhà họ Hạ! Sao nhà họ Hạ lại có thứ con cháu chỉ biết làm người khác thất vọng như anh chứ? Các người, các người quả thực là bất kính với thần linh."

Hạ Giáng Tư trong lòng đã biết rõ mẹ mình đang diễn tuồng, cậu ta không kìm được lên tiếng châm chọc sự dối trá của mẹ: "Mẹ không tin Phật, không tin Chúa, thì còn sợ gì thần linh?"

Bị Hạ Giáng Tư chọc ngoáy, tam phu nhân càng thêm tức giận, có lẽ là không muốn nói tiếp chuyện xấu hổ này trước mặt người hầu, bà ta hất cằm ra hiệu cho đám người hầu để lại đèn rồi ra ngoài.

Không thể làm gì được con trai, tam phu nhân đành phải chuyển sang dạy bảo Từ Nam Phương: "Nam Phương, tôi bảo cô tới giám sát thiếu gia học hành, thoạt nhìn cô là một người rất hiểu lý lẽ, sao lại cũng hồ đồ như thế?"

So với lúc trách mắng Hạ Giáng Tư, ngữ khí của tam phu nhân còn dễ chịu hơn nhiều, có lẽ kiêng nể Thượng Quân Trừng nên bà ta vẫn tỏ ra khoan dung với Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương buồn bã cúi đầu.

Thượng Quân Trừng hừ lạnh: "Hiểu lý lẽ?!"

Tiếng cười lạnh của anh cực kỳ chói tai trong đêm khuya tĩnh lặng.

Vừa rồi tam phu nhân mắng Hạ Giáng Tư, Thượng Quân Trừng không hề xen nửa lời, có lẽ trong lòng anh cho rằng Hạ Giáng Tư đáng bị ăn mắng. Bằng không, anh cũng chẳng hơi đâu mà tặng cho cậu ta một cú đấm. Nhưng lúc tam phu nhân động đến Từ Nam Phương, Thượng Quân Trừng lại kìm lòng không đặng.

https://thuviensach.vn

Thấy Thượng Quân Trừng cười nhạt, tam phu nhân lại giả vờ kinh ngạc: "Quân Trừng và Nam Phương biết nhau từ trước à?"

"Không, không quen."

"Cháu quen gì cô ta!"

Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng không hẹn mà cùng lên tiếng.

Càng che giấu lại càng chứng tỏ đó là sự thật.

Tam phu nhân nén sự khinh bỉ đối với Thượng Quân Trừng vào đáy lòng, cố ý chậm rãi gật đầu, rồi lại từ tốn nói với Từ Nam Phương: "Nam Phương, có tôi ở đây, cô không phải lo. Nói đi, có phải thiếu gia cậy mạnh bắt nạt cô không? Tôi sẽ đứng ra đòi lại công bằng cho cô, cứ việc nói! Cái thằng nghịch tử này càng ngày càng hỗn xược rồi." Bà ta cố ý nói bằng giọng dọa dẫm, làm ra vẻ muốn giúp Từ Nam Phương can đảm hơn.

Từ Nam Phương biết rõ tam phu nhân nhìn ra mối quan hệ mờ ám giữa mình và Thượng Quân Trừng nên mới càng cố tình nhấn mạnh "chuyện xấu" của cô với Hạ Giáng Tư, mục đích là tăng thêm mâu thuẫn giữa hai người họ, muốn khích Thượng Quân Trừng đấm Hạ Giáng Tư thêm cái nữa.

Từ Nam Phương vội lắc đầu: "Không, không phải, thật sự thiếu gia không làm gì Nam Phương hết! Nam Phương vẫn chép gia quy, đã chép được gần một nửa rồi." Cô ngẩng đầu da diết nhìn tam phu nhân bằng ánh mắt, mong mỏi bà ta tin sự trong sáng giữa mình và Hạ Giáng Tư.

Nhưng dù là ai cũng sẽ không tin vào những điều Từ Nam Phương nói, ngay cả Thượng Quân Trừng cũng không nhịn được phải lên tiếng châm chọc: "Đúng thế! Không phải cô bị người khác làm gì, mà đúng ra phải là cô làm gì người khác!"

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân liếc nhìn Thượng Quân Trừng còn chưa nguôi cơn giận, trong lòng cười nhạt! Thượng Quân Trừng đúng là một kẻ ngu xuẩn, một kẻ đần độn có chết vẫn cứ sĩ diện và không biết nguỵ trang tâm trạng.

Hạ Giáng Tư lúc này cũng không quan tâm tới chuyện mình có được thả hay không, thấy Thượng Quân Trừng từ lúc vào nhà tới giờ vẫn làm khó đăm đăm với Từ Nam Phương, lại còn động thủ đánh người, cậu ta không nhịn được nổi máu anh hùng: "Này, anh có nhân tính không thế hả? Có phải đám ngôi sao nghệ sĩ các anh đối xử với phụ nữ đều vô sỉ như thế không hả?"

"Khụ... Giáng Tư, sao lại nói chuyện với anh Trừng con như thế?" Rõ ràng là khuyên can, nhưng Từ Nam Phương lại nghe ra sự hả hê trong giọng điệu của tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư đương nhiên không đếm xỉa gì đến lời khuyên can của mẹ mình, cậu ta đứng chắn trước mặt Từ Nam Phương: "Nam Phương có gì không tốt? Anh Trừng, dù em với anh có thân thiết đến mấy nhưng nếu anh làm chuyện sai trái, em vẫn sẽ nói như vậy! Anh quá vô sỉ, vì muốn ở bên cạnh con bé Ngô Thi Hủy có ngực mà không có não, có mông mà không có óc kia mà vứt bỏ Nam Phương, hơn nữa còn tàn nhẫn với chị ấy như thế. Anh muốn làm gì hả? Muốn ăn hiếp chị ấy sao? Còn giả vờ không quen biết người ta, quá vô liêm sỉ..."

https://thuviensach.vn

Chương 27: Anh Ấy Tức Giận Rồi

"Không, không phải như vậy! Anh Thượng và tôi không phải như cậu nghĩ đâu!" Từ Nam Phương căng thẳng đến nỗi mặt đỏ bừng, cuống quýt giải thích giúp Thượng Quân Trừng.

"Nam Phương, chị không cần bao che cho anh ấy!" Hạ Giáng Tư càng thêm phần đồng tình với Từ Nam Phương khi thấy cô lúc này còn nói đỡ cho Thượng Quân Trừng.

Thế nhưng, Thượng Quân Trừng đã phẫn nộ đến trắng bệch cả mặt. Nghiêm túc mà nói, sắc mặt biến đổi đúng một vòng: từ đỏ chuyển thành xanh, từ xanh sang đen, rồi từ đen lại chuyển thành trắng. "À, hóa ra cô nói như vậy với họ sao?" Anh quay sang cười với Hạ Giáng Tư, toàn thân run run, "Cô ta nói cái gì với mọi người rồi? Đầu cậu là quả đu đủ à mà cô ta nói gì cũng tin? Tôi thích cô ta ư? Còn vứt bỏ cô ta nữa ư? Cô ta đang lừa gạt cậu đấy!"

Từ Nam Phương cúi đầu. Thượng Quần Trừng hết nhìn tam phu nhân rồi lại nhìn Hạ Giáng Tư, rõ ràng hai người họ không tin những điều anh vừa nói.

"Thủ đoạn hay lắm! Mưu kế hay lắm!" Giọng nói của anh phảng phất một nỗi thất vọng, ánh mắt lạnh băng hướng về phía Từ Nam Phương, giống như hai tấm gương đang soi thấu lòng dạ cô. Đáng tiếc, anh không tìm ra được cái gì để chứng minh Từ Nam Phương nói dối.

"Này này!" Ánh mắt Hạ Giáng Tư nhìn Thượng Quân Trừng như muốn biến thành những thanh kiếm sắc, không nhịn được mà nói những lời như

https://thuviensach.vn

đổ thêm dầu vào lửa, "Không cần giả vờ trước mặt em! Đàn ông có vài người phụ nữ cũng là chuyện bình thường!"

Cậu ta nói đến đây, Từ Nam Phương đứng bên cạnh không có phản ứng gì, nhưng tam phu nhân thì đã nhíu mày liếc cậu ta, rõ ràng tỏ vẻ không hài lòng với những điều con trai mình nói.

Hạ Giáng Tư vờ như không thấy, tiếp tục khích tướng Thượng Quân Trừng: "Anh không thích Nam Phương thì thôi, em sẽ giữ chị ấy ở bên cạnh! Anh đừng có hối hận!"

Mục đích của Hạ Giáng Tư là muốn Thượng Quân Trừng lo cuống lên, phải thổ lộ tình cảm thật nhưng không ngờ, cậu ta vừa dứt lời đã thấy Thượng Quân Trừng càng phẫn nộ, anh cười gượng một tiếng rồi nói: "Được! Cậu giữ gìn cho cẩn thận!" Anh chỉ có ý tốt muốn khuyên Hạ Giáng Tư không được để mắc lừa Từ Nam Phương, vậy mà lại bị cậu ta hiểu lầm thành lòng lang dạ sói, "Cậu đừng hối hận!" Nói xong câu này, tâm trạng anh đã thoải mái hơn nhiều, cơn giận đã nguôi đi phần nào.

Thượng Quân Trừng lại nhìn Từ Nam Phương, thản nhiên nói: "Cô tự lo liệu đi!" Sau đó, anh gật đầu chào tam phu nhân rồi sải bước ra ngoài.

Chiếc áo với những lớp ánh kim dần dần biến mất trong bóng đêm.

Từ Nam Phương vẫn lặng nhìn về hướng màu ánh kim đó biến mất, câu nói của Thượng Quân Trừng "Cô tự lo liệu đi!" cứ vọng đi vọng lại bên tai cô. Cô im lặng không nói, Hạ Giáng Tư cũng sững sờ tại chỗ, cậu ta quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương với vẻ khó tin: "Anh ấy cứ như vậy mà đi sao?" Cậu ta nghe được thanh âm của mình vang lên giữa gian nhà.

Từ Nam Phương không trả lời câu hỏi của Hạ Giáng Tư, mà thờ ơ nhìn tam phu nhân: "Phu nhân, thiếu gia thật sự không làm gì Nam Phương hết! Mong phu nhân tin tưởng Nam Phương."

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư đứng thần người ra, không ngờ đến lúc này Từ Nam Phương còn lên tiếng giải thích cho mình.

Tam phu nhân cực kỳ hài lòng với biểu hiện hôm nay của Từ Nam Phương, bà ta thân thiết kéo cánh tay cô: "Nam Phương, tôi đương nhiên tin tưởng cô. Thế nhưng nếu thật sự Giáng Tư có đối xử với cô như vậy, cô cũng không nên nén nhịn trong lòng, còn nữa, đây là nơi tụng kinh niệm phật, hai người không nên làm chuyện hồ đồ ở đây."

Bà ta nói như vậy giống như đang cho rằng Từ Nam Phương còn chuyện gì đó ngại ngùng không dám thừa nhận.

"Hai đứa mau trở lại vườn Thanh Tông đi!" Tam phu nhân quay đầu liếc nhìn con trai, rồi lại nói với Từ Nam Phương, "Chuyện thanh niên mấy đứa, tôi không quản được, nhưng dù sao đây cùng là nhà họ Hạ, hai đứa phải chú ý hình ảnh."

Hạ Giáng Tư kinh ngạc, thật sự mẹ dễ dàng thả mình như vậy sao?! Quả nhiên là vì đã khơi mào được mối bất hòa giữa mình và Thượng Quân Trừng.

Hạ Giáng Tư muốn mở miệng nói gì đó nhưng nghĩ đến âm mưu của mẹ mình, lại gắng nín nhịn.

Tam phu nhân vỗ vai Từ Nam Phương, thân thiết nói: "Nam Phương, giúp tôi quản lý thiếu gia cho tốt, nhớ phải đốc thúc thiếu gia học hành. Còn chuyện này nữa, hai ngày sau chúng ta sẽ đi thành phố T, nếu cô còn việc gì ở Bắc Kinh thì hãy thu xếp cho ổn thỏa, chúng ta tới thành phố T cũng phải mất một thời gian."

Từ Nam Phương cảm thấy tim mình như nhảy loạn lên trong lồng ngực. Dù đã cố gắng đè nén niềm vui nhưng giọng nói vẫn không giấu được sự phấn khích: "Vâng, phu nhân yên tâm." Cuối cùng cô đã chiếm được lòng tin của tam phu nhân, khiến bà ta đưa mình tới nhà họ Hạ với cái mác

https://thuviensach.vn

"người hầu có giá trị lợi dụng". Rồi tam phu nhân lại quay về phía Hạ Giáng Tư nhắc nhở: "Mau về mà tiếp tục rèn luyện." Thấy lần duy nhất đứa con trai không đối đầu với mình, tam phu nhân có phần ngạc nhiên. Trước khi về, bà ta dịu giọng nói với Hạ Giáng Tư: "Mấy trò làm loạn của tụi nhỏ chúng bay, mẹ coi như nhắm mắt cho qua. Về đến nhà rồi nhớ phải biết điều đó!"

Sau khi tam phu nhân rời khỏi, Hạ Giáng Tư ủ rũ ngồi khuỵu xuống, tay đấm xuống nền nhà một cái, ánh mắt vẫn dõi theo hướng mẹ mình vừa đi: "Hừ! Hóa ra là sự thật! Trông thấy tôi và anh Trừng trở mặt với nhau, mẹ tôi không có bất cứ ý kiến gì."

Cậu ta đột ngột đứng phắt dậy: "Muốn tôi và anh Trừng đoạn tuyệt ư? Tôi còn lâu mới để mẹ tôi thỏa mãn."

Sự ngang ngạnh của Hạ Giáng Tư bắt đầu trỗi dậy, cậu ta kéo tay Từ Nam Phương, nói: "Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa chị đi tìm anh Trừng, giải thích rõ ràng với anh ấy."

Từ Nam Phương xỏ chân vào giày, bình thản nói: "Chỉ e rằng anh Thượng bây giờ cũng sẽ không thèm nghe thiếu gia giải thích nữa."

Hạ Giáng Tư đỏ ửng mặt, hoàn toàn không còn vẻ ngạo nghễ vốn có, mà thay vào đó là vẻ ăn năn của một đứa trẻ làm chuyện sai trái. Cậu ta đứng trước mặt Từ Nam Phương, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi!"

Từ Nam Phương kinh ngạc tròn mắt nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta xin lỗi mình sao?

"Chị hãy tin ở tôi, tôi sẽ nói rõ ràng với anh Trừng. Anh ấy nhất định sẽ tin chuyện tối nay chỉ là hiểu lầm. Hơn nữa, tôi cũng không ngờ anh ấy lại tới vào lúc nửa đêm thế này! Tôi còn muốn trêu đùa anh ấy một tý, ai biết đâu anh ấy lại tức giận đến vậy, thế nên nhất thời không nhịn được mới đối đầu với anh ấy."

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư lè lưỡi, vừa nãy còn nói xin lỗi, lúc này lại lớn tiếng: "Anh ấy cũng thật là, người đâu mà kỳ quặc! Tôi không kiềm chế được mới thốt ra lời muốn giữ chị lại bên cạnh!" Hạ Giáng Tư điềm nhiên cười với Từ Nam Phương, "Chị đừng có giữ cái bộ dạng trông như con cá chết thế, nói thật lòng, anh Trừng đối xử với chị như vậy mà chị còn nhớ anh ta, có phải chị bị ngốc không hả? Hay là chị thích tôi này!"

Từ Nam Phương ấp úng nói: "Tôi nói rồi, không phải như cậu nghĩ đâu, tôi chỉ đơn giản là không muốn hai người gây gổ mà thôi. Hiện giờ đã để tam phu nhân đắc ý rồi."

Đối với một người cứng đầu không chịu thừa nhận, lại không có chút óc hài hước nào như Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư cuối cùng cũng chán không muốn trêu chọc nữa: "Haizzz, mấy người muốn nói thế nào thì nói! Dù sao thì ngày mai tôi vẫn sẽ tới tìm anh Trừng giải thích hiểu lầm hôm nay."

Từ Nam Phương không muốn nhắc lại chuyện này, bản thân cô cũng không rõ cảm xúc của mình hiện giờ là gì, cô vừa thu dọn đồ đạc trong phòng niệm kinh, vừa nói với Hạ Giáng Tư: "Thiếu gia về nghỉ sớm đi!" Những thứ khác giờ đây không còn quan trọng, với cô, được đi thành phố T mới là việc đáng quan tâm nhất.

Hạ Giáng Tư nhìn Từ Nam Phương bận rộn, không hiểu sao lại cảm thấy ánh đèn bàn chiếu lên lưng cô có phần lạnh lẽo đến rùng mình...

Hạ Giáng Tư gọi điện cho Thượng Quân Trừng, vừa mới nói được câu "a lô", cuộc gọi đã bị đối phương ngắt một cách dứt khoát. Đến khi cậu ta gọi lại thì chỉ còn nghe được câu thông báo "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được..."

Hạ Giáng Tư ôm Tiểu Bạch, nhìn di động làm cử chỉ buồn nôn, sau đó chán nản quẳng di động sang một bên. Chợt nhớ tới cái gì, cậu ta lại bấm

https://thuviensach.vn

một dãy số.

"A lô, anh cho tôi hỏi, Thượng Quân Trừng làm cho công ty nào?"

"Cho tôi xin số điện thoại của chi nhánh công ty giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết ở Bắc Kinh, à, số điện thoại của giám đốc ý..."

"A lô, tôi muốn tìm Thượng Quân Trừng, bảo anh ta ra nghe điện!... Tôi là ai? Tôi họ Hạ... Tôi nhớ công ty các anh có một hoạt động do tập đoàn Thiểm Lượng tài trợ đúng không?"

"Cái gì? Anh nói Thượng Quân Trừng không ở công ty? Tôi mặc kệ, anh mau gọi anh ta ra đây! À, không, cho tôi số điện thoại của tất cả những ai đang ở bên cạnh anh ta bây giờ. Tôi không tin không thể ép anh ta ra nghe điện thoại của tôi."

...

"A lô, tôi tìm Thượng Quân Trừng, anh để anh ấy nghe điện thoại giúp tôi."

"Ai vậy?"

"Anh Trừng, anh..."

"Tít... tít..."

"A lô, gọi Thượng Quân Trừng nghe điện cho tôi, nhanh lên!"

"Ai vậy?"

"Anh nghe em nói..."

"Tít... tít..."

https://thuviensach.vn

"A lô, tôi là ABC, công ty tìm Thượng Quân Trừng có việc, anh mau đưa điện thoại cho anh ấy."

"Xin lỗi, anh ấy nói anh không cần gọi điện cho anh ấy nữa!"

"Này, không phải chứ! Công ty tìm mà anh ấy cũng không nghe hả?"

...

"A lô, tôi là thư ký của bố anh Thượng Quân Trừng, bố anh ấy bị bệnh cấp tính, không liên lạc được với anh ấy, phiền anh tìm anh ấy ra nghe điện một lát!"

"Nhưng... anh ấy nói... bố anh mới bị bệnh cấp tính!"

"..."

Hạ Giáng Tư gọi điện một lượt cho những người đang ở bên cạnh Thượng Quân Trừng nhưng vẫn thất bại, di động đã nóng bừng.

Cậu ta thở dài, xem ra chỉ còn cách đưa Từ Nam Phương đến gặp Thượng Quân Trừng.

Hạ Giáng Tư vốn dĩ bị tam phu nhân "giam lỏng" ở vườn Thanh Tông, bị căn dặn phải học hành, muốn ra khỏi cửa sợ rằng không thể. Nhưng khi cậu ta sai Liên Bồng đi nói với tam phu nhân rằng muốn đưa Từ Nam Phương ra ngoài giải quyết chuyện gia đình. Tuy thế điều bất ngờ lại không nằm ngoài dự liệu, cuối cùng cậu được phép ra ngoài.

Tam phu nhân đương nhiên tỏ ra quan tâm đặc biệt đến Từ Nam Phương, thế nên Từ Nam Phương mới có thể cùng Hạ Giáng Tư ra khỏi nhà trong ánh mắt đố kỵ và ganh ghét của mọi người.

Chuyến đi lần này, Hạ Giáng Tư không mang theo nhiều người như khi mẹ cậu ta ra ngoài, cậu ta lái một chiếc xe thể thao đưa Từ Nam Phương tới

https://thuviensach.vn

một đài truyền hình ở Bắc Kinh. Để không gây chú ý, hai người họ cũng đổi sang trang phục bình thường.

Trước khi đi, Hạ Giáng Tư đã dò hỏi được thông tin, hôm nay Thượng Quân Trừng sẽ ghi hình ở đài truyền hình này. Chỉ bằng mấy cuộc điện thoại, Hạ Giáng Tư đã dễ dàng đưa Từ Nam Phương ngồi vào ghế trong trường quay.

Bầu không khí trong này vô cùng sôi nổi, lúc hai người ngồi xuống, ánh đèn chợt tối lại, thay vào đó là thứ ánh sáng bảy sắc cầu vồng tập trung lên người Thượng Quân Trừng đang ngồi trên sân khấu.

Anh ôm một cây ghi-ta, hai mắt khép hờ, nhẹ nhàng mà cất tiếng hát. Đôi chân anh thấp thoáng trong làn khói trắng mờ ảo, một cơn mưa bong bóng đột ngột rơi xuống. Từ Nam Phương ngồi phía dưới, lặng lẽ quan sát tất cả những điều kỳ lạ đang diễn ra. Cô nhìn Thượng Quân Trừng như đang đắm mình trong giấc mộng, lắng nghe những ca từ sâu sắc chính anh viết nên, Từ Nam Phương cảm thấy bản thân dường như đã bất cẩn ngã vào trong giấc mộng ấy của anh.

Những khán giả khác cất tiếng hát cùng anh, vốn dĩ đây là một bài hát có chút u sầu, thế nhưng mọi người trong hội trường lại quá nhiệt tình, nên làm nhạt đi nhiều cái cảm giác mộng ảo đó.

Từ Nam Phương vẫn lặng lẽ dõi theo Thượng Quân Trừng, không hiểu sao lại nhớ tới buổi tối nọ ở Sơn Tây, cùng anh ngắm sao. Mãi đến khi đèn đột ngột bật sáng, tiếng hát của Thượng Quân Trừng bỗng dưng ngừng lại, Từ Nam Phương mới tỉnh khỏi cơn mơ.

Trường quay vang lên những tràng pháo tay ròn rã. Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn Thượng Quân Trừng đưa cây đàn cho người trợ lý bên cạnh, sau đó nhìn xuống dưới mỉm cười với khán giả, thay lời cảm ơn.

Đám fan nữ hét lên: "Danny, Danny, em yêu anh như chuột yêu gạo!..."

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng ngồi xuống ghế, một người đàn ông khác cũng ngồi xuống bên cạnh, vừa vỗ tay vừa nói: "Chẳng trách có rất nhiều fan nữ yêu thích Danny, anh vừa đẹp trai, vừa hát hay, ngay đến cả tôi là đàn ông mà còn suýt bị anh ấy hớp hồn."

Đám fan nữ ở phía dưới nghe vậy cười vang.

"Họ đang làm gì thế?" Từ Nam Phương vẫn còn bỡ ngỡ đối với loại talk show này, nhất là quay trực tiếp thế này khiến cô cảm thấy có phần kỳ lạ.

Hạ Giáng Tư nheo mắt nhìn cô, không biết cô đang hỏi cái gì, chỉ biết trả lời qua loa: "Ôi dào, ghi hình mấy cái chương trình này thực ra rất vô vị, chỉ ngồi một chỗ bốc phét."

Từ Nam Phương cái hiểu cái không, tiếp tục theo dõi người đàn ông được gọi là "MC" kia cười nói: "Quân Trừng chính là khách mời của chúng ta ngày hôm nay, anh còn mang theo một món quà vô cùng đặc biệt. Tôi nghĩ, rất nhiều fan nữ có mặt tại trường quay lúc này - những người ăn và ngủ với âm nhạc của Thượng Quân Trừng chỉ cần nhìn thấy thôi là sẽ hét lên chói tai."

Cách dẫn dắt giảo hoạt của anh ta lần nữa khiến khán giả xôn xao.

Người dẫn chương trình thấy khán giả đã có vẻ sốt ruột lắm rồi, mới tuyên bố: "Đó chính là khuê phòng của Danny! À, sorry, dùng từ khuê phòng để hình đung về nơi ở của Danny thì không đúng, chính xác phải là hoàng cung của vương tử Danny mới đúng!" Anh ta bật cười vì chính sự hài hước của mình, Thượng Quân Trừng gượng gạo mỉm cười theo.

Nhưng bên dưới, khán giả đã reo hò ầm ĩ, thậm chí có vài cô gái đã không kiềm chế được mà đứng bật dậy khiến nhân viên công tác phải tới dẹp yên.

https://thuviensach.vn

Trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh nhà riêng của Thượng Quân Trừng. Từ Nam Phương thoáng nhìn qua thì nhận ra ngay đây là căn hộ ở khu chung cư Dốc Viên Bô.

"Đây chính là những bức ảnh chụp nhà riêng của Quân Trừng ở Bắc Kinh. Hôm nay Danny đã vì chiều lòng người hâm mộ mà bỏ ra không ít công sức, để mọi người được thăm quan căn hộ của mình." Người dẫn chương trình tiếp tục nói đùa, "Cùng lúc có rất nhiều người đẹp ngắm nhà riêng của mình, cảm giác có phải rất tuyệt không?"

Thượng Quân Trừng gượng cười nói: "Rất kỳ quái!"

"Danny, chúng ta vốn đã thân nhau thế này rồi, anh có thể nói nhỏ cho chúng tôi biết được không, đã có bao nhiêu cô gái may mắn bước chân vào đó rồi?" Người dẫn chương trình cười xấu xa.

Từ Nam Phương nghe thấy câu hỏi này, chẳng hiểu sao lòng nóng như lửa đốt, cô bất giác ngước mắt nhìn Thượng Quân Trừng, nhưng anh chỉ im lặng một lúc rồi nói bằng giọng chắc nịch: "Chưa có ai."

Câu trả lời của anh khiến lòng Từ Nam Phương đột nhiên trống trải, trò đùa của người dẫn chương trình cũng im đi. Hạ Giáng Tư che miệng cười trộm: "Anh Trừng đúng là nói dối cũng không biết đường nói dối! Làm gì có ai nghĩ cả ngày mới ra câu trả lời như thế chứ! Ha ha, một tý hài hước cũng không có, thật là vô vị."

Bầu không khí ở trường quay có phần kỳ quặc, cũng may mà người dẫn chương trình khá chuyên nghiệp, vội vàng chuyển chủ đề: "Bây giờ chúng ta sẽ tham quan từng căn phòng một nhé! Đây là phòng ngủ, trong này còn có một con búp bê Ultraman[1], không ngờ Danny lớn như vậy mà còn thích Ultraman!" Anh ta cao giọng đầy phấn khích như vừa phát hiện được châu lục mới, sau đó mời mấy người hâm mộ lên trả lời vài câu hỏi thú vị.

https://thuviensach.vn

[1] Ultraman là nhân vật trong chương trình truyền hình của Nhật Bản về nhân vật hư cấu thể loại tokusatsu.

Từ Nam Phương lạnh lùng nói: "Tất cả các ngôi sao ca nhạc đều phải làm những chuyện này à? Khác nào cởi hết quần áo ra cho người ta cười vào mặt, như con khỉ nhảy múa trên đường vậy." Khẩu khí của cô không mấy hòa nhã, thậm chí còn cảm thấy nhục nhã thay Thượng Quân Trừng vì trưng toàn bộ nhà riêng của mình ra cho thiên hạ xem.

"Trên phố chỗ nào có con khỉ diễn trò cơ?" Hạ Giáng Tư hiển nhiên hiểu sai những điều Từ Nam Phương nói. Thấy sắc mặt lạnh lùng của cô, Hạ Giáng Tư thêm mắm thêm muối: "Cái chị nói là múa thoát y, thường thường chỉ có phụ nữ mới múa! Nhưng mà nếu anh Trừng có thoát y thì chắc chắn cũng sẽ có rất nhiều người xem..."

"..." Từ Nam Phương không thể phản bác Hạ Giáng Tư, đành nói: "Thiếu gia đưa tôi tới đây để nói những điều này sao?"

Hạ Giáng Tư khì khì cười: "Chẳng phải anh Trừng đang ghi hình chương trình sao? Chúng ta chỉ có thể chờ thôi."

Từ Nam Phương không thèm để ý tới cậu ta nữa. Trên màn hình lớn đổi từ bức ảnh này sang bức ảnh khác, vô cùng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của fan hâm mộ. Cho đến khi một bức ảnh xuất hiện trên màn hình, Thượng Quân Trừng mới mỉm cười.

"Oa, thật nhiều nhạc cụ! Tất cả chúng đều là bảo bối của anh đúng không?"

"Đúng, đều là bảo bối của tôi!" Vẻ mặt rạng rỡ của Thượng Quân Trừng làm lay động tất cả mọi người.

"Căn phòng này bình thường chắc đều được trang bị rất nhiều ổ khóa đúng không?" Người dẫn chương trình cười, "Chắc chắn anh không cho

https://thuviensach.vn

người khác tùy tiện vào?"

Nụ cười của Thượng Quân Trừng càng thêm tươi: "Không khóa, nhưng đúng là tôi không cho phép bất cứ ai vào phòng làm việc của tôi!" Nói đến đây, anh chợt ngừng lại. Bên dưới, Từ Nam Phương cũng đột ngột sững người.

Gian phòng đó anh không cho người khác vào? Nhưng cô đã vào?

Một nỗi xúc động nhất thời trào dâng trong lòng Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trừng lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Ngoại trừ lúc ngủ, còn lại phần lớn thời gian tôi đều ở trong phòng này làm việc. Tôi thích một mình nghe nhạc, một mình ở bên cạnh những bảo bối này."

"Tất cả chỗ nhạc cụ này anh đều biết sử dụng sao? Thật cừ! Chẳng trách người ta nói anh là thiên tài âm nhạc... Ơ kìa, cái này là nhạc cụ gì vậy? Nhìn có vẻ khá cổ."

"Đây là cái huyên." Thượng Quân Trừng nhìn về phía chiếc huyên, tâm trạng vui vẻ của anh chợt vụt tắt.

"Huyên? Đây có phải là nhạc cụ anh thích nhất không? Tôi thấy nó giống như một đồ cổ lâu năm?" Người dẫn chương trình nói.

Bờ mi Thượng Quân Trừng khẽ lay động, anh nở một nụ cười gượng gạo: "Không phải!" Anh cứng nhắc nói, "Đây là thứ tôi ghét nhất."

https://thuviensach.vn

Chương 28: Thực Ra Có Quan Tâm

Câu trả lời của Thượng Quân Trừng khiến người dẫn chương trình nghẹn họng một lúc, thậm chí dàn nhạc cũng không biết phải chơi bản nhạc nào cho hợp.

Người dẫn chương trình đổ mồ hôi lạnh, "ông hoàng nhỏ" này quả nhiên khó chiều. Anh ta cười chữa: "Chắc Danny sợ chúng ta cướp mấy bảo bối của cậu ấy nên mới cố tình nói như vậy."

Nhưng chỉ có Từ Nam Phương khi nghe Thượng Quân Trừng nói mới biết lý do câu trả lời đó. Rõ ràng muốn thốt lên rằng anh ta thật nực cười, thế nhưng trong lòng có chút buồn bực.

Từ Nam Phương cảm thấy bồn chồn, ngồi một chỗ không yên, Hạ Giáng Tư thì cứ chỉ chỉ trỏ trỏ ông anh họ của mình, nói anh đóng kịch thế nọ thế kia. Từ Nam Phương quay sang nói với cậu ta: "Thiếu gia, tôi ra ngoài một lát."

"Ra ngoài? Làm gì?" Hạ Giáng Tư kinh ngạc.

"Ở đây quá tẻ nhạt." Từ Nam Phương bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài theo lối cửa nách.

Lúc cô đứng dậy khỏi ghế đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trừng. Trường quay này không quá rộng, chỉ là một phòng thu có sức chứa chừng một hai trăm khán giả, thế nên trong lúc mọi người đều ngồi, Từ Nam Phương đứng dậy quả thực rất dễ nhận ra.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng mặt biến sắc, ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động của Từ Nam Phương.

Hạ Giáng Tư cũng đứng dậy theo, cậu ta vui vẻ vẫy tay với Thượng Quân Trừng, ý bảo hai người họ ra ngoài đợi anh.

Vừa bị Hạ Giáng Tư khủng bố điện thoại, bây giờ lại thấy cậu ta đưa Từ Nam Phương tới tận đây tìm mình, thiếu chút nữa thì Thượng Quân Trừng không kìm được nhấc cả cái ghế lên ném vào đầu cậu ta. Lúc này, người tuy còn ngồi trên sân khấu, nhưng tâm trạng anh đã rối tinh rối mù.

Người dẫn chương trình gọi hai lần, không thấy Thượng Quân Trừng trả lời, trường quay có phần hỗn loạn, anh ta đành phải cười gượng nói tạm dừng vài phút để mọi người nghỉ ngơi và để Thượng Quân Trừng vào phía trong chỉnh sửa lại trang phục. Giải thích xong, ánh đèn lại một lần nữa tối sầm, anh ta nặng nề thở dài một hơi, phỏng vấn ngôi sao lớn quả nhiên mệt gấp mấy lần phỏng vấn người bình thường.

Từ Nam Phương một mình ra khỏi trường quay, bên ngoài người đi tới đi lui, cả tầng đều được lắp điều hoà ở giữa, khiến cô cảm thấy khó chịu trong người. Cô nhìn vào tấm kính màu lam, thấy bóng mình phản chiếu trong đó, cô bỗng nhiên kinh ngạc tự hỏi, đó là mình sao? Là Từ Nam Phương sao?

Sắc mặt vốn ửng đỏ vì không khí ngột ngạt trong trường quay lúc này đột nhiên trắng bệch, Từ Nam Phương đưa tay lên day trán và hai bên thái dương. Cô vừa cúi đầu vừa đi, vô tình va vào người khác.

"Là cô sao? Sao cô lại ở đây?"

Từ Nam Phương còn chưa kịp nói câu xin lỗi thì đã nghe thấy giọng nói đầy kinh ngạc của đối phương. Cô ngẩng đầu lên, nhận ra Jim.

https://thuviensach.vn

Cô không mấy có thiện cảm với anh chàng Jim này, lúc đầu anh ta cũng khăng khăng không tán thành việc giữ cô bên cạnh Thượng Quân Trừng. Bây giờ vô tình gặp lại nhau ở đây, chắc hẳn anh ta cũng cảm thấy hả hê? Đang định đi lướt qua thì Từ Nam Phương lại bị Jim gọi lại.

"Cô đến tìm Danny à?" Jim tươi cười, có phần khiên cưỡng như không hề có ác ý.

Từ Nam Phương không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ lạnh lùng hỏi: "Nếu không có việc gì thì tôi xin phép đi trước."

"Hey! Chờ đã!" Jim cuống quýt, thấy Từ Nam Phương dừng bước, anh ta mới bình tĩnh trở lại: "Cô như vậy khiến tôi chẳng biết nên bắt đầu nói từ đâu..." Jim liếc nhìn Từ Nam Phương, cảm nhận được sự thiếu kiên nhẫn trong mắt cô, anh ta lại vội vàng nói: "Tôi nói thẳng nhé, từ sau hôm đó, cũng phải đến gần chục ngày rồi Danny không thèm để ý tới tôi. Tôi nói chuyện với cậu ta chẳng khác nào nói với không khí..."

Từ Nam Phương đương nhiên biết lý do vì sao Thượng Quân Trừng lại thờ ơ với Jim, đơn giản là vì Jim đã làm tan vỡ giấc mộng của anh. Lúc này Thượng Quân Trừng còn tiếp tục ca hát đã là một chuyện cực kỳ may mắn rồi.

"Qua một thời gian nữa sẽ ổn thôi, đến lúc đó, anh ấy nhất định sẽ hiểu ra anh muốn tốt cho anh ấy." Từ Nam Phương không biết những lời này có thể an ủi Jim hay không, dẫu sao cô căn bản cũng không đủ sức mà lo cho người khác.

Jim lắc đầu: "Qua một thời gian nữa? Chẳng biết đến bao giờ! Cô không biết đâu, sau hôm đó, Danny bỏ bê công việc mấy ngày trời, người hâm mộ gửi hoa gửi quà đến hỏi thăm mới có thể giúp cậu ta lấy lại dũng khí tiếp tục đi hát. Nhưng cậu ta chẳng thèm ngó ngàng tới tôi nữa..." Jim bất đắc dĩ nói.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nghe vậy, nghĩ tới sự suy sụp của Thượng Quân Trừng chợt cảm thấy trống rỗng. Nhưng cô không tin Jim tìm mình chỉ để nói những lời này, cô thúc giục anh ta.

Jim nhếch miệng cười: "Là thế này, tôi biết quan hệ giữa cô và Danny khá đặc biệt, lúc nào gặp cậu ấy, cô nói tốt giúp tôi vài câu được không?" Thấy Từ Nam Phương vẫn lạnh lùng nhìn mình, Jim tiếp tục kể lể, "Là mẹ của Danny dặn dò riêng với tôi, nếu sau này cậu ta không để tôi tiếp tục làm người quản lý nữa thì tôi..."

Từ Nam Phương bấy giờ mới biết hóa ra chàng Jim đến từ Ý này không phải người của nhị lão gia mà là người của mẹ Danny. Xem ra, mẹ của Danny quả thực không giống với người nhà họ Hạ, bà không những ủng hộ Thượng Quân Trừng ca hát mà còn giúp anh dọn đường sạch sẽ để đi, tình mẫu tử quả nhiên không phải thứ tình cảm bình thường.

"Cô khuyên nhủ Danny giúp tôi, tôi biết cô nhất định có cách." Jim chăm chú nhìn Từ Nam Phương, trong mắt anh ta, Từ Nam Phương là một người phụ nữ lắm mưu nhiều kế, "Tôi sẽ nói tốt cho cô trước mặt mẹ Danny."

Từ Nam Phương chau mày, anh ta rõ ràng đang làm ngã giá với mình, Từ Nam Phương cười nhạt: "Chỉ sợ tôi càng nói tốt cho anh thì Thượng Quân Trừng càng ghét anh mà thôi!"

Jim sững người, không hiểu những lời cô nói có nghĩa gì. Trong lúc anh ta còn đang mông lung thì lại nghe thấy cô bật cười: "Nhưng mà tôi biết một người thích hợp, nếu anh nhờ anh ta đi nói đỡ cho mình, chắc chắn sẽ thành công."

"Ai? Ai cơ?" Ánh mắt Jim chợt sáng lên nhìn về phía Từ Nam Phương, bấy giờ mới phát hiện nụ cười của cô không phải dành cho mình. Từ Nam Phương đang nhìn ra đằng sau Jim, anh ta quay đầu lại, trông thấy một người đàn ông mặc comple đang đi về phía này.

https://thuviensach.vn

Anh ta phong độ nhanh nhẹn, dù không mặc đồ hiệu, không đi giày bóng loáng, nhưng toàn thân toát lên một vẻ uy nghi khiến người khác nhìn vào phải kính sợ. Vẻ mặt đứng đắn không để lộ bất cứ một điểm xấu gì để người khác có thể bắt bẻ được, thế nhưng khuôn mặt theo đúng chuẩn mực đó lại khiến người ta có một cảm giác không dám tiến gần, như có một luồng khí lạnh đâm thủng tim gan người khác.

Từ Nam Phương nhìn chằm chằm vào người đàn ông nọ, thầm nghĩ, sợ rằng đây mới là bộ mặt thật của anh ta.

Người tới chính là Diệp Phi Vũ. Lần này anh ta không mặc quần áo thể thao mà thay bằng một bộ đồ nghiêm trang, đó không còn là vẻ mặt cố tỏ ra hòa nhã, dễ gần. Khi anh ta không cười, trông chẳng khác nào hung thần, có điều, anh ta lại là một hung thần đẹp trai.

Jim đã nhận ra Diệp Phi Vũ: "Ồ, chẳng phải anh Diệp đấy ư? Trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?"

Từ Nam Phương thản nhiên nói: "Sợ rằng không phải chỉ là trùng hợp, đúng không anh Diệp?"

Diệp Phi Vũ không để ý tới lời châm chọc của Từ Nam Phương, anh ta vươn tay ra, nói với Jim: "Quân Trừng gọi tôi giúp cậu ấy chút việc."

"À, vậy sao? Anh Diệp chạy tới đây thế này, còn công việc ở công ty thì sao?" Jim khẽ nhướn mày, trong lòng có phần không thoải mái. Thượng Quân Trừng có việc gì gấp mà phải gọi Diệp Phi Vũ tới giúp trong khi đã gạt mình sang một bên?

Diệp Phi Vũ trả lời: "Tôi đã thu xếp xong công việc ở công ty rồi, lần này đến giúp Quân Trừng một thời gian, công ty bây giờ đã đi vào quỹ đạo ổn định, cũng không quá bận rộn." Nói xong, anh ta lại chìa tay ra với Jim. "Sau này đi theo anh làm việc, mong nhận được sự giúp đỡ của anh."

https://thuviensach.vn

Dù chủ động làm thân nhưng Diệp Phi Vũ cũng không khiến Jim có cảm tình. Sắc mặt Jim lúc này rất xấu, Thượng Quân Trừng tìm người khác tới giúp việc là có ý gì? Một mình anh ta làm trợ lý không đủ sao, bây giờ Diệp Phi Vũ tới chính là để tranh bát cơm với mình? Không, chẳng lẽ Thượng Quân Trừng có ý muốn để Diệp Phi Vũ thay thế mình?

Jim nhíu mày, bắt đầu coi Diệp Phi Vũ như kẻ địch: "Danny muốn anh giúp cái gì? Cậu ấy sắp đi thành phố T lưu diễn rồi, anh cũng đi theo ư?"

Diệp Phi Vũ gật đầu: "Đúng thế, hoạt động biểu diễn từ thiện lần này ở thanh phố T, tôi sẽ đi cùng Quân Trừng."

Thành phố T? Từ Nam Phương giật mình, Thượng Quân Trừng cũng sắp đến thành phố T, thật sự chỉ vì buổi biểu diễn thôi? Vậy còn Diệp Phi Vũ? Cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Phi Vũ, dường như muốn xuyên thấu xem tâm gan anh ta đang che giấu điều gì, có lẽ trong đó là một con báo đang rình rập chờ mồi!

Diệp Phi Vũ cũng nhìn Từ Nam Phương: "Cô Từ, đã lâu không gặp!"

Thật hay cho một câu "đã lâu không gặp"! Từ Nam Phương cười giễu: "Xem ra anh Diệp có cảm giác về thời gian khác hẳn người thường!" Cô không nhìn anh ta nữa mà quay sang nói với Jim, "Anh thấy rồi đấy, tôi nói không sai phải không? Lời nói của anh Diệp tuyệt đối hữu ích hơn bất cứ người nào! Đương nhiên, then chốt là..." Cô liếc nhìn Diệp Phi Vũ, "Suy nghĩ của anh ta đặc biệt hơn người thường rất nhiều."

Lời nói Từ Nam Phương có ẩn ý bên trong, ánh mắt quét qua Diệp Phi Vũ, nhưng anh ta không hề nổi giận. Cô còn định nói tiếp thì lúc này Hạ Giáng Tư đã chạy đến tìm được cô, không muốn để lộ sơ hở gì nên cô đành để cậu ta kéo mình đi.

Từ khi Diệp Phi Vũ xuất hiện, tâm trạng Từ Nam Phương trở nên cực kỳ xấu. Trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ xem rốt cuộc Diệp Phi Vũ sắm

https://thuviensach.vn

vai gì trong mớ ân oán với nhà họ Hạ, chính xác mà nói phải là, cô chỉ đơn thuần cho rằng Diệp Phi Vũ không hiểu gì về nhà họ Hạ, cũng không liên quan gì đến cái gia tộc thâm căn cố đế, phức tạp này. Nhưng lúc này cô đã biết, hóa ra mình đã đánh giá thấp Diệp Phi Vũ.

Chưa đợi Từ Nam Phương dẹp cơn phẫn nộ trong lòng, Hạ Giáng Tư đã đưa cô vào một căn phòng. Cô bỗng chốc cảm thấy buồn bực, trong phòng vang lên tiếng nhạc du dương. Từ Nam Phương bình ổn lại tâm trạng: "Làm gì thế?"

"Ơ, tôi đưa chị tới giải thích rõ mọi chuyện với anh Trừng!" Hạ Giáng Tư cũng cảm thấy kỳ lạ, cậu ta đi theo Từ Nam Phương ra khỏi nơi ghi hình, nhưng nháy mắt đã không thấy cô đâu. Lúc quay vào đã thấy người dẫn chương trình thông báo tạm dừng, Hạ Giáng Tư bèn chạy đi thăm dò xem phòng hóa trang ở đâu, sau đó lại tìm Từ Nam Phương đang trốn một góc nói chuyện với mấy người bạn của Thượng Quân Trừng.

"Chị nhờ bọn họ nói giúp cũng vô dụng thôi, tốt nhất chúng ta ra mặt giải thích rõ ràng."

Hạ Giáng Tư có nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện giữa Jim và Từ Nam Phương, nhưng lại hiểu thành Từ Nam Phương đang năn nỉ người khác nói giúp mình trước mặt Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương thực lòng không muốn giải thích điều gì với Thượng Quân Trừng, nhưng chưa kịp giãy giụa thì Hạ Giáng Tư đã dàn xếp xong xuôi với nhân viên bảo vệ, sau đó mở toang cửa phòng hoá trang ra.

Hai nhân viên đang trang điểm giúp Thượng Quân Trừng, thấy cửa bị mở ra, vô tình lướt mắt qua hỏi: "Hai người là...?"

Thượng Quân Trừng trông thấy Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương qua tấm gương, hai hàng lông mày khó khăn lắm mới giãn ra lại nhíu chặt vào. Rõ ràng anh đã bị Hạ Giáng Tư làm phiền đến phát bực, anh cố tình không

https://thuviensach.vn

nghe điện thoại của cậu ta, nhưng thật không ngờ cậu ta lại ngoan cố tìm tới tận đây, khiến anh có muốn tránh cũng không được.

Hai nhân viên hóa trang dừng tay, liếc mắt nhìn nhau rồi biết ý ra ngoài.

Thượng Quân Trừng ngửa người về sau, không buồn nhìn Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương: "Muốn nói gì nữa? Nếu vẫn là mấy câu đó thì tôi khuyên cậu cứ giữ lại đi."

Hạ Giáng Tư cũng không tức giận: "Thôi nào, đừng có giận dỗi với em! Hôm qua em chỉ đùa anh thôi. Ha ha..."

"Đùa tôi?" Ngữ khí của Thượng Quân Trừng trở nên khó nghe, nhưng thực lòng anh cũng hiểu được phần nào tính tình cậu em họ này, "Đùa cái gì?" Anh hoàn toàn không biết Hạ Giáng Tư có ý gì.

"Ơ, ha ha, thực ra em và chị Nam Phương chẳng có chuyện gì cả! Em chỉ trêu tức anh thôi, ai biết được là anh không biết đùa!" Hạ Giáng Tư vừa nói vừa cố tình liếc nhìn Từ Nam Phương đầy ẩn ý, rồi lại tươi cười với Thượng Quân Trừng, "Thế nên bây giờ anh không cần phải giận em nữa đâu!"

Thượng Quân Trừng còn tưởng Hạ Giáng Tư sẽ nói ra điều gì hay ho, không ngờ nghe hồi lâu vẫn nói cậu ta giải thích giữa mình và Từ Nam Phương là thế này thế kia, cơn giận trong lòng lập tức tăng vọt, đôi mắt đẹp biến thành hai khối cầu lửa bùng lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu cháy Hạ Giáng Tư.

Thấy bộ dạng này của Thượng Quân Trừng, Hạ Giáng Tư mờ mịt nói: "Này, anh làm sao thế hả? Nhìn như nhìn kẻ thù không bằng! Chẳng phải em nói rồi sao..."

Hạ Giáng Tư chưa nói dứt lời đã bị Từ Nam Phương đẩy nhẹ một cái. Trước khi Thượng Quân Trừng lên tiếng, Từ Nam Phương hạ giọng năn nỉ:

https://thuviensach.vn

"Thiếu gia ra ngoài kia trước được không?"

Hạ Giáng Tư liếc nhìn ánh mắt khẩn cầu của Từ Nam Phương, rốt cuộc hiểu ra mình ở đây chỉ thêm vướng chân vướng tay. Cậu ta tủm tỉm cười, gật đầu ra chiều hiểu rõ, sau đó phất tay với Thượng Quân Trừng: "Hai người từ từ nói chuyện nhé, dù gì anh Trừng cũng là ngôi sao lớn, để bọn họ chờ thêm một chút cũng không sao." Cậu ta lại nói với Từ Nam Phương: "Tôi ra xe chờ chị, nếu tạm thời chị không về được thì bảo anh Trừng gọi điện cho tôi, tôi lập tức lái xe đi."

Hạ Giáng Tư vừa đi, cửa còn chưa kịp đóng lại, Thượng Quân Trừng đã nặng nề đẩy mạnh cái bàn trước mặt, chân bàn ma sát với mặt đất phát ra tiếng ken két nhức óc, mép bàn va vào tấm gương lớn khiến tấm gương lắc lư một chút, lọ hoa trên bàn không đứng vững xiêu xiêu vẹo vẹo.

Thượng Quân Trừng thở hắt ra một hơi, Tư Nam phương đứng bên cạnh không lên tiếng, nhất quyết đợi đến khi anh bình tĩnh trở lại.

"Cô muốn nói gì với tôi? Giữa tôi và cô không có bất cứ chuyện gì cần nói cả!" Thanh âm của Thượng Quân Trừng vang lên giữa căn phòng trống trải, tiếng vọng lại càng tăng thêm phần lạnh lẽo, "Chính xác mà nói từ trước tới giờ tôi đều không muốn trông thấy hạng phụ nữ như cô."

Anh nói không chút nể nang, nhưng Từ Nam Phương cũng không có phản ứng.

Thấy cô vẫn bình thản, Thượng Quân Trừng không nhịn được rít lên: "Cô có biết hổ thẹn hay không hả? Cô làm vậy không thấy mất mặt sao?"

Ánh mắt anh sắc như lưỡi dao cứa thẳng vào trái tim Từ Nam Phương. Cô biết anh đang ám chỉ điều gì, anh đã hoàn toàn quy chụp sự hiểu lầm của Hạ Giáng Tư lên đầu cô.

https://thuviensach.vn

Cô bình thản đối diện với ánh mắt của Thượng Quân Trừng. Dù lời nói của anh khiến cô đau lòng mà không rõ vì sao, nhưng khí thế của cô vẫn không bị đẩy lùi: "Tôi không làm chuyện gì đáng xấu hổ thì sao phải cảm thấy mất mặt?"

"À, đúng rồi! Trong mắt cô, những chuyện đó đâu có gì đáng xấu hổ!" Thượng Quân Trừng cười nhạt, "Xem ra tôi đã nghĩ quá tốt về cô rồi. Loại phụ nữ như cô, vì tiền mà vờ ngây thơ, vờ đáng thương, ngay cả chuyện bán thân bẩn thỉu đó cũng dám làm thì còn chuyện gì không làm được cơ chứ! Ngay cả nói chuyện với cô tôi cũng đã cảm thấy buồn nôn!"

Lời nói của Thượng Quân Trừng có phần quá đáng, Từ Nam Phương nghe xong, chợt cảm thấy nóng ran, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Cô có nỗi khổ tâm của mình, có nguyện vọng của mình, cô cũng muốn tâm sự với người khác lắm chứ, nhưng không có chỗ để thổ lộ, đặc biệt là trước mặt người đàn ông này.

Từ Nam Phương gắng nhẫn nhịn, kìm hãm nỗi phẫn uất của mình, lạnh lùng nói: "Tôi làm gì cũng không liên quan tới anh cả! Tôi đã từng nói, tôi không nợ anh gì cả, cũng không có ý định lợi dụng anh một lần nữa! Thế nên, nếu anh Thượng thấy tôi chướng mắt thì có thể lơ tôi đi, còn nếu anh tiếp tục phẫn nộ với tôi như vậy thì chỉ tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng mà thôi." Từ Nam Phương không chắc những điều mình nói có thể nhắc nhở Thượng Quân Trừng hay không.

"Không có ý định lợi dụng? Tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng?" Thượng Quân Trừng cười, "Tôi thấy không đúng đâu! Ngay từ đầu cô đã biết quan hệ giữa tôi và Hạ Giáng Tư, bây giờ không lừa được tôi nên mới đi lừa Giáng Tư! Khiến nó thông cảm với cô! Cô cho rằng làm vậy sẽ có người tin cô sao? Có câu: 'Bao biện không giấu được sự thật'. Cho dù tôi không nói thì sau này người khác cũng sẽ nhìn rõ bộ mặt thật của cô! Sẽ không ai tin mấy lời xảo trá của cô đâu! Những điều cô bịa đặt về mối quan hệ giữa tôi và cô rồi sẽ chỉ khiến người khác cảm thấy nực cười mà thôi."

https://thuviensach.vn

"Câu đó là: Thức khuya mới biết đêm dài, ở lâu mới biết lòng người." Từ Nam Phương bổ sung giúp Thượng Quân Trừng vốn tiếng Trung có phần không tốt, cô khẽ cười, "Ở lâu, anh cũng sẽ dần dần biết được rất nhiều chuyện! Còn nữa, tôi không hề bịa đặt bất cứ điều gì, có lẽ anh Thượng nên ngẫm lại phản ứng của mình một chút. Tục ngữ đã dạy, một cây làm chẳng nên non, chưa biết ai mới là người gây ra hiểu lầm đâu."

"Cô có ý gì?" Thượng Quân Trừng bắt đầu nổi giận, "Cái gì mà một cây làm chẳng nên non? Cô làm ra loại chuyện ghê tởm như thế mà còn muốn đổ trách nhiệm lên đầu tôi?" Thượng Quân Trừng quả thực đã bị chọc giận đến phát điên, "Thôi đi! Hôm nay cô tới đây là để nói những lời này với tôi hả? Nói xong chưa? Xong rồi thì mau biến đi! Cút khỏi đây! Khi mở mắt ra, tôi không muốn còn phải trông thấy cô nữa!" Nói xong, anh nhắm nghiền mắt lại.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ anh lại kích động đến mức ấy, cô cũng không hiểu mình đã làm gì khiến anh phản ứng mạnh như vậy. Cô quyết định bình ổn lại tâm trạng, nói: "Anh Thượng không muốn trông thấy tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng tránh xa anh, nhưng nếu sau này chúng ta không thể tránh mặt nhau, vậy mong anh Thượng coi tôi như người xa lạ."

Mục đích của cô là nhà họ Hạ, cô không muốn tiếp tục dính dáng tới Thượng Quân Trừng, sau này vào nhà họ Hạ rồi, tốt nhất coi anh như người xa lạ là được.

Nghe Từ Nam Phương nói những lời vô tình như vậy, thần sắc Thượng Quân Trừng chợt đông cứng lại, anh mở mắt nhìn cô chằm chằm, hơi thở hổn hển: "Được lắm! Người xa lạ! Coi cô là người xa lạ!" Anh lặp đi lặp lại câu này, ngữ khí không che giấu được sự kích động, "Cô thật sự cần tiền đến vậy sao? Tiền quan trọng với cô đến vậy sao?"

Sự lạnh lùng của Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trừng không nhịn được nói ra nghi hoặc trong lòng. Từ Nam Phương hoàn toàn nhận ra

https://thuviensach.vn

sự quan tâm của anh dành cho mình, cô có thể đoán được, anh nổi giận như vậy chẳng qua là vì anh quan tâm cô, bởi lẽ, hai người đã từng trải qua một lần hoạn nạn.

Từ Nam Phương gượng gạo cười: "Vấn đề không phải tiền, vấn đề của tôi sợ rằng bây giờ tiền cũng không giải quyết được. Mỗi người đều có sứ mệnh riêng của mình, mục đích riêng của mình. Không phải ai cũng thiếu quyết tâm như tôi! Anh cũng nên cảnh giác một chút!"

"Cảnh giác? Thật nực cười, người phụ nữ giảo hoạt nhất tôi từng gặp, lại nói với tôi rằng cần phải cảnh giác cơ đấy!" Thượng Quân Trừng cười nhạt, cũng giống như Từ Nam Phương, anh không thể tìm được một thái độ nào thích hợp để đối xử với cô.

Từ Nam Phương nhìn anh, một người đơn thuần như anh hoàn toàn không biết đang có bao nhiêu người tính toán, gài bẫy mình.

"Ngay cả một người chẳng liên quan gì tới anh là tôi đây cũng suýt nữa đã lợi dụng được anh, anh nên cẩn trọng với mỗi người ở bên cạnh mình! Xem bọn họ thực lòng tốt với anh, hay đang ôm âm mưu quỷ quyệt gì! Anh không quan sát tỉ mỉ thì làm sao nhận ra được? Không chừng cuối cùng anh chỉ còn hai bàn tay trắng, thân bại danh liệt mà không rõ nguyên do."

"Có phải cô nhìn ai cũng thấy người đó trong đầu che giấu mục đích hay không?" Thượng Quân Trừng tựa hồ không mấy cảm kích với ý tốt của cô. Đối với anh, người lừa dối mình là Từ Nam Phương và Jim, nhưng người lợi dụng mình chỉ có một mình Từ Nam Phương.

"Tôi nghĩ, tôi chỉ cần đề phòng một mình cô là đủ rồi!"

https://thuviensach.vn

Chương 29: Nỗi Kinh Hoàng Ở Thang Máy

Đối với sự khẳng định chắc nịch của Thượng Quân Trừng, Từ Nam Phương cũng không muốn nhiều lời khuyên can nữa. Đúng lúc này có người gõ cửa, Thượng Quân Trừng lạnh lùng nhìn cô, thấp giọng nói: "Tôi khuyên cô tốt nhất nên tự mình rời khỏi nhà họ Hạ! Đừng đợi đến khi tôi đi vạch trần cô!"

Từ Nam Phương ngây người, bỗng nhiên cảm thấy Thượng Quân Trừng có chút buồn cười. Anh chỉ khuyên cô mau chóng rời khỏi nhà họ Hạ, chứ thực chất không hề để ý tới hiểu lầm giữa cô và Hạ Giáng Tư, vừa nãy nghe Hạ Giáng Tư giải thích, anh còn cực kỳ phản cảm, vậy mà sau khi trút giận với cô, dường như anh quên béng ngay việc này. Chẳng lẽ, nguyên nhân thật sự khiến anh tức giận cũng không phải chuyện này?

Từ Nam Phương mỉm cười, trong khi cô còn đang phỏng đoán suy nghĩ của Thượng Quân Trừng thì tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên, Thượng Quân Trừng lên tiếng: "Vào đi!"

Cửa bị đẩy ra: "Quân Trừng, bọn họ gọi cậu ra ghi hình..." Diệp Phi Vũ vừa đi vào vừa nói, trông thấy Từ Nam Phương, anh ta tỏ ra ngạc nhiên, làm như không có chuyện bắt gặp cô khi nãy ở bên ngoài: "Cô Từ sao cũng ở đây?"

Từ Nam Phương nhất thời trở nên cảnh giác. Vừa rồi cô vòng vo cả ngày trời với Thượng Quân Trừng, mục đích là muốn nhắc nhở anh đề phòng tên Diệp Phi Vũ này, tiếc là anh không cho cô cơ hội nói ra. Nếu không phải Diệp Phi Vũ "đúng lúc" gõ cửa thì e rằng cô đã nói trắng ra rồi.

https://thuviensach.vn

Cô lạnh lùng cười với anh ta: "Chẳng phải chúng ta vừa gặp nhau ngoài cửa sao? Anh Diệp đúng là chóng quên!"

Diệp Phi Vũ giả vờ ngẫu nhiên gặp, nhưng lại bị Từ Nam Phương vạch trần, cô cố ý để Thượng Quân Trừng nhìn ra bộ mặt thật của người bạn thân này, anh ta lại càng không phải là một gã ngốc.

Đáng tiếc, Thượng Quân Trừng dường như không nhận ra điều gì kỳ lạ, anh quay mặt vào tấm gương chỉnh lại trang phục, sau đó nói với Diệp Phi Vũ: "Đi thôi, tân trợ thủ đại nhân của tôi!" Trên mặt anh lộ ra nụ cười rạng rỡ, rõ ràng anh rất tin tưởng vị "trợ thủ mới" này.

Diệp Phi Vũ ôn hòa mỉm cười với Từ Nam Phương, dường như chẳng để tâm tới hành vi vạch trần vừa rồi của cô.

Từ Nam Phương dụng tâm chẳng thành, không cam lòng mà dứt khoát lên tiếng: "Anh Diệp chờ chút, tôi có việc nhờ anh!"

Thượng Quân Trừng đã bước ra khỏi cửa, nhưng nghe thấy vậy lại dừng chân, quay đầu lại hoài nghi nhìn Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương.

Thấy đã thu hút được sự chú ý của Thượng Quân Trừng, Từ Nam Phương hết sức tỏ ra biết ơn với Diệp Phi Vũ, còn nói với vẻ lo lắng: "Tôi sắp phải rời khỏi Bắc Kinh, hành lý của tôi còn để ở chỗ anh, đã phiền anh nhiều rồi, không biết bây giờ có tiện cho tôi về đó lấy đồ không? Anh Diệp có về nhà bây giờ không?"

Đôi mắt sáng như trăng rằm của cô nhìn chằm chằm Diệp Phi Vũ, trong lòng thầm nghĩ, Thượng Quân Trừng nghe được những lời này nhất định sẽ rất kinh ngạc! Anh sẽ không ngờ được giữa mình và Diệp Phi Vũ lại có qua lại như vậy, chắc chắn anh sẽ thêm cảnh giác và chán ghét Diệp Phi Vũ.

Đáng tiếc, Từ Nam Phương đã đoán sai. Thượng Quân Trừng nghe xong, vẻ mặt không hề thay đổi, tựa như tất cả đều không đáng để anh bận tâm,

https://thuviensach.vn

hoặc giả, mọi thứ anh đều đã biết rõ.

Thượng Quân Trừng vỗ vai Diệp Phi Vũ: "Cậu đi làm việc của cậu đi, tớ ghi hình xong sẽ tự về công ty." Nói xong, anh đi thẳng không quay đầu lại.

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn theo bóng Thượng Quân Trừng, anh dường như cố tình để thời gian trống cho Diệp Phi Vũ đưa cô đi lấy hành lý, như vậy nghĩa là sao?

"Cô chắc chắn rất ngạc nhiên về phản ứng của cậu ấy phải không?" Diệp Phi Vũ nhìn theo bóng dáng Thượng Quân Trừng khuất dần, cửa phòng từ từ đóng lại, trên mặt anh ta thấp thoáng nụ cười tự tin: "Cậu ấy đã biết tôi đang giúp đỡ cô rồi, nói cho đúng thì là thế này, cậu ấy biết chuyện tôi tình cờ gặp cô, thấy cô đáng thương, lại không tìm được người thân, nên khi tôi nói giúp cô tìm khách sạn ở tạm, cậu ấy cũng không hề mắng tôi, còn trả tiền khách sạn giúp cô. À đúng rồi, tôi nghe nói cậu ấy còn có ý định tìm việc làm cho cô, nhưng mà bây giờ, có lẽ cậu ấy đã biết mình hao tâm tổn sức vô ích rồi."

Từ Nam Phương khó tin nhìn Diệp Phi Vũ. Anh ta sớm đã có dự tính, làm việc cũng rất cẩn trọng, ngay cả chuyện cô muốn vạch trần anh ta trước mặt Thượng Quân Trừng cũng nằm trong dự liệu của anh ta. Từ Nam Phương cô lớn lên trong giả dối lừa lọc mà bây giờ lại bị một tên Diệp Phi Vũ gài bẫy.

"Có phải cảm tình của cô với Thượng Quân Trừng lại tăng thêm rồi không?" Diệp Phi Vũ vẫn duy trì nụ cười ôn hòa như trước, nhưng nụ cười ấy chẳng khác nào nấm mồ: "Rõ ràng bị cô lừa nhưng cậu ta vẫn thương xót cô, hoặc là, cậu ta thật sự có tình cảm với cô, thế nên dù có bị lừa cũng vẫn cam lòng."

"Anh muốn làm gì?" Nghe Diệp Phi Vũ nói, Từ Nam Phương đột nhiên cảm thấy người đàn ông này vô cùng đáng sợ. Anh ta nói năng cực kỳ nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng nhưng mỗi câu mỗi lời đều giống như lưỡi kiếm sắc bén dễ dàng đâm thủng trái tim người khác.

"Câu này phải để tôi hỏi cô mới đúng." Diệp Phi Vũ thản nhiên nhìn Từ Nam Phương, hai mắt kề sát vào mặt cô, "Tôi và cô ngồi cùng một thuyền, nhưng vừa rồi trước mặt Thượng Quân Trừng cô lại nói những lời kia, cô muốn làm gì? Muốn phá hỏng liên minh giữa hai chúng ta sao? Hay là cô muốn trở mặt? Cô có mục đích là 'ngôi sao lấp lánh', tôi cũng có dự định của tôi, chúng ta bắt tay theo nhu cầu cùng nhau hợp tác. Nhưng cô đột nhiên nói nhiều thứ với Thượng Quân Trừng như vậy, muốn ăn cháo đá bát ư?"

"Tôi ăn cháo đá bát?" Từ Nam Phương cười nhạt, dứt khoát nói rõ mọi chuyện, "À, là tôi ăn cháo đá bát, hay là anh vốn dĩ có chuyện lấp liếm? Anh làm bộ khó xử trước mặt tôi nhưng thực chất, mục đích của anh chính là muốn tôi vào được nhà họ Hạ! Vậy mà anh còn cố tình để tôi tự tìm tới anh giúp đỡ, muốn tôi nợ anh một cái ân tình. Anh cố tình nói với tam phu nhân rằng tôi và Thượng Quân Trừng có dây dưa với nhau, khiến cho bà ta giữ tôi lại bên cạnh, còn lợi dụng tôi để gây bất hòa giữa Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng. Anh và tam phu nhân chỉ việc đứng một bên hưởng lợi. Anh Diệp, anh vốn dĩ không đơn giản chỉ vì cô Ngô kia, ngay từ đầu anh đã có ý định lợi dụng tôi, thật nhọc công tôi thành thật với anh, còn anh không hề có lấy một chút thành ý nào. Nếu đã là đồng đảng với tôi, cùng hội cùng thuyền với tôi thì đáng ra anh không nên che giấu tâm tư riêng mới đúng. Nếu tôi có vạch trần anh trước mặt Thượng Quân Trừng cũng đều là vì anh đã bội ước trước."

Đợi Từ Nam Phương nói xong, Diệp Phi Vũ mới điềm tĩnh đáp: "Đúng, tôi có chuyện che giấu, nhưng cô thật lòng thật dạ với tôi ư? Hơn nữa, chuyện muốn vào nhà họ Hạ là cô tự yêu cầu, tôi cũng không phải người nhà họ Hạ, chính cô đã nói, chỉ cần vào được nhà họ Hạ thì cho dù tôi dùng thủ đoạn gì cũng được, không phải sao? Cô là người thông minh, đáng ra

https://thuviensach.vn

nên hiểu được trên đời này cầu xin sự giúp đỡ của người khác thì nhất định phải mang lại cho người đó lợi ích. Bây giờ cô đã vào được nhà họ Hạ, tôi cũng coi như đã giúp cô được như ý nguyện, thế nào gọi là vi phạm?"

Từ Nam Phương mặt lạnh nhìn Diệp Phi Vũ. Người đàn ông này đến cả nói dối cũng không gống người thường, lạnh lùng đến mức khiến người ta không chỗ nào đào bới được.

"Cô quên rồi à? Lúc cô vào nhà họ Hạ, tôi đã nói với cô, hợp tác vui vẻ! Giữa chúng ta là sự hợp tác, không phải lợi dụng, càng không phải phản bội."

"Không phải lợi dụng? Không phải phản bội." Từ Nam Phương trừng mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, những lời Diệp Phi Vũ nói khiến sống lưng cô đổ mồ hôi lạnh, "Diệp Phi Vũ, anh là kẻ đáng sợ nhất mà tôi từng gặp." Không đợi ánh mắt dò hỏi của anh ta, cô phóng cái nhìn lạnh băng về phía anh ta: "Ngay từ đầu anh đã gài bẫy tôi, ngay từ đầu tôi đã là quân cờ của anh."

Vẻ mặt tươi cười của Diệp Phi Vũ dần tắt, anh ta lặng im chờ cô nói tiếp.

"Không cần làm bộ vô tội với tôi, lúc đầu 'ngôi sao lâp lánh' trị giá một trăm năm mươi triệu, khi đó anh nói với tôi, chỉ có Thượng Quân Trừng mới có nhiều tiền như thế. Chính là từ lúc đó anh đã gài bẫy tôi." Trong mắt Từ Nam Phương nổi lên một tầng sương lạnh, "Thực ra trên người tôi lúc đó còn có nhiều tiền hơn con số một trăm năm mươi triệu."

Nói xong câu này, ánh mắt cô chẳng khác nào mắt chim ưng không rời khỏi Diệp Phi Vũ, thậm chí còn có phần giống con báo hằn học nhìn vào người thợ săn.

Từ lâu đã nghĩ tới chi tiết này, Từ Nam Phương cảm thấy có điều không thích hợp. Nếu không phải vừa rồi trông thấy chiếc đồng hồ treo trên tường

https://thuviensach.vn

khiến cô liên tưởng tới chiếc đồng hồ quả quýt của Hạ Giáng Tư thì có lẽ cô sẽ không bao giờ phát hiện ra điều bất hợp lý.

Chiếc đồng hồ của Hạ Giáng Tư có tuổi thọ còn kém các món đồ của cô những một trăm năm, hơn nữa nó chẳng qua chỉ do một vị giáo sĩ từ phương Tây mang đến, xét về gia công, tuyệt đối không thể tinh xảo bằng những món đồ trang sức của Từ Nam Phương. Đồ trang sức của cô là do thợ thủ công giỏi nhất thời bấy giờ chế tạo, trong đó có nhiều món đồ ngự ban, so với lúc đó đã có giá trị xa xỉ, huống hồ hiện tại. Chiếc đồng hồ quả quýt của Hạ Giáng Tư đem bán mà cũng được những bốn triệu tệ, chẳng lẽ tất cả số trang sức của cô lại chỉ được có một hai trăm nghìn tệ?

Người đàn ông định giá những món đồ của Từ Nam Phương chắc chắn đã bị Diệp Phi Vũ mua chuộc, anh ta không muốn để cô tham gia cuộc bán đấu giá ấy. Cho dù cô có bán hết của cải cũng chưa chắc đã được bảy trăm triệu, thế nhưng ngay từ đầu cô đã bị Diệp Phi Vũ gài bẫy, chưa biết chừng tam phu nhân xuất hiện tại buổi đấu giá đó cũng là âm mưu của Diệp Phi Vũ.

Tất cả mọi thứ đều là dự liệu của anh ta, đều nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta. Thái độ của Thượng Quân Trừng đối với cô, mục đích lấy lại khối thiên thạch, tính toán của tam phu nhân... căn bản đều là những thứ để Diệp Phi Vũ lợi dụng!

"Nhà họ Hạ, chính nhà họ Hạ mới là mục đích thật sự của anh!" Từ Nam Phương thốt lên, trái tim cô hoàn toàn đã bị đóng băng bởi những mưu tính của người đàn ông xảo quyệt này, "Ai cũng nhằm vào nhà họ Hạ, tôi vì khối thiên thạch, tam phu nhân vì vị trí thừa kế, còn anh là một người ngoài cuộc, một người ngồi xem trai cò đấu đá nhau!" Anh ta cố gắng đáp ứng nhu cầu của tất cả mọi người, chỉ vì muốn vũng nước kia càng thêm đục ngầu, muốn thấy nhà họ Hạ hỗn loạn, như thế một người ngoài như anh ta mới được hưởng lợi.

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Diệp Phi Vũ lúc này càng thêm nặng nề: "Chỉ có cô mới xứng đáng để hợp tác với tôi! Một khi chúng ta đứng ở trận tuyến đối lập nhau, tôi cũng không dám chắc có thể thắng được cô."

Từ Nam Phương cười thầm, những lời này nên để cô nói với Diệp Phi Vũ mới đúng. Tài trí của anh ta, hoàn toàn có thể so bì với những vương công quý tộc, cung tần tranh quyền đoạt vị trong hậu cung của bốn trăm năm về trước. Tiếc rằng, bây giờ khối thiên thạch đã rơi vào tay lão vương gia, cho dù cô có bán hết châu báu của mình đi cũng không thể mua lại được.

Thực ra, Từ Nam Phương hoàn toàn có thể nhẫn nại, đợi thời cơ vạch trần bộ mặt thật của Diệp Phi Vũ, nhưng nghe những lời gian trá của anh ta, cô có phần kiềm chế không được. Dù sao, Diệp Phi Vũ cũng là người đầu tiên tin tưởng mình, người đầu tiên chịu nghe cô tâm sự, dù sao, trong thời điểm cô yếu đuối nhất cũng chỉ có anh ta xuất hiện bên cạnh, bất luận mục đích của anh ta là gì. Quan trọng hơn, anh ta và cô cũng là một loại người, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, và cũng là loại người mà cô ghét nhất.

"Thế nên, tôi và cô chỉ có thể tiếp tục hợp tác." Diệp Phi Vũ nắm rõ tử huyệt của Từ Nam Phương, tiếp tục hỏi, "Cô đã đoán ra được mục đích của tôi, vậy thì cô có thể yên tâm được rồi, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy được khối thiên thạch!" Sự kiên định trong mắt anh ta khiến người khác khiếp sợ, tựa như thứ anh ta muốn lấy chính là tính mạng của lão vương gia.

Cô tin những gì Diệp Phi Vũ nói, nếu cô muốn tìm đồng minh, không có ai thích hợp hơn anh ta. Từ Nam Phương không quan tâm Diệp Phi Vũ có thẳng thắn với mình hay không, nhưng để một kẻ lòng dạ còn thâm sâu khó lường hơn cả mình, một kẻ mà mình đấu không nổi ở bên cạnh, thì chẳng khác nào một ngọn núi lửa âm ỉ có thể phun trào bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ làm như nhìn thấu nỗi lo lắng của cô, thẳng thắn nói: "Nếu cô hợp tác, diễn kịch cùng tôi, tôi đảm bảo cô nhất định sẽ lấy được khối thiên thạch, trừ khi..." Anh ta nhìn cô đầy ẩn ý, "Trừ khi cô không có ý định quay về quá khứ nữa."

"Sao tôi có thể không về được chứ?" Từ Nam Phương cười chua chát, mỗi người đều nên trở về với quỹ đạo vốn có của mình, đây là quy luật mà cô biết.

"Chưa chắc." Diệp Phi Vũ cười, "Hôm nay chẳng phải vì muốn giúp Thượng Quân Trừng mà suýt nữa cô đã vạch trần tôi sao? Tôi thấy cô thật sự đã rung động trước cậu ta rồi. Chưa biết chừng cô lại ở lại đây, không về nữa."

Rung động?

Từ này khiến cô hoảng hốt, sao cô có thể rung động với một người đàn ông? Từ lúc trưởng thành tới giờ cô chưa bao giờ biết cái gì gọi là rung động. Nhưng, dù có thật sự rung động đi chăng nữa, cô vẫn sẽ lựa chọn quay về nơi thuộc về mình.

"Có điều, cô yên tâm, mục tiêu của tôi không phải Thượng Quân Trừng." Có lẽ sợ Từ Nam Phương sẽ vì Thượng Quân Trừng mà đối đầu với mình, Diệp Phi Vũ vội bổ sung, "Tôi và cô như nhau, chỉ lợi dụng cậu ấy để tiếp cận nhà họ Hạ mà thôi. Dẫu sao cậu ấy cũng không có cảm tình với nhà họ Hạ, nếu tôi có xuống tay với nhà họ Hạ thì cũng không hại đến cậu ấy đâu."

"Anh có ân oán gì với nhà họ Hạ?" Từ Nam Phương vừa thốt ra câu này liền hối hận, cô vốn dĩ là một người có chừng mực, biết cái gì nên hỏi và cái gì có thể hỏi ra được đáp án. Ân oán giữa Diệp Phi Vũ và nhà họ Hạ, không phải thứ mà cô có thể dò hỏi ra được. Nhưng cô cũng không rõ vì sao sau khi tới thời hiện đại này, mình đột nhiên lại lắm lời như thế, chẳng

https://thuviensach.vn

lẽ là vì tiếp xúc với Thượng Quân Trừng nên nhiễm cái thói suy nghĩ đơn giản ấy của anh?

Quả nhiên, đúng như dự liệu của cô, Diệp Phi Vũ không hề tiết lộ điều gì, nhưng anh ta lại nói: "Là oán, không phải ân!" Câu này từ miệng anh ta thốt ra, mỗi từ đều như một mối thâm thù. Trong mắt anh ta tựa như có một con sóng dâng trào mãnh liệt, đằng sau sự cuộn trào ấy rốt cuộc là mối thù hận sâu sắc đến mức nào?

Từ lúc bước ra khỏi phòng hóa trang, Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ lại lần nữa trở thành đồng minh. Chỉ có điều, lúc này hai người họ đã thẳng thắn với nhau hơn, Từ Nam Phương nói ra những nghi vấn trong lòng mình, thực tế lại khiến họ phải nhìn đối phương với cặp mắt khác xưa.

Bước vào thang máy, Từ Nam Phương liền suy nghĩ về những điều Diệp Phi Vũ nói. Cô và anh ta nhất định phải ngồi chung thuyền, bởi vì trong hai người, không ai có thể chắc chắn mình có thể lật đổ đối phương, nếu có một ngày họ đứng ở hai đầu chiến tuyến thì kết quả sẽ là một người thắng oanh liệt, còn một người chết cực thảm, đương nhiên, khả năng cực lớn là mục đích của cả hai đều sẽ không đạt được. Cho dù cô có gắng hết sức để khiến Diệp Phi Vũ lòi đuôi cáo ra, phá hỏng âm mưu của anh ta, cũng sẽ khiến cho bí mật của mình bị bại lộ.

Tốt nhất là hai người liên thủ với nhau! Từ Nam Phương cười thầm, muốn lấy được khối thiên thạch, cô cũng chỉ có một con đường duy nhất này mà thôi.

Từ Nam Phương đang mải mê suy nghĩ thì trước mặt đột nhiên tối sầm lại, cơ thể bị một trận chấn động kịch liệt, suýt nữa thì ngã khuỵu trong không gian chật hẹp của chiếc thang máy đang không ngừng lắc lư này.

"A!" Sự tối tăm khiến Từ Nam Phương nhịn không được mà la hoảng lên. Mãi tới lúc thang máy ngừng rung chuyển, cô vẫn còn chưa hết hoảng

https://thuviensach.vn

hốt, cô thở dốc: "Xảy... xảy ra chuyện gì thế?"

"Thang máy... thang máy... dừng rồi!" Giọng nói của Diệp Phi Vũ đột nhiên biến đổi, thậm chí còn có chút run rẩy, xem ra tâm trạng anh ta lúc này còn không tốt bằng Từ Nam Phương.

"Dừng? Vì sao dừng?" Từ Nam Phương vốn không hiểu rõ về nguyên lý hoạt động của thang máy, "Không thể xuống được nữa sao?"

"Vì sao đèn cũng tắt? Chúng ta ra ngoài thế nào?" Từ Nam Phương có chút lo lắng, hỏi hai câu. Trong thang máy chỉ một màu đen kịt, giơ tay lên cũng không nhìn thấy năm đầu ngón tay, thậm chí ban đêm không trăng không sao cũng không đến mức tối như thế này.

Cô có hơi sợ, hơi hoảng hốt. Diệp Phi Vũ không hề lên tiếng trả lời cô, anh ta giống như không nghe thấy cô hỏi. Thế nhưng Từ Nam Phương có thể nghe rõ mồn một tiếng thở hổn hển của anh ta. Trong không gian chật hẹp này, tiếng thở càng trở nên chói tai.

"Anh mau lên tiếng đi chứ?" Từ Nam Phương chợt nổi cáu, không hiểu vì sao người đàn ông này lại không nói nữa. Cô theo tiếng thở dốc mà đưa tay ra lần mò, vốn dĩ trong này chật hẹp, chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào mọi thứ, nhưng lúc này cô chỉ chạm vào được bức tường.

"Này, anh ở đâu thế?"

Dù gan có to đến mấy, cô cũng vẫn không tránh được sợ hãi.

Bỗng nhiên, hai chân bị cái gì quấn lấy, Từ Nam Phương kêu lên thất thanh, suýt nữa tim cũng bắn ra ngoài. Cô ra sức giãy giụa, lúc này mới phát hiện tay mình vừa va vào đầu ai đó, còn thứ đang quấn chân cô chính là hai tay của người nọ. Hóa ra Diệp Phi Vũ đang ngồi chồm hỗm dưới sàn, bảo sao cô đứng sờ soạng một hồi mà chỉ thấy khoảng không.

https://thuviensach.vn

"Anh muốn làm gì?" Từ Nam Phương rùng mình, vừa nãy bị Diệp Phi Vũ bất ngờ ôm chặt chân, cô đã sợ chết khiếp, bây giờ mặc cho cô giãy giụa thế nào anh ta cũng không buông, trái tim đang treo lơ lửng của cô vì thế mà sắp vỡ nát.

Diệp Phi Vũ vẫn không trả lời, tiếng thở mỗi lúc một gấp gáp, hai tay ôm chân Từ Nam Phương mỗi lúc một chặt. Đừng nói Từ Nam Phương nhỏ nhắn mềm yếu, ngay cả một gã to béo thô kệch ở đây cũng không thể tách được tay anh ta ra.

"Này..." Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ một người như Diệp Phi Vũ lại cũng có hành động như thế. Lúc bình tĩnh lại, cô mới nhận ra, Diệp Phi Vũ đang cuộn tròn người trong góc thang máy, toàn thân dựa sát vào tường, tay ôm chặt lấy chân cô, đương nhiên ngoài việc ôm ra, anh ta không hề có bất cứ hành động gây rối nào. Nhưng vì sao cô nói gì, anh ta cũng như không nghe thấy? Hoặc là nghe được nhưng không thể trả lời?

Từ Nam Phương đành ngồi xuống theo, cô khẽ đẩy đẩy Diệp Phi Vũ. Anh ta lúc này hệt như một con chim nhỏ, vừa bị đẩy, hai hàm răng va vào nhau, phát ra những tiếng lập cập khe khẽ, hai tay lập tức ôm lấy vai Từ Nam Phương.

"Anh làm sao thế? Ốm à?" Từ Nam Phương bị Diệp Phi Vũ kéo, hít thở không thông, muốn đẩy anh ta ra nhưng toàn thân dường như đã bị dính chặt.

"Đừng... tôi, tôi sợ..."

Rốt cuộc Diệp Phi Vũ cũng chịu lên tiếng, nhưng câu nói của anh ta khiến Từ Nam Phương ngây người ra hồi lâu mới có phản ứng: "Anh... sợ bóng tối?"

Diệp Phi Vũ không trả lời, nhưng cơ thể đang run bần bật và hơi thở hổn hển đã tố cáo anh ta.

https://thuviensach.vn

"Anh mà cũng sợ bóng tối á?" Từ Nam Phương dở khóc dở cười. Cô còn tưởng, sẽ không thứ gì có thể dọa được một người như Diệp Phi Vũ.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Anh Ta Sợ Bóng Tối

Diệp Phi Vũ không lên tiếng, cơ thể vẫn run rẩy không ngừng. Từ Nam Phương muốn đẩy ra mà vô ích, đành phải ngồi bên cạnh trấn an anh ta, dùng thính giác và cảm giác để cảm nhận sự tồn tại của người đàn ông bên cạnh mình. Vị "đồng minh" khiến cô không dám khinh thường, khiến cô đôi lúc không phân định rõ được địch ta, lúc này lại như một chàng trai yếu đuối nhu nhược.

Dựa vào kinh nghiệm của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ chắc chắn mắc chứng sợ bóng tối. Có thể lúc nhỏ, bóng tối hắc ám đã để lại một nỗi ám ảnh kinh hoàng nào đó trong ký ức của anh ta, thế nên bây giờ anh ta mới có phản ứng mạnh đến vậy.

"Anh để tôi ra xem làm thế nào mở được cửa?" Từ Nam Phương lay lay cánh tay Diệp Phi Vũ. Cứ ngồi chờ chết thế này không phải là tính cách của cô, cho dù cô cũng Không biết cách mở cửa thang máy.

Nhưng Diệp Phi Vũ vẫn cố sức tóm chặt cánh tay cô: "Đừng... đừng bỏ tôi lại một mình!"

Giọng nói run rẩy này khiến Từ Nam Phương dừng chân, đây chính là tên ngụy quân tử chỉ biết lợi dụng người khác, chỉ biết bày mưu tính kế hại người khác ư? Câu nói cô vừa nghe thấy vốn dĩ là một lời cầu cứu của đứa trẻ đi lạc, một thằng bé tội nghiệp, bơ vơ. Mặc dù Diệp Phi Vũ có ghê gớm đến mức nào đi chăng nữa thì lúc này anh ta cũng chỉ giống như một đứa trẻ, đã chạm vào lòng thương người của Từ Nam Phương.

https://thuviensach.vn

Không thấy rõ khuôn mặt Diệp Phi Vũ lúc này, nhưng Từ Nam Phương có thể tưởng tượng được đôi mắt tràn ngập sợ hãi của anh ta, đôi mắt ấy vẫn đang nhìn chằm chằm cô như khẩn cầu. Lúc này cô mới nhớ ra, chẳng trách khi lái xe ban đêm, Diệp Phi Vũ luôn mở hết đèn xe, còn khi ngồi trên xe người khác, Từ Nam Phương đều không thấy họ có thói quen này. Hóa ra là vì Diệp Phi Vũ sợ bóng tối.

Thế nhưng rốt cuộc khi bé, anh ta đã gặp phải chuyện đáng sợ gì khiến anh ta bị thương tổn nặng nề đến vậy?

"Tôi không đi đâu hết! Tôi chỉ muốn tìm cách ra ngoài thôi." Lúc này, Từ Nam Phương thật sự không biết nên dùng thái độ gì mà đối xử với Diệp Phi Vũ. "Thôi bỏ đi!" Cô nhận thấy đôi tay Diệp Phi Vũ lạnh băng, "Ngoài kia mọi người không vào được, chắc chắn sẽ phát hiện ra chúng ta bị kẹt trong này, đúng không? Anh đừng sợ, một lát nữa là chúng ta ra ngoài được thôi." Cô vỗ nhẹ lên lưng Diệp Phi Vũ, nghiễm nhiên trở thành một người đang dỗ dành đứa bé bị lạc mẹ.

"Chúng ta sẽ được ra nhanh thôi." Từ Nam Phương cố gắng giúp Diệp Phi Vũ giảm bớt sợ hãi, "Tôi có thể nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt anh, sáng lắm nhé, anh thử nhìn xem có thấy mắt tôi cũng sáng không?"

"Không, không có... không trông thấy. Cô... lừa tôi..." Dù vẫn còn thở hổn hển nhưng Diệp Phi Vũ ít nhất cũng đã dùng tới đầu óc để suy nghĩ.

Từ Nam Phương cảm nhận được cơ thể anh ta co rúm lại, nhịp tim dồn dập, không biết với tình trạng này, Diệp Phi Vũ có thể chống đỡ được tới khi có người đến cứu họ ra không. Từ Nam Phương không nghĩ ra được biện pháp, đành phải tiếp tục thoát ra khỏi sự chú ý của anh ta.

"Tôi không lừa anh, anh nhìn lại đi, nhất định sẽ thấy."

"Ấy này, anh đừng kích động... Hay là tôi kể chuyện cười cho anh nghe nhé!"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương có phần sốt sắng, cũng không hiểu dây thần kinh nào của mình bị chập mà lại coi Diệp Phi Vũ như đứa trẻ mà ôm lấy anh ta: "Chuyện cười, để tôi nghĩ xem nào. Đúng rồi, là thế này, có một quan huyện vừa mới đóng một khoản thuế, muốn đi tiếp kiến tri phủ đại nhân, tri phủ đại nhân hỏi quan huyện, khí hậu ở huyện này như thế nào? Tri huyện nói, gió lớn, bụi nhiều. Vị tri phủ kia lại hỏi bách tính như thế nào? Tri huyện đáp, bạch hạnh không có, nhưng có hồng hạnh[1]. Tri phủ đại nhân bực mình, tôi đang hỏi lê thứ[2]! Tri huyện sợ hãi nói: đại nhân đang hỏi cây lê[3] à, trong vườn nhà hạ quan cũng trồng mấy cây. Tri phủ đập bàn quát lên: Ta đang hỏi ngươi! Tri huyện mềm nhũn chân, quỳ gối xuống, đáp: Tên mụ của hạ quan là Cẩu Tử..."

[1] "Bách tính", "bạch hạnh" có cách phát âm gần giống.

[2] Lê thứ: Đồng nghĩa với bách tính.

[3] "Lê thứ" và "cây lê" có cách phát âm gần giống.

Từ Nam Phương kể tới đây đã không nhịn được cười, nhưng Diệp Phi Vũ lại không cười, anh ta nghe dường như cũng rất tốn công: "Không buồn cười tẹo nào." Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng vừa rồi dường như toàn thân anh ta cũng run lên một chút.

Từ Nam Phương thở phào một hơi: "Hay là tôi kể câu chuyện khác cho anh nghe nhé! Anh đợi chút... tôi nghĩ đã..." Bảo cô ca hát, ngâm thơ thì cô còn làm được nhưng bảo cô kể chuyện cười, mà lại bắt cô phải nghĩ ngay một câu chuyện cười để kể, chẳng khác nào làm khó cô. Từ Nam Phương đang mải suy nghĩ, thang máy bỗng nhiên chuyển động, bên ngoài dường như có tiếng người mơ hồ truyền đến, cửa thang máy bị vỗ dồn dập, âm thanh tuy yếu ớt nhưng mỗi lúc một náo nhiệt.

"Trong đó có người không?"

https://thuviensach.vn

Nghe thấy có người gọi, Từ Nam Phương mừng rỡ đẩy Diệp Phi Vũ: "Chúng ta sắp được ra ngoài rồi!" Cô lại lớn tiếng nói vọng ra ngoài: "Có, có người!"

"Mọi người tránh xa ra một chút để chúng tôi bậy cửa!"

Từ Nam Phương căng lỗ tai lên mà nghe ngóng, sau đó thuật lại một lần cho Diệp Phi Vũ.

Tay cô vẫn bị anh ta tóm chặt đến mức đổ mồ hôi, anh ta rõ ràng rất kích động: "Ra ngoài, ừm, ra ngoài..."

Khoảnh khắc cửa thang máy được mở ra, ánh sáng mạnh mẽ lọt vào bên trong, toàn bộ cảnh tượng bên trong bày ra dưới ánh sáng. Từ Nam Phương chỉ kịp đưa tay lên che mắt.

Mất một lúc lâu cô mới dám mở mắt, bấy giờ mới nhận ra thang máy không ở vị trí bình thường, mà đang lơ lửng giữa không trung, ánh sáng từ bên dưới chiếu lên, Từ Nam Phương có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng người.

Tất cả mọi người đều đang ngửa đầu nhìn lên trên, lẫn trong số đó là hình ảnh của Thượng Quân Trừng. Sắc mặt anh cực kỳ khó coi, thậm chí hai tròng mắt như muốn nhảy ra ngoài. Những người đến giúp nhìn họ với ánh mắt kỳ quái.

Từ Nam Phương cúi đầu, bỗng dưng nhận ra một điều, động tác của cô và Diệp Phi Vũ lúc này cực kỳ mờ ám. Anh ta cuộn người trong góc, hai tay ôm chân, cả người như vùi mình vào hõm vai cô, còn cô thì một tay đặt trên lưng anh ta. Đứng từ xa cũng có thể nhận ra hai người đang trong tư thế "ôm nhau".

Từ Nam Phương đẩy Diệp Phi Vũ ra, thấp giọng nói: "Không sao rồi."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt anh ta tái nhợt, hai mắt không biết là do sợ sệt hay chưa kịp thích ứng với ánh sáng mà trở nên lờ mờ. Tuy nhiên, cơ thể anh ta đã dần bình thường trở lại, nhịp thở vẫn còn dồn dập nhưng cũng lấy lại lý trí để thu cánh tay lại, không cần bám vào "cây cột" Từ Nam Phương nữa.

"Hai người làm gì vậy?" Giữa một mớ âm thanh hỗn độn, rốt cuộc cũng có người nói chuyện với hai người họ, là tiếng của Jim. Không rõ anh ta đã đứng sau lưng cạnh Thượng Quân Trừng từ lúc nào.

Thang máy đột ngột dừng lại, xảy ra sự cố, chẳng biết ai đã nói với Thượng Quân Trừng rằng trợ lý của anh vào thang máy và không thấy đi ra, khiến anh lập tức hủy buổi ghi hình đang dở dang, chạy tới đây với mọi người.

Thượng Quân Trừng cũng đã chạy ra rồi, đài truyền hình làm sao có thể dửng dưng mà không cử người ra cứu trợ? Chẳng mấy chốc đã bậy được cửa, nhưng không ngờ lại trông thấy cảnh tượng thế này.

Thần sắc Thượng Quân Trừng cứng đờ, nếu không phải mọi người đều đang tập trung sự chú ý tới hành động mờ ám giữa hai người trong thang máy thì chắc chắn sẽ phát hiện ra có một ngôi sao ca nhạc đang đứng ở đây, sắc mặt đen thui như gan lợn bị đem phơi nắng hai ngày.

Jim trước giờ vẫn nghĩ Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng có "quan hệ mờ ám", lúc này lại thấy Từ Nam Phương và "đối thủ" của mình đang mờ ám một chỗ, anh ta thật muốn vỗ tay tán thưởng. Lúc thốt lên câu hỏi kia, giọng nói của anh ta không giấu được sự vui mừng.

Diệp Phi Vũ nhìn Thượng Quân Trừng, đối diện với ánh mắt nóng như thiêu như đốt của Thượng Quân Trừng, anh ta đột nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, nỗi sợ hãi trong lòng vừa mới tan biến nhưng anh ta không biết phải đối mặt thế nào với cái nhìn của mọi người.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương vờ như không nhận ra Thượng Quân Trừng đang tức giận, thản nhiên vẫy tay với anh ta: "Anh Thượng, mau tới dìu anh Diệp đi. Anh ta đột ngột phát bệnh, tôi không đỡ anh ta dậy được." Cô vừa nói vừa bất giác liếc nhìn Diệp Phi Vũ, anh ta bỗng dưng mỉm cười với cô, trong đôi mắt long lanh nước phảng phất một sự hỗn loạn xen lẫn cảm kích.

Nụ cười ấy khiến Từ Nam Phương bối rối, dù nó không đẹp như nụ cười của Thượng Quân Trừng, không khiến người khác có cảm giác hân hoan, vui vẻ, nhưng lại vô cùng chân thành. Có lẽ, sự chân thành ấy chỉ đến một lần duy nhất, ngắn ngủi như pháo hoa bùng cháy, thế nhưng, ít ra nó đã khiến cho Từ Nam Phương hạ quyết tâm làm một việc.

Khi trông thấy vẻ mặt của Jim và Thượng Quân Trừng, Từ Nam Phương đã có phần do dự, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng nói đỡ Diệp Phi Vũ. Thực ra, cô hoàn toàn có thể nhân cơ hội này vạch trần bộ mặt của Diệp Phi Vũ, lợi dụng lúc anh ta đang yếu đuối và mọi người tận mắt chứng kiến sự mờ ám giữa cô và anh ta, cố tình thêm dầu vào lửa khiến Thượng Quân Trừng biết Diệp Phi Vũ đang giấu giếm điều gì, khiến Thượng Quân Trừng tránh xa anh ta, chuyện này tuyệt đối có thể. Nếu bỏ lỡ, Từ Nam Phương sẽ rất khó có cơ hội thứ hai.

Thế nhưng, chính ánh mắt của Diệp Phi Vũ đã khiến cô từ bỏ.

Ánh mắt anh ta mang đến cho cô một thứ cảm giác nặng nề, một cảm giác rung động từ đáy lòng. Cô tự an ủi mình rằng, dẫu sao cũng đã nắm được điểm yếu lớn nhất của Diệp Phi Vũ, cô nói đỡ cho anh ta như vậy ít nhất cũng khiến "đồng minh" cảm kích, anh ta sẽ càng thêm tin tưởng mình.

Mọi người chạy vào cẩn thận đưa Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ ra khỏi thang máy, tranh thủ thể hiện trước mặt Thượng Quân Trừng. Tốt xấu gì người bị mắc kẹt bên trong cũng là trợ lý của Thượng Quân Trừng.

https://thuviensach.vn

May mà đài truyền hình có quy định rõ ràng, không cho phóng viên tùy tiện chụp hình, thế nên Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương mới không bị vô số ánh đèn flash chiếu vào người.

Thượng Quân Trừng trông thấy sắc mặt Diệp Phi Vũ tái nhợt, trán đẫm mồ hôi, khi được người khác dìu ra ngoài, anh ta còn suýt nữa không đứng vững. Thượng Quân Trừng trông thấy vậy, đã tin đến chín phần những điều Từ Nam Phương nói. Hơn nữa, dựa vào những gì anh hiểu về con người Diệp Phi Vũ, anh đã hoàn toàn tin tưởng cảnh tượng vừa rồi xác thực không có gì để truy cứu.

Vẻ mặt Thượng Quân Trừng lúc này đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn cố tình trừng mắt với Từ Nam Phương. Anh tiến lên trước, dìu cánh tay Diệp Phi Vũ, thân thiết hỏi: "Cậu làm sao vậy? Sắc mặt kém thế?"

Bị Thượng Quân Trừng vô cớ lườm một cái, Từ Nam Phương cũng chẳng rõ tâm tình mình lúc này tốt hay xấu. Nhưng cô đã đi guốc trong bụng anh ta, rốt cuộc thì người đàn ông này chỉ đơn giản là đồng cảm với mình, hay là thật sự như Diệp Phi Vũ nói - trái tim anh đã rung động với cô? Một ngươi con gái chỉ biết bày mưu tính kế để lợi dụng anh như cô mà cũng có thể khiến anh rung động sao? Thế gian này đâu có kẻ ngốc nào si tình đến mức ấy? Nhưng mà, nếu không phải vậy thì vì sao Thượng Quân Trừng lại nổi giận với cô? Vì sao khi nhìn thấy cô và người đàn ông khác có hành động mờ ám, sắc mặt anh lại trở nên khó coi như thế?

Từ Nam Phương cười nhạt, muốn phủ định suy đoán của bản thân, nhưng khi vừa trông thấy bóng lưng của Thượng Quân Trừng, trong đầu cô lại vang lên câu hỏi của Diệp Phi Vũ, có phải cô cũng rung động trước Thượng Quân Trừng rồi hay không?

Rung động?

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không biết cái gì gọi là rung động, nhưng nếu không phải rung động, thì sự kính trọng của cô đối với Thượng Quân Trừng là do đâu mà có? Vì sao khi bị anh hiểu lầm, cô lại cảm thấy ngột ngạt? Vì sao mỗi đêm ngắm sao, thỉnh thoảng cô lại nhớ tới đôi mắt đẹp hơn cả sao ấy?

Rung động? Hóa ra, sự rung động giữa nam và nữ chính là một khoảnh khắc đó sao?

Từ Nam Phương đột nhiên cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹt, hình bóng Thượng Quân Trừng ngập tràn trước mắt cô. Cô bị chính sự thay đổi của mình làm cho sợ hãi, hóa ra, một người chưa bao giờ biết mềm lòng, chưa bao giờ biết nhân từ, chưa bao giờ biết kính trọng người khác như cô, sau khi xuyên qua thời gian, tính tình lại thay đổi nhanh đến vậy?

Cô không dám nghĩ xem vì sao lại có cảm giác xa lạ với chính mình như thế. Giữa đoàn người bon chen, Từ Nam Phương bất giác đã lùi về sau, muốn thoát ra khỏi đám đông. Nhưng chưa kịp rời đi, cô đã bị Thượng Quân Trừng gọi lại.

"Này!"

Anh dám thản nhiên gọi cô trước mặt bao nhiêu người như vậy. Nếu cô nhớ không nhầm, bất cứ mối liên quan nào giữa mình và Thượng Quân Trừng đều chỉ mang lại rắc rối cho anh.

Từ Nam Phương quay đầu lại mỉm cười, thái độ vừa lễ phép, vừa lạnh lùng: "Anh Thượng, có chuyện gì sao?"

Cô đã từng bị phóng viên săn được ảnh, nhưng sự việc ngày đó đã bị ỉm đi, thế nên lúc này dù ở trong đài truyền hình, dù ở giữa đám đông, nhưng cũng không ai biết tới lai lịch của cô.

Thượng Quân Trừng cũng đã quen với những tình huống thế này, dù tỏ ra không mấy để ý tới Jim đang đứng bên cạnh nháy mắt liên tục nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

biết điều nói với giọng khách khí: "Cô đừng đi vội, không phải cô định đến chỗ Phi Vũ lấy đồ à? Để tôi bảo người đưa Phi Vũ tới bệnh viện trước đã, cô hãy đi cùng họ."

Diệp Phi Vũ vốn dĩ chỉ bị sợ bóng tối, bây giờ được ra ngoài rồi, tâm trạng cũng dần trở lại bình thường, vẻ yếu ớt lúc này một phần là do cố tình, vì thế anh ta nói: "Không cần đâu, tớ nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi. Bệnh cũ ấy mà."

Thượng Quân Trừng nhướn mày: "Như thế không được! Thế này đi, tớ đưa cậu đi gặp một chuyên gia." Anh dứt khoát len ra khỏi đoàn người, nói với người phụ trách đang bận rộn giải tán đám đông: "Tôi phải đưa Phi Vũ đi khám bệnh, chương trình hôm nay..."

"Anh cứ đi giải quyết công việc đi!" Người phụ trách cười xòa, chưa đợi Thượng Quân Trừng nói hết câu đã hiểu ý mà tiếp lời, "Chuyện hôm nay thật không phải, thang máy xảy ra sự cố khiến anh gặp phiền phức, chương trình của anh đợi lúc nào anh rảnh rỗi thì nói trước với chúng tôi một tiếng, chúng tôi sẽ tiếp tục ghi hình, bất cứ lúc nào cũng được."

Thượng Quân Trừng gật đầu với người phụ trách hiểu chuyện. Jim nhận ra tâm trạng anh đều hiện rõ trên mặt, tranh thủ cơ hội này chủ động đảm nhận vai trò người đại diện, đứng ra xin lỗi lẫn cảm ơn nhân viên phụ trách. Thượng Quân Trừng phớt lờ anh ta.

"Đi thôi!" Anh không nhìn Từ Nam Phương, nhưng rõ ràng là nói với cô, "Đến gặp bác sĩ trước, sau đó đến nhà Phi Vũ lấy đồ."

"Tớ thật sự không sao!" Sắc mặt Diệp Phi Vũ lúc này đã khá hơn nhiều, "Tới thẳng nhà tớ luôn đi! Tớ bảo người lái xe về đó." Diệp Phi Vũ ám chỉ tới xe của người giúp việc cho Thượng Quân Trừng.

Từ trong đài truyền hình đi ra, Thượng Quân Trừng cũng hết sức cẩn thận.

https://thuviensach.vn

"Á, không được, tôi không đi nữa." Từ Nam Phương cười, nói với Diệp Phi Vũ, nhưng thực chất là để Thượng Quân Trừng nghe, "Hành lý của tôi lại phiền anh Diệp tiên sinh cất giữ giúp vậy, thiếu gia còn đang đợi tôi ngoài kia, tôi phải về rồi."

Cô cũng không có ý định mang theo những món đồ xa xỉ kia bên người, như vậy chưa hẳn là chuyện tốt. Lúc nãy còn muốn lấy lại đồ đạc chẳng qua là để mượn cớ gây sự chú ý với Thượng Quân Trừng mà thôi, bây giờ không cần nữa.

Nhưng những lời Từ Nam Phương nói căn bản chỉ như gió thoảng bên tai Thượng Quân Trừng, anh vừa đi vừa nói rành mạch: "Không sao, đi cùng đi! Tôi sẽ nói với Giáng Tư."

Quả nhiên Thượng Quân Trừng lấy di động ra, bấm một dãy số, nhưng chợt nhận thấy xung quanh vẫn còn nhiều người đang dò xét, anh lại cất di động đi, nói: "Lát nữa lên xe rồi nói."

Từ Nam Phương nhìn bóng lưng Thượng Quân Trừng đi phía trước, hoàn toàn không biết anh đang muốn làm gì.

***

Chiếc xe đa năng chạy rất nhanh trên đường lớn.

Ba người Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trừng đều ngồi phía sau. Mỗi người ôm một bầu tâm sự nặng nề.

Một lúc sau, Thượng Quân Trừng mới lấy di động ra gọi cho Hạ Giáng Tư, cuộc gọi vừa nối thông, tiếng cười không mấy tốt đẹp của cậu ta đã truyền tới: "Ha ha, bây giờ mới chịu gọi điện cho em à?"

Thượng Quân Trừng hoàn toàn làm ngơ trước tiếng cười của Hạ Giáng Tư, một mực lạnh lùng nói: "Cậu về trước đi."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trừng, muốn lên tiếng nhưng bị anh lờ đi. Cô bắt đắc dĩ phóng ánh mắt cầu cứu về phía Diệp Phi Vũ, anh ta chỉ thản nhiên nhìn cô, vẻ mặt không để lộ bất cứ điều gì.

"À... à..." Hạ Giáng Tư lại cười đầy ẩn ý, "Em biết anh sẽ bảo em về trước mà! Yên tâm, em đã lái xe đi rồi, hai người cứ chơi cho thoải mái, lúc nào đưa chị Nam Phương về thì gọi điện lại cho em, em cũng đi xả hơi một tẹo đã." Giọng nói của Hạ Giáng Tư đầy hưng phấn, nếu không có Từ Nam Phương, cậu ta cũng chẳng có dịp được ra ngoài chơi.

"Không, cô ấy sẽ không quay về nữa."

Từ Nam Phương hoảng hốt, mở to mắt nhìn Thượng Quân Trừng ngồi đối diện: "Tôi... tôi phải về!" Cô cố găng muốn Thượng Quân Trừng nhìn mình, nghe mình nói, nhưng anh đã dứt khoát coi cô như người vô hình.

Vệ sĩ và tài xế ngồi ghế trước không khỏi tò mò liếc bọn họ qua gương chiếu hậu.

"Không về? Không được đâu. Muốn vậy cũng phải nói với mẹ em một tiếng." Hạ Giáng Tư thấy Thượng Quân Trừng nói muốn đưa Từ Nam Phương đi, cũng không rõ là vui hay buồn, "Em đưa Nam Phương ra ngoài, giờ mà quay về một mình, mẹ sẽ lột da em mất. Anh nói với mẹ em đi, bảo là anh cương quyết đưa chị Nam Phương đi, không liên quan tới em."

Có lẽ nghĩ tới chuyện mẹ mình đã mất công không nghĩ kế mướn Từ Nam Phương để gây bất hòa giữa mình và Thượng Quần Trừng, Hạ Giáng Tư không tránh khỏi có phần khoái chí, ngay cả giọng nói cũng lộ rõ sự hào hứng.

Thượng Quân Trừng không nói đồng ý hay không, vẻ mặt vẫn thản nhiên: "Anh cúp máy trước, có gì nói chuyện sau."

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư còn đang muốn dặn dò Thượng Quân Trừng cái gì thì điện thoại đã vang lên những tiếng "tút tút".

"Anh muốn làm gì?" Từ Nam Phương cố gắng giữ bình tĩnh, khó khăn lắm cô mới vào được nhà họ Hạ, sắp được đi thành phố T đến nơi lại bị Thượng Quân Trừng gây rắc rối, cô không tránh khỏi tức giận.

"Tôi không muốn trông thấy cô nửa đời sau đều phải sống trong ngục giam." Lời tuy khó nghe nhưng giọng điệu của anh lại khiến cho cả tài xế và vệ sĩ cũng phải quay đầu nhìn nhau.

Mặc dù không hiểu Thượng Quân Trừng ám chỉ điều gì, nhưng Từ Nam Phương biết rõ anh đã coi mình là một người con gái thích lừa lọc. Anh bắt cô rời khỏi nhà họ Hạ chính là vì không muốn cô tiếp tục lừa gạt người khác nữa? Anh có ý định thay đổi mình sao?

Từ Nam Phương cười nhạt: "Chuyện của tôi không cần anh lo." Nói ra câu này, tâm trạng của cô cũng chẳng mấy tốt đẹp. Cô nháy mắt với Diệp Phi Vũ, người đàn ông này vẫn nhắm mắt dưỡng thần, tự coi mình là người ngoài cuộc, không xen vào giữa cô và Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng không thèm đôi co với cô, anh bỗng nhiên vỗ vai Diệp Phi Vũ, chĩa hai ngón tay ra hiệu. Diệp Phi Vũ lập tức hiểu ý, liếc nhìn Từ Nam Phương một cái rồi rút tấm séc trong túi ra đặt vào tay Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng cầm lấy, lại nhận một chiếc bút, nhanh chóng điền một con số và ký tên, xé tờ séc ra, đưa cho Từ Nam Phương: "Cầm đi!"

https://thuviensach.vn

Chương 31: Trị Giá Bao Nhiêu Tiền?

Diệp Phi Vũ ngồi một bên nhắm mắt làm ngơ, cũng không rõ lúc này cảm xúc hiện tại của mình là gì. Trong mắt anh, Thượng Quân Trừng rõ ràng đang muốn giúp Từ Nam Phương, rõ ràng không rời bỏ được Từ Nam Phương, nhưng lại cố chấp tỏ ra thờ ơ và bực bội.

"Cái gì đây?" Từ Nam Phương không nhận lấy.

"Hai triệu tệ. Cô cầm đi!" Thượng Quân Trừng quay đầu đi chỗ khác mà nói, cứ như nói chuyện với không khí vậy.

Nhưng Từ Nam Phương vẫn không chịu cầm. Điều này khiến Thượng Quân Trừng nhịn không được rốt cuộc vẫn phải quay đầu lại. Anh cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng: "Sao? Chê ít à? Rốt cuộc cô muốn bao nhiêu tiền mới vừa lòng?"

Thượng Quân Trừng vừa nói, bàn tay cầm tấm séc vừa run lên, anh ném tấm séc vào người Từ Nam Phương. Mảnh giấy còn chưa chạm tới người cô thì đã bay lên một vòng rồi chậm rãi rớt xuống sàn. Thượng Quân Trừng thật sự không biết lòng tham Từ Nam Phương rốt cuộc lớn đến cỡ nào. Trong mắt anh ta, Từ Nam Phương chỉ là một kẻ đáng thương cần tiền, vì muốn có tiền mà không có chuyện xấu xa nào là không dám làm, vậy mà đến khi anh dâng tiền tới tận mặt thì cô lại không hề cảm kích.

Từ Nam Phương cúi xuống nhặt tấm séc, trả lại cho Thượng Quân Trừng: "Không phải vấn đề tiền. Mỗi người đều có một con đường riêng, tôi nghĩ, Thượng tiên sinh đã can thiệp quá sâu vào chuyện của tôi rồi."

Câu nói của cô suýt nữa khiến Thượng Quân Trừng chết nghẹn.

https://thuviensach.vn

Xe của người giúp việc đã tới, đang dừng ngoài cổng khu chung cư của Diệp Phi Vũ. Thượng Quân Trừng nổi giận đùng đùng, nói với Diệp Phi Vũ: "Cậu đi lấy xe của cậu ra đây."

Diệp Phi Vũ không nói lấy một lời, chỉ lẳng lặng nhìn Thượng Quân Trừng, mở cửa xuống xe. Từ Nam Phương muốn xuống theo nhưng vừa mới nhổm người dậy đã bị Thượng Quân Trừng giữ lại, anh lại thò đầu ra nói với Diệp Phi Vũ: "Lấy luôn cả hành lý của cô ta ra đây."

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trừng lại đột nhiên nổi cơn ngang ngược lên như vậy, thất quyết ép mình đi cùng. Dù biết anh có ý tốt nhưng cô vẫn không kìm được tức giận: "Chuyện của tôi không cần anh lo, tôi muốn làm gì anh cũng không có tư cách hỏi đến! Hiện giờ tôi là người của tam phu nhân, anh dựa vào cái gì đòi đuổi tôi đi?"

Thượng Quân Trừng cười mỉa: "Cô đúng là không biết xấu hổ! Tôi thật không ngờ cô lại không biết phân biệt phải trải như thê!"

Đột nhiên anh xuống xe, lôi cả tài xế và vệ sĩ ngồi phía trước ra, tự mình ngồi vào ghế lái, khóa chặt cửa xe không cho Từ Nam Phương cơ hội bỏ trốn. Sau đó, không đợi Diệp Phi Vũ đi ra, Thượng Quân Trừng đã chuyển tay lái, nhấn ga, chiếc xe lao đi như bay.

Từ Nam Phương ngồi ở ghế sau bị tốc độ này dọa sợ chết khiếp, cô tựa sát người vào khung xe, qua ô cửa kính có thể nhìn thấy tất cả những chiếc xe ngoài kia đều bị xe của cô vượt lên trước, khoảng cách thoáng cái đã xa tít tắp. Từ Nam Phương sợ hãi lên tiếng: "Anh muốn làm gì?"

"Này, tôi không đi đâu hết, anh khỏi cần uổng công!" Từ Nam Phương cường điệu khẳng định lòng quyết tâm của mình, nhưng tốc độ chạy xe của Thượng Quân Trừng khiến cô không thể thích ứng được, cuối cùng nôn thốc nôn tháo.

https://thuviensach.vn

Cơn say xe ập đến, Từ Nam Phương không còn sức lực đôi co với Thượng Quân Trừng nữa, cô ngả người về một bên, cảm thấy cơ thể mình yếu ớt vô cùng.

Thượng Quân Trừng cũng không rõ mình giận dữ cái gì, xe lao băng băng một hồi lâu, anh mới để ý tới bộ dạng Từ Nam Phương. Lúc dừng xe, hai người đã ra khỏi khu vực thành phố khá xa.

Thượng Quân Trừng mở cửa sổ cho thông khí, với tay lại đằng sau, trên tay vẫn là tấm séc: "Cho cô một cơ hội nữa. Cầm lấy tiền, đừng tiếp tục lừa người nữa."

Từ Nam Phương không nhận.

Cơn gió nhè nhẹ lướt qua mang theo mùi thơm của cây cỏ, nhưng tâm trạng Thượng Quân Trừng lúc này đã xấu tới cực hạn: "Nói đi! Rốt cuộc cô cần bao nhiêu tiền? Cô muốn nhiều tiền như vậy làm gì?"

Từ Nam Phương lắc đầu cười chua chát: "Anh đừng hao tổn tâm sức với tôi nữa. Tôi sẽ không từ bỏ đâu."

"Không từ bỏ?" Thượng Quân Trừng cười khẩy, "Cô muốn vào nhà họ Hạ đến vậy sao? Lừa gạt người khác thú vị như vậy sao? Tôi nói cho cô biết, cho dù ngươi khác có sắp xếp thế nào, tôi cũng không bao giờ vào nhà họ Hạ làm một thiếu gia bù nhìn giống Giáng Tư! Thế nên, cô cũng không cần lãng phí công sức với tôi! Cô càng không nên cho rằng Giáng Tư có thể cho cô được cái gì."

Hóa ra, Thượng Quân Trừng nghĩ cô ham địa vị nhị thiếu gia của anh nên mới bịa đặt, mơi tung tin đồn giữa hai người, thậm chí việc cô vào nha họ Hạ cũng là vì muốn người khác hoàn toàn tin tưởng mối quan hệ giữ cô và anh, ép anh vào khuôn khổ. Có lẽ có rất nhiều phụ nữ ham muốn thân phận của anh? Từ Nam Phương lúc này đã hiểu rõ mọi chuyện, Thượng Quân

https://thuviensach.vn

Trừng cho rằng mình dùng nhiều âm mưu, thủ đoạn như vậy để vào nhà họ Hạ, mục đích là muốn gia nhập vào giới quý tộc, muốn một bước lên trời.

Từ Nam Phương mỉm cười: "Anh yên tâm, tôi không có chú ý tới anh."

"Cô còn muốn chú ý tới ai? Giáng Tư?" Nghe thấy cô nói không chú ý tới mình, Thượng Quân Trừng lại càng tức giận.

"Những việc này không đến lượt anh quan tâm." Từ Nam Phương bỗng nhiên cảm thấy chua xót, nhưng vẫn kiên định nói.

Sự ồn ào của Thượng Quân Trừng đã khiến lòng cô bị khuấy đảo, tình cảm của cô bị khuấy đảo, cô nhất định phải chặt đứt mớ rối ren này.

Nếu đã không có ý định lợi dụng Thượng Quân Trừng, nếu đã không muốn anh lún sâu vào vũng bùn này, cô chỉ còn cách dứt khoát đẩy anh ra ngoài: "Anh cứ tập trung việc ca hát của anh, nếu không muốn bước chân vào nhà họ Hạ, thì vĩnh viễn đừng thay đổi cái suy nghĩ này."

Thượng Quân Trừng thực sự không thích hợp trở thành người nhà họ Hạ suốt ngày chỉ biết đến lừa lọc, gian trá kia. Nếu anh có thể hoàn toàn làm ngơ không đếm xỉa đến, vĩnh viễn đắm chìm trong thế giới âm nhạc của anh, Từ Nam Phương lại cảm thấy rất yên tâm. Huống hồ, còn đang có một tên Diệp Phi Vũ âm mưu, nhà họ Hạ xảy ra chuyện gì thật sự là một điều không ai biết trước. "Sau này, anh đi đường Dương Quan của anh, tôi đi cầu độc mộc[1] của tôi."

[1] Đường Dương Quan, cầu độc mộc ở đây ám chỉ một tương lai sán lạn thênh thang và một con đường gian nan trắc trở.

Thượng Quân Trừng kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương, sự ngạo nghễ và lạnh lùng của cô khiến anh tức giận, anh rời khỏi ghế lái, đột nhiên tóm lấy cánh tay cô.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương trưng mắt nhìn Thượng Quân Trừng: "Anh định làm gì? Anh còn đối với tôi như vậy, sẽ khiến tôi hiểu lầm anh thích tôi đấy."

Cô biết rõ Thượng Quân Trừng sợ nhất bị người khác nói thấu tâm can, nhưng lúc này anh cũng không hề dừng tay. Anh vừa dồn sức, cơ thể mềm nhũn của Từ Nam Phương liền mất thăng bằng, cô bị Thượng Quân Trừng lôi ra khỏi xe, suýt nữa loạng choạng ngã nhào xuống.

Bấy giờ cô mới phát hiện ra nơi này đã cách thành phố rất xa, xung quanh bao bọc với núi đồi và cây cối xanh um, nhìn trước ngó sau chỉ thấy rừng xanh nối tiếp.

Từ Nam Phương khó hiểu nhìn Thượng Quân Trừng, không rõ anh ta định làm gì.

Nhưng Thượng Quân Trừng đã vung tay cô ra, đóng cửa xe lại, sau đó chui vào ghế lái: "Cô muốn mơ giấc mộng vào nhà giàu thì ở đây mà nằm mơ đi."

"Này, anh làm gì thế hả?" Từ Nam Phương không khỏi căng thẳng, chỗ này là vùng ngoại ô hoang vu, chẳng lẽ Thượng Quân Trừng định vứt bỏ cô ở đây một mình ư?

Thượng Quân Trừng khởi động, quay đầu ném lại cho cô một câu: "Tôi chờ cô tỉnh mộng!" Nói xong, anh lái xe chạy đi, chỉ để lại một vệt khói dài.

Thượng Quân Trừng vừa lái xe vừa nghĩ, bỏ mặc Từ Nam Phương thân gái một mình ở nơi hoang vắng như thế, nhất định cô sẽ nóng lòng như lửa đốt. Nghĩ vậy, tâm trạng anh thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vừa dễ chịu được một chút, anh lại nghĩ, mình làm vậy với một cô gái liệu có phải quá đáng rồi không? Từ Nam Phương lại có vẻ không quen thuộc Bắc Kinh lắm, cho dù quen thuộc, một mình ở nơi hoang vu hẻo lánh như vậy cũng không biết có thể gặp nguy hiểm gì không?

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng mông lung suy nghĩ, xe chạy chưa được mười phút, anh đã lập tức bẻ tay lái quay lại. Từ Nam Phương vẫn còn đứng chỗ cũ, dường như đoán được Thượng Quân Trừng sẽ quay về, trên mặt cô không hề có lấy một chút ngạc nhiên.

Trông dáng vẻ này của cô, Thượng Quân Trừng không tránh khỏi có phần thất vọng. Anh những tưởng người phụ nữ này sẽ ôm gốc cây mà khóc sướt mướt, nhìn về hướng xe anh chạy đi với vẻ trông chờ. Vậy mà hiện tại cô đang nhìn anh bằng ánh mắt ráo hoảnh, một giọt nước mắt cũng không có. Thượng Quân Trừng chợt nghĩ đến sự kiên định của cô, nghĩ tới lúc cô gầm lên với lão béo ngày đó, người phụ nữ này quả thực có nội tâm mạnh mẽ đến mức khiến người khác không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Thượng Quân Trừng vẫn nghiêm mặt, nhưng khẩu khí đã giảm bớt sự ương ngạnh: "Nghĩ thông suốt chưa? Ở đây không gọi được xe, cô còn chưa tỉnh ngộ thì tôi sẽ bỏ đi thật đấy."

Từ Nam Phương bình thản cười, Thượng Quân Trừng nói lời này để uy hiếp cô, nhưng thực chất là đang năn nỉ. Những người mềm lòng căn bản không làm nên chuyện gì, Thượng Quân Trừng là ví dụ điển hình.

Từ Nam Phương quyết tâm không nhận thịnh tình của Thượng Quân Trừng, cô không mấy thiện cảm đáp lại: "Anh đi đi! Không có xe, tôi có chân, tôi muốn đi đâu mặc tôi."

Thượng Quân Trừng phẫn nộ cực kỳ, hừ lạnh một tiếng: "Được! Vậy cô cứ đi thong thả!" Lần này, anh thật sự không thèm quan tâm tới cô nữa.

Có ý tốt trở về đón Từ Nam Phương, nhưng Thượng Quân Trừng không ngờ cô lại không hề cảm kích, khiến anh có cảm giác lòng tốt đặt nhầm chỗ.

Lần này, anh không hề quay đầu lại, tăng tốc lên 120 km/h chạy xe về hướng nội thành Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương cứ như vậy nhìn chiếc xe khuất dần phía cuối con đường bên ngoài rừng cây, để lại những làn khói mịt mờ rất lâu vẫn không chịu tiêu tán. Bất giác, cô nhớ lại lần đầu tiên ngồi ô tô, lúc ấy, Thượng Quân Trừng cũng không chút nể nang lôi mình đang choáng váng từ trong xe ra, ném cô lại một mình ở nơi vắng vẻ không một bóng người. Khi đó, cô sử dụng nước mắt để đối phó với anh, lợi dụng sự thương xót của anh để đổi lấy niềm hy vọng sống sót của bản thân. Vậy mà hiện giờ, vẫn là màn diễn ấy, nhưng anh lo lắng cho cô, còn cô lại bức anh bỏ đi không quay đầu lại.

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay, thầm nghĩ, mình không đáp lại tình cảm đó, có phải anh sẽ không quay lại nữa không?

***

Thượng Quân Trừng dừng xe đã thấy Diệp Phi Vũ đứng dưới cổng chờ mình. Trông thấy Thượng Quân Trừng, anh ta rốt cuộc thở phào một hơi: "Ông anh của tôi! Anh chạy đi đâu thế? Tôi đứng đây đợi anh cả ngày, gọi điện cũng không nghe máy là sao hả?"

Tâm trạng không tốt, đừng nói là chuông điện thoại, giờ có cả cái kèn đồng chĩa vào tai, Thượng Quân Trừng cũng chưa chắc đã nghe.

Anh xuống xe, không trả lời câu hỏi của Diệp Phi Vũ, mà nói sang chuyện khác: "Mọi người đâu rồi? Về đài truyền hình rồi à?"

Diệp Phi Vũ ném chiếc mũ lưỡi trai cho Thượng Quân Trừng, ngẩng đầu lên nhìn trời và nhắc nhở với một chút giận hờn: "Dù trời sắp tối nhưng ở đây người qua người lại nhiều, nếu không muốn bị người ta chú ý tới thì vẫn nên cẩn thận một chút."

Thượng Quân Trừng gật đầu, thở dài một hơi, giống như muốn trút sạch nỗi lo lắng trong lòng: "Bệnh cậu đỡ chưa?"

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ cười: "Đã bảo rồi, tớ không sao." Anh điềm nhiên như không, "Cô Từ đâu rồi? À, cậu đưa cô ấy về rồi à?"

Thượng Quân Trừng không trả lời, chủ đề này khiến cho tâm trạng của anh ta không vui.

Nhưng Diệp Phi Vũ vẫn cố tình làm như không biết, tươi cười nói: "Không ngờ cậu lại 'non' thế này, rõ ràng là thích người ta còn giả vờ không quan tâm. Cậu xem cậu kìa, đưa người ta về nhà rồi bây giờ lại đãng trí thế này, sao phải tự làm khổ mình như thế?" Trước mặt Thượng Quân Trừng, Diệp Phi Vũ hoàn toàn biến thành một người khác.

Câu châm chọc của anh ta khiến Thượng Quân Trừng tức giận, chẳng qua đã quá thân với Diệp Phi Vũ nên Thượng Quân Trừng làm ngơ như không thấy.

"Thôi đi, ai thèm thích kẻ lừa đảo ấy chứ?! Thật là!" Thượng Quân Trừng lên tiếng thanh minh, đột nhiên cảm thấy mình càng nói càng khiến sự việc thêm rối, bèn thẳng thừng đẩy Diệp Phi Vũ, "Đừng có ở đây ăn nói vớ vẩn nữa đi. Chuyện lần trước tớ còn chưa tính sổ với cậu đấy, cậu đứng đây đợi tớ suốt từ nãy là chờ ăn đấm đấy hả?" Thượng Quân Trừng cũng thật chẳng ngờ, mình bỏ đi lâu như vậy mà Diệp Phi Vũ vẫn ở đây đợi.

Diệp Phi Vũ cười ha ha, hai tay chắp lại làm bộ xin khoan dung, anh biết Thượng Quân Trừng đang nhắc tới chuyện lần trước mình đưa Từ Nam Phương tới cửa nhà cậu ta rồi một mình bỏ đi.

Lần nào cũng thế, Thượng Quân Trừng luôn đem "sự quan tâm đặc biệt" của mình dành cho Từ Nam Phương quy kết thành tội xen vào việc người khác của Diệp Phi Vũ.

Thượng Quân Trừng lúc này đã nguôi giận, nói: "Đi đâu ăn bây giờ? Tớ mời. Hay là đi ăn món Pháp đi?"

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ bật cười:"Hai thằng đàn ông đi ăn món Pháp? Cậu có làm sao không thế? Không sợ bị người khác hiểu lầm là GAY hả?" Anh ta chớp mắt, "Hay là gọi cô Từ đi cùng? Nếu cậu không muốn gọi thì để tớ gọi hộ cho."

Thượng Quân Trừng trừng mắt lườm Diệp Phi Vũ, mới gặp vị trợ lý mới này có mấy phút mà đã phải nghe anh ta nhắc tới Từ Nam Phương vô số lần. Điều này khiến Thượng Quân Trừng cực kỳ khó chịu, nỗi lo lắng muốn xua đi ban nãy lại ào ạt tràn về.

Diệp Phi Vũ làm như biết rõ bí mật của Thượng Quân Trừng, thấy Thượng Quân Trừng cau mày, còn đẩy đẩy anh, giả vờ nói: "Thế nào? Thấy đề nghị của tớ thế nào? Tớ giúp cậu tìm cô ấy, số điện thoại cô ấy bao nhiêu..."

"Tìm cái gì mà tìm? Cô ta đang một mình ở trong núi mát mẻ rồi." Vừa nhắc tới Từ Nam Phương, trong đầu Thượng Quân Trừng liền hiện lên dáng vẻ quật cường của cô, cơn giận vì thế lại dâng trào, "Thôi thôi, đừng nói chuyện về cô ta nữa."

Diệp Phi Vũ tựa hồ không nghe thấy lời cảnh cáo của Thượng Quân Trừng: "Trong núi? Sao tự nhiên lại chạy vào núi?" Anh dò xét sắc mặt Thượng Quân Trừng mà đoán ý, "Hai người cãi nhau à?"

Thượng Quân Trừng trợn mắt, bất mãn nói: "Cãi nhau cái quái gì? Người như cô ta vào trong núi tự sinh tự diệt được, đằng nào cũng giúp xã hội loại đi được một kẻ lừa đảo."

Thượng Quân Trừng hùng hồn nói, nhưng lời thốt ra rồi mới phát hiện mình đang tự lừa mình dối người.

Diệp Phi Vũ bây giờ mới tỉnh ngộ: "Cậu bỏ mặc cô ta ở trên núi? Này cậu điên à?" Anh mở to hai mắt, "Cậu đùa cũng hơi quá đáng rồi đấy."

https://thuviensach.vn

"Yên tâm, tớ thấy trên đời này không có thứ gì làm khó được cô ta đâu." Thượng Quân Trừng nói với vẻ châm chọc, nghĩ tới việc Từ Nam Phương khăng khăng giữ ý kiến của mình, anh lại căm tức không nói nên lời, "Chính cô ta nói, cô ta có tay có chân, tự biết đường về. Cô ta đã nói rồi, nếu còn không được, cô ta có hai chân, dù có đi bộ cũng sẽ quay về được."

Không hẳn là Thượng Quân Trừng không biết chừng mực, thực ra trên đường lái xe về, anh cũng thấy nhiều xe cộ qua lại, không hẳn là quá hoang vu, hình như là một địa điểm du lịch nào đó, thế nên anh mới bớt lo lắng cho người phụ nữ khôn khéo, lanh lợi kia, anh cho rằng cô nhất định sẽ nhờ được người đưa về.

"Tớ nghe nói gần đây, an ninh Bắc Kinh không tốt lắm. Giờ trời đã tối, cậu để một cô gái ngoài đường một mình, lại còn là giữa núi, ngộ nhỡ cô ấy không tìm được đường về, hay gặp phải bọn xấu thì..." Diệp Phi Vũ liếc Thượng Quân Trừng, "Cậu đúng là quá đáng rồi..."

Thượng Quân Trừng nhìn Diệp Phi Vũ, vẫn ngang ngạnh nói: "Sao cô ta có thể bị hại được chứ, kẻ xấu trông thấy cô ta còn phải đi đường vòng mà tránh ấy." Dù nói vậy nhưng khẩu khí của anh đã có phần khiên cưỡng, trong lòng mơ hồ một nỗi lo lắng.

Diệp Phi Vũ nhìn thấu tâm can của Thượng Quân Trừng, anh khẽ đẩy Thượng Quân Trừng, lắc đầu nói: "Thôi được rồi, để tớ tìm cô ấy về đây giúp cậu là được chứ gì?" Vừa nói, Diệp Phi Vũ vừa lên xe của mình, ngó đầu ra cửa sổ hỏi: "À, cậu để cô ấy xuống chỗ nào?"

Nghe tiếng động cơ phát nổ, Thượng Quân Trừng đã bất giác tới gần xe, nói: "Tớ không biết, tớ không quen đường xá Bắc Kinh lắm. Hình như trên bảng chỉ đường ghi là Lăng 11 hay là Lăng 12 gì đấy... Thôi thôi, xem ra cậu chẳng tìm được đâu, trời tối rồi, để tớ đi cùng."

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng tự vẽ một đường lui cho mình, rõ ràng trong lòng rất lo lắng nhưng vẫn cứng họng nói là đi cùng Diệp Phi Vũ.

Lúc này, Diệp Phi Vũ đột nhiên tái mặt: "Cậu nói ở đâu cơ?"

"Lăng mười mấy gì đó, 12 thì phải?"

"Là Lăng 13?" Diệp Phi Vũ dường như kinh hoảng thốt lên, "Cậu dám để cô ấy lại đấy?" Anh có phần mất kiềm chế, lần đầu tiên có biểu hiện như vậy trước mặt Thượng Quân Trừng, ánh mắt anh phảng phất một sự phẫn nộ: "Cậu dám để cô ấy lại chỗ đó một mình! Tớ thật là... Sao không hỏi kỹ chứ!"

"Hỏi cái gì?" Thượng Quân Trừng thực sự không hiểu Diệp Phi Vũ đang lảm nhảm cái gì.

Diệp Phi Vũ lắc đầu, nhấn ga tăng tốc, xe lập tức vọt đi như bay. Sắc mặt anh ta trở nên nặng nề, đối thoại với Thượng Quân Trừng lúc này dường như trở nên thừa thải.

"Sao thế? Chỗ đó làm sao?" Thượng Quân Trừng nhận thấy Diệp Phi Vũ cuống quýt, cũng không tránh khỏi chột dạ. Trước tới giờ, Diệp Phi Vũ chưa từng khẩn trương như vậy, lúc nào cũng điềm đạm, bình tĩnh, tựa hồ không biết giận, thế mà hôm nay lại vì Từ Nam Phương mà nổi trận lôi đình.

"Cậu không sao đấy chứ?" Thượng Quân Trừng bỗng cảnh giác nhìn Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ bất giác nhận ra biểu hiện của mình có hơi cường điệu, tự dưng vì một người xa lạ mà nổi giận trước mặt Thượng Quân Trừng. Anh cố gắng lấy lại bình tĩnh: "Cậu không biết chỗ đó, đó là khu lăng tẩm của Hoàng đế triều Minh, mộ phần ấy! Ở đây không biết chôn cất bao nhiêu thi

https://thuviensach.vn

thể, chưa biết chừng còn có cả tuẫn táng[2] nữa. Cậu để cô ấy thân gái một mình ở cái nơi lắm ma nhiều quỷ ấy, không phải muốn dọa chết cô ấy sao?"

[2] Tuẫn táng: tục lệ thời xưa, chôn thê thiếp, nô lệ, tài sản theo người chết.

"À, mộ phần?" Rốt cuộc Thượng Quân Trừng cũng hiểu vì sao Diệp Phi Vũ lại lo cuống lên như vậy, anh bật cười, "Tư tưởng của cậu đúng là cổ lỗ sĩ, thật là uổng công học tự nhiên. Cậu mà cũng tin trên đời này có linh hồn à? Tớ thà tin có quỷ hút máu còn hơn! Hey, cậu nói xem, chúng ta tới đó liệu có đụng mặt cương thi hay gì gì đó không?"

Diệp Phi Vũ không đáp. Thứ anh lo lắng không phải ma quỷ, anh chỉ sợ, nơi đó có ý nghĩa đặc biệt đối với Từ Nam Phương, cũng giống như cô không dám bước chân vào cố cung. Người con gái này nhất định là từ trong hoàng cung của triều Minh bốn trăm năm trước đi ra. Lúc này cô lại đang ở bên cạnh lăng tẩm của hoàng thất nhà Minh, không biết sẽ có cảm giác gì.

Thấy sắc mặt Diệp Phi Vũ vẫn không biến chuyển, Thượng Quân Trừng bỗng lo lắng theo, nhưng vẫn cố gắng an ủi: "Nơi đó hình như là điểm du lịch? Chắc không có chuyện gì xảy ra đâu?!"

Diệp Phi Vũ vẫn im lặng, chỉ gượng cười một cái. Xe lao vun vút một đường, Thượng Quân Trừng không ngắt lời nữa, để Diệp Phi Vũ chuyên tâm lái xe.

https://thuviensach.vn

Chương 32: Lăng Mười Ba Triều Minh

Thực tế, so với nỗi lo lắng của Diệp Phi Vũ, tình trạng của Từ Nam Phương còn bi đát hơn.

Một cung phi xuyên qua bốn trăm năm, vô duyên vô cớ bị Thượng Quân Trừng ném lại trước cửa lăng mộ hoàng thất. Một khu lăng mộ xưa kia được mọi người cúng bái, không ai dám ngước nhìn, vậy mà hôm nay lại trở thành nơi du ngoạn của vô số khách du lịch.

Sau khi Thượng Quân Trừng nghênh ngang bỏ đi, Từ Nam Phương đành phải một mình ra khỏi khu rừng, bấy giờ cô mới phát hiện mình còn có một chút ấn tượng về nơi này, Núi Thiên Thọ. Kể từ sau đời vua Vĩnh Lạc[1], hầu như tất cả hoàng đế, phi tần đều được mai táng tại đây. Từ Nam Phương nhớ rõ, cô đã từng cùng với Vạn Lịch tới xem lăng mộ mà ông ta chuẩn bị sẵn cho mình khi qua đời.

[1] Vĩnh Lạc (1403 - 1424) là niên hiệu của vua Thánh Tổ thời Minh (Trung Quốc)

Lúc ấy, lăng mộ Hoàng đế vừa mới được xây cất xong, Vạn Lịch vừa xem thợ vẽ đang hoàn tất bước trang trí cuối cùng bên trong lăng, vừa kéo tay Từ Nam Phương, bảo cô dựa vào những am hiểu phong thủy của mình để đánh giá nơi này. Trong mắt ông ta không giấu được sự phấn khích, rõ ràng vô cùng hài lòng với phần mộ của mình.

Từ Nam Phương nhớ khi ấy, cô còn vờ hờn dỗi trước mắt vị phu quân già nua của mình, dịu dàng nói muốn ở bên cạnh ông ta trọn đời trọn kiếp, không cho phép ông vội vàng quẳng mình đi như thế. Lúc đó, vị phu quân

https://thuviensach.vn

có mái đầu hoa râm kia còn tươi cười đáp ứng cô, nói rằng sau khi cô qua đời sẽ đưa thi thể cô cùng an táng bên cạnh mình.

Cô đã than thở: "Hoàng thượng lại dỗ ngon dỗ ngọt người khác, quy tắc tổ tiên của Đại Minh chỉ cho phép Hoàng hậu được hợp táng[2]. Nam Phương chỉ là một cung phi bé nhỏ, lấy đâu ra tư cách được làm bạn nghìn năm với Hoàng thượng? Nếu như Hoàng hậu nương nương nghe được những lời này lại quở trách Nam Phương không biết phép tắc."

[2] Hợp táng: chôn chung

Vạn Lịch vân vê cánh tay trắng nõn như củ sen của Từ Nam Phương: "Trẫm cho nàng làm Hoàng hậu là được chứ gì? Không có nàng ở bên, Trẫm dù có lên Tiên giới cũng không vui."

Đó chẳng qua chỉ là một câu đùa vui, sau khi trở về, Vạn Lịch không hề phế ngôi vị chính cung Hoàng hậu để đưa một Từ Nam Phương thân cô thế cô lên thay. Từ Nam Phương cũng không coi đó là thật.

Nhưng lúc này, khi nhìn theo đoàn khách du lịch đang nối nhau ra về, cô bỗng nhiên tò mò muốn tới xem, muốn biết rốt cuộc người chôn cất cùng Vạn Lịch rốt cuộc là ai.

Từ Nam Phương nghe loáng thoáng những người kia nói chuyện toàn bộ lăng tẩm chỉ có vài phần mộ được khai quật, trong đó có Định Lăng của Hoàng đế Vạn Lịch. Ngay cả địa cung[3] cũng bị mở cửa để làm khu du lịch, quan tài của một người từng là Thiên tử cũng nghiễm nhiên bị người đời sau coi là đối tượng để giải trí, chuyện này nếu cô kể lại với cha mình, nhất định sẽ bị coi là những lời bậy bạ vô căn cứ, à, không, cô mà nói ra miệng, chỉ e liên lụy tới chín họ.

[3] Địa cung: công trình kiến trúc dưới lòng đất, thường là lăng mộ của vua chúa.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương chưa bao giờ tin vào thần phật, càng không tin Hoàng đế là "con Trời", chỉ có dân chúng chưa bao giờ được gặp Hoàng đế mới coi Hoàng đế như thần linh mà cung phụng và cúng bái. Đối với Từ Nam Phương, Thiên tử chẳng qua chỉ là một lão già đã biết số mệnh của mình, thích nghe những lời nịnh nọt. Ông ta cũng có thất tình lục dục[4], cũng cần ăn uống chơi bời, lúc nhìn người phụ nữ cũng sẽ sáng rực hai mắt lên.

[4] Thất tình lục dục: những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người, thất tình gồm: vui, giận, buồn, sợ, yêu, ghét, khát khao; lục dục là sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý niệm hình thành.

Bởi vậy, mặc dù hoàng lăng trở thành điểm du lịch, khiến vô số người chà đạp lên sự uy nghiêm của hoàng gia, nhưng Từ Nam Phương ngoài cảm giác khó chịu ra, cũng không đến nỗi không thể chấp nhận.

Cô đi thẳng tới cửa lớn, dáng đi bình thản, nhã nhặn, nhưng vẫn cứ bị bảo vệ ngăn lại: "Cô cho xem vé vào cửa!"

"Vé vào cửa?" Từ Nam Phương mờ mịt không hiểu, mặt trời lúc này đã ngả về tây, hầu hết mọi người đều đi ra ngoài, chỉ có mình cô thất thểu đi vào.

Bảo vệ chỉ về phía bán vé, ý bảo cô ra đó.

Người bán vé nói giá vé nhưng Từ Nam Phương lúc này không một xu dính túi: "Tôi không có tiền." Người nọ cúi đầu, không thèm để ý tới cô.

Từ Nam Phương lại quay vào cửa, người soát vé vẫn không cho cô vào.

"Anh để tôi vào đi, bạn tôi ở bên trong, cả vé và túi tiền của tôi đều ở chỗ bạn rồi."

Nhưng bảo vệ khá nguyên tắc, dù Từ Nam Phương nói rất khẩn khoản, anh ta vẫn nhẹ nhàng bảo cô đợi bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nhíu mày đứng tại chỗ, đang mải suy nghĩ thì một luồng hơi thở phả vào sau gáy cô. Một bàn tay đen nhẻm vỗ vai tên bảo vệ: "Này, sắp tan ca rồi, đi thôi, đến đồn Tam Lý." Ngoài khói thuốc, trên người hắn ta còn có một mùi mồ hôi rất khó ngửi.

Từ Nam Phương nhíu mày, lùi người lại, muốn tránh xa người đàn ông kia, nhưng cử động của cô lại gây chú ý tới hắn ta.

"Ơ, ai thế này?" Dù câu hỏi là dành cho nhân viên bảo vệ, nhưng ánh mắt gian tà của người đàn ông lại phóng về phía Từ Nam Phương.

"Không phải bạn gái đấy chứ?" Người đàn ông nói năng có phần ngả ngớn. Trực giác giúp Từ Nam Phương nhận ra hắn ta chẳng phải hạng người tốt đẹp gì.

"Ha ha, đại ca đúng là biết nói đùa, người ta đang muốn vào thăm quan lăng mộ." Bảo vệ cười nói, Từ Nam Phương nhìn thấy trong nụ cười của anh ta cũng phảng phất ý đồ xấu xa.

"Biết ngay mà, tên nhãi nhà cậu làm sao có diễm phúc như thế được!"

Từ Nam Phương cảm nhận được ánh mắt không hề kiêng dè gì của người đàn ông kia lả lướt trên người mình. Cô không nán lại thêm nữa, xem lăng mộ hay không bây giờ không quan trọng, vấn đề là cô không muốn rước thêm phiền phức vào người. Thế nhưng tên da đen dung tục đầy mình kia đã chặn lối đi của cô.

Từ Nam Phương cúi đầu nói: "Phiền anh nhường đường!" Nơi này người tới người lui, cô nghĩ, hắn ta cũng không thể giở trò gì với mình.

"Sao không vào thăm quan nữa thế?" Khẩu khí của hắn ta ngập mùi đùa giỡn, "Không phải là thiếu tiền mua vé đấy chứ? Để anh đây vung tiền, mời em vào xem nhé, anh đưa em vào nhé!" Hắn ta vỗ ngực bộp một cái, Từ Nam Phương chỉ thấy ghê tởm cực độ.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều thứ quy tắc trên phương diện này, nhất là những quy tắc quang minh chính đại, đối với một bộ phận những người có đặc quyền thì chẳng có thứ gì trói buộc được họ, cho dù là ở đâu, ở thời đại nào cũng vậy.

Tên bảo vệ vừa rồi còn ngăn cản Từ Nam Phương sau khi nghe người đàn ông kia nói, lập tức thay đổi thái độ: "Đại ca muốn vào à? Để em giới thiệu cho đại ca một hướng dẫn viên du lịch." Những nhân viên bảo vệ còn lại cùng mắt nhắm mắt mở làm như không thấy việc làm trái quy định của anh ta.

Từ Nam Phương cười khẩy, cường hào ác bá xưa nay ở đâu cũng có. Tên da đen kia vẫn chặn lối đi của cô, tiếng cười nghe mà buồn nôn của hắn hệt như con nhặng đang vo ve bên tai cô.

Từ Nam Phương thật sự không muốn nhìn hắn ta thêm một giây nào nữa: "Tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra! Nếu không anh sẽ phải hối hận." Trong đôi mắt cô toát lên một tia lạnh băng khiến người đàn ông sững sờ, nhưng chỉ chốc lát hắn ta đã cười lớn: "Cô em sao lại khiến anh đây hối hận? Anh đây chỉ có ý tốt muốn đưa cô em vào trong kia thôi, đừng có mà không biết tốt xấu như thế!"

Tiếng cười của hắn ta chưa kéo dài được bao lâu thì sau ót đã bị cái gì đập vào, cơn đau ập đến, da đầu nhất thời tê dại, toàn bộ ý thức đều đóng băng.

"Đúng vậy, người ta bảo mày tránh ra thì tốt nhất nên biết điều mà tránh!" Một giọng nói lạnh đến rợn người vang lên từ phía sau lưng tên da đen khiến đám lưu manh chợt cảm thấy như toàn thân bị dội nước đá.

Từ Nam Phương dường như đã nghe thấy giọng nói này ở đâu đó, cô ngẩng đầu, trông thấy một người đàn ông mặc áo gió màu đen đứng sau lưng tên da đen, vẻ mặt thản nhiên quan sát cảnh tượng đang diễn ra.

https://thuviensach.vn

Cô biết, anh ta đang nhìn mình, cho dù đôi mắt anh ta vẫn được che đậy bởi cặp kính râm như lần trước. Rốt cuộc thì cũng chỉ cần một cái liếc mắt, Từ Nam Phương đã nhận ra anh ta - người đã cứu mình và Thượng Quân Trừng ở nhà hàng cách đây không lâu.

Tên lưu manh da đen lúc này vẫn chưa hết đau, hắn ta giơ tay lần mò cái gáy của mình, cúi đầu nhìn đã thấy tay đầy máu, ngay dưới chân hắn ta là một hòn đá, bấy giờ hắn mới biết gáy mình bị người kia dùng một hòn đá để ném thủng. Hắn ta thẹn quá hóa giận. Đây là địa bàn của mình, vậy mà có người dám diễu võ dương oai với mình?

Tên lưu manh quay đầu lại, nổi cơn thịnh nộ với người đàn ông mặc áo gió. Tiếc rằng, nắm đấm của hắn ta còn chưa kịp xuất thì không biết ở đâu chui ra hai người nữa lôi hắn ra đi, bọn họ làm ra vẻ bạn cũ lâu ngày không gặp, thân thiết bắt chuyện với tên lưu manh: "Đi thôi, chúng ta lên xe ngồi tâm sự!"

Tên lưu manh kinh hãi nhìn họ, gắng đè nén cơn đau mà giãy giụa: "Này, các người là ai, là ai..."

Thanh âm của hắn càng lúc càng xa, mấy người bảo vệ chỉ biết trơ mắt ra nhìn hắn ta bị hai kẻ lạ hoắc kia lôi đi.

Du khách và những nhân viên khác chứng kiến cảnh tượng này với biểu hiện bình thản như đi chợ mua rau, chẳng mấy chốc đã thu hồi ánh mắt tiếp tục đi đường của mình, làm việc của mình.

Từ Nam Phương không hề quay đầu nhìn theo hướng tên lưu manh bị lôi đi. Ngồi vào xe tâm sự ư? Sợ rằng hắn ta sẽ có một kết cục cực kỳ thê thảm.

Người đàn ông mặc áo gió vỗ bàn tay đeo găng tay trắng muốt lên vai một tên bảo vệ. Chỉ là một cái vỗ rất nhẹ nhưng đã khiến cho bả vai tên bảo vệ trĩu hẳn xuống, mặt mũi méo xệch.

https://thuviensach.vn

"Chúng tôi muốn vào tham quan." Người đàn ông mặc áo gió nói gọn.

Không ngoài dự đoán, bảo vệ lập tức lùi ra, nhường lối đi cho anh ta, còn cúi người làm tư thế "mời vào", bộ dạng nơm nớp lo sợ. Không một ai có ý định báo cảnh sát, đối với họ mà nói, thêm một chuyện, không bằng bớt một chuyện.

Từ Nam Phương đi theo người đàn ông kia vào cửa, nhẹ nhàng nói: "Thật lòng cảm ơn anh."

Anh ta nhếch miệng lên, nửa cười nửa không: "Không cần khách sáo! Chỉ là trùng hợp thôi."

Từ Nam Phương cũng mỉm cười, cô ngẩng lên ngước nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu: "Chỉ sợ không phải là ngẫu nhiên? Anh là người của nhà họ Hạ?" Mặc dù người đàn ông này thế lực khổng lổ, sát khí đầy mình, giết người không chớp mắt, nhưng Từ Nam Phương cảm thấy không cần phải sợ anh ta. Lần trước, lúc cứu Thượng Quân Trừng, anh ta gọi "Trừng thiếu gia", hiện tại anh ta lại cứu cô một màn, xem ra, sự xuất hiện của anh ta không hề đơn giản, có lẽ tạm thời cũng không có hành động gì với cô.

Người đàn ông vẫn duy trì nụ cười như có như không: "Suy đoán của cô có hơi phiến diện! Dù nhà họ Hạ có mạnh đến đâu, tôi cũng không kém thế đến mức nghe lệnh của tất cả bọn họ."

Từ Nam Phương gật đầu lĩnh hội, xem ra anh ta chỉ nhận lệnh từ một người nào đó, đương nhiên, cũng có thể nghe lệnh nhiều người, lại dùng cuộc đấu đá nội bộ nhà họ Hạ để làm lợi cho mình.

"Vậy anh tìm tôi làm gì?" Từ Nam Phương đi thẳng vào vấn đề. Người qua đường trông thấy cô và anh ta đứng một chỗ, đều nhìn bằng ánh mắt kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông thản nhiên cười: "Theo lẽ thường, mỗi khi tôi xuất hiện, nếu không phải muốn lấy mạng người khác thì là người khác muốn lấy mạng tôi!" Anh ta nói rất nhẹ nhàng, sống chết, chết sống trong miệng anh ta thực ra chẳng khác gì những từ ngữ bình thường khác.

Từ Nam Phương lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, anh ta quay lưng về phía mặt trời, ánh hoàng hôn yếu ớt chiếu lên người anh ta có cảm giác như một bóng ma. Cô có thể quan sát anh ta ở một cự ly rất ngắn, anh ta có khuôn mặt tựa như nhìn thấu cõi đời, tất cả chỉ là một sự lạnh lùng. Có phải trong mắt anh ta, tính mạng con người chỉ là chuyện của một nhát đao? Chuyện đời buồn vui li hợp, sinh tử trong mắt anh ta có lẽ không có gì khác nhau?

"Vậy thì khác nào cái xác không hồn?"

Câu nói của Từ Nam Phương không biết vì sao khiến người đàn ông cứng đờ người. Anh ta tưởng rằng khi nghe mình nhắc đến sống chết, cô gái này sẽ liên tưởng tới bản thân, sẽ run rẩy sợ hãi, đây chẳng phải là phản ứng bình thường của một người bình thường ư? Thế nhưng, anh ta hoàn toàn bất ngờ vì câu nói của Từ Nam Phương.

Người đàn ông phủi phủi tro bụi bám trên tấm áo choàng, chỉnh lại tà áo vừa bị gió thổi bay, ngữ khí bình chân như vại: "Việc chúng tôi làm, vốn dĩ chính là cái xác không hồn."

Từ Nam Phương cười: "Nhưng anh đâu phải, nên nói là anh vẫn chưa làm được."

Cái liếc mắt của cô khiến cho người đàn ông cảm thấy dù mình đã đeo kính đen nhưng vẫn bị cô nhìn thấu tâm sự.

Từ Nam Phương chân thành nói: "Một cái xác không hồn đáng ra sẽ không bận tâm tới việc trên áo mình bám bụi chứ? Nếu ngay cả cái áo của mình bị bẩn cũng khiến anh ta không chịu được phải phủi đi, thì chắc chắn

https://thuviensach.vn

anh ta là một người biết quý trọng mạng sống, lại càng không thể nhìn thấu chuyện sống chết trên đời."

Cô hưng phấn nhìn người đàn ông đối diện, anh ta khựng lại mất vài giây, sau đó hừ lạnh: "Cái suy nghĩ này của cô chẳng có tí lô-gíc nào!"

Câu nói mạnh miệng của anh ta cũng không dành được sự đồng tình của Từ Nam Phương. Cô một mình đi lên phía trước, hai bên lối đi bày mười tám bức tượng đá hình người và thú, khổng lồ, sừng sững bất động.

Từ Nam Phương đi ở chính giữa, mỗi bước đi tựa như quay về hai mươi năm.

Người đàn ông vẫn theo sau cô, không khỏi cười nói: "Cô quả nhiên là người đặc biệt, biết rõ tôi đến để lấy mạng cô mà còn có thể thản nhiên tham quan được."

Từ Nam Phương dừng chân: "Nếu thật sự muốn lấy mạng tôi, anh sẽ không giúp tôi giải quyết tên lưu manh kia."

"Chẳng qua tôi không thích người khác làm hỏng kế hoạch của mình."

"Vậy à? Vậy anh để tôi vào đây làm gì? Chỗ này người qua lại rất nhiều, không sợ bị phát hiện sao?" Từ Nam Phương lại suy đoán.

Sự trấn tĩnh của cô khiến người đàn ông vô cùng kinh ngạc. Anh ta nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô: "Tôi khá là nhân hậu, thấy cô muốn vào đây như vậy, đương nhiên giúp cô hoàn thành tâm nguyện, chết rồi còn có thể yên lòng nhắm mắt."

Anh ta nói cực kỳ nghiêm túc, Tư Nam Phương nghe xong chỉ lắc đầu cười.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông hận không thể bỏ kính xuống để nhìn cho kỹ rốt cuộc trái tim cô gái này được làm bằng gì mà hoàn toàn thờ ơ trước những điều mình nói.

Từ Nam Phương chợt lên tiếng: "Anh đã tốt bụng như vậy thì giúp tôi hoàn thành tâm nguyện cuối cùng đi. Muốn giết tôi cũng được, nhưng để tôi chọn nơi chết được chứ?"

"Ở đâu?" Người đàn ông cảnh giác hỏi.

Từ Nam Phương chỉ về phía trước: "Địa cung Định Lăng!"

Giọng nói đầy âm khí của cô kết hợp với cơn gió bất chợt xuất hiện khiến người ta có cảm giác lạnh cóng.

Định Lăng, địa cung, cô gái này dám chọn một huyệt mộ?

Người đàn ông sững sờ. Từ Nam Phương lại nở một nụ cười quyến rũ: "Anh muốn làm cái xác không hồn? Đáng tiếc vẫn không làm được. Anh sợ chết! Một người muốn nắm trong tay tính mạng của người khác thì trước tiên phải không được tin vào chuyện ma quỷ, linh hồn! Một cái xác không hồn thật sự không được có bất cứ cảm giác gì, càng không được giúp người sắp chết hoàn thành tâm nguyện. Anh nói xem có đúng không?"

Người đàn ông cứng họng. Những điều Từ Nam Phương nói giống như đâm một nhát vào ngực anh ta. Xưa nay chưa từng có ai nói như vậy với anh ta, lúc anh ta xuất hiện, mục đích duy nhất là lấy mạng người khác, sau đó là tiền tài. Lúc trông thấy máu người khác chảy xuống, anh ta cũng không có bất cứ cảm giác gì, kẻ khác nhìn thấy anh ta đều sợ hãi như trông thấy quỷ, muốn trốn chạy cũng không được. Anh ta đã lấy đi tính mạng của bao nhiêu người, đã trông thấy bao nhiêu người ngừng thở, tất cả đều coi anh ta là ác ma, sự xuất hiện của anh ta đồng nghĩa với sự chết chóc của người khác, chưa bao giờ có người dám nói anh ta cũng sợ chết!

https://thuviensach.vn

Chuyện này, quả thực chẳng khác nào chuyện cười!

Sau khi dứt lời, Từ Nam Phương đã một mình đi lên phía trước. Người đàn ông ngây người một lúc mới định thần trở lại, anh ta nhìn theo bóng lưng cô, cảm thấy hoảng loạn sau cú đâm vừa rồi.

Từ Nam Phương đi rất thong thả, cô chỉ vào những bức tượng thú bằng đá và nói: "Bọn chúng đều là thần thú trong truyền thuyết, người ta tin rằng, thần thú có thể bảo vệ lăng mộ, thần thú càng cao to thì sức mạnh càng lớn. Anh có biết những bức tượng thần thú này được chuyển tới đây bằng cách nào không? Mùa đông, người ta đổ nước ra đường, nước đóng băng, như vậy mới dễ dàng kéo tượng đá về đây..."

Từ Nam Phương thành thục đi vào Định Lăng, mặc dù nơi này đã khác xưa rất nhiều nhưng phương hướng không hề thay đổi, cô dễ dàng tìm được lăng tẩm của Hoàng đế Vạn Lịch.

Tuy nhiên, lúc hai người tới nơi, giờ tham quan cũng kết thúc. Nhìn tấm biển treo trên cao đề rõ mấy chữ "Lăng Hoàng đế Đại Minh Thần Tông" Từ Nam Phương kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, nói không lên lời.

Người đàn ông chỉ vào cửa, nói với cô: "Này, đóng cửa rồi, có vào nữa không?"

Sắc trời đã âm u, khí lạnh mỗi lúc một dày đặc.

Từ Nam Phương khoanh tay trước ngực, không quay đầu lại, cô biết ẩn ý sau câu hỏi của anh ta. Dựa vào thế lực của anh ta, khiến người khác mở cửa chỉ là chuyển cỏn con.

"Xây lăng mộ này đã tiêu tốn tám triệu lượng bạc, sáu năm mới hoàn thành. Ba mươi năm sau đó lại tu sửa một lần, mất mười triệu lượng bạc, trong vòng sáu năm mới sửa xong." Từ Nam Phương tiếp tục nói. Mặc dù cô vạch trần được người đàn ông này thực chất rất quan tâm tới sống chết,

https://thuviensach.vn

nhưng phần lớn thời gian anh ta đều tỏ ra lạnh lùng, những điều cô nói cũng không khiến anh ta có phản ứng gì lạ.

Nhìn Minh lầu đã bị tu sửa lại thành viện bảo tàng, Từ Nam Phương không khỏi nở nụ cười: "Nếu người chết biết được mấy trăm năm sau, lăng mộ của mình trở thành một nơi thăm quan, thi thể của mình chẳng khác nào con rối mua vui, không biết họ có còn muốn tiêu tốn nhiều của cải để xây dựng huyệt mộ cho mình hay không nữa?"

"Cô không cần nói với tôi những điều này." Người đàn ông lạnh lùng nói.

Từ Nam Phương định thần lại, ngẩng đầu nhìn anh ta, bỗng nhiên cô mỉm cười: "Vậy thì để tôi đoán xem vì sao anh tới giết tôi nhé? Anh quen biết nhị lão gia nhà họ Hạ, nói cách khác, ông ta là khách hàng của anh? Ông ta thuê anh tới giết tôi, đúng không?"

Ngay lúc nghe người đàn ông này nói muốn lấy mạng mình, Từ Nam Phương đã lập tức nghĩ tới mối quan hệ rắc rối đằng sau. Trước đây chỉ bằng một cú điện thoại, Jim đã có thể gọi anh ta tới cứu Thượng Quân Trừng, chứng tỏ anh ta có nghĩa vụ đặc biệt là bảo vệ Thượng Quân Trừng. Tuy nhiên, anh ta và Jim lại không thuộc về cùng một phạm vi thế lực, thế nên chỉ có một khả năng duy nhất, anh ta nghe lệnh của nhị lão gia.

https://thuviensach.vn

Chương 33: Địa Cung Định Lăng

Nếu đúng là nhị lão gia muốn giết cô, vậy thì lý do của ông ta cũng giống với lý do tam phu nhân muốn giữ cô ở lại nhà ho Hạ, đều vì Thượng Quân Trừng. Dù ngày đó, Jim đã cố gắng hết sức để dìm tin đồn cô là bạn gái của Thượng Quân Trừng xuống, nhưng màn che mắt thiên hạ này chỉ lừa được người bình thường, đối với một nhị lão gia nhà họ Hạ, thế lực hùng mạnh như vậy, nhất định ông ta đã nắm rõ toàn bộ sự việc.

Vì đứa con trai đang ở cùng ông ta không thể tiếp quản sản nghiệp họ Hạ, ông ta chỉ còn cách đặt cược lên Thượng Quân Trừng. Tam phu nhân là phận nữ, nên cần tới Diệp Phi Vũ làm mật thám, còn nhị lão gia không như vậy. Hiện tại, phần lớn sản nghiệp nhà họ Hạ đang nằm trong tay ông ta, tai mắt nhiều, thủ đoạn nhiều, ông ta đương nhiên không cần biết Từ Nam Phương là người thế nào, chỉ cần biết cô suýt nữa làm ảnh hưởng tới danh dự của Thượng Quân Trừng là đã đủ lý do để ông ta xử tử cô.

Người đàn ông không khỏi khen ngợi: "Cô rất thông minh."

"Nhưng một mình anh, không thể giết được tôi!" Từ Nam Phương mỉm cười chắc thắng.

Bị cô coi thường, người đàn ông không khỏi cười khẩy một cái: "Nếu cô cho rằng dựa vào hệ thống anh ninh ở đây mà tôi không dám ra tay thì cô lầm rồi! Cho dù ở đây có cả hệ thống bảo vệ Quốc gia, có cảnh sát, tôi cũng cứ ra tay thôi."

Từ Nam Phương không biết anh ta đang nói cái gì, cô chỉ lùi về sau vài bước: "Anh có biết vì sao không giết được tôi không? Người ta nói, rồng

https://thuviensach.vn

mạnh đến mấy cũng vẫn thua rắn bản địa. Ngoài kia là địa bàn của anh, tôi không làm gì được anh, nhưng trong này, anh không làm gì được tôi."

Người đàn ông còn chưa hiểu ý tứ của Từ Nam Phương đã thấy cô đánh mắt về phía sau mình, anh ta quay lại nhìn, bỗng dưng giật mình nghĩ ra điều gì, quay lại lần nữa thì đã không thấy bóng dáng Từ Nam Phương đâu.

Một trận gió tà từ rừng cây ùa tới, lá xào xạc.

Người đàn ông tháo cặp kính râm xuống, cố gắng nhìn rõ mọi thứ chung quanh. Anh ta thấy rõ có bóng người đằng sau Minh lầu nhưng khi đuổi tới chỉ thấy bóng cây lay động trong gió, người kia dường như thoáng cái chui vào lòng đất, không còn thấy bóng dáng đâu.

Anh ta tức giận tháo đôi găng tay quẳng xuống đất, thầm nghĩ, người phụ nữ này dám chuồn mất trước mắt mình, quả nhiên cô ta đã tự coi mình là "rắn bản địa". Nhưng dù thế nào anh ta cũng phải tìm cho bằng được Từ Nam Phương.

Lúc này, Từ Nam Phương xác thực đã chui vào lòng đất. Từ lúc bước vào đây, cô cố ý vòng vo nói nhiều điều với người đàn ông kia, vừa giới thiệu về Lăng mười ba, vừa như có như không nói ra tâm sự của anh ta, thực ra tất cả chỉ là để đánh lạc hướng. Cô đợi đến khi vào Định Lăng mới đối đầu trực diện với anh ta, là vì cô muốn lợi dụng màn đêm để trốn thoát.

Người đàn ông không hiểu vì sao Từ Nam Phương lại nói rồng mạnh đến mấy cũng phải thua rắn bản địa, bởi anh ta không biết cô hiểu rõ về nơi này còn hơn cả nhà khảo cổ.

Trước kia, vào những năm năm mươi của thế kỷ hai mươi, nhà sử học Ngô Hàm đã đề nghị tiến hành khai quật Lăng mười ba, địa điểm được chọn để khai quật là Định Lăng. Các nhà khảo cổ đều đã tốn rất nhiều công sức cả về nhân lực, tiền của và thời gian mới tìm thấy một lỗ hổng trên tường do viên gạch rơi ra, để đào một đường hầm vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Mười ngày sau, bọn họ phát hiện ra một cửa hầm, từ cửa hầm này có thể loáng thoáng nhìn thấy một hành lang nằm giữa hai bức tường. Thế nhưng, ngay khi các nhà khảo cổ chuẩn bị vào hành lang đó tìm hiểu thì lại không thấy nó đâu nữa, tựa như nó chưa từng xuất hiện. Về sau, họ phải đào thêm đường hầm thứ hai, thứ ba mới phát hiện ra "bức tường kim cương" nằm trong địa cung, từ đó công việc khai quật mới thuận lợi tiến hành.

Sự việc này, Từ Nam Phương đương nhiên không biết, càng chưa từng nghe nói đến, nhưng cô lại biết những bí mật chưa hẳn mọi người đã biết. Địa cung này được xây dựng dựa vào bát quát âm dương ngũ hành, vào mỗi canh giờ, vị trí những cánh cửa ẩn đều không giống nhau. Bởi vậy, vào lúc này khi người khác phát hiện ra một cánh cửa ẩn nào đó, thì qua mấy canh giờ sau sẽ không còn thấy nó nữa.

Cách bài trí này có sự tham gia của Từ Nam Phương, cô đã tốn rất nhiều tâm huyết, Hoàng đế Vạn Lịch còn vì điều này mà khen ngợi cô không ngớt. Đối với nơi này, Từ Nam Phương đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa. Thế nên, thời điểm này có cánh cửa bí ẩn nào mở ra vốn dĩ đã nằm trong sự liệu của cô, chỉ cần chờ người đàn ông kia mất cảnh giác là cô đã có thể đi vào trong, người khác làm sao tìm được cô?

Thượng Quân Trừng và Diệp Phi Vũ tới Lăng mười ba thì trời đã tối đen như mực. Thượng Quân Trừng dựa vào trí nhớ chỉ đường cho Diệp Phi Vũ lái xe tới chỗ Từ Nam Phương bị bỏ lại ban chiều.

Nhưng làm sao cô còn đứng đây chờ anh?

Thượng Quân Trừng vẫn muốn tìm, nhưng Diệp Phi Vũ đã trực tiếp lái xe quay về. Cửa lớn Lăng mười ba đã đóng, chỉ còn lại ánh đèn le lói phát ra từ bục gác bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng và Diệp Phi Vũ vội vàng chạy vào phòng bảo vệ, chưa đợi bọn họ hỏi, hai người đã khua chân múa tay miêu tả hình dáng Từ Nam Phương.

Nhân viên bảo vệ vừa nghe Diệp Phi Vũ nói, vừa nhìn Thượng Quân Trừng phối hợp diễn, mãi mới thốt ra được một câu: "Hai anh muốn hỏi gì?"

Lãng phí bao nhiêu lời, Thượng Quân Trừng hơi bực: "Chúng tôi muốn hỏi cô gái đó có tới đây không? Nếu tới thì đã đi từ lúc nào?"

Thượng Quân Trừng dù đang đội mũ lưỡi trai nhưng lúc cuống anh ngẩng đầu lên, mấy nhân viên bảo vệ kia đang định lắc đầu thì thấy anh có phần quen mắt: "Ơ, anh không phải là... là..."

Không đợi bọn họ nói hết, Diệp Phi Vũ đã móc ra mấy tờ một trăm đồng, đặt trên bàn: "Mong các anh nghĩ kỹ xem, có thấy cô gái như vậy đến đây không?"

Vừa trông thấy tiền, thái độ của bảo vệ liền thay đổi. Dựa vào những đặc điểm mà Diệp Phi Vũ miêu tả, bọn họ ngẫm nghĩ một hồi cũng nhớ ra Từ Nam Phương.

"Nhớ, nhớ ra rồi, chiều nay chừng bốn giờ hơn có một cô gái tới đây, nói muốn vào trong thăm quan, suýt nữa còn xảy ra đụng độ với người khác."

Lúc ấy một bảo vệ trực đêm vừa tới nhận giao ca, nên anh ta có ấn tượng khá rõ về sự việc, về sau anh ta còn thấy lưu manh quấy rầy Từ Nam Phương bị đánh cho đầu rơi máu chảy.

Người bảo vệ kia lại quan sát Thượng Quân Trừng và Diệp Phi Vũ, cuối cùng cũng nhớ ra Thượng Quân Trừng là ai: "Ơ, anh chính là ca sĩ kia sao? Thượng Danny phải không? Tôi nhớ rõ mà, chẳng qua nghĩ mãi không ra

https://thuviensach.vn

cái tên thôi, ha ha..." Bảo vệ có vẻ rất phấn khích vì nhớ ra tên Thượng Quân Trừng.

Trái lại, Thượng Quân Trừng không lấy gì làm vui vẻ, vừa nghe họ khẳng định Từ Nam Phương có tới đây, anh thở phào một hơi, nhưng nghe đến đoạn cô xảy ra chuyện với bọn lưu manh thì tim lại giật thót, vội vàng hỏi: "Cô ấy gây gổ với ai? Sau đó thì sao?"

Thấy một ngôi sao ca nhạc đêm hôm xuất hiện ở đây, lại còn sốt sắng hỏi thăm tin tức của một cô gái, nhân viên bảo vệ rất tò mò, chuyện này chưa biết chừng có thể xếp đầu bảng tin sốt dẻo trên mạng QQ trong nhiều ngày liên tiếp. Tuy nhiên lúc này, bọn họ chỉ có thể nhận tiền mà ngoan ngoãn đáp: "Với một tên du côn vùng này, nhưng mà sau đó cô gái ấy được một du khách khác giải vây, rồi họ cùng vào trong khu mộ, cuối cùng bọn họ đi ra lúc nào, ra lối nào, thì tôi không biết."

Bảo vệ nói rõ ràng rành mạch, Thượng Quân Trừng và Diệp Phi Vũ hai mắt nhìn nhau.

Diệp Phi Vũ tóm đúng trọng tâm, hỏi: "Người cứu cô ấy trông như thế nào? À, thế này đi, các anh có nhớ chính xác thời gian không? Phòng giám sát nằm ở đâu?"

Thượng Quân Trừng nghe vậy liền hiểu ra Diệp Phi Vũ muốn xem băng ghi hình, như vậy có thể dễ dàng tìm ra Từ Nam Phương.

"Phòng giám sát?" Bảo vệ đột nhiên cảnh giác, "Nhưng chúng tôi không vào được."

Diệp Phi Vũ không thèm để ý tới câu nói của anh ta, thẳng tay bỏ xuống một xấp tiền. Nhân viên bảo vệ kia sáng rực hai mắt, số tiền này có khi còn nhiều hơn cả tháng lương của anh ta.

https://thuviensach.vn

"Anh chỉ cần tìm người quản lý lại đây, những việc còn lại tôi tự giải quyết."

***

Trong phòng giám sát, người quản lý đang mở cuốn băng ghi hình lúc hơn bốn giờ ngoài cổng chính khu lăng mộ, Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trừng chăm chú quan sát tìm kiếm hình ảnh của Từ Nam Phương, Jim đứng bên cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ. Dựa vào sự quen biết của Diệp Phi Vũ, đương nhiên không thể sai khiến được nhân viên quản lý lăng mộ, chỉ có thể gọi Jim tới đây. Jim là trợ lý của Thượng Quân Trừng, biết cách để không bại lộ chuyện tối nay ra ngoài, củng biết phải đi con đường nào, thông qua ai để tìm được tung tích Từ Nam Phương.

Mặc dù vẫn nhìn Jim bằng ánh mắt lạnh lùng, nhưng tìm được Từ Nam Phương, Thượng Quân Trừng bắt buộc phải dùng tới đặc quyền thuộc về thân phận mình.

Trên màn hình đã xuất hiện hình ảnh của Từ Nam Phương. Toàn bộ sự việc từ lúc cô mới đến đều được hiện ra rõ ràng. Nhưng hình ảnh cuối cùng của cô chỉ được camera ngoài cửa nhà bảo tàng Định Lăng ghi lại, sau đó thế nào, mấy cặp mắt nhìn chằm chằm vào đều không thấy cô đâu.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gió đen đang đứng trơ trọi nhìn ngó chung quanh, rõ ràng là Từ Nam Phương đã trốn đi.

Thượng Quân Trừng nhận ra anh ta, anh liếc nhìn Jim. Mặc dù không nghe được cuộc đối thoại giữa Từ Nam Phương và người đàn ông kia, nhưng từ động tác anh ta nghiến răng nghiến lợi rút cái găng tay ra quăng xuống đất cũng đủ nhận ra anh ta hoàn toàn không có ý đồ gì tốt với Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trừng nghi hoặc nhìn Jim. Anh tóm cổ áo Jim lôi sang gian phòng bên cạnh, đóng cửa lại rồi hỏi: "Đó là ai? Anh lệnh cho hắn ta

https://thuviensach.vn

đi tìm Từ Nam Phương phải không?"

Sự cảnh giác và căm phẫn thể hiện rõ trong lời nói.

Khó khăn lắm mới tìm lại được vị trí của mình bên cạnh Thượng Quân Trừng, bây giờ lại vô duyên vô cớ lại phải rước cái họa này, Jim vội giải thích: "Danny, chuyện này không liên quan tới tôi! Nói thật, tôi cũng không chỉ huy được hắn ta. Hắn ta tên là Bạch Thanh Dật, trùm xã hội đen. Có người nói, ở khu vực châu Á - Thái Bình Dương này, không có chuyện gì là hắn ta không nhúng tay vào được. Câu này tuy có hơi khuếch trương nhưng đúng là thế lực của hắn ta rất lớn. Chuyện lần trước cậu cũng chứng kiến rồi đấy, ở Bắc Kinh này không ai là dám qua mặt hắn."

Jim cuống quýt giải thích, muốn Thượng Quân Trừng tin tưởng.

"Thế lần trước chẳng phải hắn ta tới cứu tôi sao? Không phải vì anh gọi điện à?"

Jim vội nói: "Tên Bạch Thanh Dật đó nợ ân tình bố cậu, bố cậu nói nếu cậu gặp nguy hiểm thì gọi điện cho hắn ta, hắn ta nhất định sẽ giúp."

"Bố tôi?" Thượng Quân Trừng cười gằn, liếc nhìn Jim.

Jim lại bổ sung: "Lần trước tôi cũng vì bất đắc dĩ mới tìm tới hắn ta. Nếu không có hắn ta thì chúng ta cũng bị xử xong xuôi rồi, cả Từ Nam Phương cũng vậy."

Không nhắc tới Từ Nam Phương còn đỡ, đằng này Jim vừa dứt lời, Thượng Quân Trừng lại trừng mắt: "Mau gọi điện hỏi hắn ta!"

"Hỏi hắn?" Jim tròn mắt, đôi con ngươi vừa căng lớn lại bị Thượng Quân Trừng trừng lại.

"Được, được, tôi hỏi!"

https://thuviensach.vn

Bạch Thanh Dật là người cuối cùng trông thấy Từ Nam Phương, nếu ngay cả hắn ta cũng không biết Từ Nam Phương ở đâu thì Thượng Quân Trừng làm sao tìm được?

Thế nhưng, câu trả lời mà Bạch Thanh Dật có thể cho Thượng Quân Trừng cũng chỉ là "không biết". Anh ta chỉ thấy Từ Nam Phương biến mất trước cửa Định Lăng. Không một ai có thể chạy thoát ngay trước mắt Bạch Thanh Dật, dù có chạy đi cũng sẽ bị anh ta tóm lại, nhưng người con gái này đã thật sự biến mất.

Thượng Quân Trừng căm giận tra hỏi Bạch Thanh Dật có quan hệ gì với Từ Nam Phương, nhưng anh ta chỉ cười khẩy một cái, không thèm để ý tới Thượng Quân Trừng. Trong điện thoại lập tức vọng ra những tiếng tút dài.

Lúc Thượng Quân Trừng quay lại, Diệp Phi Vũ vẫn đang xem băng ghi hình, anh ta nhìn chằm chằm vào mấy chữ không rõ nét trên đá: "Lăng Hoàng đế Đại Minh Thần Tông", đột nhiên trong lòng nổi lên một dự cảm.

"Lăng mộ đó chôn cất ai? Hoàng đế Thần Tông là ai? Cách đây bây giờ bao nhiêu năm?"

Nhân viên công tác trả lời: "Lăng mộ này là của vị vua mười ba của triều Minh, hợp tán cùng hai vị hoàng hậu. Hoàng đế Thần Tông có niên hiệu là Vạn Lịch, thế nên mọi người mới quen gọi ông là Vạn Lịch Hoàng đế, đăng cơ năm 1573, trị vì bốn mươi tám năm, mất năm 1620. Cách hiện tại hơn ba trăm năm, chừng bốn trăm năm." Dù không phải hướng dẫn viên du lịch, nhưng cũng nghe nhiều quen tai, anh ta làm việc ở đây lâu như vậy cũng hiểu biết khá nhiều.

Diệp Phi Vũ đăm chiêu gật đầu, anh nhớ rõ Từ Nam Phương nói với mình rằng cô vượt thời gian từ thời vua Vạn Lịch bốn trăm năm trước tới đây, anh nhớ rõ vẻ mặt của cô khi cô trông thấy cố cung, có lẽ cô và hoàng thất Đại Minh còn có mối quan hệ rất sâu xa.

https://thuviensach.vn

"Này, cậu tập trung vào việc chính đi!" Thấy Diệp Phi Vũ hỏi nhân viên quản lý mấy chuyện không đầu không đuôi, Thượng Quân Trừng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Diệp Phi Vũ lại hỏi nhân viên quản lý: "Có thể mở cửa Đinh Lăng để chúng tôi vào được không?"

Không kể người khác, ngay cả Thượng Quân Trừng và Jim cũng phải há hốc miệng.

"Ơ, nhưng lúc cô ấy xuất hiện ở đây thì cửa đã đóng rồi, cô ấy không thể đi vào được..."

"Đúng thế, toàn bộ khu lăng mộ cũng chỉ có một cánh cửa duy nhất này, mà cánh cửa này chưa hề có một vết tích gì cả. Anh cũng quá coi thường chúng tôi rồi, nói cho anh biết, hệ thống an ninh ở Định Lăng tiêu tốn những mười triệu tệ đấy..."

Nhân viên kia còn chưa nói xong, một người trong phòng đã hoảng hốt chạy ra, chỉ tay vào màn hình camera: "Quản lý, quản lý, trong Định Lăng hình như có người!"

Một câu nói lập tức khiến mọi người run rẩy. Thượng Quân Trừng và Jim đưa mắt nhìn nhau, nhân viên công tác kia chạy vào phòng, mọi người cũng lần lượt đi theo.

Một dãy màn hình xếp san sát nhau khiến người ta nhìn vào chỉ cảm thấy chóng mặt, hoa mắt.

"Đâu? Hồng ngoại không có cảm ứng à?" Quản lý căng thẳng hỏi.

"Ở trong địa cung." Người nọ chỉ vào một màn hình, nói, "Nhưng giờ lại không thấy đâu nữa rồi..."

https://thuviensach.vn

"Mở lại hình ảnh đã ghi ra!" Diệp Phi Vũ lớn tiếng ra lệnh.

Một bóng người xuất hiện trong tầm nhìn, thoắt ẩn thoắt hiện như hồn ma. Bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng, người đó chính là Từ Nam Phương.

"Sao... sao có thể?" Trên mặt nhân viên công tác lộ rõ vẻ khó tin. Lúc cửa lớn đóng, nhân viên bảo tàng đã khẳng định bên trong không còn du khách, hơn nữa, cô gái này vào thời điểm đó vẫn đứng bên ngoài, làm sao có thể vào được trong địa cung?

"Cô ta ở trong đó thật?" Jim ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong đêm tối, gió núi âm u, lại thêm sự việc kỳ bí này, khiến người ta không khỏi nổi da gà.

"Quản lý, tôi nói rồi, camera trong địa cung ít quá, hồng ngoại cũng không cảm nhận được..." Người phát hiện ra Từ Nam Phương vẫn lải nhải như muốn tranh công.

Hệ thống giám sát bên trong Định Lăng vốn đã hoàn hảo, nhưng vì địa cung có kiến trúc phức tạp, các nhà khảo cổ cũng không dám chắc chắn, thế nên tất cả quốc bảo, di vật văn hóa có giá trị đều được mang ra ngoài, có lẽ là được bảo quản trong Minh lầu. Những thứ còn lại trong địa cung đều là bích họa và quan tài, đây là những thứ mà dân trộm mộ không thể lấy đi, vậy nên công tác giám sát an ninh ở địa cung không được chu đáo như trên mặt đất. Từ Nam Phương ở dưới địa cung một lúc lâu mới bị những người này phát hiện.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Quan Sàng [1] Của Tôi

[1] Giường quan tài.

Khi nhân viên trực ca lăng thứ mười ba mở cửa lớn của bảo tàng Định Lăng, bật hệ thống chiếu sáng, dẫn theo đoàn người Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trừng và Jim vào địa cung. Dọc theo hành lang vừa rộng vừa sâu dẫn tới địa cung là những hậu điện quan tài của Hoàng đế.

Từng đợt gió lạnh từ phía sau thổi tới, nhân viên trực ca không khỏi nhíu mày. Nếu không phải vì số tiền đã nhận, nếu không phải vì kiêng nể mối quan hệ của Jim thì bọn họ đã chẳng dại gì mà nửa đêm còn đi vào nơi quỷ quái này.

Nhưng khi Thượng Quân Trừng bước trước bước sau kéo Diệp Phi Vũ chạy tới hậu điện, nơi mà họ trông thấy Từ Nam Phương qua camera, thì lại không thấy bóng dáng cô ở đó, một con kiến cũng không thấy.

"Kỳ lạ, người đâu?" Giọng nói của Thượng Quân Trừng có phần mất kiên nhẫn, nhưng rõ hơn là sự lo lắng.

Anh nhìn chung quanh, bốn bề im ắng. Đám nhân viên chạy theo đằng sau thở hồng hộc, sắc mặt cực xấu: "Tôi đã bảo ở đây không có rồi mà, hệ thống giám sát của chúng tôi trị giá những mười triệu tệ, các anh..."

"Thế vừa rồi các anh trông thấy trên camera là cái gì?" Thượng Quân Trừng ngắt lời anh ta.

Một nhân viên trẻ tuổi bỗng dưng thốt lên đầy khiếp sợ: "Không... không phải là ma chứ?"

https://thuviensach.vn

Thanh âm anh ta không lớn nhưng lại vang vọng, loáng thoáng. Jim vừa nghe vậy đã nổi da gà, ôm hai tay, tìm cách rút lui: "Danny, tôi thấy cũng đúng, bảo tàng không phải nơi tùy tiện ra vào được."

"Sao? Anh cũng biết sợ à?" Thượng Quân Trừng vốn còn bất mãn với Jim, nghe anh ta nói xong lại càng bực, "Vậy anh ra ngoài chờ đi."

Bị Thượng Quân Trừng nói vậy, Jim lập tức ngậm miệng. Khó khăn lắm mới quay về làm trợ lý cho Thượng Quân Trừng được, anh ta đâu ngốc mà từ bỏ đơn giản như vậy.

"Đúng thế, vừa nãy chúng ta trông thấy, nhưng đã là một lúc lâu rồi, có thể cô ấy đã đi chỗ khác." Diệp Phi Vũ vô cùng bình tĩnh nói.

Nhưng có lẽ đám nhân viên đã nghe được quá nhiều chuyện nên có phần kiêng kỵ đối với mộ cổ, lúc này bèn lấy một vài chuyện ma quỷ ra để dọa người: "Ở đây âm khí nặng quá, vừa nãy chúng ta nhìn thấy trong camera có người, nhưng biết đâu chỉ là ảo giác? Không chừng còn là oan hồn ấy chứ! À không phải oan hồn, nơi này mai táng Hoàng hậu Hiếu Đoan và Hiếu Tĩnh."

Khi anh ta nói đến những chữ cuối cùng, một cảm giác rùng rợn đột ngột truyền đến, chỉ có điều, không ai biết cảm giác ấy đến từ đâu.

Chính giữa địa cung bày ba bộ quan tài: Hoàng đế Vạn Lịch, hai bên là hai vị Hoàng hậu của ông ta.

Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trừng quay đầu lại nhìn ba chiếc quan tài kia, chợt có cảm giác kỳ lạ.

"Nói vớ vẩn!" Thượng Quân Trừng quát lớn, khiến không khí âm u trong địa cung thoáng cái bị quét sạch.

https://thuviensach.vn

Không chút nể nang với đám người này, Thượng Quân Trừng thẳng thắn nói: "Vậy các anh cứ ra ngoài chờ đi, tôi tự tìm."

Jim nghe vậy, trong mắt hiện rõ sự lo lắng, định khuyên can thì Diệp Phi Vũ đã nhanh miệng phụ họa: "Tớ và cậu đi tìm, chia nhau ra."

Địa cung quá rộng lớn, hai người lại không quen đường, nhưng thấy những người khác đều tỏ ra gượng ép và sợ hãi, hai người chỉ còn cách cầu người không bằng tự mình làm.

Thấy chỉ còn Diệp Phi Vũ ủng hộ mình, Thượng Quân Trừng hứng chí vỗ vai người bạn, sau đó tự chọn một lối rẽ bên cạnh hậu điện, mỗi người một hướng đi tìm.

***

Đám nhân viên và Jim lúng túng đứng ngây người tại chỗ, Jim do dự một chút, sau đó cắn răng nói với theo: "Danny, chờ tôi."

"Quản lý, chúng ta làm gì bây giờ?" Nhân viên công tác nhìn nhau, "Hay ra ngoài chờ họ đi!"

"Ra ngoài cái đầu cậu! Chúng ta không ở đây trông liệu có được không? Cậu còn nhớ công việc của mình là gì không hả? Yên tâm, mặc dù lúc khai quật còn nhiều thứ chưa được khám phá rõ ràng nhưng mà chỗ này trở thành bảo tàng lâu như thế rồi, bao nhiêu người đến đây thăm quan, có chướng khí vong linh gì cũng đã bị dọn sạch sẽ rồi..." Bọn họ đứng đây tự an ủi nhau.

"Hay là vậy đi, chúng ta ở đây giữ liên lạc với phòng giám sát, bên kia họ phát hiện ra điều gì thì chúng ta cũng có thể trực tiếp hành động, như vậy cũng nhanh chóng..."

https://thuviensach.vn

Đám nhân viên đứng ở lối rẽ chính giữa địa cung, mỗi người một ý, nhưng điểm chung duy nhất là họ đều sợ hãi.

Diệp Phi Vũ chọn một lối rẽ, đi thẳng về phía trước, hành lang trống trơn chỉ vang lên tiếng bước chân của anh. May mà dọc đường còn có ánh đèn chiếu sáng, nếu không, người thường đi vào nơi này đều sẽ nơm nớp lo sợ, huống chi một người mắc chứng sợ bóng tối như anh.

Lối rẽ của Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trừng đều đi dẫn tới điện thờ phụ, hai bên hành lang là những bức tranh lớn do các họa sĩ cung đình vẽ, miêu tả công lao của Hoàng đế Vạn Lịch. Điểm cuối của hành lang dài chính là điện thờ phụ trái và điện thờ phụ phải.

Thông thường, ở điện thờ phụ sẽ bày những vật dụng được tuẫn táng. Ví dụ như điện thờ phụ mà Thượng Quân Trừng phát hiện ra lúc này chính là ba hàng cẩm thạch dài, bày hai mươi mốt chiếc rương, bên trong rương là những đồ dùng bằng vàng, bạc, để Hoàng đế Vạn Lịch hưởng thụ khi xuống cõi âm. Tuy nhiên, toàn bộ những món đồ đó đã được đưa đi trưng bày tại nơi khác, chỉ còn lại hai mươi mốt chiếc rương gỗ lim mô phỏng.

Thế nhưng, bên điện thờ mà Diệp Phi Vũ đi tới lại là một khoảng không trống trải, không có bất cứ thứ gì ngoài một chiếc giường đá để đặt quan tài.

Diệp Phi Vũ nhìn quanh một vòng, gian phòng này rất lớn, sự trống rỗng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Trên thềm đá có một tấm biển dựng đứng, trên đó là những dòng chữ bằng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh để giới thiệu.

Diệp Phi Vũ chần chừ một lúc. Nếu ở đây không có Từ Nam Phương thì anh phải quay ra đi chỗ khác tìm.

Nhưng đúng lúc anh quay đầu định đi thì có âm thanh khe khẽ chợt vang lên phá vỡ không gian im lặng. Diệp Phi Vũ quay đầu lại, trông thấy Từ Nam Phương với mái tóc rối mù, lẳng lặng đứng sau mình.

https://thuviensach.vn

Những âm thanh khe khẽ kia chính là do quần áo của cô ma sát mà sinh ra. Mái tóc đen nhánh của cô bị gió thổi nhẹ nhàng bay, ánh mắt sắc bén của cô thoạt nhìn tựa như quái vật giữa màn đêm, khiến Diệp Phi Vũ giật nảy mình.

Anh nhìn về phía sau cô, không hề có cánh cửa nào, anh không biết cô từ đâu đi ra.

"Anh đã đến rồi!" Giọng nói của cô không giấu được vẻ vui mừng.

"Cô rất quen thuộc địa hình nơi này à?" Diệp Phi Vũ dường như không nhận ra sự mừng rỡ của Từ Nam Phương, câu đầu tiên anh ta nói với cô có phần lạnh lùng.

Diệp Phi Vũ quả thực rất lãnh đạm, anh nghĩ Từ Nam Phương có thể đột nhiên biến mất, không cần đi bằng lối cửa chính mà vẫn vào được địa cung, như vậy, cô có lẽ là người đầu tiên hiểu rõ về nơi đây ở thời đại này.

Thực tế, lúc thấy đèn điện trong này được bật sáng, Từ Nam Phương đã đoán ra được có người vào. Nhưng cô không xác định được người vào là kẻ mặc áo gió đen kia, hay là Diệp Phi Vũ, là kẻ muốn giết mình, hay người tới cứu mình.

Thế nên mãi tới khi Diệp Phi Vũ xuất hiện trong tầm mắt, cô mới bước ra từ con đường bí mật. Trốn chạy một lúc lâu, hiện tại nhìn thấy bạn mình, dù chỉ là bạn tạm thời, nhưng cũng giúp tâm trạng cô tốt lên nhiều. Thế nhưng, niềm vui từ đáy lòng này nhất thời bị thanh âm hờ hững của Diệp Phi Vũ quét sạch.

Từ Nam Phương thầm cười nhạo mình, bây giờ là lúc nào rồi mà cô còn có thứ suy nghĩ ngây thơ như thiếu nữ ấy? Trông thấy Diệp Phi Vũ, cô thật sự đã cho rằng quân cứu trợ của mình tới, nhưng thứ mà anh ta quan tâm chỉ là sự hợp tác giữa hai người. Cô được cứu, thực chất chỉ là thoát khỏi tay kẻ mặc áo gió đen, chẳng qua chỉ là "tránh vỏ dưa, lại gặp vỏ dừa".

https://thuviensach.vn

"Bây giờ anh mới đến, nếu tôi không hiểu rõ nơi này thì có lẽ đã bị người khác giết rồi. Lúc ấy anh có muốn lợi dụng tôi cũng không còn cơ hội nữa." Từ Nam Phương lấy lại tinh thần, bình tĩnh nhìn Diệp Phi Vũ. Kẻ áo đen kia muốn giết cô vì Thượng Quân Trừng, vậy thì cô cũng chỉ còn biết cầu cứu Diệp Phi Vũ mà thôi.

Diệp Phi Vũ hoàn toàn làm như không nghe thấy yêu cầu của Từ Nam Phương, mà thẳng thừng giải thích vế đầu trong câu nói của cô: "Thượng Quân Trừng tìm người tới giúp, tôi có muốn cứu cô cũng không đủ bản lĩnh." Anh liếc mắt nhìn về phía đầu hành lang tối như mực, "Cậu ta bỏ cô lại đây, chắc chắn đã hối hận muốn chết! Hiện giờ không biết đã lo lắng đến mức nào rồi."

Từ Nam Phương cười khẩy: "Sao? Anh muốn tôi rung động với anh ta đến vậy sao? Đối với anh mà nói, đây chưa chắc là là chuyện tốt?" Cô chớp mắt, lật tẩy động cơ của Diệp Phi Vũ.

Nhưng cô cũng không hiểu vì sao khi biết Thượng Quân Trừng đang cuống quýt đi tìm mình, lại có cảm giác khó tả như vậy.

Diệp Phi Vũ thản nhiên cười: "Cậu ấy ở bên kia, chúng ta qua đó đi."

Điện thờ bên phải còn thông với mấy gian phòng nữa, Thượng Quân Trừng không thấy Từ Nam Phương ở đó, nhất định sẽ đi nơi khác tìm kiếm.

Nhưng Từ Nam Phương lại không có ý định rời đi. Khuôn mặt cô vẫn quay về phía chiếc giường đá cao ráo trống trơn kia, xung quanh được quấn mấy sợi xích sắt.

"Biết đây là gì không?"

Diệp Phi Vũ quay đầu lại nhìn cô, thấy sắc mặt cô cực kỳ khó coi. Trong lòng anh dự cảm được điều gì, đang định nhìn lại tấm bảng giới thiệu kia nhưng còn chưa kịp đi tới thì Từ Nam Phương đã chỉ tay về bức tường đá

https://thuviensach.vn

phía sau chiếc giường quan tài kia. Thanh âm của cô giống như đến từ bên ngoài bức tường đá đó, xuyên qua độ dày hơn mười xen-ti-mét, xuyên qua khoảng thời gian ba, bốn trăm năm: "Ở đây vốn dĩ còn có một cỗ quan tài, mà người nằm trong đó là tôi."

Lúc cô nói ra những lời này, Diệp Phi Vũ chợt đổ mồ hôi lạnh, cảm giác giống như đang nghe một câu chuyện ma. Thế nhưng trên mặt anh không hề gợn một chút sợ hãi nào, anh nhìn Từ Nam Phương, cái nhìn như muốn hỏi: "Rốt cuộc cô là ai?"

Từ Nam Phương đăm chiêu nhìn về cuối hành lang, chuyện cũ dần cuộn sóng trong lòng. Có lẽ lúc này, cô chỉ có thể nói hết với Diệp Phi Vũ - người duy nhất thấu hiểu và tin câu chuyện của cô, cho dù cô đã coi anh ta là một cái cây không có tình cảm.

"Vốn dĩ chính ở chỗ này, từng có một cô gái đưa vị phu quân già nua của mình tới đây để xem xét lăng tẩm của ông ta. Cô gái ấy đã thề non hẹn biển, rằng sẽ ở bên cạnh trượng phu của mình suốt quãng đời còn lại, đến khi xuống đất cũng sẽ ở bên cạnh ông ta. Lúc ấy, vị phu quân già nua của cô gái cũng đồng ý, nói sau này cô qua đời, nhất định sẽ an táng cô tại đây."

Sắc mặt Từ Nam Phương tái nhợt như màu tuyết, chẳng khác nào người vừa mới sống dậy từ cõi chết: "Tôi, chính là cô gái đó."

Cô nói tới đây, ánh mắt liền phóng tới Diệp Phi Vũ, tia lạnh lẽo trong mắt đủ khiến trái tim người khác bị đóng băng.

"Cô... cô là Hoàng hậu của Vạn Lịch?" Dù đã lờ mờ đoán ra Từ Nam Phương là người trong hậu cung, nhưng khi nghe chính miệng cô thừa nhận, Diệp Phi Vũ hoàn toàn không kịp quen. Thực ra, anh từng nghĩ tới thân phận thật sự của Từ Nam Phương, nhưng thứ nhất, có khả năng cô lấy tên giả, thứ hai, cái tên Từ Nam Phương không xuất hiện trong bất cứ sách lịch sử nào, hơn nữa anh cũng không biết chính xác niên đại mà cô sinh

https://thuviensach.vn

sống, cơ bản không thể tra cứu được cái gì. Bởi vậy, anh chỉ có thể phỏng đoán về người phụ nữ này. Không ngờ hôm nay, chính tại nơi này, thân phận thật sự của cô đã hoàn toàn lộ rõ.

Từ Nam Phương lắc đầu: "Không, tôi không phải Hoàng hậu. Tôi chỉ là một phi tần. Vào cung mười năm, tôi bắt đầu từ thân phận một cung nữ hèn mọn, từng bước từng bước leo cao, nhưng cuối cùng chỉ có thể làm một phi tần, được sủng ái, nhưng không có quyền lực. Thế nên, tôi không có tư cách được mai táng trong lăng tẩm, không có tư cách được hợp táng cùng Hoàng đế." Cô cười khẽ, "Nhưng Hoàng thượng vẫn giữ đúng lời hứa với tôi, thậm chí còn chuẩn bị sẵn giường quan tài ở đây, đợi khi tôi chết sẽ được mai táng bên cạnh ông ta, mãi mãi không lìa xa."

Nói tới đây, khẩu khí của cô bình thản đến ghê người, nhưng bên trong lại ẩn chứa nỗi xót xa như "chim quyên đổ máu": "Chính giữa hậu điện là vị Hoàng đế thứ mười ba của Đại Minh, hay còn gọi là Hoàng đế Vạn Lịch. Bên cạnh ông ta là hai vị Hoàng hậu, còn tôi, chỉ là một vật bồi táng, giống như những món đồ cổ bằng vàng bạc kia, là món đồ chơi của ông ta. Món đồ chơi của ông lão sáu mươi tuổi."

Những lời này của Từ Nam Phương ở thời cổ đại nhất định sẽ bị coi là bất kính, nhưng tất cả đều là suy nghĩ lặp đi lặp lại trong đầu cô rất nhiều lần, thế nên bây giờ nói ra mới bình thản như vậy, bình thản tựa như đang kể chuyện người khác.

Những điều cô vừa nói hoàn toàn giống với bản ghi chép khắc sau quan sàng và phần giới thiệu ở chính đường hậu điện.

Diệp Phi Vũ lắng nghe Từ Nam Phương nói, cảm nhận câu chuyện của cô, người vợ của một lão già sáu mươi tuổi. Mười năm trong cung, từ một cô bé mười tuổi hồn nhiên, ngây thơ đến khi trở thành một thiếu nữ hai mươi như hoa như ngọc. Quãng thời gian tươi đẹp nhất của một người con

https://thuviensach.vn

gái đã phải dâng hiến cho một ông chồng già nua? Mỗi ngày cô còn phải gồng mình lên chống trọi với những âm mưu, lừa gạt...

Diệp Phi Vũ bất giác đưa tay lên, hướng về phía Từ Nam Phương, mới đến lưng chừng, anh lại lặng lẽ rụt về. Anh cúi mặt, nghiêng đầu đi chỗ khác, nhưng trong lòng vẫn từ từ thẩm thấu nỗi đau khổ của Từ Nam Phương.

"Vậy vì sao cô còn muốn trở về đó..." Lúc Diệp Phi Vũ ngẩng đầu lên, trong mắt anh tràn ngập một niềm khát khao, anh muốn cô ở lại.

Đôi mắt Từ Nam Phương trống rỗng vô hồn: "Tôi phải bảo vệ một người, thế nên tôi nhất định phải về!"

Cô vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền đến. Diệp Phi Vũ đang muốn hỏi gì đó cũng phải quay đầu lại, cùng Từ Nam Phương nhìn về phía cuối hành lang. Thượng Quân Trừng đột ngột lao ra từ bóng tối, Từ Nam Phương còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy hai tay mình ấm áp, cả người cô bị Thượng Quân Trừng ôm gọn vào lòng.

Từ Nam Phương ngây người đứng tại chỗ. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh, nghe được nhịp hô hấp của anh, tiếng thở dồn dập lẫn trong câu nói chất đầy tâm trạng: "Làm tôi sợ muốn chết! Tưởng cô làm mồi cho bọn khốn kia rồi."

Giọng của Thượng Quân Trừng vang lớn, cất lên cao vút, nhưng khi vào lỗ tai Từ Nam Phương, cô lại cảm thấy ngọt ngào dễ chịu, sự ấm áp và dịu dàng ấy khiến những giọt nước mắt của cô trào ra.

Diệp Phi Vũ và Jim há hốc miệng đứng bên cạnh. Jim rất muốn nhắc nhở Thượng Quân Trừng giữ gìn hình tượng, ở đây còn có camera theo dõi, sẽ có ảnh hưởng không tốt với Quân Trừng. Nhưng vì sợ Thượng Quân Trừng ghét bỏ nên Jim chỉ có thể hắng giọng ho khan vài tiếng.

https://thuviensach.vn

Nghe được tiếng ho khan của Jim, Thượng Quân Trừng dường như tỉnh táo lại. Anh lập tức đẩy Từ Nam Phương ra, còn khoa trương phủi phủi quần áo của mình, giống như đang rũ sạch mùi vị sau khi tiếp xúc với Từ Nam Phương.

Cho dù đang nhíu mày, nhưng Thượng Quân Trừng cũng không thể che giấu đi sự vui mừng trên mặt. Từ Nam Phương cúi đầu, không muốn dùng đôi mắt ươn ướt của mình nhìn Thượng Quân Trừng.

Nếu không phải cô đang ở địa cung Định Lăng, nếu người đầu tiên tìm được cô không phải Diệp Phi Vũ mà là Thượng Quân Trừng, nếu Thượng Quân Trừng có thể thấu hiểu được nỗi lòng cô, nếu...

Những chữ "nếu" liên tiếp hiện lên trong đầu Từ Nam Phương, chỉ có điều, cô không dám tưởng tượng, nếu tất cả những cái "nếu" ấy trở thành sự thật, thì những giọt nước mắt cô gắng kìm nén liệu có lập tức xối xả chảy ra hay không, không biết quyết tâm quay về của cô có còn hay không...

"Cô đúng là đầy bản lĩnh! Dám trốn tận đây, nếu tổ chức cuộc thi trốn tìm toàn cầu, chắc chắn cô sẽ được giải nhất!"

Sau khi đẩy Từ Nam Phương ra, Thượng Quân Trừng không kìm được tức giận với chính mình vì vô cớ ôm lấy cô, thế nên lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, nói những lời châm chọc.

Từ Nam Phương không trả lời, hành độrg của Thượng Quân Trừng cũng không thật sự thể hiện điều gì, như vậy lại khiến cô thoải mái hơn.

"Cô tới đây định làm gì? Trộm mộ chắc? Giờ người sống không dễ lừa nên chuyển sang lừa người chết hả?"

Mỗi khi Từ Nam Phương không chịu đối đáp, Thượng Quân Trừng y như rằng sẽ tìm những lời lẽ gay gắt để kích động cô, buộc cô phải tranh cãi với mình.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương lắc đầu, đáp lại: "Cảm ơn anh đã đến tìm tôi."

"Cô đừng có tưởng rằng ai cũng thích cô!" Thượng Quân Trừng lập tức phủ nhận. Làm sao anh có thể thừa nhận mình quan tâm tới Từ Nam Phương? Anh chỉ tay vào Diệp Phi Vũ, nói: "Là Phi Vũ tốt bụng, nói sợ cô bị sói ăn thịt, bị oan hồn lấy mạng. Tôi chỉ làm người tốt mà thôi. Người như cô, tôi thèm vào quan tâm! Xem cô bị oan hồn cuốn lấy còn dám ra ngoài hại người khác hay không!" Thượng Quân Trừng càng nói càng độc mồm độc miệng, nhưng những lời này vào tai Từ Nam Phương lại khiến cô không kìm được tủm tỉm cười.

Diệp Phi Vũ không lên tiếng, anh chỉ chăm chú quan sát Từ Nam Phương. Nỗi lòng của Thượng Quân Trừng như thế nào, anh hiểu rất rõ. Còn Từ Nam Phương, có lẽ lúc này anh cũng đã nhìn ra.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Mạo Hiểm Tính Mạng

Mấy nhân viên trực ca vẫn đứng chờ trong hậu điện, người quản lý đang ôm bộ đàm liên hệ với phòng giám sát, muốn tìm thêm người đến hỗ trợ.

"Lạ thật, sao lại không liên lạc được?" Người nọ thử liên lạc mấy lần mà không được, anh ta vò đầu, chuyện này có vẻ không bình thường. Anh ta đưa bộ đàm cho người khác, để họ thay đổi vị trí thử xem sao, nhưng cũng không có tín hiệu.

"Sao ở đây tín hiệu lại kém thế?" Nhân viên công tác bắt đầu cảm thấy bồn chồn, "Mấy ngày nay không mưa, hơn nữa, trước giờ tín hiệu vẫn ổn..."

"Quản lý, hình như đi động cũng không có tín hiệu..." Anh nhân viên trẻ tuổi kia thốt lên những tin tức kinh khủng trong những lúc quan trọng nhất.

Nghe anh ta nói vậy, những người khác cũng lấy di động của mình ra.

"Cậu dùng mạng Liên Thông, tín hiệu kém là đúng rồi, không phải... mạng di động của tôi cũng không được..."

Khi phát hiện ra sự việc kỳ lạ này, trên mặt ai nấy cũng hiện rõ vẻ lo lắng. Một người trong số họ chợt nghĩ tới cái gì, vội giơ tay ấn vào nút cảm ứng hồng ngoại, anh ta đứng đó liên tục lắc lư, nhưng lại không nghe thấy còi báo động vang lên...

"Chết rồi!" Khi họ ý thức được vấn đề thì đã muộn. Tất cả đều cảm thấy đầu óc quay cuồng, chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì toàn thân đã

https://thuviensach.vn

mềm nhũn, đôi mắt đen kịt, bất tri bất giác ngã gục xuống, chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen thoáng qua...

***

"Danny, tìm được rồi thì mau chóng quay về thôi!" Jim đã sắp mất hết kiên nhẫn ở nơi âm khí tràn đầy này, nửa đêm nửa hôm trông thấy nhiều quan tài như vậy thật sự là không may mắn và đáng sợ.

"Họ còn ở bên ngoài chờ chúng ta đấy." Jim dè dặt thúc giục. Nhưng khi anh ta vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười từ đầu hành lang bên kia truyền tới. Tiếng cười ấy khiến Từ Nam Phương rùng mình, đành phải nấp sau lưng Thượng Quân Trừng. Cô nhận ra giọng cười này.

Cốc mò cò xơi, hắn ta không ngu đến mức vội vã bỏ đi như vậy.

"Bạch... Bạch Thanh Dật!" Trông thấy người kia, Jim không nhịn được hét to. Xem ra, vưa rồi anh ta xuất hiện trong camera theo dõi đúng là có liên quan tới Từ Nam Phương.

"Là anh!?" Thượng Quân Trừng cau mày. Đối với người đàn ông này, anh không biết đối phó ra sao.

Bạch Thanh Dật tháo kính râm. Lần đầu tiên Từ Nam Phương trông thấy rõ khuôn mặt anh ta, không rõ là vì anh ta mặc bộ đồ đen, hay là dưới địa cung âm khí quá nặng, Bạch Thanh Dật tạo cho người ta có cảm giác anh ta chính là sứ giả địa ngục. Đôi mắt sâu thẳm âm u của anh ta giống như sinh ra ở nơi địa cung này. Anh ta híp hai mắt lại, nhìn thẳng Từ Nam Phương, giống như có thể đóng đinh người khác treo trên tường.

Từ Nam Phương nghiền ngẫm cái tên này. Bạch Thanh Dật, mấy chữ vốn trong trẻo, đặt lên người đàn ông này lại khiến người ta nghe thấy liền lạnh run người, ý nghĩa đều bị thay đổi hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Bạch Thanh Dật hơi cúi người gật đầu với Thượng Quân Trừng: "Chào thiếu gia!"

Mấy tên thuộc hạ của anh ta đã lần lượt đi vào, đứng hai bên anh ta.

"Các anh...?" Lần này Jim không hề gọi điện cho Bạch Thanh Dật tới, thế nên sự xuất hiện của đám người kia khiến cho tất cả mọi người đều không có cảm tình.

Bạch Thanh Dật không trả lời câu hỏi của Jim, mà cười với Từ Nam Phương: "Ai nói tôi không có bản lĩnh giết được cô? Cho dù cô có thể trốn vào tận đây, tôi cũng có cách vào được." Bạch Thanh Dật không hề sợ hãi, khẩu khí đã chứng tỏ mình là người chiếm ưu thế. Cái cách anh ta nhìn Từ Nam Phương hệt như nhìn một con kiến bị rơi vào nước, anh ta muốn ra tay với cô chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Trong khi Thượng Quân Trừng vẫn còn mù mờ không hiểu gì, Diệp Phi Vũ đã nhanh chóng có phản ứng: "Anh muốn giết cô ấy?" Dù là câu hỏi, nhưng điều này lại có tác dụng thức tỉnh Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng nhìn Bạch Thanh Dật, thấy trên mặt hắn ta không để lộ bất cứ biểu hiện gì, giống như ngầm thừa nhận.

"Vì sao?" Mặc dù Thượng Quân Trừng nhận định Từ Nam Phương không phải một cô gái tốt, trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là một kẻ lừa đảo ngốc nghếch, cổ hủ, cái gì cũng không biết, vì vài đồng tiền mà bán đứng bản thân, thế nhưng cô lại khiến cho Bạch Thanh Dật phải điều động lực lượng tới lấy mạng, Thượng Quân Trừng thật sự cảm thấy khó hiểu. Dựa vào thực lực của Bạch Thanh Dật, đối phó với một Từ Nam Phương nhỏ bé chỉ cần sai vài tên thuộc hạ tới là đã có thể dễ dàng dọn dẹp xong.

Thượng Quân Trừng dù không nắm rõ thông tin về nhóm người này, nhưng sự chênh lệch về thực lực và hoàn cảnh giữa Bạch Thanh Dật và Từ Nam Phương, kẻ ngốc cũng dễ dàng nhận ra.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng bỗng dưng nghĩ đến việc Bạch Thanh Dật và Từ Nam Phương cùng xuất hiện trong camera theo dõi, hóa ra người đàn ông này tới đây là để lấy mạng cô, hóa ra cô chạy vào lăng mộ chẳng qua là vì muốn trốn hắn ta, nhưng không ngờ vẫn bị bại lộ.

Bạch Thanh Dật cười nói với Thượng Quân Trừng: "Trừng thiếu gia tốt nhất không nên biết nguyên cớ, chuyện này không liên quan đến cậu." Vừa nói, anh ta vừa ra hiệu cho thuộc hạ tiến lên lôi Từ Nam Phương ra.

"Chờ đã!" Thấy mấy tên áo đen đã bước lên, Thượng Quân Trừng lại nổi máu anh hùng, đứng chắn trước mặt Từ Nam Phương, dang hai tay ra che chở cho cô. Hành động của anh lúc này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, Jim đứng bên cạnh một mực lau mồ hôi, cảm thấy rồi mình sẽ lại phải đứng ra thay Thượng Quân Trừng giải quyết hậu quả lần này.

"Các người vì sao muốn mang cô ấy đi? Mau cho tôi một lý do! Trung Quốc là xã hội pháp trị, các người không thể làm xằng bậy được!" Thượng Quân Trừng oai phong nói, nhưng những điều này đối với Bạch Thanh Dật thật nực cười.

"Lúc Trừng thiếu gia bị người ta đánh, sao không thấy nói những lời này?" Bạch Thanh Dật cười khẩy, phớt lờ Thượng Quân Trừng, tiếp tục ra lệnh cho thuộc hạ.

"Không ai được tới! Nếu không, tôi sẽ không khách khí với anh!" Thượng Quân Trừng đã được lĩnh giáo sự độc ác của đám người này, lúc Từ Nam Phương vô thức lùi lại phía sau lưng anh, đầu óc anh đã nóng như lửa đốt, liều lĩnh lên tiếng.

Những tên thuộc hạ kia đương nhiên biết Bạch Thanh Dật nhượng bộ Thượng Quân Trừng một chút, vì thế khi thấy Thượng Quân Trừng đứng chắn trước Từ Nam Phương, bọn họ cũng chần chừ, liếc nhìn Bạch Thanh Dật để xin chỉ thị.

https://thuviensach.vn

Bạch Thanh Dật móc một điếu thuốc trong túi áo gió ra, bàn tay đeo găng thò vào trong túi áo lấy bật lửa. Chiếc bật lửa màu đỏ sẫm lóe lên một cái, phun ra ngọn lửa như tia máu tươi. Anh ta châm điếu thuốc, đặt lên miệng, thong thả phun ra hai làn khói.

"Trừng thiếu gia, tôi đã nói là không liên quan tới chuyện của cậu! Như vậy đã là khách khí với cậu lắm rồi! Thực ra, cậu có muốn xen vào cũng không được!" Bạch Thanh Dật nói không nể nang.

"Tôi nói với cậu thế này nhé! Bạch Thanh Dật tôi muốn lấy mạng người, nếu không phải là báo ân báo oán thì là vì tiền! Cái mạng của cô gái này đã bị tôi nhắm trúng rồi! Trừng thiếu gia tốt nhất bớt nhiều chuyện đi!" Bạch Thanh Dật tiếp tục hút một hơi thuốc, làm như không biết thân phận của Thượng Quân Trừng.

Lần này, Jim cực kỳ luống cuống, anh ta muốn cầu xin giúp Từ Nam Phương nhưng nghĩ tới sự tàn bạo và thế lực hùng hậu của Bạch Thanh Dật, lại cảm thấy có nói cũng chỉ vô ích. Gia thế của Thượng Quân Trừng tuy mạnh, nhưng có câu, nước xa không cứu được lửa gần, hiện tại Bạch Thanh Dật nhất định đòi mạng của Từ Nam Phương, Jim có muốn gọi cứu viện của Thượng Quân Trừng đến, e rằng cũng không kịp nữa. Huống hồ, thứ Bạch Thanh Dật muốn không phải là mạng của Thượng Quân Trừng, mà là mạng của một cô gái tầm thường, cho dù Jim có thật sự gọi bố mẹ của Thượng Quân Trừng tới đây thì chưa chắc họ đã ra tay cứu.

"Anh không được làm càn! Tất cả các ngõ ngách trong bảo tàng này đều được giám sát. Phòng giám sát nhận thấy chuyện không ổn nhất định sẽ báo cảnh sát. Anh ra khỏi cửa hãy nghĩ xem nên khai báo thế nào đi!" Diệp Phi Vũ muốn nhắc tới những chiếc camera được lắp đặt ở đây, sự phân tích lý trí của anh cũng nhận được sự tán thành của Thượng Quân Trừng.

Nhưng Bạch Thanh Dật không hề sợ hãi với "lời nhắc nhở" của Diệp Phi Vũ, hoặc là, anh ta căn bản không có gì phải lo lắng: "Anh cho rằng tôi ngu

https://thuviensach.vn

đến mức cứ xông vào đây như vậy sao? Nói cho các anh biết, các anh quá coi thường chúng tôi rồi. Mọi tín hiệu liên lạc trong này đều đã bị chúng tôi cắt đứt, bộ thiết bị này của tôi chính là để đối phó với căn cứ quân sự. Bảo tàng thì sao nào, chẳng qua người ta chỉ khuếch đại lên! Hiện giờ hình ảnh trong phòng giám sát đã bị thay đổi, chẳng ai biết trong này xảy ra chuyện gì hết." Bạch Thanh Dật mặt không biểu tình, nhưng giọng nói không giấu được sự đắc ý, "Hơn nữa, thật sự muốn dọa dẫm ta? Cảnh sát với công an là cái thá gì?"

Nói tới đây, Bạch Thanh Dật nhìn về phía Jim. Anh ta thấy Jim đang run rẩy sợ hãi, dường như những lời vừa rồi là Bạch Thanh Dật nói cho Jim nghe. Không hiểu sao Jim tự dưng nhớ tới bộ dạng giết người không chớp mắt của hắn ta, vẻ mặt hắn ta lúc ấy thật chẳng khác gì hiện tại.

"Anh có bản lĩnh gì là chuyện của anh! Nhưng muốn giết cô ấy thì phải hỏi tôi trước!" Sự kiên định của Thượng Quân Trừng khiến đáy lòng Từ Nam Phương xót xa. Dường như tất cả những trách móc của anh đều chỉ là vì tức giận bộc phát, một khi cô gặp nguy hiểm, anh sẽ quên hết sự lừa dối của cô và sự bất mãn của bản thân để chạy tới trước mặt che chở cô. Những điều Thượng Quân Trừng nói đúng là rất ngây thơ, rất bạo gan, nhưng chính điều đó lại càng khiến người ta lo lắng, càng khiến người ta không nỡ và trân trọng.

Bạch Thanh Dật cười nhạt: "Trừng thiếu gia không sợ hãi đúng là chuyện tốt, nhưng nhiều khi cần phải biết lượng sức mình mới được. Cậu muốn cứu cô ta ư? Sợ rằng cậu không có bản lĩnh ấy." Nói xong, trên tay Bạch Thanh Dật đã xuất hiện một khẩu súng, chĩa thẳng vào Từ Nam Phương.

"Súng kíp?" Từ Nam Phương cảm giác không chắc chắn khi nói ra. Cô chưa từng trông thấy súng lục, nhưng Đại Minh đã có rất nhiều súng kíp được sử dụng, Từ Nam Phương không hề xa lạ.

https://thuviensach.vn

Những người khác không thể bình thản được như Từ Nam Phương. Jim lúc này đã tái nhợt mặt, đầu gối thậm chí hơi khuỵu xuống, cơ thể mất thăng bằng, anh ta muốn giơ tay lên ngăn cản, khua khua bên cạnh: "Có chuyện gì từ từ nói..." Giọng nói của anh ta run rẩy. Súng thật súng giả gì bọn họ đều đã từng được thấy, Jim sợ là vì còn phải xem súng nằm trong tay ai.

Bạch Thanh Dật chỉ vào Từ Nam Phương, nụ cười càng nham hiểm: "Cô muốn trốn sau lưng người khác à? Cô luôn miệng nói đến sinh tử, chẳng lẽ chính cô cũng sợ chết." Bạch Thanh Dật dường như không muốn mạng Từ Nam Phương, mà chỉ muốn vạch trần tâm tư của cô, đồng thời cho cô biết mùi vị.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn Bạch Thanh Dật đi tới, cô phỏng đoán lý do Bạch Thanh Dật đến đây, nếu anh ta thật sự muốn giết cô thì không biết đã có bao nhiêu cơ hội rồi. Hiện tại chĩa súng vào cô hoặc là chỉ có đe dọa và áp chế hoặc là muốn đem việc này ra để trao đổi thứ khác!

Cô không trốn sau lưng Thượng Quân Trừng nữa. Bạch Thanh Dật nói rất đúng, nếu anh ta thật sự muốn giết cô, Thượng Quân Trừng căn bản không thể cứu được. Huống hồ, Bạch Thanh Dật tới đây vốn không phải để lấy mạng cô.

Từ Nam Phương đi ra, đối đầu với ánh mắt của Bạch Thanh Dật: "Tôi chưa bao giờ nói tôi không sợ chết, nếu không sợ chết thì tôi đã chẳng phải trốn vào đây. Nhưng tôi vẫn nói như cũ, đến chỗ này, anh chưa chắc đã giết được tôi."

Lời của cô chắc như đinh đóng cột, không ai dám ngờ vực, chỉ có Thượng Quân Trừng là nóng nảy: "Cô giả bộ mạnh mẽ cái quái gì! Cút ra đằng sau!" Anh túm lấy cánh tay Từ Nam Phương, kéo cô lại sau lưng mình.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương lảo đảo, suýt nữa ngã nhào xuống. Nhìn đôi mắt Thượng Quân Trừng, trong lòng cô cuộn sóng mãnh liệt.

Anh vẫn đứng chắn trước mặt cô, trừng mắt nhìn Bạch Thanh Dật: "Được, nổ súng đi! Để tôi xem kỹ thuật bắn của anh có chuẩn không!"

Lời này của Thượng Quân Trừng chẳng khác nào đang khiêu khích đối phương, Jim nghe mà sợ chết khiếp, vội vàng lên tiếng nói đỡ: "Ấy ấy, anh Bạch, các anh có tư thù gì, có thể tìm cơ hội khác giải quyết được mà. Bây giờ ra tay, ngộ nhỡ làm Danny bị thương thì anh với nhà họ Hạ cũng..." Jim dè dặt nhắc nhở Bạch Thanh Dật món nợ ân tình với nhị lão gia. Bất luận thế nào, thân thế của Thượng Quân Trừng cũng không thể xem nhẹ, Bạch Thanh Dật không sợ Thượng Quân Trừng, nhưng tuyệt đối sẽ sợ thế lực nhà họ Hạ.

Bạch Thanh Dật đảo mắt nhìn mọi người một lượt, trả lời câu hỏi của Jim: "Chính vì món nợ ân tình với nhị lão gia mà tôi mới ra tay!" Anh ta vừa dứt lời, ngón tay móc vào cò súng.

Ánh mắt Thượng Quân Trừng chăm chăm nhìn về cổ tay Bạch Thanh Dật, không hề nhúc nhích. Khi thấy ngón tay hắn ta khẽ động, anh đã lập tức đẩy Từ Nam Phương xuống đất, nằm đè lên người cô, hai tay ôm lấy đầu cô.

Từ Nam Phương vô cùng kinh ngạc, hành động bất thình lình của Thượng Quân Trừng khiến cô hoảng hốt. Cô vừa ngã nhào xuống đất, còn chưa kịp cảm nhận cơn đau, chưa kịp cảm nhận trọng lượng cơ thể Thượng Quân Trừng đè lên thì đã nghe thấy một tiếng nổ bên tai. Toàn bộ địa cung dường như rung chuyển, những âm thanh vọng lại chồng chéo lên nhau càng thêm rõ rệt.

Từ Nam Phương muốn bịt tai lại nhưng hai tay cô lúc này đã bị Thượng Quân Trừng đè xuống, chỉ cảm nhận được cơn đau buốt ở tai và gạch đá vỡ

https://thuviensach.vn

vụn rơi xuống trước mắt, cô ho khan, bây giờ mới hiểu Thượng Quân Trừng đột ngột bổ nhào về phía mình để làm gì.

Sau khi âm thanh kia kết thúc, Thượng Quân Trừng mới ngẩng đầu lên, hai tay anh vẫn đang bịt tai Từ Nam Phương. Anh cuống quýt hỏi: "Cô có sao không?"

Giọng nói thân thiết và đôi mắt long lanh nước của anh khiến Từ Nam Phương thoáng ngẩn người.

Đây là đôi mắt đẹp nhất cô từng trông thấy, đôi mắt ấy dường như có sức mạnh thu hút năng lượng, khiến người ta nhất thời mềm nhũn toàn thân. Lúc này, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy ánh mắt của anh tuyệt đẹp, không thể nào rời mắt đi được.

"Cô làm sao rồi?" Không thấy cô trả lời, Thượng Quân Trừng dùng tay lay lay đầu cô. Bấy giờ Từ Nam Phương mới định thần lại, nhịp tim đang bình thường bỗng trở nên dồn dập như tiếng chân con nai chạy điên cuồng, khuôn mặt thoáng cái nóng ran, đỏ ửng.

"Sao anh có thể tùy tiện nổ súng như thế? Có bản lĩnh thì giết sạch chúng tôi đi!" Diệp Phi Vũ phẫn nộ tới cực điểm, cuống quýt nâng Thượng Quân Trừng từ mặt đất dậy. Từ Nam Phương lúc này đã toàn thân vô lực, phải cần đến hai người đỡ mới có thể đứng thẳng người.

Săc mặt đỏ bừng của cô vẫn chưa dịu đi. Sau khi được Thượng Quân Trừng đỡ dậy, cô một mực cụp mi mắt, không dám nhìn anh, càng không mở miệng nói dù chỉ một chữ, thậm chí một câu "cảm ơn" cũng không có.

Mặc dù không nói được gì, nhưng khoảnh khắc ấy, trái tim cô tựa như bị một lưỡi dao sắc cứa một nhát thật sâu. Cô cảm nhận được nhịp tim dồn dập của mình, Thượng Quân Trừng đã cứu cô, thậm chí mạo hiểm cả tính mạng.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Xin Anh Hãy Buông Tay

Thượng Quân Trừng lại tỏ ra bực bội với sự im lặng của Từ Nam Phương, muốn trao đổi ánh mắt với cô nhưng cô chỉ chừa lại cho anh một khuôn mặt ửng đỏ. Bản thân anh cũng không biết vì sao lại đột nhiên quên cả mạng sống của mình để bảo vệ người con gái kia, anh còn đang đợi cô nói lời cảm ơn để phản bác và giải thích, cho dù việc làm này chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi. Thế nhưng, Từ Nam Phương thậm chí không cho anh cơ hội ấy, mà thẳng thừng giả câm giả điếc.

Thượng Quân Trừng đành ôm một bụng phẫn nộ của mình trút lên đầu Bạch Thanh Dật: "Được lắm! Nổ súng phải không? Chúng ta chết cùng nhau!"

Hai tròng mắt anh như muốn bắn ra ngoài, dáng vẻ sống chết không sợ.

Thế nhưng, Bạch Thanh Dật lại tháo găng tay, dùng nó để lau súng, rồi bỏ vào trong túi áo gió: "Được rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành."

Nghe anh ta nói vậy, Thượng Quân Trừng lại càng khó hiểu. Chợt nghĩ tới điều gì, anh quay đầu lại, trông thấy một viên đạn đâm sâu vào bức tường phía sau, cự ly hơn một mét.

Như vậy... Bạch Thanh Dật vừa rồi nổ súng chỉ là một động tác giả?! Cho dù anh không mau lẹ đẩy Từ Nam Phương xuống thì viên đạn ấy cũng sẽ không bay vào người cô? Bạch Thanh Dật vốn dĩ không hề có ý định giết Từ Nam Phương?

"Rốt cuộc anh có ý đồ gì?" Dù không biết nhiều về nội tình, nhưng Thượng Quân Trừng không phải một kẻ ngu ngốc, nhìn vết đạn, nghe khẩu

https://thuviensach.vn

khí của Bạch Thanh Dật, anh đã có thể phát hiện ra.

Bạch Thanh Dật mỉm cười nói: "Trừng thiếu gia bảo vệ cô ta như vậy, nếu tôi bắn hạ cô ta thì việc làm ăn của tôi chắc chắn sẽ thua lỗ! Viên đạn vừa rồi là tôi bắn, nhưng Trừng thiếu gia đã đứng ra cứu người, khiến tôi mất chuẩn, mọi người ở đây đều trông thấy." Vừa nói, anh ta vừa nhìn Từ Nam Phương, "Tôi muốn giết người dễ như trở bàn tay, có điều, tôi không muốn phải áy náy với đồng tiền. Mà cho dù tôi không thèm tiền đi nữa thì anh em thuộc hạ của tôi vẫn cần tiền."

Từ Nam Phương một mực im lặng. Những lời Bạch Thanh Dật nói tuy mập mờ nhưng hàm nghĩa đã lộ ra quá rõ rồi. Anh ta đổ tất cả trách nhiệm lên người Thượng Quân Trừng, như vậy, thực chất anh ta không hề có ý định giết cô, anh ta chĩa súng về phía cô chẳng qua là để dụ Thượng Quân Trừng đứng ra cứu cô. Làm vậy, anh ta vừa có thể dễ dàng báo cáo kết quả với nhị lão gia, vừa khiến Thượng Quân Trừng nợ anh ta một ân tình, một mũi tên trúng hai đích, quả nhiên là một vụ làm ăn chỉ lãi chứ không lỗ.

Những điều Bạch Thanh Dật vừa nói khiến Thượng Quân Trừng mông lung. Rõ ràng hắn ta cảnh cáo anh không được nhúng tay vào chuyện này, thậm chí còn ra vẻ sẽ không bỏ qua nếu anh gây khó dễ. Nhưng đến khi anh thật sự bất chấp tính mạng để lao vào bảo vệ Từ Nam Phương, Bạch Thanh Dật lại thực hiện một cú bắn hỏng, viên đạn bay về một nơi cách rất xa anh. Rõ ràng hắn ta đang cố ý gài bẫy, chứ làm gì có chuyện sau khi nổ súng còn đột nhiên bán cho mình một đạo lý ân tình?

Bạch Thanh Dật tặng cho Thượng Quân Trừng một nụ cười lịch sự, rồi quay đầu nói với Từ Nam Phương: "Hôm nay là Trừng thiếu gia bảo vệ cô, tôi bán cho cậu ấy một cái ân tình, không tính toán với cô. Nhưng mà đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, cũng đừng để tôi tìm thấy cô!" Nói xong, anh ta hiên ngang quay người, dẫn thuộc hạ rời khỏi đây, bóng dáng biến mất nơi cuối hành lang đen sẫm, không gian chỉ còn vọng lại tiếng

https://thuviensach.vn

bước chân xa dần, tựa như mỗi bước đi đều đang giẫm lên những viên đạn...

Đến khi Bạch Thanh Dật đã đi khuất, Từ Nam Phương vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ về những điều anh ta nói. Có phải Bạch Thanh Dật đang cảnh cáo cô không được một mình xuất hiện? Có phải anh ta sẽ còn tìm tới đòi mạng cô? Không phải! Tuyệt đối không phải! Từ Nam Phương rùng mình, anh ta nói những lời này không phải để cho cô nghe!

"Cô làm gì mà lại đắc tội với cái tên Bạch Thanh Dật đó?" Jim tức giận chất vấn Từ Nam Phương. Dù không có chuyện gì xảy ra, nhưng tình cảnh vừa rồi quả thực nguy hiểm, Jim lo lắng cho Thượng Quân Trừng mà không kìm được tức giận, kể cả biết rõ quan hệ giữa anh và Từ Nam Phương không bình thường.

"Tôi thấy chưa chắc đã là cô Từ đắc tội với anh ta." Diệp Phi Vũ vẫn giữ được sự bình tĩnh, thái độ giống như mình và Từ Nam Phương chỉ là những người qua đường gặp nhau một lần. "Vừa nãy Bạch Thanh Dật cũng nói rõ rồi, anh ta làm việc vì tiền, có lẽ cô Từ đắc tội với người khác, kẻ đó muốn mua mạng của cô qua tay Bạch Thanh Dật."

"Cô đắc tội với ai hả?" Thượng Quân Trừng hiển nhiên đồng tình với những điều Diệp Phi Vũ phân tích, nhưng khi nói chuyện vẫn cố tình tỏ ra ta đây, anh hừ lạnh một tiếng: "Chắc chắn đi lừa người, bây giờ người ta tìm đến cửa."

Từ Nam Phương không hé răng nửa lời, chỉ có Diệp Phi Vũ nói đỡ cho cô: "Người mà cô Từ đắc tội lại có thể sai khiến được Bạch Thanh Dật đích thân ra tay, chứng tỏ người này không phải đơn giản." Diệp Phi Vũ đứng trên góc nhìn của người xem mà phân tích rõ ràng, "Bạch Thanh Dật là trùm băng nhóm Chu Thiên, với thân phận đó, sợ rằng chẳng bao giờ anh ta phải đích thân ra tay. Hơn nữa, cô Từ lại chẳng có thân thế gì đặc biệt, nếu không phải Quân Trừng bảo vệ thì Bạch Thanh Dật đã có thể tùy tiện sai

https://thuviensach.vn

tay chân đến lấy mạng cô Từ rồi, đúng không? Đâu cần anh ta phải huy động nhân lực ồ ạt như vậy?"

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn Diệp Phi Vũ, chọc thẳng vào âm mưu của Diệp Phi Vũ. Anh ta nhất định đã đoán ra người sai Bạch Thanh Dật đến giết cô là nhị lão gia, nhưng Thượng Quân Trừng không biết điều này thế nên mới cố tình phân tích tỉ mỉ, làm như đang mải suy nghĩ, đang cố gắng tìm hiểu nguyên do, thực chất là gợi ý Thượng Quân Trừng đoán ra đáp án.

Quả nhiên, Thượng Quân Trừng cau mày nói: "Như vậy sao? Ai có thể khiến hắn ta đích thân xuống tay? Là ông già nhà tôi? Hay là còn ai khác?" Thượng Quân Trừng nhớ Jim từng nói Bạch Thanh Dật còn một mối nợ ân tình với nhị lão gia, lần trước hắn ta xuất hiện cứu anh, lẽ nào cũng là do bố anh sai khiến?

Thượng Quân Trừng hít sâu một hơi, Jim nhanh miệng nói theo: "Đúng thế, nhất định là Hạ tiên sinh có bản lĩnh này. Tôi nghe nói cũng chỉ có nhà họ Hạ mới sai khiến được Bạch Thanh Dật..." Nói tới đây, nhận ra mình lỡ lời, Jim vội chữa cháy, "Đương nhiên có thể còn có người khác mà chúng ta không biết."

Từ Nam Phương âm thầm quan sát Diệp Phi Vũ. Lúc này, trên mặt anh ta là vẻ mờ mịt khó hiểu: "Nhà họ Hạ á?" Anh ta nhìn Thượng Quân Trừng, bỗng dưng mỉm cười, "Đúng rồi, tớ nhớ cậu từng nói với tớ chuyện thân thế của cậu, ôi trí nhớ của tớ thật là tồi!" Diệp Phi Vũ gượng gạo cười, vờ như trước giờ mình là người vô tư, không biết chuyện gì.

Từ Nam Phương dửng dưng nhìn người đàn ông giả dối giống mình, thình lình lại bị Thượng Quân Trừng lay lay: "Này, bố tôi sao lại muốn giết cô?"

Hỏi xong, anh lại như tỉnh ngộ điều gì: "Tôi biết rồi. Là vì tôi?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Thượng Quân Trừng thoáng cái trắng bệch, anh tóm chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, quẳng xuống đất, hai tay chống thắt lưng, giống như bị cơn tức giận làm cho nghẹn: "Được lắm! Ông ta muốn tôi về đó làm con rối để điều khiển chứ gì? Nằm mơ đi! Tôi có chết cũng không để ông ta đạt được mục đích." Anh nghiến răng nghiến lợi nói.

Từ Nam Phương đương nhiên hiểu Thượng Quân Trừng đang ám chỉ cái gì. Anh hẳn là đã biết nguyên do nhị lão gia muốn sát hại Từ Nam Phương. Vụ tai tiếng do cô gây ra mặc dù không bị phơi bày, công chúng không biết chuyện, nhưng thực ra rất nhiều đài truyền hình và phóng viên đều đã biết, chỉ là họ giữ kín không nói ra, thậm chí ông chủ của công ty giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết còn gửi cho Thượng Quân Trừng xem những bài viết mà các tờ tạp chí chuẩn bị công bố. Sự việc ấy cỡ nào kinh khủng, cỡ nào ảnh hưởng tới hình ảnh của Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng không chịu nghe theo sự sắp xếp của nhị lão gia, bước vào con đường ca hát đã là đi ngược với ý muốn của bố mình, bây giờ lại gây ra tin đồn đáng xấu hổ như vậy, nhất định ấn tượng về anh trong lòng lão vương gia sẽ bị giảm đi đáng kể. Cho dù trên thực tế, giữa Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương không có gì, nhưng nhị lão gia cũng không cần quan tâm, chỉ bằng một cú điện thoại đã có thể giải quyết Từ Nam Phương dễ dàng.

Thượng Quân Trừng là người ngang ngạnh, ưa mềm, không bao giờ chịu khuất phục trước sức mạnh, về điểm này, anh và Hạ Giáng Tư rất giống nhau. Có lẽ người nhà họ Hạ đều có tính cách này. Thượng Quân Trừng không phải kẻ ngốc, chỉ cần một chút tin tức mà Diệp Phi Vũ "vô tình" tiết lộ, anh đã nhìn thấy mưu đồ của bố mình. Hiện giờ, biết bố mình sẵn sàng xuống tay giết người vì mục đích tìm người thừa kế gia sản, anh lại càng phẫn nộ, càng bất mãn.

Buộc anh về để cạnh tranh vị trí người thừa kế ư? Tốt nhất là nằm mơ đi!

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng kéo Từ Nam Phương chạy ra ngoài, Jim và Diệp Phi Vũ đi theo sau, thậm chí không còn nhớ đến đám nhân viên công tác đang ngất lịm nằm ở chính giữa hậu điện. Thượng Quân Trừng hùng hổ lôi Từ Nam Phương suốt dọc đường, bước chân vội vã, những âm thanh do quần áo ma sát vang lên tạo cảm giác ngột ngạt.

"Thôi đi, anh lôi tôi đi đâu?" Từ Nam Phương yên lặng nãy giờ, hiện tại thấy mình bị kéo tới gần xe của Jim mà không phải xe của Diệp Phi Vũ, chợt cảnh giác dừng chân, không chịu đi nữa.

Thượng Quân Trừng giận dữ nhìn cô: "Đứng lại làm gì? Không biết có người muốn giết cô à?" Đôi khi, anh cảm thấy giữa mình và Từ Nam Phương hình như không thể chung sống hòa bình được.

"Biết, nhưng anh không giúp được tôi!" Từ Nam Phương nói chắc như đinh đóng cột.

Đáng tiếc trên mặt không có râu, bằng không, Thượng Quân Trừng nhất định sẽ bị những lời này của cô chọc giận đến mức râu cũng phải dựng đứng lên.

"Cô tưởng dựa vào một tý thông minh ấy của mình thì có thể giữ lại được mạng chắc? Cô quá tự đề cao mình rồi đấy."

Jim lúc này đã lên xe, Thượng Quân Trừng mở cửa, muốn đẩy Từ Nam Phương vào. Nhưng cô vẫn đứng im không chịu nhúc nhích. Cô giữ thái độ chừng mực, nói với Thượng Quân Trừng: "Tôi không đi. Tôi phải quay về nhà họ Hạ. Thấy tôi giờ này còn chưa về, cậu Giáng Tư nhất định sẽ bị phu nhân quở trách." Khẩu khí của cô không chút sợ sệt, tựa như chuyện tối nay xảy ra không hề liên quan tới mình.

Thượng Quân Trừng trợn mắt: "Nói cô không phải người điên, có đánh chết tôi cũng không tin! Tôi nói cho cô biết người muốn mạng cô chính là

https://thuviensach.vn

bố tôi, cô vẫn còn định quay về nhà họ Hạ sao? Cô có phải sợ mình chết không đủ nhanh không hả?"

Thượng Quân Trừng tiếp tục ra sức đẩy Từ Nam Phương, cô lảo đảo mất thăng bằng, cả người ngã nhào vào ghế sau xe, sống lưng đau nhức.

Cô bất lực nhìn Thượng Quân Trừng, có lẽ anh sẽ dùng mọi cách để ngăn cản mình quay về nhà họ Hạ, bây giờ đã bức mình lên xe, nhất định là muốn đưa cô tới một nơi hẻo lánh nào đó, có thể là ra nước ngoài, cũng có thể là một vùng nông thôn nhỏ, không để cô xuất hiện ở thành phố này, không để bố anh tìm được cô.

"Tôi nói rồi, chuyện của tôi không cần anh lo." Từ Nam Phương nổi cáu, "Cho dù có phải chết cũng là do tôi lựa chọn. Không liên quan tới người khác."

Giọng điệu của cô khiến Thượng Quân Trừng ngẩn người. Đây là một điều tốt "ngu xuẩn" nhất mà anh làm, xưa nay đều là Thượng Quân Trừng anh phụ lòng người khác, không ngờ hôm nay quan tâm, lo lắng cho Từ Nam Phương chỉ để đổi lại sự khinh bỉ của cô ta. Có điều, chuyện Từ Nam Phương bị truy sát ít nhiều cũng có liên quan tới anh nên anh vẫn nhất quyết phải nhúng tay vào.

Từ Nam Phương nổi giận nhìn Thượng Quân Trừng, trong mắt không phải biết ơn mà là phẫn nộ, bừng lên như ngọn lửa: "Để tôi xuống xe! Chuyện của tôi, tôi tự biết cách giải quyết." Cô đẩy Thượng Quân Trừng ra ngoài, khiến anh suýt nữa ngã nhào về sau.

"Đồ điên!" Chỉnh lại tư thế ngồi, Thượng Quân Trừng lại đẩy Từ Nam Phương vào trong, rồi ngồi sát vào cô, "Người điên như cô phải đem nhốt vào bệnh viện tâm thần!"

Chưa kịp nói cho hết câu, Thượng Quân Trừng đã bị một lực mạnh đập vào người, anh đang trong tư thế ngồi vào xe nhưng mông còn chưa chạm

https://thuviensach.vn

ghế thì cơ thể đã mất thăng bằng, hoa mắt chóng mặt, ngã phịch xuống đất, mặt ngửa lên trời.

Đầu bị va đập vào nền bê tông, Thượng Quân Trừng cảm thấy đau đến choáng váng.

Jim và Diệp Phi Vũ trố mắt kinh ngạc, còn Từ Nam Phương thì thản nhiên xuống xe, đi đến bên cạnh Thượng Quân Trừng, giọng nói lạnh băng: "Cảm ơn lòng tốt của anh."

Cô quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn anh. Vừa rồi khi trông thấy anh ngã, nghe một tiếng "phịch" vang lên, ngực cô cũng tựa như bị ai đâm một cú, không, có cảm giác như một con kiến đang chậm rì bò trên người, không đau không ngứa, nhưng lại cực kỳ khó chịu, khó chịu đến mức cô chỉ muốn lập tức chạy trốn khỏi đây.

Nhưng Từ Nam Phương còn chưa kịp bỏ chạy thì tay đã bị Thượng Quân Trừng tóm lấy: "Để thực hiện giấc mộng bước chân vào gia đình giàu có, cô dám mạo hiểm cả mạng sống của mình sao? Những thứ đó hấp dẫn đến thế sao? Khiến cô lưu luyến đến thế sao?"

Thượng Quân Trừng cố nén cơn đau, chất vấn Từ Nam Phương. Một tay anh giữ tay cô, một tay kia chống xuống đất, chính anh cũng không biết vì sao mình lại cố chấp đến vậy trong khi cô không hề có lấy một chút cảm kích nào với mình.

Câu hỏi của Thượng Quân Trừng khiến Từ Nam Phương vô cùng khổ sở. Cô không dám quay mặt lại nhìn anh, sự quan tâm của anh, ý tốt của anh chính là gánh nặng của cô kiếp này.

Cả đời cô, chỉ cần một mối lo là đã đủ rồi, thêm nữa, nhất định sẽ chỉ chuốc thêm mâu thuẫn thôi.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương chậm chạp nhắm mắt lại: "Đúng thế! Tôi lưu luyến, tôi bỉ ổi! Anh bớt nhiều chuyện đi."

Cô nhận ra thanh âm của mình run rẩy, cô cố gắng giữ tâm trạng bình thường. Khó khăn lắm mới mở mắt ra được, nhưng ngay lập tức cô ngước mắt lên thấy Diệp Phi Vũ đang nhìn mình chằm chằm.

Thượng Quân Trừng đã tức giận đến cực điểm nhưng vẫn không chịu buông tay, dường như sau khi hiểu ra những điều cô nói, anh còn chưa kịp phản ứng.

Từ Nam Phương vùng vẫy rút tay ra, nhưng Thượng Quân Trừng lại càng nắm chặt hơn, đến mức Từ Nam Phương cảm thấy cánh tay đã tê buốt. Cô không kiềm chế được, cả tiếng mắng: "Anh quá ngu ngốc hay đang ảo tưởng về tình cảm? Tôi lừa gạt, tiếp cận anh chỉ vì anh là con cháu nhà họ Hạ! Nếu anh đã không có ý định bước chân vào nhà họ Hạ thì cũng đừng có ngăn cản tôi đi tìm người khác, đừng có ngăn cản tôi thực hiện giấc mộng của mình!"

"Anh đừng nghĩ vừa rồi cứu tôi thì tôi sẽ biết ơn anh, sẽ nghe theo sự sắp xếp của anh!" Từ Nam Phương càng nói càng khó nghe, nét mặt cô giữa màn đêm có phần hung dữ, "Anh yên tâm, món nợ ân tình này tôi nhất định sẽ trả lại anh."

Lời nói của cô cứ luẩn quẩn quanh bãi đỗ xe, tựa như hàng ngàn mũi kim đâm vào lỗ tai Thượng Quân Trừng. Nắm tay anh càng lúc càng siết mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp nát cổ tay cô.

Từ Nam Phương đau đến mức trán đổ lấm tấm mồ hôi, nhưng cô vẫn nín nhịn, dường như sự đau đớn ở tay còn không khó chịu, ngột ngạt như sự đau đớn trong lồng ngực.

Đột nhiên, cô cảm thấy cổ tay mình được thả lỏng. Thượng Quân Trừng đã buông tay cô.

https://thuviensach.vn

Cô nghe thấy tiếng cười khẽ của anh: "Rốt cuộc tôi đang làm gì thế này?" Thượng Quân Trừng đặt tay lên ngực tự hỏi, nhưng người mà anh muốn hỏi lại không thể cho anh đáp án.

Jim ngồi trong xe, chần chừ không biết có nên xuống để giảng hòa hay không. Diệp Phi Vũ lại đứng im quan sát làm như mình là một kẻ ngoài cuộc, không hề có ý định xen vào việc giữa hai người họ.

Thượng Quân Trừng nhìn chằm chằm vào Từ Nam Phương. Cô cố nén cơn giận trong lòng, đón lấy ánh mắt của anh, hôm nay trong mắt anh chỉ có ảm đạm và tuyệt vọng. Cô biết, anh đã hoàn toàn thất vọng về mình. Từ lúc anh bỏ cô lại một mình, đến khi anh tới cứu cô, cuối cùng là sự phủ nhận của cô đối với anh, mặc dù lúc này anh không nói gì thêm, nhưng hành động của anh đã chứng minh lòng chân thành của anh - thứ mà Từ Nam Phương cô khó có thể tiếp nhận được.

Thượng Quân Trừng nhìn cô, ánh mắt anh viết rõ mấy chữ "không chịu hối cãi". Cuối cùng thì anh đã từ bỏ rồi, anh lên xe rồi, đóng cửa xe rồi, thậm chí, anh không nói thêm với cô một câu nào, càng không nhìn cô lấy một cái.

Từ Nam Phương nhìn theo chiếc xe của Thượng Quân Trừng lần thứ hai rời xa mình, tâm trạng càng thêm nặng nề. Mình hết lần này tới lần khác lừa dối anh ấy, cự tuyệt anh ấy, nhất định anh ấy đã thất vọng về mình rồi? Sẽ không còn ôm tâm tư gì về mình nữa?

Diệp Phi Vũ lặng lẽ đứng phía sau Từ Nam Phương, mãi tới khi cô không còn nghe tiếng ô tô chạy vun vút nữa, anh mới lên tiếng: "Cô đi đâu vậy?"

Từ Nam Phương cười khẩy: "Anh biết rõ rồi còn muốn hỏi sao?"

Diệp Phi Vũ mở cửa xe, hờ hững nói: "Tôi chỉ không rõ vì sao tới tận lúc này mà cô vẫn cự tuyệt cậu ấy? Sự quan tâm cậu ấy dành cho cô, có lẽ còn

https://thuviensach.vn

vượt xa những gì tôi và cô nghĩ."

Từ Nam Phương hoàn toàn hiểu ý của Diệp Phi Vũ. Lúc Bạch Thanh Dật nổ súng, Thượng Quân Trừng đã bổ nhào về phía cô, tại thời khắc sống chết kề cận, anh đã bảo vệ cô một cách vô thức, làm sao cô không nhận ra sự quan tâm của anh dành cho mình lớn thế nào? Có một người quan tâm mình như vậy, cô cảm thấy trong lòng như có một dòng nước ấm áp chảy qua, đáng tiếc, dòng nước ấy cuối cùng vẫn cứ bị đóng băng.

"Tôi nói rồi, tôi nhất định phải về bảo vệ một người." Từ Nam Phương nói, "Hơn nữa, nếu tôi đi cùng Thượng Quân Trừng thì sao có thể làm nội ứng cho anh được đây?" Vừa dứt lời, cô liền bác bỏ lập luận của mình, "Nhưng mà, hình như tôi đã suy nghĩ lệch lạc rồi thì phải! Hiện tại, anh nhất định hy vọng tôi bỏ đi cùng Thượng Quân Trừng thì mâu thuẫn giữa cha con anh ấy càng thêm gay gắt. Nhà họ Hạ càng loạn, anh càng có cơ hội để đục nước béo cò, đúng không?"

"Cô có phải đã nghĩ quá xấu về tôi rồi không?" Diệp Phi Vũ khởi động xe, hờ hững nói.

"Tôi nghĩ xấu anh? Hay là con người anh vốn dĩ như vậy." Từ Nam Phương lạnh lùng cười, "Có lẽ đúng là nhị lão gia muốn lấy mạng tôi, nhưng Bạch Thanh Dật xuất hiện chỉ nhằm mục đích để Thượng Quân Trừng biết sự đối nghịch giữa anh ấy và cha mình. Còn anh, vờ vịt đứng ngoài cuộc phân tích rõ mọi chuyện, cũng vì muốn cho Thượng Quân Trừng biết cái gọi là 'chân tướng', muốn cha con họ đoạn tuyệt quan hệ." Từ Nam Phương nói không kiêng dè, "Anh và Bạch Thanh Dật, vốn dĩ là đồng bọn."

~~~~Hết tập 1~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

۶ - Chương 37: Liều Mạng Giúp Đỡ ۶

"Tôi không có bản lĩnh lớn đến mức có thể sai khiến được Bạch Thanh Dật." Bị người khác vạch trần bộ mặt thật, Diệp Phi Vũ cũng không cảm thấy lạ, vẫn bình tĩnh lái xe, "Những gì tôi nói đều là sự thật. Cô đoán không sai! Đúng là tôi mong muốn bố con Thượng Quân Trừng mâu thuẫn, mong muốn nhà họ Hạ đại loạn, nhưng dù sao Thượng Quân Trừng cũng không muốn bước chân vào nhà đó, nên phá hỏng quan hệ bố con họ chưa chắc đã là chuyện không tốt, hơn nữa còn bớt đi một sự liên lụy."

Diệp Phi Vũ nhìn thẳng phía trước: "Nhắm vào miếng mồi béo bở của nhà họ Hạ, không chỉcó một người. Tôi, Bạch Thanh Dật, còn có người khác!"

Câu nói của Diệp Phi Vũ khiến lòng Từ Nam Phương chùng xuống. Gia tộc họ Hạ lớn nhưvậy, nhưng ngay đến cả người thừa kế cũng không xác định được. Trong lúc nội bộ lục đục đấu đá nhau vì cái vị trí người thừa kế, thìnhững kẻ khác - từ những kẻ không dám ngước nhìn nhà họ Hạ đến những kẻ thèm muốn địa vị nhà họ - từ những kẻ bị nhà họ Hạ đánh bại thậm chí cho đến những kẻ chưa kiếm được món hời nào, nhất định sẽ nhân cơ hội này để"đục nước béo cò". Tốt nhất là phải làm cho nhà họ chia rẽ mỗi người một ngả.

Mọi thứ trên đời này, hợp lâu ắt tan mà tan lâu ắt hợp, không ai có thể mãi mãi hùng mạnh được. Nhà họ Hạ có thể duy trì lâu như vậy đúng là một kỳ tích, nhưng hiện tại xem ra córất nhiều vấn đề tồn tại: nội bộ đấu đá, bằng mặt không bằng lòng. Những người như Diệp Phi Vũ và Bạch Thanh Dật lợi dụng "nước đục thả câu" cũng là lẽ thường tình.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương tư lự thở dài một hơi, rồi nhìn Diệp Phi Vũ: "Nếu nhà họ Hạ thật sự không tránh khỏi sụp đổ, tôi hy vọng, anh sẽ thực hiện được nguyện vọng của mình."

Trong bóng đêm, đôi mắt phản chiếu ánh sao của cô như bừng sáng, cô nói những lời này để lấy lòng Diệp Phi Vũ, nhưng đó cũng là suy nghĩ thực lòng cô. Giống như việc cô quyết tâm lấy cho bằng được khối thiên thạch, Diệp Phi Vũ cũng vì mục đích của anh ta mà hao tổn công sức. Từ Nam Phương tin rằng có chí nhất định sẽ thành công, cô cũng tin, Diệp Phi Vũ làm nhiều việc như vậy chẳng qua là bất đắc dĩ.

Nghe những điều Từ Nam Phương nói, Diệp Phi Vũ liếc mắt sang bên cạnh nhìn cô, nhưng chưa kịp mở miệng thì ở phía trước đã xuất hiện một luồng sáng lóa mắt. Theo phản xạ, Từ Nam Phương đưa tay lên che mắt.

Đối diện có một chiếc ô tô đang chạy vềhướng này, đèn bật sáng chói. Xe của Diệp Phi Vũ dường như đang mất lái, Diệp Phi Vũ mở mắt không nổi, chỉ có thể dựa vào cảm giác để điều khiển vô lăng, cố gắng quay đầu xe lại. Khi anh ta vừa mới kịp phanh xe, Từ Nam Phương gắng gượng mở mắt ra đã thấy chiếc xe kia lao đến tông vào xe mình.

Khoảnh khắc ấy, cả Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đều nghĩ mình sắp chết, cảm giác thân thể nhẹ bẫng như hồn lìa khỏi xác.

Từ Nam Phương mở to mắt nhìn chằm chằm vào thùng xe sau đã bị mũi chiếc ô tô kia đâm vào, một cơn chấn động ùa đến trong tích tắc. Ngay lúc cô cảm thấy cơ thể mình sắp rụng rời, muốn bay ra ngoài theo hướng của Diệp Phi Vũ, thì chiếc ô tô kia đột nhiên xoay ngang một đường, sự ma sát giữa hai chiếc xe tạo ra những tia lửa bắn tung tóe, tiếng ken két nghe như sắp nổ tung.

Trong không gian lắc lư kịch liệt, Diệp Phi Vũ đã cực nhanh mở cửa xe ra, nói với Từ Nam Phương: "Đưa tay đây!"

https://thuviensach.vn

Thế nhưng khi cô còn đang loay hoay cởi dây an toàn thì Diệp Phi Vũ đã vươn tay ra, nghiến răng một cái gắng sức kéo cô ra khỏi xe. Trong xe thoáng chốc ngập mùi xăng, động tác của Diệp Phi Vũ vô cùng nhanh nhạy, Từ Nam Phương chỉ kịp cảm nhận thấy hai tay mình bị kéo căng, bả vai gần như sắp vỡ vụn.

Hông cô va đập vào tay lái, hai chân bị vướng tại khe giữa chỗ ngồi. Khi Diệp Phi Vũ đưa nửa thân cô ra ngoài, xe của hai người đã bị chiếc xe kia kéo đi một vòng. Diệp Phi Vũ lại dồn sức, hai người lập tức ngã nhào xuống mặt đất, lăn đi thật xa.

Chỉ trong ngày hôm nay, Từ Nam Phương đã bị giày vò quá nhiều lần, trước kia còn là phi tần, mặc dù "ăn bữa nay, lo bữa mai", nhưng cũng không đến mức tiều tụy như bây giờ. Khó khăn lắm cô mới ngăn cơ thể mình tiếp tục lăn, định thần lại, cảm thấy toàn thân ê ẩm.

Cô gắng chịu đựng, đang muốn đứng dậy thì đã thấy Diệp Phi Vũ chìa tay về phía mình.

"Cảm ơn." Từ Nam Phương ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt lấm lem của Diệp Phi Vũ. Không ngờ anh ta còn chưa kịp lau bùn đất trên mặt mà đã chạy tới giúp mình.

Từ Nam Phương đứng dậy, nhìn về phía hai chiếc xe, hoảng hốt cực độ.

Chiếc xe vừa tông vào họ đã mất lái, trượt xa vài mét, đâm vào gốc cây ven đường. Cây không vấn đề gì nhưng xe thì đã biến dạng, chỉ còn lại ánh đèn ngắc ngoải. Từ Nam Phương còn loáng thoáng nhìn thấy có người ngồi ở ghế lái, nhưng chỗ hắn lại không có động tĩnh gì, cô mơ hồ có cảm giác mùi máu tươi ngập trong chiếc xe kia đang lan tỏa ra bên ngoài.

Theo sát đằng sau là một chiếc xe việt dã lớn, đen bóng đang chìm trong bóng đêm. Nếu không nhờ vào ánh đèn lúc sáng lúc tối như đang cười nhạo kia thì có lẽ Từ Nam Phương đã quên mất sự tồn tại quan trọng của nó. Lúc

https://thuviensach.vn

nãy khi chiếc ô tô kia bất chấp tất cả cố tình lao vào xe của cô và Diệp Phi Vũ, chính chiếc việt dã này đã đẩy chiếc xe kia lệch đi, cứu cô một mạng.

Lúc này, Từ Nam Phương và chiếc xe đó gần như kề sát nhau, hai trong ba chiếc xe đã vỡ tan, chỉ còn mình chiếc việt dã là hiên ngang dũng mãnh, nó quay đầu, chạy ra khỏi hiện trường sự việc, ánh đèn quét ngang qua mặt Từ Nam Phương, khiến cô nhíu mày.

Diệp Phi Vũ dường như ý thức được điều gì, kéo Từ Nam Phương lùi lại mấy bước, cách xa chiếc xe đang rỉ xăng kia.

Nhưng Từ Nam Phương quay đầu lại, mắt vẫn không rời khỏi chiếc xe ấy. Ban đêm, con đường này vô cùng vắng vẻ, rất lâu cũng không thấy có bất cứ chiếc xe nào chạy qua, thậm chí đèn đường cũng không mở, chỉ có đèn xe chiếu xuống, nhưng cố gắng cũng có thể nhìn rõ cảnh tượng.

Cửa xe mở ra, người bước xuống là Bạch Thanh Dật, trên mặt anh ta lộ rõ nụ cười tự tin và đắc ý.

Anh ta móc khẩu súng ra, chĩa về phía Từ Nam Phương, thế nhưng lúc bóp cò hướng họng súng về chiếc ô tô con ở gốc cây đằng kia. Người trong ô tô đã chết, Bạch Thanh Dật bắn thẳng vào bình xăng, mùi xăng nồng nặc hơn cả mùi thuốc súng, tiếng nổ lớn nhấn chìm tất cả các thanh âm khác.

Hai ngọn lửa lớn bùng lên cháy rừng rực, khói đen bao phủ toàn bộ không gian, nghi ngút bốc lên trời. Đêm đen và khói bụi quyện lại với nhau, nhưng ánh lửa sáng rực đã khiến cho mọi thứ đều trở nên sáng rõ như ban ngày, kể cả mặt người.

Diệp Phi Vũ đứng chắn trước mặt Từ Nam Phương, cảnh giác nhìn Bạch Thanh Dật: "Anh muốn làm gì?" Đi rồi quay lại, chẳng lẽ anh ta muốn đợi Thượng Quân Trừng đi, sau đó tiếp tục truy sát Từ Nam Phương? Nhưng nếu đúng vậy thì sao vừa rồi anh ta còn cứu hai người họ? Còn nếu không

https://thuviensach.vn

đúng thì người lái chiếc xe tông vào họ là ai, có liên quan gì tới Bạch Thanh Dật? Hắn là anh ta xuất hiện cùng lúc với chiếc xe đó!

Ở nơi trống trải này, một chiếc ô tô muốn ẩn nấp, đột nhiên khởi động rồi lại bị người khác phát hiện, sợ rằng không có khả năng. Như vậy, Bạch Thanh Dật và người trong chiếc xe kia chắc chắn là đồng bọn.

Sau khi Bạch Thanh Dật xuống xe, đám thuộc hạ của anh ta cũng theo sau. Bạch Thanh Dật bỗng quay đầu lại, khẩu súng lục trong tay xoay ngoắt một cái, ba tiếng "pằng" vang lên, một tên thuộc hạ chết tại chỗ.

Đạn xuyên qua từ ngực hắn ta, rồi lại bắn ra sau lưng. Không nhìn thấy đạn bay từ phía trước vào thế nào, nhưng ở lưng hắn ta xuất hiện lỗ thủng lớn, máu và thịt lẫn lộn, trên mặt đất lênh láng một vũng máu. Dường như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ máu trong cơ thể hắn ta đều bị ép chảy ra đến cạn khô.

Kẻ đó gục đầu trong vũng máu của mình, trên mặt những tên thuộc hạ khác đầy kinh ngạc xen lẫn khiếp sợ nhưng ngay cả thở mạnh cũng không dám. Bọn họ thật sự không biết đại ca của mình đang nghĩ gì mà đột nhiên lại giết người không chớp mắt.

Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ nhìn chằm chằm vào sự khát máu của Bạch Thanh Dật, không rên một tiếng.

Sau khi giết tên thuộc hạ kia dễ như trở bàn tay, Bạch Thanh Dật quay lại nói với những tên còn lại: "Binh Tử là người mà nhị lão gia nhà họ Hạ gài vào chỗ chúng ta để giám sát ta. Đây là kết cục cuối cùng của hắn ta." Giọng nói lạnh băng của Bạch Thanh Dật vang lên, hàm nghĩa rõ ràng, anh ta vừa mới xử lý một gian tế.

Chưa đợi đám thuộc hạ kia hiểu ra, Bạch Thanh Dật đã đi về phía Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ, mỉm cười với cô: "Tôi cứu cô một lần, cô giúp tôi loại trừ một tên nội gián. Chúng ta hợp tác vui vẻ!"

https://thuviensach.vn

Hợp tác vui vẻ? Từ Nam Phương gặm nhấm mấy từ này. Cảnh tượng đám lửa rừng rực cháy và máu me chết chóc trước mắt khiến cô đột nhiên tỉnh ngộ. Bạch Thanh Dật đã đoán được nhị lão gia cài người bên cạnh anh ta để kịp thời nắm bắt tình hình của anh ta, nhất là những chuyện có liên quan tới nhà họ Hạ. Bạch Thanh Dật từ lâu đã muốn lật tẩy tên nội gián kia ra, cho dù hắn không gây trở ngại gì tới công việc của mình. Với tính khí và địa vị trong giới xã hội đen của Bạch Thanh Dật, anh ta có thể bán mạng cho nhị lão gia, nhưng không thể chịu đựng được cảnh tai mắt của người khác ở bên cạnh mình.

Lần này, nhị lão gia sai Bạch Thanh Dật đến giết Từ Nam Phương, nhưng vì Thượng Quân Trừng mà Bạch Thanh Dật đã thả cho cô một con đường sống. Tai mắt của nhị lão gia đương nhiên sẽ cấp báo chuyện này với ông ta. Trong khoảng thời gian đó, ông ta sẽ yêu cầu Bạch Thanh Dật cấp tốc xử lý Từ Nam Phương. Bạch Thanh Dật nhân lúc này mượn dao giết người, lôi tai mắt của nhị lão gia cạnh mình ra giải quyết tại chỗ. Làm như vậy vừa nhổ cái gai trong mắt, vừa thị uy với thuộc hạ, quay về chỉ cần tùy tiện lấy một cái cớ để qua mặt nhị lão gia là xong, người chết rồi cũng không có gì để đối chứng, chuyện này thế là ổn thỏa rồi.

Nếu đúng như vậy, sự xuất hiện của Bạch Thanh Dật hôm nay đâu chỉ một mũi tên trúng hai đích, rõ ràng là chỉ xuất một chiêu mà đã giải quyết được rất nhiều việc.

Từ Nam Phương cười khẩy, xem ra, tất cả bọn họ đều không hề đơn giản. Cô những tưởng mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Phi Vũ, không ngờ, tên Bạch Thanh Dật này cũng chẳng kém cạnh.

Bạch Thanh Dật lại giương súng như chuẩn bị bóp cò, hàng lông mày nhướn lên, mở miệng kêu một tiếng "pằng" bắt chước âm thanh súng nổ. Trong mắt anh ta thấp thoáng nụ cười chế giễu, bởi vì lúc này sắc mặt Từ Nam Phương tràn đầy hoảng hốt, rõ ràng đã bị cảnh chết chóc vừa rồi làm cho sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Sao thế? Sợ à?"

Từ Nam Phương hoàn toàn không để ý tới lời châm chọc của Bạch Thanh Dật, mà một mình đi đến cạnh thi thể kia, dáng vẻ điềm nhiên.

Bạch Thanh Dật ngây người, cô gái này đang chứng minh bản thân không biết sợ ư?

Ánh đèn chiếu lên thi thể đầy máu kia, một cảnh tượng yên tĩnh đáng sợ bao trùm, những tên sát thủ còn lại dù đã giết người vô số nhưng khi tận mắt thấy đồng bọn của mình đã tắt thở gục ngã, cũng không đành lòng nhìn.

Vậy mà Từ Nam Phương lại bình thản đi tới cạnh thi thể kia, chăm chú nhìn vài giây, sau đó mặc kệ ánh mắt đầy kinh ngạc của Bạch Thanh Dật, cô thản nhiên quay lại nói: "Không ngờ súng kíp hiện nay có sức đột phá lớn đến thế! Nếu cha tôi thấy được thiết bị cao siêu này, nhất định ông sẽ rất phấn khích."

Những lời này là cô nói với Diệp Phi Vũ, có vẻ như cô hoàn toàn không bận tâm tới sự cảnh cáo của Bạch Thanh Dật.

Cô nhìn thẳng vào Bạch Thanh Dật nói: "Tôi giúp anh được việc, nhưng anh đã làm hỏng xe của chúng tôi rồi, vụ giao kèo này hình như chúng tôi chịu lỗ thì phải?"

Bạch Thanh Dật hoàn toàn không ngờ người phụ nữ này còn nghiễm nhiên cò kè mặc cả với mình, anh ta cười khẩy một tiếng, sau đó ngồi vào xe của mình, bỏ mặc Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đứng như trời trồng một chỗ. Bạch Thanh Dật trực tiếp gạt ra khỏi đầu yêu cầu của Từ Nam Phương. Anh ta xuất hiện ở đây chỉ với mục đích giải quyết nội gián nên hoàn toàn không có hứng thú với mạng sống của Từ Nam Phương. Tất cả chẳng qua chỉ là màn kịch của anh ta và người khác mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Bạch Thanh Dật lái xe, dẫn theo đám thuộc hạ rời khỏi đây. Trước đó, mấy tên thuộc hạ kia cũng đã khiêng xác đồng đội của mình bỏ vào cốp xe, nghênh ngang bỏ đi.

Trên mặt đất chỉ còn lại bãi máu lênh láng, đen đen, đỏ đỏ và ánh lửa lập lờ do hai chiếc ô tô đang bốc cháy. Cơn hỏa hoạn ban đầu đã nhanh chóng lụi tàn, chỉ sót lại vài đốm lửa nhỏ chập chờn bên trong xe, như muốn phơi bày sự việc khiếp đảm đã xảy ra.

Diệp Phi Vũ không kịp rũ sạch đất cát trên người, vội vàng lôi Từ Nam Phương chạy vào hướng rừng cây um tùm.

Từ Nam Phương khó hiểu hỏi: "Đi đâu?"

Diệp Phi Vũ vừa lôi cô chạy, vừa đáp: "Trốn khỏi hiện trường càng xa càng tốt, lát nữa cảnh sát tới đây, chúng ta không thể giải thích rõ được. Tốt hơn hết là đợi cảnh sát tìm tới cửa, để Thượng Quân Trừng xử lý."

Từ Nam Phương chạy theo Diệp Phi Vũ một đoạn khá dài. Đường đất gồ ghề, cây cối rậm rạp che khuất ánh trăng trên đầu, ánh sáng càng lúc càng mờ nhạt, mấy lần Từ Nam Phương suýt vấp ngã.

Nắm tay của Diệp Phi Vũ dần dần nới lỏng, hơi thở của anh dồn dập, không rõ là vì chạy nhanh hay do chứng sợ bóng tối tái phát.

"Anh... anh có sao không?" Khi Diệp Phi Vũ dừng lại, Từ Nam Phương đi tới trước mặt anh ta, dịu dàng hỏi.

Ánh trăng mông lung thưa thớt chiếu vào người Diệp Phi Vũ trông như những ánh sáng của đom đóm, dẫu luồng sáng đó không thể chiếu rọi nhưng không đến mức không thể trông thấy nhau.

Diệp Phi Vũ quay đầu lại. Mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt anh ta, nhưng Từ Nam Phương có thể cảm nhận được sự bất thường trong giọng nói của

https://thuviensach.vn

anh ta: "Không có gì, nhưng e rằng chúng ta phải trốn ở đây một lúc."

Từ Nam Phương "Ừm" một tiếng, đã thấy Diệp Phi Vũ ngồi xuống một tảng đá. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, tảng đá khá lớn nên dễ dàng nhìn ra. Diệp Phi Vũ gọi cô tới ngồi cùng: "Ngồi đây an toàn hơn, dưới đất nhiều kiến."

Từ Nam Phương cẩn trọng ngồi xuống cạnh Diệp Phi Vũ, tốt bụng đề nghị: "Hay là nhóm lửa lên nhé?"

Vừa rồi được Diệp Phi Vũ liều mình cứu ra ngoài, ác cảm của Từ Nam Phương đối với anh ta cũng giảm bớt phần nào. Thực ra lúc đó, anh ta hoàn toàn có thể bỏ cô lại trên xe, dù sao cũng không ai biết xảy ra chuyện gì. Giữa cơn chấn động kịch liệt và sự va chạm kinh hoàng của hai chiếc xe, người ta thường chỉ để ý đến sự an nguy của bản thân, chỉ lo tìm cách thoát nạn. Vậy mà, kẻ đồng đảng có vẻ chẳng đáng tin cậy này lại từ bỏ cơ hội chạy trốn để cứu cô.

Diệp Phi Vũ khẽ cười, anh đương nhiên hiểu ý tốt của Từ Nam Phương, nhưng chỉ lắc đầu: "Yên tâm, tôi không sao." Giọng nói của anh ta vô cùng ấm áp, hoặc có thể là do màn đêm tăm tối đã giấu đi tất cả sự dối trá trên mặt anh. Diệp Phi Vũ lúc này không kiềm chế được bản thân, chợt thổ lộ nỗi lòng: "Lúc nhỏ, tôi từng bị người ta nhốt trong một cái hòm ba ngày ba đêm."

Anh chỉ nói một câu, nhưng vậy cũng đã đủ.

Từ Nam Phương có thể cảm nhận được Diệp Phi Vũ phải quyết tâm bao nhiêu mới nói ra được lời này. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến anh ta sợ bóng tối? Vì sao anh bị nhốt trong hòm? Lúc ấy anh ta đã trông thấy cái gì? Có chuyện gì xảy ra? Và làm thế nào anh ta ra khỏi cái hòm đó được?

Từ Nam Phương có thể tưởng tượng được đằng sau câu nói ngắn ngủi kia là nỗi sợ hãi và đau khổ không sánh được của một đứa bé.

https://thuviensach.vn

Cô muốn an ủi Diệp Phi Vũ, nhưng không biết phải dùng cách gì. Cô tiện tay ngắt một chiếc lá cây, đưa lên miệng thổi một khúc nhạc đơn giản, giai điệu du dương của nó đi thẳng vào trái tim người khác.

Khúc nhạc vang lên giữa đêm khuya tựa như một sợi dây nối liền trái tim họ với nhau, khiến họ có thể nhìn thấu tâm tư đối phương.

https://thuviensach.vn

Chương 38: Đêm Trăng Của Hai Người

Âm thanh trong trẻo vang lên phá vỡ bầu trời đêm. Giữa mảnh rừng trống vắng, âm thanh đó tựa như một con phượng hoàng được sinh ra trong đêm đen, cất tiếng hót vút lên trời cao, tiếng hót ấy xoay tròn cuốn theo tất cả những âm thanh khác, khiến người nghe chợt cảm thấy cõi lòng run rẩy theo.

Sau khi Từ Nam Phương dừng thổi, phải một lúc lâu, Diệp Phi Vũ mới định thần lại, thì thầm: "Nhất định phải quay về sao?"

Từ Nam Phương khựng lại, không hiểu ẩn sau câu hỏi của Diệp Phi Vũ là cảm xúc gì. Cô còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy anh ta nói tiếp: "Khúc nhạc cô thổi rất hay, cũng giống như Thượng Quân Trừng vậy, có thể khiến trái tim người nghe rung động. Theo cách nói của cậu ấy, con người ta khi đối diện với thứ âm nhạc tuyệt vời nhất, mọi cảm xúc đều như được bộc lộ hoàn toàn."

Bộc lộ hoàn toàn?

Từ Nam Phương không lên tiếng, cô hiểu ý tứ trong lời nói của Diệp Phi Vũ, chỉ là hơi bất ngờ trước cách biểu đạt của anh ta.

"Nam Phương!"

Đây là lần đầu tiên Diệp Phi Vũ gọi tên cô. Chẳng hiểu sao, cô chợt cảm thấy lúc này anh ta yếu đuối một cách lạ thường. Khi cô khẽ lên tiếng đáp, một bầu không khí kỳ lạ bao trùm lấy hai người. Từ Nam Phương hoàn toàn không rõ cảm giác của mình với người đàn ông này là thứ cảm giác gì, vừa cảnh giác, vừa bài xích, lại thêm chút thấu hiểu; vừa khinh bỉ những

https://thuviensach.vn

việc làm của anh ta, nhưng lại đồng cảm với nỗi đau khổ của anh ta. Đồng cảm? Có thật chỉ là sự đồng cảm thôi không? Từ Nam Phương nhận ra cảm giác của mình với Diệp Phi Vũ quả thật khó diễn đạt.

Ý nghĩ này khiến cô hoảng sợ, cô ra sức lắc đầu. May mà trời tối, Diệp Phi Vũ không nhìn thấy.

Từ Nam Phương sợ hãi nghĩ thầm, chẳng lẽ khi đi đến một không gian khác, suy nghĩ con người ta cũng sẽ thay đổi? Cô còn chưa kịp lấy lại sự bình tĩnh thì Diệp Phi Vũ đã lên tiếng trước.

"Thượng Quân Trừng đối với cô thế nào, tôi nghĩ cô cũng cảm nhận được. Tôi chơi với cậu ấy lâu như vậy, chưa thấy cậu ấy quan tâm tới ai như quan tâm cô. Thật lòng cô cũng thích Quân Trừng, đúng không?"

Từ Nam Phương chợt căng thẳng. Khoảng cách giữa cô và Diệp Phi Vũ vừa bị khúc nhạc phá vỡ thì bây giờ lại kiên cố trở lại, cao lớn và vững vàng như một bức tường đá.

"Anh lại muốn nói gì nữa?" Khẩu khí của cô lạnh lùng như cũ, "Muốn khuyên tôi tiếp tục lừa gạt tình cảm và lòng tin của Thượng Quân Trừng? Muốn tôi tiếp tục ở lại bên cạnh anh ấy, khoét thêm mâu thuẫn giữa cha con anh ấy, tạo cơ hội cho anh nước đục thả câu?"

Từ Nam Phương cười khẩy, lòng dạ của Diệp Phi Vũ cô đã quá rõ rồi. Đến lúc này rồi mà anh ta cũng không chịu từ bỏ bất kỳ cơ hội lợi dụng nào.

"Đúng, đó là điều kỳ vọng với tôi." Diệp Phi Vũ thản nhiên thừa nhận. "Nhưng hôm nay cô cố ý cự tuyệt Thượng Quân Trừng, chẳng phải vì muốn chọc tức để cậu ta bỏ đi sao? Cô làm vậy còn không phải để bảo vệ cậu ta sao?"

Bảo vệ Thượng Quân Trừng?

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương giật mình, sống lưng đổ mồ hôi lạnh. Đúng thế, cô nói với Thượng Quân Trừng bao nhiêu lời lẽ cay nghiệt như vậy, chẳng phải để cắt đứt mọi suy nghĩ của anh với mình, để buộc anh rời xa mình hay sao? Không phải muốn anh rời xa chốn thị phi của mình sao? Không phải muốn anh không bị liên lụy vào những rắc rối của mình sao?

Cô không trả lời, cũng không ngụy biện, chính là ngầm thừa nhận.

Diệp Phi Vũ không ngại thái độ của cô, tiếp tục nói: "Cô đã từng nghĩ tới chuyện này chưa? Cô muốn bảo vệ một người ở bốn trăm năm trước, lại muốn bảo vệ Thượng Quân Trừng ở hiện tại, cô rốt cuộc có mấy đầu mấy tay? Ngộ nhỡ khi hai bên đột ngột nảy sinh xung đột, cô sẽ lựa chọn bảo vệ ai? Khi cô bước chân vào nhà họ Hạ, thời điểm cô lấy được khối thiên thạch cũng chính là lúc cô vĩnh viễn không được nhìn thấy Thượng Quân Trừng. Hơn nữa, để lấy khối thiên thạch đó sẽ phải trả giá rất đắt, có làm tổn thương tới Thượng Quân Trừng hay không; đó không phải là việc cô có thể kiểm soát, càng không phải là việc cô muốn tránh là được."

Lời này của Diệp Phi Vũ thật sâu xa. Nếu hai bên đều mâu thuẫn thì Từ Nam Phương phút chốc mất đi chủ kiến, mọi việc đều có hai mặt, có được cái này cũng đồng nghĩa với mất đi cái khác. Khối thiên thạch nằm trong tay lão vương gia, cô muốn có được nó còn chưa biết phải đánh đổi những gì, liệu có làm Thượng Quân Trừng tổn thương hay không?

Nếu là trước kia, chẳng thứ gì có thể làm lung lay lòng quyết tâm của Từ Nam Phương, nhưng hiện tại, không rõ vì sao khi biết sẽ không được gặp lại Thượng Quân Trừng nữa, cô lại có chút buồn bã. Ngộ nhỡ mọi chuyện xảy ra đúng như Diệp Phi Vũ đoán, việc cô muốn lấy khối thiên thạch sẽ khiến cho Thượng Quân Trừng chịu tổn thương, cô làm sao có thể kiên định hạ quyết tâm cho được?

"Nếu có một ngày, cô phải lựa chọn giữa Thượng Quân Trừng và người cô muốn bảo vệ ở bốn trăm năm trước, trong hai người chỉ có một người

https://thuviensach.vn

được sống, cô sẽ chọn ai?"

"Đương nhiên là..." Từ Nam Phương đang định nói là cha mình, nhưng nghĩ tới Thượng Quân Trừng phải chết, lòng cô chợt âm ỉ đau. Phép so sánh này của Diệp Phi Vũ thật vô vị! Cô chẳng qua chỉ muốn lấy một khối thiên thạch mà thôi, sao có thể đe dọa tới tính mạng Thượng Quân Trừng được chứ!

"Đã biết lịch sử bốn trăm năm trước không thể thay đổi, vì sao cô không lựa chọn tiếp tục hiện tại chưa biết kết quả này?" Câu nói này của Diệp Phi Vũ như một lưỡi dao cứa sâu vào trái tim Từ Nam Phương. "Lịch sử đã được định sẵn rồi, cô có bao giờ nghĩ rằng, tình cảnh hiện tại của mình cũng là do ông Trời sắp đặt? Tôi nghe nói chiêm tinh đoán mệnh, quan trọng nhất là thuận theo tự nhiên, hay nói cách khác, không thể làm sai ý Trời, không phải sao?"

"Nhưng tôi làm sao có thể để mặc cha tôi? Sao có thể để ông lẻ loi ở đó?" Nước mắt bất ngờ trào ra, nỗi lòng tích tụ bấy lâu bộc phát. "Cha tôi cũng giống Thượng Quân Trừng, ông đắm chìm trong thế giới riêng của bản thân, thế giới ấy chỉ có lịch pháp, chiêm tinh, chỉ có Số học, Hình học. Hoài bão của cha tôi rất lớn, tôi rất ngưỡng mộ ông. Ông là người duy nhất tôi kính nể trên đời này và là người thân duy nhất của tôi. Nguyện vọng một đời của cha tôi chính là hoàn thiện lịch pháp, hoàn thiện Số học, vì thế mỗi ngày cha tôi đều làm việc, nghiên cứu sách vở triền miên không dứt. Tôi nghe mẹ tôi nói, cha tôi vì giấc mơ này mà dồn hết thời gian vào việc học tập, mất tròn ba mươi năm, cha tôi mới thi được Tiến sĩ." Nhắc đến cha, Từ Nam Phương không cầm được nước mắt, nụ cười trên khóe môi đầy chua xót và bất lực, "Cha tôi cứ tưởng rằng thi được Tiến sĩ, gặp được Thánh thượng là có thể phát huy hơn nữa những gì mình đã dày công nghiên cứu. Nhưng những kẻ hủ Nho thụ động thích an nhàn đâu có thay đổi vì một người không quyền không thế như cha tôi? Hoàng đế ngày ngày chìm đắm chốn hậu cung kia đâu có hứng thú với nghiên cứu của cha tôi?"

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ bỗng dưng ý thức được điều gì: "Thế nên cô đã vào cung vì cha mình?!"

Giọng nói trống trải của Diệp Phi Vũ khiến nỗi chua xót từ đáy lòng cô trào lên sống mũi: "Tôi chỉ không nỡ từ chối mà thôi. Nguyện vọng của cha tôi là muốn người đời chấp nhận những kiến giải của mình. Từ nhỏ tôi đã theo cha học chiêm tinh, lịch pháp, tôi biết rõ năng lực của ông, những suy nghĩ của ông tuyệt đối là suy nghĩ tiến bộ." Đáy mắt Từ Nam Phương chợt sáng lên, nhưng thoáng chốc đã ảm đạm trở lại, "Nhưng những kẻ nắm quyền binh trong tay nào có tự nhiên đi phổ biến lịch pháp của ông ấy? Đừng nói đến việc truyền bá khắp nơi mà mới chỉ đề cập tới thôi sợ rằng đã bị tai bay vạ gió."

Từ Nam Phương buồn rầu: "Mẹ tôi mất sớm, hai cha con tôi nương tựa lẫn nhau, cha là tất cả những gì tôi có. Muốn giúp cha hoàn thành tâm nguyện, muốn bảo toàn tính mạng của hai cha con tôi, chỉ có hai con đường để đi, một là trở thành kẻ thống trị; hai là khiến cho kẻ thống trị nghe lời mình."

Từ Nam Phương vừa dứt lời, phía xa chợt vọng lại tiếng chim quạ kêu thảng thốt, chúng vỗ cánh bay lên khoảng không, để lại những âm thanh âm u ghê rợn.

Diệp Phi Vũ một từ cũng không nói, nhưng có thể cảm nhận được sự bất lực và tình yêu của người con gái này. Nếu hiện tại, vầng mặt trời nhô lên, cô nhất định sẽ trông thấy viền mắt long lanh của anh ta.

Diệp Phi Vũ nhớ rõ từng lời mà Từ Nam Phương nói lúc ở trong địa cung, rằng cô chỉ là một món đồ chơi của Vạn Lịch, anh nhớ rõ dáng vẻ cô lúc chỉ tay về phía quan sàng trống trơn và nói rằng cô và người chồng sáu mươi tuổi của mình đã từng ở đây "thề non hẹn biển" với nhau. Nếu nói Từ Nam Phương là một con chim hoàng yến trong cái lồng xa hoa lộng lẫy, thì con hoàng yến này thực ra chưa từng được sống hạnh phúc. Không có tình

https://thuviensach.vn

yêu, sống hôm nay không biết ngày mai, động lực duy nhất khiến cô cầm cự được đến lúc này chính là cha cô. Một thiếu nữ mười ba tuổi chấp nhận vào cung mười năm, chỉ vì muốn cha mình được sống yên ổn, muốn ông nhận được sự thừa nhận của Hoàng đế.

Gánh nặng trên đôi vai cô, thực sự không phải thứ mà người bình thường có thể tưởng tượng được.

"Nam Phương..." Diệp Phi Vũ lại gọi tên cô, giọng có chút đượm buồn "Cô đã phải đánh đổi quá nhiều rồi..." Anh dường như muốn nói điều gì đó, nhưng còn chưa nói hết tự nhiên lại nuốt vào.

Từ Nam Phương thản nhiên cười: "Chỉ cần bản thân không cảm thấy khổ thì sẽ không khổ." Những lời này của cô càng khiến Diệp Phi Vũ xót xa. Cô lại nói với vẻ xa xăm, "Điều này, tôi tin là anh có thể thấu hiểu."

Nghe vậy, toàn thân Diệp Phi Vũ run lên. Đương nhiên, đương nhiên anh hiểu được nỗi đau của cô, đơn giản là vì cả anh và cô đều chung cảnh ngộ. "Nhưng tôi và cô khác nhau, trời cao cho cô một cơ hội làm lại từ đầu, cho cô rời khỏi thời đại đen tối như cơn ác mộng kia, để cô bắt đầu mọi thứ một lần nữa. Cô còn trẻ, có thể ở đây bắt đầu một cuộc sống mới. Còn tôi, không có cơ hội rời khỏi đây, trời cao chỉ cho tôi cơ hội để báo thù."

Hai từ cuối cùng thốt ra từ miệng Diệp Phi Vũ cực kỳ đanh thép, Từ Nam Phương hiểu rõ sự kiên quyết của anh ta, nó nặng như núi, không ai có thể lay chuyển.

"Tôi nói rồi, anh có thể thấu hiểu tôi, thì cũng sẽ hiểu lòng quyết tâm của tôi và anh đều sắt đá như nhau." Từ Nam Phương mỉm cười.

"Nam Phương... Từ..." Diệp Phi Vũ đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, "Cha cô có phải là... Từ... Từ Quang Khải không?"

https://thuviensach.vn

Nghe được ba từ này, cơ thể Từ Nam Phương đột ngột run lên, ngồi không vững nổi, liền rớt xuống dưới: "Anh... anh biết cha tôi?" Hỏi xong, cô lại tự thì thầm với mình, "Đúng rồi, tôi nên đoán ra mới đúng, nghiên cứu của cha tôi nhất định đã nhận được người đời tán dương, lưu truyền thiên cổ, đương nhiên sẽ có nhiều người biết và nhớ tới ông, đúng không?"

Từ Nam Phương lúc này hệt như một bé gái được người ta cho kẹo, vui mừng đến nỗi giọng nói cũng trở nên ngọt ngào như gió xuân.

"Tôi đã từng nghĩ tới việc cô là con gái của Từ Quang Khải. Tôi học Lịch sử kém lắm, biết cha cô, nhưng không liên tưởng được tới mối quan hệ của hai người." Diệp Phi Vũ nói như đang tự trách. Từ Nam Phương hiểu biết sâu rộng về chiêm tinh, thiên văn, cô lại còn mang họ Từ, anh ta hẳn là nên đoán được, cô chính là con gái của nhà thiên văn học tiếng tăm lừng lẫy Từ Quang Khải mới đúng. "Hiện giờ ở Thượng Hải có Từ Gia Hối[1], người ta nói là vì Từ Quang Khải, à, chính là cha cô, nên để tưởng nhớ tới ông, họ mới đặt tên như vậy. Khi nào có dịp, cô tới đó xem xem."

[1] Trung tâm thương mại lớn ở Thượng Hải.

Đôi mắt Từ Nam Phương thoáng cái nhòa đi, nếu biết mấy trăm năm sau hậu thế còn nhớ tới cha mình như vậy, hẳn là ông sẽ rất hài lòng! Nhưng hôm nay, cô lại phải dùng cách này để tưởng niệm cha mình, thật bi ai...

Diệp Phi Vũ như nhớ tới điều gì, bèn lấy di động ra. Trông thấy anh ta dùng một cái bút nhỏ chấm chấm trên màn hình, Từ Nam Phương mờ mịt không hiểu anh ta đang làm gì.

"Nam Phương!" Ngay khi vừa dừng động tác, Diệp Phi Vũ liền tóm lấy cổ tay cô, nắm rất chặt. Từ Nam Phương giật mình hoảng hốt, không biết anh thực sự muốn làm gì, đang định giãy giụa thì thấy Diệp Phi Vũ không thèm để ý tới sự thô lỗ của mình, nhét chiếc điện thoại vào tay cô.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương đọc những dòng chữ giản thể này có hơi cực nhọc, nhưng cố gắng cũng có thể đoán được bảy tám phần. Từng câu, từng câu như đang cứa thẳng vào trái tim cô.

Từ Quang Khải (1562-1633) tự Tử Tiên, hiệu Huyền Hộ, thụy Văn Định. Người Minh Tùng Giang. Tác giả của: Từ thị bào ngôn, Thi kinh lục thiếp; biên soạn: Nông chính toàn thư, Sùng Trinh lịch thư; dịch: Hình học căn bản, Thủy pháp phương Tây... Năm Vạn Lịch thứ Ba mươi hai (1604), đỗ tiến sĩ. Tinh thông thiên văn, lịch toán, súng ống. Nhập đạo Thiên Chúa, cùng tu sĩ Matteo Ricci nghiên cứu và trao đổi học vấn. Năm Bốn mươi, đảm nhiệm việc biên soạn sách lịch, cùng với giáo sĩ Sabatino de Ursis chế tạo quan tượng nghi[2]. Năm Bốn mươi bảy, quân Minh bại bởi Tát Nhĩ Hử, Sơ Thỉnh tự hiệu, đề bạt làm Ngự Sử Hà Nam Đạo, luyện binh ở Thông Châu. Hi Tông lên ngôi, Từ Quang Khải không được trọng dụng nên cáo bệnh về quê. Thiên Khải năm thứ nhất (1621), ông được phục chức rồi có công nhập pháo Chú Hồng Di[3] về ngăn địch, sau đó do không theo Ngụy Trung Hiền nên bị cách chức. Năm Sùng Trinh thứ nhất (1628), ông được triệu hồi, được phong làm Thống soái quân đội chống quân Thanh. Năm thứ ba, khai khẩn ruộng đất, trị thủy, cứu đói,... được cất nhắc lên làm Lễ bộ thượng thư, phụng chỉ hoàn thiện lịch pháp cùng với các giáo sĩ Long Hoa Dân, Đặng Ngọc Hàm, La Nhã. Năm Sùng Trinh thứ năm, Từ Quang Khải được phong làm Lễ bộ thượng thư kiêm đại học sĩ Điện Các được cử làm cơ mật. Năm Sùng Trinh thứ sáu (1633), qua đời tại Bắc Kinh, tặng thiếu bảo[4], thụy Văn Định.

[2] Là một loại máy dùng để quan sát thiên văn, khí tượng.

[3] Là một loại pháo sản xuất tại châu Âu vào thế kỷ XVI, sau đó cuối thời nhà Minh được truyền vào Trung Quốc.

[4] Là một chức quan thuộc hàng Nhất phẩm trong triều đình.

https://thuviensach.vn

"Đọc xong chưa?" Diệp Phi Vũ không rời mắt khỏi Từ Nam Phương. Ánh đèn của chiếc điện thoại yếu ớt chiếu vào khuôn mặt cô, mờ mờ ảo ảo, đôi mắt cô dường như có sóng nước đang lay chuyển, chỉ còn đợi ngưng đọng thành hai hạt lệ.

"Xong rồi." Một lúc lâu Từ Nam Phương mới lên tiếng.

"Thấy dòng cuối không?" Giọng điệu của Diệp Phi Vũ chợt cao vút, đây mới là điều anh ta muốn nói, chỉ đợi cô trả lời.

"Thấy, thì sao?" Từ Nam Phương cũng không rõ Diệp Phi Vũ định làm gì.

"Sùng Trinh năm thứ sáu, cô chưa nghĩ tới sao? Lúc cô rời khỏi là năm Vạn Lịch thứ Bốn bảy? Là năm... 16..."

"1619."

"Đúng! Về sau vào thời Sùng Trinh, cha cô vẫn làm quan và sống sung túc hơn lúc cô còn ở đó, làm tới tận Thượng thư[5], còn được phong làm Thiếu bảo[6], rõ ràng là thuận buồm xuôi gió. Tất cả những gì cô muốn thấy chẳng phải chính là cha cô yên ổn hưởng già sao? Hôm nay cô đã thấy rồi đấy, cho dù không có cô bên cạnh, cha cô cũng bình an vô sự."

[5] Chức bộ trưởng đời Minh, và Thanh, Trung Quốc.

[6] Chức quan thuộc hàng tam cô thời xưa, gồm thiếu sư, thiếu phó, thiếu bảo.

"Sao anh biết?"

Câu hỏi vặn của Từ Nam Phương quả thực khiến Diệp Phi Vũ phát điên.

"Vì sao cô không nghĩ cho mình một chút hả? Vạn Lịch chỉ là một lão già, cô quay về đó thì chẳng được bao lâu thì ông ta qua đời. Ông ta qua đời

https://thuviensach.vn

rồi thì cô chỉ là một góa phụ, không còn được ông ta sủng ái, liệu đám Hoàng hậu phi tần kia có bỏ qua cho cô? Cô vô cớ biến mất như thế này, và cha cô nhanh chóng nhận được sự ngưỡng mộ của người khác, chẳng phải như vậy sẽ tốt hơn sao?"

"Khối sao sa đưa cô tới đây, nhưng cũng chẳng có gì đảm bảo nó sẽ không mang cô đến không gian khác, lúc ấy cô lại phải bắt đầu lại mọi thứ? Thay vì hao tâm tổn sức cho một số phận mờ mịt, vì sao cô không thể sống tốt cho mình ở hiện tại?"

Giọng nói của Diệp Phi Vũ khuấy động cảm xúc Từ Nam Phương, cô chưa từng thấy anh ta sốt sắng vì mình đến vậy.

Cô đương nhiên hiểu ý tứ của Diệp Phi Vũ, nói cho cùng, anh ta cũng muốn cô ở lại, động cơ của anh ta không đơn giản. Nhưng cái cách anh ta nói lại chạm vào trái tim cô, anh ta nói, cô còn trẻ, anh ta nói, cô phải sống cho mình...

Từ Nam Phương vẫn kiên quyết lắc đầu: "Nếu là trước khi vào Định Lăng, anh cho tôi xem những thứ này, có lẽ tôi sẽ cân nhắc, tôi nên sớm nghĩ tới việc cha tôi được lưu danh thiên cổ, nên cảm thấy thỏa mãn, nên vui vẻ sống tiếp ở nơi này. Anh nói đúng, dẫu sao thì khối sao sa đó chưa chắc đã tốt, nó chỉ là một ẩn số, còn chưa biết có thể đưa tôi quay về hay không. Còn tôi chỉ cần biết cha tôi bình an vô sự là được rồi."

"Thế nhưng... ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đến Định Lăng. Lăng tẩm của hoàng thất triều Minh đời thứ mười ba, nơi này có rất nhiều lăng mộ, cũng có nhiều ngôi mộ của các vị vua, nhưng chỉ có duy nhất ngôi mộ của Hoàng đế Vạn Lịch được khai quật, chỉ có tất cả những thứ trong lăng mộ của ông ấy phơi bày trước mặt tôi, tôi lại ngẫu nhiên trông thấy quan tài của Vạn Lịch, quan tài của tôi!" Từ Nam Phương nói những lời này, lại ở giữa rừng cây tăm tối, tựa như tiếng khóc xa xăm vọng lại, nức nở, triền miên không ngớt.

https://thuviensach.vn

"Quan tài của cô làm sao?" Diệp Phi Vũ nhanh chóng tóm được ý chính câu chuyện. Suy nghĩ này khiến giọng anh lại cất lên cao vút: "Đúng rồi, quan tài của cô không có cái gì hết! Cô đã nói chỗ đó là để đặt quan tài của cô, nhưng hiện giờ chỗ đó trống rỗng, có phải chứng minh cô không hề trở về?"

"Anh sai rồi! Ở đó trống không, nhưng lúc đầu thật sự có một cỗ quan tài. Chỉ có điều, sau này Định Lăng bị khai quật, gian phòng đó không được đóng kín, thế nên quan tài mục nát, người ta chỉ có thể mang quan tài đi." Đôi mắt Từ Nam Phương trở nên âm u, "Nhưng rõ ràng người ta đã treo bảng giới thiệu, Hoàng thượng cho xây cất một quan sàng mới ở đây là để chuẩn bị riêng cho tôi, người nằm ở đó cũng chỉ có thể là tôi!" Cô tỏ ra hiểu rõ Vạn Lịch, "Hơn nữa, kết quả cuối cùng dù đã biết nhưng vẫn cần con người ta đi đúng phương hướng đã định. Cũng giống như tôi biết sau này cha tôi có thể vang danh thiên hạ, khiến người đời sau ghi nhớ, nhưng ông ấy lại không màng thế sự, để cho mọi chuyện xảy ra, nhất định phải có một người bước theo lịch sử. Mà tôi, lại chính là người đó! Không ai có thể đi ngược quỹ đạo này, tôi xuất hiện ở thời đại của các anh chẳng qua chỉ là một sai sót. Thực tế đã cho thấy rõ, cuối cùng tôi cũng sẽ quay về quá khứ, đi tiếp con đường của mình."

Lời Từ Nam Phương nói nhẹ tênh, nhưng lọt vào tai Diệp Phi Vũ lại trở nên nặng nề, khó nghe.

"Cô vẫn muốn quay về?" Diệp Phi Vũ chợt thấy trống rỗng, "Cô... cô nói, trong quan tài đặt ở Định Lăng, thực sự... là cô?"

Không ngờ Diệp Phi Vũ cũng có lúc nói lắp.

Từ Nam Phương cười đáp lại: "Đúng thế, suýt nữa tôi đã có thể trông thấy thi thể của mình." Cô chợt cảm thấy mình như đang bị mộng du.

https://thuviensach.vn

"Tôi hiểu rồi." Diệp Phi Vũ không khuyên nữa, hình như quyết tâm quay về của Từ Nam Phương lúc này khiến anh buồn bã. Biểu hiện của anh có phần thái quá, tựa như Từ Nam Phương không thể làm như những điều anh mong muốn, là cùng Thượng Quân Trừng vui vẻ "hưởng thụ cuộc sống", khiến cha con Thượng Quân Trừng đoạn tuyệt quan hệ.

Thế nhưng, khi một cơn gió vừa nổi lên, Từ Nam Phương chợt phát hiện ra: Nếu mình thật sự làm theo suy nghĩ của Diệp Phi Vũ, không tiếp tục truy tìm khối sao sa nữa, thì làm sao có thể giúp anh ta thực hiện được âm mưu tranh đoạt nhà họ Hạ? Nếu thật sự mình làm theo ý định của Diệp Phi Vũ, ở bên Thượng Quân Trừng, thì sao có thể khiến Diệp Phi Vũ làm chuyện gì có lỗi với Thượng Quân Trừng?

"Hóa ra mọi thứ đều đã được sắp đặt sẵn!" Từ Nam Phương cảm thấy như có tiếng vọng trở lại, lởn vởn trong khu rừng đang lúc rạng sáng, lặp đi lặp lại mãi không thôi...

https://thuviensach.vn

Chương 39: Vứt Bỏ Khi Nguy Nan

Sáng sớm hôm sau, Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương về nhà họ Hạ. Từ khi nghe cô nói rõ ràng quyết tâm của mình, quan trọng nhất là đã nói cho anh về nơi chôn cất mình bốn trăm năm về trước, Diệp Phi Vũ đã không còn khuyên nhủ cô bất cứ điều gì nữa.

Phải nói là, Diệp Phi Vũ một mực giữ thái độ xa cách với cô, vẻ mặt không chút biểu cảm. Chỉ có điều, khi đưa cô tới nơi, anh ta lại lịch sự nói với cô một câu "tạm biệt". Từ Nam Phương hoàn toàn không hiểu tâm trạng suy sụp của Diệp Phi Vũ lúc này, rõ ràng quyết định quay về của cô đối với Diệp Phi Vũ chỉ có lợi chứ không có hại, vậy thì chẳng lẽ anh ta đang thực sự suy nghĩ và lo lắng cho cô?

Diệp Phi Vũ là người như vậy sao?

Trong cuộc nói chuyện đêm qua, việc anh ta liều mình cứu cô rõ ràng không giống như đang đóng giả.

Từ Nam Phương không đoán già đoán non về Diệp Phi Vũ nữa, nếu cô đã quyết định quay về quá khứ thì chỉ có thể tiếp tục đi con đường này mà thôi.

Khi Từ Nam Phương vừa xuất hiện trong khuôn viên phủ họ Hạ với bộ dạng tiều tụy, đám người hầu đều nhìn cô bằng ánh mắt hả hê, thậm chí có vài người còn thì thầm với nhau trông rất kỳ quái, nhưng lại cố tình để lộ cho cô nghe thấy: "Cứ tưởng con hồ ly tinh này không về nữa chứ! Không ngờ còn dám vác mặt về đây, đúng là không biết xấu hổ."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không để ý tới họ, đi thẳng tới vườn Thanh Tông tìm Hạ Giáng Tư. Liên Bồng vừa trông thấy cô liền giật mình: "Sao chị lại về đây? Thiếu gia nói là chị không về nữa mà?"

Xem ra mọi người trong nhà đều đã biết chuyện Từ Nam Phương rời khỏi nhà họ Hạ.

Từ Nam Phương lắc đầu gượng cười: "Nói linh tinh gì thế, chị đã ký giao kèo với tam phu nhân rồi, sao có thể nói đi là đi được chứ." Cô cần đi tắm ngay, trên người cô lúc này lấm lem bùn đất, chợt nhớ đến đêm qua lúc được Diệp Phi Vũ ôm ra khỏi xe, quần áo đã bị rách toạc. Vừa rồi ngồi trên xe về đây, cô nhìn gương chiếu hậu lau sạch đất cát trên mặt, nếu không sợ rằng ngay đến cả Liên Bồng cũng chẳng nhận ra cô.

Phải tới khi Từ Nam Phương chuẩn bị tắm, Liên Bồng mới chú ý đến bộ dạng nhếch nhác của cô, muốn hỏi nhưng thấy cô không để tâm nên lại thôi.

Liên Bồng lè lưỡi, đang định đi chuẩn bị nước tắm cho Từ Nam Phương thì Hạ Giáng Tư ở đâu chạy hồng hộc vào, trong tay ôm con mèo Ba Tư. Có lẽ do cậu ta đi quá vội vàng, con mèo chưa kịp quen nên trợn tròn mắt nhìn Từ Nam Phương.

"Ơ, sao chị lại về?" thấy Từ Nam Phương xuất hiện ở đây, Hạ Giáng Tư là người kinh ngạc nhất. "Hôm qua tôi phải liều chết đến nói với mẹ tôi là sau này chị sẽ không về nữa, còn gọi anh Trừng đến giải thích với mẹ tôi. Chị không biết lúc nghe tôi nói thế, sắc mặt mẹ tôi tái nhợt đến mức nào đâu. Mẹ tôi vốn cứ tưởng rằng tôi và anh Trừng đã trở mặt với nhau, kết quả khi nghe tôi nói chị thích anh Trừng, tôi muốn giúp chị và anh ấy ở bên nhau và biết mưu kế của mình không thành, mẹ tôi tức đến mức suýt ngất. Vậy mà hôm nay sao chị lại về?"

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư cứ đứng bên cạnh lải nhải mãi. Từ lúc cô về tới giờ, chỉ có mình Hạ Giáng Tư khua môi múa mép.

"Tôi muốn vào làm việc ở nhà họ Hạ, chuyện hôm qua chỉ là có chút việc cần giải quyết, thiếu gia quên rồi à? Lúc ra khỏi nhà chắc là do Nam Phương không nói rõ cho thiếu gia rồi!" Từ Nam Phương vừa bận rộn vừa trả lời câu hỏi của Hạ Giáng Tư, thái độ hoàn toàn bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Sự kính cẩn xen lẫn lạnh lùng của Từ Nam Phương khiến Hạ Giáng Tư ngây người, cậu ta một tay đẩy Liên Bồng ra ngoài, một tay giữ Từ Nam Phương lại.

"Này, chị và anh Trừng lại giận nhau nữa à? Hay có chuyện gì khác xảy ra thế? Cần tôi tìm anh ấy nữa không?"

Từ Nam Phương dừng tay, nhìn Hạ Giáng Tư: "Ý tốt của thiếu gia, Nam Phương xin nhận. Chỉ có điều, từ nay về sau, Nam Phương là người hầu của thiếu gia, không liên quan gì tới anh Thượng nữa. Thiếu gia sau này cũng đừng nghĩ lung tung."

Hạ Giáng Tư sửng sốt hồi lâu, mãi mới chú ý đến bộ dạng lấm lem bùn đất của Từ Nam Phương, phía sau áo còn bị rách một mảng. Hạ Giáng Tư tóm lấy tay áo cô, trừng mắt hỏi: "Xảy ra chuyện gì? À, tôi biết rồi!" Cậu ta đột ngột thấp giọng, giống như vừa phát hiện ra một bí mật hay ho: "Anh Trừng đánh chị hả? Trời, trên người chị nhiều đất bùn quá! Anh Trừng đưa chị tới bách thú bách thảo nào thế? Không ngờ anh ấy lại đột nhiên có hứng như vậy, đi tìm một nơi không người qua lại, trong công viên chắc cũng không ít người nhỉ?" Hạ Giáng Tư ra vẻ hiểu rõ, phân tích rành mạch, "Thế thì nhất định anh ấy đã đưa chị ra một vùng hoang vu hẻo lánh, muốn vui vẻ cùng chị một lần! Chị không đồng ý, hai người lăn lộn dưới đất nên mới thành ra thế này! Cả chị và anh Trừng đều tức giận... Tôi nói không sai chứ!"

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư có vẻ rất hài lòng với suy nghĩ của mình, liền dương dương tự đắc cười với Từ Nam Phương, ra vẻ đàn ông để an ủi cô: "Thực ra, đàn ông mà, lúc nào cao hứng lên thì không thể khống chế được. Hơn nữa, chuyện này làm ở bên ngoài, càng gần gũi thiên nhiên lại càng ham muốn. Đấy là còn chưa nói, chị xinh đẹp thế này, anh Trừng kìm lòng không được cũng là chuyện rất bình thường. Đương nhiên, nếu chị không thích ra ngoài thì có thể nói với anh ấy là được mà. Nếu ngại thì để tôi nói hộ vậy nhé!" Hạ Giáng Tư cười xấu xa, Từ Nam Phương nghe mà cảm thấy không chấp nhận được.

Những điều Hạ Giáng Tư nói rõ ràng là khó lọt tai, chẳng qua, Từ Nam Phương vờ như không nghe thấy, mặc kệ cậu ta lẩm nhẩm một mình. Thế nhưng, nghe quá lâu, mấy chữ khiến người ta đỏ mặt tía tai ấy giống như một đàn kiến, bò vào lỗ tai cô, dù không muốn nghe cũng không được.

Từ Nam Phương đành phải hạ lệnh đuổi khách: "Thiếu gia, Nam Phương muốn đi tắm, phiền thiếu gia đi ra ngoài!"

Hiện giờ cô chỉ cần sống an phận trong vườn Thanh Tông, chăm sóc tốt cho Hạ thiếu gia. Cô cần phải gột sạch những thứ bẩn thỉu trên người, nhưng càng cần phải tự hỏi mình xem bước tiếp theo nên làm thế nào.

Tam phu nhân đã hứa sẽ đưa cô tới thành phố T, sau khi vào phủ họ Hạ, làm sao để tiếp cận lão vương gia là một vấn đề rất khó. Mặc dù có Diệp Phi Vũ âm thầm quan sát, lại có tam phu nhân che đỡ, nhưng khi ấy cô ở gần bên nhị lão gia, cơ hội để ông ta ra tay với cô không hề ít, sợ rằng cả Diệp Phi Vũ và tam phu nhân có muốn cứu cũng không được. Bởi vậy, cô nhất định phải nghĩ cách bảo vệ tính mạng mình trước, sau đó mới có thể tiến thêm bước nữa, thăm dò xem mình nên hành động ra sao. Bằng không, người chết rồi, khối đá kia còn có ý nghĩa gì nữa?

Từ Nam Phương đẩy Hạ Giáng Tư ra ngoài, cậu ta vẫn cố quay đầu lại nhìn về phía phòng tắm mờ mờ hơi nước, nói với vẻ tiếc nuối: "Haizzz...

https://thuviensach.vn

thật sự không cần tôi nói giúp hả?" Nếu không nể cậu ta là tam thiếu gia nhà họ Hạ thì Từ Nam Phương nhất định sẽ tặng cậu ta một cái tát.

Thế nhưng Hạ Giáng Tư còn chưa kịp rời đi thì bên ngoài đã có thêm một người. Từ Nam Phương liếc nhìn, người kia chính là Liên Trân hầu hạ bên cạnh tam phu nhân. Cô ta đang ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, nhìn Từ Nam Phương bằng con mắt dè bỉu, đầy thách thức.

"Thiếu gia!" Không rõ cô ta có nghe thấy cuộc đối thoại giữa Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư hay không, nhưng vừa mở miệng, cô ta đã cao giọng nhắc nhở Hạ Giáng Tư, "Thiếu gia đừng nên dây dưa với loại phụ nữ bẩn thỉu này. Khiến tam phu nhân không vui chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khiến thiếu gia mắc bệnh lại là chuyện lớn."

Vừa nói, cô ta vừa liếc nhìn Từ Nam Phương với vẻ đắc ý. Ánh mắt đó khiến Từ Nam Phương chợt có cảm giác chẳng mấy tốt đẹp gì.

Liên Trân ghét cô là điều đương nhiên, cô "làm hỏng" đồng hồ quý, tam phu nhân chẳng những không trách phạt mà còn tạo cơ hội cho cô và Hạ Giáng Tư gần gũi, ngày hôm sau lại cho phép Hạ Giáng Tư đưa cô ra ngoài, hơn nữa còn muốn đưa cô đi thành phố T. Tất cả những việc này đều khiến kẻ khác đã kinh sợ lại vừa ao ước. Liên Trân và Liên Hương làm người hầu thân cận nhất của tam phu nhận mà còn không được đãi ngộ như vậy, dựa vào cái gì mà Từ Nam Phương được?

Thế nhưng, dù bọn họ có bất mãn thì cũng chỉ có thể nhỏ giọng gièm pha với nhau, nào dám lớn tiếng trước mặt cô như Liên Trân lúc này? Sự không kiêng dè của họ đối với Từ Nam Phương chứng tỏ một điều rằng, tam phu nhân đã thay đổi thái độ! Bởi vậy, đám cáo mượn oai hùm kia mới dám tát nước theo mưa.

Quả nhiên, lo lắng của Từ Nam Phương rất nhanh chóng được chứng thực. Liên Trân quay đầu lại, cười hả hê: "À đúng rồi, từ hôm nay trở đi cô

https://thuviensach.vn

không cần ở đây làm việc nữa! Nhà họ Hạ là nơi nào mà có thể cho thứ đê tiện như cô ở lại chứ? Phu nhân đã sắp xếp việc khác cho cô, mau đi theo tôi! Đừng có ở đây làm vấy bẩn thiếu gia!"

Từ Nam Phương kinh ngạc. Hạ Giáng Tư cũng lấy làm lạ bèn kéo ống tay Liên Trân nói: "Mẹ tôi muốn đưa chị ấy đi đâu?"

Liên Trân đắc ý: "Thiếu gia, phu nhân có nhiều xưởng dệt như vậy, đưa cô ta đến nơi nào chẳng được? Thiếu gia đừng lo chuyện này nữa!"

"Không, tôi không đi!" Từ Nam Phương vội vàng trốn sau lưng Hạ Giáng Tư. Nếu những điều Liên Trân nói là thật thì nhất định là do tối qua Hạ Giáng Tư đã nói với tam phu nhân rằng cậu ta không hề có hứng thú với cô, khiến cho tam phu nhân thấy không thể lợi dụng được mình, muốn vứt bỏ mình. Tệ hơn là, Hạ Giáng Tư đưa cô ra ngoài gặp Thượng Quân Trừng, hôm nay cô trở về tiều tụy như vậy, tam phu nhân ắt hẳn sẽ cho rằng Thượng Quân Trừng đã không còn hứng thú với cô. Nếu đã như vậy thì rõ ràng giá trị lợi dụng của cô đối với tam phu nhân đã hết, bà ta sao còn giữ một kẻ vô dụng lại bên người?

"Tôi muốn gặp tam phu nhân!" Từ Nam Phương nói với Hạ Giáng Tư, ánh mắt cô khẩn khoản nhìn cậu ta. Cô nhất định phải gặp tam phu nhân cho bằng được, nếu muốn bình an vô sự vào nhà họ Hạ, cô chỉ có thể dựa vào người phụ nữ này.

"Tam phu nhân không muốn trông thấy cô!" Liên Trân không khách khí cắt ngang lời Từ Nam Phương, "Cô từ bỏ hy vọng đi! Đừng có ở đây lãng phí thời gian của mọi người."

Hạ Giáng Tư cũng bực bội với sự sắp xếp của mẹ mình. Công việc ở xưởng dệt vô cùng cực nhọc, hơn nữa các xưởng dệt đứng tên tam phu nhân không ở miền Bắc, tất cả đều ở Chiết Giang, bà ta làm vậy rõ ràng là muốn đuổi Từ Nam Phương đi thật xa.

https://thuviensach.vn

"Mẹ tôi quá đáng quá rồi!" Hạ Giáng Tư chau mày, quay đầu lại cười an ủi Từ Nam Phương, "Chị yên tâm! Nói thế nào chị cũng là người phụ nữ của anh Trừng, tôi phải cẩn thận chăm sóc chị. Bằng không, anh Trừng lại tìm tôi tính sổ thì tôi có chạy cũng không thoát được."

Nếu là vừa rồi, nghe Hạ Giáng Tư nói vậy, Từ Nam Phương nhất định sẽ phản bác, nhưng lúc này cô chỉ có thể im lặng. Tuy nhiên, để một mình Hạ Giáng Tư thuyết phục tam phu nhân sợ rằng không được, dù thế nào cô cũng phải gặp được tam phu nhân. Hạ Giáng Tư cùng lắm chỉ giúp được cô không phải đi xưởng dệt mà thôi, muốn tam phu nhân đưa cô về nhà họ Hạ, thì cô phải dựa vào bản thân mình.

"Chị Liên Trân, chị đưa em tới gặp tam phu nhân được không? Em phải giải thích trực tiếp với phu nhân!" Từ Nam Phương tỏ ra yếu thế trước mặt Liên Trân, dù cô ta không cho cô cơ hội.

Liên Trân ở trước mặt Hạ Giáng Tư không ngừng nhắc đến tam phu nhân, một bên thì van nài, một bên thì cao ngạo truyền lời, khiến cái tính ngang ngạnh của Hạ Giáng Tư nổi lên, anh ta muốn cãi cọ với mẹ mình.

"Tôi đi nói với mẹ tôi!" Hạ Giáng Tư sốt sắng, vừa nói vừa xông ra ngoài, Từ Nam Phương vội vàng chạy ra cùng, bỏ lại Liên Trân đằng sau luống cuống đuổi theo.

***

Tam phu nhân lúc này đang ở vườn hoa đằng sau tập yoga. Tiếng chim trong trẻo cùng tiếng nước chảy róc rách trên khe đá hòn non bộ khiến người ta có cảm giác hòa mình vào thiên nhiên.

Hạ Giáng Tư mặt đỏ bừng bừng chạy tới, tiếng bước chân lộp bộp phá vỡ hoàn toàn bầu không khí thanh tịnh này.

"Mẹ, vì sạo mẹ để chị Nam Phương đến làm việc ở xưởng dệt?"

https://thuviensach.vn

Lúc vừa trông thấy Hạ Giáng Tư xuất hiện, Liên Hương và mấy người hầu đứng bên cạnh đã vội vàng ra hiệu cho cậu ta không nên quấy rầy tam phu nhân.

Tam phu nhân vẫn giữ nguyên tư thế ngồi khoanh chân, mắt nhắm nghiền, vờ như không nghe thấy Hạ Giáng Tư hỏi.

Hạ Giáng Tư chống hông, nghĩ đến việc tam phu nhân có rất nhiều cách để phớt lờ mình, cậu ta càng thêm tức giận, nhưng tức giận đến mấy cũng chỉ có thể nén nhịn, rồi lại mở miệng gọi: "Mẹ!"

Từ Nam Phương nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta thật ra cũng biết sợ mẹ, hoặc có thể nói cậu ta cũng muốn làm con ngoan, chỉ có điều quan hệ giữa hai mẹ con họ không được giải quyết tốt nên mới càng ngày càng nhiều bất đồng.

Tam phu nhân lúc này đã từ từ mở mắt, thong thả thu hai tay đang dang rộng về. Bà ta thờ ơ đảo mắt về phía con trai, nhưng hoàn toàn không thèm chú ý đến Từ Nam Phương đứng ngay sau Hạ Giáng Tư, dường như đã coi cô là không khí.

Thấy mẹ mình cuối cùng cũng chịu nhìn về phía này, Hạ Giáng Tư thở phào một hơi, chuẩn bị lên tiếng thì giọng nói đủ sức vang của tam phu nhân đã truyền tới: "Không ở trong phòng học bài, chạy đến đây làm gì?" Giọng bà lạnh băng như đang trách móc Hạ Giáng Tư làm phiền mình tập luyện.

Liên Trân lúc này đã đuổi tới nơi, trong lòng thấp thỏm lo sợ vì mình đã để Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư chạy đến đây "làm loạn". Cô ta đỡ lấy tách trà trong tay Liên Hương, cẩn thậnbiện minh cho mình: "Phu nhân, đều là do Từ Nam Phương nhất định đòi chạy theo thiếu gia, cháu không ngăn được..." Cô ta đương nhiên không thể đổ trách nhiệm lên đầu Hạ Giáng Tư, chỉ có thể lôi Từ Nam Phương ra làm lá chắn.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân không lên tiếng, chỉ nhã nhặn uống trà, mắt cũng không nhìn Liên Trân.

Liên Trân làm việc tắc trách, dè đặt nhìn chủ nhân, chuẩn bị tinh thần bất cứ lúc nào cũng có thể đưa tay ra nhận lấy tách trà.

Hạ Giáng Tư đang lúng túng không biết nói gì với mẹ mình, nhân lúc Liên Trân mở miệng trước liền tiếp lời: "Vì sao mẹ muốn đuổi Nam Phương đi?"

Tam phu nhân bình thản nói: "Thế nào gọi là đuổi? Nam Phương là người hầu nhà chúng ta, hợp đồng thì đã ký rồi. Trong đó ghi rõ, mẹ muốn cô ta làm gì thì cô ta phải làm cái đó, chỉ cần là việc không trái luật pháp là được. Cô ta cũng không thể vi phạm hợp đồng. Bây giờ mẹ sắp xếp cho cô ta đi làm việc khác, con có gì muốn nói nữa không?"

Bị hỏi bất ngờ, Hạ Giáng Tư sững sờ đến mức không nói được câu nào. Cậu ta không cam lòng nói: "Không được, con đã nói rồi, Nam Phương sẽ không quay lại nhà chúng ta làm người hầu. Để con gọi điện cho anh Trừng đến đưa Nam Phương đi."

Hạ Giáng Tư không nói còn đỡ, nhưng khi chưa dứt lời, tam phu nhân đã đặt tách trà vào khay của Liên Hương, tiếng chạm cốc vang lên, nước trong tách sánh ra ngoài: "Con có biết phép tắc nữa không hả? Việc trong nhà này do mẹ làm chủ, hay con làm chủ? Tất cả đã được ghi rõ trong hợp đồng rồi, cho dù Thượng Quân Trừng có tới đây cũng sẽ không vì một hai câu của cậu ta mà hủy bỏ hợp đồng được." Tam phu nhân nói bằng giọng lạnh lùng. Mấy hôm trước còn vui vẻ với Thượng Quân Trừng, bây giờ thái độ lại chẳng khác nào kẻ thù, trước còn khách khí với Từ Nam Phương, giờ ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm.

"Thế là thế nào?" Hạ Giáng Tư biết tam phu nhân xưa nay nói gì cũng dài dòng văn tự, liền đơn giản nói mấy câu: "Mặc kệ, thế nào con cũng

https://thuviensach.vn

không đồng ý để chị Nam Phương đi đến xưởng dệt. Nếu mẹ không biết sắp xếp cho chị ấy việc gì nữa thì để chị ấy lại cho con sắp xếp."

Tam phu nhân hừ lạnh: "Con lo học cho tử tế đi! Chính con nói không muốn để anh Trừng của con hiểu lầm, vậy sao con còn dám để Nam Phương lại đây nữa? Đưa người đi càng sớm càng tốt."

Từ Nam Phương thầm thở phào một hơi. Hóa ra tam phu nhân khó chịu vì kế hoạch phá hỏng quan hệ giữa Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng thất bại, nhưng bà ta không thể bực dọc ra mặt, nên chỉ có thể đổ hết trách nhiệm và trút giận lên đầu cô.

Hạ Giáng Tư bị một câu nói của tam phu nhân làm cho cứng họng, tạm thời không biết phản bác thế nào.

https://thuviensach.vn

Chương 40: Đến Thành Phố T

Từ Nam Phương lúc này đã bật khóc nức nở: "Phu nhân, phu nhân đừng đuổi Nam Phương đi!" Giọng nói của cô khàn đặc, sự tủi thân và khiếp sợ trong đó khiến Liên Trân và Liên Hương không khỏi nhìn nhau đầy hả hê.

Tam phu nhân vẫn dửng dưng, hoàn toàn không để ý tới tiếng khóc lóc, van xin của Từ Nam Phương, mà chỉ nói với Hạ Giáng Tư: "Chúng ta dẫu sao cũng được coi là một phần của nhà họ Hạ. Người nhà họ Hạ đương nhiên không dễ dàng để kẻ khác bắt nạt được. Bản thân mình không thể nói năng bừa bãi thì lại càng không cho phép kẻ khác nói một đằng, làm một nẻo! Con nên nhớ cho mẹ điều này." Những lời này rõ ràng là bà ta cố ý nói cho Hạ Giáng Tư nghe, nhưng thực chất lại nhằm vào Từ Nam Phương. "Đây không phải là cái chợ, ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, thực sự không coi nhà họ Hạ chúng ta ra gì! Nên thưởng thì phải thưởng, đáng phạt thì nhất định phải phạt! Huống chi, mẹ chỉ đang phân công công việc mà thôi!"

Nghe tam phu nhân nói vậy, toàn thân Từ Nam Phương mềm nhũn đến nỗi suýt té xuống đất. Bà ta đã quyết tâm không mang cô đi cùng đến thành phố T, nhưng cô không thể không đi! Cô ngẩng đầu, ngước đôi mắt đẫm lệ lên nhìn thẳng vào tam phu nhân đang ngồi sừng sững như núi Thái Sơn, cắn răng một cái, than khóc: "Phu nhân, xin phu nhân đừng đuổi cháu đi! Nếu không, nhất định cháu sẽ bị giết chết! Cháu không muốn chết, không muốn chết... hu hu hu..."

"Giết? Ai muốn giết chị?" Hạ Giáng Tư nghe vậy không tránh khỏi kinh ngạc. Đúng như mong muốn của Từ Nam Phương, cậu ta lập tức đã lên tiếng hỏi.

https://thuviensach.vn

Liên Hương bĩu môi: "Chắc chắn là bọn cho vay nặng lãi tìm đến! Đáng đời!" Ngày đầu tiên bước chân vào nhà họ Hạ, Từ Nam Phương đã được tam phu nhân ứng trước một khoản tiền, Liên Hương suy đoán như vậy cũng không phải vô căn cứ.

"Không phải! Không phải! Cháu không vay nặng lãi bao giờ! Cháu cũng không biết mình đã gây thù chuốc oán với ai! Tự nhiên hôm qua có người tìm đến sát hại cháu. Nếu không nhờ... Không nhờ... Cháu nhất định đã mất mạng rồi... Cháu sợ lắm..."

Từ Nam Phương nắm chặt hai tay trước ngực, bộ dạng run rẩy như vừa nghĩ lại một chuyện kinh hoàng nào đó, sợ hãi đến mức không dám thở mạnh.

Tam phu nhân bỗng chốc nổi hứng, vẻ mặt thờ ơ lúc đầu biến mất, bà ta nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt tò mò, dường như muốn đào bới ra tin tức hay ho nào đó từ những lời cô vừa nói. Bà ta nhẹ nhàng đảo mắt trên người Từ Nam Phương, quần áo rách nát bẩn thỉu, quả thực giống như vừa trải qua một cơn nguy nan nào đó.

Hạ Giáng Tư nhíu mày, muốn lên tiếng hỏi nhưng lời còn chưa kịp thốt ra thì đã bị tam phu nhân trách mắng: "Được rồi, ở đây không có việc của con, mau về học bài đi!"

Khẩu khí của bà ta lúc này có mất kiên nhẫn, nôn nóng muốn đuổi Hạ Giáng Tư đi. Bởi vì bà ta quan tâm nhất hiện giờ là chuyện của Từ Nam Phương.

Hạ Giáng Tư nào có chịu nghe lời như thế, nhưng Từ Nam Phương đã nhanh nhẹn đến bên cạnh tam phu nhân, cung kính khom lưng chào, nhỏ nhẹ nói với Hạ Giáng Tư: "Thiếu gia về trước học bài đi, không cần lo cho Nam Phương, Nam Phương không sao đâu."

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân tiếp lời: "Yên tâm, mẹ không ăn thịt cô ta!" Lúc này bà ta đã hoàn toàn không nhắc đến việc đuổi Từ Nam Phương đi.

Hạ Giáng Tư vẫn còn lấn cấn, nhưng không dám làm trái, trong đầu thầm nghĩ thôi thì cứ ra ngoài đợi cũng được. Nghĩ vậy, cậu ta không nói gì thêm mà dứt khoát đi ra bên ngoài, đứng từ xa nhìn vào khoảng vườn trống trước mặt, nếu tam phu nhân có đuổi Từ Nam Phương đi, nhất định sẽ gọi người hầu tới, lúc ấy cậu ta ngăn lại còn kịp.

Đi được một đoạn khá xa, Hạ Giáng Tư dừng chân, quay đầu lại nhìn đã thấy mẹ mình đứng dậy khỏi tấm thảm tập yoga. Bà ta dẫn Từ Nam Phương đi vài bước vào sâu trong bãi cỏ, cách xa chỗ mấy người hầu còn lại, dường như muốn nói chuyện riêng với Từ Nam Phương.

Tam phu nhân cứ đi mãi về phía trước, đến khi xác định không ai có thể nghe lén được, bà ta mới thở dài một hơi đầy ẩn ý, mắt nhìn ra xa. Bãi cỏ này khá cao, vốn dĩ là một sườn dốc, leo lên đến đỉnh còn có thể trông thấy toàn bộ quang cảnh trong vườn.

"Nam Phương, cô thật sự khiến tôi thất vọng!" Khi tam phu nhân mở miệng, ngữ khí ngập sự tiếc nuối. Bà ta quay người lại nhìn Từ Nam Phương với ánh mắt đau đớn.

Từ Nam Phương ngước mắt, vẻ mặt tủi hổ giống như đang hổ thẹn với sự cất nhắc của bà ta.

"Lúc đầu trông thấy cô tôi đã thích, vừa ngoan ngoãn vừa biết điều, thế nên tôi mới để cô thay tôi quản thúc Giáng Tư." Tam phu nhân nói như thể tất cả đều là những điều đương nhiên, "Nhưng không ngờ cô tới chỗ Giáng Tư được một ngày một đêm mà đã gây ra không ít chuyện như vậy, thậm chí còn nghiễm nhiên như vậy trong phòng niệm kinh! Haizzz..." Tam phu nhân oán hận nói, "Tôi có ý tốt để cô ra ngoài thu xếp việc nhà, cô lại

https://thuviensach.vn

không biết điều, dám một đi không trở về! Nếu cô và Quân Trừng thật sự tốt với nhau, tôi cũng không giữ cô lại đây, cô gọi Quân Trừng tới..."

"Không, không phải, phu nhân! Cháu không..." Từ Nam Phương tỏ ra khó xử, mặt ửng đỏ. Tam phu nhân đương nhiên biết rõ trong những chuyện này Từ Nam Phương không sai, bà ta vô cùng hài lòng với thái độ muốn giãi bày mà bất lực này của cô.

"Cô không cần nói nhiều nữa! Ở đây là nhà họ Hạ, cô cần tiền nên mới vào đây, nên biết thân phận của mình. Vì sao lại chưa nói rõ ràng mà đã bảo Giáng Tư về đây thông báo với tôi rằng cô muốn bỏ việc? Hôm nay cô lại một mình quay về, tới tới lui lui tùy tiện như vậy, quả là không coi tôi ra gì! Cô bảo làm sao tôi còn có thể giữ cô lại bên cạnh nữa?" Tam phu nhân nói như thể mình là một chủ nhân vô cùng tốt.

"Phu nhân, Nam Phương không cố ý! Hôm qua chỉ là... suýt nữa cháu bị người ta lấy mạng, nên không kịp trở về..." Từ Nam Phương cuống quýt nói, thái độ như rất để tâm tới những điều tam phu nhân nói.

"Hôm qua cô suýt bị lấy mạng?" Tam phu nhân mở to mắt, đây mới chính là vấn đề mà bà ta quan tâm.

"Vâng! Có người muốn giết cháu!" Từ Nam Phương run rẩy nói.

"Trời! Là ai? Cô gây thù chuốc oán với ai?" Tam phu nhân vờ quan tâm.

Từ Nam Phương lắc đầu, không trả lời.

Tam phu nhân liếc mắt, cứng rắn nói: "Nếu cô không muốn nói thì thôi vậy!"

Từ Nam Phương vội vàng lên tiếng: "Không phải, không phải! Chỉ là cháu cũng không biết ai muốn lấy mạng cháu!" Cô vờ ngây ngô, "Cháu chỉ biết đám người đó mặc đồ đen, vừa thấy cháu liền nổ súng không do dự.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải lúc đó có anh Thượng đẩy cháu ra, che chở cho cháu, thì giờ này sợ rằng cháu đã không ở đây nói chuyện với phu nhân..."

"Mặc đồ đen?" Tam phu nhân nhíu mày, có lẽ đã nghĩ tới Bạch Thanh Dật, "Quân Trừng bảo vệ cô? Họ quen biết nhau sao?"

Từ Nam Phương khẽ cau mày, vẻ mặt khó hiểu: "Chắc là vậy! Nhưng mà lúc đó kẻ kia chĩa súng về phía cháu, nếu không nhờ anh Thượng nhanh tay nhanh mắt thì không biết... À đúng rồi, kẻ kia còn nói, nếu anh Thượng không có ở đó thì đã giết cháu rồi. Hắn ta còn nói làm vậy vì muốn tốt cho anh ấy..." Bâng quơ nói tới đây, suýt nữa Từ Nam Phương cũng bị chính lời nói của mình làm cho cảm động đến bật khóc.

Những điều Từ Nam Phương nói quá rõ ràng, huống chi tam phu nhân đã sớm có suy đoán trong lòng. Những lời Từ Nam Phương nói chẳng khác nào càng chứng tỏ suy đoán của bà ta là đúng, kẻ truy sát cô là Bạch Thanh Dật, nguyên nhân là vì Thượng Quân Trừng, mà người có thể sai khiến Bạch Thanh Dật cũng chỉ có mỗi nhị lão gia. Mục đích ông ta xuống tay với Từ Nam Phương chính là cắt đứt mọi lằng nhằng giữa Từ Nam Phương và con trai mình, tránh cô làm lỡ dở chuyện đại sự của Thượng Quân Trừng.

Tam phu nhân nhếch miệng cười mỉm.

Từ Nam Phương nhìn sắc mặt mà đoán tâm tư, hạ giọng cầu xin bà ta: "Phu nhân, xin bà đừng đuổi cháu đi! Bằng không, cháu nhất định sẽ bị kẻ đó giết chết. Cháu... cháu thật sự không biết mình đắc tội với ai...!" Lúc này Từ Nam Phương đã nhận ra tam phu nhân lại nhen nhóm hy vọng đối với mình một lần nữa. Dù rằng nhị lão gia muốn giết cô vì lý do gì đi nữa, tam phu nhân giữ lại cô và mang cô tới phủ họ Hạ cũng khiến nhị lão gia lo lắng. Nếu tam phu nhân thật sự muốn đối đầu với nhị lão gia thì đương nhiên sẽ đưa Từ Nam Phương theo. Tuy nhiên, muốn bà ta đưa mình theo, cô nhất định phải chủ động đưa ra yêu cầu trước.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, lúc này tam phu nhân đã tỏ ra cực kỳ khoan dung, không hề từ chối lời khẩn cầu của Từ Nam Phương, mà "thuận nước đẩy thuyền" làm một việc nhân nghĩa: "Nếu đã như vậy thì cô ở lại đi! Ngày kia chúng tôi vẫn quay về thành phố T như dự kiến, cô đi cùng chúng tôi, tốt xấu gì cũng có người bảo vệ, không sợ những kẻ đó làm bừa!" Khi đã chắc chắn kẻ chủ mưu là nhị lão gia, tam phu nhân đương nhiên tin tưởng ông ta không dám xuống tay, đợi đến khi Từ Nam Phương xuất hiện trong phủ họ Hạ, đứng trước mặt ông ta, chắc chắn sẽ khiến ông ta rùng mình.

Thấy thái độ của tam phu nhân quay ngoắt một trăm tám mươi độ, dù đúng như dự đoán của mình nhưng Từ Nam Phương vẫn giả vờ tỏ ra vui mừng khôn xiết, cung kính cúi gập người cảm ơn bà ta, dòng lệ nơi khóe mắt cũng không kịp lau.

Trên đường quay về vườn Thanh Tông, tâm trạng Từ Nam Phương lại không hề tốt. Cô có thể khiến tam phu nhân chấp nhận mình một lần nữa cũng là nhờ lợi dụng Thượng Quân Trừng. Nếu không để tam phu nhân biết nhị lão gia phái người ám sát cô thì bà ta sao giữ cô lại bên cạnh? Chỉ có điều, cô không biết tam phu nhân mưu mô xảo trá này muốn lợi dụng điều gì ở mình? Rồi cô lại lo lắng cho Thượng Quân Trừng, liệu cô tới nhà họ Hạ có gây ra rắc rối cho anh hay không?

Từ Nam Phương cười chua chát. Sao không ảnh hưởng tới anh ấy được chứ?

Cô chợt nghĩ tới những điều Diệp Phi Vũ nói, nếu cô lấy được "Ngôi sao lấp lánh" mà khiến Thượng Quân Trừng bị tổn thương, liệu cô có thể thanh thản được không?

Đương nhiên là không!

Nhưng, cô còn con đường nào khác nữa sao?

***

https://thuviensach.vn

Khi đoàn xe hộ tống tam phu nhân đã chạy trên đường phố của thành phố T, Từ Nam Phương vốn mệt lử vì gần mười tiếng ngồi ô tô bấy giờ mới thở phào một hơi.

Thành phố T hoàn toàn không giống những thành phố khác ở Trung Quốc. Những thành phố khác, khu trung tâm là nơi tập trung đông dân nhất, cao ốc san sát, những tòa nhà chọc trời nói cho người ta biết rằng đây chính là trung tâm kinh tế, càng ra xa thì cao ốc càng thưa thớt, ruộng đồng càng nhiều.

Thế nhưng thành phố T thì ngược lại, cấu trúc thành phố có dạng hai ô vuông lồng vào nhau, vòng ngoài là cao ốc, càng vào trong thì càng đậm vẻ cổ xưa, nhà cửa thấp dần.

Nguyên nhân là vì sự phồn thịnh của thành phố T đều được quyết định bởi nhà họ Hạ, lấy nhà họ Hạ làm trung tâm mà phát triển dần ra xung quanh. Chính giữa thành phố T là phủ họ Hạ, được xây dựng từ triều vua Thuận Trị, khi nhà họ Hạ được phong vương, ba trăm năm qua đã được tu sửa nhiều lần nhưng kiến trúc không hề bị xê dịch. Mặc dù triều Thanh diệt vong, mặc dù chung quanh đều đã mọc lên nhà tầng, lão vương gia vẫn kiên quyết ở lại trong phủ, giữ gìn vương phủ vẹn nguyên như lúc đầu.

Nhà họ Hạ tuy bất biến, nhưng gia tài thì lại thay đổi cực lớn. Sự nghiệp phát triển, gia thế hùng mạnh giúp nhà họ Hạ biến thành phố T trở thành một khu vực kinh tế phát triển của Trung Quốc. Nhưng lão vương gia đưa ra ba quy định: không được đập phá khu tường thành cổ, không được xây dựng lại, bảo tồn kiến trúc vốn có của thành phố T. Thế nên, tất cả những tòa cao ốc đều được xây dựng ngoài tường thành, tất cả đều hướng ra ngoài bao lấy vương phủ và tường thành ở giữa. Như vậy, thành phố T nghiễm nhiên được chia làm hai phần bên trong và bên ngoài: bên thành trong là kiến trúc cũ, bên thành ngoài là kiến trúc mới. Nhưng nếu nói về giá đất, ngoài thành là hai mươi nghìn tệ một mét vuông, như vậy chỉ cách nhau

https://thuviensach.vn

một bức tường, mà giá nhà đã tăng gấp đôi, nào có ai không muốn ở gần nhà họ Hạ thần bí kia?

Có điều, dù có nhiều tiền đến mấy cũng không thể mua được nhà trong nội thành. Thành phố T dưới triều Thanh đã khá phồn thịnh, hơn nữa địa hình nhiều sông nhiều hồ, trong vương phủ đâu đâu cũng thấy có nước, thủy đình nhiều vô kể, tường khu thành trong cũng được quấn quanh bởi kênh rạch, sông ngòi, lái xe chạy một vòng mất đến hai giờ đồng hồ, chứ đừng nói đến khu ngoài còn rộng lớn hơn gấp mấy lần.

Người nhà họ Hạ vốn dĩ muốn thâu tóm toàn bộ khu thành trong, nhưng lão vương gia không cho phép, cho rằng làm vậy không được lòng người. Vì thế, họ Hạ chỉ còn cách trang bị các thiết bị an ninh tiên tiến nhất trong khu này và cả vương phủ, thêm vào đó là lực lượng bảo vệ tinh nhuệ để bảo vệ nhà họ Hạ.

Số người được vào khu thành trong mỗi ngày cũng bị giới hạn, chỉ những người có máu mặt mới được phép vào, dù vậy, nội thành vẫn vô cùng náo nhiệt.

Tam phu nhân dẫn theo bốn người hầu về vương phủ, hình như đây cũng là quy định của họ Hạ, đề phòng lắm người lắm chuyện, tránh cho người hầu các phòng xích mích với nhau. Ngoài Từ Nam Phương, ba người kia là quản gia Nhân Hỷ, Liên Hương và một cô gái tên Liên Tâm.

Lúc mới trông thấy Liên Tâm, Từ Nam Phương vô cùng kinh ngạc, không biết vì sao một cô bé có ngoại hình xấu xí như vậy lại được theo hầu tam phu nhân, nhưng khi thấy cô bé đó hành động mau lẹ, nhìn người thấu đáo thì cô cũng hiểu ra. Liên Tâm là một gia nhân lão luyện, hẳn là vệ sĩ của tam phu nhân.

Tam phu nhân bình thường có rất nhiều vệ sĩ, nhưng ai được phép vào vương phủ là do vương phủ chỉ định. Ngay đến cả vệ sĩ riêng của mình

https://thuviensach.vn

cũng không mang vào được, tam phu nhân chắc hẳn rất lo lắng, thế nên chỉ những lúc thế này cô gái Liên Tâm mới xuất hiện ở đây, để bảo vệ tam phu nhân.

Cũng phải! Nhà họ Hạ cường thịnh như vậy, không ai dám giễu võ dương oai ở địa bàn của họ. Tam phu nhân hoàn toàn không cần phải cảnh giác đến thế. Nhưng hiện tại, địch lại ngay trong nhà, nếu như có người muốn xử lý tam phu nhân và Hạ Giáng Tư thì chẳng phải tất cả đều hóa hư vô rồi sao? Ý muốn tranh quyền đoạt vị của tam phu nhân cũng tan như bong bóng xà phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 41: Làm Khó Nam Phương

Từ Nam Phương đang mải suy nghĩ thì bất giác xe đã tiến vào phủ nhà họ Hạ theo lối cửa sau. Cửa chính của vương phủ là để cho lão vương gia và những người đàn ông có tước vị ra vào. Hiện giờ, tuy rằng thời nay đã không còn ai được phong tước nữa nhưng Hạ Giáng Tư chỉ là cậu thiếu niên vừa tròn mười tám tuổi, tam phu nhân lại là một người phụ nữ, cho nên chỉ có thể đi bằng lối cửa sau.

Tam phu nhân vừa xuống xe đã gặp phải phiền phức. Từ Nam Phương chờ mấy người hầu cùng đi vào nhưng lại bị người hầu ở vương phủ ngăn cản.

Tam phu nhân và Hạ Giáng Tư vốn dĩ đã qua cửa, nhưng khi thấy hầu cận của mình bị giữ lại, liền quay lại nhíu mày hỏi: "Các người làm gì thế?"

Người hầu ở vương phủ cung kính đáp: "Nghe nói miền Bắc gần đây đang có dịch cảm cúm, chúng tôi chỉ phụng mệnh hành sự, những người muốn vào phủ đều phải để áo khoác ở ngoài này, đề phòng mang vi khuẩn lây nhiễm vào phủ."

"Đâu phải dịch SARS! Chỉ là cảm cúm mà thôi, cần phải quan trọng hóa như vậy sao?" Hạ Giáng Tư nghĩ đám người này đúng là chuyện bé xé to.

Sắc mặt tam phu nhân xám xịt lại: "Nói vậy thì tôi cũng phải cởi bỏ quần áo sao? Tứ phu nhân để cho các người quản việc này sao?"

Rốt cuộc Từ Nam phương đã hiểu, không phải đám người hầu này làm việc theo lề thói, mà là chủ nhân của họ cố ý gây khó dễ cho tam phu nhân,

https://thuviensach.vn

người đó có lẽ là tứ phu nhân. Phụ nữ với nhau luôn không tránh được đấu đá.

Vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Từ Nam Phương nghe thấy một giọng nói nũng nịu vang lên từ đằng sau: "Bác ba, sao vừa mới gặp nhau mà đã tức giận thế?"

Từ Nam Phương ngẩng đầu, trông thấy một cô bé chừng mười tám tuổi đi ra từ sau tấm bình phong, đi theo cô bé là một người phụ nữ mặc bộ đồ màu trắng đục, nhìn qua cũng biết chất vải thuộc hàng thượng đẳng, dưới ánh mặt trời phát ra những tia óng ánh. Chắc hẳn bà ta chính là tứ phu nhân, còn cô bé vừa cất giọng ngọt ngào gọi "bác ba" kia là tứ tiểu thư.

Từ Nam Phương còn nhớ trước đây được nghe Liên Bồng nói qua về tình hình nhà họ Hạ, chi bốn là con trai út của lão vương gia nhưng không sinh được con trai mà chỉ có một cô con gái. Phu nhân của đại lão gia không màng chính sự, nhưng phu nhân của chi thứ hai lại dồn mọi tâm tư lên cậu con trai đang sắp chết của mình, về phần tam phu nhân, quanh năm ở bên ngoài, không có việc quan trọng thì không quay về cái nhà này. Thế nên trách nhiệm quản lý vương phủ được giao cho tứ phu nhân.

"Chị ba!" Tứ phu nhân đi lên phía trước, thoáng nhìn là biết vẻ mặt tươi cười của bà ta là biểu hiện bên ngoài, "Ngại quá! Trong nhà có chút việc vặt, em bận quá nên em quên mất. Người hầu nói chị đã tới nhưng không kịp ra cửa đón tiếp chị."

"Cảm ơn ý tốt của thím!" Tam phu nhân nửa cười nửa khóc không đáp.

Tứ phu nhân giả ngây giả ngô: "Sắc mặt chị ba sao lại xấu thế? Chắc không phải tức giận vì chuyện vụn vặt này đấy chứ? Việc này cũng không thể trách em được, vì tối qua An Nhân muốn em xoa bóp, nói chuyện, tận bây giờ tay em vẫn còn tê mỏi." Vừa nói, bà ta còn giơ hai tay lên vỗ vỗ mấy cái.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân không để tâm tới màn "kể khổ" phô trương của bà ta, nói thẳng: "Người của thím không để tôi vào nhà, rốt cuộc là có ý gì đây? Đại An Nhân chỉ khiến thím quản lý việc nhà, xét về vai vế, tôi còn xếp trên thím, người của tôi nên mặc quần áo gì, đi đường nào, không đến lượt thím phải lên tiếng dạy dỗ."

Tam phu nhân đúng là một người nóng nảy! Từ Nam Phương nghĩ thầm, lúc này bà ta nói những điều kia chỉ khiến cho mâu thuẫn giữa hai chị em dâu nhà họ càng thêm gay gắt.

"Chị dâu quanh năm không về phủ, có lẽ đã quên hết quy củ dòng họ rồi?" Tứ phu nhân bật cười chế giễu, "Lần này, hẳn là trông thấy thời cơ xuất hiện, nên mới về đây?" Ý tứ trong lời nói của bà ta chính là tam phu nhân về vương phủ vì chuyện tranh chấp.

Tam phu nhân hừ lạnh nói: "Thím Tư nói vậy không đúng rồi! Nửa tháng nữa là đến đại thọ bảy mươi của Đại An Nhân, chẳng lẽ thím cho rằng tôi không nên về sao? Hơn nữa, chưa Tết nào là tôi thất lễ, thím nói vậy rõ ràng đang chụp mũ lên đầu tôi rồi."

Từ Nam Phương bàng quan đứng nhìn, tam phu nhân nói những lời này đúng là đã không chừa lại đường lui cho mình, hơn nữa, thái độ với tứ phu nhân cũng không hòa nhã chút nào. Tam phu nhân là một người nhiều cơ mưu, bà ta có thể vờ vịt đóng kịch trước mặt Từ Nam Phương, nhưng lại không muốn giả bộ thân thiết với tứ phu nhân, đủ thấy bà ta ghét tứ phu nhân đến mức nào. Từ Nam Phương bỗng dưng nghĩ, trong bốn vị phu nhân, chỉ có mỗi tam phu nhân không ở trong vương phủ, rốt cuộc thì giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Tam phu nhân đáp trả lại chỉ khiến tứ phu nhân liếc mắt khinh bỉ, nhưng tam phu nhân dường như vẫn chưa thỏa mãn, bà ta tiếp tục chọc vào tử huyệt của tứ phu nhân: "Huống hồ, một vài người cả đời chẳng có được cơ

https://thuviensach.vn

hội nào nên mới giở thói ăn không được thì đạp đổ, nói người khác thừa cơ lấn tới, thật không biết ai mới đang ghen ăn tức ở!"

Quả nhiên là nói trúng tim đen của tứ phu nhân! Đúng lúc này, tứ tiểu thư bỗng lên tiếng: "Anh Tư, Tiểu Bạch của anh lớn quá! Lần trước anh về đây em còn có thể một tay xách được nó lên!"

Không rõ là nghe thấy tiếng con gái mình hay bị câu "anh Tư" chọc đúng chỗ ngứa, tứ phu nhân không kìm chế được đành lên tiếng quở trách: "Không biết thứ bên ngoài bẩn lắm à? Bỏ xuống, về rửa tay đi!"

Bà ta nói hệt như đoàn người của tam phu nhân vừa trở về từ ổ dịch SARS không bằng!

Nghe thấy tứ phu nhân chê Tiểu Bạch của mình bẩn, Hạ Giáng Tư nổi cơn giận: "Thím tư, thím dựa vào đâu mà nói Tiểu Bạch của cháu bẩn? Chưa biết chừng vi khuẩn trên tay người còn nhiều hơn trong lông mèo ấy! Lẽ ra cháu mới phải nói mấy người đừng có làm bẩn Tiểu Bạch của cháu!"

Bình thường Hạ Giáng Tư luôn đối đầu với mẹ mình, nhưng biểu hiện của cậu ta hôm nay hoàn toàn khiến tam phu nhân hài lòng, nghĩ đến trước kia con trai vốn thói hay chống đối người khác, bây giờ lại thay mình dập tắt đi cái vẻ kiêu căng của tứ phu nhân.

Tứ tiểu thư bật cười khúc khích, nhìn mẹ mình nói: "Mẹ đừng làm khó Tiểu Bạch nữa!" rồi ôm lấy con mèo từ trong tay Hạ Giáng Tư. Con gái vẫn là con gái, trời sinh đã thích những cái mới lạ.

Tứ phu nhân nghe vậy lại càng tức giận, con gái mình dứt ruột sinh ra lại nghiễm nhiên đứng về phía người ngoài. Đúng lúc này một người hầu đi tới truyền lời, Đại An Nhân biết tam phu nhân trở về, gọi tam phu nhân tới nói chuyện, còn bảo tứ phu nhân cũng phải đi cùng.

https://thuviensach.vn

Đến nước này, tứ phu nhân không biết phải bỏ qua hay tiếp tục làm khó dễ những người này. Nếu tiếp tục đôi co, chỉ sợ làm lớn chuyện, chậm trễ tới gặp Đại An Nhân, nhưng cứ bỏ qua như vậy thì tứ phu nhân lại nuốt không trôi cục giận.

Bà ta còn đang chần chừ, tam phu nhân đã nói với người hầu kia: "Cô đi báo với Đại An Nhân, tứ phu nhân ngăn chúng tôi ngoài cửa, bắt cởi quần áo, tắm giặt sạch, khử trùng mới cho vào! Hiện giờ không kịp tới thỉnh an Đại An Nhân!"

Người hầu vừa tới truyền lời là người hầu của Đại An Nhân, không thuộc phạm vi sai khiến của tứ phu nhân, thế nên, sau khi tam phu nhân nói xong, tứ phu nhân đã tái mét mặt. Chỉ có điều cả hai vị phu nhân này đều không ai chịu nhường ai, kẻ tám lạng người nửa cân. Tứ phu nhân chợt nhìn Từ Nam Phương, thấy có người hầu mới, trong đầu nảy lên ý hay, khóe miệng bà ta nhếch lên, nhìn tam phu nhân đang nhận chiếc gương trong tay Liên Hương: "Chị ba, em cũng chỉ vì muốn tốt cho cái nhà này thôi, hơn nữa đây không phải quy định do em lập ra!" Nói xong, bà ta điềm nhiên dặn dò người hầu: "Các ngươi mau xịt thuốc khử trùng vào người họ. Chị ba, còn về cô gái này, sợ rằng em phải tìm người đưa cô ta ra ngoài!" Bà ta chỉ tay vào Từ Nam Phương.

Cả Từ Nam Phương lẫn tam phu nhân đều kinh ngạc. Từ Nam Phương không ngờ mình đã vào được đến phủ họ Hạ rồi mà còn phải vướng vào chuyện này, ánh mắt vô tội của cô hướng về phía tam phu nhân, chỉ có thể xem bà ta sẽ thay mình xử lý thế nào.

Tam phu nhân trong lòng đã đoán được tứ phu nhân nhất định gây khó dễ với mình, bà ta vừa đưa trả lại cái gương cho Liên Hương, vừa nhướn mày nhìn tứ phu nhân: "Lại sao nữa?"

Tứ phu nhân bật cười: "Chị ba hỏi câu này, người khác không biết lại tưởng rằng chị không phải con dâu nhà họ Hạ! Sao ngay cả mấy quy tắc

https://thuviensach.vn

của nhà chúng ta mà chị cũng không biết thế? Người hầu này em chưa từng gặp, sao chị có thể tùy tiện đưa người mới đến phủ?"

Tam phu nhân cười khẩy: "Người hầu làm việc cũng có thời hạn, nhà họ Hạ hằng năm chẳng phải đều có người mới và người hết hợp đồng đấy thôi? Nếu vĩnh viễn không có người mới thay thế, tứ phu nhân làm gì cũng phải đích thân ra tay rồi!" Nói xong, bà ta nhìn về phía người hầu của Đại An Nhân để tìm đồng minh, "Ngân Hiên, cô phân xử giúp tôi, việc hầu hạ Giáng Tư nhà tôi, chỉ có người này làm tốt nhất, sau này sẽ còn tiếp tục hầu hạ rất nhiều năm, chẳng lẽ mỗi lần về đây lại phải đổi người khác?"

Ngân Hiên gượng gạo cười một cái, tam phu nhân nói quả thực có lý, không thể cấm người hầu mới vào vương phủ, mới cũ luân phiên là chuyện thường tình. Ngân Hiên không đáp, nhưng tứ phu nhân cũng đã nhận ra lý lẽ của mình không thuyết phục, đành lên tiếng: "Không phải em có ý đó, chỉ có điều nhà họ Hạ 'chúng ta' ở đây không như bên ngoài." Bà ta nhấn mạnh hai chữ "chúng ta", cố ý coi tam phu nhân như người ngoài, "Những người hầu muốn vào phủ đều phải được kiểm chứng thân thế rõ ràng. Chị ba chưa nói một câu mà đã mang theo một người lạ mặt đến, có phần không coi nhà họ Hạ ra gì rồi, nơi này không giống như bên ngoài có thể để người ta ra ra vào vào tùy ý."

Tam phu nhân không thèm để ý lời của tứ phu nhân, chỉ bình thản đáp, nhưng giọng điệu đầy mỉa mai: "Nếu đây là nguyên do thì tôi càng không hiểu! Hôm kia tôi đã gửi thông số cá nhân của cô ta tới đây, hôm qua tôi còn nhận được e-mail nói đã xét duyệt, nói chung không có vấn đề gì. Thím tư sao lại không biết chuyện này được? Xem ra Đại An Nhân giao cho thím tư quản lý việc nhà, dù có cẩn thận mấy cũng có lúc làm ăn tắc trách rồi!"

Từ Nam Phương nghe Liên Bồng nói qua, việc quản lý ở nhà họ Hạ rất chặt chẽ, tất cả người hầu đều có sơ yếu lý lịch chi tiết, nếu tam phu nhân muốn đưa người tới phủ thì nhất định phải gửi hồ sơ tới để thẩm định trước, nhà họ Hạ sẽ có người chuyên làm công việc kiểm tra đối chiếu thông tin,

https://thuviensach.vn

nếu không có gì sai lệch, đồng thời phù hợp yêu cầu, thì sẽ được thông qua. Từ Nam Phương vào nhà họ Hạ là do Diệp Phi Vũ đứng ra lo liệu, cô vốn dĩ còn đang lo lý lịch của mình không được thông qua, ai ngờ hôm qua tam phu nhân đã cho cô xem hồ sơ của mình, mặc dù bà ta không nói trực tiếp nhưng lại bóng gió để Liên Bồng tiết lộ tin tức ra.

Nhà họ Hạ lựa chọn người hầu chẳng khác nào triều Thanh tuyển tú nữ, nhất định phải là quý tộc Mãn Thanh. Nhưng xã hội Trung Quốc thích nhất là bằng mặt mà không bằng lòng, nhà họ Hạ cũng vậy. Gốc gác quý tộc thật sự không còn là bao, dẫu có cũng không ai sẵn sàng vào nhà họ Hạ làm người hầu, họ chấp nhận làm người hầu của nhà họ Hạ cũng chỉ vì muốn gia nhập giới quý tộc. Chẳng hạn viết cô là hậu duệ của Từ Vị[1] ở vùng Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang. Vì nghĩ tới Từ Nam Phương cũng mang họ Từ nên tam phu nhân đã dựa vào đó mà hoàn thiện hồ sơ giúp cô.

[1] Từ Vị (1521-1593): Nhà văn, nhà thư họa, nhà quân sự thời Minh, Trung Quốc.

Chuyện thân phận người hầu này vốn dĩ trước giờ chỉ lướt qua, không ai đi kiểm chứng thật sự thế nên tam phu nhân cũng không nghĩ nhiều về nó lắm, nhưng để yên tâm, bà ta đã đưa hồ sơ cho Từ Nam Phương xem, muốn cô chuẩn bị tinh thần sẵn sàng trả lời nếu bị hỏi đến.

Đã là một việc làm qua loa thì đương nhiên không cần đến tứ phu nhân đích thân quản lý, còn nếu thật sự làm đến nơi đến chốn, chỉ e, quá nửa số người hầu trong nhà đều không hợp tiêu chuẩn. Tiếc rằng, tứ phu nhân quá nôn nóng, cùng với việc vài lần bị tam phu nhân "chiếu tướng" thành ra đã không còn có đối sách gì nữa, lúc này nghe tam phu nhân nói vậy lại càng không nhịn được liền quay sang trách móc người hầu bên cạnh: "Mai Anh, cô làm việc như thế đấy hả? Tam phu nhân gửi hồ sơ người hầu đến sao không nói với tôi một tiếng?"

https://thuviensach.vn

Thông thường những lúc thế này, chủ nhân thường đổ trách nhiệm lên đầu kẻ dưới, dù sao phạt bọn họ vẫn tốt hơn là tự phạt mình. Chiêu này Từ Nam Phương đã chứng kiến nhiều rồi.

Cô người hầu tên Mai Anh kia nghe thấy tứ phu nhân nói vậy, vội vàng cúi đầu nhận sai: "Vâng, xin lỗi phu nhân! Mai Anh nghĩ phu nhân bận rộn nhiều việc, không có thời gian quản mấy việc vặt này, hơn nữa, Mai Anh đã cùng phía công an đối chiều hồ sơ, chắc là không có sai sót..."

"Chắc là? Thế nào gọi là chắc là? Làm việc sao có thể qua loa như thế hả?" Tứ phu nhân nhanh chóng nắm bắt sơ hở, "Những chuyện khác có thể qua loa được, nhưng chuyện của tam phu nhân sao cô dám làm qua quýt?" Bà ta một lời hai ý vừa nói vừa liếc nhìn tam phu nhân, sau đó lại nói với Mai Anh: "Mang lý lịch của cô ta ra đây tôi xem!"

Tứ phu nhân làm tới mức này chính là mong có thể lật tẩy Từ Nam Phương trước mặt mọi người, hy vọng móc được khúc xương từ trong quả trứng ra. Bà ta biết rõ đám người hầu thường thường đều không phải danh gia vọng tộc, chẳng qua là lơ đi không truy cứu, nhưng lúc này bà ta cố ý kiếm chuyện với Từ Nam Phương, chỉ cần đem lý lịch đi đối chất là có thể vạch trần được sơ hở. Như vậy có thể khiến cho tam phu nhân mất mặt, tứ phu nhân đương nhiên được nở mày nở mặt.

Ngân Hiên thấy tứ phu nhân cố tình gây sự, không nhịn được phải lên tiếng can ngăn: "Đại An Nhân còn đang đợi đấy!" Thế nhưng tứ phu nhân đã nổi cơn phẫn nộ, lại vớ được thời cơ tốt, làm sao bà ta lại dễ dàng bỏ qua cho được? Dù vậy, tứ phu nhân cũng không dám qua mặt Ngân Hiên, vì thế bà ta liền nhân lúc này đá quả bóng sang cho tam phu nhân: "Hay là chị ba cứ đi với Ngân Hiên trước, em ở lại giải quyết xong công việc rồi sẽ tới thăm Đại An Nhân?"

Lần này sự lạnh lùng ngập tràn trong ánh mắt của tam phu nhân, bà ta biết rõ tứ phu nhân cố tình đá quả bóng sang cho mình để được nở mày nở

https://thuviensach.vn

mặt, còn muốn làm khó Từ Nam Phương. Bà ta đưa Từ Nam Phương tới đây là có mục đích, giờ lại bị tứ phu nhân kia phá hỏng việc, tam phu nhân càng không cam chịu.

Vậy nên, dù tứ phu nhân đã nói đến thế nhưng tam phu nhân vẫn nhất quyết không rời đi.

Mai Anh rút một tập giấy trong bộ hồ sơ đang cầm, đưa cho tứ phu nhân. Tứ phu nhân nhận lấy, nhìn bức ảnh trong hồ sơ, rồi lại nhìn Từ Nam Phương, giọng nói có phần khinh miệt: "Cô tên là Từ Nam Phương?"

Từ Nam Phương liếc nhìn tam phu nhân, lúc này trong mắt bà ta đã ngập tràn sự phẫn nộ vì không thể tìm được cớ nào nữa, chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Thấy Từ Nam Phương nhìn mình, bà ta liền nói: "Vị này là tứ phu nhân, quản lý các công việc trong phủ nhà họ Hạ. Cô cứ trả lời đúng những gì tứ phu nhân hỏi là được."

Từ Nam Phương bây giờ mới khom lưng đáp: "Đúng vậy, thưa tứ phu nhân!"

Tứ phu nhân lại đọc tiếp, chú ý tới chi tiết liên quan tới Từ Vị, trong lòng ngầm tính toán, ngoài miệng cười châm chọc: "Ở đây nói cô là hậu duệ của Từ Vị? Cô có thể nói cho tôi một chút về ngài Từ Vị này được không?" Tứ phu nhân cho rằng, Từ Vị chẳng qua chỉ là một họa sĩ, mọi người hẳn là không biết nhiều về ông ta.

"Vâng." Từ Nam Phương điềm nhiên trả lời, giọng điệu chắc nịch, "Tiên tổ tên húy là Vị, tự Văn Trường, hiệu Thiên Trì, vốn là người vùng núi Chiết Giang. Tiên tổ sống tự do tự tại, là người chính trực công minh, không nịnh nọt người quyền thế, làm quan không nhiều công tích. Người vốn được Trương Nguyên Biện triều Gia Tĩnh tán thưởng, chỉ có điều quan lộ không được như ý nên thần kinh có phần không bình thường. Dù không biết là điên thật hay điên giả nhưng từ sau đó trở đi, bắt đầu rẽ sang con

https://thuviensach.vn

đường thi họa. Lúc Tiên tổ còn sống trên đời, tranh của người không được ai thưởng thức, sau khi người qua đời hai mươi năm, đến thời Vạn Lịch, Công An tam Viên[2] lại cực kỳ yêu thích tranh của Tiên tổ, đi khắp nơi tìm hiểu về văn tự bút tích gốc của Tiên tổ, viết sách về người, từ đó trở đi, tranh của Tiên tổ trở thành trào lưu được người đương thời ưa chuộng và tài năng của Tiên tổ mới được người đời khen ngợi. Có người nói, ở thời Vạn Lịch, Hoàng đế còn viết thơ về Tiên tổ, nội dung bài thơ đó Nam Phương còn nhớ kỹ, không biết tứ phu nhân có hứng thú muốn nghe không..."

[2] Công An tam Viên: Ba anh em nhà họ Viên, Viên Tôn Đạo, Viên Hồng Đạo, Viên Trung Đạo, quê ở huyện Công An, tỉnh Hồ Bắc.

Từ Nam Phương nói liền một mạch không ngừng nghỉ, khiến tất thảy mọi người đều phải im miệng. Số người biết về Từ Văn Trường tuy có nhiều nhưng có thể chi tiết kể ra như Từ Nam Phương thì sợ rằng không có mấy ai làm được.

Ngay cả tam phu nhân đang lo mướt mồ hôi cho Từ Nam Phương mà sau khi nghe cô nói cũng phải tươi cười hài lòng, chỉ còn kém nước khen ngợi mà thôi.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Nóng quá à! Cầu mưa!

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 42: Hậu Thế Của Từ Vị

Tứ phu nhân không khỏi có phần hụt hẫng, trong lòng thầm nghĩ lẽ nào Từ Nam Phương chính là hậu duệ của Từ Văn Trường? Biết rõ đến mức như chính cô ta đã được chứng kiến?

Thực ra, đúng là Từ Nam Phương được tận mắt chứng kiến. Khi cô được sinh ra, Từ Vị đã qua đời, nhưng Công An tam Viên lại đang ở thời kỳ cường thịnh, đều giữ chức trong triều đình, sự tôn sùng của họ dành cho Từ Vị khiến cho ông nhanh chóng rạng danh thiên hạ. Từ Nam Phương vào cung chưa lâu, Viên Hồng Đạo liền đổ bệnh nặng, lúc nằm trên giường không dậy được, ông ta đã nhờ anh trai dâng thư thỉnh cầu Hoàng đế Vạn Lịch viết một bài thơ cho Từ Vị. Lời thỉnh cầu này quả thực trăm năm hiếm thấy. Lúc đó Từ Nam Phương đang hầu hạ trong thư phòng của Hoàng đế Vạn Lịch, ông ta cảm thấy việc này thú vị, thuận miệng hỏi một chút, biết cung tỳ bên cạnh mình cũng mang họ Từ, vì thế liền giao trọng trách này cho Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương chấp bút thay Hoàng đế, viết một bài thơ ca tụng Từ Vị. Nhắc tới mới thấy trùng hợp, nếu tam phu nhân nói Từ Nam Phương là hậu duệ của một họ Từ nào đó sau thời Vạn Lịch, hoặc tứ phu nhân hỏi tên cha mẹ, địa chỉ nhà mình ở hiện đại, sợ rằng Từ Nam Phương vì không rõ ràng mà sẽ làm lộ thân thế. Thế nhưng tứ phu nhân lại chọn một câu hỏi mà bà ta cho rằng sẽ làm khó Từ Nam Phương, nhằm chặn họng cô.

"Từ Vị cũng được coi là danh gia vọng tộc ư? Nếu như thế mà cũng được tính là danh gia vọng tộc, thì khắp cái đất Trung Quốc này có biết bao nhiêu dòng họ như vậy?" Tứ phu nhân không cam lòng, lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

Câu trả lời lưu loát của Từ Nam Phương khiến tam phu nhân vô cùng kinh ngạc, bà ta không ngờ cô lại chuẩn bị tốt như vậy, đang định lên tiếng khen ngợi thì lại nghe tứ phu nhân nói những lời kia không khỏi nổi giận, bà ta gắng nhẫn nhịn, nói: "Tứ phu nhân nói vậy là sai rồi, tranh của Từ Vị hiện giờ hơn chục triệu một bức, ngay cả trong cố cung cũng cất giữ rất nhiều bức, chẳng lẽ tứ phu nhân cho rằng ánh mắt của những người sưu tầm tranh Từ Vị có vấn đề? Hay là trong mắt tứ phu nhân, họa sĩ tài giỏi này không phải danh nhân nên Từ Nam Phương cũng không phải con cháu danh gia vọng tộc? Thím tư cho rằng phải như hậu duệ của quan lớn như thím mới được tính là danh nhân? Chỉ e, cách nghĩ này ngay đến cả lão vương gia cũng không đồng tình đâu!"

Nghe tam phu nhân nói vậy, Từ Nam Phương thầm nghĩ, xem ra lão vương gia cũng là một người học đòi văn vẻ. Nếu vậy, hậu duệ của Từ Vị chắc chắn được người ta yêu quý. Quả nhiên, tứ phu nhân không vặn vẹo vấn đề này nữa, mà nói sang chuyện khác: "Cô là hậu duệ của Từ Vị thì lẽ ra nên ở Chiết Giang mới đúng, sao lại đến Sơn Tây? Cô chứng minh thế nào?"

"Về sau gia đình đã di dân rồi, trong nhà còn giữ gia phả, mấy năm trước còn đến Chiết Giang nhận người thân. Nếu tứ phu nhân không tin thì có thể phái người đến thôn đó mà hỏi thăm." Từ Nam Phương nói dối không chớp mắt, cô nghĩ bụng, chuyện xác nhận gia phả này dù có muốn làm thật cũng không phải ngày một ngày hai là xong, huống hồ, tứ phu nhân chỉ muốn đuổi Từ Nam Phương ngay lập tức để thị uy với tam phu nhân, hiện tại nghe Từ Nam Phương nói vậy, có lẽ về vấn đề này không có gì phải lấn cấn thêm nữa, đành phải tìm lối rẽ khác.

"À, ở đây ghi cô tốt nghiệp đại học chuyên ngành Toán học? Sao tôi thấy không giống lắm?!" Trông thấy địa chỉ của Từ Nam Phương là ở một thôn làng nào đó càng xa xôi càng tốt, nếu có muốn thẩm tra cũng không dễ dàng. Nhà họ Hạ yêu cầu người hầu phải có bằng đại học, hậu thế của danh

https://thuviensach.vn

gia vọng tộc, bất luận là nam hay nữ đều phải biết thơ ca, nữ còn phải thi thêu thùa, nam phải đấu cờ nghệ, sức khỏe cũng cần đủ tiêu chuẩn mới qua cửa, cực kỳ nghiêm ngặt. Tuy nhiên, trên có chính sách thì dưới có đối sách, ngoài sức khỏe ra thì những chỉ tiêu định lượng này có thể liếc mắt đánh giá được ngay, còn lại thì phần lớn đều được mắt nhắm mắt mở cho qua nên những người đạt chuẩn thật sự không đến một nửa.

Hiện giờ, tứ phu nhân đã bắt đầu hoài nghi bằng cấp của Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương mặc dù không biết cái gì gọi là "ngành Toán học" nhưng vẫn sẵn sàng nghênh đón mọi thứ: "Nếu có câu hỏi gì, tứ phu nhân xin cứ kiểm tra Nam Phương."

Bên cạnh, Hạ Giáng Tư và tứ tiểu thư đứng xem náo nhiệt, hai người họ cũng vừa mới học xong phổ thông, vô cùng căm ghét môn Toán, lúc này nghe thấy nhắc đến Toán, Hạ Giáng Tư sáng rực mắt, nói: "Nam Phương, hóa ra chị học Toán à, giỏi quá! Thật sự không ngờ đấy."

Tứ tiểu thư huých tay Hạ Giáng Tư: "Này, anh học Toán cũng dốt hả? Em còn tưởng anh thông minh hơn em chứ!"

Thấy con gái mình và Hạ Giáng Tư cười cười nói nói, tứ phu nhân tức giận quát lớn: "Bích Ba, bài tập hằng ngày làm hết chưa? Không phải đi học ngoại ngữ nữa à?"

Hạ Bích Ba lè lưỡi. Xem ra, thái độ của tứ phu nhân đối với con gái cũng chẳng khác thái độ của tam phu nhân với Hạ Giáng Tư là bao. Bị mẹ mắng mỏ, Hạ Bích Ba không gân cổ cãi lại như Hạ Giáng Tư, chỉ hậm hực trả lại Tiểu Bạch cho Hạ Giáng Tư rồi rời đi.

Bất chợt, một giọng nói già nua nhưng rắn rỏi vang lên: "Cãi nhau cái gì thế?"

https://thuviensach.vn

Thanh âm từ phía xa vọng lại, Từ Nam Phương ngẩng đầu, trông thấy một bà lão chừng sáu mươi tuổi, vẫn còn khỏe mạnh, đi xuống từ sau hành lang uốn khúc, theo sau có mấy người hầu nữ. Trên mặt bà lão nở một nụ cười vui vẻ, nhưng vì hơi gầy nên khi cười, làn da nhăn nheo lại càng co rúm lại, khuôn mặt đầy những vết nhăn.

Bà lão vừa xuất hiện, mọi người đều đứng ngay ngắn, hai tay đặt bên hông, đầu gối khẽ khuỵu xuống, có vẻ như đang hành lễ với bà lão kia. Từ Nam Phương tới nhà họ Hạ đã lâu, đây là lần đầu tiên thấy những người phụ nữ kia hành lễ theo kiểu cổ xưa này, biết ngay bà lão là một người có địa vị quan trọng.

Quả nhiên, ngay sau đó cô nghe thấy tam phu nhân thân mật gọi một câu: "Con dâu vấn an An Nhân."

Những người khác cũng lên tiếng: "An Nhân!" "Tiểu An Nhân trường thọ!"

Từ Nam Phương ngước nhìn bà lão, trang phục điển hình của phụ nữ quý tộc miền Nam thời Minh, tóc búi sau đầu, cài một chiếc trâm phượng hoa lệ cổ xưa, tinh tế trang nhã, giá trị chắc hẳn rất xa xỉ. Trên trán bà lão buộc một chiếc khăn, vẫn mang phong cách đời nhà Minh, chỉ có điều chính giữa chiếc khăn không khảm ngọc trai mà là một chuỗi kim cương, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Xem ra bà lão này chính là vợ hai của lão vương gia nhà họ Hạ.

"Miễn đi, miễn đi, làm cái gì thế?" Tiểu An Nhân tỏ vẻ kinh ngạc, "Không phải trong tình cảnh đặc biệt gì, không cần phải dùng tới lễ nghi này." Vừa nói Tiểu An Nhân vừa vỗ tay tam phu nhân, "Con về rồi đấy à!", trong ánh mắt toát lên sự vui mừng.

Tiểu An Nhân chỉ hỏi một câu rồi quay ra nói với những người khác: "Ta và chị hai chờ mấy người tới, mà đợi mãi không thấy ai, đang ở đây cãi cọ

https://thuviensach.vn

cái gì thế? Ta đến góp vui có được không?" Nói xong, bà lão cười rộ lên, bầu không khí vì thế cũng dịu đi phần nào.

Từ Nam Phương suy đoán tâm tư của Tiểu An Nhân, bà ta tuy rằng lớn tuổi nhưng kiểu cách trang phục lại xen lẫn vài nét mới mẻ trong phong cách cổ xưa, dù đã nhiều tuổi nhưng không biết an phận. Từ Nam Phương biết, thời nhà Thanh mặc dù bị dân tộc Mãn thống trị, nhưng trang phục của dân tộc Hán vẫn không khác thời nhà Minh là bao, nhất là vùng Giang Nam. Mà người nhà họ Hạ ăn mặc theo phong cách dòng dõi quý tộc vương triều nhà Thanh, thậm chí vì sở thích của lão vương gia mà những phong tục xưa này càng ngày càng thể hiện rõ rệt, thậm chí con cháu nhà họ Hạ dù không hài lòng nhưng cũng không dám làm trái ý của lão vương gia. Bởi vậy, mỗi người trong nhà này đều có một nhà thiết kế riêng tư vấn cho mình cách ăn mặc, cách điệu dựa trên nền tảng trang phục xưa.

Tam phu nhân cũng vậy, bản thân không phải là một người bảo thủ, chỉ có điều, ngày hôm nay trở lại nhà họ Hạ vì chuyện người kế vị thế nên bà ta không dám ăn mặc tùy tiện mà rất đúng quy củ, đương nhiên là không muốn để các vị bề trên bắt bẻ mình cái gì.

Tiểu An Nhân trông thấy Hạ Giáng Tư, ánh mắt sáng lên, không quan tâm tới vấn đề mình vừa hỏi nữa, vẫy tay với Hạ Giáng Tư: "Giáng Tư, đến chỗ bà nội rồi mà còn ở đó nghịch mèo, không thèm quan tâm tới bà nội à."

Nghe thấy Tiểu An Nhân gọi mình, Hạ Giáng Tư đã nhanh tay nhét con mèo vào trong tay Từ Nam Phương rồi chạy đến bên cạnh Tiểu An Nhân, mặt mày rạng rỡ. Xem ra, Tiểu An Nhân rất quý Hạ Giáng Tư, dẫu sao thì tam lão gia cũng là con trai duy nhất của Tiểu An Nhân, Hạ Giáng Tư là cháu nội duy nhất của bà, bà thân thiết với chi thứ ba là lẽ đương nhiên, trông thấy Hạ Giáng Tư, sự yêu thương từ đáy lòng Tiểu An Nhân chợt dâng trào.

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư hệt như một đứa trẻ lao vào lòng Tiểu An Nhân, tam phu nhân đứng một bên khẽ mắng: "Thằng bé này sao không biết lễ nghi phép tắc gì thế hả? Không mau thỉnh an bà nội đi!"

Nghe mẹ mình nói vậy, vẻ mặt hớn hở của Hạ Giáng Tư lập tức biến mất, trở lại bộ dạng xa cách, rời khỏi vòng tay Tiểu An Nhân. Tiểu An Nhân có phần hụt hẫng nhưng không thể làm gì khác, đành hỏi thăm Hạ Giáng Tư vài câu rồi nhìn ra phía sau cậu ta. Bỗng dưng nghĩ tới cái gì, bà liền hỏi tam phu nhân: "Lần này đổi người hầu mới hả? Hầu hạ Giáng Tư hả?" Tiểu An Nhân rất quan tâm tới cháu trai, ngay cả người hầu bên cạnh Hạ Giáng Tư là ai cũng nhớ kỹ.

Tam phu nhân gật đầu, đang định lên tiếng thì tứ phu nhân đã tranh lời trước: "Vâng, Tiểu An Nhân! Chúng con cũng đang nói chuyện về người hầu này. Trên sơ yếu lý lịch có viết cô ta tốt nghiệp đại học chuyên ngành Toán học, hơn nữa còn từng đi du học, nhưng tên trường học này con chưa từng nghe nói đến bao giờ, không biết có phải là giả không! Con còn đang kiểm chứng, nếu như có sai sót, con bắt buộc phải xử lý theo gia quy." Tứ phu nhân tranh thủ thời cơ nói rõ trọng trách của mình. Dù Tiểu An Nhân muốn thiên vị tam phu nhân, nhưng nếu thân phận Từ Nam Phương bị bóc mẽ thì chỉ có thể bị đuổi khỏi nhà họ Hạ. Tứ phu nhân sẽ được nở mày nở mặt.

Hạ Giáng Tư vừa nghe đã biết ngay tứ phu nhân vẫn chưa từ bỏ ý đồ muốn đuổi Từ Nam Phương đi, cậu ta mỉm cười nhìn Tiểu An Nhân, tâng bốc Từ Nam Phương: "Bà nội, đây là Từ Nam Phương. Nam Phương vừa thông minh, vừa cẩn thận, làm việc rất hợp ý con, tốt nhất trong tất cả những người hầu của con." Hạ Giáng Tư nũng nịu bà để nói đỡ cho Từ Nam Phương.

Bị Hạ Giáng Tư làm nũng, Tiểu An Nhân đành dỗ dành: "Được rồi, chỉ cần Giáng Tư thích thì giữ lại cô ta là được." Thế nhưng cậu ta đã đánh giá quá cao bà nội mình. Tiểu An Nhân tuy rằng thiên vị Hạ Giáng Tư nhưng

https://thuviensach.vn

bà chẳng qua chỉ là phận vợ lẽ, ghế trên còn có Đại An Nhân. Chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do con cháu của Đại An Nhân lo liệu, Tiểu An Nhân bây giờ đã thế tàn lực suy, hiện giờ nếu đã đứng ở đây thì phải tỏ ra công minh chính trực, không thể bất công với ai, càng không thể thiên vị ai. Tứ phu nhân đã lôi quy củ dòng họ ra thì Tiểu An Nhân dù vai vế cao cũng không muốn để người khác nói này nói nọ, đành vỗ vai Hạ Giáng Tư mà nói: "Giáng Tư tìm được người hầu vừa ý là chuyện tốt, nhưng mà, gia quy nhà chúng ta cũng không thể phá hỏng được." Nói xong, Tiểu An Nhân quay sang nhìn tứ phu nhân, "Thế đã điều tra ra chưa? Có vấn đề thì đuổi cô ta đi, không có vấn đề thì giữ lại cho Giáng Tư thôi!"

Chưa đạt được ý nguyện, Hạ Giáng Tư vẫn chưa nguôi hy vọng: "Bà nội, vừa nãy người hầu của thím tư đã nói rồi, phía công an đã thẩm tra xong, tư liệu của Từ Nam Phương đều khớp, thím tư vẫn nhất định đòi kiểm tra Nam Phương, nhưng mà câu nào Nam Phương cũng đều trả lời được hết. Phải không thím tư?" Lúc đầu Hạ Giáng Tư vốn không tích cực nói giúp Từ Nam Phương như thế là bởi vì tam phu nhân và tứ phu nhân đang giằng co với nhau, cậu ta muốn chen miệng vào cũng không có chỗ, nhưng hiện tại có Tiểu An Nhân ở đây, Hạ Giáng Tư đã có đất dụng võ.

"Giáng Tư, thím tư của con làm việc nghiêm túc cũng là lẽ đương nhiên, nếu không thì sao bà nội lớn của con lại để cho thím tư quản lý việc nhà chứ?" Tiểu An Nhân một mực tỏ ra hiểu lý lẽ, tuyệt đối không vì Hạ Giáng Tư là cháu ruột mình mà nghe theo cậu ta, cậy lớn bắt nạt nhỏ.

Tứ phu nhân biết rõ tính tình của Tiểu An Nhân, thế nên dù bị Hạ Giáng Tư chọc tức, bà ta cũng không thèm so đo với Hạ Giáng Tư.

Chỉ có điều, Tiểu An Nhân vừa khen tứ phu nhân xong, liền hỏi tiếp: "Kết quả thế nào? Cục Công an xác minh rồi thì hẳn là không còn vấn đề chứ?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương vô cùng bội phục sự điềm tĩnh của Tiểu An Nhân, lấy thân phận trưởng bối ra mà giải quyết sự việc, thái độ đúng mực tựa như không hề thiên vị bên nào, mặc dù nhìn có vẻ công minh chính trực nhưng thực chất là đang ngấm ngầm giúp Hạ Giáng Tư, khiến người khác không có cái cớ nào để vin vào nói xấu.

Tứ phu nhân bị chất vấn, làm sao có thể dễ dàng thừa nhận kết quả là mình đã mất công không một hồi, vì thế bà ta lại cứng miệng nói: "Hồ sơ bên công an cấp cũng có thể là giả! Thời buổi này có cái gì không thể làm giả? Nếu muốn kiểm tra, chưa biết chừng còn mất rất nhiều việc ấy chứ." Cơn bực tức nhất thời khiến bà ta phá hỏng đại sự.

Tam phu nhân lập tức tóm lấy sơ hở: "Đúng thế! Tứ phu nhân, thím nói không kiểm tra được, hồ sơ của công an đều là giả, vậy thì phủ chúng ta lớn thế này, không biết lý lịch của tất cả người hầu có phải đều là thật hết hay không? Nếu như đều là giả, tứ phu nhân cũng không phát hiện ra, chẳng phải..."

"Trời ơi! Đừng nói lung tung!" Trông thấy tứ phu nhân mặt biến sắc, Tiểu An Nhân lập tức quát lớn, quay sang trách tam phu nhân đang dương dương tự đắc, rồi khuyên giải: "Hai con không được ở đây nói bậy! Những chuyện này truyền tới tai lão vương gia, mấy đứa không gánh nổi tội đâu."

Tứ phu nhân còn muốn tranh cãi, nhưng lúc này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, không dám lên tiếng. Hôm nay bà ta đã làm chuyện thừa thãi, vô tình khui ra chuyện hồ sơ giả, nếu như thật sự làm tới cùng, sợ rằng hơn nửa số người hầu trong phủ đều không hợp tiêu chuẩn. Bà ta có thể trách phạt bọn họ tội làm giả giấy tờ, nhưng nếu lão vương gia nổi giận, bà ta cũng khó tránh khỏi liên lụy.

Tứ phu nhân lặng lẽ chấm dứt cuộc tranh cãi.

https://thuviensach.vn

Tiểu An Nhân đảo mắt nhìn đám người hầu, sắc mặt một số người đã tái mét đi, chắc do nghe thấy cuộc nói chuyện của chủ nhân nên lo lắng vấn đề lý lịch của mình.

Tiểu An Nhân lên tiếng: "Nếu bên công an đã chứng thực được rồi thì hẳn là không có vấn đề gì nữa. Xem xem còn cái gì cần xác minh nữa không, nếu không thì không cần kiểm tra nữa." Tiểu An Nhân vỗ vai tứ phu nhân, giống như đang nghĩ cho bà ta.

Tứ phu nhân nghe vậy cũng không còn dám tiếp tục đôi co vấn đề này nữa, chỉ liếc Từ Nam Phương một cái rồi nói: "Vậy hôm nay dừng ở đây thôi!" Mặc dù vẻ mặt tứ phu nhân không để lộ điều gì nhưng tam phu nhận lại nhận ra chút uể oải trong khẩu khí của bà ta.

Tiểu An Nhân thây sự việc đã được giải quyết êm thấm, bấy giờ mới kéo tay tứ phu nhân. Tứ phu nhân kinh ngạc, nhận ra Tiểu An Nhân đang có ý định trấn an mình, vội vàng đi tới dìu bà, bên kia, tam phu nhân cũng đi tới. Tiểu An Nhân vui vẻ nói với Ngân Hiên: "Cô về trước nói với chị cả, ba mẹ con chúng tôi lập tức tới."

Ngân Hiên đứng đợi cả buổi, lúc này nghe thấy Tiểu An Nhân căn dặn, vội vàng dạ một tiếng rồi quay về.

Tam phu nhân và tứ phu nhân mỗi người dìu một tay Tiểu An Nhân, ba người đều vui vẻ, tiếng cười nói rộn vang, bước vào bên trong. Từ Nam Phương cùng những người hầu khác đi theo sau, thấy tứ phu nhân quay đầu lại gọi Hạ Bích Ba, cô bé dạ một tiếng rồi kéo Hạ Giáng Tư chạy lên. Từ Nam Phương nghe loáng thoáng hai anh em họ nói chuyện: "Anh xem mẹ em và bác ba lúc này cứ như hai chị em tốt ấy, vừa rồi còn cãi nhau không ra cái gì. Giáng Tư, anh nói xem có phải người lớn rất giả tạo hay không? Chúng ta vĩnh viễn đừng lớn lên nhé!"

https://thuviensach.vn

"Vớ vẩn, cái gì mà đừng lớn!? Em nhìn kiểu gì mà thấy anh và em giống nhau hả?" Hạ Giáng Tư có vẻ rất không hài lòng vì bị Hạ Bích Ba đánh đồng, dẫu sao thì cậu ta cũng là một công tử nhà giàu, đương nhiên không muốn làm trẻ con như Hạ Bích Ba.

Nghe những lời này của anh họ, Hạ Bích Ba bần thần một lúc, sau đó ôm bụng cười ầm lên: "Này! Anh giả vờ ông cụ non với ai chứ! Lúc nào rảnh thử làm trắc nghiệm tâm lý xem, em đảm bảo anh không vượt quá mười lăm tuổi."

Chưa đợi Hạ Bích Ba nói hết câu, Hạ Giáng Tư đã giơ nắm đấm lên dọa nạt. Hạ Bích Ba vừa né vừa làm bộ hô hoán: "Ôi... Anh đánh em! Em mách bác ba!"

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Hạ Giáng Tư ghét nhất là nghe mẹ cằn nhằn, cậu ta thu tay lại, nói: "Anh không thèm làm đứa trẻ giống em! Vô vị!" Nói xong, Hạ Giáng Tư quay đầu đi nơi khác, mặc kệ Hạ Bích Ba liên tục làm mặt xấu bên cạnh cũng không thèm để ý.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Tối mát!

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 43: Vương Phủ Họ Hạ

Hai vị thiếu gia và tiểu thư vừa đi vừa đùa nghịch, Từ Nam Phương và Liên Tâm đi kèm phía sau Liên Hương và Nhân Hỷ, ánh mắt âm thầm quan sát vương phủ.

Đương nhiên, nơi này rộng lớn hơn hẳn phủ của tam phu nhân ở Bắc Kinh, quan trọng nhất là mỗi ngóc ngách đều được chú trọng tỉ mỉ, phong cách cổ xưa vừa tao nhã, vừa không mất đi vẻ mới lạ. Đoàn tam phu nhân đi vào theo lối cửa sau, vừa bước vào cửa là thấy ngay hậu hoa viên[1]. Ở những phủ khác, hậu hoa viên đều là hoa và đá, nhưng ở vương phủ, hậu hoa viên được trang trí đủ kiểu phong cảnh, nếu không phải nước chảy dưới chân cầu thì cũng là thác ghềnh khe suối, thậm chí còn có cảnh băng tuyết được chạm khắc tinh xảo. Muốn đi ngắm hết cảnh trí trong vườn, sợ rằng phải mất đến một hai giờ đồng hồ.

[1] Hậu hoa viên: Khu vườn phía sau.

Đi qua hậu hoa viên sẽ trông thấy mấy nhánh hành lang, dọc lối đi giữa là khu chính họ Hạ, chẳng khác nào hoàng cung, cũng chia ra ba lối, chính giữa, và hai bên đông, tây. Chính giữa là đại sảnh lớn, phòng ngủ phía sau, hai bên là mấy khu vườn riêng biệt. Chính giữa chỉ có lão vương gia và Đại An Nhân ở, Tiểu An Nhân và con cháu ở các phòng phía đông và phía tây. Chỉ có điều, chính điện của lão vương gia và Đại An Nhân rộng lớn nhất nhưng lại trống trải nhất, không hề khiến người ta cảm thấy uy nghi mà ngược lại, có cảm giác hoang vắng, hoang vắng đến già nua.

Từ Nam Phương theo sau mọi người đến khu vườn chính. Ngân Hiên vào trong thông báo, cô ta dè dặt vén rèm che, bước qua bậc cửa. Từ Nam

https://thuviensach.vn

Phương dễ dàng nhận ra Ngân Hiên phải rón rén đi từng bước một, tránh gây ra tiếng động. Trước kia khi còn làm cung nữ, Từ Nam Phương cũng phải làm như vậy.

Một lúc sau, Ngân Hiên đi ra, nói bằng vẻ áy náy: "Đại An Nhân đang ngủ, tôi không dám làm kinh động tới bà. Thỉnh thoảng đến giờ này Đại An Nhân thường ngủ một lát."

"Vậy thì chúng ta ở ngoài này đợi một lúc xem sao!" Tam phu nhân nhìn về phía giàn nho trong vườn, dưới giàn nho có một bộ bàn ghế đá có thể ngồi được một lúc.

Tiểu An Nhân cười nói: "Thôi thôi, không cần làm thế! Lát nữa ta vào báo với chị một câu là được rồi. Các con ngồi cả ngày trên xe rồi, mau về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, rồi lát qua đây cũng không muộn."

"Như vậy cũng được ạ?" Tam phu nhân liếc nhìn Tiểu An Nhân, lần này quay về là để thực hiện mục đích của mình nên bà ta không muốn mắc bất cứ sơ suất nào cả.

Hạ Giáng Tư không muốn ngồi chờ ở đây, ngáp dài một cái rồi nói: "Bà nội nói vậy rồi thì cứ làm theo ý bà đi!"

Tam phu nhân không thể phản bác, chỉ lườm con trai một cái rồi cáo từ Tiểu An Nhân, căn dặn Ngân Hiên khi nào Đại An Nhân tỉnh dậy phải lập tức gọi điện báo cho mình.

Nơi ở của Hạ Giáng Tư và tam phu nhân được gọi là Vân Ngạn cư. Lúc Từ Nam Phương mới tới phủ của tam phu nhân ở Bắc Kinh cũng đã dò hỏi Liên Bồng nhiều chuyện, Liên Bồng nói cho cô biết, chỗ ở của tam phu nhân trước kia vốn to hơn Vân Ngạn cư rất nhiều, còn chỗ Vân Ngạn cư này là nơi hẻo lánh nhất, nhỏ nhất trong vương phủ. Sau khi tam phu nhân tức giận rời khỏi vương phủ, việc trong nhà được giao cho tứ phu nhân, tứ

https://thuviensach.vn

phu nhân nắm quyền rồi lệnh cho di dời nơi ở của tam phu nhân tới chỗ khác.

Tam phu nhan dù bất mãn nhưng cũng không tìm được lý do phản đối, bản thân đã rời khỏi phủ lâu như vậy, địa vị ban đầu đương nhiên xuống dốc không phanh. Không như tứ phu nhân, ngày ngày tới tới lui lui bên cạnh Đại An Nhân, quản lý việc lớn việc nhỏ trong nhà.

Vân Ngạn cư dù nhỏ nhưng vẫn đầy đủ nhà giữa, nhà kề, phòng ở của người hầu, nhà bếp,... Hạ Giáng Tư thoát khỏi Hạ Bích Ba nghịch ngợm, tâm trạng tốt hẳn lên, vừa vào tới Vân Ngạn cư liền kéo tay Từ Nam Phương đi về phía phòng mình: "Nam Phương, tôi đưa chị đi xem một thứ rất hay!"

"Cái gì?"

Hạ Giáng Tư ghé tai Từ Nam Phương nói: "Một món đồ cổ, nhìn thấy là chị biết ngay thôi." Cậu ta vừa đứt lời thì tiếng quát tháo của tam phu nhân vang lên: "Đứng lại!"

Từ Nam Phương lập tức bất động, nháy mắt với Hạ Giáng Tư, cậu ta đành phải quay lại nhìn mẹ mình. Ánh mắt lạnh băng của tam phu nhân hướng thẳng về phía Hạ Giáng Tư.

"Lúc tới đây con đã đồng ý với mẹ cái gì?" Tam phu nhân điềm nhiên nhìn Hạ Giáng Tư, "Con còn gây rối nữa thì đừng trách mẹ không khách khí."

Từ Nam Phương mông lung nhìn Hạ Giáng Tư, thấy nụ cười trên mặt cậu ta thoáng cái biến thành hư vô. Nhưng cậu ta không cãi lại mẹ mình, chỉ bất đắc dĩ nói: "Con biết rồi."

Từ Nam Phương còn mải suy nghĩ xem rốt cuộc tam phu nhân đã nói gì với Hạ Giáng Tư mà hôm nay cậu ta đột nhiên ngoan ngoãn "giơ tay chịu

https://thuviensach.vn

trói" như vậy, nhưng chưa nghĩ thông thì đã nghe tam phu nhân gọi: "Nam Phương, đến phòng tôi!"

Nói xong, bà ta tiến vào nhà giữa, đầu cũng không ngoảnh lại. Từ Nam Phương liếc nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta tỏ ra quan tâm mà nói với cô: "Không sao đâu, chị vào đi! Tôi đợi chị ngoài này."

Từ Nam Phương mỉm cười với cậu ta. Hạ Bích Ba nói đúng, Hạ Giáng Tư vẫn chỉ là một đứa trẻ, lúc nào cũng giả vờ trầm mặc, muốn dùng sự lông bông để che giấu nội tâm cô tịch của mình, dùng sự im lặng giả dối để che giấu đi sự ngây thơ chất phác của bản thân, tỏ ra chống đối để tìm sự yêu thương của mẹ mình.

Lúc Từ Nam Phương vào trong phòng, tam phu nhân đang ngồi bên lò sưởi. Vừa trông thấy Từ Nam Phương, bà ta liền nở nụ cười, đôi mắt nheo lại, giống như muốn nhìn thấu tâm can của Từ Nam Phương.

"Nam Phương, ngồi đi!"

Từ Nam Phương chẳng khó khăn gì để nhận ra lý do tam phu nhân gọi mình tới nói chuyện.

Vừa rồi trước mặt tứ phu nhân, cô đối đáp trôi chảy, khiến tam phu nhân nổi lên nghi ngờ, không phải cô nói gì sai mà là cô vào được trong nhà này trước sau đều nhờ vào Diệp Phi Vũ, vậy mà hôm nay những gì cô nói hoàn toàn mâu thuẫn với thân phận của mình.

Lý lịch của cô chắc hẳn đều là tam phu nhân tìm người làm, thế nhưng bà ta thật không ngờ cô lại có thể đối đáp trôi chảy, hơn nữa lúc nói tuyệt nhiên không căng thẳng, chứ đừng nói đến bị lắp bắp hay sợ hãi.

Bộ dạng ấy của Từ Nam Phương sao mà không khiến cho một người khôn khéo như tam phu nhân sinh lòng nghi hoặc?

https://thuviensach.vn

"Nam Phương không dám ngồi." Từ Nam Phương hai tay đan vào nhau đặt ở đằng trước, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của tam phu nhân.

"Gì cơ? Không dám? Vậy sao?" Tam phu nhân nhẹ nhàng cười, tiếng cười phát ra từ đường mũi luôn khiến người ta có cảm giác bất an, "Cô nói thế không đúng rồi! Dù cô có cẩn thận đến mức nào, cuối cùng sẽ có lúc làm lộ bộ mặt thật. Tôi nói không sai chứ?"

Mí mắt Từ Nam Phương khẽ run, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ, lúc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đã thấp thoáng nỗi sợ hãi: "Phu nhân, Nam Phương không rõ ý phu nhân."

Tam phu nhân lạnh lùng cười, rất muốn xem Từ Nam Phương tiếp tục đóng kịch, nhưng lại phát hiện ra trong mắt cô hoàn toàn là sự sợ hãi xen lẫn oan ức.

"Cô quả nhiên là có năng khiếu diễn kịch! Người ngay thẳng không nói điều dối trá, cô thừa biết tôi đang nói về cái gì?"

Thấy Từ Nam Phương không lên tiếng, tam phu nhân đành nói thẳng: "Cô là người ở đâu, tôi không biết. Nhà họ Hạ chúng tôi dù đều tuyển hậu duệ quý tộc, nhưng tôi cũng biết rõ những người vào đây phải có đến hơn nửa là đi đường vòng, tạo cơ hội cho nhiều kẻ kiếm được lời. Thế nên mới không có người thật sự đi chứng thực lý lịch cá nhân. Cô cũng giống những người khác, cũng là đi cửa khác để vào nhà họ Hạ. Lúc cô mới tới, tôi còn thật sự cho rằng cô cần tiền, muốn kiếm được tiền từ trong này. Nhưng hiện giờ ngẫm lại, tôi đã nhìn nhầm rồi! Chính xác mà nói, là tôi đã quá coi thường cô."

"Không, phu nhân, Nam Phương đến đây thật sự là vì tiền..." Thanh âm của Từ Nam Phương nhỏ dần, đôi tai đỏ gắt.

Đương nhiên tam phu nhân không tin: "Cô còn không chịu thừa nhận? Lý lịch của cô là giả! Tôi sai người làm giả, nhưng cô lại nói không sai một

https://thuviensach.vn

tiếng! Trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao? Từ Nam Phương, cô rốt cuộc là một người quá cẩn trọng, hay là một kẻ thông minh cực độ, mới có thể diễn kịch chân thực đến mức người khác không phát hiện ra thật giả?"

"Không, không phải...! Phu nhân, cháu, cháu nói như vậy là bởi vì anh Diệp, anh Diệp đã dặn dò cháu phải nhớ kỹ những thông tin này. Những thứ phu nhân đưa cho cháu xem, cháu đều đã xem hết. Anh Diệp nói với cháu, nhà họ Hạ yêu cầu nghiêm ngặt, Nam Phương không hề tốt nghiệp đại học, càng không phải hậu duệ của Từ Vị nào cả, nhưng mà anh Diệp nói, chưa biết chừng tới đây sẽ bị người ta hỏi những vấn đề này. Nam Phương sợ nếu bị điều tra ra, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Hạ. Cháu bị đuổi là chuyện nhỏ, nhưng chỉ lo làm liên lụy tới tam phu nhân, như vậy, cháu... cháu thật sự không thể yên lòng được..." Từ Nam Phương nói, nước mắt vòng quanh, thái độ chân thành khẩn thiết, khiến tam phu nhân cũng không tránh khỏi lưỡng lự.

Người càng thông minh, đôi khi lại càng dễ bị lừa. Người tự cho mình là thông minh, càng không muốn bên cạnh mình có kẻ thông minh hơn. Thông qua những người hầu thân cận của tam phu nhân, Từ Nam Phương đại khái cũng đã nắm được phần nào yêu cầu của bà ta đối với người hầu.

Hiện giờ, tam phu nhân đang lợi dụng cô, nhưng nếu để bà ta phát hiện ra tất cả chỉ là sự ngụy trang của cô, phát hiện ra trong lúc bà ta lợi dụng người khác cũng đã bị người khác lợi dụng ngược lại, thậm chí ngay cả mưu trí của mình cũng bị Từ Nam Phương nhìn thấu, thì bà ta sao còn yên ổn giữ lại cô bên người nữa? Thế nên, cô thà đổ hết trách nhiệm lên đầu Diệp Phi Vũ, còn hơn thừa nhận mình có âm mưu. Huống chi, Diệp Phi Vũ vốn là một kẻ tâm địa, trước kia, anh ta giới thiệu cô vào nhà họ Hạ cũng bằng cách lợi dụng kế hoạch muốn chia rẽ Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư của tam phu nhân, như vậy, dã tâm của Diệp Phi Vũ có lẽ từ lâu đã bị tam phu nhân phát hiện, hoặc giả bà ta không biết, cũng có thể đoán

https://thuviensach.vn

được Diệp Phi Vũ không phải tốt đẹp gì, chẳng qua bà ta đang tát nước theo mưa mà thôi.

Quả nhiên, sau khi nghe Từ Nam Phương nói, tam phu nhân liền nhíu mày, tựa hồ đã có chút tin tưởng lời cô nói. Bà ta bán tín bán nghi hỏi: "Là Diệp Phi Vũ bảo cô làm vậy?"

Từ Nam Phương cúi mặt, ánh mắt sáng lên, cố sức gật đầu: "Vâng, anh Diệp và anh Thượng là bạn tốt, cháu có thể đến chỗ của phu nhân ít nhiều cũng nhờ anh Diệp giúp đỡ. Cháu nghĩ, anh Diệp dặn dò như vậy cũng có lý của anh ấy, cháu cũng không muốn rước thêm rắc rối cho phu nhân, thế nên..." Từ Nam Phương liếc nhìn tam phu nhân, nhận ra nụ cười đầy ẩn ý trong mắt bà ta. Cô hiểu, tam phu nhân đang nghĩ rằng cô đã coi kẻ thù là ân nhân.

Từ Nam Phương không nhìn bà ta nữa, tiếp tục cúi gằm mặt nói: "Thế nên, cháu mới làm theo lời anh Diệp căn dặn, những gì cần xem, cần nói, đều phải nhớ kỹ trong lòng..." Thanh âm của cô mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn vo ve như tiếng muỗi kêu.

Đây mới là bộ dạng và tính cách mà Từ Nam Phương cần có. Tam phu nhân bây giờ mới yên tâm đôi chút, thấy cô nhắc tới Thượng Quân Trừng, không khỏi nghiền ngẫm: "Nam Phương, cô làm vậy là sai rồi! Nói thế nào thì nói, ngay từ lúc đầu vừa thấy cô là tôi đã thích cô rồi, cô nói thiếu tiền, tôi cũng đã sai Nhân Hỷ đưa tiền cho cô. Cô bị truy sát, tôi còn đưa cô theo bên người, không để kẻ khác động vào cô. Nhưng cô lại không thành khẩn với tôi, đây là cách cô đối nhân xử thế hả?"

"Không... không phải!" Khuôn mặt Từ Nam Phương đã đỏ bừng, tỏ ra vô cùng luống cuống trước sự hiểu lầm của tam phu nhân, "Nam Phương thật sự không lừa dối phu nhân! Nam Phương trước giờ luôn cảm kích phu nhân."

https://thuviensach.vn

"Vậy sao? Không lừa dối tôi?" Tam phu nhân nhếch miệng, "Tôi nhớ rõ ràng cô nói, cô không quen biết Quân Trừng, sao bây giờ lại một câu anh Thượng, hai câu anh Thượng thế? Còn dám nói không giấu giếm chuyện gì?" Tam phu nhân khẽ nghiêng người về trước, giống như một bậc bề trên đang quan tâm tới bề dưới. Bà ta còn chưa nói hết câu đã nhận ra hai gò má Từ Nam Phương ửng đỏ, bàn tay vân vê vào nhau.

Từ Nam Phương cắn môi, hai mắt long lanh nước nhìn tam phu nhân: "Nam Phương không hề cố ý gạt phu nhân, chỉ là... chỉ là... Nam Phương sợ sẽ gây phiền phức cho anh Thượng, thế nên Nam Phương thà nhận rằng trước giờ không quen biết anh ấy. Phu nhân không biết đâu, mấy hôm trước cháu bị người ta đuổi giết, hình như cũng là vì anh Thượng, cháu nghĩ, chắc chắn là do cháu xấu mệnh, khiến anh Thượng phải phiền lòng, thế nên mới có người nhìn không vừa mắt, muốn cháu mãi mãi không được gặp anh ấy nữa." Nói đến đây, nước mắt cô lã chã rơi, "Anh Thượng là người tốt. Cháu không thể để liên lụy tới anh ấy! Nhưng... nhưng cháu lại không biết phải làm thế nào mới được..." Nước mắt tuôn ra như suối, cô trông thấy vẻ mặt "đầy cảm thông" của tam phu nhân. Bà ta kéo tay cô, nói: "Cô gái ngốc! Cô rất giống tôi khi còn trẻ, ngốc quá!"

Từ Nam Phương ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn tam phu nhân. Bà ta cũng nhận ra mình lỡ lời, nhưng thần sắc không biến đổi, chỉ thở dài nói tiếp: "Có lẽ cô đã yêu Quân Trừng mất rồi."

Rõ ràng là giả, rõ ràng là đóng kịch, nhưng khi nghe tam phu nhân nói câu này, Từ Nam Phương chợt run lên. Yêu? Yêu là gì? Cô còn có tư cách yêu sao? Rõ ràng cô tự nhủ sẽ không lợi dụng Thượng Quân Trừng nữa nhưng nếu như không dựa hơi anh ấy thì liệu cô có bước chân được vào nhà họ Hạ, có được giữ lại đến giờ không?

"Phu nhân đừng trêu cháu! Cháu sao có thể? Thân phận của Thượng Quân Trừng và cháu cách nhau một trời một vực, anh ấy nhìn thấy cháu,

https://thuviensach.vn

cháu trốn còn không kịp, giống như gặp phải ôn dịch vậy. Cháu và anh Thượng..." Cô gắng sức lắc đầu, nhẹ nhàng lau nước mắt.

Tam phu nhân cười: "Tôi chỉ hỏi cô có yêu Thượng Quân Trừng hay không, cô lại nói với tôi là không thể ở bên Thượng Quân Trừng, lạc đề rồi nhé! Còn nói là không phải đã yêu rồi thì sao?"

"Cháu..." Từ Nam Phương vội lên tiếng, nhưng chợt nhận ra mình không có lời nào biện giải.

Tam phu nhân khoát tay, tỏ ý bất đồng: "Hơn nữa, dựa vào đâu nói thân phận khác biệt thì không được yêu nhau? Giờ đâu phải thời cổ đại mà cần môn đăng hộ đối?" Tam phu nhân giả vờ "tốt bụng" thay cô gỡ rối.

Từ Nam Phương đoán lúc này hẳn là bà ta đang cổ xúy mình và Thượng Quân Trừng đến với nhau. Nhị lão gia muốn Thượng Quân Trừng tranh giành sản nghiệp thì đương nhiên sẽ kéo Thượng Quân Trừng về nhà họ Hạ, lúc ấy, cô và anh gây ra chuyện mới là ý muốn của tam phu nhân.

Từ Nam Phương cúi đầu, xấu hổ không nói lời nào. Tam phu nhân không hỏi tiếp nữa, mọi thứ đã sáng tỏ, bà ta chỉ dùng thân phận bề trên mà an ủi cô một lúc, sau đó cho phép cô ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Từ Nam Phương thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, vừa vặn trông thấy Hạ Giáng Tư đứng ngoài cửa. Thấy cô đi ra, ánh mắt cậu ta sáng lên, chạy tới hỏi: "Mẹ tôi không gây khó dễ cho chị chứ?"

Từ Nam Phương lắc đầu. Hạ Giáng Tư mỉm cười như đã dự đoán được: "Nghĩ lại thì thực ra cũng chẳng có vấn đề gì!" Cậu ta nhìn vẻ mặt lo lắng của Từ Nam Phương, tiếp tục nói, "Suýt quên, tôi đưa chị đi xem cái kia." Vẻ tươi cười lại hiện lên mặt Hạ Giáng Tư, cậu ta kéo Từ Nam Phương vào phòng mình, không biết móc đâu ra một chiếc huyên, cười nói: "Cái huyên này lần trước chúng ta đã trông thấy trong chương trình của anh Trừng đấy. Tôi đảm bảo đây nhất định là món đồ cổ, hơn nữa, tôi còn tìm thấy trong

https://thuviensach.vn

phòng có một bức tranh vẽ nhạc cụ. Ha ha, đến lúc ấy chị đưa những thứ này cho anh Trừng, đối với một người yêu thích nhạc cụ như anh ấy, chắc chắn sẽ rất vui..."

Từ Nam Phương dở khóc dở cười, hóa ra Hạ Giáng Tư đưa cô tới xem cái này? Cô không nhận chiếc huyên, chỉ nói: "Thiếu gia đã đồng ý điều kiện gì với phu nhân?"

Hạ Giáng Tư sững sờ một lúc, sau đó cười giảo hoạt: "Điều kiện gì chứ? Này, chị mau cân nhắc sáng kiến của tôi đi! Tôi nghe nói anh Trừng sắp tới thành phố T lưu diễn. Lúc ấy chúng ta đến xem, chị mang cái này đến tặng anh ấy nhé." Hạ Giáng Tư vỗ tay một cái, giống như mình vừa nghĩ ra một ý tưởng hay ho.

Từ Nam Phương phớt lờ cậu ta, thực ra cậu ta không trả lời, cô cũng đoán được. Tam phu nhân chắc chắn đã lợi dụng cô để ép Hạ Giáng Tư hợp tác, như vậy bà ta mới "bằng lòng" đưa cô theo. Hạ Giáng Tư không biết nguyên do thật sự của mẹ mình, còn tưởng Từ Nam Phương được ở lại là công lao của mình.

Từ Nam Phương lắc đầu, bất đắc dĩ nhận lấy chiếc huyên. Hạ Giáng Tư lại nói: "Nhiều ngày trôi qua rồi, chị đã hết giận anh Trừng rồi chứ hả? Ha ha... anh ấy sẽ tới đây biểu diễn ngay thôi, lúc ấy chị đến tặng hoa cho anh ấy, ôm một cái, đảm bảo hai người lại hòa thuận như lúc đầu, như vậy thì tôi không còn phải bận tâm nữa rồi."

Từ Nam Phương quay đầu đi chỗ khác, không buồn nói chuyện với cậu ta.

~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 44: Quan Hệ Phức Tạp

Sau khi đuổi Từ Nam Phương ra ngoài, tam phu nhân gọi Nhân Hỷ vào trong, nhỏ giọng căn dặn: "Anh tìm người điều tra rõ ràng về Từ Nam Phương cho tôi, xem rốt cuộc cô ta có lai lịch thế nào?"

Nhân Hỷ sửng sốt, khẽ hỏi: "Phu nhân, Từ Nam Phương có vấn đề gì?"

Tam phu nhân nhướn mày: "Diệp Phi Vũ rõ ràng không tốt đẹp gì, lại còn là kẻ lắm mưu nhiều kế. Tôi muốn biết Từ Nam Phương rốt cuộc là cùng một giuộc với cậu ta, hay là kẻ ngốc bị cậu ta lợi dụng mà còn coi cậu ta như ân nhân cứu mạng?" Tam phu nhân cười khẩy, "Nếu cô ta là một kẻ ngu xuẩn thật thì tôi có thể yên tâm dùng, nhưng nếu là quả bom hẹn giờ mà Diệp Phi Vũ gài vào bên người tôi thì tôi sẽ gỡ ra trả cậu ta."

"Bom? Phu nhân, Nhân Hỷ không hiểu ý phu nhân." Không biết ông ta cố tình hay thật sự không hiểu, kính cẩn hỏi lại tam phu nhân.

Tam phu nhân liếc ông ta một cái, thầm mắng một câu: "Đồ ngu", nhưng không kiên nhẫn được đành lên tiếng: "Diệp Phi Vũ thoạt nhìn nho nhã lễ độ, biết cách đối nhân xử thế, tuyệt đối không có chỗ nào là không chu toàn, thế nhưng lâu dần sẽ phát hiện ra, trên người cậu ta có một thứ khí sắc như dao nhọn mà không phải ai cũng chống đỡ được. Từ Nam Phương cũng vậy, bề ngoài có vẻ đơn thuần, dè dặt, nhưng không ai biết cô ta ngốc thật hay đang giả ngu. Nếu cô ta giả ngu thì cô ta đã lừa được con mắt của tôi, tài diễn xuất còn giỏi hơn diễn viên đoạt giải Oscar." Nói tới đây, tam phu nhân chợt cảm thấy toàn thân khí lạnh bao trùm.

https://thuviensach.vn

"Phu nhân, nếu như vậy, Từ Nam Phương chẳng phải là còn đáng sợ hơn cả Diệp Phi Vũ ư?" Nhân Hỷ lên tiếng, không kìm được mà ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, đáng tiếc, tất cả đã bị ngăn cách.

Tam phu nhân lại nói: "Thế nên tôi mới bảo anh sai người đi tìm hiểu về thân thế Từ Nam Phương. Anh căn cứ theo thông tin địa chỉ và gia đình mà cô ta đăng ký lúc đầu, tìm một vài người đáng tin đi thăm dò. Nhớ kỹ, phải kỹ càng một chút, bởi vì rất có thể Diệp Phi Vũ đã sắp xếp mọi chuyện trước rồi."

Nhân Hỷ gật đầu nhận lệnh, bỗng dưng lại nghiêng mặt hỏi: "Phu nhân, Diệp Phi Vũ kia rốt cuộc muốn làm gì? Theo lý mà nói, cậu ta hẳn là làm việc cho nhị lão gia, vì sao lại muốn lấy lòng phu nhân? Tôi nghe nói, xưởng dược mà Thượng Quân Trừng thu mua hiện giờ chủ yếu là do Diệp Phi Vũ quản lý. Phu nhân, cậu ta chủ động kết giao với phu nhân, chưa biết chừng sau này lại có lợi cho phu nhân."

Tam phu nhân nhếch miệng, mắt híp lại: "Ông thì biết cái gì? Mỗi người, mỗi sự kiện đều có mục đích của mình. Diệp Phi Vũ là người không đơn giản, cậu ta lấy lòng tôi không phải vì muốn đầu quân cho tôi, mà có thể là vì cậu ta hy vọng tôi sẽ khiến cho chi hai suy sụp." Tam phu nhân vừa nói vừa nhớ lại cảm giác mà Diệp Phi Vũ tạo cho mình, "Chỉ có điều, sự ngang ngược toát ra từ cậu ta khiến người khác có cảm giác cậu ta không thể là thuộc hạ của ai được. Người này chẳng qua có xuất phát điểm thấp, nếu không sợ rằng không ai có thể cản trở được cậu ta."

Nhân Hỷ nghe câu được câu chăng, định nói tiếp điều gì chợt có tiếng Liên Hương từ bên ngoài vọng vào, nói là người bên Đại An Nhân gọi điện tới thông báo Đại An Nhân đã tỉnh, vừa khéo giờ đã sang chiều, bà bảo tam phu nhân chuẩn bị rồi đến thẳng Thung Dung đường ở chính viện.

Thung Dung đường là đại sảnh lớn nhất nằm giữa nội đường chính viện, phía sau là một hồ nước rộng chừng hai mẫu, được bao quanh bằng hàng

https://thuviensach.vn

lan can bằng bạch ngọc, giữa lan can còn được điêu khắc tranh. Con đường quanh co kéo dài dẫn ra mái thủy đình giữa hồ, mái thủy đình này được gọi tên là Yên Thủy Đình, bởi vì trên mặt nước phảng phất hơi sương, tựa như khói xanh nơi tiên cảnh, tôn lên vẻ đặc biệt chẳng khác nào những mái thủy đình xuất hiện trong cõi mộng.

Giờ này, chính viện có phần cô quạnh, thỉnh thoảng thấy một hai người hầu từ trong đại sảnh đi ra, cảm giác như hồ nước đã chìm vào chốn tiên cảnh trần gian, xung quanh tĩnh lặng càng làm tôn nên vẻ đẹp khó tả của nơi này.

Có người nói cái tên Thung Dung đường do vua Thuận Trị đặt, mặc dù vương phủ nhà họ Hạ hiện giờ không còn nguyên vẹn như thời nhà Thanh, nhưng người nhà họ Hạ luôn giữ gìn gian nhà này cẩn thận, coi như bảo bối, các phòng đã được tu sửa, chỉ riêng bức hoành phi vẫn được giữ nguyên.

Từ Nam Phương theo đoàn người của tam phu nhân đến Thung Dung đường, trông thấy sự xa hoa ở đây mới biết hôm nay sẽ có dạ tiệc, có lẽ sẽ là một vở kịch rất hay.

Gian nhà phụ phía Đông của Thung Dung đường chuyên dùng để tổ chức tiệc tùng. Người hầu đã trang trí nơi này rất lộng lẫy, phía trên và hai bên được bày những chiếc bàn dài, mỗi chiếc đều được xếp ngay ngắn. Mỗi bàn có hai chỗ ngồi, xếp vòng quanh dọc theo hai bên sảnh, mỗi hàng kê bốn chiếc bàn. Hôm nay chắc hẳn là tiệc tối của họ Hạ, thảo nào tam phu nhân chỉ mang theo cô và Liên Tâm đến hầu hạ, một người để bảo vệ bà ta, còn Từ Nam Phương, sợ rằng tam phu nhân đang nóng lòng muốn xem thái độ của nhị lão gia khi trông thấy Từ Nam Phương ở đây.

Lúc tam phu nhân đến, ngoài người hầu đang bày biện trong Thung Dung đường thì không có ai khác. Tam phu nhân lên tiếng hỏi: "Mấy giờ bắt đầu bữa tiệc tối?"

https://thuviensach.vn

Một người hầu đáp: "Hình như là bảy giờ ạ."

Nghe được câu trả lời, ánh mắt tam phu nhân thoáng hiện một tia không vui. Từ Nam Phương quay đầu nhìn ra bên ngoài, mặt trời vừa mới ngả về Tây, chỉ mới hơn năm giờ chiều. Đại An Nhân bắt tam phu nhân chờ ở đây rõ ràng là gây khó dễ cho tam phu nhân, làm sao tam phu nhân có thể thoải mái cho được? Chỉ có điều, không biết đây là chủ ý của Đại An Nhân hay là do tứ phu nhân ở giữa xen vào.

Chút tức giận chỉ lóe lên trong ánh mắt tam phu nhân một lát rồi vụt tắt, đã tới rồi thì yên tâm ở lại, tùy cơ ứng biến. Hẳn là tam phu nhân đã tham gia yến tiệc gia đình kiểu này nhiều lần, biết rõ vị trí của mình ở nơi nào, nên lúc này bà ta đi thẳng tới chỗ của mình, bàn thứ hai bên phải.

Tam phu nhân đã ngồi xuống, nhưng Hạ Giáng Tư không chịu an phận, nghe người hầu nói là bảy giờ mới bắt đầu, ở đây quá nhàm chán nên muốn đi chỗ khác chơi lại bị tam phu nhân gọi lại: "Đi đâu?" Khẩu khí nghe ra không được tốt cho lắm.

Hạ Giáng Tư quay lại, bất mãn oán hờn: "Bảy giờ mới bắt đầu, còn hơn nửa tiếng nữa, ngồi chờ ở đây thế này sao?"

Tam phu nhân lơ đễnh nói: "Phận con cháu ngồi chờ bề trên thì có làm sao?"

Hạ Giáng Tư không biết phản bác thế nào, chỉ có thể nghe theo lời mẹ. Chợt một thanh âm từ phía sau truyền đến, trầm khàn nghe như tiếng con lạc đà uể oải vừa vượt qua sa mạc xa xôi, trải qua phong ba bão táp mà tới đây. Từ Nam Phương ngẩng đầu, trông thấy một người đàn ông chừng bốn mươi, năm mươi đứng ở nhà bên, mặt mày vuông vức, vóc dáng cao lớn bệ vệ, phong độ không phải không có, chỉ là thoạt nhìn cảm thấy ủ rũ. Tóc mai hai bên tai tựa như vì quá vất vả mà đã bạc trắng, càng khiến cho người đàn ông này thêm vẻ thảm thương.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta vào đây chờ trước đã!"

Người đàn ông nói câu này với người phụ nữ bên cạnh. Người phụ nữ kia búi tóc giống tam phu nhân, mặc bộ xường xám màu đá, khoác một chiếc áo choàng màu đen viền ánh kim, thoạt nhìn bà ta chừng hơn năm mươi tuổi, có vẻ già hơn người đàn ông đứng bên mình.

Lúc bọn họ bước vào đại sảnh hình như vẫn chưa biết tam phu nhân đã ngồi đây, nhìn thấy đối phương, hai bên đều im lặng không nói gì.

Từ Nam Phương âm thầm quan sát đôi nam nữ trung niên kia. Xem cách họ ăn vận thì biết ngay họ không phải người hầu trong phủ, hơn nữa nhìn họ có vẻ là vợ chồng. Chẳng lẽ đây chính là nhị lão gia và bà vợ thứ của ông ta? Tứ phu nhân thì Từ Nam Phương được diện kiến rồi, đại lão gia thì đã qua đời.

Cuối cùng là người phụ nữ kia lên tiếng trước. Bà ta định thần lại, cười hững hờ: "Hóa ra là thím ba, sao đã ra đây sớm thế?" Thanh âm của người phụ nữ này có vẻ yếu ớt, hệt như người đàn ông ngồi bên cạnh, tựa hồ đến từ một nơi vô cùng cơ cực, toát lên một vẻ yếu ớt khó tả.

Sắc mặt tam phu nhân đột nhiên cứng đờ, đứng bật đậy, mắt nhìn hai người kia, nhưng lời lại nói với Hạ Giáng Tư: "Thấy bác cả và anh cả mà sao không ra chào hỏi?"

Từ Nam Phương ngây người. Thật không ngờ người đàn ông thoạt nhìn như bốn mươi, năm mươi tuổi này lại là cháu trưởng của nhà họ Hạ.

Bị mẹ quở trách, Hạ Giáng Tư đành phải miễn cưỡng đi lên, hành lễ với đại phu nhân và đại thiếu gia: "Bác cả, anh cả!"

Đại phu nhân mỉm cười, vừa chân thành vừa bất đắc dĩ: "Không cần đa lễ như thế, hôm nay cũng không phải lễ tết gì."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương lại nhìn vị đại thiếu gia già nua kia, trên mặt anh ta là nụ cười khiên cưỡng: "Học hành sao rồi? Học ở trường nào thế?"

Hạ Giáng Tư sửng sốt chốc lát rồi tươi cười nói: "Anh không sao chứ? Em sắp ra nước ngoài mà! Đợt Tết về nhà, anh cũng đã hỏi em một lần rồi." Đại thiếu gia xấu hổ cười, thần sắc cứng ngắc: "A, đúng rồi nhỉ! Anh dạo này trí nhớ kém quá!" Dứt lời, anh ta bật ho mấy tiếng, tiếng ho dường như che giấu đi mấy câu lỡ lời vừa rồi. Đại phu nhân quan tâm nhìn anh ta: "Huyền Lẫm, con vẫn còn mệt phải không? Để ta đi gọi bác sĩ đến! Con xem, không biết tự chăm sóc mình gì cả, San San lại không thể chăm sóc con."

Đại thiếu gia vừa lấy tay bưng miệng, vừa lắc đầu nói: "Con không sao, mẹ ngồi đây, con ra ngoài một lát."

Tam phu nhân lên tiếng: "Huyền thiếu gia ốm đây ư? Ốm thì phải chữa trị cho khỏi mới được."

Hạ Huyền Lẫm run lên, cúi đầu, dáng vẻ như đang phòng bị: "Cảm... cảm ơn thím ba." Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn tam phu nhân, tựa hồ lúng túng trước thái độ "hữu hảo" của bà ta.

"Thiếu phu nhân sao không tới?" Bầu không khí có phần tẻ nhạt, tam phu nhân đành mở lời.

"À, nó có thai, dự tính ngày sinh vào tháng sau." Vẻ mặt đại phu nhân bây giờ mới rạng rỡ đôi chút.

"Ồ!" Tam phu nhìn nhìn Hạ Huyền Lẫm, "Nhanh vậy à?" Ánh mắt bà ta thoáng hiện lên vẻ phức tạp, nhưng lại nhanh chóng biến thành nụ cười, "Nói thế nào cũng phải chúc mừng Huyền thiếu gia sắp được làm bố!"

"Ừm." Cơ thể Hạ Huyền Lẫm lại run lên một chút, gục đầu xuống, gật gật, "Cảm tạ thím ba!"

https://thuviensach.vn

Giọng nói anh ta chợt nặng nề, dường như đã phải tiêu hao toàn bộ sức lực mới nói ra được câu này.

Sắc mặt tam phu nhân thoáng cái cũng trở nên cứng đờ, nhưng chung quy vẫn là "gừng già" nên chẳng mấy chốc đã lấy lại thái độ bình thường. Bà ta nhìn về phía người hầu đang dọn dẹp: "Còn không mau bưng trà tới cho đại phu nhân và đại thiếu gia!"

Mấy người hầu này hình như chẳng coi đại phu nhân và tam phu nhân ra gì, họ ngồi một lúc lâu mà không ai chịu bưng trà rót nước. Mãi đến lúc này nghe tam phu nhân thúc giục mới chậm chạp ra ngoài pha trà.

Đại phu nhân luống cuống, kéo ống tay áo Hạ Huyền Lẫm, nói với tam phu nhân: "Không cần đâu, tam phu nhân ngồi đây nhé, tôi đưa Huyền Lẫm ra ngoài đi dạo, hít thở không khí một chút cho thoải mái."

Nghe mẹ mình nói vậy, Hạ Huyền Lẫm ngước mắt lên nhìn tam phu nhân còn ngồi yên vị bên trong. Nơi bà ta ngồi có che một tấm rèm mỏng, không trông rõ trên mặt bà ta đang có biểu hiện gì.

Hạ Huyền Lẫm lại cúi đầu, đại phu nhân ra ngoài, khẽ ho khan một tiếng, Hạ Huyền Lẫm vội đi theo mẹ mình, bước chân không đồng đều, áo trường bào của anh ta bị gió thổi tung, vạt áo trước quấn ra đằng sau cũng không để ý.

Từ Nam Phương liếc nhìn tam phu nhân, thấy bà ta cũng đang ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng Hạ Huyền Lẫm. Cô rùng mình, vội vàng thu lại ánh mắt. Nếu như tam phu nhân và tứ phu nhân luôn luôn đấu đá nhau, luôn không vừa mắt nhau, thì thái độ giữa tam phu nhân và đại phu nhân dường như có phần bí ẩn, đặc biệt là cái nhìn cuối cùng của tam phu nhân dành cho đại thiếu gia.

Tam phu nhân nhận ra mình thất thố, phản ứng đầu tiên là nhìn chung quanh bằng ánh mắt cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương lúc này đang nhận lấy tách trà từ tay người hầu trong phủ, vẻ mặt thản nhiên bưng tới chỗ tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư vẫn còn nhìn theo hai mẹ con đại phu nhân, ngơ ngác lẩm bẩm: "Sao anh cả lần nào cũng lẩm cẩm như thế? Rõ ràng tới rồi, giờ lại đi! Đây chẳng phải bệnh rồi sao?"

Hạ Giáng Tư vừa nói vừa xua xua tay phản bác. Tam phu nhân nhíu mày: "Con nói linh tinh cái gì thế hả?"

Hạ Giáng Tư trề môi: "Còn không đúng sao? Anh cả thoạt nhìn quyết đoán như vậy nhưng nói năng làm việc đều không đáng tin cậy." Hạ Giáng Tư nhìn Từ Nam Phương: "Nam Phương, chị không thấy anh cả tôi nhìn rất già sao? Trông chẳng kém bác cả là bao."

"Đủ rồi!" Tam phu nhân rốt cuộc cũng không chịu được mà quát lớn.

Từ Nam Phương liếc nhìn bà ta, Hạ Giáng Tư cũng ngây người tại chỗ, cảm thấy mẹ mình càng ngày càng dễ nổi giận.

Từ Nam Phương vừa đưa trà cho tam phu nhân, vừa yểm trợ cho Hạ Giáng Tư: "Thiếu gia, hay là để Nam Phương đưa thiếu gia ra ngoài đi dạo một lát!"

Tam phu nhân có vẻ nguôi giận, vẫy tay với Từ Nam Phương, ra hiệu bảo hai người họ có thể đi.

Hạ Giáng Tư như trút được gánh nặng, kéo tay áo Từ Nam Phương chạy đi, ra ngoài rồi, cậu ta thở dài một hơi, đi mấy bước mới quay đầu lại nhìn tam phu nhân, nhíu mày: "Mẹ tôi đúng là tới thời kỳ mãn kinh rồi! Nam Phương, tôi thật sự ao ước được như anh Trừng, có thể vứt bỏ mọi thứ để làm việc mình muốn!" Cậu ta vừa thở dài vừa đi đến cạnh hồ nước, cúi người xuống nhặt một viên sỏi, ném xuống mặt hồ. Viên sỏi nhanh chóng lặn mất tăm, dường như đã khiến Hạ Giáng Tư bất mãn, cậu ta lại nhặt một

https://thuviensach.vn

viên khác, nghiêng người lia đi, viên sỏi nhảy lên rơi xuống bốn, năm lần mới tõm xuống nước.

Hạ Giáng Tư thỏa mãn quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương: "Nam Phương, chị nói xem, tôi bỏ trốn khỏi đây có được không?"

Từ Nam Phương khẽ cười, đi dọc theo mép hồ, tay chạm vào lan can bạch ngọc vừa ấm, vừa lạnh: "Thiếu gia trốn đi vì bản thân hay vì muốn chọc giận tam phu nhân?"

Hạ Giáng Tư bị nói trúng tim đen, xấu hổ không dám thừa nhận: "Khiến mẹ tôi tức giận cái gì chứ!" Cậu ta vừa nói vừa ngước lên nhìn Từ Nam Phương. Lúc này Từ Nam Phương vừa quay đầu lại, trong đôi mắt ẩn hiện ý châm chọc, dường như đã nhìn thấu tâm tư của cậu ta.

Hạ Giáng Tư từng được lĩnh giáo sự thông minh của Từ Nam Phương, bây giờ có nói dối nữa cũng không có tác dụng, đành nuốt câu sau vào bụng.

Hai người im lặng đi bộ một lát, Hạ Giáng Tư lại ném sỏi đá xuống mặt nước, Từ Nam Phương đứng bên cạnh theo dõi hành động của cậu ta. Hạ Giáng Tư chung quy vẫn chỉ là một đứa trẻ, cãi lời mẹ chẳng qua là tâm lý phản kháng của trẻ con, muốn được mẹ coi trọng. Vốn dĩ, Từ Nam Phương cho rằng tam phu nhân nghiêm khắc với Hạ Giáng Tư là vì mong con trưởng thành, chỉ là bà ta không biết cách tiếp cận tâm tư con trai. Thế nhưng lúc này, Từ Nam Phương đột nhiên mơ hồ nhận ra, mọi chuyện không đơn giản chỉ có thế.

Ánh mắt tam phu nhân nhìn Hạ Huyền Lẫm, sự bất an của đại phu nhân và Hạ Huyền Lẫm khi đối diện với tam phu nhân, thái độ lắp bắp của Hạ Huyền Lẫm... tất cả những điều này khiến Từ Nam Phương cảm thấy giữa tam phu nhân và chi lớn có mối quan hệ không đơn giản, nhưng cụ thể là gì, cô không dám đoán bừa.

https://thuviensach.vn

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Dạ Tiệc Bắt Đầu

Từ Nam Phương đến gần Hạ Giáng Tư, đảo mắt xung quanh nhằm xác định không có ai khác, nhỏ giọng nói: "Hình như đại thiếu gia và thiếu gia không thân lắm? Nhìn qua, thiếu gia có khi còn thân với Thượng Quân Trừng hơn!"

Hạ Giáng Tư cười giễu: "Anh cả tôi là thế, chẳng gần gũi với ai bao giờ. Hơn nữa, bác cả cũng ít nói giống anh ấy, hễ gặp người là cúi đầu, tôi chẳng biết phải nói gì với họ."

"Thế chẳng lẽ lão vương gia không thích đại thiếu gia? Tôi nghe Liên Bồng nói, đại thiếu gia cũng rất tài giỏi, quản lý công ty trên dưới rất tốt."

"Nhưng ông nội không thích anh cả thì cũng đành chịu." Hạ Giáng Tư rụt tay về, đôi mắt chợt sáng lên, cười nói: "Chị Nam Phương à, sao tự dưng dò hỏi nhiều về anh cả tôi thế? Này, không phải chị đã phải lòng anh ấy rồi chứ?"

Từ Nam Phương vờ giật mình lườm Hạ Giáng Tư một cái. Việc này đổ lên đầu cô, ít nhiều khiến cô có cảm giác kiêng dè: "Tôi chỉ tò mò nên hỏi vu vơ vậy thôi. Cảm thấy tuổi tác của đại thiếu gia so với trong tưởng tượng của tôi khác biệt nhiều quá."

Hạ Giáng Tư còn muốn trêu chọc nữa nhưng nghe Từ Nam Phương nói đến tuổi tác, chợt như tìm được tiếng nói chung: "Đúng thế, đừng nói là chị thấy khác biệt, tôi mỗi năm được gặp anh ấy một lần mà còn cảm thấy anh ấy càng lúc càng già đi cơ mà. Chẳng mấy mà già hơn cả chú tư!" Thấy dáng vẻ trầm tư của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư lại nổi máu đùa. "Này

https://thuviensach.vn

này, đừng nói với tôi là chị thích kiểu trai già như thế nhé! Tôi và anh Trừng đều không thuộc loại đấy đâu." Cậu ta vừa nói vừa sờ cằm, làm bộ như đang vuốt râu.

Câu nói của Hạ Giáng Tư vô tình đã chạm đúng chỗ đau của Từ Nam Phương, sắc mặt cô đột nhiên sa sầm lại. Hạ Giáng Tư vẫn không phát hiện ra điều khác lạ, tiếp tục nói: "Nói đi cũng phải nói lại, thực ra anh cả mới ngoài ba mươi, chừng trên dưới ba lăm gì đấy. Vậy mà nhìn còn già hơn cả chú tư. Haizzz, nếu bố tôi không xuất gia, chưa biết chừng anh cả còn sánh ngang với bố tôi ấy chứ!"

"Sánh ngang với tam lão gia?" Từ Nam Phương vô thức nhắc lại những lời này, ánh mắt chợt sáng lên, "Đúng rồi thiếu gia, vì sao năm xưa tam lão gia lại xuất gia?"

Vấn đề này, cô đã từng hỏi Liên Bồng, nhưng chuyện tam lão gia xuất gia đã là chuyện từ mười tám năm trước, lúc ấy Hạ Giáng Tư vừa mới chào đời, Liên Bồng đương nhiên không biết về việc này. Người bên cạnh tam phu nhân ngoài Nhân Hỷ ra thì toàn là những người trẻ tuổi, chuyện quá khứ chẳng rõ được là bao.

Nghe nhắc tới cha mình, Hạ Giáng Tư cũng không có phản ứng gì khác, dường như Từ Nam Phương đang nói về một người xa lạ nào đó. Cậu ta nhún vai: "Tôi làm sao biết được? Tôi vừa mới được sinh ra đã không thấy mặt bố tôi rồi." Hạ Giáng Tư nói xong, ánh mắt đã bị thứ khác thu hút, cậu ta vẫy vẫy Từ Nam Phương, sắc mặt tươi tỉnh, "Nhìn thấy cái cây kia không? Lúc nhỏ tôi toàn trèo lên đấy, tiếc là chẳng bao giờ trèo được. Hừ! Đây là mục tiêu mới của tôi!" Dứt lời, cậu ta liền chạy về phía cái cây.

Chỉ có điều, Hạ Giáng Tư còn chưa kịp thực hiện mục tiêu của mình thì đã bị một người hầu ngăn lại, nói là tam phu nhân gọi thiếu gia về, tiệc tối sắp bắt đầu rồi.

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư tiếc nuối, nhưng cũng phải chịu. Từ Nam Phương bám gót Hạ Giáng Tư quay lại đại sảnh, lúc này mới nhận ra mình bất tri bất giác đi ra thủy đình ở giữa hồ. Ngoảnh mặt nhìn ra bên ngoài, chợt thấy mây đen u ám, khiến người ta có cảm giác nặng nề.

***

Hai người trở lại Thung Dung đường đã thấy bên trong có thêm người đang ngồi đối diện với tam phu nhân. Tam phu nhân ngồi ghế thứ hai bên phải, còn người kia ngồi ghế thứ nhất bên trái.

Những người hầu ở trong đại sảnh lúc này vẻ mặt ai nấy cũng đều nghiêm trang, làm việc nhanh nhẹn lại cẩn thận, giống như rất sợ chọc giận hai vị chủ nhân.

Người đàn ông kia chừng năm mươi tuổi, thế nhưng hai bên tóc mai bạc trắng kia cũng không thể che giấu được ý chí mạnh mẽ của ông ta, nếp nhăn nơi khóe mắt càng không làm mờ đi khí phách và tham vọng của ông ta.

Lúc này, Từ Nam Phương hẳn là đã đoán ra được tám chín phần. Hàng ghế bên trái chính dành cho người có địa vị, ghế thứ nhất bên trái, ngoài lão vương gia ra thì hẳn là dành cho người có thân phận cao nhất, vậy thì người đàn ông kia còn ai khác ngoài nhị lão gia đây?

Quả nhiên, lúc Từ Nam Phương vừa bước vào đã thấy tam phu nhân liếc mắt, vẻ lo lắng ban đầu chuyển thành nụ cười giả dối, bà ta không gọi Hạ Giáng Tư mà lại rành mạch gọi: "Nam Phương, lại đây! Lát nữa cô đứng bên cạnh tôi, để Liên Tâm đi hầu hạ Giáng Tư."

Tam phu nhân cố ý gọi tên Từ Nam Phương, khiến trong mắt nhị lão gia nổi lên tia sát khí. Bà ta đắc ý liếc nhìn nhị lão gia.

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư đang định chào hỏi nhị lão gia, nghe tam phu nhân nói thế lập tức bất bình: "Mẹ, Nam Phương là người hầu của con."

Tam phu nhân ngước mắt: "Mẹ mượn một chút không được à? Với cả, chốc nữa anh Trừng của con cũng tới, trông thấy con đi với Nam Phương sẽ không thoải mái đâu!" Nói xong, mắt bà ta lơ đễnh nhìn Từ Nam Phương một hồi rồi lại hướng về phía nhị lão gia, cuối cùng quay sang Hạ Giáng Tư.

Nhị lão gia nheo mắt.

Hạ Giáng Tư nghe mẹ nói vậy, thoáng cái mắt đã sáng rực, cũng nhìn Từ Nam Phương: "Anh Trừng sẽ tới ạ?"

Đây cũng là điều Từ Nam Phương muốn hỏi, nhưng sao Thượng Quân Trừng lại đến đây? Cô chợt nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của anh lúc chia tay, nghĩ đến việc anh không có ý định vào nhà họ Hạ để tranh quyền đoạt vị, nghĩ đến việc anh không muốn nhìn thấy cô, vậy thì vì sao anh lại xuất hiện ở đây?

Tam phu nhân nhìn người đối diện, một lời hai ý: "Việc này phải hỏi bác hai của con. Nhị lão gia sao chịu bỏ qua cơ hội này chứ?" Giọng điệu bà ta rất cao, ánh mắt hiện rõ vẻ châm chọc.

Nhị lão gia quả thực đã bị tam phu nhân chọc giận. Ông ta đập tay xuống bàn, khiến tách trà nảy lên: "Liễu Thi Vân! Cô muốn giở trò gì?"

Đám người hầu đang bận rộn, nhận thấy bầu không khí trong đại sảnh lúc này thật sự không ổn, sợ hãi rón rén bỏ ra ngoài, chỉ còn lại nhị lão gia, tam phu nhân, Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư.

Nhị lão gia nhăn mặt lại vì giận dữ còn tam phu nhân lại vô cùng đắc ý.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt nhị lão gia nhìn tam phu nhân hệt như con chim ưng đang quan sát mặt đất: "Cô làm vậy rốt cuộc được lợi gì?"

Tam phu nhân cười khẩy, liếc nhìn Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư.

Hạ Giáng Tư cảnh giác nhìn mẹ mình và nhị lão gia, dù không rõ hai người họ đang nói chuyện gì nhưng bằng trực giác vẫn có thể cảm nhận được lời lẽ của hai người hoàn toàn không tốt đẹp gì. Cậu ta nhìn sang Từ Nam Phương, thấy cô đã nhíu chặt hai hàng lông mày, vẻ mặt cứng nhắc.

Tam phu nhân rốt cuộc được lợi lộc gì?

Câu hỏi của nhị lão gia xoáy sâu vào tâm can Từ Nam Phương. Đúng thế, nếu tam phu nhân vì muốn Hạ Giáng Tư đạt được địa vị thì lẽ ra không nên đưa cô tới đây, cho dù đưa tới cũng sẽ không để cô ở bên cạnh Hạ Giáng Tư.

Hóa ra cô đã nghĩ sai chuyện này, không, là cô đã đơn giản hóa sự việc. Cô những tưởng, tam phu nhân để cô làm người hầu của Hạ Giáng Tư là vì muốn Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng trở mặt với nhau. Sau khi mục đích này không thành, bà ta muốn đá bay cô ra khỏi nhà họ Hạ, nhưng khi nghe cô nói nhị lão gia muốn truy sát mình, tam phu nhận lại giữ cô lại, vì cho rằng cô có thể làm tăng thêm mẫu thuẫn giữa nhị lão gia và Thượng Quân Trừng.

Tuy nhiên, Hạ Giáng Tư cũng một mực che chở cho Từ Nam Phương. Tam phu nhân biết rõ mang theo một mối phiền phức bên mình, tuy có thể chọc giận nhị lão gia nhưng cũng có thể gây phiền phức cho Hạ Giáng Tư. Còn nữa, mục đích ban đầu của tam phu nhân là muốn Từ Nam Phương làm cho Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư huynh đệ tương tàn, khiến ấn tượng của lão vương gia với Thượng Quân Trừng giảm sút, nhưng như vậy Hạ Giáng Tư cũng đâu có tránh được bị lão vương gia ghét bỏ?

https://thuviensach.vn

Đúng như nhị lão gia nói, việc làm này của tam phu nhân rõ ràng đã khiến cả hai bên đều bị tổn hại.

Vị trí thừa kế kia, tam phu nhân không muốn Thượng Quân Trừng đạt được, cũng không muốn Hạ Giáng Tư đạt được, vậy thì, chỉ có một khả năng!

Người mà tam phu nhân muốn giúp, chính là... Đại thiếu gia Hạ Huyền Lẫm!

Đáp án kia nảy lên trong đầu Từ Nam Phương, khiến cô hít phải một luồng khí lạnh.

Đúng lúc này, tứ phu nhân đã đưa con gái mình vào trong đại sảnh.

Từ Nam Phương sợ sự thất thố của mình sẽ làm lộ chân tướng trước mặt tam phu nhân. Cô khẽ nắm tay lại, len lén nhìn tam phu nhân. Trông thấy tứ phu nhân vào, tam phu nhân và nhị lão gia lập tức lấy lại thần sắc, tựa như đối diện mình chẳng hề có ai, mà chỉ là không khí.

Tứ phu nhân ngồi xuống bên cạnh tam phu nhân, đổ thêm dầu vào lửa: "Sao trong này có vẻ căng thẳng thế? Xem ra, cuộc tranh giành đã bắt đầu rồi?! Chị ba, chị cũng thật là thiếu kiên nhẫn."

Tam phu nhân liếc bà ta một cái, lặng lẽ uống trà.

Thế nhưng, rốt cuộc tam phu nhân đang diễn màn kịch nào? Chẳng lẽ bà ta thật sự bỏ qua con trai mình mà đi giúp đỡ Hạ Huyền Lẫm? Hay là, bà ta chỉ đang mượn đao giết người? Tiền trảm hậu tấu?

Từ Nam Phương lắc đầu. Tam phu nhân tuy rằng khôn khéo nhưng không đến trình độ này, cũng không có khả năng đa mưu túc trí như thế. Mục đích chân thực nhất của bà ta sợ rằng chỉ có một - muốn giúp Hạ

https://thuviensach.vn

Huyền Lẫm loại trừ đối thủ! Có thể khiến bà ta từ bỏ cả quyền lợi của con trai mình, rốt cuộc thì quan hệ giữa Hạ Huyền Lẫm và tam phu nhân là gì?

Từ Nam Phương nghĩ đến sự thất thố của Hạ Huyền Lẫm khi trông thấy tam phu nhân, lại nghĩ đến ánh mắt của tam phu nhân khi Hạ Huyền Lẫm rời đi, trong đầu cô cơ hồ đã có câu trả lời. Cô bất đắc dĩ nhìn Hạ Giáng Tư, với cô mà nói, người thân chính là quan trọng nhất, trên đời này, cũng chỉ có ba mẹ mới yêu thương con cái mình nhất, vậy mà tam phu nhân lại không màng tới con trai ruột của mình, đi giúp đỡ một người đàn ông khác, lại còn là một bậc con cháu, một người bà ta không nên quan tâm.

Từ Nam Phương không thể lý giải được điều này, không thể hiểu được sự lựa chọn của tam phu nhân. Cô vốn tưởng sự hà khắc của tam phu nhân đối với Hạ Giáng Tư chỉ là biểu hiện của người mẹ mong con thành tài, nhưng hiện giờ xem ra, trong lòng bà ta, Hạ Giáng Tư cũng chẳng chiếm được mấy phần.

Từ Nam Phương cứ đờ đẫn đứng sau lưng tam phu nhân như vậy, ngay cả Hạ Giáng Tư đi sang hàng ghế đối diện ngồi vào vị trí cuối cùng từ lúc nào cũng không biết, ngay cả Dung Thung đường đã tề tựu đông đủ từ lúc nào cũng không biết.

"Nam Phương! Nam Phương!" Tam phu nhân gọi hai tiếng, Từ Nam Phương mới định thần lại, vội vàng điều chỉnh cảm xúc đối diện với tam phu nhân. Bà ta thấy vậy cũng không nói gì, tựa như trong lòng bà ta cho rằng đây là phản ứng tự nhiên của Từ Nam Phương. Bà bà cười trêu: "Sao vừa nghe đến Quân Trừng đã ngẩn người ra thế?"

Từ Nam Phương cúi gằm mặt, lắc đầu.

Tứ phu nhân ngồi bên cạnh dỏng tai lên theo phản xạ, không rõ chủ tớ họ nói gì.

https://thuviensach.vn

Thoáng chốc, trên bàn mọi người đã được dọn lên đủ món ăn. Phía sau, người hầu đang xếp hàng chuyền đĩa thức ăn qua tay nhau. Từ Nam Phương ngước mắt, trông thấy ở phía đối diện, Hạ Giáng Tư đang nháy mắt với mình, cười một cái. Cô mím môi cười, bắt đầu đánh giá tình hình.

Trái phải tổng cộng tám bàn đã đủ người. Dãy bên trái, bàn đầu là nhị lão gia, bàn hai là một người đàn ông trẻ hơn nhị lão gia vài tuổi, ăn vận không khác là bao, Từ Nam Phương đoán ông ta chính là tứ lão gia. Bàn thứ ba là Hạ Huyền Lẫm, bàn cuối là Hạ Giáng Tư.

Dãy bàn bên phải có vẻ đông đúc hơn, bàn đầu tiên là đại phu nhân và nhị phụ nhân, bàn thứ hai là tam phu nhân và tứ phu nhân, bàn thứ ba trống không, bàn thứ tư là Hạ Bích Ba và một cô bé tuổi cũng xấp xỉ nhau, chắc hẳn là con gái của nhị lão gia với vợ thứ.

Bàn thứ ba dù không có người ngồi nhưng vẫn bày thức ăn và hai bộ bát đũa. Từ Nam Phương đoán một trong hai người ngồi ở đó là vợ của đại thiếu gia Hạ Huyền Lẫm. Theo lý mà nói, cháu trai nhà họ Hạ, ngoài Thượng Quân Trừng ra thì thiếu gia còn lại của chi thứ hai cũng phải đến.

Từ Nam Phương còn đang mải suy nghĩ thì xung quanh đã trở nên nhộn nhạo, tất cả đứng dậy, ngoảnh mặt nhìn ra cửa. Xuất hiện trong tầm mắt của mọi người là một bà cụ được Ngân Hiên dìu bên cạnh. Bà cụ rất đẹp lão, da mặt hồng hào nhưng mái tóc đã bạc trắng, đeo chiếc khăn quấn trán bằng lụa đen đính một viên ngọc trắng pha ánh đỏ, nhìn qua cũng biết đó là viên ngọc mài từ nghìn năm trước rồi.

Tiểu An Nhân đi phía sau bà cụ kia, lúc này hào quang của Tiểu An Nhân đã hoàn toàn bị Đại An Nhân che lấp, ánh mắt mọi người đều dồn cả vào Đại An Nhân, đầu còn có ai nhìn tới Tiểu An Nhân nữa?

Đường thượng[1] có hai chiếc bàn, một chiếc vừa rộng vừa dài, chiếc còn lại kê nghiêng. Hai vị An Nhân mỗi người ngồi vào một chiếc bàn, vị

https://thuviensach.vn

trí trống bên cạnh Đại An Nhân chắc hẳn là dành cho lão vương gia.

[1] Chỗ ngồi của cha mẹ, ở vị trí chính giữa đại sảnh.

Đại An Nhân được Ngân Hiên đỡ xuống ghế ngồi mới phất tay tỏ ý mọi người có thể ngồi. Đại An Nhân tuy rằng tay chân chậm chạp nhưng mắt vẫn còn tinh, bà nhìn quanh phòng một lượt, dừng mắt phía tam phu nhân chốc lát rồi lại đảo ánh mắt đi chỗ khác, tựa như trông thấy một kẻ vô thưởng vô phạt.

Tam phu nhân đành phải đứng dậy, tươi cười thỉnh an Đại An Nhân, nói vừa rồi không dám đến quấy rầy giấc ngủ trưa của bà.

Đại An Nhân cũng không nhìn tam phu nhân, mà chỉ im lặng gật đầu tỏ ý đã nghe thấy, mắt vẫn nhìn về phía chính giữa, không để ý tới ai.

Tam phu nhân nói xong những lời vô nghĩa, đợi Đại An Nhân gật đầu rồi mới dám ngồi xuống. Xem thần sắc của Đại An Nhân, tam phu nhân cũng biết mình vừa bị mất mặt.

Đại An Nhân lại hướng về phía cái bàn trống: "Cháu dâu cả vẫn còn chưa tới sao?"

Đại thiếu gia Hạ Huyền Lẫm đứng dậy, cúi đầu kính cẩn thưa: "Thưa Đại An Nhân, San San vừa bị cảm lạnh, cháu sợ cô ấy ra ngoài không tốt cho thai nhi nên đã bạo gan để cô ấy ở lại trong phòng nghỉ ngơi rồi ạ."

Lúc đại thiếu gia nói, Từ Nam Phương đứng bên cạnh tam phu nhân khẽ nghiêng người nhìn lén bà ta. Bà ta cúi đầu tập trung uống nước, nước trong chén tràn ra một chút nhưng bà ta không phát hiện được.

Đại An Nhân cong khóe môi, tỏ ý không hài lòng. Nhưng vì thiếu phu nhân sắp lâm bồn nên Đại An Nhân không hài lòng cũng chỉ có thể nói: "Dọn bàn đó đi, lát nữa lão gia tới, thấy bàn trống không sẽ không vui."

https://thuviensach.vn

Ngân Hiên đang định đi dọn thì nhị lão gia đứng dậy nói: "Mẹ, không vội, lát nữa tiểu thư nhà họ Ngô sẽ tới!"

"Ồ? Nhà họ Ngô sẽ tới à?" Đại An Nhân mỉm cười, vừa rồi do câu chào hỏi của tam phu nhân và lý do xin nghỉ cho vợ của đại thiếu gia khiến bà phật ý, thì giờ thần sắc đã tươi tỉnh trở lại. Từ Nam Phương còn đang mải nghĩ xem vị tiểu thư sắp tới là ai thì đã nghe thấy tiếng cười quen tai vang lên, cô nhất thời cảm thấy choáng váng. Vì sao cô không sớm nghĩ tới, còn là vị tiểu thư nhà họ Ngô chứ?

Ngô Thi Hủy từ đầu đến chân một màu đỏ chói, giọng cười khanh khách có phần tùy tiện. Có lẽ bởi sự câu nệ của mọi người và bởi được Đại An Nhân quý mến nên Ngô Thi Hủy mới được đằng chân lân đằng đầu. Vốn được chiều chuộng từ bé nên cô ta mới kiêu kỳ như vậy.

Ngô Thi Hủy đi thẳng về phía trước, tay ôm một cái hộp, ngọt ngào nói: "Con chào Đại An Nhân."

Đại An Nhân vẫy tay với cô ta: "Tới đây ta xem nào!"

Ngô Thi Hủy không khách khí chạy lên, ghé đầu sát vào Đại An Nhân, Đại An Nhân cười nói: "Bao nhiêu ngày không gặp rồi, càng lớn càng xinh thế này!"

Ngô Thi Hủy thích chí nhận lời khen của Đại An Nhân, chìa chiếc hộp trong tay ra: "Đại An Nhân, đây là nước hoa con biếu bà, bà ngửi xem! Ba con mang từ bên Anh về đấy, đích thân phu nhân thủ tướng tặng, còn nói Nữ Hoàng Anh cũng dùng loại này. Ba con bảo, nước hoa này nhất định hợp với Đại An Nhân. Thi Hủy cũng nghĩ như vậy, không ai thích hợp dùng nước hoa này hơn Đại An Nhân cả!"

Ngô Thi Hủy tâng bốc, Đại An Nhân chỉ lắc đầu nói: "Ta già rồi, dùng nước hoa làm gì chứ!" Dù nói như vậy nhưng trên mặt vẫn tỏ ra vô cùng vui vẻ, rõ ràng là rất hài lòng với những điều Ngô Thi Hủy nói.

https://thuviensach.vn

Ngô Thi Hủy đúng là có tài nịnh nọt, nghe Đại An Nhân nói mình già, cô ta lập tức tranh lời: "Đại An Nhân đâu có già? Nữ Hoàng kia còn dùng nước hoa, mà Đại An Nhân còn trẻ hơn bà ta nhiều lắm."

Đại An Nhân nghe vậy không khỏi bật cười.

"Thi Hủy đúng là ngoan! Cháu xem, cháu vừa tới, ta đã vui vẻ hơn bình thường gấp bội rồi."

Nhị lão gia thấy Đại An Nhân được Ngô Thi Hủy nịnh nọt đến thích chí, tranh thủ cơ hội lên tiếng: "Mẹ, sau này Thi Hủy trở thành cháu dâu mẹ rồi, chắc chắn ngày nào mẹ cũng sẽ vui vẻ như thế, càng ngày càng trẻ ra."

Tiểu An Nhân cũng phụ họa theo, còn Ngô Thi Hủy mặt mày rạng rỡ.

Chuyện mà bọn họ nói đến đương nhiên là chuyện giữa cô ta và Thượng Quân Trừng rồi.

Những người còn lại ngồi im như tờ, tam phu nhân cảm thấy khó chịu, làm như vô ý nói chen vào một câu: "Nhị lão gia, sao Trừng thiếu gia còn chưa về? Con dâu đã tới rồi mà con trai vẫn chưa thấy đâu?" Dù giọng điệu mềm mỏng nhưng hàm ý lại tỏ vẻ châm chọc.

Ngô Thi Hủy vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, thay Thượng Quân Trừng lấp liếm: "À, anh ấy bận nhiều việc, không có thời gian rảnh cố định."

Đại An Nhân thôi cười, chỉ tay về phía nhị lão gia: "Thằng bé này làm gì mà không có thời gian như thế? Chuyện công ty giao cho kẻ dưới lo liệu không được à? Ngay cả về nhà ăn một bữa cơm cũng không có thời gian sao? Haizzz... Từ khi nó về nước, ta mới chỉ được gặp nó một lần..." Nghe khẩu khí này thì hình như Đại An Nhân không biết gì về công việc của Thượng Quân Trừng.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân lại như bắt được thóp nhị lão gia, rồi nhìn ông ta bằng ánh mắt khiêu khích. Rõ ràng cả Đại An Nhân và lão vương gia đều không biết Thượng Quân Trừng về nước làm ca sĩ, suy nghĩ bảo thủ của hai người họ nhất định sẽ khiến họ cảm thấy thất vọng vì công việc hiện tại của Thượng Quân Trừng.

Tam phu nhân đang nghĩ đến thời cơ sau này, Đại An Nhân đã lại kéo tay Ngô Thi Hủy trò chuyện một hồi, sau đó mới để cô ta về bàn ngồi. Cô Ngô này xem ra còn thân thiết với Đại An Nhân hơn cả đám con cháu họ Hạ.

Lúc Ngô Thi Hủy rời khỏi bàn của Đại An Nhân, Từ Nam Phương vô thức cúi gằm mặt, người cũng khẽ nhích sang một bên, tránh để cô ta nhận ra. Nhưng vì cô đứng ngay sau lưng tam phu nhân, cho dù có cúi đầu cũng vẫn thu hút ánh mắt của Ngô Thi Hủy.

Từ Nam Phương cảm nhận được có ánh mắt rơi trên người mình, quả nhiên, chưa đến một giây, nụ cười tươi rói trên mặt Ngô Thi Hủy đã tắt lịm, thay vào đó là vẻ mặt kinh ngạc. Cô ta mặc kệ mình đang là khách của nhà họ Hạ, giơ tay lên chỉ vào Từ Nam Phương: "Sao cô lại ở đây?"

~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 46: Hạnh Trừng, Quân Trừng

Ngô Thi Hủy đương nhiên không ngờ Từ Nam Phương lại ở đây. Mặc dù trong mắt cô ta, Từ Nam Phương chỉ là một kẻ quê mùa hạ đẳng, nhưng hễ nhìn thấy Từ Nam Phương là tâm trạng cô ta lại trở nên trống rỗng. Cô ta đương nhiên không quên chính Từ Nam Phương là thủ phạm gây ra những cuộc cãi vã liên miên giữa mình và Thượng Quân Trừng, càng không bao giờ quên vở kịch "tổn thương" khiến Thượng Quân Trừng suýt nữa không đếm xỉa gì đến mình.

Trông thấy vẻ mặt đỏ bừng vì tức giận của Ngô Thi Hủy, tam phu nhân thấy trong lòng rất hả hê, bà ta đương nhiên đoán ra được Ngô Thi Hủy và Từ Nam Phương như nước với lửa.

"Ấy, sao Ngô tiểu thư lại quen biết Nam Phương?" Tam phu nhân hỏi nhẹ, thanh âm đủ để mọi người đều nghe thấy.

Ngô Thi Hủy nhìn chằm chằm Từ Nam Phương hồi lâu, mãi mới có phản ứng về việc vì sao Từ Nam Phương lại xuất hiện ở đây. Cho tới khi tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Ngô Thi Hủy, cô ta mới thôi không để ý nữa, thản nhiên nói: "Không quen!" rồi ngồi vào chỗ của mình, đương nhiên là đã khắc cốt ghi tâm mối hận với Từ Nam Phương.

Thế nhưng, Ngô Thi Hủy ở bàn bên cạnh tam phu nhân nên có muốn lờ Từ Nam Phương đi cũng chẳng được.

Mọi người không mấy để ý tới sự thất thố vừa rồi của Ngô Thi Hủy. Chỉ có nhị lão gia là dùng ánh mắt hàn băng phóng về phía tam phu nhân ngồi đối diện. Tam phu nhân nhìn lại ông ta bằng vẻ đắc ý. Nhị lão gia mời Ngô

https://thuviensach.vn

Thi Hủy tới đây hòng lấy lòng Đại An Nhân, thế nhưng có Từ Nam Phương ở đây, chỉ e chiêu này của ông ta mất hiệu nghiệm rồi.

Tam phu nhân quay đầu lại, nhấc bầu rượu bằng gốm trắng đã được hâm nóng lên đưa cho Từ Nam Phương, nhỏ nhẹ nói: "Nam Phương, qua bên kia rót rượu hoa quả cho Ngô tiểu thư, cô ấy ngồi đó chắc sẽ lạnh lắm."

Một hương rượu lên men thơm lừng bay lên từ phía tay tam phu nhân, lởn vởn trong không khí, một luồng khí nóng hiện rõ dưới ánh đèn rực rỡ khiến cho người ta vừa ngửi đã thấy say.

Từ Nam Phương nhận lấy bầu rượu, cô biết rõ ý đồ của tam phu nhân, nhưng không thể phản kháng. Cô bưng bầu rượu mới tiến được hai bước thì đã thấy Ngô Thi Hủy quay đầu lại, cảnh giác nhìn mình: "Cô lại muốn làm gì?"

Từ Nam Phương khựng người, không dám bước tiếp nữa: "Tam phu nhân mời Ngô tiểu thư uống rượu hoa quả." Nói xong, cô chuyển lại bầu rượu cho người hầu đứng ngay sau Ngô Thi Hủy, rồi xoay người định trở về chỗ cũ.

Thế nhưng lần này Từ Nam Phương chưa kịp nhấc chân thì đã thấy hiện trường xôn xao, ngay cả Đại An Nhân và Tiểu An Nhân đang ngồi yên vị trên ghế cũng phải đứng dậy. Hai dãy bàn mọi người đều đã đồng loạt nhấc mình, đứng bên cạnh chỗ ngồi, đầu khẽ cúi.

Đám người hầu đang bận rộn công việc thì lập tức dừng tay, ngoan ngoãn lui về sau, Từ Nam Phương cũng học theo họ, lùi lại mấy bước, rồi đưa ánh mắt quan sát cảnh tượng xung quanh.

Xuất hiện ở cửa là một ông lão quắc thước, khỏe mạnh đang chống một cây trượng màu đen, vẻ mặt tươi cười. Ông bước vào trong nhà, nhìn quanh bốn phía, thu toàn bộ vào mắt rồi mới chống gậy từng bước đi lên phía

https://thuviensach.vn

trước, bước chân vững vàng. So với Đại An Nhân cần người dìu thì ông lão rõ ràng là khỏe mạnh hơn nhiều.

Ông lẳng lặng đi tới chỗ ngồi của mình, đưa cây gậy cho người hầu bên cạnh. Ngoại trừ lúc ngồi xuống có phần chậm chạp và cứng ngắc, còn lại phần lớn hành động của ông đều khiến người ta không thể tưởng tượng được đây là một ông cụ gần trăm tuổi.

Ngồi sánh vai với Đại An Nhân chính là lão vương gia của nhà họ Hạ. Từ Nam Phương nhận ra chiếc gậy của ông, thoạt nhìn có vẻ không được quý phái như mạ vàng, cũng không thanh cao như nạm ngọc nhưng chiếc gậy này lại được làm từ một loại gỗ cam thạch ở vùng Tây Tạng. Loại gỗ này thoạt nhìn có màu đen của kim loại, độ cứng của nó thậm chí còn hơn cả đá nguyên khối, mỗi cây đều có đường kính nửa mét. Cây gậy như của lão vương gia đang dùng, được mài liên tục trực tiếp từ thân cây cam thạch, nếu như thợ thủ công làm ngày làm đêm không ngừng nghỉ, cũng phải mất tròn một năm mới mài được cỡ đó. Tiếp theo, lại trải qua hai năm để chạm khắc, một năm đánh bóng mới có thể sử dụng. Đương nhiên, quý nhất chính là loại gỗ cam thạch này rất hiếm có, lại có công dụng kéo dài tuổi thọ. Thế nên, cây gậy kia của lão vương gia chắc chắn là cây gậy quý nhất trên đời.

Lão vương gia yên vị rồi mới ngẩng đầu lên nhìn con cháu, cười nói: "Được rồi, tất cả ngồi xuống đi." Giọng ông già nua nhưng không hề yếu ớt.

Sau khi lão vương gia lên tiếng, mọi người cúi đầu hành lễ rồi mới dám ngồi xuống, những người hầu lại tiếp tục công việc của mình, Từ Nam Phương cũng trở về đứng cạnh tam phu nhân, gắp thức ăn giúp bà ta.

Lão vương gia nhìn khắp phòng một lượt, ánh mắt dừng trên người Hạ Giáng Tư. Hạ Giáng Tư thấy thế, vội vàng đứng dậy, chủ động chào hỏi lão vương gia.

https://thuviensach.vn

"Ông nội, cháu ở Bắc Kinh đã luôn nhớ lời ông nội dặn, học Tứ thư ngũ kinh, bây giờ đã có thể đọc thuộc được khá nhiều... Cháu nhớ ông nội thích Kinh thi nên lúc ở Bắc Kinh cháu đã hỏi một vài vị học giả đức cao vọng trọng, nghe nói họ đã khai quật được một ngôi mộ cổ, tìm thấy những bài thơ bị Khổng Tử cắt bớt. Cháu xin đọc mấy bài cho ông nội nghe..." Hạ Giáng Tư nói bằng giọng nịnh nọt, hai tay chắp sau lưng, làm điệu bộ sắp đọc thơ. Thực ra cậu đã có dự tính sẵn nên mới cố ý chuẩn bị.

Hạ Giáng Tư làm ra vẻ nho nhã lễ độ, thỉnh an lão vương gia trước mặt mọi người, nhắc đếnKinh thi mà lão vương gia thích nhất, nói đã đến nơi nào đó ở Bắc Kinh tìm được một cuốn cô bản[1] cho lão vương gia. Trông thấy Hạ Giáng Tư lấy ở đâu ra một cuốn sách được bao bọc cẩn thận, đích thân mang đến trước mặt lão vương gia, ai nấy cùng đều kinh ngạc, không ngờ một người thoạt nhìn còn trẻ con, chưa hiểu chuyện như cậu ta lại đột nhiên thay đổi thái độ.

[1] Cô bản: Những cuốn sách chỉ còn lại một phần vì thất lạc.

Người ngạc nhiên nhất chính là tam phu nhân, trong mắt bà ta, Hạ Giáng Tư chỉ cần không gây chuyện đã là tốt lắm rồi, trước giờ chưa từng thấy cậu ta tranh giành tạo ấn tượng tốt đẹp với người khác. Vậy mà hiện tại, biểu hiện của Hạ Giáng Tư lại khiến cho tam phu nhân cảm thấy chỉ muốn hắt một gáo nước vào mặt để xem có phải mình đang nằm mơ hay không.

Lão vương gia vui vẻ nhận lấy cuốn sách trong tay Hạ Giáng Tư. Có lẽ vì tuổi tác, tay ông run run, mãi mới mở ra được sách. Nhìn món quà của Hạ Giáng Tư, lão vương gia không kìm được nụ cười, sắc mặt càng thêm hồng hào, mở miệng khen Hạ Giáng Tư vài câu. Vừa rồi sau khi nghe Hạ Giáng Tư đọc thuộc Kinh thi mà cách nhìn của lão vương gia dành cho đứa cháu trai này đã thay đổi phần nào, hiện tại nhận được một cuốn cô bản hiếm có mà cậu ta nhọc công tìm được, lòng lão vương gia lại càng thêm vui mừng.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Đại An Nhân chợt trở nên khó coi, còn Tiểu An Nhân thì mặt mày rạng rỡ. Lúc này, ngoài Tiểu An Nhân thật sự hài lòng về cháu trai mình ra, những kẻ còn lại đều ôm ý xấu trong lòng.

Hạ Giáng Tư quay về chỗ ngồi xuống, đắc ý nhìn tam phu nhân. Thế nhưng, có lẽ tam phu nhân không có biểu hiện như cậu ta mong đợi.

Không biết Hạ Giáng Tư học những thứ này từ bao giờ, có lẽ là do cảm thấy quá nhàm chán khi đối đầu với mẹ mình mãi. Hơn nữa, Hạ Giáng Tư cũng đã bị Từ Nam Phương bóc mẽ, thế nên cậu ta mới lựa chọn một cách thức khác. Nếu không thể dùng sự phản kháng của bản thân để gây sự chú ý cho mẹ, thì khiến cho mọi người kinh ngạc về mình vậy. Hạ Giáng Tư đã sớm lên kế hoạch mọi chuyện, muốn tối nay ai cũng phải giật mình về cậu ta, cậu ta đã mua sẵn quà, chuẩn bị những lời lẽ hoa mỹ, đợi đến tối nay sẽ cho tam phu nhân một sự bất ngờ xen lẫn vui mừng.

Lúc này nụ cười trên gương mặt Hạ Giáng Tư đã trở nên ảm đạm, bởi vì tam phu nhân không hề có lấy một chút vui vẻ nào, ngược lại, là sự thất vọng và hoài nghi.

Haizzz... Từ Nam Phương thầm thở dài. Hạ Giáng Tư đáng thương kia một mực cho rằng mẹ mình toàn tâm toàn ý muốn nâng mình lên vị trí cao nhất, nhưng cuối cùng, cậu ta chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay tam phu nhân mà thôi...

Từ Nam Phương nghĩ mà thương xót cho Hạ Giáng Tư.

Đại An Nhân thăm dò ý của lão vương gia xong, tuyên bố tiệc rượu bắt đầu, mọi người nâng chén rượu trong tay, hướng về lão vương gia chúc rượu, đồng loạt nói mấy lời chúc thọ.

Sau đó từng bàn một đi lên kính rượu, bắt đầu từ đại phu nhân cho đến tứ lão gia, tứ phu nhân. Nghe lời chúc tụng của họ, nhìn những bồn cảnh hoa cúc, Từ Nam Phương bấy giờ mới biết bữa tiệc hôm nay không phải là để

https://thuviensach.vn

tiếp đón tam phu nhân về, chẳng qua, hôm nay đúng vào ngày tết Trùng cửu[2], gia đình phải tụ họp.

[2] Ngày 9/9 âm lịch.

Thời bây giờ người ta không leo núi vào tết Trùng cửu giống như thời của Từ Nam Phương, dù nhà họ Hạ chú trọng truyền thống nhưng lão vương gia tuổi tác đã cao, muốn đi leo núi cũng bất lực, vì thế chỉ có thể đoàn tụ cả nhà vào bữa cơm tối, uống rượu trái cây hoa cúc, ăn bánh Trùng cửu nóng hổi vừa được bưng lên.

Từ Nam Phương quan sát bữa cơm náo nhiệt của nhà họ Hạ, nhìn bọn họ chúc tụng nhau. Cho dù sự náo nhiệt ấy dẫu là chân thật hay là hư vô, bọn họ vẫn là người một nhà, dẫu sao vẫn phải đi con đường định sẵn của mình. Ngày vui như thế này không khỏi khiến Từ Nam Phương cảm thấy buồn bã.

Cô đang mải suy nghĩ thì đã đến lượt các cháu đến chúc rượu lão vương gia.

Đầu tiên là đại thiếu gia Hạ Huyền Lẫm, anh ta bưng chén rượu lên, chúc lão vương gia hai câu, lão vương gia lại hỏi vì sao cháu dâu không đến. Nghe Hạ Huyền Lẫm giải thích xong, lão vương gia cũng không quở trách, chỉ mềm mỏng nói: "Chắt trai tháng sau ra đời rồi, mấy đứa phải chú ý giữ gìn cho ta. Ta ngần này tuổi rồi mà vẫn chưa có đứa chắt nào." Trong giọng nói của ông phảng phất một sự tiếc nuối.

Đại An Nhân tiếp lời: "Cháu cũng thật là... Lớn như vậy rồi mới cưới vợ, nếu không thì ông nội đã sớm được bế chắt rồi." Câu nói của Đại An Nhân lập tức biến lời lão vương gia trở thành khoa trương.

Hạ Huyền Lẫm vội cúi đầu. Lão vương gia bình thản như không, bảo anh ta về chỗ ngồi. Hạ Huyền Lẫm nhiều tuổi, lại đã có gia đình, đương nhiên phải một mình tới kính rượu. Hạ Giáng Tư, Hạ Bích Ba và hai cô bé còn lại

https://thuviensach.vn

tuổi tác tương đương nên cùng nhau lên kính rượu lão vương gia. Hạ Giáng Tư đứng giữa, cao hơn ba cô gái bên cạnh một cái đầu. Cậu ta có khuôn mặt tuấn tú với đôi mắt trong trẻo, lại thêm mấy cô em họ xinh đẹp ở bên cạnh, thoạt nhìn, quả nhiên là đẹp.

Bên cạnh Hạ Giáng Tư có tứ tiểu thư Hạ Bích Ba, Ngô Thi Hủy và nhị tiểu thư Hạ Bích Tẩm - chính là em gái cùng cha khác mẹ với Thượng Quân Trừng.

Cháu trai cháu gái đều lần lượt trổ tài nịnh nọt của mình, nói những lời mật ngọt với lão vương gia và Đại An Nhân.

Bị đám cháu vây lấy, tâm trạng lão vương gia khá hơn nhiều. Chỉ có điều, sắc mặt ông bỗng dưng ảm đạm, nhìn Hạ Bích Tẩm mà nói: "Tẩm, nếu anh trai con có ở đây thì thật tốt."

Nghe lão vương gia nói ra câu này, nhị phu nhân cũng trở nên buồn bã. Từ Nam Phương đoán người mà lão vương gia vừa nhắc đến chính là Hi thiếu gia. Xem ra, lão vương gia rất yêu thương Hi thiếu gia. Người này mặc dù còn sống nhưng đã hôn mê bất tỉnh nửa năm nay, ngoài việc nhịp tim vẫn đập đều đặn thì chẳng khác gì người chết.

Thấy không khí vui vẻ bỗng dưng bị lão vương gia phá vỡ, mọi người cũng không ai biết nói gì cho phải, Đại An Nhân bèn lên tiếng: "Vương gia, cháu của ông còn nhiều mà. Này, đây chẳng phải là chị dâu tương lai của Bích Tẩm ư?"

Ngô Thi Hủy nghe Đại An Nhân nói vậy, mặt ửng đỏ, nhưng không giấu được nụ cười rạng rỡ.

Lão vương gia nhìn Ngô Thi Hủy, nhất thời chưa hiểu ý Đại An Nhân: "Vợ của ai?"

https://thuviensach.vn

Đại An Nhân tươi cười nói: "Hạnh Trừng của lão nhị chứ còn ai nữa? Vương gia sao lại không nhận ra chứ?" Hạnh Trừng mà Đại An Nhân nhắc đến chính là tên thật của Thượng Quân Trừng.

Hai nhà Ngô - Hạ thường xuyên qua lại, thế nên Ngô Thi Hủy cũng khá thân thiết với người nhà họ Hạ. Được Đại An Nhân nhắc nhở, lão vương gia mới nhớ ra, gật đầu nói: "À, hóa ra là tiểu thư nhà họ Ngô. Ha ha, lâu ngày không gặp, quả nhiên là đã lớn rồi, mỗi ngày một khác."

Được lão vương gia nhớ ra, lại được Đại An Nhân gọi là cháu dâu tương lai, Ngô Thi Hủy vô cùng vui vẻ: "Lão vương gia bận rộn nhiều việc như vậy mà còn nhớ tới cháu!"

"Sao không nhớ được chứ. Cha cháu khi còn bé thường xuyên đùa nghịch trước mặt ta. Bây giờ không đến nữa rồi." Lão vương gia buồn bã nói, nhưng có lẽ cảm thấy mình phá vỡ bầu không khí vui vẻ, lại tươi cười: "Sau này cháu nhớ thường xuyên đến nhà chúng ta chơi với các em nhé. Thân thích, chỉ có đi lại nhiều, mới càng thêm thân."

Ngô Thi Hủy gật đầu, Đại An Nhân thấy lão vương gia cũng thích Ngô Thi Hủy, liền tranh thủ trêu đùa: "Đúng thế, bây giờ gần gũi với cô em chồng một chút, để em chồng nói tốt cho mình trước mặt mẹ chồng!"

Nghe vậy, nụ cười trên mặt nhị phu nhân khựng lại. Nói cho cùng, Hi thiếu gia mới là con ruột của bà ta, lão vương gia vừa nhắc tới Hi thiếu gia giống như chọc vào nỗi đau của nhị phu nhân, vậy mà thoáng cái, sự thương yêu dành cho Hi thiếu đã bị Đại An Nhân chuyển sang một người khác, khó tránh nhị phu nhân có cảm giác nguội lạnh thê lương.

Nhưng Đại An Nhân nói cũng đã nói rồi, nhị phu nhân cũng chỉ có thể đáp: "Có Đại An Nhân nâng niu rồi, con dâu có muốn thương yêu cũng không kịp."

https://thuviensach.vn

Thấy một nhà tiếng cười rộn rã, lão vương gia cũng bị lây cái bầu không khí "vui vẻ hòa thuận". Bỗng nhiên ông di chuyển ánh mắt từ Ngô Thi Hủy sang nhị lão gia: "Lão nhị, sao Hạnh Trừng còn chưa tới? Lần trước chẳng phải đã nói rõ rồi sao, nếu đã là cốt nhục nhà họ Hạ chúng ta thì nên trở về giúp đỡ việc nhà."

Nhị lão gia nghe vậy thì gượng gạo nói: "Là vì Hạnh Trừng có công ty riêng của mình, làm việc rất tốt, trở thành xí nghiệp dược nhất nhì Đại Lục. Có lẽ nó muốn học hỏi thêm kinh nghiệm kinh doanh bên ngoài rồi mới về." Nhị lão gia nói giúp Thượng Quân Trừng.

Lời này của ông ta đương nhiên nhận được sự ủng hộ của lão vương gia: "Thanh niên một mình lăn lộn cũng tốt. Công ty đó ta cũng đã tìm hiểu qua rồi, làm ăn rất tốt! Nó có thể làm được như vậy từ đôi bàn tay trắng trong thời gian ngắn, chứng tỏ rất có bản lĩnh. Nhưng mà, cho dù có muốn tôi luyện đi nữa thì nhà họ Hạ cũng có nhiều cơ hội cho nó tôi luyện, không cần phải tiếp tục lăn lộn bên ngoài nữa. Nhớ gọi nó quay về, ta còn rất nhiều thứ phải dạy bảo và giao cho nó."

Lão vương gia nói vậy, hàm ý chính là gọi Thượng Quân Trừng trở về để ông kiểm tra thực lực rồi tiếp quản cơ nghiệp, nhị lão gia vội vàng gật đầu nói: "Vâng!"

Chẳng ngờ lão vương gia cũng hấp tấp, trực tiếp ra kỳ hạn cho nhị lão gia: "Bắt nó trong vòng ba ngày phải về, ta ghét nhất làm việc lề mề."

Tam phu nhân thừa cơ xen vào, châm ngòi nổ: "Nghe nói Trừng thiếu gia mấy ngày nay đang ở thành phố T, sao nhị lão gia không gọi điện hỏi xem sao? Nếu cậu ấy đến đây rồi thì bảo cậu ấy tối nay về nhà, tất cả mọi người đều đang ở đây, chẳng phải coi như đoàn viên rồi ư?"

Nghe tam phu nhân "vô tình" đưa ra một kiến nghị hay, sắc mặt nhị lão gia đã tức đến trắng bệch. Ông ta gắng nén giận, đáp: "Tam phu nhân đừng

https://thuviensach.vn

nói lung tung." Khẩu khí cứng rắn nặng mùi đe dọa.

Hạ Hạnh Trừng là tên thật của Thượng Quân Trừng, nói cách khác, ngôi sao ca nhạc nổi tiếng Thượng Quân Trừng chính là con cháu nhà họ Hạ. Tin này rất ít người biết, kể cả người nhà họ Hạ, bởi vì nhị lão gia tận lực che giấu, phần lớn mọi người cũng không biết Thượng Quân Trừng chính là con trai của nhị lão gia với vợ trước.

Thượng Quân Trừng chỉ đến nhà họ Hạ một lần, lại là cuộc gặp lén lút với lão vương gia và Đại An Nhân. Bọn họ đương nhiên không biết Hạ Hạnh Trừng đã dùng tên giả là Thượng Quân Trừng nổi danh khắp nơi. Những người khác trong gia đình họ Hạ cũng chưa từng được gặp mặt Hạ Hạnh Trừng, thế nên mọi chuyện tạm thời chưa bị phát giác.

Ngay lúc này, lời nói của tam phu nhân khiến lão vương gia không khỏi chất vấn: "Hả? Hạnh Trừng đã ở thành phố này rồi à? Đã tới rồi sao lại không qua đây trước?"

"Quân Trừng bề bộn nhiều việc, mà con người anh ấy lúc nào cũng chỉ nghĩ đến công việc. Cứ phải xong việc rồi mới nghĩ tới chuyện khác." Ngô Thi Hủy lè lưỡi, giải thích thay Thượng Quân Trừng.

Thế nhưng, cái cách vẽ rắn thêm chân của cô ta vẫn khiến lão vương gia càng thêm mù mờ: "Quân Trừng? Quân Trừng là ai?"

Tam phu nhân vẫn đang chờ thời cơ này, thừa lúc chưa ai kịp giải thích bà ta nhanh chóng đáp lời: "Ơ, Quân Trừng chính là thiếu gia Hạnh Trừng của chúng ta. Quân Trừng là nghệ danh của cậu ta." Bà ta cố ý nhấn mạnh hai chữ "nghệ danh", khóe miệng cong lên.

Tam phu nhân liếc nhìn nhị lão gia như đã cầm chắc chiến thắng trong tay.

https://thuviensach.vn

Đại An Nhân thấy lão vương gia nhíu chặt mày, trước khi ông còn chưa kịp hiểu ra sự việc, bà vội bổ sung: "Chắc là tên nhà kia đặt lại cho Hạnh Trừng. Người đàn bà kia cũng thật là, cốt nhục nhà họ Hạ, có tên tuổi đàng hoàng, thế mà còn đổi tên khác." Đại An Nhân liếc nhìn tam phu nhân, rõ ràng đã biết rõ dụng tâm tà ác của bà ta.

Thế nhưng lão vương gia nào hồ đồ như vậy? Thực ra sự việc này sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, trừ khi Thượng Quân Trừng từ bỏ sự nghiệp ca hát, triệt để rửa tay gác kiếm. Đáng tiếc, Thượng Quân Trừng chẳng những không từ bỏ mà còn ngày càng nổi tiếng. Nhị lão gia dù có giấu cũng chỉ được một thời gian, hiện giờ, cái kim trong bọc đã lòi ra.

Lão vương gia nghiêng đầu, nhìn tam phu nhân: "Lão tam, vừa rồi con nói nghệ danh, thế nghĩa là sao?"

Tam phu nhân liếc Đại An Nhân, tỏ ra "lạt mềm buộc chặt", nói: "Không... không có gì ạ, như Đại An Nhân nói, chỉ là một cái tên khác." Bà ta nói lấp lửng, muốn nói lại thôi, mục đích là muốn lão vương gia hỏi lại.

Lão vương gia buông đôi đũa trong tay xuống, kiên quyết muốn nói rõ ràng chuyện này: "Cho con nói thì nói đi!" Khẩu khí của ông có phần không vừa ý, "Mấy người cho rằng ta già rồi, mắt mờ rồi nên muốn gạt ta phải không?" Thực ra, không có gì có thể che được mắt lão vương gia, thế nên tam phu nhân càng lạt mềm buộc chặt, ông càng truy ra cho bằng được.

Nụ cười trên khóe miệng tam phu nhân đã không thể che giấu nổi nữa, lão vương gia rõ ràng đã tức giận rồi, những người khác thấy lão vương gia muốn làm cho đến cùng, cũng không ai dám động đũa nữa, tất cả đều ngừng lại, bầu không khí trong phòng nhất thời im ắng. Hạ Giáng Tư và mấy cô bé gái kia cũng im bặt không dám nói gì.

"Nói! Rốt cuộc là giấu giếm ta chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Đại An Nhân và Tiểu An Nhân vội lên tiếng khuyên nhủ, dù sao lão vương gia tuổi tác cũng đã cao, tức giận chỉ có hại cho thân thể: "Nào có chuyện gì giấu giếm ông chứ..."

Đương nhiên lão vương gia không tin, ông chỉ tay về phía tam phu nhân: "Nói mau! Nghệ danh là sao?"

~~~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Trừng Thiếu Gia Đến

Tam phu nhân không dám "giấu giếm" nữa, lén nhìn Hạ Huyền Lẫm, anh ta vẻ mặt hờ hững, giống như mọi chuyện không liên quan gì tới mình. Tam phu nhân nói: "Nghệ danh của Hạnh Trừng thiếu gia là Thượng Quân Trừng."

Câu nói của bà ta rất ngắn gọn nhưng lại khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc. Vài nữ hầu suýt nữa không nén được tiếng la hét, sức hút của Thượng Quân Trừng quả nhiên là vô địch. Bọn họ vào phủ họ Hạ làm người hầu, không phải chưa từng gặp những nhân vật nổi tiếng, ngay cả các vị lãnh đạo quốc gia cũng đã từng được trông thấy, theo lý mà nói thì cũng không cần phải ngạc nhiên đến vậy.

Thế nhưng, gia tộc họ Hạ vốn dĩ bảo thủ, người đến viếng thăm dù nhiều nhưng chưa từng có ngôi sao, lại càng đừng nói đến ngôi sao vừa tuấn tú vừa phong độ như Thượng Quân Trừng. Kinh ngạc hơn, Thượng Quân Trừng lại là một thành viên trong nhà họ Hạ, đám người hầu kia suýt nữa không kìm được mà la lên cũng là điều dễ hiểu.

Mặc dù những nữ hầu kia đã cố gắng nén sự xúc động trong mình, nhưng vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng trên mặt họ vẫn bị thu vào ánh mắt của lão vương gia. Lão vương gia nhìn quanh một lượt, trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

Lão vương gia hỏi: "Thượng Quân Trừng? Các người đều nghe đến cái tên này?"

https://thuviensach.vn

Mấy nữ hầu nhìn nhau, lúc này một là đắc tội với lão vương gia, hai là bị nhị lão gia ghi thù, thật sự tiến thoái lưỡng nan. Nhị lão gia đã đứng dậy, trước kia mỗi khi lão vương gia tức giận, nhị lão gia một mực không lên tiếng. Đơn giản là vì khi người ta tức giận, mình càng giải thích sẽ càng gây phản cảm cho đối phương. Có lẽ vì nhị lão gia xưa nay luôn nghe lời, nên lão vương gia mới giao phần lớn sản nghiệp cho đứa con trai vừa nghe lời lại có năng lực này quản lý. Thế nên, nhị lão gia biết rõ tam phu nhân cố ý bới móc chuyện của mình trước mặt lão vương gia nhưng cũng không dám tùy tiện lên tiếng, chỉ có thể đợi lão vương gia nguôi giận rồi mới đứng lên, khẽ gọi một tiếng: "Cha!"

Thấy vẻ áy náy và thành kính trên mặt nhị lão gia, lão vương gia liền nén giận, giao quyền chủ động cho ông ta: "Lão nhị, anh nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Nhị lão gia đi lên mấy bước, đứng trước mặt lão vương gia, cúi đầu nói rằng: "Cha bớt giận, không phải là con trai cố ý giấu giếm gì, chỉ là Hạnh Trừng ngoài việc ở xí nghiệp dược, nó còn yêu thích nghệ thuật, bẩm sinh có tài về âm nhạc. Hơn nữa, mẹ của Hạnh Trừng lại không ngăn cản, có ý định để nó ở đây phát triển sự nghiệp. Thế nên mới bắt nó thay tên đổi họ. Có điều, con nghĩ, bây giờ chỉ là Hạnh Trừng còn trẻ nhất thời ham vui, nhưng chung quy sau này vẫn sẽ quay về giúp việc gia đình. Vấn đề này, Hạnh Trừng cũng rất sẵn sàng. Vậy nên, con mới không nói với cha chuyện ca hát của Hạnh Trừng. Không ngờ rằng, thằng bé càng hát lại càng nổi tiếng đến vậy. Con nghĩ rằng Hạnh Trừng làm việc gì cũng nghiêm túc như thế." Nhị lão gia vẫn không quên tranh thủ khen ngợi Thượng Quân Trừng một câu, "Đây cũng là do con quản lý không được, để mẹ Hạnh Trừng nuông chiều nó đến hồ đồ. Con đã nói chuyện với Hạnh Trừng rồi, nó cũng đồng ý về sau sẽ không làm những chuyện không đàng hoàng ấy nữa."

Được lão vương gia cho phép lên tiếng, nhị lão gia liền khéo léo nói, vừa nói vừa quan sát sắc mặt lão vương gia.

https://thuviensach.vn

Lão vương gia hừ lạnh một tiếng: "Thích nghệ thuật có gì xấu. Từ cổ chí kim, hết thảy các vị hiền triết có ai là không tài hoa xuất chúng, nghệ thuật siêu phàm? Chỉ có điều, mấy người che che đậy đậy như thế làm gì? Hừ, chắc chắn không đơn giản như thế!"

Lão vương gia rõ ràng là một người không dễ lừa. Nghe lão vương gia nói vậy, nhị lão gia chỉ có thể ấp úng đáp lại: "Thực ra con sợ cha biết chuyện Hạnh Trừng không chuyên tâm làm việc chính sẽ buồn phiền."

"Rốt cuộc nó thích loại hình nghệ thuật gì?" Lão vương gia nhất quyết hỏi cho ra nhẽ, "Không phải là cái kiểu ê ê a a bây giờ đấy chứ? Cái đấy mà cũng gọi là nghệ thuật?"

Nhị lão gia im lặng. Lão vương gia ghét nhất chính là nhạc trẻ hiện đại, lúc nào cũng cho rằng thứ âm nhạc đó vừa thô tục vừa chẳng đẹp đẽ tí nào cả, không xứng với những nơi trang nhã, lịch sự. Các công ty của nhà họ Hạ chưa bao giờ mời ca sĩ về làm đại diện, quảng cáo; thứ nhất là vì lão vương gia không thích giới nghệ sĩ, thứ hai là tiếng tăm nhà họ Hạ cũng không cần dùng tới các ngôi sao kia. Cái mác họ Hạ cũng đã hơn hẳn hiệu ứng do đám nghệ sĩ ấy tạo nên rồi. Chỉ có điều, lão vương gia đã không thích, nếu biết Thượng Quân Trừng cũng nằm trong số những ngôi sao ấy, thì sao còn cảm tình với đứa cháu này nữa?

Thế nên lúc này, sự việc đã bại lộ, nhị lão gia chỉ còn cách liều mạng thoái thác, nhưng ông ta còn chưa kịp nghĩ ra cớ gì thì đã thấy lão vương gia quát lớn: "Lén lút nói cái gì?" Thanh âm sắc bén, lạnh lùng đột ngột vang lên khiến mọi người giật nảy mình, bấy giờ họ mới biết lão vương gia đang quát người hầu nam đi vào từ phía sau.

Người đàn ông kia vừa vào đại sảnh là đi thẳng tới sau lưng nhị lão gia, thì thầm gì đó với nữ hầu đứng đó từ trước. Không khí xung quanh lúc này đang im lặng, mọi người không dám lớn tiếng, thế nên hành động của người đàn ông kia quá lộ liễu. Hơn nữa, lão vương gia nhìn thẳng ra cửa

https://thuviensach.vn

lớn, đang ôm một khối giận trong lòng không có chỗ trút, trông thấy người hầu thân cận của nhị lão gia vội vàng đi vào trong điện, thì thầm với nữ hầu, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Người hầu kia nhất thời choáng váng, ngây người nhìn về phía chủ nhân, không biết mình đã phạm phải điều cấm kỵ gì?

"Không... không có gì ạ." Ông ta ấp úng.

Lão vương gia càng thêm khó chịu, Đại An Nhân vừa dè dặt đỡ lưng ông như sợ ông sắp gục xuống đến nơi rồi, lai vừa trách mắng nhị lão gia: "Chuyện làm ăn có cái gì cũng chờ cơm nước xong xuôi đã rồi nói", rồi nói với người hầu kia, "Có gì báo cũng không cần gấp gáp như thế, nói gì thì trực tiếp mà nói, làm vậy khác nào lão gia các người có điều mờ ám!"

Câu nói bồi của Đại An Nhân càng khiến lão vương gia thêm phản cảm, ông cắt ngang lời bà: "Nói mau! Có chuyện gì không thể để người khác nghe mà phải thậm thà thậm thụt với lão gia nhà các người?"

Người hầu liếc nhìn lão vương gia, vô tội nói: "Thưa lão vương gia, có người muốn gặp nhị lão gia."

"Ai? Ai mà cần báo gấp như thế?"

Người nọ cúi đầu: "Là... là Trừng thiếu gia có việc gấp muốn gặp nhị lão gia..."

Ông ta chưa nói dứt lời đã khiến cho xung quanh xôn xao cả lên. Tam phu nhân thì đang chờ xem trò hay của hai cha con nhị lão gia, đám người hầu thì chờ được gặp Thượng Quân Trừng.

"Thế nghĩa là Hạnh Trừng cũng đang ở đây? Đã tới thành phố T thì sao không trực tiếp vào nhà? Lại còn muốn gặp riêng anh?" Sắc mặt lão vương gia lúc này đã dịu đi chút ít.

https://thuviensach.vn

"Vâng. Hạnh Trừng không biết tối nay nhà ta ăn tiệc, có thể là nó tìm con vì chuyện công việc." Nhị lão gia ứng phó.

"Được rồi, chọn ngày không bằng gặp ngày. Nếu đã tới rồi thì để Hạnh Trừng vào đi." Lão vương gia căn dặn.

Lời của lão vương gia thì đương nhiên không ai dám làm trái. Từ Nam Phương trông thấy khóe miệng tam phu nhân lấp lánh nụ cười, không biết chuyện Thượng Quân Trừng tìm đến nhị lão gia có liên quan gì tới bà ta hay không? Trực giác mách bảo cô, lần này, Thượng Quân Trừng lại gặp phải rắc rối rồi.

***

Sự xuất hiện của Thượng Quân Trừng ở nhà họ Hạ khiến cho tất cả không khỏi nhốn nháo.

Anh vừa bước vào, ánh mắt mọi người lập tức sáng rực. Có lẽ đang là mùa thu, tiết trời mát mẻ, Thượng Quân Trừng mặc áo POLO dài tay, bên ngoài khoác một chiếc sơ mi nhung, rồi lại khoác thêm một chiếc sơ mi ca-ro scotland. Nhìn qua có phần tùy ý nhưng lại toát lên một vẻ quyến rũ lạ thường, qua loa nhưng cao quý, rời rạc nhưng ngạo nghễ.

Bộ dạng Thượng Quân Trừng lúc này khác hẳn với những người nhà họ Hạ, tất cả dù nam hay nữ đều mặc trường bào, tay áo hẹp, trông vô cùng đơn điệu. Những nữ hầu trong nhà này bình thường đều phải đối diện với những người đàn ông trong bộ dạng cổ xưa, cũ kỹ đến phát chán, bây giờ được trông thấy Thượng Quân Trừng, cảm giác như một làn gió xuân thổi tới.

Lúc Thượng Quân Trừng đến, anh vẫn còn đeo kính râm, đội mũ lưỡi trai, ung dung đứng giữa đại sảnh, lập tức đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, anh không giống người thường.

Thượng Quân Trừng trời sinh đã có khí chất của một ngôi sao, khi anh bỏ mũ lưỡi trai xuống, để lộ ra khuôn mặt, rốt cuộc đã khiến những nữ hầu kia không kiềm chế được mà thốt lên. Đến lúc họ ý thức được mình thất thố thì cũng đã không thể cứu vãn được nữa.

Đôi mắt của Thượng Quân Trừng còn sáng hơn cả màn hình huỳnh quang, tựa như một khúc tình ca thảo nguyên rung động lòng người, khiến cho những nữ hầu kia ngây người, cảm giác như thân thể không còn là của mình. Tuy rằng sự chấn động lẫn kinh ngạc chỉ là trong tích tắc, nhưng bầu không khí bữa tiệc đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả chiếc đèn lồng treo trên trần nhà cũng đột nhiên trở nên u ám.

Việc đầu tiên Thượng Quân Trừng làm là đảo mắt nhìn khắp phòng một lượt. Ánh mắt anh phóng tới đâu lập tức được đáp lại nồng nhiệt.

Lòng Từ Nam Phương nóng như lửa đốt, cô cảm thấy tim đập loạn nhịp, có chút căng thẳng không diễn tả được bằng lời.

Ánh mắt của Thượng Quân Trừng đã lơ đễnh lướt về phía cô. Khi đường nhìn hai người chạm nhau, Từ Nam Phương chợt thấy lòng run lên nhưng Thượng Quân Trừng đã rất nhanh rời ánh mắt đi nơi khác, giống như chưa từng nhìn thấy cô, giống như hai người chưa từng quen biết.

Từ Nam Phương thầm cười ngượng, bỗng dưng lại cảm thấy mình bị một đôi mắt khác theo dõi, cô ngẩng đầu lên, phát hiện ra theo sau Thượng Quân Trừng còn có Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ vẫn trong bộ dạng quen thuộc, comple, giày da, mực thước đến mức không thể hơn được nữa. Trong tay anh ta là một chiếc túi xách, quả nhiên là một trợ thủ xịn của Thượng Quân Trừng.

https://thuviensach.vn

Thấy Từ Nam Phương nhìn mình, Diệp Phi Vũ khẽ cong khóe môi lên, coi như mỉm cười chào hỏi. Sau đó, anh nhanh chóng rời ánh mắt khỏi Từ Nam Phương, nhìn thẳng về phía trước.

Từ Nam Phương sửng sốt, lẽ ra lúc này Diệp Phi Vũ nên giả vờ không quen biết cô mới đúng chứ? Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ ra bất cứ điều gì thì đã trông thấy nhị lão gia hấp tấp rời khỏi chỗ ngồi, đi đến bên cạnh Thượng Quân Trừng: "Không mau chào ông bà đi, còn đứng ngây ra đấy thế? Lắm lúc còn chậm chạp hơn cả em Hi của con nữa."

Nhị lão gia đột nhiên nhắc tới Hi thiếu gia khiến cho lão vương gia và nhị phu nhân ủ rũ.

Lão vương gia nghiêng người nhìn Thượng Quân Trừng. Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh toát lên khí chất của tuổi trẻ, thản nhiên mà không kiêu ngạo. Lão vương gia chợt nhận thấy Thượng Quân Trừng có vẻ ngoài hao hao giống người cháu mà mình yêu quý nhất, vốn đang định trách mắng cách ăn mặc của Thượng Quân Trừng, nhưng nhất thời lại nuốt những lời ấy vào trong, chỉ lạnh lùng nói: "Sao đến thành phố T rồi cũng không nói với mọi người một tiếng? Hôm nay là tết Trùng cửu, mọi người đều ở cả đây, mau tới chào hỏi các vị bề trên và nhận anh em đi."

"Đúng rồi!" Đại An Nhân vừa trông đã thích Thượng Quân Trừng, bà vừa vẫy tay gọi Thượng Quân Trừng, vừa nói với lão vương gia: "Cháu Trừng nhà chúng ta có vẻ ngoài hoàn toàn khác với những anh em khác của nó." Ánh mắt Đại An Nhân lấp lánh nụ cười, chỉ tiếc không thể nắm lấy Thượng Quân Trừng trong lòng bàn tay.

Thượng Quân Trừng lơ đãng nhìn lão vương gia và Đại An Nhân, nhưng không có ý định tiến lên, vẻ mặt anh cũng không để lộ một chút vui mừng nào. Anh nhìn nhị lão gia, trong ánh mắt là sự lạnh lùng và khinh bỉ: "Con có chuyện cần nói với bố." Thanh âm của anh không lớn, chỉ đủ để nhị lão

https://thuviensach.vn

gia nghe thấy, nhưng giọng điệu lại không hề giống con trai nói chuyện với bố.

Nhị lão gia tức giận tới cực điểm vì sự ngỗ ngược của Thượng Quân Trừng. Vừa rồi, ông ta đã phải hao tâm tốn sức nghĩ cách biện minh cho Thượng Quân Trừng, không ngờ anh sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng vào lúc này, hơn nữa, lão vương gia cũng đang ở đây. Như thế này chẳng phải bao công sức nói đỡ cho Thượng Quân Trừng đã đổ xuống sông xuống bể rồi sao?

Đại An Nhân vô cùng yêu quý Thượng Quân Trừng, nhưng bao nhiêu câu hỏi của lão vương gia đều bị Thượng Quân Trừng gạt sang một bên, khiến lão vương gia không khỏi nhíu mày.

Thượng Quân Trừng không thèm để ý tới tâm trạng của lão vương gia nhưng lại đặt nhị lão gia ở vị trí đầu tiên. Nhị lão gia có phần nóng nảy, đôi mắt diều hâu nhìn chằm chằm vào Thượng Quân Trừng, nén thấp giọng nói: "Có chuyện gì lát nữa nói, giờ chào hỏi ông bà đi đã." Tuy là lời ra lệnh nhưng khẩu khí lại như van xin.

Thượng Quân Trừng hoàn toàn làm như không nghe thấy: "Con có việc cần nói với bố, nói xong con đi ngay." Lần này anh nói bằng giọng lớn hơn, tất cả mọi người đều nghe thấy, kể cả Từ Nam Phương đứng sau lưng tam phu nhân cũng nghe rõ mồn một.

Sắc mặt Từ Nam Phương trắng bệch, cô không khỏi lo lắng cho Thượng Quân Trừng vì sự không biết trên biết dưới của anh. Lúc này cô chỉ tức là không thể đi lên đá cho Thượng Quân Trừng một cái.

Nhưng mà hiện giờ, sắc mặt khó coi nhất vẫn là nhị lão gia, có cảm giác như mạch máu trên mặt ông ta đen kịt lại, hai con mắt trống huơ trống hoác.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều cảm nhận được bầu không khí khác thường. Đoàn người Hạ Giáng Tư vốn đang đứng dưới bậc thềm cạnh lão vương gia cũng bất giác lùi sang một bên, tròn mắt nhìn hai cha con nhị lão gia đang mắt lớn mắt bé trừng nhau.

Lão vương gia đã hết sức nhẫn nại rồi, ông ta bèn chỉ tay vào người hầu đứng cạnh, quát: "Đi! Đi đưa hai cha con nó lại đây, ta muốn nghe xem rốt cuộc bọn họ muốn nói gì?" Rõ ràng là ông rất tức giận vì Thượng Quân Trừng không coi mình ra gì.

Hai tròng mắt nhị lão gia gần như sắp rơi xuống đất. Ông ta nhìn Thượng Quân Trừng, muốn áp chế con trai mà không biết phải làm thế nào, cảm giác vô cùng chật vật.

"Mày đừng có được voi đòi tiên!" Lời cảnh báo của nhị lão gia phát ra tín hiệu của sự nguy hiểm. Từ Nam Phương có thể nhìn ra cái ớn lạnh trong mắt ông ta, cái lạnh đủ để đóng băng Thượng Quân Trừng.

Thế nhưng, không rõ là to gan lớn mật hay cố tình ngoảnh mặt làm ngơ, Thượng Quân Trừng vẫn hờ hững với lời cảnh báo của nhị lão gia, với sự phẫn nộ của lão vương gia, với thái độ hả hê và bàng quan của những người khác, dường như tất cả những điều đó chẳng có chút liên quan nào tới mình. Anh nhìn chằm chằm vào nhị lão gia, từng câu từng từ nói rành mạch: "Bố không cần chừng mắt với con! Con nói xong những gì cần nói sẽ đi ngay. Sau này bố đừng can dự vào chuyện riêng của con, cũng đừng nhúng tay vào việc tư của con! Bằng không, con sẽ gọi cảnh sát đến xử lý!"

Thượng Quân Trừng nói những lời này ra mà không thèm để ý tới người khác nghe vào tai sẽ thấy nực cười thế nào.

Quang cảnh hiện tại lại rối loạn, nhà họ Hạ xưa nay chưa từng xảy ra chuyện như thế này, ngay cả một người ngỗ ngược như Hạ Giáng Tư cũng không dám phản kháng trước mặt nhiều người bao giờ. Vậy mà Thượng

https://thuviensach.vn

Quân Trừng lại không hề biết sợ, anh lúc nào cũng chỉ làm theo cảm giác của mình, nói xong những lời vừa rồi liền cho rằng nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, cùng nhị lão gia giải quyết xong việc, đoạn tuyệt nghĩa tình.

Ngô Thi Hủy và Hạ Giáng Tư đứng gần Thượng Quân Trừng, nghe anh nói xong, mặt lập tức biến sắc. Ngô Thi Hủy cũng không sợ mình liệu có lỡ lời nói sai gì không, vẫn cố chạy tới bên cạnh Thượng Quân Trừng, nháy mắt giậm chân ra hiệu trước mặt mọi người. Nhưng Thượng Quân Trừng nhắm mắt làm ngơ, anh đảo mắt một vòng nhìn đám người có mặt ở đây vì gia sản nhà họ Hạ, trên môi nở nụ cười khinh bỉ, tựa như đang ngầm nói với nhị lão gia, mình sẽ không bao giờ làm theo ý muốn của ông.

"Được rồi, các vị tiếp tục ăn cơm!"

Anh khẽ mỉm cười, tay đưa lên phủi phủi bả vai của mình giống như bước chân vào đây khiến anh bị bám bụi bẩn. Phủi xong, anh xoay người định bỏ đi.

Một tiếng kim loại leng keng đột ngột vang lên khiến mọi người đều giật mình. Hóa ra lão vương gia đứng dậy, mắt trợn tròn: "Coi nơi này là cái chợ sao mà dám muốn đến là đến, muốn đi là đi? Coi chúng ta là bọn tiểu thương đầu đường xó chợ sao? Anh xem anh ăn mặc ra cái thể thống gì kia? Xứng với họ Hạ sao?"

Lão vương gia được dìu một bên, cảm thấy không thoải mái liền đẩy người hầu ra, cánh tay chống gậy run lên bần bật, tức giận đến mức không ngừng gõ gậy xuống nền nhà.

Thượng Quân Trừng lạnh lùng cười. Thực ra, anh chỉ bất mãn với nhị lão gia, chứ không phải cố tình làm ngơ ông bà nội, chẳng qua, lúc này anh không có tâm trạng đâu mà đi chào hỏi họ. Hiện giờ, lão vương gia đã đích thân chất vấn, Thượng Quân Trừng thật muốn trả lời, mình không mang họ Hạ, càng không dự định mang họ Hạ, chứ chưa muốn nói tới việc lão

https://thuviensach.vn

vương gia không vừa mắt cách ăn mặc của anh. Đối với một người từ nhỏ sống ở nước ngoài, không am hiểu về văn hóa Trung Quốc như Thượng Quân Trừng lại ngay lập tức trở thành người nhà họ Hạ, nếu bắt anh hễ một tý phải chú ý cái này, chú ý cái kia, có khi còn đáng sợ và nực cười hơn là giết anh đi.

Hơn nữa, Thượng Quân Trừng hoàn toàn không hứng thú với sản nghiệp nhà họ Hạ, chỉ mong từ giờ trở đi không còn dính dáng gì nữa, cũng đừng ai hy vọng có thể đào bới cái gọi là "tiềm năng" trên người anh.

Chỉ có điều, Thượng Quân Trừng còn chưa kịp nói thì đã bị ai đó kéo lại phía sau. Thượng Quân Trừng quay đầu lại, thấy Diệp Phi Vũ đang nháy mắt ra hiệu cho mình đừng nói. Ban nãy, Ngô Thi Hủy vừa ho khan vừa giậm chân nhưng cũng không khiến Thượng Quân Trừng liếc mắt, anh đều tỏ ra dửng dưng đối với thiện ý nhắc nhở hay ác ý cười cợt của người khác, riêng với Diệp Phi Vũ, thái độ của anh hoàn toàn khác.

Sau khi bị Diệp Phi Vũ kéo lại, Thượng Quân Trừng coi như còn chút lý trí mà không tiếp tục đôi co nữa. Dù vậy, mọi người có mặt xung quanh lúc này đều đã cảm thấy như mình bị bỏ vào nồi nước sôi, chỉ thêm vài giây nữa sẽ quằn quại lên xuống.

Từ Nam Phương lòng rối như tơ vò. Nghĩ tới nguyên nhân hôm nay Thượng Quân Trừng khiêu khích sự tức giận của mọi người, cô chợt có cảm giác phiền muộn không thể diễn tả thành lời. Cô nhớ rõ ánh mắt ngập tràn phẫn nộ của Thượng Quân Trừng tối hôm ấy, khi biết người muốn ám sát cô là cha anh, anh đã sốt sắng muốn đưa cô chạy trốn.

Hôm nay anh tới đây là để vạch rõ giới hạn với nhị lão gia là vì mình hay là vì chuyện tối hôm ấy?

Trong lòng Từ Nam Phương rất khó chịu. Đôi khi, cô mong muốn Thượng Quân Trừng thật sự hận mình, thật sự coi mình là người xa lạ, còn

https://thuviensach.vn

hơn là bây giờ, anh đối với cô lúc nào cũng luôn tỏ ra "khẩu xà tâm phật".

https://thuviensach.vn

Chương 48: Nghệ Danh Thiếu Gia

Lão vương gia rời khỏi chỗ của mình, đi về phía này.

Toàn bộ người nhà họ Hạ không thể ngồi yên được mà đứng hết lên, dịch chuyển về phía trung tâm. Nhiệt độ không khí ở giữa nhà lúc này đột ngột tăng cao, ngay cả Thượng Quân Trừng thờ ơ với mọi thứ mà cũng cảm nhận được sự ngột ngạt này.

Nhị lão gia không tiếp tục trừng mắt với Thượng Quân Trừng nữa, sự việc đến nước này, ông ta chỉ biết lão vương gia đã thực sự nổi giận.

"Cha, cha già yếu rồi xuống đây làm gì, cũng không có chuyện gì to tát..." Nhị lão gia giơ hai tay muốn đỡ lão vương gia, như sợ lão vương gia sẽ vấp ngã.

Lão vương gia dùng gậy đánh vào bả vai nhị lão gia. Người ta nói yêu nhau yêu cả đường đi, hiện giờ thái độ của lão vương gia đối với cha con họ chính là ghét nhau ghét cả đường đi lối về. Chưa đợi nhị lão gia nói hết câu, lão vương gia đã đẩy ông ta lùi xa hai mét, sau đó lại nhanh như chớp chĩa cây gậy về phía Thượng Quân Trừng: "Anh coi nhà họ Hạ là nơi nào hả? Không coi ai ra gì cả, không có quy củ phép tắc gì hết! Đừng nói trong người anh chảy dòng máu họ Hạ, anh..."

Có lẽ do hơi nghẹn lại trong cổ họng, lão vương gia bật ho khụ khụ, mãi không nói hết câu.

Thượng Quân Trừng nhìn lão vương gia, đang định nói thì lại bị Diệp Phi Vũ kéo lại, cướp lời: "Vương gia bớt giận, ở đây có chút hiểu lầm. Trừng thiếu gia tuyệt đối không cố ý!"

https://thuviensach.vn

Anh ta vừa mở miệng, mọi người đều nhìn về phía anh ta, ngay cả Thượng Quân Trừng cũng nhất thời sững sờ nhìn anh bạn tốt kiêm trợ thủ này, không hiểu anh ta định giải thích kiểu gì nữa.

"Hừ! Hiểu lầm? Lão nhị! Anh tới đây, nói rõ xem cha con anh có hiểu lầm gì?"

Lão vương gia phóng ánh mắt về phía nhị lão gia, nhị lão gia ngây người tại chỗ, còn chưa kịp định thần lại thì Diệp Phi Vũ lại nói tiếp: "Vương gia, thực ra Trừng thiếu gia và nhị lão gia có chút ý kiến bất đồng. Trừng thiếu gia luôn hành động theo cảm tính, là người rất coi trọng sự nghiệp, trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới công việc, thế nên vừa vào cửa đã muốn nói chuyện công, không suy nghĩ tới lễ nghi phép tắc..."

Nghe Diệp Phi Vũ nói, lúc đầu nhị lão gia giận đến mức muốn lột da anh ta, nhưng sau lại nhận ra Diệp Phi Vũ đang khen Thượng Quân Trừng, mà lại không tỏ ra phê phán mình thế nên lẳng lặng đứng một bên quan sát.

Lão vương gia lạnh lùng nói: "Bất đồng cái gì?"

Thấy Diệp Phi Vũ cố tình liếc nhìn nhị lão gia, tỏ vẻ kiêng dè không dám nói, lão vương gia liền lên tiếng: "Cứ nói đi!"

Diệp Phi Vũ hít sâu một hơi, bắt đầu bịa chuyện: "Có lẽ vương gia không biết, năm kia Trừng thiếu gia có mua lại một xí nghiệp dược suýt phá sản. Hiện giờ, xí nghiệp này không những đã khởi tử hoàn sinh, mà còn trở thành xí nghiệp đứng đầu Trung Quốc, năm vừa rồi nộp vào ngân sách nhà nước ba trăm triệu tiền thuế. Thấy công ty phát triển như vậy, Trừng thiếu gia có ý định mở rộng việc kinh doanh sang hướng khác, dự tính bắt đầu từ năm sau sẽ bắt đầu tiến hành kế hoạch trong vòng năm năm, đó là xây dựng trung tâm nghiên cứu và pha chế của công ty. Dù sao thì trên phạm vi thế giới, các công ty lớn thường dựa vào việc nghiên cứu chế tạo loại thuốc mới để củng cố thị trường. Thế nhưng, có lẽ nhị lão gia không mấy ủng hộ

https://thuviensach.vn

quan điểm này của Trừng thiếu gia. Ở Trung Quốc, cho dù là công ty lớn hay là một xí nghiệp dược nhỏ, thì khâu nghiên cứu và chế tạo vẫn được xem là yếu nhất. Vì thị trường y dược ở Trung Quốc còn chưa được kiện toàn, so với việc tiêu tốn tiền của đầu tư nhân lực, vật lực cho nghiên cứu và chế tạo, thì không bằng xây dựng xưởng sản xuất thuốc theo đơn đặt hàng các mẫu của nước ngoài. Thế nên, nhị lão gia cho rằng cách làm của Trừng thiếu gia có phần vội vàng và mạo hiểm. Chính vì vấn đề này mà nhị lão gia và Trừng thiếu mới bất đồng quan điểm."

Cái cớ tùy tiện này của Diệp Phi Vũ mặc dù khiến cho nhị lão gia bị bôi đen nhưng lại dát vàng lên người Thượng Quân Trừng, vì thế nhị lão gia cũng sẽ không oán giận.

"Thực ra, suy nghĩ của nhị lão gia cũng không phải vô căn cứ, xí nghiệp dược Nhân Hàm phát triển được như ngày hôm nay đã là một điều hiếm có, nếu như dồn hết tiền của sức lực vào việc nghiên cứu thì chẳng khác nào đặt toàn bộ công ty vào thế nguy nan. Dù sao hiện giờ cũng chưa có công ty dược nào thật sự nghiên cứu được thuốc mới. Nhưng cá nhân tôi lại cho rằng thiếu gia nên thử một lần, nếu muốn trở thành công ty tầm quốc tế thì nhất định phải dám đi trước thiên hạ, không thể nhìn trước ngó sau do dự được." Ngừng một lúc, Diệp Phi Vũ lại nói tiếp, khóe mắt sáng lên như đang nói về hoài bão của chính mình, "Nhị lão gia muốn thiếu gia giữ lại số vốn đầu tư, liệu có phải... Hơn nữa, Nhân Hàm dù sao cũng là một tay thiếu gia gây dựng nên, Nhân Hàm đi con đường nào, tôi tin rằng thiếu gia hiểu rõ nhất." Nói xong, Diệp Phi Vũ lại liếc nhị lão gia, ngầm ám chỉ nhị lão gia đã vượt quá phận sự của mình.

Từ Nam Phương đứng một bên nghe mà phải thầm bái phục Diệp Phi Vũ. Anh ta nói vậy, vừa giải thích lý do vì sao Thượng Quân Trừng không coi ai ra gì, làm ngơ lão vương gia, tranh cãi với nhị lão gia, vừa khoe "công lao vĩ đại" của Thượng Quân Trừng. Đương nhiên, quan trọng nhất là Diệp Phi Vũ cũng đã tự thể hiện mình. Lời giải thích này hoàn toàn

https://thuviensach.vn

không phải cách nhìn của Thượng Quân Trừng, mà là của chính anh ta. Lão vương gia có thể cho rằng những suy nghĩ Diệp Phi Vũ nói ra là của Thượng Quân Trừng, thế nhưng nhị lão gia lại không nghĩ như vậy.

Mặc dù Diệp Phi Vũ làm vậy khiến cho nhị lão gia phải sắm vai bảo thủ, thậm chí là can thiệp quá sâu vào công việc của Thượng Quân Trừng, nhưng màn ca ngợi này rõ ràng cũng khiến cho nhị lão gia vừa lòng. Xem ra, hình tượng Thượng Quân Trừng trong mắt vương gia có thể khởi tử hoàn sinh được hay không, còn phải nhờ vào Diệp Phi Vũ.

Sau khi nghe Diệp Phi Vũ nói, hàng lông mày đang nhíu chặt của lão vương gia dần giãn ra, lúc này mọi chuyện trước đó đã sáng tỏ. Thượng Quân Trừng bất mãn với sự quản thúc của nhị lão gia, với những kiến nghị của nhị lão gia về xí nghiệp dược Nhân Hàm, thế nên nhẫn nhịn không nổi, rốt cuộc phải tìm nhị lão gia để trút giận, còn yêu cầu ông không được xen vào chuyện của mình. Công ty là của Thượng Quân Trừng, dù nhị lão gia là cha nhưng về mặt pháp luật cũng không có quyền hành gì với công ty.

Lão vương gia liếc nhìn nhị lão gia, nói: "Đúng vậy không? Nếu vậy thì rõ ràng lỗi của lão nhị anh rồi đấy."

Lúc này, Thượng Quân Trừng mới có phản ứng trở lại. Vừa rồi nghe Diệp Phi Vũ nói đến cái gì mà công ty, xí nghiệp dược, Thượng Quân Trừng chỉ cảm thấy lơ mơ như chìm trong đám sương mù, bây giờ mới hiểu ra mục đích của Diệp Phi Vũ.

"Phi Vũ, cậu làm cái gì thế?" Thượng Quân Trừng trợn mắt, "Nói vớ va vớ vẩn cái gì thế?" Khẩu khí đầy bực dọc và trách móc vì Diệp Phi Vũ đã tự ý xen vào chuyện của mình.

Thế nhưng, thái độ này của Thượng Quân Trừng lại bị lão vương gia và mọi người cho rằng anh chỉ đang không muốn người ngoài xen vào việc

https://thuviensach.vn

nhà họ Hạ, cho dù cha con hai người họ có xung đột cũng không tới phiên người ngoài can thiệp.

Lão vương gia gật gù, trong đầu thầm nghĩ, Thượng Quân Trừng vừa vào đã bất mãn trút giận lên nhị lão gia, đúng là rất ngỗ ngược, nhưng nếu đúng như những gì Diệp Phi Vũ giải thích thì rõ ràng Thượng Quân Trừng chỉ vì một lòng một dạ lo cho công ty, có gan chống đối, khiêu chiến lại cha, lại tỏ ra rất quyết đoán. Sau đấy, nghe thuộc hạ của mình lên tiếng bênh vực, Thượng Quân Trừng lại đứng về phe cha mình, rõ ràng là lòng lúc nào cũng nghĩ về nhà họ Hạ, không thể nói là bất hiếu được. Như vậy xem ra, Trừng thiếu gia đúng là không đến nỗi nào.

Nghĩ vậy, sự tức giận trên mặt lão vương gia dần dần hóa thành nụ cười, ông ngoảnh đầu nhìn nhị lão gia, nói bằng giọng dọa dẫm: "Mặc dù nhà họ Hạ chúng ta ít nhiều cũng có kinh nghiệm trong ngành sản xuất thuốc, nhưng mà lão nhị này, ta thấy những hiểu biết của anh về vấn đề này còn không bằng cả con trai anh đấy!"

Nhị lão gia khúm núm nhận lỗi, dù bị phê bình nhưng trong lòng ông ta lại thầm mừng rỡ, rốt cuộc cũng có thể thở phào một hơi.

Lão vương gia lại nhìn Thượng Quân Trừng, vừa rồi còn muốn dùng gậy đánh đứa cháu ngỗ ngược này, hiện giờ lại thu gậy, hai tay chống trước ngực, vẻ mặt hiện lên sự hài lòng: "Hạnh Trừng, công ty do cháu quản thì không cần phải để ý tới cha cháu. Cha cháu không có quyền can dự, cháu nghĩ thế nào thì làm thế đi."

Lão vương gia nói như vậy với Thượng Quân Trừng, chứng tỏ Thượng Quân Trừng đã chiếm lại được chỗ đứng trong lòng lão vương gia.

Thượng Quân Trừng vốn bất bình vì bị coi là quân cờ, nhưng nghe lão vương gia nói vậy rồi hiểu theo ý mình, tạm thời đành nén cơn giận xuống, lạnh lùng nhìn cha mình: "Con còn muốn nói rõ chuyện này, con tuy là con

https://thuviensach.vn

trai bố, nhưng đã trưởng thành rồi, bố không được can dự việc của con! Ông nội cũng đã nói rồi, chỉ cần không phải việc phạm pháp, con làm gì, kết giao với ai, bố không có quyền can thiệp!"

Thượng Quân Trừng nói vậy quả nhiên là không nể nang gì cha mình. Hạ Giáng Tư đứng bên cạnh âm thầm giơ ngón cái lên hưởng ứng.

Thấy siêu sao Thượng Quân Trừng hiện tại cũng lạnh lùng hệt như trên ti vi, những nữ hầu đều nắm chặt tay, bàn tay đầy mồ hôi.

Chuyện Thượng Quân Trừng nói và chuyện lão vương gia nói không phải là một, hơn nữa khẩu khí còn rất thiếu tôn kính, nhưng nhị lão gia cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, không thể tiếp tục tranh cãi, nếu không sẽ khiến cho Thượng Quân Trừng cắt đứt quan hệ đến cùng.

Đại An Nhân thấy tình hình đã tốt hơn, vội lên tiếng: "Thôi được rồi, vấn đề đã được giải quyết rồi thì mau cùng nhau ăn cơm đi."

Tiểu An Nhân cũng tiếp lời: "Lát nữa còn tới sân khấu sau nhà nghe Côn khúc[1], có hai vị nghệ sĩ nổi tiếng tới biểu diễn. Trừng thiếu gia có thể đưa lão vương gia đi xem được rồi."

[1] Côn khúc hay Ca kịch Côn khúc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật ca kịch Trung Quốc. Đây là loại hình nghệ thuật đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.

Tiểu An Nhân đúng là chữa lợn lành thành lợn què. Lão vương gia vừa nghe bà nhắc tới vấn đề này đã lập tức nhớ đến chuyện Thượng Quân Trừng thích "nghệ thuật". Ông nhíu mày: "Ta nghe nói cháu còn có một nghệ danh, cháu nói cho ta xem, cháu thích cái gì?"

Lão vương gia vừa dứt lời, ánh mắt Thượng Quân Trừng đã sáng rực, hào hứng nói: "Thích nhất thì phải kể đến nhạc Jazz, loại nhạc này trải qua

https://thuviensach.vn

quá trình từ vô danh cho đến phổ biến thế giới, âm nhạc tuyệt vời nhất chính là xuất phát từ nhân gian, nhạc Jazz tiết tấu mạnh mẽ, đậm màu sắc Châu Phi..."

Dù lão vương gia không hiểu lắm về cái gọi là "nhạc Jazz", nhưng khi nghe thấy hai chữ "tước sĩ[2]", tự nhiên liên tưởng tới thân phận gì đó.

[2] Trong tiếng Trung, "nhạc Jazz" được gọi là "tước sĩ nhạc".

Thấy Thượng Quân Trừng nói nhiều, mà càng nói càng dễ nói sai, Diệp Phi Vũ vội vàng lái sang chuyện khác: "Thiếu gia không ngại thì nói một chút về âm nhạc dân tộc được không, chẳng phải thiếu gia khá thích âm nhạc phong cách cổ đấy ư?"

Ý đồ của Diệp Phi Vũ chính là muốn dẫn dắt Thượng Quân Trừng nói về những thứ mà lão vương gia biết. Nhị lão gia có thể nhìn ra dụng ý của Diệp Phi Vũ, không khỏi nhìn anh ta bằng cặp mắt khác xưa. Ông ta cảm thấy, có Diệp Phi Vũ bên cạnh Thượng Quân Trừng, mình nhất định sẽ giảm đi được ít nhiều lo lắng.

Quả nhiên, Thượng Quân Trừng đã bị lời nói của Diệp Phi Vũ dẫn sang một hướng khác, anh lại thao thao bất tuyệt: "Ờ, âm nhạc dân tộc Trung Quốc cũng rất phong phú. Đặc biệt là âm nhạc thời Đường đúng không?" Anh không rành lắm về lịch sử, "Thời Đường, âm nhạc cực kỳ phát triển, nhất là dàn nhạc cung đình. Nhắc đến mới nhớ, bộ phim gần đây cháu mới đóng tênThiên hạ thiếu niên, nói về thời Đường, trong phim có sử dụng âm nhạc thời Đường. Nghe ca khúc này, cháu phát hiện âm nhạc hiện đại của Hàn Quốc, Nhật Bản và các nước Đông Nam Á đều có bóng dáng âm nhạc thời Đường của chúng ta, đủ thấy đây là thứ âm nhạc kinh điển."

Thượng Quân Trừng nói những lời này ra quả nhiên là mèo mù vớ phải cá rán, chạm trúng vào nỗi lòng của lão vương gia: "Đương nhiên, Trung

https://thuviensach.vn

Hoa rộng lớn của chúng ta có nền văn hiến năm ngàn năm, các nước bé nhỏ kia làm sao có thể so bì được chứ."

"Vậy thì tốt rồi, lão vương gia có thể tìm người tới nói chuyện được rồi, lát nữa bảo Hạnh Trừng cùng lão vương gia đi nghe kịch." Đại An Nhân tỏ ra vô cùng vui vẻ khi thấy thái độ yêu quý của lão vương gia đối với Thượng Quân Trừng, không khỏi nhíu mày mỉm cười.

Nhưng tam phu nhân lại cực kỳ bất mãn. Rõ ràng đã thấy được lão vương gia bị Thượng Quân Trừng chọc giận, rõ ràng thấy Thượng Quân Trừng sắp bị tống cổ ra khỏi nhà họ Hạ, đối thủ cạnh tranh lớn nhất gần như bị loại bỏ, vậy mà bà ta không ngờ chỉ bằng mấy lời ba hoa của Diệp Phi Vũ lại có thể thay đổi hoàn toàn cục diện.

Tam phu nhân nắm chặt chén bạch ngọc trong tay, rượu bên trong sánh ra, bà ta cũng không hề chú ý. Lúc này bà ta đã tức giận đến cực điểm, tên Diệp Phi Vũ kia rốt cuộc muốn làm gì? Nếu như cậu ta đứng về phe Thượng Quân Trừng thì lẽ ra không nên lén lén lút lút giở trò sau lưng Thượng Quân Trừng, gài Từ Nam Phương bên người bà ta mới đúng? Còn nếu cậu ta muốn lật đổ chi thứ hai thì vừa rồi sao còn lên tiếng nói giúp?

"Trừng thiếu gia là siêu sao, nghe nói các siêu sao ca nhạc bây giờ đều hát nhạc Rock, nhảy mấy loại vũ đạo điên cuồng gì đó, chắc không hiểu Côn khúc đâu?" Tam phu nhân không cam lòng thấy lão vương gia bị một tên Diệp Phi Vũ che mắt nên cuối cùng cũng không kiềm chế được mà đổ dầu vào lửa, cố tình nói cho lão vương gia biết công việc thật sự mà Thượng Quân Trừng đang làm.

Tam phu nhân đúng là rất hiểu lão vương gia. Vừa nghe tới cái gì mà "siêu sao", "Rock", "điên cuồng", lão vương gia liền nhíu mày. May mà âm nhạc đã dấy lên sự hưng phấn của Thượng Quân Trừng: "Thím ba nói vậy không đúng rồi! Kịch nào khác thì cháu không biết, nhưng Côn khúc thì cháu có biết qua. Năm 2001, Côn khúc đã được công nhận là di sản văn hóa

https://thuviensach.vn

phi vật thể và di sản truyền miệng của nhân loại. Lúc ở Ý, cháu đã bắt đầu tìm hiểu về loại hình nghệ thuật này, còn mời một giáo viên chuyên hát Côn khúc tới dạy một thời gian. Côn khúc khác với kinh kịch, lúc diễn tấu lấy thổi sáo làm chủ đạo. À, cháu còn biết thổi Bộ bộ kiều..."

Sắc mặt tam phu nhân tái nhợt, cảm thấy mình đúng là "trộm gà không xong còn mất nắm gạo". Vừa rồi bà ta nói những lời kia hòng muốn vạch trần sự việc Thượng Quân Trừng là ca sĩ hát nhạc trẻ đang thịnh hành trên thị trường, nhưng không ngờ mục đích không thành, lại còn tạo điều kiện cho Thượng Quân Trừng thể hiện, khiến lão vương gia càng thêm thương yêu đứa cháu trai này hơn.

Tâm tư của tam phu nhân hoàn toàn không qua nổi mắt Đại An Nhân. Bà ta năm lần bảy lượt gây thị phi đã khiến cho Đại An Nhân vô cùng khó chịu, lần này không nhẫn nhịn được nữa mà hừ lạnh: "Xem ra con dâu biết không hề ít nhỉ? Thường ngày chẳng những chăm lo cho Hạ Giáng Tư mà còn quan tâm tới những thứ khác nữa sao?"

Tứ phu nhân nghe ra sự châm chọc đối với tam phu nhân trong lời nói của Đại An Nhân, bèn tranh thủ bới móc: "Con thấy, tam phu nhân không chỉ quan tâm bấy nhiêu thôi đâu, Đại An Nhân có biết, gần đây tam phu nhân đã trở thành nhân vật của công chúng rồi không? Con nghe nói, có rất nhiều báo chí bên ngoài đều đăng hình và viết bài về tam phu nhân. Tam phu nhân bây giờ cả ngày bận rộn đến quay cuồng đầu óc ấy chứ?"

Tứ phu nhân nghiêng đầu nhìn tam phu nhân. Họ Hạ xưa nay vẫn luôn kín tiếng, rất ít khi nhận phỏng vấn của truyền thông, tam phu nhân lại làm việc lộ liễu như vậy, sao không gây sự chú ý tới lão vương gia cho được?

"Việc này ta đã nghe nói rồi." Lão vương gia trở lại chỗ ngồi, nghiêm mặt nhìn tam phu nhân, "Nói đến mới nhớ, con xem có nên giải thích cho ta về chuyện đấu giá hay không?"

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân không ở phủ họ Hạ, xung quanh lão vương gia hầu hết là người của nhị lão gia, thế nên những tin tức liên quan tới Thượng Quân Trừng đều bị chặn ngoài tầm kiểm soát của lão vương gia, nhưng bất cứ một chuyện nào dẫu nhỏ của tam phu nhân đều không thể qua mắt được lão vương gia.

Tam phu nhân ngày đó đưa Hạ Giáng Tư tới buổi đấu giá, được coi là sự kiện công khai lộ diện hiếm hoi của họ Hạ trong vài năm trở lại đây, mặc dù từ đầu tới cuối không hề nhận phỏng vấn bao giờ nhưng cũng đã làm lộ ra một vài thành viên trong gia tộc. Sau đó, lão vương gia bỏ ra một tỷ để mua khối thiên thạch, khiến mọi người phải xôn xao. Thế nhưng, người được hời nhất chính là tam phu nhân, sự xuất đầu lộ diện lần này của bà ta đã giúp cho giá trị cổ phiếu của khối tài sản mà bà ta đứng tên tăng không ngừng. Nhị lão gia đương nhiên không cam tâm, trông thấy lão vương gia đang dò hỏi tam phu nhân, trong lòng chỉ chờ đợi trò hề mà bà ta đang diễn.

Chỉ có điều, tam phu nhân chưa kịp lên tiếng, Hạ Giáng Tư đã thay mẹ đứng ra giải thích: "Là vì mẹ con biết 'Ngôi sao lấp lánh' vô cùng thần kỳ thế nên muốn đưa con tới nhìn tận mắt, dự định mua khối sao sa đó về sẽ đem biếu ông nội. Không ngờ, ông nội đã sớm biết về nó..."

"Chỉ e không đơn giản như vậy." Tứ phu nhân cắt ngang lời Hạ Giáng Tư, "Nếu thật sự có lòng, tam phu nhân có thể ủy thác người khác đi đấu giá. Hà tất phải đích thân ra mặt? Biết rõ lão vương gia không thích bị giới truyền thông dòm ngó mà tam phu nhân còn cố tình lui tới những nơi có phóng viên mai phục, hẳn là phu nhân còn có dụng ý khác phải không?"

Biết tứ phu nhân đang cố tình khiêu khích, Đại An Nhân vì muốn "giảng hòa" bèn ho khan một tiếng để nhắc nhở, thế nhưng trên mặt Đại An Nhân vẫn phảng phất một sự thích thú xen lẫn khen ngợi tứ phu nhân.

https://thuviensach.vn

"Gì chứ, thím tư, khối thiên thạch đó rất thần kỳ. Chắc chắn ông nội cũng thấy vậy nên mới bỏ hẳn một tỷ để mua về! Cháu và mẹ cháu đều rất tò mò nên hôm ấy mới đến tận nơi xem, lúc ấy còn thấy khối thiên thạch phát ra tia sáng kỳ lạ nữa cơ." Nói cho cùng thì Hạ Giáng Tư vẫn có biện pháp, thoáng cái đã dồn trọng tâm câu chuyện sang khối thiên thạch, "Ông, tin tức trên báo giới đôi khi không phải chuyện xấu mà. Bây giờ tất cả mọi người ai cũng biết ông có khối thiên thạch sáng nhất thế giới."

Hạ Giáng Tư nói đầu cuối rành mạch, có lẽ do thường ngày được luyện tập nhiều với tam phu nhân.

Tam phu nhân im lặng nhìn con trai mình. Từ sau khi thấy Hạ Giáng Tư thay đổi tính tình, dường như tam phu nhân chẳng hề có lấy một chút vui vẻ nào, ngược lại còn có phần cam chịu.

Lúc này, trái tim Từ Nam Phương đã rộn ràng trong lồng ngực, cô nhìn không rời mắt khỏi lão vương gia, muốn ông nhanh chóng nói ra tin tức về khối thiên thạch.

Về chuyện hôm bán đấu giá, lão vương gia không có ở hiện trường mà vẫn dễ dàng mua được, chẳng cần quan tâm tới bao nhiêu lời rèm pha. Lão vương gia không xuất hiện nhưng tất cả báo chí đều đặt tin tức về ông lên trang nhất. Chỉ có điều, ông không thích người nhà họ Hạ xuất đầu lộ diện trước mặt đám phóng viên, nhưng ông cũng biết sự thần bí và tiền tài chính là tấm thẻ bài lớn nhất của nhà họ Hạ, vì thế mới nhanh chóng lợi dụng điểm này. Thần sắc ông trở nên mông lung: "Ngôi sao lấp lánh đúng là khác thường. Nhưng mà từ sau khi trông thấy Ngôi sao lấp lánh cũng chưa gặp phải điềm lành gì, không biết là cần phải có cơ duyên gì mới được? Giáng Tư, cháu được trông thấy nó rồi, có thấy điều gì khác lạ không?"

Nghe lão vương gia nhắc tới "Ngôi sao lấp lánh", Từ Nam Phương bất giác ngẩng đầu, bất giác lại chạm vào ánh mắt của Diệp Phi Vũ. Chỉ có anh

https://thuviensach.vn

ta mới biết trong đầu cô đang nghĩ gì. Cô mỉm cười với anh ta, nụ cười đầy sự bất đắc dĩ.

Quang cảnh lúc này, Hạ Giáng Tư nghẹn lời không biết phải nói gì.

Đại An Nhân thực ra cũng không thích lão vương gia và Hạ Giáng Tư nói quá nhiều về chuyện này, mà rõ ràng là Hạ Giáng Tư không thể đưa ra câu trả lời làm hài lòng lão vương gia, nên nhân cơ hội này bà đành lên tiếng: "Sau này ông từ từ tìm hiểu xem", rồi thầm mong sự việc này mau chóng bị lấp đi.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đối Đầu Trong Im Lặng

Ầm ĩ cả buổi cuối cùng cũng bình yên, mọi người trở lại chỗ ngồi. Dưới sự sắp đặt của tứ phu nhân, Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư ngồi cùng nhau ở bàn cuối cùng. Diệp Phi Vũ chỉ là thuộc hạ của Thượng Quân Trừng nên đứng phía sau, thực ra Thượng Quân Trừng muốn Diệp Phi Vũ cùng ngồi nhưng như vậy không hợp lễ nghi, hơn nữa Diệp Phi Vũ cũng không chịu.

Thượng Quân Trừng biết vừa rồi Diệp Phi Vũ bịa chuyện nói bừa như vậy chẳng qua là muốn tốt cho mình, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, thế nên từ lúc ngồi xuống vẫn một mực giữ im lặng, vẻ mặt rầu rĩ.

Tiệc rượu lại tiếp tục, ăn uống linh đình, những lời chúc rượu lời khách sáo trống rỗng vẫn cứ vang lên. Sau đó là tiết mục góp vui do tứ phu nhân sắp xếp, mời một nam một nữ tới diễn xiếc, biểu diễn trên những chiếc bình gốm đặt giữa đại sảnh.

Tiệc rượu nhà họ Hạ cũng rất truyền thống, đợi lão vương gia nói hết những điều cần nói, con cháu ngồi phía dưới mới được tự do uống rượu, thưởng nhạc. Lão vương gia cũng hăng say thưởng thức xiếc, thỉnh thoảng nhấp chút rượu và ăn chút gì đó.

Bầu không khí bây giờ dần trở nên náo nhiệt, chỉ có Thượng Quân Trừng là thờ ơ với mọi thứ, hoàn toàn trái ngược với Hạ Giáng Tư, tâm trạng vô cùng phấn khích. Cậu ta vốn đã chơi thân với Thượng Quân Trừng, lại tự mình cảm thấy hài lòng về biểu hiện của mình trước mặt lão vương gia, vừa giải vây cho mẹ mình nên lúc này rất vui vẻ, cứ quấn quýt lấy Thượng Quân Trừng.

https://thuviensach.vn

"Anh Trừng, không ngờ anh em mình lại có thể ngồi ăn cơm với nhau! Kính anh một ly!" Hạ Giáng Tư bưng chén rượu lên. Thấy Thượng Quân Trừng cầm chén lên rồi lại hạ xuống, Hạ Giáng Tư giảo hoạt cười: "Chén này em thay Nam Phương uống với anh."

Nghe vậy, sắc mặt Thượng Quân Trừng sa sầm xuống, anh hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Cậu đừng có xen vào chuyện của người khác nữa đi!"

Từ Nam Phương ở phía đối diện thấy Hạ Giáng Tư liếc minh, rồi lại thấy sắc mặt Thượng Quân Trừng sa sầm lại, dù không nghe thấy họ nói gì nhưng cũng đoán được chắc chắn có liên quan tới mình. Thật không biết Hạ Giáng Tư lại muốn gây rắc rối gì nữa.

Tiếc rằng, Hạ Giáng Tư quá vô tư, không nhận ra bầu không khí lạnh lẽo này, còn cho rằng Thượng Quân Trừng lạnh nhạt như vậy là vì xấu hổ. Cậu ta chọc vào lưng Thượng Quân Trừng, nói: "Gì thế? Nam Phương dẫu sao cũng là người hầu thân cận của em, em lại thích nhất là làm ông tơ mai mối, hai người có thể tốt đẹp cũng là nhờ em đấy nhé, anh không cần phải khách sáo như vậy đâu." Hạ Giáng Tư đảo mắt nhìn quanh, rồi lại tủm tỉm cười với Thượng Quân Trừng giống như biết rõ hai người họ đang chiến tranh lạnh vì một lần "lửa tình khó tắt" của Thượng Quân Trừng, "Thực ra Nam Phương cũng không giận anh, còn muốn tặng anh một món quà..."

Ánh mắt lạnh băng của Thượng Quân Trừng chuyển hướng: "Giận? Cậu có biết rõ chuyện gì không hả?"

Hạ Giáng Tư giật mình, ngây người hồi lâu. Thượng Quân Trừng ngửa mặt uống một hơi cạn chén rượu, điềm nhiên nói: "Cậu lo bản thân mình cho tốt đi đã. Từ Nam Phương với tôi chẳng có quan hệ gì hết, trước đây không có, sau này càng không có."

Giọng nói của Thượng Quân Trừng tuy không lớn nhưng lại rất vang. Có lẽ do một chén rượu, anh bất giác ngước mắt lên nhìn đối diện, hơi rượu

https://thuviensach.vn

nóng phảng phất trong không khí làm mờ đi tầm nhìn. Từ Nam Phương có thể cảm nhận được đằng sau luồng hơi rượu là tâm trạng nguội lạnh của anh.

Bỗng nhiên, một tiếng gọi vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của Từ Nam Phương. Cô cúi người đi lên mấy bước, xem tam phu nhân có gì dặn dò.

"À, không có gì, tôi muốn qua bên kia chuyển lời đến Giáng Tư, nên có chừng mực, không được uống quá nhiều rượu." Tam phu nhân làm như vô tình căn dặn một việc bình thường.

Từ Nam Phương ngoài mặt thì kinh ngạc nhìn tam phu nhân, nhưng trong lòng đã hiểu rõ ý đồ của bà ta. Tam phu nhân giữ cô bên cạnh chính là muốn cô làm cho Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư bị mất mặt trước mọi người nhà họ Hạ. Mấy kế hoạch lúc trước đều đã thất bại, đương nhiên là bà ta không cam lòng, hiện giờ là lúc cần dùng tới cô, nếu không phải để gây thêm rắc rối thì còn lý do nào khác nữa!

Từ Nam Phương vờ tỏ ra ngượng ngùng: "Phu nhân, phu nhân biết cháu sang bên đó... không hay lắm..."

Biết Từ Nam Phương không muốn nhưng tam phu nhân vẫn nắm lấy tay cô, thân thiết nói: "Bên cạnh tôi chỉ có cô khiến tôi cảm thấy yên lòng nhất, cô rất quan tâm tới Giáng Tư, nó cũng chỉ nghe lời cô. Cô cứ theo lời tôi mà làm, giúp tôi chuyển lời tới Giáng Tư, còn có thể nói chuyện với cậu ấy."

Tam phu nhân mỉm cười đầy thâm ý với Từ Nam Phương, khiến tứ phu nhân lấy làm lạ về quan hệ chủ tớ của hai người, không nhịn được mà châm chọc: "Chị ba đối xử với kẻ dưới thật là tốt."

Tam phu nhân thờ ơ không đáp, chỉ nhìn Từ Phương Nam với vẻ chờ mong.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương cười thầm, cô có thể từ chối được sao? Nếu dám từ chối thì sao còn bước chân vào cái nhà này? Huống hồ, tam phu nhân làm vậy, rất có khả năng là thăm dò cô.

Từ Nam Phương gật đầu. Tam phu nhân vui vẻ nói tiếp: "Cô sang bên đó với Giáng Tư, tôi để người khác ở đây là được rồi."

Từ Nam Phương không lên tiếng nữa, chắc chắn tam phu nhân sẽ không chịu buông tha cơ hội này. Cô lùi về sau hai bước, dưới tầm nhìn của tam phu nhân, cô đi dọc theo tấm rèm che phía sau, qua bàn của Hạ Giáng Tư.

Người đầu tiên phát hiện ra Từ Nam Phương là người đang đứng phía sau - Diệp Phi Vũ.

Khi hai người nhìn nhau, con ngươi anh ta phản chiếu ánh đèn, trong suốt.

Diệp Phi Vũ bình thản nhìn Từ Nam Phương, dường như đã biết rõ thái độ của Thượng Quân Trừng với Từ Nam Phương, không muốn nhắc nhở anh.

Từ Nam Phương đi tới trước mặt họ, khi Hạ Giáng Tư vừa ngẩng đầu lên, cô liền nói: "Phu nhân dặn dò thiếu gia giữ lễ nghi, không nên uống nhiều quá."

Khi cô vừa lên tiếng, chén rượu trước mặt Thượng Quân Trừng sánh ra ngoài một ít. Thượng Quân Trừng bưng chén lên uống cạn, rồi lạnh lùng đặt mạnh cái chén xuống bàn. Nếu không phải vì xung quanh đang khá ầm ĩ thì có lẽ tiếng động vừa rồi đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Hạ Giáng Tư quay đầu lại nhìn Thượng Quân Trừng, thấy sắc mặt anh khác thường, đoán ngay ra nguyên nhân. Cậu ta kéo Từ Nam Phương lại, nói: "Nam Phương, chị tới đúng lúc quá. Tôi vừa mới bảo thay chị uống

https://thuviensach.vn

với anh Trừng một ly. Giờ chị tới rồi thì hai người trực tiếp cạn ly với nhau nhé." Nói xong, cậu ta đổ đầy chén rượu rồi đặt vào tay Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương vội lùi về sau, gượng gạo nói: "Thiếu gia, giữa chủ và tớ nên có trên dưới, mời thiếu gia ngồi xuống."

Cô không muốn gây sự chú ý cho mọi người. May mà lúc này Hạ Giáng Tư cũng không hồ đồ, thấy cô không tình nguyện nên không ép nữa, chỉ cảm thấy kỳ quái khi mình bị mắc kẹt giữa Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương.

Hạ Giáng Tư ngồi im một lúc, thở dài, rốt cuộc vẫn không kiềm chế được, bèn đứng dậy nói: "Em đi mời rượu!" Cậu ta nói nhưng mắt vẫn nháy nháy ra hiệu cho Từ Nam Phương, cứ như muốn tạo cơ hội riêng tư cho cô và Quân Trừng.

Cậu ta vừa nhấc chân đi được một bước lại quay đầu nói với Diệp Phi Vũ: "Anh không muốn đi vệ sinh à?"

Diệp Phi Vũ ngây người, chợt hiểu ra ý đồ của Hạ Giáng Tư. Anh liếc nhìn Từ Nam Phương, rồi bình thản đi ra ngoài, chỉ còn lại Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng ở một chỗ.

Thượng Quân Trừng vốn không thích tiếp xúc với người nhà họ Hạ nên sẽ không rời bàn đi mời rượu ai hết. Có lẽ tâm trạng không tốt, anh cởi khuy cổ áo ra, tự rót cho mình một chén rượu.

Từ Nam Phương có thể nhìn ra tâm trạng Thượng Quân Trừng lúc này. Anh cầm chén rượu lên uống một hơi cạn, mặc dù chén nhỏ nhưng uống mấy chén liền mà không ăn gì lót dạ cũng rất khó chịu. Từ Nam Phương không đành lòng, bèn lên tiếng nhắc nhở: "Trừng thiếu gia cẩn thận say."

Thượng Quân Trừng coi như gió thoảng bên tai, vẫn tiếp tục uống. Từ Nam Phương đành nói tiếp: "Nếu thiếu gia không muốn trông thấy Nam

https://thuviensach.vn

Phương, Nam Phương sẽ rời khỏi đây."

Cô cảm nhận được lòng phiền muộn của anh nhưng chỉ có thể thờ ơ vờ như không thấy. Thực ra cô rất muốn nói, cảm ơn ý tốt và sự quan tâm của anh. Tiếc rằng, những lời này cô chỉ có thể giữ trong lòng, bởi vì cô luôn chỉ khiến anh thất vọng.

Thượng Quân Trừng không ngăn cản, chỉ hờ hững nói: "Xem ra, cô sống ở đây chẳng khác nào cá gặp nước." Giọng điệu phảng phất sự châm chọc.

Từ Nam Phương không muốn giải thích, cô đang lùi về sau thì cơ thể đột ngột xiêu vẹo vì đụng phải cái gì đó, nếu không nhanh tay bám vào cây cột bên cạnh thì có lẽ đã ngã sõng soài rồi. Cô chật vật đứng dậy, bây giờ mới nhìn rõ người đụng mình suýt ngã là ai.

Từ Nam Phương cười thầm. Đúng rồi, Ngô Thi Hủy làm sao chịu để cho cô và Thượng Quân Trừng ở riêng với nhau chứ? Lúc này, cô ta đã ngồi vào vị trí của Hạ Giáng Tư, quay đầu ra lệnh với Từ Nam Phương: "Mang cho tôi thêm một bộ bát đũa."

Thượng Quân Trừng kinh ngạc, không ngờ Ngô Thi Hủy cũng tới đây, càng không ngờ cô ta dám ngang ngược chiếm chỗ của Hạ Giáng Tư, anh nhướng mày: "Cô làm cái trò gì thế? Đây là chỗ của Giáng Tư, cô là nữ, sang bên kia mà ngồi."

Ngô Thi Hủy điềm nhiên như không, cười nói: "Để cậu ấy ngồi cùng đại thiếu gia đi! Em đã xin phép tứ phu nhân rồi, bác đã đồng ý cho em ngồi đây." Cô ta đắc ý, "Em đi hỏi Đại An Nhân, chắc chắn bà cũng sẽ cho phép thôi."

Ngô Thi Hủy cho rằng mình rất được hoan nghênh ở nhà họ Hạ nên mới ngông nghênh như thế. Thượng Quân Trừng không khỏi nhíu mày vì thái độ huênh hoang này của Ngô Thi Hủy, nhưng cũng không thèm nổi cáu.

https://thuviensach.vn

Thấy Thượng Quân Trừng phớt lờ mình, Ngô Thi Hủy vội lấy lòng: "Quân Trừng, ngày kia là liveshow của anh phải không? Em đưa đám bạn em đến cổ vũ anh nhé. Chúng nó đều rất thích nghe anh hát."

Thượng Quân Trừng lên tiếng: "Không cần, bạn của cô không biết thưởng thức âm nhạc, đừng làm lãng phí thời gian của nhau."

Bị Thượng Quân Trừng châm chọc, Ngô Thi Hủy tức giận mà không có chỗ trút, lúc này thấy một người hầu khác đã bưng bát đũa tới, cô ta lập tức giận cá chém thớt: "Lấy bát đũa mà cũng chậm như thế! Vừa rồi tôi bảo ai đi lấy hả? Sao lại sai người khác?"

Người hầu kia sững sờ, nghĩ bụng, ai lấy chẳng như nhau? Huống hồ, người hầu của tam phu nhân vừa mới đến đây, sao biết được bát đũa để ở nơi nào?

Từ Nam Phương biết Ngô Thi Hủy cố ý gây chuyện, bèn nhanh chóng nhận lấy bát đũa từ tay người hầu, đặt xuống trước mặt cô ta.

Đã từng được lĩnh giáo sự lợi hại của Từ Nam Phương, Ngô Thi Hủy lúc này không dám có hành động gì. Nhưng cứ nghĩ tới sự bảo vệ của Thượng Quân Trừng dành cho Từ Nam Phương, cuộc chạm mặt bất ngờ với Từ Nam Phương ở nơi này, thái độ hờ hững của Thượng Quân Trừng dành cho mình, và việc sau này hai người họ có thể liên tục chạm mặt với nhau, Ngô Thi Hủy lại cảm thấy máu nóng bốc lên đầu. Nhìn Từ Nam Phương bày đũa, cô ta không nhịn được lầm bầm: "Tôi không uống rượu, cô mang chén ra làm gì. Không có não à?"

Từ Nam Phương bèn lẳng lặng cầm lại cái chén.

Thượng Quân Trừng ngồi bên, trong lòng buồn bực, muốn mắng Ngô Thi Hủy, nhưng lại không muốn nói giúp Từ Nam Phương, đành phải đứng dậy định đi chỗ khác.

https://thuviensach.vn

Ngô Thi Hủy cả kinh, tóm lấy tay Thượng Quân Trừng kéo lại hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Thượng Quân Trừng lạnh lùng nói: "Tôi ngồi đây chả để làm gì, tôi về khách sạn." Nói xong, anh vung tay, Ngô Thi Hủy luống cuống. May mà lúc này vở kịch đã đổi thành kịch hát Tứ Xuyên, vai mặt hoa[1] bỗng dưng phun lửa từ trong miệng, thu hút ánh nhìn của mọi người nên không ai chú ý tới phía bên này.

[1] Vai mặt hoa: trong hát tuồng.

Ngô Thi Hủy hét lên: "Em vừa mới qua đây ngồi, anh đã muốn đi, thế là ý gì hả? Anh không sợ bố anh sẽ tức giận à?"

Thượng Quân Trừng không hề có ý định ngồi xuống: "Chân mọc trên người tôi, không liên quan tới người khác."

Ngô Thi Hủy giậm chân: "Thượng Quân Trừng, anh nhất định phải tỏ ra phũ phàng với em như thế sao?" Giọng nói của cô ta khá lớn, Hạ Huyền Lẫm ngồi ở bàn bên cạnh đã quay sang nhìn, nhưng có lẽ cảm thấy không liên quan tới mình, lại nhìn thẳng về phía trước.

Thượng Quân Trừng giận dữ nói: "Tôi làm sao?"

Từ Nam Phương thấy hai người họ sắp cãi nhau, đang định lên tiếng giảng hòa nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Ngô Thi Hủy đẩy ra: "Tôi và Thượng Quân Trừng nói chuyện, đến lượt cô chõ mồm vào à?" Tính khí tiểu thư của cô ta lại nổi lên.

Ngô Thi Hủy đẩy Từ Nam Phương một cái, chợt nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: "Ơ, làm gì thế kia?"

Chẳng rõ tam phu nhân đã đi về phía bên này từ khi nào, nét mặt rạng rỡ.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương biết rõ bà ta qua bên này đánh trống khua chiêng nhằm thu hút sự chú ý của mọi người. Cô vội cúi đầu giải thích: "Nam Phương tay chân lóng ngóng, không làm việc chu toàn."

"Thế à?" Tam phu nhân quay sang nhìn Ngô Thi Hủy, nụ cười ẩn chứa lưỡi dao, "Ngô tiểu thư, Nam Phương là người hầu của tôi, nếu có gì khiến cháu không hài lòng, cháu cứ nói, tôi nhất định không bao che khuyết điểm. Huống hồ, Ngô tiểu thư lại là vị hôn thê của Trừng thiếu gia, được thiếu gia che chở, nếu tôi mà bao che cho người hầu, nhất định sẽ bị Đại An Nhân và Trừng thiếu gia hận chết mất!"

Tam phu nhân hành động bất chấp hậu quả, cũng không màng tới chuyện có bị Đại An Nhân quở trách hay không, bà ta chỉ muốn thấy Thượng Quân Trừng và Ngô Thi Hủy cãi nhau cho lão vương gia xem.

Rõ ràng lời nói vừa rồi của tam phu nhân đã khiến cho cả Thượng Quân Trừng và Ngô Thi Hủy tức giận.

Thượng Quân Trừng khá thân với tam phu nhân, nên vội vàng giải thích: "Không phải đâu thím ba, cháu không có vị hôn thê." Giọng anh không lớn, nhưng đủ để mọi người xung quanh đều nghe thấy.

Vốn dĩ nghe thấy tam phu nhân nói mình được Thượng Quân Trừng che chở, Ngô Thi Hủy đã cảm thấy rất ấm ức, giờ lại nghe Thượng Quân Trừng phủ nhận chuyện vị hôn thê, cô ta càng thêm phẫn nộ, nhấc gót giày lên giẫm mạnh xuống chân Thượng Quân Trừng, mặt xám ngoét lại: "Thượng Quân Trừng! Anh còn có lương tâm nữa không hả?" Dứt lời, cô ta lạc cả giọng, nước mắt thì tuôn ào ra như suối.

Ngô Thi Hủy ở đây gây chuyện, thu hút sự chú ý của mọi người đúng như ý muốn của tam phu nhân. Nhị lão gia ngay từ đầu đã lo lắng, thấy tam phu nhân đi tới chỗ họ, bàn tay siết càng chặt.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng nhìn quanh một vòng, thấy nhị lão gia đang dòm ngó về phía mình, anh nghĩ Ngô Thi Hủy nhất định sẽ khiến mọi người khó xử thế nên không đợi Diệp Phi Vũ quay về mà quyết định một mình rời khỏi đây.

Ngô Thi Hủy bị Thượng Quân Trừng bỏ rơi, càng thêm phẫn nộ: "Thượng Quân Trừng, đầu óc anh có vấn đề gì à? Vì sao Ngô Thi Hủy tôi lại không bì được với một con bé nhà quê?"

Ngô Thi Hủy không biết kiêng dè gì mà hét lên, rốt cuộc đã thu hút sự chú ý của lão vương gia.

Từ Nam Phương muốn tránh đi, nhưng lại sững sờ tại chỗ xem Thượng Quân Trừng và Ngô Thi Hủy cãi nhau, xem vẻ mặt đắc ý của tam phu nhân.

Đúng thế, nụ cười nham hiểm của bà ta như lưỡi dao sắc có thể cắt chính bà ta ra thành từng mảnh. Từ Nam Phương quả nhiên là một chất xúc tác hữu hiệu. Vừa rồi tam phu nhân nghĩ đủ mọi cách để lão vương gia thấy được việc xấu của Thượng Quân Trừng mà không thành, thế mà chỉ bằng việc phái Từ Nam Phương đến lởn vởn trước mặt Thượng Quân Trừng mà đã có thể khiến cho Thượng Quân Trừng và Ngô Thi Hủy to tiếng với nhau. Xem ra giữ Từ Nam Phương ở lại nhà họ Hạ là một chiêu bài hoàn toàn chuẩn xác.

Tam phu nhân còn đang cười một cách đắc ý khi thấy lão vương gia đứng dậy, chuẩn bị đi về phía này. Trong đầu bà ta hiện ra cảnh tượng Thượng Quân Trừng bị lão vương gia cầm trượng đuổi khỏi nhà, nhưng chẳng được bao lâu thì cảnh tượng đẹp đẽ ấy bị gián đoạn. Toàn bộ hiện trường bị bao phủ bởi một màu đen kịt. Tam phu nhân định thần lại thì xung quanh đã vang lên những tiếng la hét sợ sệt, đại sảnh hỗn loạn, chỉ còn lại duy nhất ngọn lửa lập lòe phát ra từ trong miệng diễn viên ca kịch ở chính giữa đại sảnh.

https://thuviensach.vn

Phủ họ Hạ bỗng dưng mất điện! Chuyện chưa từng xảy ra, càng không phải là chuyện có khả năng xảy ra. Tất cả người hầu đều luống cuống, hơn nữa, toàn bộ nhà họ Hạ đều tụ tập ở đây và đang đắm chìm trong những câu chuyện riêng tư, thế nên khi mất điện, phản ứng đầu tiên của họ chính là ngây người, lặng im vài giây, rồi đột ngột la hét và sợ hãi.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Danny, Cứu Tôi!

Hiện trường hỗn loạn, tiếng nhị lão gia hô hoán: "Mau đưa lão vương gia và An Nhân vào trong!"

Mệnh lệnh của ông ta cao vút giữa những mớ âm thanh lộn xộn, nghe có phần khẩn trương và cấp bách, những người còn đang lơ mơ không hiểu chuyện gì xảy ra lập tức trở nên cảnh giác, không biết có phải đại sảnh xuất hiện phần tử khủng bố có ý đồ hành hung hay không. Biển người nháo nhác chen lấn nhau ra cửa.

Đại sảnh tối om giơ tay không nhìn thấy năm ngón, Từ Nam Phương đột nhiên cảm thấy ngột ngạt, bầu không khí căng thẳng bủa vây lấy cô, trực giác mách bảo, trong này có dấu hiệu của sự nguy hiểm.

Diễn viên kịch đứng ở giữa sảnh vẫn tiếp tục biểu diễn, dường như mọi chuyện xung quanh không liên quan gì tới anh ta. Ngọn lửa hồng rực từ trong miệng anh ta bắn ra những đốm lửa đỏ, chỉ chớp mắt là đã tắt, nhưng lại cuốn đi tựa như những con thuồng luồng đang lặng lẽ bơi dưới nước, như những con rồng đen cưỡi mây đạp gió trên bầu trời.

Từ Nam Phương bỗng nhiên ý thức được mình đã bị dòng người xô đẩy dịch chuyển vào giữa đại sảnh, không biết từ lúc nào cô đã cảm nhận được hơi nóng của ngọn lửa phun ra từ miệng diễn viên kia.

Từ Nam Phương bất an, não bộ dường như thoáng chốc bị ngừng hoạt động. Vương phủ được bảo vệ chu toàn như thế, vì sao hệ thống chiếu sáng lại dễ dàng bị cắt như vậy? Người có khả năng làm được việc này chỉ có thể là người nhà họ Hạ, hoặc là chính người nắm quyền hành ở đây.

https://thuviensach.vn

Sớm không mất, muộn không mất, đợi đến khi Thượng Quân Trừng và Ngộ Thi Hủy cãi nhau, lão vương gia sắp nhúng tay thì đột nhiên điện bị cắt. Người làm việc này là ai? Mục đích là gì? Chẳng cần nghĩ nhiều cũng đoán được ngay.

Từ Nam Phương nhớ rõ ràng câu thét của nhị lão gia sau khi điện bị cắt, sợ rằng mệnh lệnh đó không đơn giản chỉ là lo cho sự an nguy của lão vương gia mà chính là muốn đưa lão vương gia quay về để không chứng kiến vụ nháo nhác của Thượng Quân Trừng và Ngô Thi Hủy. Chắc chắn là vì nhị lão gia thấy Thượng Quân Trừng lần này không thể biện hộ, nên dứt khoát cắt điện, đưa lão vương gia đi, có thể kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.

Có điều, chẳng lẽ mục đích của ông ta chỉ đơn giản như vậy?!

Trong lúc hai chân Từ Nam Phương không tự chủ được bị đám người chen lấn đẩy vào giữa đại sảnh, một người đàn ông đột ngột giữ lấy cô, cố định cô đứng im một chỗ, rồi lại đẩy cô về phía diễn viên đang biểu diễn.

Ngọn lửa trong miệng anh ta có phải sẽ phun thẳng vào mặt mình không? Từ Nam Phương muốn giãy giụa nhưng không có sức lực. Đây là nhị lão gia muốn nhân lúc náo loạn để giải quyết cô, hay chỉ cần diễn viên kia làm cô bị thương, để cô không còn được ở lại nhà họ Hạ nữa? Như vậy, nhị lão gia có thể danh chính ngôn thuận "mời" cô ra khỏi đây, còn tất cả mọi chuyện tối nay đều trở thành sự cố ngoài ý muốn, cho dù tam phu nhân hay Thượng Quân Trừng có truy cứu sự việc cũng không thể đổ lên đầu ông ta được.

Từ Nam Phương chợt thấy sống lưng đổ mồ hôi lạnh, khó khăn lắm cô mới vào được nhà họ Hạ, cô không thể để uổng phí bao công sức của mình như thế!

Cô hét lên: "Danny! Cứu tôi!"

https://thuviensach.vn

Lúc gọi cái tên này, Từ Nam Phương thực lòng không rõ là mình cố tình hay vô ý, cô chỉ biết mình lại một lần nữa gọi cái tên ấy, giống như lần đầu tiên khi cô lợi dụng Thượng Quân Trừng để bảo vệ bản thân mình.

Chỉ có điều, khi thốt ra cái tên này, cô lại thấy có cảm giác khác lạ.

"Này! Từ Nam Phương?"

Cô nghe được Thượng Quân Trừng đáp lại mình, nhưng thanh âm có phần xa xôi.

"Tôi ở đây, Danny!"

Từ Nam Phương đã bất chấp mọi chuyện, không cần biết mình có rước phiền hà đến cho Thượng Quân Trừng hay không, cô chỉ cảm thấy mặt mình sắp bị văng vào đám lửa, chỉ muốn tiếng gọi của mình có thể xuyên qua đám đông nhốn nháo mà truyền tới lỗ tai Thượng Quân Trừng, để hóa dữ thành lành.

Chỉ có điều, tiếng gọi của Từ Nam Phương cũng không thể đẩy lùi hoa liễm[1] đang phun lửa, trái lại, càng khiến cho dòng người xô đẩy mình mạnh hơn.

[1] Hoa liễm: Diễn viên hí khúc đóng vai tính cách mạnh mẽ hoặc thô bạo.

Nhận thấy nửa khuôn mặt mình sắp bị lửa thiêu rụi, Từ Nam Phương kinh hãi đến nỗi không thể hét lên được, cơ thể tựa như con dê non bị một cánh tay vô hình ném vào đám lửa chuẩn bị nướng. Khí nóng mờ mịt trước mặt cô, ánh lửa như những mũi kim đâm thẳng vào mắt, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy mình sắp bị ngọn lửa nuốt trọn, làm gì cũng không kịp nữa. Trong khoảnh khắc đó, cô chỉ nghĩ tới việc sắp thắng bại của mình.

"Phụt!"

https://thuviensach.vn

Rõ ràng là ngọn lửa sắp thiêu cháy Từ Nam Phương đột ngột chuyển hướng, xẹt qua má phải cô, cảm giác bỏng rát khó chịu.

Lực đẩy cô về phía trước đột ngột biến mất, thay vào đó là một cánh tay ôm chặt lấy cô, khiến cô đang từ suýt ngã tự nhiên đứng vững trở lại.

Xung quanh ầm ĩ, nhưng Từ Nam Phương vẫn nghe được tiếng hít thở của người vừa cứu mình. Khoảnh khắc cô được ôm chặt, đôi tay kia dường như rất sợ cô biến mất.

"Tôi... tôi không sao..." Thoát nạn trong gang tấc, trái tim Từ Nam Phương đập loạn xạ trong lồng ngực.

"Không sao là tốt rồi! Đừng lộn xộn!" Giọng nói của Thượng Quân Trừng vang lên bên tai Từ Nam Phương. Đôi tay ôm lấy cô dần dần buông lỏng, cô run lên, là Thượng Quân Trừng cứu mình sao?

Từ Nam Phương ngẩng mặt nhìn, ngọn lửa vừa rồi đã biến mất tăm. Có Thượng Quân Trừng ở đây, kế hoạch của nhị lão gia quả nhiên đã thất bại.

Hai chữ "Danny" cô thốt lên không ngờ lại ngọt ngào đến thế. Sống sót sau hoạn nạn, nỗi sợ hãi và tình cảm ấm áp nhận được khiến Từ Nam Phương ít nhiều thấy lòng rối loạn. Cô vươn tay muốn chạm vào Thượng Quân Trừng, khoảnh khắc ấy, cô mới biết hóa ra mình cũng chỉ là người con gái bình thường, không thể tự bảo vệ mình, cần được che chở và cũng mong được che chở.

"Có tôi đây."

Từ Nam Phương nghe thấy thanh âm của Thượng Quân Trừng vang lên bên trái, cô giơ tay muốn bám lấy anh. Giọng nói của Thượng Quân Trừng có dịu dàng, có ngạo mạn, thế nhưng đã không còn sự đáng ghét và lạnh nhạt. Lúc đầu cô cứ nghĩ, anh sẽ không bao giờ rung động với mình nữa,

https://thuviensach.vn

nhưng hóa ra bức tường ngăn cách hai người rất mong manh, đến nỗi vừa chạm đã vỡ tan.

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay, cô hiểu rõ nỗi lòng của Thượng Quân Trừng, sự lạnh lùng của anh đến từ sự thất vọng với cô, nhưng cứ mỗi khi cô cần tới anh, anh sẽ lập tức xuất hiện không cần đắn đo, giống như cô chưa từng làm tổn thương anh, chưa từng đoạn tuyệt quan hệ với anh.

Đúng lúc này, quang cảnh xung quanh bỗng dưng bừng sáng. Bàn tay giơ lên của Từ Nam Phương lại vội vàng thu về che lấy mắt, ánh sáng ngọn đèn khiến cô nhất thời không kịp thích ứng. Tình trạng nhốn nháo dần dần lắng xuống.

Lúc mở mắt ra, Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trừng đứng bên cạnh mình, hai tay khoanh trước ngực, lông mày nhíu chặt, trách mắng: "Cô không đứng nguyên một chỗ, chạy xa thế làm gì hả?"

Giọng nói đó không chỉ bao hàm sự trách móc, mà trong đó còn ẩn chứa cả sự quan tâm.

Đám người hầu đã bắt đầu công việc của mình. Mặc dù chỉ mất điện trong tích tắc nhưng hiện trường đã trở nên lộn xộn, hũ rượu, chén rượu lăn lốc trên bàn, ghế vuông ghế dài xộc xệch. Toàn bộ đại sảnh chẳng còn lại mấy người, Từ Nam Phương trông thấy diễn viên hát kịch đã ngã sõng soài trên mặt đất, bộ trang điểm đỏ chót trên mặt vẫn chưa bị tháo tung.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trừng, không kịp nghĩ xem có phải anh đẩy ngã người kia không thì đã thấy nhị lão gia đeo một khuôn mặt đen kịt vì tức giận đang sai người đến đỡ họ dậy.

Tứ phu nhân và những người khác đứng một bên, mờ mịt không hiểu chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân không nói một lời, chỉ phóng ánh mắt oán giận nhìn nhị lão gia, bởi vì lúc này, lão vương gia và hai vị An Nhân đều đã được người của nhị lão gia "hộ tống an toàn" rời khỏi đây. Trong lòng tam phu nhân đương nhiên hiểu rõ sự việc này là do một tay nhị lão gia gây nên.

Lúc này chỉ có mình Ngô Thi Hủy khóc như mưa, nhưng vẫn không quên cầm cái chén giận dữ phi thẳng xuống nền nhà, một tiếng loảng xoảng vang lên, dường như để xả cho hết cái thói tiểu thư đỏng đảnh của mình.

Mặt nhị lão gia biến sắc, ông ta lên tiếng giải thích qua loa rằng có lẽ đường dây gặp trục trặc ở đâu đó, rồi hạ lệnh cho tứ phu nhân và người hầu: "Mọi người ra ngoài trước đi, tôi và Hạnh Trừng có chuyện cần nói với nhau." Lúc này trong nhà, nhị lão gia trở thành người lãnh đạo tuyệt đối.

Thế nhưng Thượng Quân Trừng không quá tình nguyện, anh hừ lạnh, hỏi: "Có chuyện gì?"

Dường như anh vẫn còn chút nể nang nhị lão gia nên chưa rời đi. Tứ phu nhân nhiệt tình nói với Thượng Quân Trừng: "Tôi đã sai người chuẩn bị phòng phía đông rồi, Trừng thiếu gia tối nay ở lại đây nhé, lát để tôi đi hỏi lão vương gia xem có xem kịch nữa không."

Thượng Quân Trừng định nói không cần nhưng tứ phu nhân đã dẫn người đi ra ngoài. Các chi khác cũng đã rời khỏi đại sảnh, chỉ có tam phu nhân một mực đứng tại chỗ, đến khi nhị lão gia liếc mắt nhìn, bà ta mới quay sang nói với Từ Nam Phương: "Nam Phương, còn đứng ở đây làm gì? Cô quên có người đang muốn đối phó với cô sao?" Câu nói của bà ta rõ ràng đang nhằm vào nhị lão gia rồi.

Mí mắt nhị lão gia run lên, nhưng tam phu nhân dẫu sao cũng là con dâu nhà họ Hạ, có thế lực nhất định, nhị lão gia cũng không thể tỏ thái độ với bà ta được. Nhưng những lời này của bà ta rõ ràng đã kích động tới Thượng

https://thuviensach.vn

Quân Trừng, anh nhớ đến lúc Bạch Thanh Dật chĩa súng vào Từ Nam Phương, lập tức trở nên cảnh giác và chán ghét nhị lão gia. Anh cao giọng: "Từ Nam Phương, quay lại đây!"

Từ Nam Phương toàn thân run rẩy, hai chân mềm nhũn. Thượng Quân Trừng lập tức đi tới bên cạnh cô, một tay tóm lấy cô lôi đến trước mặt nhị lão gia: "Tôi rất muốn nhìn xem, ai dám động vào cô! Ai trong mắt không có vương pháp."

Vương pháp? Từ Nam Phương muốn cười mà cười không nổi. Dù là thời đại nào cũng có một nhóm người không chịu sự ràng buộc của pháp luật. Thượng Quân Trừng đã tiếp xúc với đủ loại người, vậy mà vẫn còn tin tưởng thế giới này tươi đẹp, tin tưởng mọi thứ đều tuân theo phép tắc.

Ngô Thi Hủy lúc này đang ngồi cạnh bàn thút tha thút thít, thấy Thượng Quân Trừng đang bảo vệ cho Từ Nam Phương, cô ta không nhịn được đá chân vào bàn, tiếc rằng chiếc bàn làm từ gỗ tử đàn[2] vừa dày vừa rộng kia không dễ đổ, chỉ nghiêng ngả một chút rồi lại đứng im.

[2] Một trong nhưng loại gỗ sưa, được coi là quý hiếm.

Nhị lão gia tức giận chỉ tay vào Thượng Quân Trừng: "Anh đừng có làm càn! Quá hỗn xược rồi đó! Nói cho cùng anh cũng là con trai tôi, bố quản chuyện con trai là đạo lý hiển nhiên! Anh đừng có đứng đây mà giơ mấy cái lý lẽ phương Tây ra với tôi! Hôm nay tôi nhẫn nhịn anh đủ rồi, anh đừng có ép tôi."

Lúc này ngoài Từ Nam Phương và Ngô Thi Hủy ra, cũng chỉ còn lại hai cha con họ, nhị lão gia mới không cần phải kiêng dè gì, hai mắt sáng quắc.

Thế nhưng, sự áp chế và đe dọa của ông ta lại là cách thức tồi tệ nhất, bởi vì Thượng Quân Trừng chỉ ưa mềm không ưa cứng. Thấy hai cha con họ sắp sửa đấu khẩu, Từ Nam Phương vội giãy giụa thoát ra khỏi người Thượng Quân Trừng, chủ động nói: "Cám ơn thiếu gia quan tâm, Nam

https://thuviensach.vn

Phương đã có tam phu nhân quan tâm, hơn nữa, Nam Phương không có kẻ thù, làm sao có người muốn hại Nam Phương? Thiếu gia không nên suy nghĩ lung tung như vậy, Nam Phương xin lui trước."

Từ Nam Phương nói những lời này, thứ nhất là vì muốn Thượng Quân Trừng và nhị lão gia hòa hoãn với nhau, hai là để nhị thiếu gia hiểu rõ rằng cô luôn giữ khoảng cách với Thượng Quân Trừng. Cô nhắc tới tam phu nhân, mục đích là cảnh cáo nhị lão gia không nên nghĩ tới việc động vào cô nữa, tránh làm lớn chuyện để tam phu nhân tóm được nhược điểm. Cô muốn ở lại nhà họ Hạ thì không được phép nhận ân tình của Thượng Quân Trừng.

Sự hờ hững của cô khiến Thượng Quân Trừng lại cảm thấy khó chịu xen lẫn buồn bực, rõ ràng đã tự nhủ bản thân không được quan tâm đến chuyện của Từ Nam Phương nữa, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nhúng tay vào. Anh rõ ràng không cần tới phủ họ Hạ nhưng lại tới, rõ ràng có thể rời khỏi đây ngay khi tiệc tối bắt đầu nhưng lại ngồi xuống, rõ ràng có thể làm như không thấy Từ Nam Phương nhưng lại xen vào chuyện của cô. Vậy mà người con gái kia lúc này lại làm như không quen biết anh.

Thượng Quân Trừng chán nản, trông thấy Từ Nam Phương quay lưng bỏ đi, không nén nổi có chút ngẩn ngơ, cô lạnh lùng lúc này với người con gái hoảng hốt vừa rồi là một ư?

Tam phu nhân muốn gọi Từ Nam Phương lại, nhưng cô hiện tại giống như sẽ không nghe theo bất cứ sự quản thúc của người nào, chân bước nhanh ra ngoài, cúi đầu đi về hướng Vân Ngạn cư. Mãi tới khi Thung Dung đường đã khuất tầm nhìn, Từ Nam Phương mới cảm thấy nhẹ nhõm. Cô tự nhủ với lòng mình, phía trước chỉ có một con đường duy nhất để đi.

Từ Nam Phương vừa về đến Vân Ngạn cư, Hạ Giáng Tư đã tìm tới cô hỏi chuyện. Vì tâm tình phiền muộn, cô trả lời cậu ta để lấy lệ, Hạ Giáng Tư vốn dĩ muốn hỏi xem hôm nay có phải mình thể hiện rất xuất sắc hay

https://thuviensach.vn

không, nhưng thấy thái độ của Từ Nam Phương như vậy cũng trở nên cụt hứng.

Có lẽ lão vương gia cũng bị sự việc mất điện đột ngột làm cho mất hứng, nên đã hủy bỏ buổi xem kịch. Lại đến lượt tam phu nhân trở về Vân Ngạn cư liền cho người sang gọi Từ Nam Phương tới nói chuyện.

Hạ Giáng Tư đang hí hửng theo Từ Nam Phương vào phòng tam phu nhân, trong lòng thầm nghĩ nhất định tam phu nhân sẽ không còn nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, mà sẽ thay bằng một vẻ mặt tươi cười. Tiếc rằng, Hạ Giáng Tư vừa bước vào cửa đã thấy tam phu nhân sa sầm mặt, nhìn khó coi hơn lúc trước: "Con vào đây làm gì? Mẹ chỉ gọi Nam Phương thôi cơ mà!" Vẫn thái độ lạnh nhạt như trước, thậm chí còn thêm chút trách móc.

Hạ Giáng Tư sững người, lúc lâu mới rời đi trong bộ dạng mờ mịt. Cậu ta sao hiểu được nỗi lòng của tam phu nhân?

Thấy Hạ Giáng Tư đi rồi, Từ Nam Phương vội lên tiếng: "Phu nhân, Nam Phương không cố ý không nghe lời phu nhân, chỉ là... Nam Phương... Nam Phương..."

Sắc mặt cô thoáng cái đỏ bừng. Trước mặt tam phu nhân, cô luôn cố gắng sắm vai một người rụt rè, sợ sệt, một cô gái nỗ lực bảo vệ người đàn ông trong lòng mình.

"Nam Phương không muốn Trừng thiếu gia vì Nam Phương mà làm hỏng các mối quan hệ khác."

Khóe môi tam phu nhân nhếch lên cười: "Xem cô nói kìa, tôi đâu có trách cô?" Nụ cười bà ta khiến Từ Nam Phương không khỏi sợ hãi. "Tôi gọi cô đến, chỉ là muốn mọi người thẳng thắn với nhau một lần."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không lên tiếng, cô không hiểu tam phu nhân đang muốn giở trò gì.

Có lẽ đoán được phản ứng của Từ Nam Phương, tam phu nhân không mấy để ý, tiếp tục nói: "Tôi biết cô thích Thượng Quân Trừng, không muốn cha con họ cãi nhau. Thế nên, dù biết tôi và nhị lão gia ở hai chiến tuyến đối lập, cô vẫn quyết định bảo vệ Thượng Quân Trừng."

Nghe tam phu nhân nói vậy. Từ Nam Phương vờ tỏ ra ngạc nhiên, ngẩng đầu nói với vẻ lo lắng: "Phu nhân, Nam Phương không cố ý! Thật sự không cố ý!"

Tam phu nhân cười: "Tôi đã nói rồi, chúng ta thẳng thắn với nhau! Từ Nam Phương, từ lâu tôi đã hoài nghi không biết cô có thật sự yếu đuối, nhu nhược, ngốc nghếch như biểu hiện bên ngoài hay không, nhưng mà, tôi chỉ có thể nói, diễn xuất của cô đúng là được xếp vào hạng nhất, chỉ hơn chứ không kém diễn viên chuyên nghiệp." Tam phu nhân vừa nói vừa cười, khẩu khí lạnh lẽo như thấm đến tận xương tủy.

Từ Nam Phương chỉ có thể cúi đầu, trước khi hiểu ra ý đồ của bà ta, cô không dám tiếp lời.

Tam phu nhân đứng dậy, đi xuống chỗ Từ Nam Phương, dùng ngón tay nâng cằm cô lên. Ánh mắt bà phóng thẳng vào đôi mắt cô, giống như muốn nhìn thấu con người cô. Nhưng trong mắt Từ Nam Phương chỉ có sự hoang mang xen lẫn hoảng loạn, không dám nhìn vào bà ta.

"Cô là một người phụ nữ không hề đơn giản, nếu ở thời cổ đại, dù không nghiêng nước nghiêng thành thì cũng là chim sa cá lặn? Nếu cô là một người bình thường, dù không biết trang điểm thì cũng biết cách để lộ ra những nét đẹp trên gương mặt mình, nhưng cô lại một mực che dấu dung mạo của mình, chiêu này quả nhiên rất xuất sắc." Tam phu nhân lời ít ý nhiều, "Nhưng mà, tì vết không che được ánh ngọc, cho dù cô có gắng sức

https://thuviensach.vn

làm bản thân mờ nhạt, cũng không tránh được sơ hở. Có thể thản nhiên trước mặt người muốn hành hung mình! Xem ra chỉ có Thượng Quân Trừng mới khiến cô lộ bản tính."

Lòng Từ Nam Phương chùng xuống, phụ nữ rất nhạy cảm, tam phu nhân không ngoại lệ. Cô dám phủ nhận như đinh đóng cột chuyện có người muốn truy sát mình trước mặt nhị lão gia, đương nhiên khiến tam phu nhân nhận ra điều bất thường.

Tam phu nhân lại nói: "Tôi nhìn người không chuẩn, nhưng xem cách người đối xử với người cũng không tệ. Cô là loại người nào, tôi không hiểu lắm, nhưng cô đối với Thượng Quân Trừng là thái độ gì thì tôi nhìn rõ mồn một. Cô là người thông minh, có lẽ cũng đoán được ý nghĩ của tôi, chúng ta không nên nói vòng vo với nhau, tôi một lòng một dạ muốn Giáng Tư lấy lòng lão vương gia, trong mắt lão vương gia có Giáng Tư tốt thì sẽ không có Thượng Quân Trừng, điều này cô hiểu rõ nhất. Cô biết rõ tôi ở đây chưa chắc đã là chuyện tốt đối với Thượng Quân Trừng, nếu cô đã thích cậu ta thì nên nghĩ cho cậu ta, lẽ ra không nên tới nhà họ Hạ mới đúng. Vậy thì, mục đích của cô tới đây rốt cuộc là gì? Chúng ta nói rõ chuyện này ra đi, được không?"

Tam phu nhân mong muốn dùng sự chủ động của mình đổi lấy sự thẳng thắn của Từ Nam Phương. Chỉ có điều, nghe những lời bà ta nói, Từ Nam Phương cảm thấy chưa phải suy nghĩ thực lòng, thế nên cô gắng nhẫn nhịn, mục đích thật sự của cô, càng ít người biết, càng ít nguy hiểm: "Nam Phương theo tam phu nhân, thật sự là vì tiền."

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Mua Giường Mới

Tam phu nhân rất tức giận về thái độ không hợp tác của Từ Nam Phương: "Nam Phương, rất nhiều chuyện phải đợi thời cơ tốt mới tiếp nhận. Giữa cô và Diệp Phi Vũ có bí mật gì, âm mưu gì, tôi thực sự muốn xem hai người sẽ giấu được bao lâu? Mọi người làm việc đều là lợi dụng lẫn nhau, cô và Diệp Phi Vũ lợi dụng tôi, còn coi tôi là con lừa, như thế cũng quá ức hiếp người khác rồi đấy! Liễu Thi Vân tôi không dễ bị dắt mũi như vậy đâu."

Nói ra câu cuối cùng, hai mắt bà ta bắn ra tia hàn băng. Những người tự cho mình là thông minh, sợ nhất bị lợi dụng, bởi vì trong mắt họ, những kẻ khác luôn chỉ là quân cờ.

Từ Nam Phương muốn nói với tam phu nhân, có gì cần hỏi thì đi hỏi Diệp Phi Vũ, bởi vì sự thật là cô không biết một chút gì về kế hoạch của anh ta. Có lẽ, trong lòng anh ta âm mưu cái gì chỉ có mình anh ta biết.

Thế nhưng Từ Nam Phương còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ping-poong, dù cách một lớp thủy tinh vẫn rõ mồn một. Ngay sau đó là một giọng nữ chói tai gào to: "Từ Nam Phương! Cô ra đây cho tôi! Từ Nam Phương!"

Từ Nam Phương giật mình, cô tiểu thư Ngô Thi Hủy này quả nhiên khó chơi, vừa nãy gây ầm ĩ ở Thung Dung đường còn chưa đủ hay sao mà giờ còn chạy tới tận chỗ của tam phu nhân làm loạn?

Ngô Thi Hủy la hét bên ngoài, người hầu muốn ngăn cản cũng không được.

https://thuviensach.vn

"Từ Nam Phương đâu? Từ Nam Phương ở xó nào?"

Từ Nam Phương liếc nhìn tam phu nhân, Ngô Thi Hủy đến gây rối, câu chuyện hai người đang nói buộc phải dừng lại, tam phu nhân đành để Từ Nam Phương ra ngoài. Cô vừa bước được nửa bước ra khỏi cửa, đã thấy Ngô Thi Hủy đang bắt Liên Hương dẫn đường tới phòng của cô.

Ngô Thi Hủy đi theo họ, vừa đến cửa phòng thì đụng trán Từ Nam Phương bước ra. Ngô Thi Hủy ngẩng đầu, đang định mắng kẻ nào đi không có mắt thì lại phát hiện ra là Từ Nam Phương. Đúng lúc tức giận mà không có nơi trút, Ngô Thi Hủy lập tức tóm lấy Từ Nam Phương kéo ra ngoài: "Từ Nam Phương, đồ phá đám! Cô mau cút khỏi đây cho tôi!"

Viền mắt Ngô Thi Hủy vẫn còn đỏ, dù đã trang điểm lại nhưng vẫn không giấu được đôi mắt sưng mọng. Từ Nam Phương nhìn thoáng qua cũng đoán được, chắc chắn Thượng Quân Trừng và nhị lão gia vẫn đôi co với nhau, không chừng nhị lão gia còn đòi từ Thượng Quân Trừng trước mặt Ngô Thi Hủy, hoặc là thái độ của Thượng Quân Trừng đối với Ngô Thi Hủy vẫn tệ như trước. Ngô Thi Hủy không có chỗ trút giận, tối nay lại vừa chịu ấm ức, vừa mất mặt ở nhà họ Hạ thế nên chỉ có thể đi tìm Từ Nam Phương phát tiết.

Từ Nam Phương nhìn quanh một lượt, Ngô Thi Hủy không tới đây một mình mà cũng giống như tam phu nhân, mang theo một nữ vệ sĩ. Chỉ có điều, mục đích của cô ta là muốn dùng "sức mạnh" để đuổi Từ Nam Phương đi.

Ngô Thi Hủy gây lộn khiến Vân Ngạn cư nhất thời hỗn loạn. Hạ Giáng Tư nghe thấy tiếng la ó liền chạy ra, trông thấy nữ vệ sĩ tóm lấy Từ Nam Phương, cậu ta vội vàng chắn ngang lối đi; vệ sĩ kia chạy đi lấy đồ của Từ Nam Phương, cậu ta lại quát dừng lại. Ngô Thí Hủy chẳng qua chỉ là người ngoài, tự nhiến đến chỗ Hạ Giáng Tư chuốc lấy bực mình, cô ta càng thêm khó chịu.

https://thuviensach.vn

Nói cho cùng, người nhà họ Hạ cũng phải kiêng nể Ngô Thi Hủy đến dăm ba phần, coi cô ta như khách quý, vậy mà Hạ Giáng Tư miệng còn hôi mùi sữa lại dám vô lễ và đối đầu với cô ta.

Bị Hạ Giáng Tư trừng mắt nhìn chằm chằm, nữ vệ sĩ lại không làm được gì, Ngô Thi Hủy càng phẫn nộ. Cô ta trực tiếp bưng một chậu nước đổ ào lên giường của Từ Nam Phương. Nháy mắt, nệm ướt sũng một mảng lớn.

Từ Nam Phương dở khóc dở cười.

Ngô Thi Hủy lúc này chẳng khác nào Hoạn Thư, cô ta chống nạnh nói với Từ Nam Phương: "Xem cô ngủ thế nào được!" Sau đó lại ra lệnh cho vệ sĩ, "Phá hủy toàn bộ chỗ này cho tôi!"

Nữ vệ sĩ nhận lệnh, nhanh chóng chạy đi đập phá căn phòng của Từ Nam Phương.

Sắc mặt Hạ Giáng Tư sa sầm lại, vừa rồi chỉ là cố tình ngăn cản Ngô Thi Hủy, lúc này cũng bất chấp chuyện mình là đàn ông lại đôi co với một người phụ nữ, cậu ta chỉ tay vào mặt Ngô Thi Hủy: "Não cô có vấn đề à? Tôi mà là anh Trừng tôi cũng sẽ chọn chị Nam Phương chứ không thèm chọn cô!"

Cậu ta vừa dứt lời, Ngô Thi Hủy liền tái nhợt mặt, giống như vết thương vừa bị kẻ khác chọc vào: "Cậu nói bậy! Quân Trừng sao thích cái thứ quê mùa này được!" Khẩu khí cô ta không che giấu được sự oán hận.

Ngô Thi Hủy nói xong thì có người bước vào cửa. Khuôn mặt tuấn tú phớt hồng, hơi rượu thoang thoảng tỏa ra trên người. Anh ta vừa xuất hiện, mọi người đều kinh ngạc, não bộ dường như bị "chập" một lúc.

"Anh Trừng!"

"Quân Trừng!"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương cũng không ngờ Thượng Quân Trừng sẽ tới đây, nhưng sự xuất hiện của anh là vì điều gì, mọi người đều rõ. Hạ Giáng Tư bật cười đắc ý: "Cô thấy chưa! Tôi đã bảo anh Trừng chọn Nam Phương chứ không chọn cô rồi mà!" Nói xong, cậu ta còn làm một cái mặt hề châm chọc cô ta.

Ngô Thi Hủy bỗng không khóc nữa mà quay đầu, đẩy Thượng Quân Trừng sang một bên rồi lao ra ngoài.

Thượng Quân Trừng vừa uống rượu, men rượu bốc lên đầu, phản ứng lúc này còn chậm chap. Anh nhíu mày nhìn theo Ngô Thi Hủy, lúc định thần lại đã bị Hạ Giáng Tư bá vai: "Anh Trừng, em cật lực ủng hộ anh quẳng người phụ nữ điên kia đi! Cô ta quá dở hơi đó! Anh xem đi, cô ta đổ cả nước lên giường để đối phó với chị Nam Phương, em cũng bội phục cô ta luôn rồi."

Thượng Quân Trừng không đáp, đi thẳng tới bên giường, sờ tay xuống tấm nệm. Ngô Thi Hủy đổ cả chậu nước lạnh xuống giường, toàn bộ nệm đều bị ướt sũng, Thượng Quân Trừng lại nhíu mày: "Thế này sao ngủ được!"

Hạ Giáng Tư vội tiếp lời: "Vâng!" Cậu ta cũng đi tới, xốc chăn đệm lên, để lộ ra ván gỗ bên dưới. Có lẽ tấm đệm quá mỏng, nước lại nhiều, nên ván gỗ cũng bị ngấm nước, nước theo khe chảy xuống dưới.

Hạ Giáng Tư nói tiếp: "Phải thay giường khác thôi! Haizzz... Anh không biết đâu, vừa rồi nếu em không ngăn lại thì cô ta đã phá nát phòng của Nam Phương rồi."

Thượng Quân Trừng lắm lúc chỉ hận không thể dán giấy niêm phong vào mồm Hạ Giáng Tư, nói câu nào cũng khiến người nghe muốn đánh. Thượng Quân Trừng quay sang nói với Liên Hương: "Đi tìm người tới đổi giường mới đi."

Thấy Liên Hương đứng im bất động, Hạ Giáng Tư nhắc lại lần nữa: "Anh Trừng bảo cô đi đổi giường cho Nam Phương, sao cô còn đứng ngây

https://thuviensach.vn

ra đấy làm gì!"

Liên Hương chu môi: "Thiếu gia không thấy sao? Tứ phu nhân quản lý mọi việc trong phủ, lại chẳng mấy thiện cảm với chúng ta. Bây giờ đã khuya thế này, thiếu gia bảo em đi tìm bà ấy, liệu bà ấy có để ý tới chúng ta không?"

Nghe Liên Hương nói có lý, Hạ Giáng Tư bất mãn: "Chẳng lẽ không còn gian phòng nào khác à? Để tôi đi hỏi mẹ tôi."

"Thiếu gia, đừng làm kinh động tới phu nhân!" Từ Nam Phương ngăn Hạ Giáng Tư lại.

Vừa rồi ầm ĩ như vậy mà tam phu nhân cũng chẳng buồn ngó mặt ra, Từ Nam Phương nghĩ đến sự nghi ngờ của bà ta đối với mình, hiện giờ không biết bà ta đang suy tính điều gì.

Trước khi nghĩ ra cách đối phó với tam phu nhân, tốt nhất cô cứ cẩn trọng một chút thì hơn.

Thượng Quân Trừng nghe bọn họ thoái thác, cũng lại phiền hà, liền vung tay nói: "Không cần rắc rối như thế, đi mua cái khác là xong."

Hạ Giáng Tư nghe vậy liền tán thành: "Được! Tranh thủ đi luôn bây giờ, cửa hàng còn chưa đóng cửa."

Từ Nam Phương chớp thời cơ: "Hai người đi không hay lắm, à phải rồi, anh Diệp đâu? Sao không thấy anh ấy?" Cô phải tìm Diệp Phi Vũ để bàn bạc về chuyện hôm nay.

Thấy Từ Nam Phương nhắc tới, Thượng Quân Trừng bây giờ mới lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Phi Vũ: "Cậu chạy đi đâu thế hả, mãi không nhìn thấy người đâu... Hả? Ra ngoài rồi?... Cậu lái xe quay về đây, tớ phải đi ra ngoài một chuyến."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương khuyên ngăn: "Anh là ngôi sao, cứ như vậy ra ngoài liệu có quá lộ liễu không?"

Hạ Giáng Tư nhanh miệng nói: "Không sao đâu, Nam Phương, anh Trừng đi mua giường với chị, ha ha, chuyện này nếu fans của anh Trừng biết được, chắc chắn sẽ rủ nhau đi nhảy lầu tự tử mất."

Từ Nam Phương tái nhợt mặt, không biết phải nói gì cho tốt. Đối với việc Hạ Giáng Tư hay lôi cô và Thượng Quân Trừng ra nói giỡn, nhất là những lúc có mặt Thượng Quân Trừng, cô luôn cảm thấy mình vụng mồm vụng miệng.

Thế nhưng, Thượng Quân Trừng chỉ mỉm cười chứ không lên tiếng. Anh kéo Từ Nam Phương ra ngoài, dù cô giãy giụa thế nào anh lại càng nắm chặt, giọng điệu còn hàm chứa sự ra lệnh: "Thôi nào, đừng nói gì nữa."

Hạ Giáng Tư nhìn theo họ, không khỏi trộm cười. Thấy Hạ Giáng Tư có ý muốn ra ngoài, Liên Hương vội ngăn cản: "Thiếu gia định đi đâu? Phu nhân đã dặn dò, nếu không có việc gì thì thiếu gia đừng đi lung tung."

Hạ Giáng Tư không thèm bận tâm, cậu ta dặn Liên Hương chuyển lời tới tam phu nhân, sau đó chạy theo Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương lúc này bị Thượng Quân Trừng lôi ra khỏi Vân Ngạn cư, nhưng tam phu nhân làm ngơ, không chỉ không ra gặp Thượng Quân Trừng, mà còn không thèm cử người ra ngăn. Bọn họ ra đến bãi đỗ xe ở cửa sau của vương phủ thì đã thấy xe của Diệp Phi Vũ chờ sẵn ngoài đó.

Diệp Phi Vũ mở cửa sổ, trông thấy Từ Nam Phương, nét mặt anh ta khựng lại, giống như không ngờ cô cũng đi ra cùng Thượng Quân Trừng.

Vừa nhìn thấy Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trừng đã trách móc: "Sao đi ra mà không thèm nói một câu thế hả?"

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ gượng gạo cười: "Tớ tưởng cậu sẽ ở lại vương phủ nên quay về trước." Nói xong, anh ta còn bĩu môi với Thượng Quân Trừng: "Lên xe đi!"

Từ Nam Phương có thể nghe ra sự uể oải trong giọng nói của Diệp Phi Vũ, dưới ánh đèn đường, sắc mặt anh ta dường như tái nhợt. Nhưng vì có Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư ở đây, cô cũng không buồn hỏi.

Thượng Quân Trừng không lên xe ngay mà mở cửa sau ý bảo Từ Nam Phương ngồi vào trước. Từ Nam Phương còn đang do dự, đã thấy Hạ Giáng Tư leo lên xe, vào trong rồi cậu ta mới tiếc nuối nói: "Quên không mang theo Tiểu Bạch đi rồi!"

Thượng Quân Trừng sững người, giận dữ nói: "Cậu cũng đi à?"

Hạ Giáng Tư đáp: "Vâng, à, em đi cùng có bị coi là bóng đèn không?"

Diệp Phi Vũ giờ mới hỏi: "Chúng ta bây giờ đi đâu?" Từ Nam Phương nhân cơ hội tiếp lời: "Anh Thượng và thiếu gia muốn đưa Nam Phương đi mua giường. Từ Nam Phương ngại quá, chẳng qua chỉ là một chiếc giường mà thôi, anh Diệp nếu tiện thì đưa Nam Phương đi là được rồi. Anh Thượng là ngôi sao, còn thiếu gia thì bị tam phu nhân quản lý, làm việc này thay Nam Phương, Nam Phương sẽ không dám nhận."

Diệp Phi Vũ có thể nghe ra ý tứ của Từ Nam Phương, cô cần đơn độc nói chuyện với anh, vì thế liền lên tiếng phụ họa: "Đúng đấy Quân Trừng, mua giường chắc chắn sẽ có nhiều dị nghị. Để tớ đưa cô Từ tới cửa hàng nội thất xem xem, cậu mà đi nhỡ đụng phải phóng viên thì lại có tin đồn không hay."

Nhưng Thượng Quân Trừng tỏ ra điếc không sợ súng: "Bọn họ muốn viết gì thì viết, tớ không quan tâm, đâu có phải vì công chúng mà phải gò bó bản thân, tớ thích đi đâu thì đi."

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư cũng hùa vào: "Đúng thế, em khâm phục anh Trừng về điểm này, mọi việc đều làm theo ý muốn của mình, làm những gì mình thích."

Từ Nam Phương đương nhiên không thể ngăn cản, cô không nói thêm nữa, đành phải ngồi vào xe trong sự thúc giục của Thượng Quân Trừng. Nếu Diệp Phi Vũ đã hiểu ý của cô thì lát nữa chắc hẳn sẽ tìm cơ hội để hai người nói chuyện riêng.

Thượng Quân Trừng đóng cửa xe, ba người ngồi hàng ghế sau, Từ Nam Phương kẹp giữa Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư, nhìn Diệp Phi Vũ ngồi ghế trước dùng một tay lái xe. Khi đi tới đoạn đường tối, Diệp Phi Vũ liền mở đèn trong xe lên. Hạ Giáng Tư mở miệng: "Ơ, anh lái xe thật có phong cách! Người khác lái xe chỉ lo không nhìn rõ đường bên ngoài, anh lại sợ không nhìn thấy chính mình à?"

Từ Nam Phương vội nói: "Thiếu gia lái xe đi, tôi thấy sắc mặt anh Diệp không tốt lắm, không biết có phải trong người không khỏe hay không?"

Nghe cô nói như vậy, Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư đều ngước nhìn Diệp Phi Vũ. Trên mặt anh ta quả đúng có phần hoảng loạn, nhưng vẫn cố gắng xốc lại tinh thần: "Vẫn ổn!"

Hạ Giáng Tư nháy mắt mờ ám: "Chị Nam Phương, chị thấy em chen vào giữa hai người phải không? Đúng là 'qua cầu rút ván', thấy anh Trừng đối tốt với chị là lập tức đá bay tôi." Cậu ta trêu chọc một câu rồi vẫn nói với Diệp Phi Vũ: "Dừng xe đi, để em lái cho, anh lái chậm quá, em sắp ngủ gật rồi đây."

Diệp Phi Vũ không chối từ, dừng xe bên vệ đường rồi chuyển sang ghế lái phụ, nhắm mắt dưỡng thần.

***

https://thuviensach.vn

Xe vừa ra khỏi trung tâm thành phố, lập tức hòa vào thế giới sầm uất, náo nhiệt bên ngoài. Tiếng nhạc, tiếng còi xe hòa vào nhau, trên đường người qua kẻ lại tấp nập nối liền không dứt, khiến Từ Nam Phương cảm thấy hoa cả mắt.

Xe chạy quanh một tòa cao ốc màu đỏ, rồi chạy vào hầm đỗ xe. Đây là trung tâm thương mại lớn nhất thành phố T. Lúc này đã là chín mười giờ tối, người đến mua sắm không nhiều, mặc dù chưa đóng cửa nhưng một vài gian hàng đã bắt đầu lau chùi cửa kính và sàn nhà.

Diệp Phi Vũ đưa mũ lưỡi trai cho Thượng Quân Trừng, buổi tối mà đeo kính râm thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, thế nên Thượng Quân Trừng cũng đành phải dùng mũ lưỡi trai để che khuất mặt mình.

Đoàn người vào thang máy, Thượng Quân Trừng ngẩng cao đầu, Diệp Phi Vũ cho tay trong túi quần, vẻ mặt lạnh lùng, bước đi tùy ý, đi ở sau cùng.

Thượng Quân Trừng vào một gian hàng, một nam nhân viên đang ngáp ngắn ngáp dài lập tức niềm nở ra nghênh đón: "Các vị tới mua đồ nội thất phải không ạ?"

Tầng này đều bày bán đồ nội thất, Thượng Quân Trừng nhìn quanh một vòng, đi vào bên trong, dừng lại trước một chiếc giường lớn màu nhũ bạc. Anh quay đầu hỏi Từ Nam Phương: "Cô thích giường kiểu gì?"

Nam nhân viên đã theo kịp, nhanh nhảu nói: "Anh đúng là biết nhìn hàng, giường Ái Lệ Thụy của chúng em đều được thiết kế theo phong cách hoàng gia Châu Âu. Anh xem, khung giường này được làm bằng đồng nguyên chất, lớp sơn này nếu dùng tay kiểm tra cũng biết là được phun sơn bằng công nghệ hiện đại nhất. Tiểu thư, mời chị đến xem nệm, chị có thể ngồi thử." Vừa nói, anh ta vừa vẫy tay với Từ Nam Phương.

https://thuviensach.vn

Sự nhiệt tình của anh nhân viên khiến Từ Nam Phương luống cuống, cô gượng gạo nói: "Thế nào cũng được, tôi không quan trọng cái này lắm."

Anh nhân viên lập tức phản bác: "Sao có thể như vậy được, ngủ là việc quan trọng nhất của con người, đúng không? Đi làm kiếm tiền quan trọng, nhưng đi ngủ càng quan trọng hơn, đúng không? Hãng Ái Lệ Thụy chúng em chú ý nhất tới sự thoải mái và lịch lãm, thế nên khi chọn mua giường, ngoài vừa mắt ra còn phải xem nằm ngủ trên đó có ngon không. Chị tới thử một chút đi, không sao đâu." Anh ta vừa nói vừa dẫn đầu đi tới cạnh chiếc giường, ngồi xuống, toàn bộ chiếc giường khẽ rung lên theo sự chuyển động của anh ta.

Anh ta ngồi khá lâu, còn Từ Nam Phương vẫn đứng bất động. Trước mặt nhiều người thế này bắt cô đi thử giường? Thượng Quân Trừng cùng cô đi mua giường, lúc đầu cô còn không cảm nhận được gì, nhưng giờ thì đã phát hiện giường ở đây đủ kiểu đủ loại, khiến cô hoa mắt chóng mặt, dưới ánh đèn sáng trưng, có người muốn cô ngồi lên xem thử độ mềm mại của giường, cô đúng là chưa biết tới điều này bao giờ.

Thấy không thuyết phục được Từ Nam Phương, anh nhân viên liền quay sang mời Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng vừa hé răng định nói tất cả do Từ Nam Phương quyết thì Hạ Giáng Tư đã nhanh chân đặt mông xuống giường, ngả người ra sau, nói: "Nam Phương ngại thì để tôi xem giúp chị! Dù sao anh Trừng cũng thanh toán cho chị, chị cứ mua hết cả giường ở đây cũng không sao!" Hạ Giáng Tư nằm ngửa, ngáp một cái, đầu gối trên tay trái, mắt nhập nhèm nửa khép nửa mở, hệt như quảng cáo nhà ở trên ti vi.

"Thoải mái không? Cũng bình thường thôi."

Nhân viên bán hàng thấy Hạ Giáng Tư mặc toàn đồ hiệu trên người, Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trừng cũng đều mang dáng dấp công tử giàu có,

https://thuviensach.vn

lại cộng thêm câu nói vừa rồi của Hạ Giáng Tư, liền biết đây là một mối hời, vội vàng xốc lại tinh thần, niềm nở nói: "Nếu anh chị vẫn chưa hài lòng, chúng em còn một món 'bảo bối' này nữa! Chiếc giường này chắc chắn sẽ khiến anh chị thỏa mãn. Ngay cả Britney Spears cũng dùng loại này."

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Nụ Hôn Hẹn Ước

Người nhân viên nam vừa mới đi về phía trước, đưa mấy người vào bên trong, qua một bức tường giả, anh ta chỉ vào chiếc giường tròn cực rộng, giới thiệu: "Đây là chiếc giường cao cấp kiểu Châu Âu do một nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế. Tất cả nguyên vật liệu đều từ Châu Âu cả, gia công cũng được thực hiện bên đó, cả Trung Quốc chỉ có mười chiếc. Chiếc giường này còn có cả bàn ăn nhỏ, ghế sô pha nhỏ, giá đựng tạp chí, còn có tủ rượu, ha ha... Cái gì cần có cũng đều có hết. Đương nhiên, mấu chốt là chiếc giường này đường kính ba mét, đủ rộng để tất cả các vị nằm! Không gian sử dụng sẽ hoàn toàn thoải mái!"

Anh nhân viên vừa dứt lời, Hạ Giáng Tư liền bật cười nghiêng ngả, cậu ta bá vai anh nhân viên: "Ha ha... Đầu óc anh có cái gì thế hả? Đen tối hết đường cứu chữa! Chúng tôi chỉ đi cùng hai người họ đến mua thôi!" Vừa nói, Hạ Giáng Tư vừa chỉ vào Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương rồi chỉ vào mình và Diệp Phi Vũ, "Chúng tôi đơn thuần là đi xem cùng họ thôi."

Từ Nam Phương sắc mặt lúc này đã đen kịt lại. Anh nhân viên vội vàng chữa lời: "À, là em lấy ví dụ ấy mà. Thực sự xin lỗi, em không cố ý! Có lẽ buồn ngủ quá rồi nên lấy ví dụ không được hay cho lắm, em không cố ý đâu..." Vòng vo một hồi, anh ta lại nhìn Từ Nam Phương, "Anh chị tới mua sắm cho nhà mới phải không ạ? Thực ra chiếc giường này cũng rất thích hợp, hai người có thể ngồi trên giường xem ti-vi, ăn cơm dưới ánh nến, mệt mỏi thì ngả lưng một lát, lại có thể vừa làm giường vừa làm sô pha, vô cùng lãng mạn..."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không thể nghe tiếp được nữa, lẳng lặng quay lưng bỏ ra ngoài. Nhân viên ngây người đứng tại chỗ, không biết mình vừa nói sai cái gì.

Từ Nam Phương đi rồi, những người khác cũng chỉ có thể đuổi theo. Anh nhân viên cố vớt vát, hỏi cách thức liên lạc nhưng không ai dừng lại.

Cách chào hàng của nhân viên khiến Từ Nam Phương cảm thấy rất không thoải mái. Cô một mình đi ra, đang định ấn nút thang máy đi xuống thì Thượng Quân Trừng đã dùng một tay kéo cô lại. Từ Nam Phương bực mình nói: "Lòng tốt của anh Thượng, tôi xin nhận! Nhưng tôi không cần, tôi chẳng qua chỉ là người hầu tầm thường trong nhà họ Hạ, không dùng được loại giường này."

Hơi thở của Thượng Quân Trừng vẫn phảng phất mùi rượu, giọng nói ẩn chứa sự cảm thông, nụ cười của anh sáng như đèn chùm thủy tinh treo trên trần nhà.

"Được rồi, tôi bảo bọn họ xuống dưới chờ, tôi đưa cô đi xem, cô cũng không cần phải đế ý mấy lời đám nhân viên kia nói."

"Cái gì?" Từ Nam Phương ngây người. Cô nhìn về phía sau, không thấy bóng dáng Hạ Giáng Tư và Diệp Phi Vũ đâu, quả nhiên đã bị Thượng Quân Trừng đuổi.

"Anh Thượng?" Từ Nam Phương càng lúc càng bất an, hôm nay Thượng Quân Trừng đối xử với cô tốt một cách thái quá. Lúc ở trong phủ, anh còn châm chọc cô như mọi khi, vậy mà sau vài chén rượu đã đột ngột thay tính đổi nết, tỏ ra thân thiết với cô, kiên quyết bảo vệ cô trước mặt nhị lão gia. Từ Nam Phương càng nghĩ càng cảm thấy nặng nề.

"Gọi tôi là Danny, trước giờ không phải vẫn gọi tôi như thế sao?" Thượng Quân Trừng mỉm cười, hai mắt híp lại, mạch máu nổi lên, có lẽ đã uống quá nhiều, ý thức có phần chậm chạp, thiếu tinh nhanh.

https://thuviensach.vn

Nghe Thượng Quân Trừng nói vậy, Từ Nam Phương cũng không tranh cãi nữa, chỉ nói: "Cảm ơn anh vừa nãy cứu tôi." Cô chợt nhớ đến khi nãy mình hét tên anh trong bóng đêm, nhớ đến anh đã mạo hiểm cứu mình, trong lòng cô lại cảm thấy ấm áp.

"Cứu? Cứu cái gì?" Thượng Quân Trừng mơ hồ không hiểu, nhưng đã nhanh tay kéo cô quay vào trong cửa hàng, vấn đề vừa nói như gió thoảng qua.

Thượng Quân Trừng đưa Từ Nam Phương vào một gian hàng khác có hai nhân viên nữ, bọn họ đã bắt đầu quét dọn chuẩn bị đóng cửa. Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương bước vào khiến cho nền nhà vừa lau dọn xong lại xuất hiện vết chân, nữ nhiên viên kêu lên: "Ấy, hai người đi sang bên kia đi!"

So với nhân viên ở gian hàng lúc nãy, cô gái này có vẻ thiếu nhiệt tình hơn, Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương đến một lúc lâu mà không ai ra tiếp đón, nhưng như thế lại khiến Từ Nam Phương thoải mái.

Thượng Quân Trừng đưa cô đến chọn, cô đành phải chọn ra một chiếc giường đơn trông có vẻ mực thước. Thượng Quân Trừng quan tâm hỏi lại: "Quyết định là chiếc này chưa? Có cần xem lại không?"

Từ Nam Phương lắc đầu, Thượng Quân Trừng lúc này mới gọi nhân viên tới. Từ Nam Phương không nói một lời, cảm thấy ngọn đèn trong gian hàng quá chói khiến người ta khó chịu, lại cảm thấy việc Thượng Quân Trừng đưa cô đi mua giường khiến cô nhất thời chưa thể quen ngay được.

Cô nhân viên dường như chẳng mấy hứng thú với chuyện bán được hàng, khi Thượng Quân Trừng đưa thẻ tín dụng ra, yêu cầu tối nay giao hàng đến nhà, thái độ của cô ta có phần khoa trương: "Tối nay? Tối nay chắc không thể. Chỗ chúng em thường đến ngày hôm sau mới giao hàng."

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng tức giận nói: "Đêm nay ngủ mới phải mua giường, ngày mai mới giao hàng thì khỏi cần! Cô tính thêm tiền lên cũng được."

Cô gái nhướn mày: "Anh trả bao nhiêu tiền cũng không được. Việc giao hàng không phải do tụi em quyết định." Nói xong, cô ta ngước mắt, toàn thân lập tức cứng ngắc, nhìn thêm một lúc, cô ta mới dám xác định: "Thượng... Thượng... Anh là Danny!"

Nữ nhân viên còn lại nghe thấy đồng nghiệp của mình hô toáng lên, cũng tò mò quay về phía này, lập tức đã nhận ra Thượng Quân Trừng. Hai người vừa kinh ngạc, vừa luống cuống, chỉ còn kém nước nhảy cẫng lên vì sung sướng.

"Danny, ký tên, ký tên cho em!"

Hai cô gái, một người túm tay áo, một người tóm vạt áo Thượng Quân Trừng mà giằng qua kéo lại, vẻ mặt phấn khích đến mức đỏ ửng.

Thượng Quân Trừng cũng không khước từ, cầm bút lên ký tên, sau đó hỏi: "Lúc nào có thể chuyển giường đến?"

Hai nữ nhân viên vốn đã mệt nhọc cả ngày, nhưng bây giờ nghe Thượng Quân Trừng yêu cầu chuyển hàng, lại nhiệt tình nói: "Hôm nay có thể, ngay bây giờ có thể. Danny, anh chỉ cần nói, tụi em sẽ nghĩ cách làm được."

"Đúng thế, đúng thế, Danny, không ngờ lại được gặp anh ở đây! Chỗ chúng em thường thường cũng có rất nhiều ngôi sao tới nhưng chúng em đều cho rằng anh sẽ không đến đây..."

Hai cô gái vui đến sắp không cầm được nước mắt, nói không rõ lời.

Thượng Quân Trừng hờ hững cười, không rõ là cười vì đặc quyền mình được hưởng hay là không hài lòng với thái độ của hai nữ nhân viên. Thượng Quân Trừng thanh toán hóa đơn, báo địa chỉ nhà họ Hạ rồi ra về.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa nghe anh báo địa chỉ giao hàng, hai nữ nhân viên kia lập tức nổi lên hứng thú: "Danny, anh mua giường cho chị này phải không? Có phải anh ấy và tiểu thư nhà họ Hạ đang yêu nhau không?"

Từ Nam Phương bị hiểu lầm là tiểu thư nhà họ Hạ, bốn con mắt chiếu lên người cô với vẻ ước ao và đố kỵ. Thượng Quân Trừng lại đúng giờ này đưa cô đi mua thứ đồ nội thất đầy mờ ám, càng xem càng thấy giống như anh đang yêu đương vụng trộm nhưng lại khoa trương.

Thượng Quân Trừng không bận tâm tới câu hỏi của họ, chỉ nhắc lại địa chỉ một lần nữa rồi dặn họ nhanh chóng giao hàng. Hai nữ nhân viên càng cảm thấy kỳ quặc. Từ Nam Phương không nói lời nào, chỉ thấy Thượng Quân Trừng đang mỉm cười rồi cầm tay cô ra khỏi gian hàng, để lại tiếng la hét của hai nữ nhân viên đằng sau. Từ Nam Phương quay đầu lại, thấy họ đã hí hửng chạy sang gian hàng bên cạnh khoe chuyện vừa rồi.

Lúc đứng chờ thang máy, Thượng Quân Trừng nói với Từ Nam Phương: "Có chiếc giường này thì đêm nay có thể yên tâm ngủ được rồi. Đợi mai tôi bảo Diệp Phi Vũ đi mua một căn hộ ở thành phố T, như vậy chúng ta có thể dọn vào ở ngay được rồi, mai chúng ta quay lại đây mua sắm đồ dùng."

Nói xong, Thượng Quân Trừng chìa tấm thẻ tín dụng ra khiến Từ Nam Phương mông lung không hiểu ra sao: "Ý anh là gì?"

Thượng Quân Trừng mỉm cười, chìa tấm thẻ trong tay mình ra: "Chẳng phải rất rõ ràng rồi sao?" Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, Từ Nam Phương đi vào theo Thượng Quân Trừng, nhìn chằm chằm anh, chờ câu trả lời.

"Tôi nuôi cô. Sau này tôi sẽ cấp tiền cho cô, cô làm con gái của tôi. Về phía nhà họ Hạ, tối nay cô thu xếp đi, tôi sẽ nói chuyện với Giáng Tư." Thượng Quân Trừng nói liền một hơi, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt Từ Nam Phương.

https://thuviensach.vn

Đến nước này, Từ Nam Phương đương nhiên hiểu ra ý tứ của Thượng Quân Trừng. Chỉ có điều, cô thật sự không ngờ anh lại bị kích động đến mức nói trơn tru những lời vừa rồi, cô cười: "Tôi nghĩ anh Thượng hiểu lầm rồi."

"Hiểu lầm? Tôi hiểu lầm ở đâu được?" Đôi mắt Thượng Quân Trừng đã nổi lên những tia đỏ, men rượu đã xông lên đầu, "Chẳng phải cô muốn giàu có sao? Nghĩ trăm phương ngàn kế vào nhà họ Hạ chẳng phải chỉ vì tiền sao? Giờ tôi nuôi cô, còn tốt hơn là ở lại nhà họ Hạ chịu thiệt thòi phải không? Đây không phải là mục đích của cô ư?"

Thượng Quân Trừng sỗ sàng nhét thẻ tín dụng vào tay Từ Nam Phương.

Cô chợt thấy lòng chua xót, bi ai. Cô nhìn ra được lúc này Thượng Quân Trừng đã bị men rượu làm cho không còn tỉnh táo. Khi rượu xong cũng là lúc con người ta thốt ra những lời thật nhất, chẳng nhẽ anh đang thật lòng?

Thật lòng? Anh khinh thường cô, nhưng lại không rũ bỏ cô được? Thế nên, sự mâu thuẫn khiến anh đối xử với cô lúc nóng lúc lạnh, khi thì bảo vệ cô, khi lại xỉ nhục cô, bây giờ còn nói sẽ nuôi cô. Có lẽ là vì cảm giác của Thượng Quân Trừng đối với cô giằng xé, xung khắc như nước với lửa, nên hôm nay uống rượu vào, anh mới kích động đến vậy.

Từ Nam Phương cười khẩy, trả lại thẻ tín dụng cho Thượng Quân Trừng: "Không biết là vì tôi chưa nói rõ, hay là anh nghe chưa hiểu? Đúng, mục đích ban đầu của tôi khi tiếp cận anh là vì tiền, nhưng hiện giờ không phải, tôi vào nhà họ Hạ là có nguyên do khác, không cần..."

Cô còn chưa nói hết câu đã thấy Thượng Quân Trừng tiến sát vào mình. Không đợi cô kịp phản ứng, anh đã đưa đôi môi ẩm ướt của mình lên đôi môi mềm mại của cô.

Từ Nam Phương cảm thấy như huyết áp đột nhiên tăng cao. Trong thang máy đang chạy xuống, hai chân cô đứng không vững, đầu óc quay cuồng.

https://thuviensach.vn

Cô túm chặt lấy áo sơ mi của Thượng Quân Trừng, bàn tay liên tục đánh vào người anh, nhưng anh vẫn làm như không thấy, đầu lưỡi nhanh nhẹn tách hàm răng cô ra.

Từ Nam Phương chỉ cảm thấy luồng hơi rượu len vào miệng mình theo một dòng nước ấm, xông thẳng vào tâm tư cô, khiến não bộ của cô nhất thời tê liệt. Tất cả những điều cô muốn nói lúc này lọt vào lỗ tai Thượng Quân Trừng chẳng khác nào âm thanh ù ù của thang máy.

Từ Nam Phương hoàn toàn không rõ bản thân bị Thượng Quân Trừng cưỡng hôn, hay là đối phương đang trong trạng thái không tỉnh táo. Tệ hơn là, cô lại vô thức nhắm mắt lại, tựa hồ có một thứ cảm giác mờ ảo vây lấy mình, thứ cảm giác mà xưa nay cô chưa từng có...

Cánh cửa thang máy mở ra ở tầng một, có hai khách hàng đang định đi vào thì khựng lại vì thấy cảnh một nam một nữ hôn nhau bên trong, họ liền đổi sang thang máy bên cạnh.

Từ Nam Phương giật mình, mở mắt ra, nhìn gương mặt của Thượng Quân Trừng gần trong gang tấc. Mắt anh vẫn nhắm nghiền, đắm mình trong nụ hôn. Hàng lông mi dài kiêu hãnh kề sát trước mắt cô, hệt như một đứa trẻ sơ sinh đáng yêu.

Trong một khoảng thời gian cực ngắn, mọi thứ dường như lâm vào tĩnh lặng, mãi đến khi cánh cửa thang máy mở ra lần thứ hai, xuất hiện trước tầm mắt của Từ Nam Phương chính là Diệp Phi Vũ.

Cô trông thấy một chút xao động trong đáy mắt anh ta, nhưng rất nhanh đã trở lại tĩnh lặng như cũ.

Diệp Phi Vũ vẫn đứng bất động nhìn Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng. Từ Nam Phương nhất thời cảm thấy không thoải mái, bao nhiêu dịu dàng, ấm áp phút chốc bị ánh mắt của Diệp Phi Vũ xua tan. Cô dùng sức đẩy Thượng Quân Trừng ra, kéo anh ra khỏi thang máy.

https://thuviensach.vn

Mất một lúc Thượng Quân Trừng mới tỉnh táo trở lại, trông thấy Diệp Phi Vũ liền vỗ vai nói: "Tớ đang định nói với cậu, mai đi mua hộ tớ một căn hộ."

Dù đã rời khỏi môi Từ Nam Phương, nhưng Thượng Quân Trừng vẫn không khách khí khoác tay lên vai cô, giữ chặt cô trong tầm với của mình.

Nghe Thượng Quân Trừng nói vậy, Diệp Phi Vũ liếc nhìn Từ Nam Phương, chẳng khó khăn gì để hiểu ra ý của Thượng Quân Trừng. Dưới ánh đèn lờ mờ của hầm đỗ xe, sắc mặt vốn tái nhợt của Diệp Phi Vũ càng trở nên trắng hơn. Nhưng anh vẫn cố nở nụ cười: "Không thành vấn đề! Sáng mai tớ đi thu xếp giúp cậu."

Hạ Giáng Tư chẳng biết chui ra từ xó nào, vẻ mặt tươi cười như không có gì qua được mắt cậu ta. Chưa đợi cậu ta lên tiếng, Từ Nam Phương đã vội nói: "Không còn sớm nữa, mau về thôi, tam phu nhân đã có chút phật lòng với Nam Phương, nếu về muộn, chỉ sợ thiếu gia cũng phải chịu mắng với Nam Phương."

Câu nói của Từ Nam Phương khiến Diệp Phi Vũ giật mình. Từ Nam Phương đang ám chỉ cho anh biết tam phu nhân đã nảy sinh nghi ngờ với cô. Chỉ có điều, anh không ngờ cô lại nhanh chóng quay lại vẻ lạnh lùng như vậy. Vừa rồi rõ ràng cô đã ngầm đồng ý với quyết định của Thượng Quân Trừng, lại thêm hành động của hai người họ trong thang máy, khiến anh còn cho rằng cô đã quên mất chuyện ở nhà họ Hạ, không có ý định tiếp tục kế hoạch của mình nữa. Thế nhưng, Diệp Phi Vũ tỉ mỉ ngẫm nghĩ một hồi, làm sao anh không hiểu rõ lòng quyết tâm của Từ Nam Phương chứ? Cả anh và cô đều rất kiên định thì làm sao có thể dao động?

Thế nhưng, Diệp Phi Vũ không biết, Từ Nam Phương đang phải cố gắng ra sao để tự thuyết phục mình tỉnh dậy từ trong thứ cảm xúc tuyệt vời kia. Cô thậm chí không dám nhìn sang Thượng Quân Trừng bên cạnh, sợ trong

https://thuviensach.vn

đầu lại hiện lên hình ảnh hai người cùng nhau ngắm sao, cùng nhau ăn cơm, và nụ hôn vừa nãy, tất cả dường như đã làm rối tung suy nghĩ của cô.

Bốn người ngồi vào xe, vị trí dù không thay đổi nhưng không khí lại có phần kỳ dị. Thượng Quân Trừng nghiêng đầu dựa vào Từ Nam Phương, im lặng không nói gì, một đôi mắt sáng như vậy không ngờ trong đêm đen cũng trở nên vô thần, đầu óc cũng trở nên không còn tỉnh táo.

Hạ Giáng Tư lái xe vào khu thành bên trong, sự ồn ào náo nhiệt thoáng cái đã biến mất, thay vào đó là sự tĩnh lặng. Ngoại trừ ngày lễ tết có hội đèn lồng, tiệc rượu thì ở đây cứ sau bảy giờ tối là các cửa hàng đều đóng cửa, hoàn toàn đối lập với sự hào nhoáng, lộng lẫy kéo dài thâu đêm ở bên ngoài.

Khu thành trong không lớn lắm, từ cửa Tây đi vào phủ họ Hạ phải đi qua một rừng đào, giữa rừng đào có một con đường đá, xe chạy trên con đường này dù không quá xóc nhưng vẫn nghe được âm thanh ma sát bên ngoài.

Tiếng lọc xọc rót vào lỗ tai nghe đến mức rợn người, Từ Nam Phương muốn giữ bình tĩnh nhưng thân thể đột nhiên đổ nhào về phía trước, suýt nữa đụng vào hàng ghế trước. Lúc ngồi thẳng trở lại, cô mới biết xe đã dừng.

Hạ Giáng Tư và Diệp Phi Vũ ngồi đằng trước cũng nghiêng người theo quán tính, vừa ổn định lại tư thế ngồi lập tức mở cửa xuống xe kiểm tra. Từ Nam Phương lo lắng, xe đột nhiên dừng lại, hẳn là có điều gì không hay vừa xảy ra.

Cô ngó đầu ra ngoài, nghe thấy Hạ Giáng Tư hậm hực nói: "Có ma chắc, bốn bánh thì ba bánh bị thủng! Thứ gì mà kinh khủng như vậy?" Thế nhưng cậu ta vừa dứt lời thì thân thể đã mềm nhũn, ngã phịch xuống đất, nằm im bất động.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương hoảng sợ, dưới ánh trăng, một bóng đen thoắt hiện ra, đến khi cô nhìn rõ thì đã thấy một người đàn ông đứng trước mặt mình. Ánh trăng lạnh lẽo chiếu trên mặt anh ta, Từ Nam Phương dù còn chưa nhìn rõ nhưng cũng không khỏi rùng mình.

"Là anh!"

Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương cùng lúc thốt lên. Sự xuất hiện của Bạch Thanh Dật khiến hai người nhất thời mơ hồ, nhưng chẳng mấy chốc đã hiểu ra ý đồ của anh ta.

Từ Nam Phương quay đầu nhìn Thượng Quân Trừng còn đang ngủ say trong xe.

Diệp Phi Vũ kinh ngạc, khẩu khí đầy cảnh giác: "Anh tới đây làm gì? Mọi chuyện còn chưa chấm dứt sao?"

Bạch Thanh Dật xuất hiện chỉ với một mục đích, Từ Nam Phương có thể đoán được qua ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm mình. Anh ta tới vẫn là để lấy mạng cô, anh ta đánh ngất Hạ Giáng Tư nhằm tránh để con cháu nhà họ Hạ quấy rầy tới công việc của mình, Thượng Quân Trừng thì đang hôn mê ngoài ý muốn. Người nào bức thiết muốn lấy cho bằng được mạng sống của cô như vậy? Làm gì còn ai khác ngoài nhị lão gia!

"Đêm nay sẽ kết thúc!"

Khi giọng nói cao vút kia truyền ra từ cánh rừng, Từ Nam Phương biết mình không thể ngồi yên được nữa. Cô đẩy cửa, xuống xe, đối mặt với Bạch Thanh Dật và nhị lão gia vừa xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Chương 53: Dã Tâm

"Nhị... nhị lão gia?" Diệp Phi Vũ kêu lên thất thanh, anh liếc nhìn Bạch Thanh Dật, lại nhìn nhị lão gia, ban đầu là sợ hãi, sau là căng thẳng, cơ thể dường như còn co rúm lại.

Tất cả những biểu hiện này của Diệp Phi Vũ đều được Từ Nam Phương thu vào tầm mắt. Hôm nay biểu hiện của anh ta thật sự rất khác lạ, từ kinh ngạc đến căng thẳng, muốn nói rồi lại thôi. Nếu không phải biết rõ con người Diệp Phi Vũ, có lẽ Từ Nam Phương cũng phải cho rằng anh ta rất tôn kính nhị lão gia.

Thực ra nhị lão gia lại có ấn tượng rất tốt với Diệp Phi Vũ, vừa nhìn thấy Diệp Phi Vũ, vẻ mặt hung hãn của ông ta chợt hiện lên nụ cười: "Tên nhãi này, cậu họ Diệp phải không? Công ty kia của Hạnh Trừng là do cậu một tay điều hành phải không?"

Diệp Phi Vũ kinh ngạc nhìn nhị lão gia, ánh mắt toát lên một vẻ tha thiết, giống như gặp được nhị lão gia khiến anh ta thất thần, mãi lúc sau mới lên tiếng: "Cháu tạm thời giúp thiếu gia quản lý công ty. Nhưng thực ra thiếu gia rất quan tâm tới công ty, các quyết định chủ yếu..."

Chưa nói xong, Diệp Phi Vũ đã bị nhị lão gia phất tay ngắt lời: "Cậu không cần nói đỡ cho nó, tâm tư nó đặt ở đâu, người tinh mắt đều có thể nhìn ra." Khẩu khí của ông ta có phần phẫn nộ, nhưng ánh mắt vẫn chưa rời khỏi người Diệp Phi Vũ. Ông ta lấy lại thái độ ôn hòa: "Tiểu Diệp, cậu đã vất vả nhiều vì giúp đỡ nó rồi, nó đâu?"

https://thuviensach.vn

Bạch Thanh Dật xê dịch vị trí, để nhị lão gia nhìn thấy Thượng Quân Trừng trong xe.

Trong mắt ông ta nổi lên lửa giận, có lẽ nghĩ tới sự ngang ngược của Thượng Quân Trừng lúc ở nhà họ Hạ nên trong lòng không thoải mái. Nhị lão gia lại nhìn về phía Diệp Phi Vũ, ánh mắt vẫn như trước. Có lẽ ý thức được mình thất lễ, Diệp Phi Vũ vội cúi đầu.

Nhị lão gia có vẻ rất hứng thú với anh ta, thậm chí còn bỏ quên cả Từ Nam Phương, quay sang hỏi chuyện Diệp Phi Vũ: "Chúng ta trước đây có quen biết à?"

"A, không, không quen." Diệp Phi Vũ gượng gạo đáp.

Từ Nam Phương cũng bội phục bản lĩnh giả mù sa mưa của anh ta. Chiếm được sự chú ý và cảm tình của nhị lão gia, đây hẳn là mục đích của Diệp Phi Vũ khi đi theo Thượng Quân Trừng? Lúc ở nhà họ Hạ, anh ta giúp Thượng Quân Trừng lấp liếm, giải vây, tất cả là để lấy lòng nhị lão gia, để ông ta biết bên cạnh con trai mình có một nhân tài. Diệp Phi Vũ ở trước mặt lão vương gia lên tiếng nói hộ suy nghĩ của Thượng Quân Trừng, thực chất là nói cho nhị lão gia nghe suy nghĩ của bản thân anh ta. Không thể phủ nhận, Diệp Phi Vũ đã diễn rất hay, mục đích của anh ta hôm nay rốt cuộc là đạt được rồi.

Nhị lão gia không tiếp tục xoáy vào chuyện của Diệp Phi Vũ nữa, mà chỉ vỗ vai anh ta, thân mật nói: "Hạnh Trừng còn phải nhờ vào cậu nhiều, lát nữa nó tỉnh lại, nên làm thế nào, chắc cậu tự biết!"

Diệp Phi Vũ nhíu mày, thấy nhị lão gia vỗ tay ra hiệu, hai bóng người từ màn đêm đi ra, một người cầm túi vải, trùm lên đầu Hạ Giáng Tư, người còn lại đi thẳng đến chỗ Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương vội lùi hai bước, suy nghĩ xem nên nói với nhị lão gia cái gì. Ông ta có phải muốn làm cho cô và Hạ Giáng Tư lặng lẽ biến mất

https://thuviensach.vn

khỏi thế giới này không? Mặc dù cô đã cố gắng ám hiệu cho ông ta biết mình sẽ không gây rắc rối cho Thượng Quân Trừng, nhưng ông ta vẫn chọn cách trừ khử cô mà không hề do dự.

Đúng thế, làm gì có ai im lặng hơn một người đã chết đây? Muốn triệt để cắt đứt suy nghĩ của Thượng Quân Trừng cũng chỉ còn cách này mà thôi.

"Nhị lão gia." Vẫn là Diệp Phi Vũ lên tiếng trước, thế nhưng tiếng gọi của anh ta không nhanh không chậm, mỗi một từ dường như đều phải cân nhắc kỹ: "Nhị lão gia, lát nữa Quân Trừng tỉnh dậy, thật sự là cháu vẫn không biết phải giải thích với cậu ấy thế nào. Hơn nữa, thấy cô Từ và cậu Hạ đột nhiên biến mất, Quân Trừng nhất định sẽ báo cảnh sát, chỉ sợ đến lúc điều tra ít nhiều vẫn sẽ gây phiền phức." Diệp Phi Vũ cố gắng dùng lý trí để thuyết phục nhị lão gia.

Mặc dù anh ta phân tích rất rõ ràng, nhưng Từ Nam Phương nghe vẫn cảm thấy có gì không ổn. Lời lẽ đầy lý trí, lạnh lùng, không một chút tình cảm nào, khiến người ta thấy vô cùng tẻ nhạt. Chẳng hiểu vì sao cô lại nghĩ, nếu đổi lại là Thượng Quân Trừng, chắc hẳn anh sẽ nhảy dựng lên?

Phụ nữ đôi khi đều như vậy, trong tiềm thức lúc nào cũng hy vọng có một người đàn ông sẵn sàng bảo vệ mình, vì hồng nhan sẵn sàng xông pha, cho dù chỉ là vô ích.

Nhị lão gia nghe Diệp Phi Vũ nói vậy, chỉ cười lạnh rồi nhìn Từ Nam Phương: "Một công tử bột thích lêu lổng ở quán bar, tùy tiện lên giường với phụ nữ, thì biến mất cùng với người hầu của mình có gì mà lạ? Cái chuyện này, cùng lắm chỉ xuất hiện ở mấy tờ báo nhỏ, hằng năm có biết bao nhiêu việc như thế, thêm một việc cũng không nhiều, bớt một việc cũng không ít."

Thoạt nhìn, nhị lão gia đã sớm nghĩ được biện pháp giải quyết tốt Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương rùng mình, nhị lão gia đã tìm được cái cớ rồi, sau đó mới phục kích ở rừng đào để nhanh chóng trừ khử cô.

Từ Nam Phương lạnh lùng cười: "Nhị lão gia, ông giải thích như thế sợ rằng cũng chỉ lừa được đứa trẻ ba tuổi mà thôi. Tam phu nhân khôn khéo như vậy, ông cho rằng bà ta sẽ tin vào cái cớ này ư?"

Đối với thái độ "cà cuống chết đến đít còn cay" của Từ Nam Phương, nhị lão gia vẫn điềm nhiên: "Liễu Thi Vân muốn đấu với tôi, trình độ vẫn còn non lắm. Đây là rừng đào rậm rạp, thuộc hạ của tôi lại ra tay mà không để lại tì vết, cho dù Liễu Thi Vân có nghi ngờ tôi thì sao nào? Nếu bà ta có bản lĩnh, muốn tranh giành với tôi..." Dường như nhớ tới thái độ của tam phu nhân ở tiệc rượu, nhị lão gia liếc nhìn Hạ Giáng Tư đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt phẫn nộ như muốn đạp cho cậu ta mấy cú.

Thế nhưng Từ Nam Phương lại nói: "Nếu là trước đây thì người khác có thể tin, nhưng sau chuyện tối nay thì chưa chắc. Biết đâu ngay sáng mai thôi, lão vương gia và mọi người sẽ nghe được tin gì đó, thậm chí, chẳng cần đến tam phu nhân nhắc nhở, họ cũng sẽ dồn ánh mắt quan sát nhị lão gia, bắt đầu hoài nghi có phải nhị lão gia ra tay bắt cóc tam thiếu gia và Nam Phương hay không?"

Từ Nam Phương nói khiến nhị lão gia có chút lung lay. Diệp Phi Vũ và Bạch Thanh Dật chỉ bàng quan đứng nhìn, thấy nhị lão gia đã có hứng thú với những điều Từ Nam Phương nói, nhưng lại không tin mà hỏi lại một lần nữa.

Từ Nam Phương vẫn bình thản giảng giải: "Tam phu nhân đưa Nam Phương vào nhà họ Hạ nhằm mục đích gì? Nhị lão gia hẳn là quá rõ ràng. Tam phu nhân muốn lợi dụng tôi để khiến cho Trừng thiếu gia mất mặt trước lão vương gia và mọi người. Quan trọng hơn là, để vạch trần thân phận ngôi sao ca nhạc của Trừng thiếu gia, bịt kín con đường quay về nhà họ Hạ của Trừng thiếu gia. Dù tôi không có bản lĩnh này, nhưng nhị lão gia

https://thuviensach.vn

cũng thấy sự việc hôm nay rồi đấy, Trừng thiếu gia suýt nữa đã sa bẫy. Tam phu nhân đã sớm vạch kế hoạch, hôm nay không thành công, còn có ngày mai, ngày kia. Bà ta đã quyết giữ tôi bên cạnh thì chắc chắn đã tính toán sẵn rất nhiều biện pháp đối phó và chống đỡ. Một kế không thành, ắt có kế thứ hai. Hơn nữa, sau chuyện hôm nay, tình hình càng đáng lo ngại, bởi vì, tam phu nhân đã nói thẳng muốn hợp tác với tôi nhưng lại bị tôi từ chối. Bà ta thẹn quá hóa giận, thấy tôi không còn giá trị lợi dụng liền mạo hiểm một phen, được ăn cả ngã về không, giao tất cả chứng cớ, quyết sống mái một lần." Từ Nam Phương chậm rãi mà nói: "Nhị lão gia muốn trừ khử tôi, tiện tay trừ khử luôn Hạ Giáng Tư, tam phu nhân chẳng phải cũng có ý nghĩ như vậy sao, mượn Nam Phương để trừ khử Trừng thiếu gia. Nhưng sợ rằng, kết quả lại là hai hổ cắn nhau, con què con cụt, ngư ông đắc lợi."

Nhị lão gia nheo mắt, rõ ràng đã bị nhưng lời Từ Nam Phương nói làm cho dao động, nhưng vẫn cố mở miệng hỏi: "Bà ta có chứng cớ gì?" Khẩu khí của ông ta đã vơi bớt sự hung hãn.

Thấy Từ Nam Phương chỉ mỉm cười, nhị lão gia liếc nhìn cô từ đầu đến chân: "Không ngờ cô lại là một người bụng dạ khó lường như vậy. Cũng đúng, có thể khiến Hạnh Trừng để ý, khiến Hạnh Trừng đối đầu với tôi, chắc chắn bản lĩnh của cô không hề nhỏ."

Từ Nam Phương cười thầm, chẳng phải cô có bản lĩnh khiến Thượng Quân Trừng đối nghịch với nhị lão gia, sự thật là chính dã tâm của ông ta khiến Thượng Quân Trừng tự nảy sinh tâm lý phản kháng.

"Nhưng cô cho rằng tôi không có biện pháp khác hay sao?" Trong mắt nhị lão gia vẫn đầy sát khí, "Tôi có thể trừ khử cô và Hạ Giáng Tư thì cũng có thể tìm cách trừ khử cả Liễu Thi Vân."

"Nhị lão gia, nếu như giết người là biện pháp tốt nhất thì ông còn phải đợi đến tận lúc này sao?" Từ Nam Phương nhếch môi, không hề sợ hãi trước sự dọa nạt của nhị lão gia, "Tôi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng

https://thuviensach.vn

Trừng thiếu gia, Tư thiếu gia thì không. Nếu tôi đoán không nhầm, hôm nay nhị lão gia muốn giết tôi là thật, nhưng chưa chắc đã có ý định làm gì Tư thiếu gia."

Nhị lão gia lại nheo mắt nhìn Từ Nam Phương.

"Lão gia! Cho phép tôi nói thẳng, chưa biết chừng lúc này tam phu nhân đang thầm mong ông trừ khử tôi đi ấy!" Ánh mắt Từ Nam Phương lúc này lạnh lẽo như ánh trăng, "Mấy ngày nay theo hầu tam phu nhân, tôi đã phát hiện ra, dường như bà ta có uẩn khúc gì đó. Hại Trừng thiếu gia là thật, nhưng giúp Tư thiếu gia là giả!"

"Tam phu nhân không giúp con mình thì còn giúp ai được?" Diệp Phi Vũ "ngây ngô" hỏi.

"Anh Diệp thử nghĩ mà xem, nếu Trừng thiếu gia và Tư thiếu gia đều không được chọn làm người thừa kế, thì ai sẽ là người thích hợp nhất?" Từ Nam Phương liếc nhìn Diệp Phi Vũ và nhị lão gia, một người cau mặt đăm chiêu, một người giật mình bừng tỉnh trong sự ngạc nhiên tột độ.

Từ Nam Phương cười thầm. Biểu hiện của Diệp Phi Vũ giả vờ, nhưng biểu hiện của nhị lão gia lại rất sâu xa. Theo lý mà nói, nếu nhị lão gia biết tam phu nhân và Hạ Huyền Lẫm có tư tình, hẳn là sẽ kinh ngạc và cười mỉa mai. Thế nhưng lúc này ông ta chỉ nắm chặt tay, mí mắt trợn tròn, tựa hồ rất mẫn cảm với câu hỏi của Từ Nam Phương. Ông ta hừ lạnh một tiếng từ lỗ mũi, gằn giọng: "Quả nhiên!"

"Nhị lão gia, Từ tiểu thư đối xử với Quân Trừng rất tốt." Diệp Phi Vũ lúc này vẫn không quên nói đỡ cho Từ Nam Phương, "Cháu nghĩ cô ấy cũng muốn Quân Trừng có thể trở thành người thừa kế nhà họ Hạ, nếu không thì đã không chọc giận tam phu nhân."

"Ô, vậy ư? Nực cười! Nếu muốn tốt cho Hạnh Trừng thì lẽ ra cô ta không nên vào nhà họ Hạ mới đúng!" Nhị lão gia vẫn giữ vững lập trường.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương biết lão già này khó chơi, cô cố tình nói chuyện tư tình giữa tam phu nhân và Hạ Huyền Lẫm cũng chỉ là lôi một chuyện mọi người đều đã biết ra để thuận nước đẩy thuyền, khiến nhị lão gia tin rằng cô có ý định quy hàng, hiện tại chỉ còn thiếu một bước nữa.

"Nhị lão gia, tính tình Trừng thiếu gia ra sao ông cũng hiểu rõ, càng ép buộc càng không được. Ông muốn Trừng thiếu gia và Ngô tiểu thư ở bên nhau, người ngoài đều thích, nhưng chỉ mình Trừng thiếu gia kiên quyết không chịu. Ông muốn Trừng thiếu gia từ bỏ sự nghiệp ca hát, rời xa tôi, kết quả thế nào?" Ánh mắt sắc bén của Từ Nam Phương chọc thẳng vào tim nhị lão gia, "Không phải tôi tự tâng bốc bản thân, nhưng ông và Trừng thiếu gia suýt nữa bất hòa là do đâu, lão vương gia suýt nữa hoàn toàn thất vọng về Trừng thiếu gia là vì sao? Sợ rằng, nếu muốn Trừng thiếu gia được lòng lão vương gia và được giao quyền thừa kế cho Trừng thiếu gia, cũng không thể dựa vào một mình nhị lão gia ông mà được."

Trong mắt nhị lão gia hiện lên sự kinh ngạc, dường như không ngờ Từ Nam Phương lại biết nhiều đến vậy, hơn nữa còn dám nói thẳng tuột ra. Một cô gái quê mùa chẳng rõ danh tính lại có thể nói ra những điều khiến người khác phải kinh hãi, nhị lão gia hoàn toàn không dám tin.

Từ Nam Phương lại tiếp tục mà không đợi nhị lão gia mở miệng: "Nam Phương sẵn lòng giúp nhị lão gia. Chỉ cần tôi và cả Trừng thiếu gia đều có thể lấy được lòng lão vương gia, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường sao? So với việc ông trừ khử tôi đi, khiến Trừng thiếu gia càng thêm thù hận ông, rõ ràng là tốt hơn nhiều."

"Cô... lấy lòng lão vương gia?" Nhị lão gia lại chăm chú quan sát Từ Nam Phương một lần nữa, đột nhiên phát hiện, người phụ nữ này dưới ánh trăng dường như toát lên một phong thái mà không phải người phụ nữ nào cũng có được, một vẻ đẹp cao sang, quyền quý và uy nghiêm.

https://thuviensach.vn

"Sao nào? Nhị lão gia không tin tôi có bản lĩnh này ư?" Từ Nam Phương tự tin cười, "Chỉ cần nhị lão gia giúp tôi có cơ hội tiếp xúc với lão vương gia, chưa biết chừng còn thu được kết quả hơn cả sức tưởng tượng đấy."

Thấy nhị lão gia hồi lâu không lên tiếng, Từ Nam Phương đoán được ông ta đã có quyết định trong đầu. Tảng đá đè nặng nãy giờ trong lòng cô lúc này mới buông xuống được.

Bạch Thanh Dật từ đầu tới cuối chỉ đứng xem kịch giữa hai người kia mà không hề hứng thú với câu chuyện của họ, tất cả những gì anh ta phải làm cũng chỉ có giết và không giết mà thôi.

Nhị lão gia cười khẩy, vẫn muốn thử Từ Nam Phương: "Cô nói đêm nay tam phu nhân sẽ đưa chứng cứ bất lợi của Thượng Quân Trừng ra, vậy cô nói xem nên làm gì bây giờ?"

Từ Nam Phương hít sâu, thực ra, tam phu nhân sẽ giở trò gì cô cũng không đoán được, cô vốn dĩ muốn tìm Diệp Phi Vũ để bàn bạc vấn đề này, tìm một đối sách mới. Nhưng hiện giờ nhị lão gia đã hỏi, cô cũng chỉ có thể tiếp tục giả vờ như đã định liệu sẵn: "Giặc đến tướng chặn, nước dâng bờ ngăn. Biết tam phu nhân giở chiêu gì mới có thể từng bước đẩy lùi, chẳng phải càng tốt sao."

***

Sau khi nhị lão gia và Bạch Thanh Dật đã đi khỏi, Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ mang Hạ Giáng Tư vào trong xe. Cả Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư đều chưa tỉnh.

Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đứng bên ngoài, hai người dường như đều cảm thấy có uẩn khúc với nhau. Từ Nam Phương còn đang suy nghĩ xem cái cảm giác này do đâu mà có, thì Diệp Phi Vũ đã lên tiếng: "Cô... à, tam phu nhân biết cái gì rồi?"

https://thuviensach.vn

"Biết tôi đóng kịch, biết dã tâm của anh, biết cả tôi và anh đều có mục đích không cho người khác biết." Từ Nam Phương bình thản đáp, chẳng hiểu sao câu chữ lại có phần kích động, lời nói ý tứ sâu xa.

Mãi đến khi bị Diệp Phi Vũ nhìn chằm chằm, Từ Nam Phương mới định thần lại, thở dài một hơi rồi nói: "Tôi vốn muốn bàn bạc với anh, nhưng hiện giờ có lẽ không cần nữa rồi." Khi nói ra chuyện giữa tam phu nhân và Hạ Huyền Lẫm, cô đã biết, trong cuộc đấu giữa nhị lão gia và tam phu nhân, tam phu nhân đã bị rơi vào thế yếu.

"Đúng thế." Diệp Phi Vũ tiếp lời, "Bàn bạc với tôi cũng chỉ uổng công. Tôi cũng chưa chúc mừng cô thì phải, chỉ nói có mấy câu mà đã thay đổi được cái nhìn của nhị lão gia dành cho mình, mới vào nhà họ Hạ được một ngày mà đã trở thành đồng minh của nhị lão gia. Xem ra, ngày lấy được 'Ngôi sao lấp lánh' không còn bao xa nữa rồi." Diệp Phi Vũ có phần buồn bã, thanh âm hư vô mờ mịt.

Từ Nam Phương cười khẩy: "Anh quá khiêm tốn rồi. Nói về tâm cơ, về mưu kế, tôi làm sao dám so với anh?"

Thấy Diệp Phi Vũ im lặng, Từ Nam Phương điềm nhiên nói tiếp: "Ngay từ đầu, anh đi theo Thượng Quân Trừng, quản lý công ty dược ở Sơn Tây, anh đã coi đó là công cụ để dẫn tới sự chú ý của nhị lão gia. Anh cố tình làm thân với Thượng Quân Trừng rồi lấy danh nghĩa trợ thủ của anh ấy để dễ dàng bước vào nhà họ Hạ. Hôm nay, anh ra mặt giúp Thượng Quân Trừng biện minh nhưng nói thẳng ra là anh đang cố tình diễn kịch trước đám người nhà họ Hạ kia. Có lẽ, anh đã sớm biết Thượng Quân Trừng sẽ bị chỉ trích nên mới chờ đợi đến dịp này, phải không?"

Diệp Phi Vũ lẳng lặng chờ cô nói hết, sau đó mới ngước mắt lên nhìn cô: "Bây giờ cô nói những lời này có phải lại muốn trở mặt với tôi không?"

https://thuviensach.vn

Câu hỏi thẳng thừng của anh ta khiến Từ Nam Phương ngẩn ra. Trở mặt? Cô không nghĩ tới vấn đề này, nhưng cô ý thức được bản thân mình thực sự sợ hãi, cô sợ hãi mục đích của Diệp Phi Vũ. Trong đầu cô chợt lóe lên hình ảnh anh ta chần chừ muốn nói lại thôi khi vừa trông thấy nhị lão gia. Cô cảm thấy sự khiêm tốn, nhã nhặn và ánh mắt tôn kính của anh ta dành cho nhị lão gia đều là giả. Anh ta đã sắp đặt quá nhiều thứ, từ lúc tiếp cận Thượng Quân Trừng, cẩn thận trong từng bước đi để tiếp cận những người nhà họ Hạ. Cuối cùng anh ta đã có thể gặp được nhị lão gia. Biểu hiện kỳ lạ của anh ta khi trông thấy nhị lão gia khiến cô vô cùng sợ hãi. Mục đích thật sự của Diệp Phi Vũ rốt cuộc là gì? Anh ta muốn vào nhà họ Hạ để làm gì? Liệu anh ta có giữ đúng lời hứa, không hại Thượng Quân Trừng?

Hại Thượng Quân Trừng?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu đã khiến Từ Nam Phương hoảng hốt. Hóa ra đây mới chính là vấn đề mà cô lo lắng nhất.

Diệp Phi Vũ chưa từng nói cho cô biết mục đích thật sự của anh ta, cô chỉ biết mục tiêu của anh ta là nhà họ Hạ. Như vậy, lời đảm bảo của anh ta về Thượng Quân Trừng liệu có đáng tin hay không?

Từ Nam Phương quay đầu nhìn Thượng Quân Trừng còn đang ngủ say trong xe, anh hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Thượng Quân Trừng chẳng khác nào một đứa trẻ sơ sinh còn nằm trong nôi, đối với anh, thế giới bên ngoài chỉ là một mớ hỗn độn, mặc kệ bao nhiêu gió táp mưa sa, anh vẫn có thể bình yên ngủ say trong giấc mộng của mình.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Là Anh Cứu Tôi

Diệp Phi Vũ yên lặng nhìn Từ Nam Phương. Bộ dạng lo lắng của cô dành cho Thượng Quân Trừng, làm sao có thể qua được mắt Diệp Phi Vũ? Anh quay lưng ngẩng đầu về phía ánh trăng, không muốn nhìn tiếp, anh tựa như một con sói bi thương đang muốn dựa vào ánh trăng lạnh lẽo nhưng trong trẻo để trị vết thương của mình.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương cậu ấy." Diệp Phi Vũ cố gắng duy trì giọng nói bình thường, "Tôi đã đồng ý với cô thì nhất định sẽ làm được. Thế nên tôi nhất định sẽ lấy 'Ngôi sao lấp lánh' về cho cô." Khẩu khí của anh tràn đầy sự kiên định.

"Vậy ư? Diệp Phi Vũ, chúng ta đều là một loại người nên tôi hiểu rõ, nếu như anh sẵn sàng chịu nhục, làm việc gì cũng che giấu bản thân, tất cả chỉ là vì anh có mục đích quan trọng. Có thể khiến anh hao tổn tâm tư và sức lực nhiều đến vậy, mục đích của anh chắc chắn không hề đơn giản?" Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ, nói chuyện với anh ta về mục đích thật sự, nhưng luôn có một cảm giác nặng nề tồn tại giữa hai người, "Anh khó khăn lắm mới đợi được đến ngày nhà họ Hạ tuyển người, anh muốn chiếm được lòng tin của nhị lão gia phải không? Tôi nhận ra sự tận tâm tận lực trong ánh mắt của anh khi anh nhìn nhị lão gia. Nó nói rõ dã tâm của anh vô cùng đáng sợ."

Từ Nam Phương đã bóc trần dụng tâm của Diệp Phi Vũ, nhìn anh ta bằng ánh mắt khẩn khoản. Cô lo lắng Diệp Phi Vũ có ý định đối với Thượng Quân Trừng, nhưng trong thâm tâm cô lại ôm hy vọng. Đối với cô, Diệp Phi Vũ là một người đặc biệt, anh ta là người duy nhất biết lai lịch của cô, thế nên cô mơ hồ mong muốn anh ta có thể thẳng thắn với mình. Cô biết

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ có nỗi khổ tâm, nên anh ta mới dùng trăm phương ngàn kế lợi dụng người khác, mới tìm đủ mọi cách để soán ngôi kẻ khác. Thế nhưng rốt cuộc những điều này có mối quan hệ thế nào? Cô thật lòng muốn chia sẻ cùng Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương tiếp tục nói: "Chúng ta đã là đồng minh với nhau, anh có thể nói chuyện của anh với tôi!" Giọng nói của cô cực nhẹ, mỗi một tiếng đều như nước chảy vào trong trái tim Diệp Phi Vũ.

Vậy mà, Diệp Phi Vũ không nói bất cứ cái gì: "Tôi có lý do của tôi, một ngày nào đó cô sẽ biết. Tôi đồng ý với cô, chỉ cần ngày nào cô còn ở đây, tôi sẽ không động đến một sợi tóc của Thượng Quân Trừng!" Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, ánh mắt như có một dòng nước ngầm đang chờ tuôn chảy.

"Chỉ cần ngày nào tôi còn ở đây?" Từ Nam Phương cười khẩy, "Ý của anh là, nếu như tôi lấy 'Ngôi sao lấp lánh' và trở về quá khứ, anh sẽ không còn tuân thủ lời hứa này?"

"Không. Nếu như vậy thì tôi càng không cần động vào cậu ta nữa." Khi nghe Từ Nam Phương nói câu kia, thần sắc Diệp Phi Vũ trở nên buồn bã, khẩu khí có phần sa sút.

Lời Diệp Phi Vũ nói dường như có thâm ý, nhưng Từ Nam Phương nghe không ra. Cô không nói gì nữa. Cô đã không dưới một lần muốn chia sẻ nỗi lòng anh ta, như vậy mới thật sự là ngồi chung một chiến tuyến, thế nhưng chính Diệp Phi Vũ không cảm kích, không cho người khác có cơ hội chạm vào nỗi lòng mình.

Từ Nam Phương cười nhạt: "Nếu anh không muốn nói thì tôi cũng không ép nữa. Anh đã nói sẽ giúp tôi lấy được 'Ngôi sao lấp lánh', vậy thì chúng ta vẫn là đồng minh, tiếp tục hỗ trợ nhau, được không?"

https://thuviensach.vn

Cô học cách chìa tay ra bắt tay đối phương, muốn dùng nghi thức này để biểu hiện lòng tin của mình đối với Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương vươn tay ra, nhưng trong đầu thầm nghĩ, vừa rồi là cơ hội cuối cùng cô cho Diệp Phi Vũ. Nếu anh ta thẳng thắn với cô, cô sẽ tin tưởng anh ta, nhưng anh ta đã cự tuyệt, khăng khăng muốn cố thủ thì Từ Nam Phương đã có dự tính sẵn trong lòng. Diệp Phi Vũ nói đúng, bất cứ khi nào cô cũng có thể đứng ở phe đối đầu với anh ta. Bí mật giấu trong lòng của Diệp Phi Vũ quá lớn, sợ rằng chuyện anh ta muốn làm cũng sẽ không ai ngăn được, cũng giống cô vậy. Nếu đã như thế, Từ Nam Phương cũng phải che giấu tâm tư của bản thân, chuyện qua cầu rút ván cô đã làm nhiều rồi, cho dù Diệp Phi Vũ là một đối thủ đáng gờm nhưng vẫn có nhược điểm.

Cô nghĩ tới nhược điểm của anh ta, tay vẫn giữ tư thế cũ, tươi cười nói: "Sao thế? Tay tôi sắp tê cứng rồi đấy."

Diệp Phi Vũ do dự một chút, chậm chạp nhấc tay lên. Từ Nam Phương mỉm cười nắm lấy, mắt vẫn nhìn thẳng Diệp Phi Vũ. Lúc tay hai người chạm nhau, cô thấy anh ta nhíu mày, khóe môi nhếch lên một chút.

Lúc này Từ Nam Phương mới ý thức được bàn tay mình chạm vào không hề có độ ấm, mà dường như là vải bông, cô cúi xuống nhìn. Diệp Phi Vũ đã nhanh chóng rút tay lại, nhưng Từ Nam Phương vẫn có thể nhìn thấy một màu trắng như tuyết. Diệp Phi Vũ lại giấu tay vào trong ống tay áo dài.

"Anh... tay anh làm sao thế?" Từ Nam Phương thốt lên. Nếu cô không nhìn nhầm thì tay Diệp Phi Vũ đang quấn băng gạc.

Diệp Phi Vũ cười đáp: "Không sao, không cẩn thận bị thương. Cảm ơn cô quan tâm." Anh ta khách sáo nói, tựa như không muốn nhiều chuyện với cô.

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ khom người, mở đèn trong xe lên, lấy điện thoại và ví tiền trên người Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng ném ra ngoài, tạo hiện trường bị cướp giả.

Nhưng Từ Nam Phương vẫn chưa hết nghi vấn, cô chợt nhớ tới lúc mới ra khỏi phủ họ Hạ, Thượng Quân Trừng bảo Diệp Phi Vũ lái xe, sắc mặt anh ta tái nhợt, lúc lái xe, anh ta cũng chỉ dùng một tay, khiến xe lượn trái lượn phải, mãi đến khi Hạ Giáng Tư thay anh ta lái xe, thần sắc của anh ta mới tốt hơn một chút. Cũng có thể là không phải tốt hơn, mà chỉ là Từ Nam Phương đã quen rồi, hơn nữa trong đêm khuya cũng không cảm thấy có gì đột ngột.

"Vì sao tay anh lại bị thương?" Từ Nam Phương mơ hồ có cảm giác là lạ. Cô tóm lấy tay Diệp Phi Vũ, anh ta khẽ rên một tiếng. Cô kéo ống tay áo của anh ta lên, kéo tay anh ta vào gần ánh đèn để nhìn cho kỹ, băng gạc quấn dày cộm, kín cả bàn tay. Giữa lớp vải trắng có một vệt màu đen, mùi thuốc đông y nồng nặc bốc lên, còn thoang thoảng có mùi khét. Vùng da chung quanh chỗ được băng bó ửng đỏ, còn có vài bọng nước thưa thớt.

Từ Nam Phương lập tức tỉnh ngộ: "Anh bị bỏng?" Cô khó tin nhìn Diệp Phi Vũ, "Người cứu tôi... là anh?"

Diệp Phi Vũ cười, nụ cười thoáng hiện lên nỗi bi thương. Anh ta luôn cười như thế, nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa nỗi đau tê tái.

"Tôi nên sớm đoán ra mới đúng." Từ Nam Phương lắc đầu, cô cho rằng người cứu mình từ tay diễn viên kia là Thượng Quân Trừng, hóa ra chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi. Thượng Quân Trừng sao biết mình gặp nguy hiểm? Lúc mình gọi tên anh ấy, anh ấy còn đang đứng ở rất xa, sao kịp chạy tới cứu mình chứ?

Không phải cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, có lẽ trong tiềm thức, khi được người kia ôm lấy, giữ chặt như bảo bối, cô đã mặc định cho đó là

https://thuviensach.vn

vòng tay của Thượng Quân Trừng, mặc định hơi thở gấp gáp đó là sự lo lắng của Thượng Quân Trừng.

Thế nhưng, hiện tại cô mới phát hiện, mình đã sai.

Người cứu cô thoát chết là Diệp Phi Vũ, cái ôm kia là của anh ta, hơi thở gấp gáp kia là do anh ta bị thương khẽ rên lên. Sau đó, khi nghe cô gọi tên Danny, đôi tay ấy liền buông lỏng. Khi cô kéo tay Thượng Quân Trừng, khi đèn điện trong đại sảnh bật sáng, Diệp Phi Vũ đã một mình kiềm nén nỗi đau rời khỏi hiện trường, đi ra ngoài trị thương.

Từ Nam Phương không hiểu sao sống mũi mình lại cay cay. Không phải cô chưa từng nghĩ tới khả năng người cứu mình là người khác, nhất là khi thấy phản ứng của Thượng Quân Trừng khi cô nói cảm ơn. Thế nhưng, cô lại chưa bao giờ nghĩ người đó là Diệp Phi Vũ. Cô đã từng chứng kiến Diệp Phi Vũ co người trong bóng tối, chứng sợ bóng tối trong không gian hẹp khiến anh ta căn bản không thể di chuyển được, làm sao anh ta có thể tới cứu cô?

Nhưng, nếu không phải Diệp Phi Vũ thì còn ai vào đây nữa? Ai có thể đoán ra được diễn viên kịch kia là hung thủ muốn đẩy Từ Nam Phương vào chỗ chết? Ai có thể hiểu rõ chuyện đại sảnh bị cắt điện là chiêu một mũi tên trúng hai đích của nhị lão gia? Nếu không phải Diệp Phi Vũ, thì vết bỏng trên tay anh ta là do đâu mà có?

Từ Nam Phương cảm thấy choáng váng đầu óc. Nhìn Diệp Phi Vũ rụt tay lại, trong lồng ngực cô chợt nặng trĩu. Anh ta liều mạng cứu cô, đâu chỉ có một lần này? Anh ta làm vậy là vì quan tâm tới cô, hay là đang dùng khổ nhục kế để chiếm lòng tin của cô?

"Đau lắm phải không?" Từ Nam Phương lo lắng hỏi. Người ta nói, tay đứt ruột xót, bàn tay bị ngọn lửa hừng hực phả vào bỏng rát, cảm giác này, chắc hẳn là đau đến tận tim gan? Vậy mà, Diệp Phi Vũ vẫn điềm nhiên như

https://thuviensach.vn

không, vẫn lo lắng đến sự an nguy của cô, còn nhẫn nhịn chịu đựng những lời châm chọc của cô...

Diệp Phi Vũ bất đắc dĩ cười: "Đau thì sao? Cô quan tâm không?" Nhưng tia sáng lóe lên trong mắt anh vụt tắt trong chốc lát, không chờ Từ Nam Phương có phản ứng, anh đã nói tiếp, "Cô là đồng minh của tôi, tôi sẽ không để cô xảy ra chuyện gì."

Hai câu nói rời rạc, đây chính là lời biện giải của Diệp Phi Vũ ư? Từ Nam Phương quay mặt đi chỗ khác, trong lòng càng thêm khó chịu. Anh ta không nói như vậy còn tốt, đằng này, nhìn Diệp Phi Vũ điềm nhiên trả lời như vậy, Từ Nam Phương bỗng trở nên lưỡng lự. Ngay khi cô đã chuẩn bị tâm lý để trở mặt với Diệp Phi Vũ, thì ông trời lại để cô biết anh ta chính là chủ nhân của những hơi thở nặng nề trong lúc nguy nan kia. Từ Nam Phương biết cả mình và Diệp Phi Vũ đều là một loại người, chỉ biết lừa gạt và lợi dụng người khác, tình nghĩa chẳng qua chỉ là chiếc mặt nạ, đằng sau chiếc mặt nạ ấy là bộ mặt thế nào, không một ai biết.

Từ Nam Phương bỗng dưng không thể giải thích được hành động của Diệp Phi Vũ. Với một người lớn lên giữa những tranh giành đấu đá, giữa sự giả dối trắng trợn như cô, thì được hưởng chân tình là một điều không thể. Cô có niềm hi vọng có phần bảo thủ với Thượng Quân Trừng, thế còn trước mặt Diệp Phi Vũ thì sao đây? Cô không biết dùng từ nào để diễn tả cảm giác của mình đối với anh ta. Sự nhẫn nhịn, thâm trầm của Diệp Phi Vũ luôn khiến cô có cảm giác bị gông cùm, xiềng xích. Vì Diệp Phi Vũ, và cũng là vì chính cô.

Cô tự nhủ, Diệp Phi Vũ chỉ đang diễn kịch, chẳng qua là hiện giờ anh ta so tài trí dũng với cô, thậm chí còn đấu cả tâm kế nữa.

Từ Nam Phương không nói gì nữa, lặng lẽ chui vào xe, ngồi bên cạnh Thượng Quân Trừng. Bầu không khí lúc này trở lại yên tĩnh. Diệp Phi Vũ

https://thuviensach.vn

đẩy tay vào lồng ngực Hạ Giáng Tư để đánh thức cậu ta dậy, Từ Nam Phương vờ nhắm mắt làm như mê man bất tỉnh.

Hạ Giáng Tư tỉnh lại, nghe Diệp Phi Vũ kể lại bọn họ bị đám cướp đường đánh ngất, may mà có Bạch Thanh Dật tới nơi mới có thể dọa đám kẻ cướp sợ bỏ chạy.

Hạ Giáng Tư vì bị đánh ngất nên cũng tin chuyện bị cướp tấn công. Cậu ta đến chỗ Từ Nam Phương đánh thức cô dậy, còn Từ Nam Phương quả nhiên đang giả vờ mơ màng mở mắt, sau đó lại cùng Hạ Giáng Tư gọi Thượng Quân Trừng dậy. Nhưng Thượng Quân Trừng ngủ say như chết, nhịp thở nặng nề phảng phất mùi rượu.

Hạ Giáng Tư đẩy Thượng Quân Trừng một cái rồi bật cười chê anh tửu lượng kém, say mềm đến mức gọi thế nào cũng không tỉnh. Diệp Phi Vũ đương nhiên hiểu rõ Thượng Quân Trừng, nói hễ say là Thượng Quân Trừng đều như vậy. Từ Nam Phương nghe xong chợt cảm thấy có gì là lạ nhưng nhất thời không thể nghĩ ra.

Diệp Phi Vũ và Hạ Giáng Tư đổi chỗ ngồi, Diệp Phi Vũ lái xe đưa Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư về phủ, rồi đưa Thượng Quân Trừng về khách sạn ở khu thành ngoài, sắp tới buổi biểu diễn của Thượng Quân Trừng, sáng hôm sau tỉnh dậy, anh còn phải chuẩn bị cho buổi tập.

Hạ Giáng Tư biết rõ Thượng Quân Trừng rất coi trọng công việc ca hát của mình, hơn nữa, trong mắt cậu ta, Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương đã xóa bỏ hiểu lầm, xác định mối quan hệ. Hạ Giáng Tư đắc chí cho rằng tất cả những việc này công lớn thuộc về mình. Nên bây giờ tạm thời hai người họ xa nhau một chút cũng không sao.

Nghĩ vậy, cậu ta lại tiếp tục suy nghĩ xem nên tạo bất ngờ gì cho Thượng Quân Trừng trong buổi diễn sắp tới. Vừa xuống xe, cậu ta liền túm Từ Nam Phương chạy vào nhà theo lối cửa sau.

https://thuviensach.vn

Lúc đi vào phủ, Từ Nam Phương nhìn đồng hồ, đã là hai giờ sáng mà hai người lại có thể qua cửa thuận lợi, không chút trở ngại nào. Ngay cả Hạ Giáng Tư cũng kinh ngạc mà than vãn: "Chẳng phải thím tư luôn muốn bới móc lỗi của chúng ta sao? Muộn thế này tôi với cô mới về nhà mà thím ấy cũng làm ngơ, thật là mất công nghĩ cách đối phó nãy giờ, thím ấy vốn dĩ chẳng quản lý cái gì hết. Haizzz... Mất cả hứng!"

Hạ Giáng Tư huýt sáo, bộ dạng phấn khích.

Chỉ có Từ Nam Phương biết rõ, thực ra không phải là tứ phu nhân không quản lý, mà là khi nhị lão gia về đã đánh tiếng với tứ phu nhân, nói bà ta cứ mặc kệ chuyện ở Vân Ngạn cư.

Quả nhiên, Từ Nam Phương về phòng mình đã thấy giường mới được bày ngay ngắn. Việc này tuy không làm kinh động tới lão vương gia và Đại An Nhân, nhưng sao có thể qua mắt được tứ phu nhân, chẳng qua là nhị lão gia đã mớm lời.

Ông ta đang đợi mình xuất chiêu, Từ Nam Phương thầm nghĩ. Cạnh giường có một chiếc đồng hồ báo thức, để phòng người hầu ngủ quá giờ, làm lỡ công việc buổi sáng.

Từ Nam Phương đặt giờ rồi từ từ nhắm mắt lại. Mùi giường mới xông vào mũi khiến cô không thể nào ngủ nổi, trước mắt đều hiện ra hình ảnh của Thượng Quân Trừng. Hễ nghĩ tới anh là mặt cô lại nóng ran, nhịp tim tăng vọt như đặt trong nước nóng. Cảm giác này thật giống như một loại hoa có hương thơm quyến rũ lòng người, khiến Từ Nam Phương đã nhắm mắt lại mà vẫn không kìm được nhớ tới cảnh tượng trong thang máy. Cô một mặt tự nhủ mình không được nghĩ tiếp, một mặt lại tự an ủi, chỉ nghĩ một chút thôi. Trong cơn mê, cô tựa hồ cảm nhận được một ngọn lửa đang thiêu đốt mình, đau đớn đến mức ngất liệm. Trán đã lấm tấm mồ hôi, cô chợt thấy một người dùng cơ thể anh ta để ngăn cản ngọn lửa đang muốn nuốt chửng cô. Cô nhìn người đó, là Diệp Phi Vũ, cô lại dụi dụi mắt, khuôn

https://thuviensach.vn

mặt kia lại biến thành Thượng Quân Trừng... Trong mơ, cô kéo tay Thượng Quân Trừng, trong tay cầm một con dao đầy máu, cô thấy Diệp Phi Vũ ngã trong vũng máu, anh ta nhìn cô với vẻ không cam lòng, ánh mắt anh ta ẩn chứa nỗi sợ hãi xen lẫn sự bi thương.

Từ Nam Phương thấy sợ ánh mắt đó, nhìn vào đôi mắt của Diệp Phi Vũ rồi chợt cảm thấy chúng như những ngọn nến đã chảy những giọt cuối cùng.

Cả đêm, Từ Nam Phương đều chìm trong những cơn ác mộng như thế, mãi đến khi chuông báo thức vang lên, cô mới giật mình tỉnh giấc. Cô ngồi dậy mới biết lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi.

Từ Nam Phương chạm vào chiếc gối ướt sũng, cô không nhớ ra nước mắt này vì ai mà chảy, chỉ mang máng nhớ cảnh tượng Diệp Phi Vũ bị đâm, cô lôi Thượng Quân Trừng ra. Đáy lòng cô dường như có quá nhiều khúc mắc.

Thế nhưng, cô không có nhiều thời gian suy nghĩ về việc này, cô dậy chuẩn bị một lát rồi bước nhẹ ra khỏi phòng. Cô muốn tới hậu hoa viên trong phủ họ Hạ, khu vườn này rất rộng, nối liền cửa sau với ba đường chạy về phía Đông, Tây, chính giữa.

Thông với con đường chính giữa kéo đến chính điện là vườn bách thảo, lão vương gia mỗi sáng sẽ ra đây luyện tập gân cốt.

Từ Nam Phương ra sớm hơn lão vương gia, cô cầm một bình sứ nhỏ, cẩn thận hứng những giọt sương đọng trên lá non. Đến khi đã được gần nửa bình, Từ Nam Phương rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng bước chân. Cô tiếp tục giả vờ tập trung hứng sương, một giọng nói đầy căng thẳng vang lên, giống như rất kinh ngạc vì hiện giờ trời còn chưa sáng tỏ, chỉ thấy một bóng người mờ nhòa trong làn mưa bụi.

"Ai kia?"

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Nam Phương Giai Đồng

Từ Nam Phương đi ra, trông thấy lão vương gia trong bộ áo dài rộng thùng thình, chân đi giày vải, không chống gậy, hai tay dang ra trong tư thế chuẩn bị vận động.

Bên cạnh lão vương gia là hai người hầu, một nam, một nữ. Người đàn ông đứng trông nom lão vương gia, người phụ nữ trong tay cầm một hộp thức ăn và khăn mặt. Tiếng quát vừa rồi là của người hầu nam kia.

Lão vương gia không mấy chú ý đến tiếng quát của người hầu, mãi khi thấy Từ Nam Phương cầm chiếc bình đi tới hành lễ, ông mới ý thức được nơi này còn có người.

Có lẽ bầu không khí trong lành ở đây giúp tinh thần lão vương gia rất phấn chấn, sắc mặt hồng hào, chẳng khác nào một ông cụ mới sáu mươi, bảy mươi tuổi.

Người hầu nam kia không biết Từ Nam Phương, càng không biết vì sao cô lại xuất hiện trong vườn bách thảo. Ông ta hỏi: "Sao cô lại ở đây? Cô là người mới tới à?"

"Nam Phương là người hầu của tam phu nhân. Vì thấy sương sớm trong này rất trong lành, lại không có người nên tự ý vào." Từ Nam Phương dè dặt trả lời, thái độ khiêm nhường mà không sợ hãi.

Cô ngẩng đầu, thấy người đàn ông kia sắc mặt không được tốt, có lẽ lúc lão vương gia tập luyện không cho phép ai quấy rầy. Làm người hầu hắn là phải tới trước xem có ai trong này không, nhưng vì nghĩ giờ này trong vườn chẳng có ai nên họ mới lười đến kiểm tra.

https://thuviensach.vn

"À, hóa ra là người của chi ba." Nghe thấy Từ Nam Phương giới thiệu mình là người hầu của tam phu nhân, sắc mặt lão vương gia giảm đi trông thấy, có lẽ trong lòng đã có sẵn thành kiến với tam phu nhân.

Lúc này có một người hầu khác mới đến, nói với Từ Nam Phương: "Lão vương gia còn phải rèn luyện thân thể, cô còn không mau rời khỏi đây."

Bị ông ta thúc giục, Từ Nam Phương vội vâng một tiếng rồi rời đi, bước chân nhẹ nhàng, dè dặt của cô đã thu hút sự chú ý của lão vương gia. Ông nhìn vào chiếc bình sứ đặt trong cái giỏ mà Từ Nam Phương đang xách, kinh ngạc hỏi: "Cô đang hứng sương sớm?"

Từ Nam Phương gật đầu, thành thật đáp: "Thưa lão vương gia, bởi vì khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống thì sương sớm trên cỏ cây sẽ tích tụ tinh hoa cao quý nhất của mặt trời, chỉ cần lấy đúng lúc thì sẽ không có bất cứ bụi bặm nào, nhất là sương trên lá tùng và hoa cúc, những loại cây cỏ này vốn được Đạo gia dùng làm dược liệu để tu luyện, dưỡng sinh, sương sớm trên thảo dược lại càng đáng quý. Thế nên Nam Phương mới đợi ở đây để hứng sương, không ngờ đã quấy rầy tới lão vương gia, thật sự xin lỗi." Từ Nam Phương liếc nhìn lão vương gia, cảm giác được ông đã có hứng thú với mình.

"Cô biết không ít nhỉ." Lão vương gia nhìn chiếc bình sứ trong tay Từ Nam Phương, hỏi: "Cô hứng sương sớm làm gì?"

Từ Nam Phương tươi cười: "Kim ô nãi dương, chủ nhân chi nguyên thần. Sương sớm lúc này được coi là thần thủy, dùng thần thủy, trộn lẫn vũ dư lương, thiên môn đông, địa hoàng, phục linh, thêm một chút mật, phấn hoa, sẽ tạo thành hương hoàn có tác dụng kéo dài tuổi thọ cho lão vương gia." Từ Nam Phương lơ đễnh lướt nhìn trang phục của lão vương gia, nói tiếp: "Lão vương gia lại luyện công, lại càng quan tâm đến khí mạch, nếu như ăn hương hoàn này, có thể hành khí thông kinh mạch. Vương gia chỉ cần kiên trì ăn, một mình cũng có thể quật ngã hai tráng sĩ."

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây, lão vương gia rốt cuộc không nhịn được bật cười, sáng sớm được nghe những lời êm tai như thế khiến lão vương gia cảm thấy rất sảng khoái.

"Như thế nghĩa là sương sớm này cho ta? Đây là ý của chi ba sao?"

Từ Nam Phương gật đầu, sóng mắt di chuyển: "Là ý của tam phu nhân. Tam phu nhân căn dặn Nam Phương chế hương hoàn. Khi còn ở Bắc Kinh, Nam Phương cũng từng mua nguyên liệu, cũng hứng sương sớm, nhưng không khí ở đây trong lành hơn Bắc Kinh thế nên mới đánh bạo tới đây tích góp sương sớm..."

Lão vương gia không mấy tin: "Lão tam gia có được ý tốt như thế ư?" Thấy Từ Nam Phương ngây người khó hiểu, lão vương gia lại nói, "Nếu đúng là như vậy thì vẫn phải cảm ơn cô." Nói rồi ông lại tươi cười.

Có lẽ sáng sớm nên tâm trạng tốt, cũng có lẽ là xung quanh bớt đi nhiều kẻ nịnh nọt nên lúc này lão vương gia hoàn toàn khác với một người đứng đầu gia tộc nổi trận lôi đình tối hôm qua, mà như một ông lão hiền lành, ôn hòa.

"Không ngờ thời buổi này còn có người hiểu được những thứ kia. Tam phu nhân chọn được một người hầu như cô đúng là tốt phúc."

Từ Nam Phương ngẩn người, làm bộ vừa mừng vừa ngạc nhiên khi được lão vương gia khen ngợi: "Vương gia quá lời rồi, Nam Phương không dám nhận. Chế hương hoàn cho lão vương gia vốn cũng là bổn phận của Nam Phương."

Lão vương gia sùng đạo, sáng sớm đều tới vườn rèn luyện thân thể, những điều này là do nhị lão gia tiết lộ với Từ Nam Phương. Lão vương gia có thể sống tới ngần này tuổi đều là nhờ chú trọng đạo dưỡng sinh. Từ Nam Phương chứng kiến nhiều bậc đế vương, không ai là không hy vọng trường

https://thuviensach.vn

sinh, lão vương gia cũng vậy. Từ Nam Phương chỉ đáp ứng đúng nhu cầu mà thôi.

Lão vương gia lắc đầu: "Ha ha, bổn phận? Trên đời này có mấy người làm đúng bổn phận của mình?" Vừa nói, ông vừa đảo ánh mắt qua mấy người hầu, bọn họ đều xấu hổ cúi gằm mặt, "Đem cái chuyện thu sương này ra nói, sương là thiên thủy, một vài loại thuốc uống với nước sương sớm sẽ đạt được hiệu quả rất tốt, nhưng thật sự có mấy người chịu khó sáng sớm đi lấy sương? Ha ha, ta còn chưa thấy ai trong cái phủ này làm vậy bao giờ. Có phải sương sớm hay không, ai dám đảm bảo? Chưa biết chừng còn tùy tiện dùng nước suối để qua mắt."

Từ Nam Phương khẽ cười. Lão vương gia tinh tường như vậy, bình thường có lẽ đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thấy cô cười, lão vương gia càng thêm vui vẻ, những người khác hễ thấy ông, nếu không rụt rè sợ sệt thì cũng coi ông là một ông lão gần đất xa trời, nào có giống như Từ Nam Phương vô tư cười, không ngại nói chuyện với mình cũng như nói chuyện với một bậc trưởng lão.

Nhận thấy đã thu được kết quả tốt, Từ Nam Phương liền hành lễ một lần nữa rồi nói: "Nam Phương không quấy rầy vương gia luyện tập nữa."

Lão vương gia gật đầu, nhưng Từ Nam Phương đi được hai bước lại gọi vọng lại: "Đúng rồi, cô tên gì?"

Từ Nam Phương trả lời, sau đó lão vương gia lại cười nói: "Nam Phương hữu giai đồng, phượng hoàng lai tê chi. Từ Nam Phương, tên vừa mềm mại lại vừa không làm mất khí khái hào hùng, làm tên nữ nhi, quả nhiên không tệ chút nào."

Từ Nam Phương thẹn thùng cười: "Tên dù hay đến đâu cũng cần vương gia bình luận mới được. Vương gia dùng câu Nam Phương hữu giai đồng,

https://thuviensach.vn

phượng hoàng lai tê chi để nói về Nam Phương, thật sự là khiến Nam Phương xấu hổ."

Lão vương gia bật cười: "Cô biết xuất xứ hai câu này?" Ánh mắt lão vương gia nhìn Từ Nam Phương có phần kỳ vọng, tin tưởng cô sẽ không làm mình thất vọng.

Từ Nam Phương mỉm cười đáp: "Kinh thi - đại nhã có câu: Phượng hoàng minh hĩ, vu bỉ cao cương. Ngô đồng sinh hĩ, vu bỉ triêu dương.Trong Kinh thi - đại nhã - quyền a cũng nói:Phượng hoàng chi tính, phi ngô đồng bất tê, phi trúc thực bất thực. Chẳng hay, Nam Phương trả lời vậy có đúng không ạ?"

Từ Nam Phương biết lão vương gia thích Kinh thi là nhờ tối qua Hạ Giáng Tư nói ra, nhưng cô cũng không ngờ lão vương gia lại thích tới mức này.

Lão vương gia kinh ngạc: "Không ngờ người hầu của chi ba lại hiểu biết đến thế!" Trên mặt ông hiện rõ sự vui vẻ, không ngăn Từ Nam Phương ra về nữa, tiếp tục việc luyện tập của mình.

Từ Nam Phương rời khỏi vườn bách thảo đã không thấy tam phu nhân trong Vân Ngạn cư nữa. Tam phu nhân đi đâu, làm gì, cô không biết, nhưng không phải đối diện với bà ta cũng có thể là chuyện tốt, chí ít thì hai bên không cần lật bài ngửa với nhau.

Buổi trưa, lão vương gia sai người gọi Từ Nam Phương đến thư phòng. Hạ Giáng Tư rất ngạc nhiên, thậm chí còn có phần căng thẳng, dò hỏi kỹ người hầu xem lão vương gia có ý gì, có phải tam phu nhân cũng đang ở đó không. Đương nhiên Hạ Giáng Tư không hề biết chuyện sáng sớm nay Từ Nam Phương khi đi lấy sương đã thu hút được sự chú ý của lão vương gia. Mặc dù nghe người hầu nói tam phu nhân không có ở chỗ lão vương gia, nhưng cậu ta vẫn lo lắng, nhất định đòi đi theo Từ Nam Phương.

https://thuviensach.vn

Lão bộc khó xử, nhưng Hạ Giáng Tư dẫu sao cũng là thiếu gia, không thể từ chối, đành mặc kệ cho cậu ta đi theo.

Từ Nam Phương biết Hạ Giáng Tư thứ nhất là thực lòng quan tâm mình, thứ hai là muốn lấy lòng lão vương gia, lấy lòng tam phu nhân, thế nên không cản cậu ta.

Lúc hai người đến thư phòng, lão vương gia và nhị lão gia đã ngồi nói chuyện gì đó, có lẽ là bàn bạc chuyện làm ăn nhà họ Hạ. Thấy lão bộc đưa Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương vào đây, nhị lão gia không khỏi ngạc nhiên. Trong lúc ông ta còn đang kinh ngạc thì hai người họ đã đi lên hành lễ.

Lão vương gia sai một nữ hầu mang cuốn tranh ra ngoài này, đưa cho Từ Nam Phương.

Thấy Từ Nam Phương kinh ngạc, lão vương gia cười nói: "Hôm nay có người chỉnh sửa lại bức tranh đã sưu tầm được trước đây, ta cảm thấy tặng cháu sẽ rất thích hợp. Cháu mở ra xem đi."

Từ Nam Phương vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cẩn thận mở cuộn tranh ra. Nhị lão gia và Hạ Giáng Tư cũng không kìm được mà nghiêng đầu vào xem, không biết lão vương gia vì sao lại tặng tranh cho Từ Nam Phương.

Mở cuộn tranh ra, Từ Nam Phương liền trông thấy chính giữa là một con phượng hoàng vàng rực quanh quẩn bên khóm mẫu đơn đang nở rộ nhụy vàng, cánh đỏ, góc trên còn có lá cây ngô đồng rậm rạp. Cả phía trên, dưới và giữa bức tranh đều được ngô đồng phân chia rõ ràng. Phượng hoàng và mẫu đơn thể hiện sự đầy đủ, sung túc, mỗi nét bút đều tỉ mỉ, công phu, cho dù là lông chim hay đường gân trên lá cây cũng được vẽ rõ ràng. Con phượng hoàng nấn ná dưới khóm hoa tươi, mỏ vểnh lên tựa như đang nói gì đó, trông vô cùng sống động.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn lão vương gia đang mỉm cười với mình, cô cuộn bức tranh lại, dâng lên bằng hai tay: "Món quà này quá quý giá, Nam Phương không dám nhận."

"Đâu phải tác phẩm nổi tiếng gì, đây chẳng qua là lễ vật của một hậu bối mang đến tặng, không thể coi là món đồ gì quá quý giá. Ta đã tặng thì cháu cứ nhận."

Từ Nam Phương vẫn một mực lắc đầu, đến cả nhị lão gia cũng nhíu mày, Hạ Giáng Tư nhỏ giọng khuyên: "Nam Phương, ông nội đã tặng cho chị thì chị nhận đi, bao nhiêu người hầu mong còn không được ấy."

Từ Nam Phương lên tiếng: "Không phải chuyện quý giá hay không, chỉ là, bức tranh này vương gia nhận được, chứ Nam Phương không thể nhận được."

Lời này của cô khiến lão vương gia khó hiểu: "Sao không thể nhận được? Sáng nay ta đã nói với cháu Nam Phương hữu giai đồng, phượng hoàng lai tê chi, bức tranh này vừa đúng với câu thơ đó. Ta còn nói gọi cháu đến đây rồi viết câu thơ đó lên đây tặng cháu, rất hợp với cháu đó."

Từ Nam Phương khom người, cảm tạ lòng tốt của lão vương gia, rồi giải thích: "Đặc ân của vương gia khiến cháu thụ nhược sủng kinh, chỉ có điều, người vẽ tranh tặng vương gia bức tranh này chính là để nói về thân phận của vương gia. Bức tranh này tuy không đề chữ làm tên, nhưng thực chất tên đã ngụ trong tranh. Cây ngô đồng, phượng hoàng và mẫu đơn lần lượt là vua của các loài cây, vua của các loài chim và vua của các loài hoa. Bức tranh này hẳn được gọi tên là 'vương giả đồ', hợp với thân phận của lão vương gia. Người tầm thường như Nam Phương sao dám nhận?"

Lời giải thích của Từ Nam Phương khiến mọi người đều phải giật mình kinh ngạc. Sắc mặt lão vương gia lộ rõ vẻ vui mừng, vô cùng tán thưởng sự cẩn thận của Từ Nam Phương. Làm người hầu, quan trọng nhất là phải chú

https://thuviensach.vn

ý lời nói, hành động, mà người hầu bây giờ rất nhiều người không biết trước biết sau, hiếm có được ai như Từ Nam Phương, lời nói đều biết nhìn trước ngó sau, thật là không phải ai cũng làm được.

Lão vương gia cười tươi nói: "Cháu không cần quá để ý cái này." Nói là nói vậy, nhưng thấy Từ Nam Phương khiêm nhường, ông cũng không ép nữa.

Nhị lão gia ngồi im quan sát, sự khước từ của Từ Nam Phương chẳng những không làm lão vương gia tức giận mà ngược lại, còn khiến ông mặt mày hoan hỉ. Nhị lão gia thấy vậy mà mừng thầm.

Vì Từ Nam Phương không chịu nhận bức tranh này nên lão vương gia cho phép cô vào trong buồng tự chọn lấy một bức. Từ Nam Phương đành vâng lời, cùng Hạ Giáng Tư một trái một phải đi theo lão vương gia vào gian phòng bên trong.

Lão vương gia rất thích nghiên cứu hội họa, sưu tầm rất nhiều tranh. Từ Nam Phương chọn một bức màu sắc không quá bắt mắt, trong tranh vẽ một con thuyền nhỏ đang trôi ngược dòng, một thư sinh đứng trên mũi thuyền, lưng đeo túi hành lý, tay che trán nhìn về phía núi xanh ẩn hiện trong mây mù phía xa, thấp thoáng một dòng thác từ khe núi chảy ra. Thần sắc người thư sinh tươi tỉnh, tràn ngập vẻ vui sướng. Bức tranh này vẽ bằng mực tàu, chỉ phác lấy ý, không quá tỉ mỉ nhưng vẫn rất nghệ thuật. Phía trên bức tranh còn có một bài thơ.

Hạ Giáng Tư nhìn vào bức tranh, đọc bài thơ kia lên: "Thiên xanh sơn vân tiếp, tuyền mang mang tổng thị, mịch thần tiên hà xứ, hang lai vấn độ đầu. Bài thơ này có điểm kỳ lạ!" Hạ Giáng Tư vuốt cằm, dù không mấy hứng thú với thơ nhưng cậu ta không đến nỗi mù tịt như Thượng Quân Trừng, tiếc rằng thứ "kiến thức nửa vời" càng phơi bày "học vấn thực" của cậu ta.

https://thuviensach.vn

"Cháu nói cho ta nghe, kỳ lạ ở đâu?"

Thấy Hạ Giáng Tư chau mày nghĩ không ra, lão vương gia cũng không gặng hỏi nữa, chẳng thằng cháu trai này biết ông bảo thủ, biết ông thích Kinh thi nên mới học thuộc đọc cho ông nghe chứ thực chất, cậu ta không hề thích, còn lại tất cả chỉ là bề nổi bên ngoài.

Lão vương gia thở dài trong lòng.

Từ Nam Phương sau một lúc xem kỹ, phát hiện ra ý nghĩa, cô lên tiếng: "Để cháu thay thiếu gia trả lời. Đây là một bài tàng đầu thi[1], nếu chiết tự các chữ cái đầu của mỗi câu thành hai chữ, rồi lại di chuyển chữ đầu tiên xuống cuối câu, thơ ngũ ngôn sẽ biến thành thất ngôn. Chẳng hạn, chữ thiên chiết tự thành nhất đại, câu đầu tiên sẽ trở thành 'nhất đại thanh sơn vân tiếp thiên'." Từ Nam Phương tiếp tục đọc trôi chảy, "Nhất đại thanh sơn vân tiếp thiên, bạch thủy mang mang tổng thị tuyền, bất kiến thần tiên hà xử mịch, châu công lai vấn độ đầu hang."

[1] Thể thơ có các chữ cái đầu mỗi câu ghép lại thành một câu có nghĩa, hoặc các chữ cái đầu câu được hiểu theo một nghĩa đặc biệt.

Từ Nam Phương vừa dứt lời, Hạ Giáng Tư liền bừng tỉnh, vẻ mặt buồn bã của lão vương gia cũng trở nên tươi tỉnh. Có lẽ, ông cũng từng nghĩ từ trước đến giờ Từ Nam Phương cố ý lấy lòng mình, nhưng hiện tại xem ra, cô xác thực là hiểu biết rộng, chứ không phải cố làm ra vẻ để nịnh nọt.

Nhị lão gia làm sao biết, ở thời đại của Từ Nam Phương, mọi người am hiểu thơ ca gấp trăm lần người hiện đại, huống hồ Từ Nam Phương lại là người trong hoàng thất, để bảo vệ mình, cô phải nỗ lực rất nhiều, chỉ có ngâm thơ, vẽ tranh thì có gì là khó với cô?

Lão vương gia hỏi vì sao chọn bức tranh này, Từ Nam Phương mỉm cười đáp, người thư sinh trong tranh nhìn về núi non xa xôi, dù không thể tới được nhưng vẫn mỉm cười, trong lòng thanh thản, tựa như tràn đầy niềm tin

https://thuviensach.vn

với những điều mà bản thân theo đuổi, chính sự lạc quan này khiến cô cảm động sâu sắc.

Từ Nam Phương nói lời này cũng là những tâm sự thật lòng mình. Dù bây giờ vẫn chưa được thấy khối thiên thạch nhưng cô tin rằng nhất định cô sẽ lấy lại được nó. Đương nhiên, Từ Nam Phương chọn bức tranh này cũng là vì nó không phải tác phẩm có tiếng gì, vừa không tỏ ra huênh hoang, lại không mất công bình phẩm.

Quả nhiên, lão vương gia càng thêm tán thưởng Từ Nam Phương, ông quay sang nói với Hạ Giáng Tư: "Mẹ cháu xem như là còn có mắt nhìn người." Ý tứ rõ ràng là khen ngợi tam phu nhân đã chọn được một người hầu học rộng hiểu sâu, biết nói năng, lễ độ.

Hạ Giáng Tư vui mừng vì Từ Nam Phương được lão vương gia yêu thích, lại càng phấn khởi vì câu nói của lão vương gia lại dành cho mẹ mình. Trong lòng Hạ Giáng Tư nghĩ đơn giản, những việc Từ Nam Phương làm là lẽ đương nhiên.

Nhị lão gia lúc này cũng phải thay đổi cách nhìn với Từ Nam Phương. Cô nghiễm nhiên có thể tự nhiên nói chuyện thi ca với lão vương gia, lão vương gia còn mang những vật quý giá mà mình sưu tầm. Nếu không phải Đại An Nhân sai người mời lão vương gia đi uống thuốc thì lão vương gia còn muốn nói chuyện thêm với Từ Nam Phương.

Đến lúc Từ Nam Phương sắp đi, lão vương gia vẫn quyến luyến, dặn dò cô sáng nhớ đi thu thập sương sớm. Từ Nam Phương tươi cười cáo từ, cảm thấy mọi thứ đều trở nên thuận lợi hơn, đương nhiên mỗi ngày cô sẽ đều đặn đi thu thập sương sớm, đã diễn trò thì phải diễn cho đầy đủ.

Từ Nam Phương tạo được ấn tượng tốt với lão vương gia, khiến lão vương gia vui vẻ, chỉ có điều, mãi đến nửa đêm khi tam phu nhân trở về, cũng không có chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân không biết Từ Nam Phương đã chiếm được cảm tình của lão vương gia, Từ Nam Phương cũng không biết tam phu nhân ra ngoài cả ngày làm gì. Nhưng trực giác cho cô biết, giống như cô đang không ngừng nỗ lực ở trong nhà họ Hạ, thì tam phu nhân ra ngoài cũng có thể đã làm được không ít việc cho đại thiếu gia. Bà ta vừa về tới phủ liền đi thẳng vào phòng, nét mặt ủ rũ, Từ Nam Phương hỏi còn làm như không thấy. Có vẻ bận rộn cả ngày trời, bà ta đã thấm mệt, không muốn để ý tới chuyện của Từ Nam Phương, thế nhưng Từ Nam Phương tin chắc, bà ta còn có nhiều dự tính hơn cô.

Ngày hôm nay, Thượng Quân Trừng và Diệp Phi Vũ cũng không tới tìm cô. Thượng Quân Trừng cũng không đưa cô đi mua sắm, không nói sẽ đưa cô tới căn hộ mới nào đó. Có lẽ đêm qua anh chỉ say rượu nói bừa, tất cả những điều anh nói, những việc anh làm, có thể đúng là thật lòng, nhưng một khi đầu óc tỉnh táo đương nhiên sẽ không dám làm thật.

Gánh nặng trong lòng Từ Nam Phương đã nhẹ nhõm, nhưng cô lại cảm thấy hụt hẫng. Cô xem trên ti-vi thấy những hình ảnh Thượng Quân Trừng đang diễn tập chuẩn bị cho buổi biểu diễn, thấy anh mệt mỏi lau mồ hôi, nhưng sắc mặt anh rất tốt, tinh thần phấn chấn. Ca hát đối với anh luôn là chuyện quan trọng nhất của anh, có lẽ được làm những gì mình thích lúc nào cũng hài lòng như thế. Thượng Quân Trừng vì lần biểu diễn này mà dốc hết sức lực, không có thì giờ suy nghĩ tới những thứ khác. Từ Nam Phương tự an ủi bản thân như thế, chỉ cần anh không sao là tốt rồi.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Từ Nam Phương lại đi lượm sương, và lại gặp lão vương gia. Lần này cô còn dậy sớm hơn nên khi lão vương gia xuất hiện ở vườn bách thảo, cô đã hứng được gần đầy bình sứ.

Lúc chiều tối, Thượng Quân Trừng sai người tới, tuy nói là tìm Hạ Giáng Tư nhưng thực chất là gặp Từ Nam Phương. Người nọ đưa cho cô hai tấm vé xem liveshow, cả hai đều là vé VIP, ngồi gần sân khấu nhất, xem rõ ràng nhất.

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư nhận lấy vé, cười mờ ám, cậu ta đương nhiên còn nhớ rõ màn ôm hôn thắm thiết của Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương ở cửa hàng hôm trước. Lần này, dụng ý của Thượng Quân Trừng chính là bảo cậu ta đưa Từ Nam Phương đi xem buổi biểu diễn. Thực ra, dù Thượng Quân Trừng không tặng vé thì Hạ Giáng Tư cũng đã có ý định đi, chỉ có điều vị trí ngồi sẽ không được đẹp như Thượng Quân Trừng đã sắp xếp. Người mang vé đến còn đưa cho Từ Nam Phương một cái hộp giấy khá lớn.

Từ Nam Phương không ngờ lúc này còn nhận được quà của Thượng Quân Trừng, cô mở ra xem, là một chiếc váy liền thân màu đen, kiểu dáng đơn giản, không có bất luận hoa văn gì, tất cả phụ kiện chỉ là một chiếc dây lưng bằng kim loại. Thế nhưng khi cô mặc chiếc váy lên người, chiếc dây lưng lóng lánh trên hông lập tức khiến toàn bộ đường cong mềm mại của cô được phô bày. Từ Nam Phương đi ra, mái tóc dài phủ bờ vai, chính vì chiếc váy đơn giản nhưng không mất đi vẻ sang trọng, càng làm bật nên vẻ xinh đẹp tao nhã của cô.

Hạ Giáng Tư lái xe đưa Từ Nam Phương đến sân vận động của thành phố T, miệng không ngừng khen ngợi chiếc váy cô mặc, thậm chí còn trêu chọc Thượng Quân Trừng rất quan tâm tới cô.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Buổi Diễn Ca Nhạc

Buổi diễn của Thượng Quân Trừng bắt đầu lúc bảy giờ tối, Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư đến nơi lúc sáu rưỡi. Nhiệt độ ở sân vận động đã cao hơn bên ngoài bảy, tám độ, phía sau vô cùng huyên náo, mọi người đang sôi nổi bàn luận về nhân vật chính hôm nay, mặt ai nấy cũng đều đỏ bừng, mặc dù bên trong đã chật ních nhưng bên ngoài vẫn cứ chen vào, mồ hôi đầm đìa nhưng không vì thế mà thuyên giảm sự phấn khích.

Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương ngồi ở hàng ghế trên khán đài, cạnh sân khấu, rất gần Thượng Quân Trừng, nhưng vì nhìn từ trên cao xuống nên thấy toàn bộ sân khấu. Khung cảnh huyền ảo, ánh đèn chói mắt, hơn nữa nhiệt độ cao cùng với âm thanh ầm ĩ nhất thời khiến Từ Nam Phương cảm thấy bị mê hoặc. Nếu như bắt cô từ sáng sớm ra đây giữ chỗ cùng với những người hâm mộ của Thượng Quân Trừng, nhất định cô sẽ phát điên.

Ngọn đèn đột ngột sáng chói, chung quanh sân khấu bỗng dưng được bắn pháo hoa rực rỡ, bên dưới tiếng hò reo càng thêm náo nhiệt, còn hơn cả biển gầm núi lở.

Cuối cùng thì, âm nhạc đã vang lên, Thượng Quân Trừng từ trên sân khấu, giẫm lên ánh trăng chậm rãi bước đi. Anh mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, anh bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, đặt trước ngực, khuỵu gối cung kính cúi chào mọi người. Dưới chân anh là mặt trăng rằm màu ánh kim, ánh trăng tỏa ra mờ nhạt dưới màn pháo hoa rực rỡ.

Thượng Quân Trừng nhảy một điệu có tiết tấu trên mặt trăng, tiếng ca du dương từ mặt trăng truyền đến, người hâm mộ ở dưới bắt đầu hò reo, nhưng khi giọng hát của Thượng Quân Trừng cất lên, tất cả lại lặng ngắt

https://thuviensach.vn

như tờ, cả sân vận động chen chúc hàng vạn người như vậy, thoáng chốc như không có một ai.

Pháo hoa mỹ lệ chớp mắt hóa hư vô. Toàn bộ sân khấu chỉ còn lại hình ảnh một người đàn ông mặc bộ đồ đen, cô độc dạo bước trên mặt trăng. Anh nhã nhặn xoay người, dáng nhảy cứng rắn mạnh mẽ, lúc thì mềm mại uyển chuyển, ngọn đèn chiếu xuống khiến bóng người anh đổ dài về khoảng không phía sau lưng, cái bóng vừa to lớn, lại vừa cô đơn.

Mãi đến khi mặt trăng lưỡi liềm từ từ hạ xuống, đặt thân ảnh kia tại chính giữa sân khấu, thanh âm u buồn ngân dài kia mới dần biến mất, tựa như ánh dương bị màn đêm dần dần xua tan.

Thượng Quân Trừng lại khom lưng một lần nữa, bấy giờ người hâm mộ mới phát hiện ra ca khúc đã hết, tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền, kéo dài mãi không thôi.

Hình ảnh Thượng Quân Trừng trên mặt trăng khắc sâu vào trái tim Từ Nam Phương. Cô rất gắng sức mới có thể hiểu những lời anh vừa khoan thai nói, mặc dù không hiểu anh hát gì nhưng cô cảm nhận được anh muốn thông qua âm nhạc để nhắn nhủ tâm sự tới người nghe. Cái cảm giác cô đơn, lạnh lẽo ấy khiến trái tim cô đau nhói. Có lẽ, đó là sức mê hoặc của âm nhạc.

Những người hâm mộ cuồng nhiệt lại bắt đầu hô vang khẩu hiệu của họ, gọi tên Thượng Quân Trừng, bày tỏ sự ái mộ dành cho anh. Một số người vẫn còn chìm đắm trong âm nhạc, không biết nên khóc hay nên reo hò, cuối cùng bật khóc trong hạnh phúc.

Thượng Quân Trừng chào hỏi người hâm mộ, anh chỉ giơ tay lên, vẫy vẫy chiếc mũ trong tay cũng đủ khiến cho tiếng hò reo càng thêm lớn. Anh nói, anh muốn đem ca khúc tiếp theo dành tặng cho các bạn, người anh yêu quý nhất.

https://thuviensach.vn

Nghe anh nói xong, bên dưới lại thét lên chói tai, Thượng Quân Trừng rất ít khi nói những lời này, trong khi các ca sĩ khác lại thường xuyên nói. Các fan của anh đều vì một câu này mà say sưa.

Thế nhưng, ánh mắt Thượng Quân Trừng lại đảo quanh khán đài một lượt, dừng lại ở vị trí nào đó vài giây. Dù ngắn ngủi nhưng Từ Nam Phương vẫn kịp nhận ra.

Trái tim cô chợt đập mạnh hơn, anh nói những lời kia dường như là để cố tình cho một người nghe thấy.

Hạ Giáng Tư ngồi bên cạnh, bắt đầu thêm mắm thêm muối: "Ha ha, anh Trừng thổ lộ với chị đấy!" Nói xong, cậu ta cầm tay Từ Nam Phương, muốn giơ tay cô lên vẫy Thượng Quân Trừng, nhưng Từ Nam Phương nhanh chóng rụt tay lại. Thượng Quân Trừng lúc này đã nhắm nghiền hai mắt, bắt đầu ngâm nga.

Hạ Giáng Tư mất hứng, hậm hực nói: "Chị thật là! Sao không trả lời anh Trừng?"

Từ Nam Phương không lên tiếng, Hạ Giáng Tư lại nghĩ ra cái gì, bật cười thích thú: "Ha ha, anh Trừng cũng đáng yêu quá đi! Còn mặc áo đôi với chị!"

Nghe Hạ Giáng Tư nói, Từ Nam Phương mới ý thức được cả mình và Thượng Quân Trừng đều mặc đồ đen. Dù không đồng tình với ý nghĩ của cậu ta lắm, nhưng Từ Nam Phương vẫn không tránh khỏi đỏ mặt. Cô nhìn xuống sân khấu, cảm thấy chỉ vừa liếc một cái, trái tim đã thắt chặt lại, thứ cảm giác này khiến mặt cô nóng đến bỏng rát.

Tiếng hát của Thượng Quân Trừng lần này càng khiến không gian thêm tĩnh mịch, nhạc đệm được tạo nên từ sáo, tiêu và tì bà. Tiếng nhạc thanh tao, mềm mại như dòng nước chậm rãi chảy trên những tảng đá.

https://thuviensach.vn

Những ca sĩ khác bắt đầu buổi biểu diễn đều chọn những ca khúc sôi nổi để khuấy đảo không khí. Nhưng Thượng Quân Trừng không như vậy, anh muốn thể hiện được tất cả muôn hình muôn vẻ của thứ âm nhạc mà anh theo đuổi. Không có những tiếng nhạc rộn ràng hỗ trợ, tiếng hát của anh càng thêm cảm động lòng người, nó mang vẻ đẹp xa xưa, mềm mại uyển chuyển. Thanh âm từ trong miệng của một quý ông tuấn tú đi ra, đủ để khiến cho bất cứ ai cũng phải rung động. Lại thêm ánh mắt thỉnh thoảng chuyển động như những cơn sóng xô trào, làm cho trái tim người khác nhất thời ngừng đập.

Toàn bộ sân vận động lặng ngắt như tờ, rất nhiều người đã nhắm mắt lại để tận hưởng giọng ca của Thượng Quân Trừng. Từ Nam Phương cũng vậy, cô muốn dùng cách này để thâm nhập vào nội tâm anh. Cô thả hồn mình để giọng hát của Thượng Quân Trừng đưa vào một khung cảnh mộng ảo mênh mông, nơi đó có hoa cỏ, có núi non, có thác ghềnh... Nơi đó tràn ngập tiếng chim hót, tiếng côn trùng rền rĩ, tâm trạng của cô cũng theo đó mà thả lỏng. Đó là thế giới nội tâm trong sáng của Thượng Quân Trừng, gương mặt cô hiện lên nụ cười rạng rỡ, cười vì niềm hạnh phúc của Thượng Quân Trừng.

Chỉ có điều, cô vừa mới thư giãn được một lúc đã nghe thấy bên dưới xôn xao, khung cảnh tươi đẹp thoáng cái biến mất. Từ Nam Phương bước ra khỏi mộng ảo, toàn bộ sân vận động đang nhốn nháo, cô mờ mịt không hiểu chuyện gì xảy ra.

Cô quay sang nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta đang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn phía sau sân khấu, dường như tất cả mọi người cũng vậy.

Từ Nam Phương chợt ý thức được cái gì, vội nhìn theo, trên màn hình là hai người không rõ mặt đang quyến luyến một chỗ. Từ Nam Phương liếc mắt đã có thể nhận ra, đó là mình và Thượng Quân Trừng, trong thang máy tại cửa hàng nội thất tối hôm kia. Đầu cô như nổ tung, nháy mắt đã hiểu ra trò này do ai làm.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không biết rằng trong thang máy đều gắn camera, nhưng từ góc quay này, cô cũng có thể đoán ra. Tam phu nhân hai ngày nay đi sớm về muộn, hẳn là đã tiêu tốn rất nhiều sức lực lẫn tiền của để nhân cơ hội hàng vạn người tụ họp này công khai đoạn băng kia.

Hiện tại, không chỉ có người hâm mộ và phóng viên ở sân vận động mà còn có khán giả xem trực tiếp trên tivi, tất cả mọi người cũng giống Từ Nam Phương, đang ngẫm lại cảnh tượng cô và Thượng Quân Trừng hôn nhau cuồng nhiệt trong thang máy.

Từ Nam Phương nhìn về phía Thượng Quân Trừng, cuối cùng anh cũng có phản ứng, ánh mắt anh mơ màng dường như còn chìm đắm trong tiếng nhạc, phía dưới hỗn loạn như vậy, chắc hẳn anh thấy khó hiểu lắm?

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trừng quay lưng lại, trên màn hình vẫn là cảnh anh cưỡng hôn cô, cô giơ tay lên muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn. Rõ ràng chỉ ngắn ngủi mấy giây như thế, nhưng dường như thời gian đã ngưng trệ. Trái tim Từ Nam Phương như bị kim đâm vào đau buốt. Tối nay, đối với Thượng Quân Trừng mà nói, thế giới hoàn mỹ của anh đã bị phá hủy hoàn toàn. Anh sẽ chẳng bao giờ còn được trông thấy người hâm mộ tĩnh tâm nghe mình hát nữa.

Nhân viên trực ban sau vài giây ngẩn người vội vàng thực hiện trách nhiệm của mình, người duy trì trật tự, người tìm cách che đậy, trục xuất phóng viên, tận lực giảm thiểu tin đồn. Trên màn hình lớn được thay bằng hình ảnh bìa album MTV đã lâu của Thượng Quân Trừng, thế nhưng đoạn clip ngắn ngủi vài ba giây kia cũng đã bị mọi người thấy hết, khắc sâu trong đầu.

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trừng nhìn về phía mình, đôi mắt bị bao phủ sự khó hiểu và cảnh giác. Nhưng khi vừa đối diện với cô, thần sắc ấy lập tức tiêu tan. Có lẽ anh cho rằng sự việc này do cô gây ra nhằm công khai mối quan hệ giữa hai người, anh nhất định sẽ rất tức giận. Thế nhưng,

https://thuviensach.vn

sau khi bình tĩnh lại, lý trí khôi phục, anh liền hiểu ra cô không có bản lĩnh làm việc này. Mua được đoạn băng kia rồi đem đến đây phát lên cho mọi người chứng kiến, một kẻ thường dân như Từ Nam Phương sao có thể làm được?

Từ Nam Phương cười gượng, chung quanh Thượng Quân Trừng đã có hai nhân viên chạy đến, bảo vệ anh đi vào sau cánh gà.

Bọn họ vừa tiến đến, quang cảnh xung quanh càng trở nên hỗn loạn, những tên phá đám lợi dụng cơ hội này để kích động người hâm mộ. Những fan nữ không thể chấp nhận được việc Thượng Quân Trừng hôn một cô gái trong thang máy, thấy anh lui về cánh gà, liền hét lên: "Danny, đứng lại! Danny, đứng lại!"

Biển người không thể kiểm soát nổi, mặc dù hiện trường có rất nhiều bảo vệ nhưng không ai ngờ được dòng người lại mãnh liệt như thế, bảo vệ cũng phải bất lực. Vài phóng viên nhân lúc hỗn loạn đã lẻn lên sân khấu, cũng có thể là do tam phu nhân nhúng tay vào vẽ đường cho hươu chạy.

Hiện trường đã rối tung, ngay đến Từ Nam Phương cũng không thể ngồi vững, cả người nghiêng ngả bị ép vào lan can bên cạnh. Cô rất muốn xuống đó giúp Thượng Quân Trừng, nhưng lại lo sự xuất hiện của mình càng khiến cho hậu quả thêm nghiêm trọng.

Thượng Quân Trừng trốn cũng không được, anh không đi theo nhân viên nữa mà quay lại sân khấu, nói vào micro: "Được, tôi không đi." Anh nhìn quanh một vòng, ánh mắt kinh hoàng ban nãy đã được thay bằng sự lãnh đạm, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, "Muốn hỏi gì không? Tôi còn phải tiếp tục biểu diễn!" Câu nói này là Thượng Quân Trừng nói với những phóng viên vừa xông lên sân khấu.

Đến lúc này còn có thể giữ sự bình tĩnh, còn muốn tiếp tục hát, đám phóng viên nghe xong đều sững người. Thế giới này có hàng tá ngôi sao,

https://thuviensach.vn

nhưng sợ rằng bình thản đến mức này cũng chỉ có duy nhất Thượng Quân Trừng.

Anh lạnh lùng nhìn đám phóng viên, đợi bọn họ đặt câu hỏi. Dù anh chưa nói gì nhưng người hâm mộ ở bên dưới dường như đã được khích lệ, bỗng dưng yên lặng cả đi.

"Danny, anh có thể giải thích cho chúng tôi về đoạn băng vừa rồi được không?" Một phóng viên lên tiếng, không quên nói rõ từng câu từng từ vào chiếc micro trong tay, "Nếu chúng tôi không nhầm thì anh đã cưỡng hôn một cô gái trong thang máy? Xưa nay anh đều nói chưa có bạn gái, nhưng lần này xem ra, cô gái kia chính là bạn gái của anh? Hóa ra Danny lại là người tùy tiện như vậy?"

"Đúng thế, Danny, anh khiến chúng tôi quá thất vọng. Chúng tôi luôn nghĩ rằng Danny là một chàng trai bất thực nhân gian yên hỏa[1]!" Một đám phóng viên khác lên tiếng trách móc, "Mọi người đều gọi anh là 'hoàng tử đơn thuần', nhưng xem ra anh cũng không hề 'đơn thuần' một chút nào!" Những điều họ nói vào micro đều được truyền thẳng ra ngoài nên mọi người đều nghe rõ mồn một. Bên dưới mấy chiếc loa phóng thanh, người hâm mộ bị kích động đã bắt đầu la ó: "Danny, chúng tôi thất vọng về anh..." Câu nói lặp đi lặp lại.

[1] Bất thực nhân gian yên hỏa: Chỉ những người có thế giới nội tâm đẹp, không nhiễm trần tục.

Từ Nam Phương thấp thỏm không yên. Hạ Giáng Tư cũng không cợt nhả nữa: "Anh Trừng lần này thảm rồi."

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trừng, anh đang cau mày, nghe thấy người hâm mộ nói thất vọng về mình, trong lòng anh hẳn là vô cùng khó chịu? Không ngờ tam phu nhân lại dùng tới cách này để công kích Thượng Quân Trừng! Từ Nam Phương nắm chặt hai bàn tay. Mặc dù cô không hiểu

https://thuviensach.vn

cái cách mà những cô gáithời đại này theo đuổi thần tượng, nhưng xem ánh mắt say đắm của họ khi nhìn Thượng Quân Trừng, cô cũng có thể hiểu được bọn họ dành bao nhiêu kỳ vọng cho anh. Đoạn băng vừa rồi, dù không nhìn rõ mặt anh, nhưng hành động thô bạo của anh khi cưỡng hôn thì có thể thấy rõ như ban ngày, những cô gái kia làm sao có thể chấp nhận.

Từ Nam Phương rất sợ người hâm mộ càng nói càng khó nghe, nhưng lúc này Thượng Quân Trừng vẫn bình thản như không: "Đúng vậy, người trong thang máy là tôi! Vậy thì sao?" Thanh âm của anh không lớn không nhỏ, vừa đủ để hầu hết mọi người có thể nghe được. Bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng của anh, sự xem thường mọi thứ của anh khiến tất cả đám phóng viên choáng váng. Anh nói thật là vô tư, vô tư đến nỗi bọn họ hận không thể xem lại đoạn clip kia một lần nữa, rồi hỏi lại anh, có trông thấy rõ tình huống hay không?

https://thuviensach.vn

Chương 57: Chủ Mưu

Ngay khi đám người kia không biết phải nói gì thì bên cạnh lại vang lên tiếng ai đó: "Danny có cuộc sống cá nhân, có thế giới riêng, anh ấy chỉ đem giọng hát của mình để phục vụ mọi người. Hôm nay có nhiều bạn bè và fan đến đây là để nghe Danny hát, vậy mà có người gây chuyện, vạch trần chuyện đời tư của Danny, còn cố ý kích động mọi người, làm khó Danny, làm khó tất cả chúng ta..." Người nói những lời này là Diệp Phi Vũ, sau khi chạy đi xử lý vài việc, anh vội vàng lên sân khấu cầm micro, giải thích giúp Thượng Quân Trừng.

"Hy vọng mọi người không để cho những kẻ có ý đồ xấu xúi bẩy, mà lặng yên nghe Danny của chúng ta tiếp tục hát. Tôi tin chắc ở đây có rất nhiều bạn đã phải ngồi hàng giờ trên xe lửa, trên máy bay để đến thành phố T tham gia liveshow. Chúng ta phải đợi lâu như vậy, Danny cũng phải tập luyện nhiều ngày như vậy, chính là vì muốn buổi tối hôm nay được giữ lại những ký ức đẹp đẽ với nhau. Mọi người đều là fan của Danny thì hãy ủng hộ Danny, để cho anh ấy có không gian riêng." Diệp Phi Vũ nói đâu vào đấy, thuyết phục được cả những người hâm mộ quá kích động vì những gì vừa trông thấy trên màn hình. Quả nhiên, bọn họ nghe xong liền bình tĩnh trở lại.

Chỉ có điều, khi mọi thứ đã trở nên yên ổn rồi, thì bỗng có tiếng người truyền tới: "Tuyệt vời nghĩa là thế nào? Chúng ta đều cho rằng Danny là một người thuần khiết, giờ mới biết hóa ra đã bị lừa. Mấy bài hát của anh ta cũng đều là lừa người cả, cái gì mà hoàng tử thuần khiết, cái gì mà thiên sứ giọng hát, đều là thổi phồng lên! Tôi đây không thèm nghe anh ta hát. Hát chẳng ra sao còn làm ra vẻ! Nhân phẩm lại không sạch sẽ."

https://thuviensach.vn

Người này nói có vẻ như ngẫu nhiên, nhưng Từ Nam Phương biết rõ đã có sự sắp đặt.

Chỉ có điều, Thượng Quân Trừng nghe xong đã bị đả kích, mặt đỏ tới tận mang tai.

Từ Nam Phương chợt hiểu ra một điều, đối với những điều khác, Thượng Quân Trừng vốn để không để vào tai, nhưng hễ động đến âm nhạc của anh, chê bai ca khúc của anh, lập tức anh sẽ bị "trúng chiêu" của kẻ gian.

Diệp Phi Vũ nhanh chóng tóm kẻ gây rối kia ra ngoài, không khách khí mà đối đáp: "Danny có không gian riêng của anh ấy, cũng có quyền lợi kết bạn. Đoạn clip vừa rồi rõ ràng là đã xâm phạm đời tư của anh ấy, chúng tôi sẽ giao chuyện này cho cảnh sát xử lý. Tôi thấy anh cũng không phải là fan của Danny nhỉ? Ở trước mặt mọi người, anh nói Danny hát không hay, nói Danny nhân phẩm không tốt, anh nên biết chỉ cần mỗi fan của Danny nhổ một bãi nước bọt cũng đủ để khiến anh chết đuối." Diệp Phi Vũ vừa dứt lời, ở dưới lập tức một trận cười rền vang, câu đùa vui hợp thời của anh ta đã khiến người hâm mộ nhanh chóng đứng về phía Thượng Quân Trừng.

Diệp Phi Vũ lại gãi trúng chỗ ngứa, nói tiếp: "Tôi thấy sự việc hôm nay hẳn là có liên quan không ít tới anh? Lát nữa còn phải nhờ anh phối hợp nhiệt tình với cảnh sát điều tra!"

Lời đe dọa ngầm của Diệp Phi Vũ khiến người kia nhất thời câm như hến, nhưng rồi anh ta lại kêu gào lên: "Chẳng lẽ nhân phẩm của anh ta tốt lắm à? Không gian riêng, đời tư? Hừ, là ngôi sao có thể làm những chuyện không biết xấu hổ, muốn làm gì thì làm sao? Tôi đương nhiên không phải fan của anh ta, anh ta không xứng! Ha ha, mọi người có lẽ không biết, lúc quay phim ở Sơn Tây, anh ta đã gây scandal kinh khủng thế nào đâu. Đây là chuyện mà người nào trong giới truyền thông chúng tôi cũng đều biết rõ. Ngôi sao từng hùng hồn tuyên bố mình không có bạn gái này thực ra có bạn gái mà không chịu thừa nhận. Cuối cùng bức người con gái kia đến

https://thuviensach.vn

phát điên! Nếu không có người khác ra tay im chuyện này đi anh ta làm gì có ngày hôm nay. Tôi mà là phóng viên, nhất định tôi sẽ nói thật ra cho mọi người cùng biết, giống như hôm nay có người dũng cảm đem công khai đoạn clip Thượng Quân Trừng cưỡng hôn trong thang máy kia ra. Chúng tôi muốn nói cho mọi người biết, anh ta vốn dĩ không đơn thuần như vẻ ngoài, nhân phẩm của anh ta không đáng để mọi người ủng hộ! Không đáng để có nhiều fan như vậy."

Anh ta vừa dứt lời liền có người phụ họa theo, toàn bộ khán đài lại ồ lên. Tung clip, để lộ chuyện ở Sơn Tây, tất cả chẳng qua là nhằm mục đích bôi đen Thượng Quân Trừng. Tam phu nhân lựa chọn thời điểm này, vạn người tụ tập, quả nhiên đã mất rất nhiều công sức, nhất định sẽ khiến cho lão vương gia một lần biết hết những chuyện xấu của cháu trai mình.

***

Trong vương phủ, lão vương gia đang ở thư phòng đọc sách, bên ngoài lại bỗng dưng có tiếng người thì thầm truyền tới. Dù tai lão vương gia đã không còn thính lắm, nhưng mấy nữ hầu ngoài kia nói vẫn đủ để ông nghe thấy. Ngữ điệu cao vút lại cộng thêm tiếng cười không kiêng kị khiến cho sự tập trung của lão vương gia bị quét đi một nửa.

"Này, còn đứng đấy làm gì, mau lên đi xem liveshow của Hạnh Trừng thiếu gia, đang phát trực tiếp kìa! Chỉ có một kênh mua đứt bản quyền phát sóng trực tiếp thôi, mau lên."

"Đúng đấy, Hạnh Trừng thiếu gia đẹp trai như vậy, cứ tưởng tượng đến bộ dạng thiếu gia đứng trên sân khấu là tôi đã chịu không nổi rồi... Hôm kia được tận mắt thấy thiếu gia, tôi càng thêm khẳng định anh ấy là người đẹp trai nhất trên đời này..."

"Thôi thôi thôi, la hét cái gì thế hả!" Lão vương gia ở trong phòng nhịn không được quát lên. Đám nữ hầu im bặt, một lúc sau tự giải tán.

https://thuviensach.vn

Lão vương gia tức giận, ông còn chưa hỏi rõ ràng mà bọn họ đã dám lẩn đi trốn. Đến khi người hầu nữ bưng trà đến, lão vương gia bèn nhân cơ hội mà giận cá chém thớt một trận. Nhưng người hầu này đã bị tam phu nhân mua chuộc, chỉ chờ thời cơ để nói cho lão vương gia biết về buổi diễn của Thượng Quân Trừng. Dưới sự chỉ dẫn của tam phu nhân, cô ta nói với lão vương gia rằng các tiểu thư và phu nhân khác cũng đều ở trong phòng riêng xem truyền hình trực tiếp, thậm chí còn có người tới tận nơi biểu diễn để cổ vũ Thượng Quân Trừng. Người hầu chỉ thuận miệng nói một câu nhưng lão vương gia vừa nghe tâm trạng đã không tốt rồi. Biết Thượng Quân Trừng cũng mở liveshow như các ngôi sao khác, lão vương gia liền lạnh lùng nói: "Tôi cũng muốn xem xem nó hát cái thể loại gì."

Thế là sau đó lão vương gia liền sai người hầu thân cận mở tivi. Ông ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, chợt nghĩ đến chuyện gì, lại quay sang nói với nữ bộc: "Nếu mọi người đều đang xem thì gọi tất cả tới đây cùng xem, gọi cả nhị lão gia tới nữa." Lão vương gia chợt nhớ tới buổi tiệc tối hôm trước, đám con cháu của mình đều ngấm ngầm đấu đá lẫn nhau.

Khi thấy nhị lão gia vừa bước vào thư phòng, tam phu nhân liền mỉa mai: "Nhị lão gia tối nay không phải làm việc sao?" Bà ta biết lão vương gia cho gọi mọi người tới, cũng biết sắp có kịch vui, không tránh được vui mừng ra mặt.

Nhị lão gia không lên tiếng.

Sắc mặt lão vương gia không mấy tốt, hai mắt chăm chú dán vào màn hình, buổi diễn đã bắt đầu, người dẫn chương trình đang hét tên Thượng Quân Trừng trên sân khấu.

Khi Thượng Quân Trừng cất tiếng hát, lão vương gia trợn tròn mắt như muốn lồi hai tròng mắt ra ngoài. Những người đứng, ngồi hai bên lão vương gia đều im thin thít không dám rên một tiếng. Mặc dù mấy cô nữ

https://thuviensach.vn

hầu không dám mở miệng, nhưng vẻ mặt say sưa của họ không qua nổi mắt lão vương gia.

Sau đó, lão vương gia đương nhiên cũng trông thấy cảnh tượng phát trên màn hình lớn kia. Lão vương gia và nhị lão gia đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, trên mặt mỗi người đều bày ra những biểu hiện khác nhau. Nhị lão gia dừng ánh mắt trên người tam phu nhân, nhưng bà ta cũng không rảnh để nhìn nhị lão gia mà quan sát thần sắc của lão vương gia. Thấy lửa giận đã cuộn trào trong đáy mắt lão vương gia, tam phu nhân liền đổ thêm dầu vào lửa: "Ơ, cô gái kia... sao mà... sao mà giống..." Vừa thốt ra tới đây, bà ta liền im bặt, làm như nếu nói tiếp thì sẽ tự bán đứng mình.

Thế nhưng chỉ cần bà ta nói tới đây, người tinh mắt liếc một cái là đã nhận ra cô gái trong clip kia mặc bộ quần áo y hệt Từ Nam Phương tối hôm yến tiệc. Tứ phu nhân vội che miệng thốt lên: "Chẳng phải kia chính là người hầu mới mà tam phu nhân đưa đến đấy ư?" Bà ta có vẻ hả hê, nhưng nói xong lại vờ làm như hối hận vì lỡ lời, bởi vì nam chính là Thượng Quân Trừng. Lúc này sắc mặt nhị lão gia đã tái nhợt.

"Từ... Nam Phương?"

Lão vương gia gọi tên Từ Nam Phương lại khiến cho tam phu nhân có phần ngoài ý muốn. Bà ta cũng đã nghe nói tới chuyện lão vương gia gọi Từ Nam Phương tới hỏi chuyện, nhưng không ngờ được lão vương gia lại có ấn tượng về Từ Nam Phương như vậy.

Đài truyền hình lập tức chuyển sang chương trình quảng cáo, xem tình hình này có lẽ sẽ quảng cáo đến hết giờ.

Tam phu nhân giả bộ ngạc nhiên, tiếp lời lão vương gia: "Con cũng không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Nói xong, bà ta quay lại bảo Liên Tâm đi gọi Từ Nam Phương đến nhưng Liên Tâm trả lời: "Nam Phương và Tư thiếu gia đã đi xem biểu diễn rồi ạ."

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân lại tiếp tục tỏ ra kinh ngạc, bà ta vừa quay đầu lại đã thấy lão vương gia nhìn mình: "Giáng Tư và Nam Phương đi tới đó? Lão tam gia?" Ánh mắt lão vương gia nhìn tam phu nhân đầy thâm ý, chờ bà ta trả lời.

Tam phu nhân thấy ánh mắt của lão vương gia, trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng nếu đã chọn con đường này thì buộc phải đi tiếp. Bà ta gật đầu: "Vâng ạ, Giáng Tư và Hạnh Trừng rất thân nhau, Nam Phương lại là người hầu của Giáng Tư nên đi đâu cũng đưa đi cùng. Nhưng con thật sự không dám nghĩ Nam Phương lại dám cùng Trừng thiếu gia gây chuyện lớn như vậy." Bà ta tỏ ra bộ dạng bị lừa gạt, trên mặt đầy phẫn nộ, "Con cũng không ngờ con bé Nam Phương kia nhìn qua hiền lành thật thà, vậy mà dám giấu con nhiều chuyện như thế. Nhưng mà, có thể mấy chuyện này không phải do chủ ý của cô ta." Nói xong, tam phu nhân liếc nhìn nhị lão gia.

Lão vương gia quan sát hai người họ, trông thấy nhị lão gia cười khẩy một tiếng, gay gắt nói: "Tam phu nhân có ý gì?" Ông ta rõ ràng ý thức được tam phu nhân đang nhằm vào Thượng Quân Trừng.

"Chẳng lẽ còn không phải? Vừa rồi nếu tôi không nhìn lầm thì rõ ràng là con trai bảo bối của ông cưỡng hôn người ta! Nam Phương cho dù không biết phép tắc cũng không bao giờ ôm suy nghĩ không đứng đắn trong lòng. Nhưng con trai ông có lẽ cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp."

Đối với việc Từ Nam Phương tốt hay không, tam phu nhân không bận tâm, bà ta chỉ một mực muốn cho lão vương gia thấy Thượng Quân Trừng là người như thế nào mà thôi.

"Tam phu nhân nói thế nghĩa là sao?" Nhị lão gia hôm nay lại có vẻ đuối lý trước tam phu nhân.

"Còn phải nói nữa sao? Tôi nghe nói đời tư của Trừng thiếu gia rất bát nháo, nếu không phải nhị lão gia thế lực mạnh mẽ che giấu mấy chuyện

https://thuviensach.vn

xấu thì sự nổi tiếng của Trừng thiếu gia sớm đã thành tai tiếng rồi." Vì đang chiếm thế thượng phong, tam phu nhân nói chuyện với vẻ vô cùng đắc ý, "Tiếc là cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, Trừng thiếu gia là người thế nào, sợ rằng sắp bị phơi bày ra hết rồi."

"Thế Hạnh Trừng là người thế nào? Lão tam gia, chị muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, đừng vòng vo nữa." Lão vương gia thình lình lên tiếng lại khiến tam phu nhân giật mình. Thần sắc lão vương gia nặng nề, dưới ánh đèn điện, khuôn mặt già nua của ông hệt như một khối đồng đen vừa đào dưới đất lên.

So với sự chủ động tấn công của tam phu nhân, nhị lão gia lại có vẻ khá rụt rè và yếu thế. Tứ phu nhân vừa rồi lỡ lời, lúc này ra sức chữa lời: "Lão vương gia nói đúng, tam phu nhân vì sao biết được nhiều chuyện riêng tư của Trừng thiếu gia thế? À đúng rồi, lúc nãy trong buổi diễn của Trừng thiếu gia, có người tự ý phát đoạn clip kia lên, tam phu nhân, chị đừng nói là việc này do chị làm nhé!" Tam phu nhân và tứ phu nhân vốn có hiềm khích với nhau, lúc này tứ phu nhân đương nhiên sẽ tận dụng thời cơ để đổ tiếng xấu cho tam phu nhân, nhưng suy đoán của bà ta đúng là không đến nỗi nào.

Hai vị An Nhân vốn đã chuẩn bị đi ngủ, nhưng nghe được tin đồn nên đã vội vàng tới. Bầu không khí trong thư phòng nặng nề, lúc hai vị An Nhân bước vào, tất cả mọi người đều im lặng, không dám hé răng.

"Có chuyện gì thế?" Đại An Nhân ngồi xuống cạnh lão vương gia rồi quay sang hỏi lão bộc đứng bên cạnh. Nhưng người hầu chưa kịp trả lời, lão vương gia đã cười khẩy rồi lên tiếng: "Không có gì, chỉ đang xem đám con dâu, cháu trai của chúng ta vạch trần khuyết điểm của nhau. Vì mục đích của bản thân mà không từ mọi thủ đoạn!"

Nghe lão vương gia nói vậy, cả phòng không ai dám hé răng.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân bị nói trúng tim đen nhưng không hề căng thẳng, dường như bà ta đã hạ quyết tâm hôm nay liều chết đến cùng.

"Vương gia, không phải con dâu muốn bóc mẽ ai, con chỉ nói ra sự thật, con cũng rất quan tâm chuyện của Trừng thiếu gia, không biết Trừng thiếu gia có bị đám nhà báo kia làm khó hay không." Tam phu nhân biện minh, nhưng giọng điệu không giấu được sự hả hê.

Lão bộc theo hầu lão vương gia đi tới báo đã liên hệ được với bên đài truyền hình, yêu cầu họ chỉ phát trực tiếp tình hình hiện tại ở buổi biểu diễn cho riêng nhà họ Hạ. Sau khi được phép của lão vương gia, ông ta đi tới tivi, điều chỉnh tần số.

Trên màn hình, Diệp Phi Vũ đang đứng trên sân khấu giải vây giúp Thượng Quân Trừng. Đây là lần thứ hai lão vương gia và nhị lão gia được chứng kiến lòng trung thành và tài ăn nói của Diệp Phi Vũ. Tuy nhiên đám phóng viên vẫn không ngừng giở trò, lại một lần nữa khiến hiện trường trở nên căng thẳng.

Tình hình càng lúc càng hỗn loạn, Thượng Quân Trừng không giữ im lặng nữa, anh cao giọng nói: "Mọi người hãy nghe tôi nói vài câu!"

Giọng nói của anh khiến đám người đang rối loạn dần dần lắng xuống. Anh nhìn khắp sân vận động một lượt, giữa màn đêm đen kịt chỉ thấy đầu người nhô lên, chen chúc, những chiếc gậy huỳnh quang cổ động phát ra ánh sáng đủ màu sắc.

Thượng Quân Trừng đã tổ chức rất nhiều liveshow, nhưng đây là lần đầu tiên rơi vào tình huống này. Sự việc như ngày hôm nay, các ngôi sao trong và ngoài nước rất hiếm khi gặp phải.

Trên mặt Thượng Quân Trừng hiện lên nụ cười lạnh lùng, ánh mắt anh chạm đúng vào vị trí Từ Nam Phương đang ngồi. Anh nói: "Nếu như mọi người tò mò về cuộc sống tiêng tư của tôi, tôi cũng không ngại nói rõ cho

https://thuviensach.vn

mọi người biết ngay bây giờ. Đúng, người trong thang máy kia là tôi. Thời gian xảy ra chuyện là khoảng mười một giờ đêm hôm kia, địa điểm là một cửa hàng đồ nội thất trong thành phố T này. Tôi tới đó để mua giường cho một cô gái, cô gái ấy cũng chính là người xuất hiện trong clip vừa rồi."

Thượng Quân Trừng đứng trước mặt mấy vạn người, nói trơn tru không hề lắp bắp.

"Còn về chuyện hôm ấy tôi mua loại giường nào, mua ở gian hàng nào, tôi đã quên mất rồi, mọi người nếu có hứng thú thì có thể tới đó hỏi." Sự thành thật của anh khiến ai nấy cũng ngẩn người, thậm chí Diệp Phi Vũ không nhịn được phải liếc nhìn Thượng Quân Trừng.

Thấy hiện trường lặng ngắt như tờ, tựa hồ còn chưa kịp tiêu hóa những lời mình nói, Thượng Quân Trừng lấy thêm cam đảm nói tiếp: "Nếu mọi người hỏi tôi, cô gái ấy là ai? Thì tôi sẽ trả lời, người yêu! Thậm chí, còn là do tôi dự định phát triển thành mối quan hệ yêu đương."

Nghe Thượng Quân Trừng nói vậy, Diệp Phi Vũ nheo mắt, vừa cầm chiếc micro lên lại nặng nề buông xuống, dường như lúc này, anh không có chỗ chen lời.

"Vừa nãy có người nói nhân phẩm của tôi có vấn đề, tôi không xứng đáng với tình cảm của người hâm mộ, về chuyện này, tôi không muốn phát biểu bất cứ điều gì, càng không muốn phản bác. Từ trước tới giờ, tôi chỉ tâm niệm một điều, đó là hát, là chia sẻ với mọi người những điều tôi biết về âm nhạc, chia sẻ những giai điệu đẹp đẽ nhất với các bạn. Nói thật lòng, tôi không hề cảm thấy bị người ta bám theo là chuyện gì vui vẻ, giống như một câu nói thế này: Dù bạn ăn một quả trứng gà ngon cũng không cần biết con gà nào đẻ ra quả trứng ấy. Thế nên tôi phải đi khắp nơi, tham gia rất nhiều cuộc gặp mặt, xuất hiện trước công chúng, lại còn đóng phim." Thượng Quân Trừng lần này nói rất nhiều, trên mặt còn lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, "Có người nói làm nghệ thuật là một vũng bùn lầy lội. Trước

https://thuviensach.vn

đây tôi cho rằng, chỉ cần bản thân kiên trì với thứ của mình, với con đường của mình, thì dù có lầy lội đến mấy cũng chẳng liên quan tới mình. Nhưng bây giờ tôi phát hiện ra, mình đã sai. Giống như câu nói, đi ở bờ sông sao tránh khỏi được ướt dép?"

Thượng Quân Trừng ngước mắt lên, ngay cả những người đứng ngoài cùng của sân vận động cũng có thể trông thấy nỗi thất vọng và sự cam chịu trong mắt anh. Đây là lần đầu tiên họ nghe Thượng Quân Trừng nói nhiều như vậy, tất cả đều là những lời chân thành thốt ra từ đáy lòng.

Khóe mắt Từ Nam Phương đã ướt. Thượng Quân Trừng vì sao lại hoàn toàn vô cảm với sự việc xảy ra hôm nay như thế? Có lẽ anh đã sớm đoán ra nguyên nhân rồi chăng! Chỉ có điều, anh một mực ở lại trong thế giới của bản thân, nhưng hiện thực lại từng bước từng bước phá hủy cái thế giới ấy của anh, buộc anh phải đối mặt với sự thật tàn khốc.

Thượng Quân Trừng nói cô là người yêu của anh, khiến Từ Nam Phương chợt nhớ đến tối hôm đó anh nói sẽ nuôi cô, anh nói, nếu cô đã thích tiền đến thế thì anh sẽ dùng tiền để giúp cô thỏa mãn. Anh nói như thế, chính là đã chấp nhận và thỏa hiệp với hiện thực ư? Tình cảnh ngày hôm nay, so với chuyện của cô, có lẽ sự công kích đối với anh còn lớn hơn nhiều?

Thế nhưng, Thượng Quân Trừng lại nói tiếp: "Hôm nay tôi tổ chức liveshow ở đây, muốn tặng âm nhạc của mình cho người mà tôi yêu, thế nên tôi không muốn trả lời bất cứ câu hỏi nào. Nếu các bạn tới đây không phải để nghe hát thì có thể ra về. Những người ở lại, tôi vẫn sẽ tiếp tục hát phục vụ các bạn..."

Nói xong, anh ngẩng đầu, đội mũ, vẫy tay ra hiệu với nhân viên sân khấu, chuẩn bị bắt đầu buổi diễn. Diệp Phi Vũ lập tức xuống dưới đuổi đám phóng viên.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng lại trở về dáng vẻ bình thường, tựa như không hề bị ảnh hưởng bởi điều gì, anh ôm đàn ghita thử âm. Những lời anh vừa nói đã khiến cho hàng vạn người hâm mộ gạt chuyện đời tư của anh sang một bên, tiếp tục ủng hộ anh. Không ai rời khỏi buổi biểu diễn, mà trái lại mọi người càng tỏ ra yêu quý anh hơn, không ít người mắt đã nhòa lệ, vừa khóc vừa hô lên: "Ủng hộ Danny!"

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay. Diệp Phi Vũ, nhị lão gia, bọn họ đều không ngờ Thượng Quân kiệm lời lại có thể dễ dàng thắng được nước cờ này. Hóa ra, sự chân thành mới là vũ khí mạnh nhất trên đời. Về điểm này, cả Diệp Phi Vũ và nhị lão gia đều không thể hiểu.

Cô nhìn Thượng Quân Trừng Trừng đang nghiêm túc chuẩn bị hát ca khúc tiếp theo, trong lòng thầm lo lắng. Khi ánh đèn chiếu về phía cô, nước mắt thực muốn trào ra. Sự điều chỉnh của Thượng Quân Trừng không chống lại được sự tàn nhẫn của hiện thực, anh chẳng dễ dàng gì mới thuyết phục được bản thân, thuyết phục được mọi người, nhưng tiếc rằng, tất cả chỉ là dã tràng xe cát...

https://thuviensach.vn

Chương 58: Ai Gài Bẫy Ai?

Đúng vậy, Từ Nam Phương sớm đã đoán được ý đồ của tam phu nhân. Bà ta dùng trăm phương nghìn kế muốn đẩy Thượng Quân Trừng vào "chỗ chết", buổi biểu diễn này là thời cơ tốt, bà ta sao có thể bỏ qua?

Từ Nam Phương từng nói với nhị lão gia, muốn lật đổ tam phu nhân, phải để tam phu nhân ra tay trước. Mấy hôm nay, bà ta không để ý tới cô, mỗi ngày đều đi sớm về khuya, sợ rằng chính vì thời cơ ngay trước mắt này, cơ hội tốt chớp mắt sẽ qua, thế nên bà ta mới không có thời gian bận tâm chuyện khác.

Người tặng vé cho cô, không phải Thượng Quân Trừng, người tặng váy cho cô càng không phải anh. Tam phu nhân lừa Hạ Giáng Tư và cô tới đây, để bà ta ở lại trong phủ hành động dễ dàng.

Bà ta làm vậy, vừa khiến cô tin rằng Thượng Quân Trừng có tình ý với mình, lại vừa khiến Thượng Quân Trừng tin rằng cô chủ động lấy lòng anh.

Đáng tiếc, cốc mò cò xơi! Tam phu nhân vạch trần người khác trước mặt lão vương gia, không tránh khỏi tự làm bại lộ mình. Màn kịch tiếp theo được diễn tiếp trên chính vở kịch mà bà ta đạo diễn sẽ như thế nào, sợ rằng bà ta cũng không dự liệu được.

Trước lúc ra khỏi nhà họ Hạ, Từ Nam Phương đã thông qua Diệp Phi Vũ báo với nhị lão gia, rằng rất có thể tam phu nhân sẽ giở trò trong buổi biểu diễn này. Thế nhưng nhị lão gia vẫn bình thản để bà ta thực hiện kế hoạch của mình, như vậy, lý do chỉ có một: Nhị lão gia muốn khiến cho cuộc chơi này náo nhiệt hơn.

https://thuviensach.vn

Vậy nên, khi bất ngờ có ánh đèn chiếu vào người, Từ Nam Phương vô thức nhắm mắt lại, trực giác mách bảo cô, nhị lão gia đã bắt đầu lên sàn diễn. Ông ta muốn dùng mình làm mồi nhử!

Quả nhiên, Từ Nam Phương nghe thấy bên dưới có tiếng la hét, tựa như trong đêm tối bỗng dưng xuất hiện mặt trời ban trưa, khiến cho lòng người lạnh lẽo đột ngột bị dìm trong nước sôi.

Thanh âm kia vang lên chói tai: "Nhìn kìa! Chẳng phải bạn gái trong tin đồn với Danny đấy ư?"

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về phía ống kính. Từ Nam Phương không cần mở mắt cũng biết mình đã thu hút bao nhiêu sự tò mò, Hạ Giáng Tư đứng bật dậy, lập tức một giọng nói cất lên: "Ơ, kia là tiểu thiếu gia nhà họ Hạ! Tôi từng trông thấy cậu ta trên tivi."

Câu nói này đã đợi rất lâu cuối cùng cũng đã được thốt lên, dư luận lại bắt đầu xôn xao. Mặc dù trước đó mọi người đều đã bị Thượng Quân Trừng làm cho cảm động nhưng phụ nữ bản tính thọc mạch, vẫn không nhịn được nhìn về phía Từ Nam Phương.

Chẳng có gì khiến người ta hứng thú hơn là thấy nữ chính trong tin đồn xuất hiện tại buổi biểu diễn. Có thể là ai đó nhận ra Từ Nam Phương chính là người trong clip kia, nhưng người càng nhiều, thì hiệu ứng đám đông càng lớn. Nên cho dù bọn họ không nhận ra Từ Nam Phương, nhưng chỉ cần một người khẳng định thì nghiễm nhiên trong thâm tâm họ cũng công nhận.

Người hâm mộ ai cũng tò mò muốn biết cô gái mà Thượng Quân Trừng thích là người như thế nào, lúc này Hạ Giáng Tư lại xuất hiện ở đây cùng cô bạn gái scandal của Thượng Quân Trừng, vở kịch càng diễn càng hay, càng diễn càng kịch tính.

https://thuviensach.vn

Một cô gái, hai người đàn ông đẹp trai nhiều tiền. Chỉ với ngần ấy dữ liệu, trong đầu mọi người bắt đầu tự xây dựng rất nhiều câu chuyện. Đám phóng viên từ bốn phương tám hướng bắt đầu vây lấy Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương đang chuẩn bị bỏ đi.

Bọn họ nhao nhao hỏi: "Cô chính là vị Từ tiểu thư mà Danny muốn phát triển quan hệ tình cảm kia ư? Xin hỏi hai người quen biết nhau thế nào? Bắt đầu yêu từ khi nào?"

"Vị này là Tư thiếu gia phải không? Xin hỏi vì sao thiếu gia tới buổi biểu diễn của Danny? Cô gái này là người yêu của Danny hay là người yêu của anh?"

Đám phóng viên vây lấy Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư, tất cả lời nói, câu hỏi đều bóc trần đến mức trắng trợn.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trừng đứng bất lực trên sân khấu, ngay cả cơ hội thở ra cũng không có nữa. Nếu nói tam phu nhân đã phải hao tâm tổn sức rất nhiều để bóc mẽ Thượng Quân Trừng và đề phòng nhị lão gia phái người tới bảo vệ Thượng Quân Trừng, thì lần này nhị lão gia lại rất an nhàn, bởi vì, hiện giờ ông ta không cần phải nghĩ cách bảo vệ Thượng Quân Trừng, ngược lại, chính ông ta đang đẩy Thượng Quân Trừng ra nơi đầu sóng ngọn gió, trộm đồ từ bên trong, còn gì dễ dàng hơn?

Thượng Quân Trừng tròn mắt nhìn Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư bị đám phóng viên kia vây lấy. Hiện trường càng lúc càng hỗn loạn. Lúc này anh thật sự cảm nhận được thế nào là lực bất tòng tâm.

Tất cả những gì Diệp Phi Vũ có thể làm lúc này cũng chỉ là kéo Thượng Quân Trừng tạm tránh về sau sân khấu. Dù sao thì Thượng Quân Trừng có thể trấn an lòng người hâm mộ một lần chứ cũng không thể trấn an lần thứ hai được.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng lúc này hệt như quả bóng bị rút hơi, ngay cả lão vương gia ngồi xem qua tivi cũng có thể cảm nhận được hiện trường hỗn loạn thế nào do tín hiệu lúc tốt lúc xấu.

Tam phu nhân chột dạ. Trong kế hoạch của bà ta không có màn vừa rồi, không có chuyện để Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư cùng nhau xuất hiện trên màn hình, khiến đời tư của cả hai anh em họ bị phóng viên đào bới, bị mọi người bôi đen, cuối cùng cả hai đều bị lão vương gia vứt bỏ. Nhưng rõ ràng chiêu này không phải do tam phu nhân ra tay, vậy thì, người kia đang giúp, hay đang hại bà ta?

Lão vương gia không bình luận bất cứ điều gì mà chỉ căn dặn: "Mau đưa hai đứa nó về đây, đừng có để mất mặt thêm nữa." Dù ngữ điệu rất bình thản nhưng lời nói lại khiến cho người ta phải đổ mồ hôi lạnh vì lo thay cho Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư. Lão vương gia rõ ràng đã nổi giận, cho dù vẫn chưa đến mức long trời lở đất.

Đại An Nhân và Tiểu An Nhân luống cuống, cả hai đều đổ hết tội lỗi lên đầu Từ Nam Phương, luôn miệng đòi đuổi người hầu này ra khỏi nhà họ Hạ.

Tam phu nhân nhìn quanh phòng một lượt, nhất thời lo lắng: "Đám phóng viên kia đúng là ghê tởm, ngay cả Giáng Tư cũng bị họ tìm ra, Nam Phương là người hầu của Giáng Tư, đi xem biểu diễn cùng thì có gì mà phải bé xé ra to?" Lúc này, tam phu nhân đương nhiên phải đứng về phía con trai mình.

"Tôi thấy, không đơn giản là do phóng viên đâu." Lúc này nhị lão gia mới trở lại dáng vẻ linh hoạt vốn có. Ông ta nhìn tam phu nhân, làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, "Theo như tôi biết thì công ty Thiên Đại Vũ Lôi của Hạnh Trừng là công ty đứng đầu giới giải trí, liveshow lần này của Hạnh Trừng chắc chắn được công ty hỗ trợ không ít, sao có thể để cho đám phóng viên phá hỏng như thế được? Nói khó nghe một chút, thế này chẳng phải công ty

https://thuviensach.vn

họ cũng đã lỗ vốn rồi ư?" Nhị lão gia liếc nhìn lão vương gia. Lúc này, lão vương gia đã cau mày, có phần mờ mịt với tình hình hiện tại.

"Đúng thế, chắc chắn có người cố ý hãm hại! Đưa nhiều phóng viên đến chính là muốn phá hỏng liveshow của Hạnh Trừng thiếu gia." Tứ phu nhân phụ họa.

Nhị lão gia gật đầu: "Tôi cũng cho rằng như vậy." Ông ta nhìn sang tam phu nhân, "Tam phu nhân, tôi tự kiểm điểm bản thân mình, lúc đầu tôi còn cho rằng cô có thành kiến với Hạnh Trừng, nên tìm phóng viên đến gây sự, hòng đẩy Hạnh Trừng từ trên cao té xuống."

"Tôi? Nhị lão gia đoán cũng hay thật đấy!" Không ngờ nhị lão gia thẳng thừng chỉ điểm như vậy, tam phu nhân chỉ có thể cười thầm trong lòng.

"Đúng thế, tam phu nhân đừng nói tôi đang chụp mũ cô. Ai bảo cô vừa rồi nói nhiều chuyện về Thượng Quân Trừng như thế, chẳng khác nào ở bên nó cả ngày lẫn đêm. Tôi không tránh được lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử." Nhị lão gia vừa nói vừa đánh mắt về phía lão vương gia. Lão vương gia hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, ngay từ đầu ông đã có thành kiến với tam phu nhân, huống hồ, biểu hiện hai ngày nay của tam phu nhân chẳng khác nào e sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

"Nhưng mà, giờ tôi thấy mình đã sai thật rồi, nếu tam phu nhân muốn công kích Hạnh Trừng thì cũng không đẩy con trai mình xuống nước như thế." Nhị lão gia vừa xin lỗi rối rít, vừa cau mày suy tư, "Kỳ lạ, vậy rốt cuộc là ai có thù hằn với nhà họ Hạ chúng ta? Đã hại Hạnh Trừng, còn muốn hại cả con trai của tam phu nhân?"

Nhị lão gia nhìn quanh bốn phía, ngoài Đại An Nhân và Tiểu An Nhân đang lo lắng cho cháu mình, thấp thỏm nhìn sắc mặt u ám của lão vương gia, thì những người khác đều đang giương mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

"Tam phu nhân, cô không có suy đoán gì sao?" Nhị lão gia chuyển từ bị động sang chủ động, đá quả bóng sang cho tam phu nhân.

Tam phu nhân chớp mắt: "Tôi chỉ là một kẻ ngu dốt, có thể suy đoán được cái gì đây?" Vừa nói, bà ta vừa để ý thấy lão bộc ghé tai lão vương gia thì thầm gì đó.

Bởi vì lão vương gia đã hơi nghễnh ngãng nên dù lão bộc có nói nhỏ thì mọi người vẫn nghe được. Ông ta nói, có một vài hãng truyền thông gọi điện tới, muốn biết chuyện về Trừng thiếu gia, lão bộc đã hạ lệnh tạm thời khóa số máy sử dụng để liên lạc với bên ngoài kia lại. Hiện giờ bên ngoài vương phủ đã có khá nhiều người tụ tập, la ó, đòi Thượng Quân Trừng đi ra, gào thét rằng anh đã dập tắt sự kỳ vọng của bọn họ. Thế nhưng Vương phủ là nơi nào chứ? Đám người kia chẳng mấy chốc đã bị giải tán.

Cả thư phòng, không ai dám thở mạnh. Lão vương gia ghét nhất là có người trong gia đình gây chuyện thị phi bên ngoài. Thượng Quân Trừng đã gây ra chuyện tày đình như thế, xem tình hình lúc này có thể thấy anh sẽ còn bị "xào nấu" thêm nhiều lần nữa. Bây giờ thậm chí còn có người chạy tới tận cửa khiêu khích, chẳng khác nào đuổi Thượng Quân Trừng vào tận lỗ châu mai.

Nhưng ngạc nhiên là, lão vương gia nghe báo cáo xong lại chẳng hề tức giận, ông bình thản nhìn nhị lão gia, hỏi: "Lão nhị, anh nói xem, đám người kia tới đây làm gì?" Nói xong, ông nhắm mắt lại dứt khoát không thèm lên tiếng.

"Theo ta, chắc chắn có người ngấm ngầm hại Hạnh Trừng, thế nên mới gây ra họa lớn như vậy." Đại An Nhân hậm hực nói.

"Lão nhị, nói!" Lão vương gia cắt ngang lời Đại An Nhân, khẩu khí rắn rỏi không cho phép ai phản bác.

https://thuviensach.vn

Nhị lão gia cung kính đáp: "Cha bớt giận, là do con quản giáo không nghiêm, để thằng nghịch tử này sa chân vào con đường ca hát. Nhưng mà cha cũng thấy rồi đấy, ở bên ngoài Hạnh Trừng tên là Thượng Quân Trừng, không ai biết nó là con cháu nhà họ Hạ chúng ta. Mà nếu đã không ai biết thì sao bọn họ có thể chạy tới cửa nhà chúng ta làm loạn cho được?" Nhị lão gia nói, liếc lão vương gia một cái. Thấy lão vương gia vẫn nhắm mắt, thần sắc bình ổn, ông ta tiếp tục, "Thế nên... thế nên con nghĩ, suy đoán của mẹ cũng không phải là vô căn cứ. Chắc chắn đã có người rắp tâm gây sự, muốn khiến nhà chúng ta đại loạn, muốn cha đêm nay ngủ không ngon. Hơn nữa, người này ắt hẳn phải biết rõ tình hình nội bộ nhà chúng ta."

Thấy lão vương gia vẫn không hé răng, nhị lão gia lại nghiêm trang nói: "Con cả gan nghĩ, có người muốn hại Hạnh Trừng thân bại danh liệt. Trong khi giở trò ngay tại buổi biểu diễn của Hạnh Trừng, thì người này còn có thể kích động đám người kia đến cửa nhà chúng ta gây rối chứng tỏ người này không chỉ có tiền có thế, mà còn hiểu rõ nhà chúng ta như lòng bàn tay. À đúng rồi, lúc ra tay với Hạnh Trừng, Giáng Tư cũng chịu lây tiếng xấu, xem ra người này muốn dìm cả hai anh em nó xuống bùn đen." Nhị lão gia vừa nói, vừa nhìn tam phu nhân, giả vờ nói, "Tam phu nhân, cô nghĩ thử xem, những ai có khả năng làm những việc này, cứ nói với tôi, tôi dám chắc người này cả hai chúng ta đều quen biết." Ông ta nói chắc như đinh đóng cột.

Đã đến mức này rồi, thử hỏi làm sao tam phu nhân không hiểu ra ý đồ của ông ta, việc này đối với ai bất lợi nhất?

Người ngoài cuộc như Đại An Nhân và Tiểu An Nhân cũng thoáng cái đã vỡ lẽ, hai người không hẹn mà cùng nhìn thẳng về phía trước, sau đó đảo mắt nhìn quanh thư phòng một lượt, tất cả đều có mặt, ngoại trừ nhà đại thiếu gia.

Hai người gần như đồng thanh: "Đại phu nhân và Hạ Huyền Lẫm đâu?"

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân mặt biến sắc, lập tức hướng ánh mắt về phía nhị lão gia, dáng vẻ khó tin, nhưng vẫn phải đối mặt với sự thật này. Bà ta bỗng dưng nghĩ ra nguyên nhân vì sao lại có một nhóm phóng viên thứ hai xuất hiện ở buổi biểu diễn, làm khó Hạ Giáng Tư. Bà ta không sợ Hạ Giáng Tư bị ảnh hưởng, thậm chí còn mơ hồ mong muốn mình bị vạch trần là thủ phạm, như vậy vừa có thể hủy hoại danh tiếng Thượng Quân Trừng, lại vừa khiến Hạ Giáng Tư không có cơ hội kế vị, dẫu thế nào cũng chỉ có một kết quả duy nhất.

Thế nhưng, bà ta không ngờ được, trên bức tranh mình tỉ mỉ vẽ ra chỉ cần có người khác thêm một nét bút là đã bị hủy hoại, trở thành công cụ của người khác. Chiêu này của nhị lão gia quả nhiên là cao tay!

Tam phu nhân khóc không ra nước mắt. Muốn đỡ lời thay Hạ Huyền Lẫm nhưng không thể lên tiếng, chỉ sợ mình càng nói càng sai, khiến lão vương gia phản cảm.

Lão vương gia mở mắt, thấy mọi người ai nấy cũng vác vẻ mặt sợ sệt, liền sai người đi gọi nhà con cả đến. Sau đó, lão vương gia im lặng, đôi mắt lạnh lùng như trăng trên trời, tĩnh lặng nhìn xuống những việc chẳng liên quan mình dưới mặt đất.

Một lúc sau, đại thiếu gia Hạ Huyền Lẫm và đại phu nhân tới. Đại phu nhân được con trai đỡ, tóc hơi rối, rõ ràng là đang ngủ thì bị đánh thức.

Hai người họ vừa bước vào thư phòng đã bị tất cả ánh mắt tập trung trên người. Đại An Nhân và Tiểu An Nhân lên tiếng châm chọc, chẳng khác nào bức cung: "Đại thiếu gia đi đâu mà để mấy người chúng ta ở lại đây xem kịch vui thế?"

Đại phu nhân và đại thiếu gia bị bọn họ nhìn mà chột dạ, nhưng vẫn mù mờ không hiểu chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Tứ phu nhân thoáng cái hiểu ra ý tứ của hai vị An Nhân. Đối với vị đại thiếu gia không có bản lĩnh, không được coi trọng này, tứ phu nhân cũng không kiêng dè gì: "Đúng thế, đại thiếu gia một mình trốn trong phòng, xem ra không biết có chuyện gì rồi?"

Hạ Huyền Lẫm và đại phu nhân quả thực không hay biết gì, khó hiểu nhìn tứ phu nhân.

"Thím tư nói vậy nghĩa là sao?" Hạ Huyền Lẫm cố gắng trấn tĩnh bản thân, mặc dù xem tình thế hiện tại rõ ràng là họ đang thẩm vấn mình.

Tứ phu nhân ra mặt nói thẳng thay Đại An Nhân: "Không biết thật hay giả vờ hồ đồ? Đại thiếu gia, cậu sẽ không vì tài sản nhà họ Hạ mà gây ra một loạt chuyện lợi ta hại người đấy chứ!" Tứ phu nhân đi đến bên cạnh Hạ Huyền Lẫm, vừa cười vừa nói, sau đó còn đứng trước mặt lão vương gia mà thêm một câu, "Đùa thôi!"

Thế nhưng Hạ Huyền Lẫm nghe tứ phu nhân nói, sắc mặt lập tức trắng nhợt. Đại phu nhân cắn môi, uất ức nói: "Tứ phu nhân nói thế là thế nào? Đùa cũng không nên đùa chuyện này chứ! Nhà chúng ta cô nhi quả phụ, dù không được lòng người như tứ phu nhân nhưng chỉ là không thích náo nhiệt mà thôi, chẳng lẽ như vậy sẽ có ý đồ làm loạn nhà họ Hạ?"

Đại phu nhân vốn dĩ là một người nhu nhược, nhưng nghe tứ phu nhân vu oan mình, cũng không kìm được mà lên tiếng, mặc dù bà biết lúc này có cứng rắn đến đâu cũng vô ích.

Bị đại phu nhân phản bác, tứ phu nhân ngây người một lúc mới định thần lại, trong lòng khó chịu, lại lên tiếng mỉa mai: "Không có ý gây rối thì cũng có mưu đồ. Hôm nay xảy ra chuyện này, được lợi nhất chẳng phải đại thiếu gia ư?"

Sắc mặt Hạ Huyền Lẫm lại biến đổi, tam phu nhân trông thấy vậy, không kiềm chế được rốt cuộc cũng phải lên tiếng: "Tứ phu nhân, chưa có căn cứ

https://thuviensach.vn

thì không nên vội vàng kết luận." Thanh âm không lớn, giọng điệu tựa như trong lòng có ẩn tình, hoàn toàn không giống vừa cãi nhau.

Tam phu nhân vừa dứt lời thì nhị lão gia cũng biện hộ cho đại thiếu gia: "Đúng thế, Lẫm thiếu gia bình thường đều an phận thủ thường, không giống kiểu người như vậy lắm."

"Lão nhị, biết người biết mặt không biết lòng! Con sống đến ngần này tuổi rồi mà còn không hiểu được đạo lý này ư?" Đại An Nhân lên tiếng.

Bên trong đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Mọi người đều nhìn ra ngoài cửa, ai nấy thần sắc đều biến đổi.

Vừa bước vào là Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng.

Ai cũng ngạc nhiên vì hai người họ quay về nhanh như thế, càng ngạc nhiên hơn khi thấy trên người họ lấm lem bùn đất, bộ dạng tiều tụy như bị người ta ném vào vũng bùn. Quần áo của Thượng Quân Trừng thậm chí còn rách tả tơi, trên mặt anh là vẻ chán nản, còn Hạ Giáng Tư lại bừng bừng phẫn nộ.

Theo sau hai người họ là Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ, cả hai cũng bị bùn đất bám đầy.

Thấy mọi người đều nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc, không đợi ai hỏi, Hạ Giáng Tư đã chủ động nói: "Chúng con bị bọn cướp tấn công, may mà có người của ông nội đến đón không thì bây giờ con đã không còn sống mà quay về đây nữa rồi."

Người hầu mà lão vương gia phái ra ngoài báo lại, lúc bọn họ gặp nhóm người Thượng Quân Trừng trên đường thì đang có mấy người không rõ lai lịch vây cướp xe.

https://thuviensach.vn

Bộ dạng chật vật của họ, lại thêm giọng điệu khẩn thiết của Hạ Giáng Tư, khiến cho mọi người không ai tin đây chỉ là một vụ cướp đơn giản, mà đều cho rằng có người muốn đẩy Thượng Quân Trừng và Hạ Giáng Tư vào chỗ chết.

"Trời ơi! Sao lại độc ác đến thế? Dù có thế nào cũng là con cháu nhà họ Hạ, đều là anh em một nhà." Tứ phu nhân rõ ràng đã nhận định Hạ Huyền Lẫm là kẻ đầu sỏ, dù không chỉ đích danh, nhưng lời nói đã thể hiện rất rõ đang nhắm vào anh ta.

https://thuviensach.vn

Chương 59: Ai Bảo Vệ Ai?

Hạ Huyền Lẫm muốn cãi lại, nhưng lời nói của tứ phu nhân chẳng chỉ mặt điểm tên ai, nếu anh ta lên tiếng sẽ càng không thích hợp.

Hạ Giáng Tư nghe xong, lấy làm lạ hỏi: "Thím tư đang nói gì thế ạ?"

Tam phu nhân và tứ phu nhân đều là những người thích làm loạn, nhưng hiện tại tam phu nhân đã ra tay lặng lẽ, chỉ còn lại mình tứ phu nhân lộ mặt chiến đấu. Bà ta nói bóng nói gió: "Trừng thiếu gia và Tư thiếu gia không biết sao? Nhất cử nhất động của hai cậu ở buổi biểu diễn, cả nhà đều thấy rõ cả rồi. Hai người bị kẻ khác hãm hại, chuốc lấy bao nhiêu phiền toái, suýt chút nữa còn gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, tất cả đều do người khác sắp đặt cả đấy! Tư thiếu gia, các cậu gặp càng nhiều rắc rối thì người khác càng được hời! Việc này chúng ta đang suy đoán là do người kia kìa!" Tứ phu nhân hất hàm về phía Hạ Huyền Lẫm.

Thực ra, nhà họ Hạ lớn như vậy, nhưng kế thừa sản nghiệp cũng chỉ có mấy người cháu trai, cho dù tứ phu nhân không hất hàm ra hiệu thì Hạ Giáng Tư cũng có thể đoán được phần nào.

"Đúng đấy, Giáng Tư, Hạnh Trừng, hai đứa nhớ lại xem, kẻ tập kích hai đứa dọc đường có điểm gì đặc biệt không? Có giống người hôm kia không?" Nhị lão gia bình thản hỏi.

"Hôm kia? Hôm kia chúng nó cũng bị tấn công sao?" Tiểu An Nhân rất lo lắng cho Hạ Giáng Tư.

Lời của nhị lão gia vừa nói ra khiến mọi người đều kinh hãi, chỉ qua hai ba ngày mà Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trừng liên tiếp gặp phải bất

https://thuviensach.vn

trắc. Nhị lão gia nhân lúc này kể lại chuyện hôm kia cho mọi người nghe, còn nói may mà có Bạch Thanh Dật xuất hiện kịp thời cứu mấy người họ.

Hạ Giáng Tư nhất thời nghĩ tới cái gáy còn đau ê ẩm của mình, nhưng không nói ra được điểm gì ấn tượng. Cậu ta chỉ có thể phụ họa theo nhị lão gia, xác nhận sự việc: "Thật sự có người muốn hại cháu và anh Trừng sao? Ai lại dám dùng cái thủ đoạn không tình nghĩa như thế?"

Mặt Hạ Giáng Tư đầy bùn đất, lại không thể lau sạch trước mặt mọi người nên vô cùng khó chịu. Ngược lại, Thượng Quân Trừng vẫn duy trì bộ dáng trầm tĩnh, không hé răng một lời, giống như chẳng liên quan gì tới mình.

"Giáng Tư! Không được nói bậy!" Tam phu nhân chỉ có thể đợi đến lúc này để trút nỗi bực, gắt lên với con trai mình.

Hạ Huyền Lẫm nhíu mày, chỉ biết lặng im nghe bọn họ cãi cọ, một tiếng cũng không chỉ đích danh ai, nhưng câu nào câu nấy đều chĩa thẳng vào mình.

Anh ta nhìn lão vương gia, đúng lúc bắt gặp ánh mắt lão vương gia nhìn mình, Hạ Huyền Lẫm giải thích: "Ông nội, các em ấy gặp chuyện, cháu cũng rất không ngờ. Nhưng chuyện này thật sự không liên quan gì tới cháu, cháu không bao giờ đối xử như vậy với các em ấy."

Hạ Huyền Lẫm vừa cuống, cả khuôn mặt liền xị ra hệt như bị ngâm nước lâu ngày, rối rít không kìm được mà ho khan mấy tiếng.

Anh ta nói chắc như đinh đóng cột, nhưng tứ phu nhân lại hừ lạnh: "Như vậy càng kỳ lạ! Hai lần tập kích Trừng thiếu gia và Tư thiếu gia, rõ ràng chứng tỏ âm mưu muốn trừ khử hai người họ. Mà hai người họ bị trừ khử rồi thì nhà họ Hạ chẳng phải chỉ còn mỗi cậu để thừa kế thôi ư? Không ai tranh giành với cậu nữa! Vậy ngoài cậu ra còn ai khác nữa!" Bà ta lầm bầm

https://thuviensach.vn

trong miệng, cố tình để lão vương gia nghe loáng thoáng câu được câu không.

"Đúng thế, sao hai đứa nó đều gặp chuyện mà cháu lại không làm sao?" Tứ lão gia lên tiếng phụ họa theo.

"Huyền Lẫm ngày đêm ở trong phủ, ngoại trừ lúc đi làm việc công ra, chứ thật sự rất ít khi ra khỏi nhà." Đại phu nhân đứng lên bảo vệ con trai, "Hơn nữa, cũng không có chứng cứ chứng minh việc này do Huyền Lẫm làm. Tứ phu nhân đừng có ngậm máu phun người."

"Tôi ngậm máu phun người?" Tứ phu nhân trợn mắt nhìn đại phu nhân đang run rẩy, "Để người ta tìm được chứng cứ, chẳng phải còn ngu hơn kẻ ngốc sao? Huống hồ, nếu như nhị thiếu gia và tam thiếu gia thật sự gặp chuyện không may, người được lợi nhất rõ ràng là đại thiếu gia!" Thanh âm của tứ phu nhân bỗng nhiên cao vút. Ý thức được lão vương gia liếc nhìn mình, bà ta vội vàng cúi đầu.

Hạ Giáng Tư đứng một bên nghe bọn họ phân tích, nhất thời hiểu ra chút ít, cậu ta không có nhiều cảm tình với vị anh họ kia, hằng ngày tiếp xúc không nhiều, lại không thích cái dáng vẻ dè dặt khúm núm của anh ta, lúc này nghe tứ phu nhân nói, không khỏi nhìn về phía Hạ Huyền Lẫm, hoài nghi hỏi: "Anh cả, chuyện này..."

Nhưng Hạ Huyền Lẫm lúc này chỉ đang ho khan dữ dội, tựa hồ là bị bức bách quá, đờm tắc nghẹn cổ họng, rất lâu cũng không nói nên lời.

"Giáng Tư!" Không đợi Hạ Huyền Lẫm trả lời, tam phu nhân đã mở miệng giáo huấn con trai mình, "Nói với con rồi, chuyện gì chưa rõ ràng thì không được đoán bừa. Về phòng rửa mặt mũi chân tay đi rồi hãy ra đây. Cứ thế này có biết đã thất lễ rồi không?"

Hạ Giáng Tư vốn dĩ chẳng muốn tới nhưng tam phu nhân nói như vậy, cậu ta lại càng không chịu đi: "Không phải, mẹ, con cảm thím tư nói vậy

https://thuviensach.vn

cũng không phải vô căn cứ, vì sao không hỏi anh cả cho rõ..."

"Đủ rồi!" Tam phu nhân nóng nảy, "Anh cả bình thường đối xử với mày không tốt à? Ở đâu ra cái kiểu nói những lời vô lý trước mặt nhau như thế hả? Mày hư quá rồi đấy." Tam phu nhân gay gắt với Hạ Giáng Tư nhưng lại lễ độ với lão vương gia, "Giáng Tư cả người bẩn thỉu, con dâu xin phép đưa nó về tắm giặt."

Bà ta muốn rời khỏi đây nhưng tình hình ngày hôm nay đâu phải ai cũng có thể tùy ý bỏ đi.

Hạ Giáng Tư không ngờ mẹ mình lại bênh vực Hạ Huyền Lẫm như thế, nhất thời phẫn nộ, quay sang huých Thượng Quân Trừng đứng bên cạnh: "Anh Trừng, anh nói gì đi! Liveshow của anh bị phá hỏng rồi, anh không cảm thấy có người cố ý gây rối à?"

Nhưng Thượng Quân Trừng không có bất cứ phản ứng gì. Từ Nam Phương bước lên giải thích: "Trừng thiếu gia có lẽ còn đang mải suy nghĩ về ca khúc của anh ấy."

Chỉ một câu nói, Từ Nam Phương đã thu hút ánh mắt của lão vương gia.

Tam phu nhân vẫn chưa hết bực mình, hung hăng kéo Hạ Giáng Tư đi về, nhưng Hạ Giáng Tư không chịu, mọi chuyện chưa rõ ràng thì cậu ta nhất quyết không từ bỏ.

Tam phu nhân tái xanh mặt, cả người như bị bao vây bởi khói đen: "Mày còn ở đây làm gì? Định hô mưa gọi gió à? Nhất định phải làm loạn lên mới vừa ý mày phải không?"

Bà ta càng hung hãn, Hạ Giáng Tư càng không chịu rời đi: "Mẹ, con là con trai mẹ, con suýt nữa mất mạng mà mẹ không quan tâm sao?"

https://thuviensach.vn

Phụ nữa luôn tinh tế hơn đàn ông, ngay cả Đại An Nhân và Tiểu An Nhân thấy Hạ Giáng Tư mình mẩy đầy bùn đất cũng thấy sốt sắng, nhưng tam phu nhân lại dửng dưng như không. Hạ Giáng Tư thất vọng: "Mẹ, rốt cuộc thì trong lòng mẹ có con không? Vì sao mẹ thà tin anh cả mà lại không chịu nghe con nói?"

Cậu ta nói với vẻ đáng thương tội nghiệp, nhưng lại khiến sắc mặt tam phu nhân tái nhợt đi.

Hạ Giáng Tư không hề chú ý đến, cả nhà đại phu nhân và Hạ Huyền Lẫm cũng đã sa sầm mặt lại.

"Mày nói bậy bạ cái gì thế hả?" Tam phu nhân quở trách Hạ Giáng Tư, còn suýt giơ tay tát cậu ta một cái. Hai mắt bà ta mở trừng trừng, đầy sát khí.

"Mẹ? Mẹ làm sao thế?" Hạ Giáng Tư chưa từng thấy mẹ mình đối xử với mình như vậy bao giờ, còn sợ hãi hơn cả hồi nhỏ nằm mơ gặp ma.

Những người khác đều nhìn tam phu nhân, ai cũng cảm thấy trong này có nhiều điều bí ẩn.

Từ Nam Phương đăm chiêu nhìn nhị lão gia. Ông ta vẫn rất bình thản thưởng thức sự bất thường của tam phu nhân.

Xem ra tứ phu nhân cũng không biết rõ về mối quan hệ xưa kia giữa tam phu nhân và đại thiếu gia, lúc này bà ta mới giật mình như vừa phát kiến ra châu lục mới: "Ồ, tam phu nhân, trong đầu chị có cái quỷ gì thế?"

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Một câu nói của tứ phu nhân đã khiến cho sắc mặt những người trong cuộc chẳng khác nào người chết.

Lão vương gia và hai vị An Nhân đều chăm chú nhìn tam phu nhân với vẻ chờ đợi. Câu nói vô ý của tứ phu nhân đã khiến cho mấy vị người già

https://thuviensach.vn

nhớ lại chuyện xưa. Ánh mắt lão vương gia đột ngột trở nên hung hãn, ông hất cái chén bên tay xuống đất, tiếng đổ vỡ vang lên khiến tất cả giật nảy mình. Tiểu An Nhân nín thở, thầm muốn làm dịu chuyện này xuống, bà ta khoát tay: "Đi về tắm rửa đi đã, người đầy bùn đất thế kia khó chịu lắm..."

"Câm miệng!" Lão vương gia biết tỏng bụng dạ của Tiểu An Nhân, lên tiếng quát lớn. Tiểu An Nhân không dám nói gì nữa, thấp thỏm nhìn con dâu và cháu trai của mình, lòng lo lắng nhưng không làm gì được.

"Huyền Lẫm!" Lão vương gia nãy giờ vô can rốt cuộc cũng chịu mở miệng. Ông nhìn Hạ Huyền Lẫm, ánh mắt sáng như ngọn đuốc đến nỗi như muốn thiêu đốt anh ta.

Hạ Huyền Lẫm ngẩn người đứng đó, thần sắc không chút biểu cảm, đối với anh ta, tất cả mọi thứ đều là họa trên trời giáng xuống, trong khi bản thân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị người ta đẩy vào hố lửa.

"Huyền Lẫm?!" Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gọi yếu ớt.

Từ Nam Phương quay đầu lại, trông thấy một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt đứng thập thò bên ngoài, một tay chị ta đỡ bụng, một tay vin vào mép cửa, hơi thở cực nhọc, thò đầu vào dò xét bên trong.

Hạ Huyền Lẫm vội vàng chạy ra đỡ người phụ nữ kia, giọng nói vừa trách móc lại vừa quan tâm: "Chạy tới đây làm gì? Đã bảo không có chuyện gì rồi cơ mà."

Nhìn bụng bầu của người phụ nữ kia, Từ Nam Phương đoán được đó là vợ của đại thiếu gia.

Đại thiếu phu nhân lắc đầu, nhìn căn phòng kín người rồi lại bám lấy tay đại thiếu gia: "Không đúng, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Vì sao muộn thế này..."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt mọi người trầm trọng, bầu không khí căng thẳng, làm sao đại thiếu phu nhân không nhận ra? Chị ta đang định bước vào chào lão vương gia và hai vị An Nhân.

"Thật không có chuyện gì cả!" Đại thiếu gia cố nở nụ cười, không để vợ mình đi vào, nói mọi người đang bàn chút việc rồi khuyên chị ta về nhà dưỡng thai. Đại thiếu phu nhân nửa tin nửa ngờ, vẫn muốn vào trong chào hỏi lão vương gia nhưng lại bị chồng mình giữ lại. Rõ ràng là nước sôi lửa bỏng nhưng Hạ Huyền Lẫm vẫn cố tỏ ra không có chuyện gì, khuyên can mãi, đại thiếu phu nhân mới chịu về.

Cả thư phòng đều im lặng xem Hạ Huyền Lẫm trấn an bà vợ sắp lâm bồn của mình, chẳng khác nào đang dặn dò hậu sự.

Từ Nam Phương nhìn tam phu nhân, ánh đèn chiếu vào mắt bà ta tựa ngôi sao lập lòe.

Hạ Huyền Lẫm vừa quay vào, đại phu nhân đã che miệng nhìn con trai, nỗi bi thương khôn tả hiện rõ trên mặt bà. Bà ngoảnh lại nhìn lão vương gia và Đại An Nhân: "Chuyện này thực sự không liên quan tới Huyền Lẫm! Huyền Lẫm nhà con không biết gì hết, nó suốt ngày ở trong nhà, cửa cũng chẳng ra đến nơi, ngoài công việc ra cũng không qua lại với ai. Hơn nữa, làm anh trai, sao có thể đi hại em mình được?..." Đại phu nhân nức nở.

Hạ Huyền Lẫm che cho mẹ mình, cố nén nỗi đau xuống đáy lòng, bình tĩnh khuyên: "Cây ngay không sợ chết đứng! Mẹ, chúng ta không làm gì cả, không việc gì phải sợ. Mẹ không cần lo cho con."

"Cây ngay không sợ chết đứng?" Đại An Nhân hừ lạnh, "Mấy người ngay thẳng hay là không biết hổ thẹn?" Giọng điệu của Đại An Nhân dường như không chỉ nói về chuyện hôm nay.

Tiểu An Nhân không dây dưa chuyện này vì tam phu nhân là con dâu mình, nhưng Đại An Nhân thì chẳng cần kiêng dè gì hết, bà ta nhìn lão

https://thuviensach.vn

vương gia, sắc mặt ông đã cho thấy rõ ông cũng đang nhớ tới chuyện năm xưa.

Tiểu An Nhân cuống quýt: "Chị, chẳng qua chỉ là hiểu lầm thôi. Chuyện qua lâu như thế rồi, nhắc tới làm gì nữa?" Không phải bà ta tin tưởng tam phu nhân và Hạ Huyền Lẫm trong sáng, chỉ là nếu tam phu nhân xảy ra chuyện gì cháu trai của bà ta cũng sẽ mất đi vị trí thừa kế.

"Hiểu lầm? Tôi thấy không đơn giản như thế đâu! Nếu thật sự là hiểu lầm thì vì sao lão tam phải xuất gia? Vợ lão tam vì sao nhiều năm như vậy cũng không dám về đây ở? Nếu thật sự không có chuyện gì, vì sao phải kiêng dè như vậy?" Đại An Nhân cố tình gây sự.

Một câu của Đại An Nhân khiến tứ phu nhân và những người khác tròn mắt ngạc nhiên, vô cùng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Người chịu công kích nhiều nhất đương nhiên là Hạ Giáng Tư, nghe được chuyện về cha mình, cậu ta cả người run lên. Xưa nay Hạ Giáng Tư chưa bao giờ nghĩ tới lý do cha mình xuất gia, luôn cho rằng đó là một trò khôi hài, cậu ta nghĩ cha mình làm vậy là muốn theo đuổi cách sống cực đoan gì đấy. Thế nhưng, bây giờ nghe mọi người thảo luận về chuyện này, cậu ta mới ý thức được vấn đề có liên quan tới mình. Hạ Giáng Tư nhìn mẹ, sắc mặt tam phu nhân đã xám xịt như màu đất.

"Đại An Nhân!" Đại phu nhân cũng trắng bệch mặt, thanh âm của bà rên rỉ nhưng đầy sức lực. Thấy con trai lâm vào khốn đốn, bà dường như quên cả sợ hãi: "Chuyện quá khứ, Huyền Lẫm có nỗi khổ tâm khó giãi bày. Nó đã chịu đựng bao nhiêu năm nay, bị các người đổ oan bao nhiêu năm nay mà không dám lên tiếng, chỉ vì dù thật hay giả cũng đều là việc xấu trong nhà. Nhưng... Nhưng bây giờ... Vì sao nó vẫn còn phải..." Đại phu nhân khóc nấc lên.

"Mẹ?" Hạ Giáng Tư muốn nói lại thôi, nghe mọi người nói chuyện mà như bị lạc giữa sương mù. Nhưng thâm tâm cậu ta cũng đã cảm nhận được

https://thuviensach.vn

điều kỳ lạ, mẹ mình thì bảo vệ Hạ Huyền Lẫm, cha mình lại xuất gia vì một nguyên nhân sâu kín. Hạ Giáng Tư chợt thấy trời đất quay cuồng, ánh mắt những người chung quanh giống như mặt trời đang chiếu vào thân thể cậu ta, muốn ép khô từng giọt nước trên người cậu ta.

Tam phu nhân bị Hạ Giáng Tư gọi như vậy rồi lại nhìn mọi người một vòng, ai nấy đều thể hiện sự ghê tởm trên mặt. Bà ta bật cười, tiếng cười khiến người ta ngứa ngáy: "Chuyện đó? Đang yên lành sao nhắc tới chuyện đó? Vốn dĩ đó chỉ là một chuyện vô căn cứ, nhưng nếu mọi người đã muốn làm rõ thì chúng ta chơi đến cùng!"

Trong mắt tam phu nhân nổi lên tia máu, bà ta nhìn nhị lão gia: "Chó cùng rứt giậu! Ông đã độc ác đến mức ấy thì tôi cũng không cần khách khí nữa."

Ngoại trừ kẻ liên quan là nhị lão gia với hai kẻ thờ ơ bên ngoài: Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ, những người còn lại đều thấy khó hiểu về lời nói của tam phu nhân.

Tam phu nhân đứng dậy, hiên ngang nhìn lão vương gia, nói: "Sai người lan truyền chuyện xấu của Trừng thiếu gia và Từ Nam Phương, tìm người tới gây khó dễ cậu ta, kích động đám người kia tới vương phủ làm loạn, tất cả đều là con làm! Những chuyện này không liên quan gì tới đại thiếu gia hết. Lý do là vì con không cam lòng thấy con trai của nhị lão gia được thừa kế gia sản." Tam phu nhân nói rành mạch từng chữ, mắt không chớp lấy một cái.

Câu nói của bà ta khiến Tiểu An Nhân và Hạ Giáng Tư nghe xong suýt nữa té xuống đất. Lời thú tội này của tam phu nhân đã hoàn toàn đánh rớt Hạ Giáng Tư khỏi vị trí ứng cử thừa kế.

Nhưng tam phu nhân không bận tâm: "Ngay từ đầu, con đã lên kế hoạch, để Từ Nam Phương vào nhà họ Hạ, để cô ta có thể sớm tối kề cận Thượng

https://thuviensach.vn

Quân Trừng nhằm tạo rắc rối, chỉ cần có rắc rối là Thượng Quân Trừng ắt sẽ gây ra những chuyện không thể chấp nhận, khiến danh tiếng của cậu ta bị hủy hoại, gây sự chú ý của mọi người. Chỉ có như vậy mới làm giảm khả năng cạnh tranh của cậu ta."

"Mẹ! Đừng nói nữa!" Hạ Giáng Tư lần đầu tiên thấy bất lực như vậy, cậu ta biết mẹ mình nói những lời này là vì cam chịu từ bỏ tất cả. Lúc này cậu ta tha thiết muốn được xông lên trước bảo vệ mẹ mình, cũng chính lúc này cậu ta mới hiểu được những lời Từ Nam Phương nói, hóa ra bản thân rất quan tâm tới mẹ.

Tiếc rằng tam phu nhân hình như không nghe thấy Hạ Giáng Tư nói. Bà ta cười khẩy, quay lại nhìn Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng bây giờ mới lấy lại tinh thần trở về với hiện thực, nhưng có vẻ vẫn chưa tiêu hóa được hết những lời mà tam phu nhân vừa nói.

Đại An Nhân rất hài lòng vì tam phu nhân chưa đánh đã khai. Lão vương gia thì lại nhìn về phía Từ Nam Phương, cô đang đờ đẫn nhìn tam phu nhân bằng ánh mắt khó tin. Nhớ lại những lời nói tốt của Từ Nam Phương về tam phu nhân, lão vương gia không khỏi lên tiếng châm chọc: "Nam Phương thật lòng đối đãi với chị, không ngờ chị lại là một chủ nhân chỉ biết lợi dụng người hầu!"

Tam phu nhân cười khẩy, liếc nhìn Từ Nam Phương: "Thật lòng? Trên đời này có mấy người thật lòng với nhau?" Bà ta không trực tiếp vạch trần Từ Nam Phương, dẫu sao đây cũng không phải kết quả bà ta muốn, mục tiêu của bà ta, chỉ là nhị lão gia.

"Mẹ... mẹ còn có con..." Hạ Giáng Tư lúc này đã không còn là công tử bột lêu lổng như mọi khi nữa, cậu ta chạy tới chỗ mẹ mình. Nhưng tam phu

https://thuviensach.vn

nhân đã quay phắt lại, chĩa ngón tay vào mặt Hạ Giáng Tư, quát lớn: "Đứng lại! Không được tới đây! Không được gọi ta là mẹ!"

Con ngươi trong mắt Hạ Giáng Tư căng tròn, cậu ta đứng ngây ngốc tại chỗ, cả người như bị điện giật.

https://thuviensach.vn

Chương 60: Con Trai Của Ai?

Tam phu nhân hung dữ nhìn Hạ Giáng Tư: "Ngay từ đầu tao đã không muốn có một đứa con như mày. Tao ghét mày, vừa đẻ mày ra tao đã ghét mày! Tao ghét nhất nghe mày gọi tao là mẹ, tao chỉ mong ngày nào đó mày cút đi, mày chết đi thì càng tốt!"

Những lời độc địa này khiến Tiểu An Nhân phẫn nộ.

Khóe mắt Hạ Giáng Tư đẫm nước: "Mẹ, không... không..."

Trên đời này đâu có người làm mẹ nào không sót con mình dứt ruột đẻ ra? Hạ Giáng Tư đương nhiên không tin những lời mà tam phu nhân vừa nói ra.

Thế nhưng tam phu nhân lại có vẻ khoái chí vì bộ dạng lúc này của Hạ Giáng Tư.

Tiểu An Nhân đã phẫn nộ tới thở không nổi, ho khù khụ một hồi lâu, đỏ mặt tía tai nhưng vẫn không quên chất vấn: "Vì thế... vì thế cô định tính kế hại luôn cả Giáng Tư?"

"Đúng! Tôi làm bao nhiêu như vậy là vì muốn đại thiếu gia làm người thừa kế!"

Câu này của tam phu nhân nhất thời khiến đại phu nhân căng thẳng, tam phu nhân vội bổ sung: "Tôi giúp cậu ấy không phải là đồng mưu, mà là tôi nợ ân tình của cậu ấy. Nói ra hổ thẹn, bao nhiêu năm nay, tôi cho rằng mình phải giúp cậu ấy. Không phải tôi là đồng mưu của cậu ấy mà đều là tôi tự nguyện làm, tôi nghĩ trăm phương ngàn kế, tự mình thực hiện, không liên

https://thuviensach.vn

quan tới đại thiếu gia. Thực lòng, xưa nay tôi chưa bao giờ muốn Giáng Tư trở thành người thừa kế." Tam phu nhân rất thẳng thắn khai báo, nhưng khi vô tình nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Hạ Giáng Tư, bà ta vẫn không kìm được mà run rẩy, nói cho cùng, đó cũng là con trai của mình. Tam phu nhân khôi phục lại tinh thần, nói tiếp: "Nhưng tôi không ngu đến mức sai người đi ám sát Quân Trừng và Giáng Tư! Không những không giết được họ, mà còn để họ quay về làm nhân chứng!"

Câu nói của tam phu nhân đã chọc đúng chỗ ngứa. Nói ra như vậy, chứng tỏ bà ta đã quyết đánh đến cùng. Thấy tam phu nhân như đang lên cơn điên, đại thiếu gia cũng không biết nói gì cho phải, đang định tiến lên trước thì bị đại phu nhân giữ lại.

Đại thiếu gia biết tam phu nhân đứng ra là muốn bảo vệ mình, cho dù bà ta có độc ác cỡ nào thì cũng là vì tình nghĩa đối với anh ta, làm sao anh ta có thể trơ mắt đứng nhìn tam phu nhân tự đào hố chôn mình như thế?

Từ Nam Phương trong lòng cảm thấy chua xót. Tình cảm giữa người với người, rốt cuộc là mong manh không chịu nổi một cú kích động, hay là vẫn còn vương vấn không gì phá nổi?

Từ Nam Phương chợt cảm nhận được ai đó đang nhìn mình, cô quay đầu lại, vừa đúng lúc Diệp Phi Vũ quay đi.

Sắc mặt lão vương gia rất khó coi, nghe tam phu nhân nói bà ta làm tất cả hòng để giúp Hạ Huyền Lẫm, ông càng thêm bực mình. Giữa thím và cháu có điều mập mờ, hậu thế loạn luân, đã thế tam phu nhân làm mẹ mà lại nói những lời cay nghiệt với con trai, lão vương gia càng nghe càng không chịu nổi, ho mãi không ngừng: "Được, được lắm! Một người mẹ làm tới cả những chuyện này, đúng là trần đời có một! Nhà họ Hạ có được một cô con dâu như vậy, đúng là nghiệp chướng." Lão vương gia phẫn nộ đến mức chỉ còn thiếu nước đấm ngực giậm chân.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân vẫn hờ hững nói: "Nghiệp chướng?! Lão vương gia, đương nhiên là nghiệp chướng rồi! Các người muốn đào bới chuyện năm xưa phải không? Được, tôi nói cho các người. Vì sao tôi ghét Giáng Tư? Vì sao tôi không muốn để Thượng Quân Trừng sống tốt? Nguyên nhân chỉ có một, vì hai đứa nó cùng một giống mà ra! Có chung một ông bố ác độc không từ thủ đoạn!"

Tất cả đều dồn ánh mắt nhìn về hướng ngón tay tam phu nhân đang chỉ, rồi lại nhìn lão vương gia, ai nấy cũng cảm nhận được sét đánh sấm rền ầm ầm, vương phủ đêm nay, chẳng khác nào bị đánh bom hết đợt này tới đợt khác.

Nhị lão gia lúc này tái mặt, trách mắng tam phu nhân: "Tam phu nhân, cô có thể chửi bới tôi, nhưng đâu cần phải dùng tới chiêu trò này? Lão tam nếu nghe được..."

"Đủ rồi! Ông đừng có giả mù sa mưa!" Tam phu nhân thô bạo cắt ngang lời ông ta, "Ông đã ung dung tự tại bao nhiêu năm nay, để đại thiếu gia chống lưng cho ông bao nhiêu năm nay, như thế là ông đã hời lắm rồi. Ông cho rằng Trời xanh mù thật sao?" Tam phu nhân quay đầu lại, nhìn lão vương gia đã giận đến co rúm người lại. Bà ta cười khẩy: "Lão vương gia, chẳng phải cha ghét nhất là trong nhà có quan hệ tằng tịu bất chính ư? Cha có biết thực ra đứa con trai mà mình yêu quý nhất lại chính là con sói lớn nhất bên cạnh hay không?"

Tam phu nhân không chú ý tới Hạ Giáng Tư đã đứng đờ đẫn ở một bên, toàn bộ sinh khí trong người cậu ta trong nháy mắt như bị người ta cướp đoạt, nhìn chằm chằm về hướng tam phu nhân, nhưng ánh mắt vô hồn, dường như không có bất cứ thứ gì trong đó.

Tam phu nhân lúc này vốn đã chẳng đếm xỉa gì tới vinh nhục bản thân, mục đích của bà ta giờ chỉ là bóc mẽ nhị lão gia.

https://thuviensach.vn

Trông thấy tứ phu nhân cùng đám người xung quanh kinh ngạc che miệng, nghe được Đại An Nhân thét lên: "Nói láo!" Tam phu nhân chỉ lạnh lùng cười: "Được thôi, để tôi nói cho các người biết đã xảy ra chuyện gì, cho các người biết thói phong lưu của nhị lão gia như thế nào. Lúc nhị lão gia kết hôn với mẹ của Hạnh Trừng, tôi đã quen biết ông ta rồi. Nhà họ Liễu chúng tôi mặc dù không lớn mạnh như nhà họ Hạ, nhưng lúc đó tốt xấu gì thì trong ngành tơ lụa cũng là đại gia số một số hai. Lúc đó, nhà họ Hạ mắc phải một sai lầm nghiêm trọng trong việc xử lý vấn đề tơ lụa. Nếu không phải do nhị lão gia dỗ ngon dỗ ngọt tôi, khiến tôi tin tưởng rồi đồng ý kết hôn với ông ta, thì làm sao nhà họ Liễu chúng tôi có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội khiến ông ta thân bại danh liệt? Lúc ấy nếu sự việc bị phanh phui, lão vương gia nhất định sẽ tước lại quyền quản lý thương nghiệp của nhị lão gia rồi." Tam phu nhân hồi tưởng chuyện cũ, mỗi câu mỗi chữ càng khiến cho lòng căm phẫn với nhị lão gia tăng thêm, "Thật nực cười, lúc ấy vì muốn tôi tin tưởng mà ông ta đã ly hôn với mẹ Hạnh Trừng. Chuyện này hẳn là lão vương gia còn nhớ?"

"Đủ rồi!" Nhị lão gia vẫn làm như điếc không sợ súng, "Tam phu nhân ngậm máu phun người thì cũng phải có chứng cứ! Chuyện tôi ly hôn với mẹ Hạnh Trừng, lý do thế nào mọi người ở đây đều biết rõ. Cô cho là sẽ có người tin sao?"

"Hừ! Đều rõ ràng? Rõ ràng nhất cũng chỉ có mình ông thôi." Tam phu nhân hoàn toàn không có ý định dừng lại, "Thật nực cười! Lúc ấy tôi nghe lời ông dỗ ngon dỗ ngọt, mãi đến khi thấy ông cưới một người khác, tôi mới bừng tỉnh. Thế nhưng ông lại khích lệ em trai ông cưới tôi, bố tôi và anh tôi nghĩ dù sao cũng là làm dâu họ Hạ, nên không tính toán với ông. Ông tính toán thật giỏi! Chỉ mình tôi chịu nhục!"

Trong mắt tam phu nhân nổi lên sự lạnh lẽo: "Vậy mà lúc ấy tôi còn tin tưởng ông ta, tin rằng việc ông ta cưới người khác là bất đắc dĩ, tin tưởng ông ta nghĩ cách để tôi vào nhà họ Hạ cũng là vì để gần nhau. Tôi tiếp tục

https://thuviensach.vn

qua lại với ông ta, lại còn nói cho ông ta vài sách lược của nhà họ Liễu chúng tôi." Tam phu nhân cười khổ, nỗi chua xót trong quá khứ lại trào dâng.

"Bố của Giáng Tư vì sao lại xuất gia? Rất đơn giản, vì tôi mang thai, nhưng đứa bé không phải của ông ấy! Làm chồng, đương nhiên biết cái thai trong bụng vợ mình là nghiệt chủng của ai. Nhưng nhị lão gia đâu có biết. Cũng may mà ông ta không biết, nếu không thì tôi làm sao yên ổn giữ cái đồ nghiệt chủng này đến giờ được?" Rốt cuộc tam phu nhân cũng không cầm được nước mắt, hai mắt đẫm lệ nhìn lão vương gia và Đại An Nhân, đáy lòng vô cùng thỏa mãn trước biểu hiện của họ, giống như bà ta vừa kéo tất cả mọi người xuống địa ngục.

"Không đúng... không đúng..." Hạ Giáng Tư nghe thấy tam phu nhân nói mình là nghiệt chủng, trái tim như bị ngàn lưỡi dao đâm vào. Cậu ta ngã xuống đất, miệng lẩm bẩm. Toàn bộ sự việc, người chịu tổn thương lớn nhất chính là Hạ Giáng Tư. Cậu ta cảm thấy mình như bị ném vào hỏa lò. Thế nhưng tam phu nhân không thèm đếm xỉa, tiếp tục phanh phui sự việc kinh hoàng này ra: "Bố của Giáng Tư đột ngột xuất gia khi Giáng Tư còn chưa được sinh hạ, một kẻ chuyên làm những việc xấu xa như nhị lão gia làm sao không chột dạ? Ông ta sợ sự việc bại lộ thì ông ta coi như xong, nên nghĩ cách vu oan giá họa cho người khác. Chẳng những không tự kiểm điểm bản thân mà còn tìm người chịu tội thay. Con trai nhà họ Hạ đâu có nhiều nhặn gì, lúc ấy đại thiếu gia mới chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi! Một đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi sao làm đối thủ của ông ta được? Nhị lão gia chỉ cần phẩy tay một cái là đã có thể đổ hết nghi ngờ lên đầu đại thiếu gia." Nói đến đây, tam phu nhân liếc nhìn đại thiếu gia, cậu thiếu niên năm xưa bây giờ đã đầy tang thương, ánh mắt vô thần chẳng biết đã chịu đựng bao nhiêu oan khuất và bất công. "Thật nực cười, một đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi có thể làm được gì? Nhị lão gia thật tàn ác! Đổ hết mọi tội lỗi lên đầu một cậu bé hiền lành, lương thiện. Ngay cả trẻ con mà ông ta cũng không chịu buông tha! Đại thiếu gia vốn là nhân tài, nhưng chỉ vì một

https://thuviensach.vn

việc ấy mà trở thành bộ dạng này! Tương lai xán lạn bỗng chốc hóa hư vô! Tất cả đều là nhờ vào ông ta!" Tam phu nhân chỉ tay về phía nhị lão gia, giống như đang chỉ tay vào một con quỷ ác độc.

Đại phu nhân nắm chặt tay đại thiếu gia, khóc không thành tiếng. Ngần ấy năm trời, chỉ có người làm mẹ như bà mới biết con trai mình chịu bao nhiêu oan uổng, bao nhiêu xỉ vả. Mặc dù khi đó chỉ có những tin đồn vô căn cứ, nhưng người ta đều cho rằng không có lửa làm sao có khói, lão vương gia cũng chính vì không có chứng cứ xác thực nên mới không nghiêm phạt đại thiếu gia, nhưng trong lòng đã mặc định tất cả là do đại thiếu gia làm. Đại thiếu gia vô duyên vô cớ phải gánh tội, lão vương gia xa lánh cậu ấy chứ không định tội công khai, thế nên cậu ấy càng không có chỗ nào để mà kêu oan, càng ngày oan ức càng tích tụ trong lòng.

"Đây vốn dĩ là chuyện oan khuất, các người đều cho rằng năm xưa tôi phải rời khỏi nhà họ Hạ, đại thiếu gia chỉ bị quở trách đã là ân huệ lớn nhất rồi. Đúng, đã qua nhiều năm rồi, những người vào nhà họ Hạ về sau cũng không biết rõ chuyện năm xưa, nhưng đại thiếu gia làm sao có thể quên? Khó khăn lắm cậu ấy mới chờ được đến giờ, khi mọi người đã quên chuyện cũ để có thể thở phào một hơi. Nhưng nhị lão gia sẽ buông tha cho cậu ấy ư? Đây là món nợ tôi nợ cậu ấy, cũng là nhị lão gia nợ cậu ấy! Nhà họ Hạ vốn dĩ nên là cậu ấy thừa kế. Tôi chỉ muốn giúp cậu ấy lấy lại tất cả!"

Nói đến đây, trong mắt tam phu nhân hiện lên một tia sắc nhọn, tỏ rõ sự quyết tâm của bà ta.

"Được! Được lắm! Cô giấu giếm lâu như vậy, rốt cuộc là để làm gì?" Tiểu An Nhân xưa nay vẫn một mực yêu thương Hạ Giáng Tư vì nghĩ đó là đứa cháu máu mủ của mình, nhưng lúc này biết cậu ta không phải con trai của tam lão gia, bà ta thoáng cái sa sầm mặt, toàn thân co lại.

Thế nhưng tâm trạng lão vương gia cũng không tốt hơn Tiểu An Nhân là mấy. Nghe những điều tam phu nhân nói, ông tức giận đến run rẩy, chỉ có

https://thuviensach.vn

điều, mọi người còn đang mải nghe tam phu nhân nói, không ai còn chú ý tới lão vương gia. Mãi đến khi Từ Nam Phương đột ngột kêu lên: "Vương gia!" bọn họ mới phát hiện ra lão vương gia đã gục đầu sang một bên.

Từ Nam Phương vội càng chạy lên, một tay vỗ nhẹ vào lưng lão vương gia, một tay ấn vào mấy huyệt vị trên người ông. Cô nói với người đứng sau: "Vương gia nộ khí công tâm[1], mau bưng trà nóng, khăn mặt nóng lên đây!"

[1] Công tâm: Một cách gọi của Đông y, bị hôn mê vì đau khổ phẫn nộ hoặc bị thương nguy hiểm đến tính mạng.

Loay hoay một hồi, lão vương gia mới đỡ hơn một chút.

Nhị lão gia cũng đã chạy tới trước mặt lão vương gia, lo lắng nhìn cha mình, nhưng lão vương gia chỉ nhìn ông ta mà gằn giọng: "Được lắm! Được lắm."

Nhị lão gia gần như phải quỳ gối dập đầu mà nói: "Cha, cha đừng tin cô ta." Sau đó quay đầu lại quát tam phu nhân: "Cô có ý đồ gì, rắp tâm muốn bức vương gia tức chết phải không? Cô tưởng cô muốn làm gì thì làm được sao? Những chuyện cô bịa đặt ra cô cho rằng ai sẽ tin? Chuyện giữa cô và Hạ Huyền Lẫm là thật hay giả đã được kết luận từ hai mươi năm trước rồi, bây giờ cô lại vẽ vời lên cái chuyện ly kỳ này, ai sẽ tin? Cô có chứng cứ gì?"

"Chứng cứ?" Tam phu nhân cười khẩy, "Đúng rồi, ông cẩn thận như thế thì làm sao để lại nhược điểm gì chứ! Nhưng ông tuyệt đối không ngờ được tôi đã giữ chứng cớ quan trọng nhất bên người!" Tam phu nhân ám chỉ tới Hạ Giáng Tư, bà ta một mực giữ bí mật về thân thế của Hạ Giáng Tư chính là đợi để ra đòn sát thủ cuối cùng.

Hạ Giáng Tư nhìn tam phu nhân, không ngờ đối với mẹ, cậu ta chỉ là một chứng cứ.

https://thuviensach.vn

"Được, được lắm! Cô nói Giáng Tư là con tôi, là thật hay giả, chúng ta thử một lần là biết!" Nhị lão gia vẫn sống chết không sợ, lời lẽ uy nghiêm đến mức mọi người cũng bắt đầu nghi ngờ những điều tam phu nhân nói.

Ngay cả tam phu nhân cũng không tránh khỏi bần thần. Người đàn ông này còn có thể hùng hổ, không chút sợ hãi như thế! Bà ta cười rộ lên. Được thôi, cứ để cho ông ta nếm thử mùi vị chân tướng.

Nhờ Từ Nam Phương chăm sóc, lão vương gia lúc này cũng đã lấy lại nhịp hô hấp, ông nặng nề hít thở, vỗ vỗ tay Từ Nam Phương như cảm ơn cô. Bao nhiêu con cháu ở đây mà chỉ có một người ngoài chú ý đến mình, đám con cháu còn đang mải mê tranh giành gia sản của ông. Đứa nào đứa nấy đều đã tính toán cả một đời!

Lão vương gia đảo mắt một vòng, từ nhị lão gia đang ở ngay trước mặt đến tam phu nhân, đến Hạ Huyền Lẫm, rồi lại quay về nhị lão gia.

Nhị lão gia khẩn thiết nhìn cha, nói: "Cha, con là người như thế nào cha biết rõ nhất. Tam phu nhân chẳng qua không còn cái cớ nào nữa nên nói bừa, toàn những lời vô căn cứ. Cha đừng tin lời cô ta, cha phải giữ gìn sức khỏe." Ánh mắt ông ta toát lên vẻ chân thành, ngay đến cả Từ Nam Phương ở kế bên cũng khó mà phân biệt được thật giả.

"Cha, chỉ cần giám định ADN là sẽ rõ ràng, sẽ chứng minh được cô ta nói dối." Nhị lão gia lại nhìn tam phu nhân, nói, trong lòng dường như đã có định liệu, "Ai theo dõi Hạnh Trừng, ai nghĩ kế hại Hạnh Trừng và Giáng Tư? Việc này đều không thể chối! Bây giờ cô cho rằng nói ra những lời kia là có thể thoát tội ư? Nếu như bằng mấy lời vu khống đó mà có thể lừa gạt được mọi người, lật ngược phải trái, thì tam phu nhân cũng quá coi thường chúng tôi rồi đấy! Sự thật sẽ không để mặc cho cô nói đen thành trắng được đâu!" Nhị lão gia nghiêm nghị đứng đó nói, tựa như đang thay chính nghĩa lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Hạ Huyền Lẫm đứng lặng yên nghe bọn họ tranh cãi, chuyện xưa tầng tầng lớp lớp nổi lên trong lòng. Anh ta nghe nhị lão gia một mực khăng khăng, còn tam phu nhân bảo vệ mình, bọn họ gần như điên cuồng mà đào bới hết những chuyện xấu trong nhà họ Hạ ra. Hạ Huyền Lẫm cảm nhận được bàn tay mẹ mình đang run lên.

"Vì sao... vì sao phải như vậy... mọi người đều là người một nhà..."

Ngoại trừ lão vương gia, câu nói này của đại thiếu gia khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy nực cười. Một gia tộc khổng lồ làm sao có thể hòa hợp như người một nhà được đây?

Câu nói của Hạ Huyền Lẫm không nhận được bất cứ sự hưởng ứng nào của mọi người, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tiếng chân nện xuống nền nhà từ xa đến gần, lộp độp như đang giẫm trên chính ngực bọn họ.

"Không... không xong rồi..." Một giọng nói vang lên phá vỡ không khí bế tắc trong căn phòng. Người đàn ông nói với giọng run run, ánh mắt nhìn về phía đại thiếu gia, khiến mọi người có cảm giác không bình thường.

Đại thiếu gia chằm chằm nhìn vào cái miệng lắp bắp của ông ta, từng tiếng ông ta nói ra hệt như lưỡi dao cắt vào da thịt, khiến đại thiếu gia toàn thân run rẩy.

"Đại thiếu gia, thiếu phu nhân... không cẩn thận bị ngã, chảy rất nhiều máu..."

Đại phu nhân sững người mất một lúc, giống như đang cố tiêu hóa câu nói kia, sau đó chợt ngã khuỵu xuống. Hạ Huyền Lẫm lúc này đã không còn tâm trạng lo cho mẹ nữa, anh ta run rẩy, hai hàm răng va đập vào nhau.

Thấy Hạ Huyền Lẫm như vậy, tam phu nhân cũng phải hoảng sợ, bà ta quát đám người hầu: "Bác sĩ, gọi bác sĩ chưa?"

https://thuviensach.vn

"Đến... đến rồi... nhưng, bác sĩ nói, không giữ được đứa bé..."

Không đợi ông ta nói xong, đại thiếu gia lập tức xông ra ngoài. Bộ dạng hấp tấp của anh ta dần dần biến mất trong tầm mắt của tam phu nhân, dù đã không còn nhìn thấy người, nhưng tam phu nhân vẫn một mực nhìn về hướng đó.

Từ Nam Phương chợt thấy xót xa. Cô những tưởng một người trải qua bao nhiêu sóng gió thăng trầm như mình sẽ chẳng còn cảm giác gì trước cảnh tượng này, vậy mà hiện giờ cô lại đau lòng, lại khó chịu.

Thế nhưng cô biết rõ, đây mới chỉ là bắt đầu.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thân Thế Diệp Phi Vũ

Tam phu nhân dường như đã quên hết mọi thứ chung quanh, bà ta cảm thấy bất công thay, đau khổ thay cho đại thiếu gia: "Vì sao? Vì sao ngay đến cả niềm hạnh phúc duy nhất hiện tại của cậu ấy mà cũng bị cướp đoạt?" Bà ta nhìn nhị lão gia, tròng mắt đỏ lừ, "Là ông, nhất định là ông! Ông sai người làm đúng không?"

Tam phu nhân lao tới trước mặt nhị lão gia, giơ tay lên muốn đánh, may mà có người giữ lại, nếu không hai người đã làm tình thế nhốn nháo thêm rồi.

Nhị lão gia rốt cuộc cũng không nhịn được nữa: "Điên, cô rõ ràng là bị điên."

Tam phu nhân kích động đến mức này quả thực không hề có lợi gì, mà chỉ càng khiến người ta cho rằng giữa bà ta và Hạ Huyền Lẫm có gian tình.

Lão vương gia nhìn chằm chằm tam phu nhân nói những lời khó nghe trước mặt bao nhiêu người, lúc này bà ta lại nghiễm nhiên bảo vệ đứa cháu từng có "mờ ám" với mình, nhất thời lão vương gia lại thở hổn hển.

Ông nhìn đám con cháu của mình đang diễn hài kịch, thấy Hạ Giáng Tư xông lên muốn bảo vệ mẹ mình nhưng lại bị bà ta hất ra. Bộ mặt thật của tất cả mọi người dường như đang bị lật tẩy sạch sẽ.

Sức chịu đựng của phụ nữ rất lớn, hơn nữa tuổi tác lại nhỏ hơn lão vương gia hai giáp, thế nên hai vị An Nhân vẫn ngồi yên vị bên cạnh lão vương gia, khuyên ông không suy nghĩ về việc này nữa. Lão vương gia bị dằn vặt đến mức này, gần như chỉ còn lại nửa cái mạng.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng lão vương gia lúc này đã quyết tâm làm đến cùng. Con cháu mình là người thế nào, ai đang bịa đặt, ai đang âm thầm tính kế, hay tất cả bọn họ đều đang lừa gạt ông? Ai đang tính kế hãm hại cả nhà họ Hạ?

Ông nhất định phải biết.

Nhà họ Hạ đêm nay đã không còn là đại gia đình êm ấm như trước kia nữa rồi. Chẳng những không phải, mà hơn thế nữa còn hoàn toàn dập tắt sự tin tưởng trong lòng lão vương gia. Tất cả đám người này đều sẽ bị phanh phui toàn bộ.

Tiếng cười vừa lạnh lùng, vừa thất vọng của lão vương gia vang lên.

"Được, mau đi làm giám định huyết thống, ta muốn xem cho rõ ràng!" Lão vương gia nín nhịn rất lâu đến khi đủ sức lực mới thốt ra câu này, lời nói chắc như đinh đóng cột.

Ông chống tay muốn đứng dậy nhưng bất lực, song vẫn dặn dò người hầu thân tín của mình rõ ràng từng tiếng: "Tất cả mọi người đều phải ở đây cho đến khi có kết quả, không ai được rời đi."

Không ai dám lên tiếng phản bác, chỉ có nhị lão gia tiếp tục ra lệnh cho người hầu: "Anh mau gọi điện tới bệnh viện thành phố T, bảo họ tới đây lấy mẫu máu về xét nghiệm ADN. Không được chậm trễ."

"Chờ đã." Lão vương gia gọi người hầu đang định đi lại, "Cục Công an có thể làm được việc này đúng không? Gọi điện tới chỗ Cục trưởng bảo ông ta dẫn người tới, còn nữa, gọi cả thư ký Giả đến đây." Lão vương gia nhìn tam phu nhân và nhị lão gia, "Như thế công bằng với tất cả mọi người."

Lúc này, lão vương gia cũng không muốn nghe theo sự sắp xếp của nhị lão gia. Hai người kia hẳn là thân tín của ông, hơn nữa, có họ chứng kiến toàn bộ quá trình thì độ tin cậy càng cao.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân và nhị lão gia cùng gật đầu.

Một lúc sau, Cục trưởng dẫn người tới kiểm nghiệm. Nhị lão gia hùng hổ xắn ống tay áo lên để họ lấy máu, Hạ Giáng Tư vẫn ngồi thẫn thờ dưới đất, sắc mặt vô cảm, để mặc cho người ta lấy máu.

Từ Nam Phương lặng thinh nhìn trò khôi hài của đám người nhà họ Hạ. Kỳ thực cô đã sớm biết, cuộc đấu này, kẻ thua là tam phu nhân và đại thiếu gia. Đúng như tam phu nhân nói, nhị lão gia hành sự cẩn thận, làm sao lại không phòng tam phu nhân cho được? Từ Nam Phương không ngờ Giáng Tư là con của nhị lão gia nhưng lúc này tam phu nhân nói chắc chắn là sự thật, chỉ có điều, nhị lão gia hẳn là đã có sắp đặt?

Nhìn bộ dạng đã định liệu trước của ông ta, Từ Nam Phương dám chắc, lần xét nghiệm này sẽ không có vấn đề. Vậy thì tam phu nhân và đại thiếu gia phải làm sao đây? Cho dù tam phu nhân nhận tất cả tội danh, thậm chí chứng minh được nhị lão gia nói dối, nhưng sự bảo vệ của bà ta đối với Hạ Huyền Lẫm hiện rõ như ban ngày, nhị lão gia sao có thể dễ dàng tha thứ?

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trừng. Anh cũng đang lạnh lùng theo dõi toàn bộ sự việc, cũng giống cô, giống Diệp Phi Vũ - đều là quần chúng đứng xem. Trong mắt anh không giấu được sự trào phúng và khó hiểu. Thế giới này, không phải thế giới của anh.

Thượng Quân Trừng muốn bỏ đi nhưng lại bị chặn lại. Anh ngán ngẩm đứng im một góc, ngoài ba vợ chồng lão vương gia, tất cả những người khác đều kính cẩn đứng hai bên, chỉ mình Thượng Quân Trừng thản nhiên xem đám người này đấu đá lẫn nhau.

Hiện giờ bọn họ cũng chẳng ai buồn để ý tới anh, tất cả còn đang nóng lòng chờ Cục trưởng và thư ký Giả mang kết quả xét nghiệm tới. Họ đếm từng giây từng phút, từ nửa đêm đến rạng sáng, đầu óc ai nấy cũng đều đã mệt mỏi nhưng không ai buồn ngủ.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc tin tức cũng truyền tới, lão bộc mang điện thoại tới, ấn nút loa ngoài, mọi người đều nín thở lắng nghe, rất sợ mình để rớt mất một từ thì sẽ tiếc nuối cả đời.

Đầu dây bên kia nói: "Hai người có ADN tương thích đến 99%. Khả năng là trực hệ đến hơn chín phần."

Ông ta nói, khả năng là trực hệ lên đến hơn chín phần!

Nghe thấy câu nói này, ngay cả Từ Nam Phương cũng phải bần thần hồi lâu mới khó tin ngẩng đầu lên. Cô suy nghĩ về câu nói kia, Hạ Giáng Tư và nhị lão gia có khả năng lớn là cha con!? Nhưng, sao có thể?

Nhị lão gia đang thất thần nhìn điện thoại, một lúc sau mới lao tới định cướp điện thoại trong tay lão bộc: "Không thể nào! Không thể nào! Nhất định là âm mưu!" Ông ta dừng lại, quay đầu về phía tam phu nhân đang đắc chí cười, "Nhất định là cô, cô mua chuộc họ, để họ tạo chứng cứ giả. Hạ Giáng Tư không thể là con tôi."

Tam phu nhân đắc ý nhìn nhị lão gia, thỏa mãn vì ông ta cũng có ngày hôm nay: "Sao không thể được chứ! Sự thật là như vậy, Giáng Tư là do tôi đẻ ra, nó là con ai đương nhiên tôi rõ nhất. Giáng Tư ở trong bụng tôi những mười một tháng mới chịu ra, còn không phải nghiệt chủng của ông ư? Ha ha... ông cẩn thận đến mấy cũng có sơ suất, ông tính trăm mưu nghìn kế cũng không thể ngờ được cơ hội lại bị phá hủy trong tay con trai mình phải không!"

Hai tiếng "con trai" khiến hai giọt nước trong mắt Hạ Giáng Tư rơi xuống. Cậu ta đứng bật dậy, vớ lấy chiếc bình hoa bằng gốm bên cạnh ném về phía tam phu nhân: "Đủ rồi! Các người coi tôi là cái gì? Các người không xứng làm bố mẹ! Không xứng làm mẹ tôi! Tôi hận các người, hận cái nhà này! Tôi không bao giờ về đây nữa."

https://thuviensach.vn

Hạ Giáng Tư còn chờ ở đây đến bây giờ là vì muốn biết kết quả, cậu ta hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng, vừa hy vọng mẹ mình không bị người ta đánh bại, vừa hy vọng những lời mẹ mình nói là dối trá. Cậu ta cứ chờ đợi trong tâm trạng mâu thuẫn, cuối cùng lại nhận được một kết quả đáng sợ như vậy, cái kết quả khiến cậu ta vô cùng tuyệt vọng. Bất kể cha mình là ai, đối với Hạ Giáng Tư mà nói đều không quan trọng, bởi vì tam phu nhân vẫn cứ là mẹ cậu ta, nhưng thái độ của bà khiến trái tim Hạ Giáng Tư băng giá.

Từ Nam Phương gọi Hạ Giáng Tư lại, nhưng cậu ta lúc này chẳng khác nào nước lũ tràn đê, quyết tâm bỏ đi không ai có thể ngăn cản.

Trông thấy Hạ Giáng Tư liều mình xông ra ngoài, trong mắt tam phu nhân thoáng hiện lên một tia cô đơn, nhưng cái cô đơn đó rất nhanh tan biến bởi nỗi hận thù kéo dài và niềm vui thắng lợi.

Từ Nam Phương nhìn hai mẹ con họ, nhìn bóng dáng Hạ Giáng Tư rốt cuộc biến mất không quay đầu lại, lòng cô không khỏi đau xót. Có lẽ chưa hẳn là tam phu nhân không quan tâm Hạ Giáng Tư, dù sao đó cũng là con trai bà ta, là máu mủ của bà ta, hổ dữ không ăn thịt con, thế nên khi sinh Hạ Giáng Tư ra, bao nhiêu năm trời bà ta cũng không lợi dụng đến thân phận của cậu ta để vạch trần nhị lão gia. Ngày hôm nay nếu không phải bị nhị lão gia bức đến đường cùng thì bà ta cũng sẽ không phanh phui chuyện này.

Vậy thì, rốt cuộc Hạ Giáng Tư có phải con trai nhị lão gia hay không? Từ Nam Phương bỗng nhiên mờ mịt, nếu phải, nhị lão gia nhất định đã sai người động tay động chân, kết quả ADN sẽ không như thế này, bằng không, ông ta sẽ chẳng khiếp sợ đến vậy.

Thế nhưng, Từ Nam Phương thấy tam phu nhân không phải là người có thể định liệu trước được sự việc mà phá hỏng âm mưu của nhị lão gia. Vậy rốt cuộc vì sao nhị lão gia đang nắm chắc phần thắng bỗng dưng lại thua

https://thuviensach.vn

thảm hại? Kết quả vì sao bị đảo lộn? Rốt cuộc là khâu nào trong chuỗi mắt xích có vấn đề? Ai gây ra?

Từ Nam Phương ngước mắt, nhất thời có được đáp án. Cô thấy đôi mắt kia ẩn nấp giữa đám người, nhìn kỹ sẽ thấy đôi mắt ấy chứa đựng năng lượng vô hạn, sự sắc bén nằm dưới lớp vỏ bọc ôn hòa, mưu kế giấu mình chờ đến thời khắc bùng phát cuối cùng.

Chủ nhân của đôi mắt ấy, còn ai khác ngoài Diệp Phi Vũ?

Ngoại trừ Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phương cũng không nghĩ ra ai có thể tạo ra được cục diện hoàn mỹ này.

Nhị lão gia đương nhiên sẽ không để tam phu nhân thực hiện được mục đích, nhưng ông ta cũng không ngờ được mình đang bị người khác phục kích, gài bẫy. Trong giây phút kết thúc cuộc đấu đá giữa nhị lão gia và tam phu nhân, Diệp Phi Vũ đã ra đòn cuối cùng đẩy nhị lão gia xuống vực sâu.

Lúc này, nhị lão gia làm sao giải thích được? Lão vương gia sẽ không tin ông ta nữa. Chuyện đã đến nước này, kết quả ra sao cũng không quan trọng, mấu chốt là lão vương gia đã nhìn rõ bộ mặt thật của mọi người.

Lão vương gia không nghe bất cứ lời cầu xin, giải thích của ai, ông dùng hết khí lực tuyên bố một quyết định: "Tôi tịch thu toàn bộ quyền quản lý, quyền sở hữu của ba người: Hạ Huyền Lẫm, Liễu Thi Vân và lão nhị đối với những tài sản trong các xí nghiệp nhà họ Hạ. Không được sự cho phép của tôi, bọn họ cũng không được bước vào vương phủ nửa bước!"

Nói xong câu này, lão vương gia kiệt sức ngất lịm trên ghế.

Khi Đại An Nhân gọi bác sĩ tới xem bệnh cho lão vương gia, tất cả mọi người mới cảm nhận sâu sắc được những cơn chấn động mà lão vương gia đã phải gánh chịu đêm nay.

https://thuviensach.vn

Quyết định của lão vương gia chưa kịp được thực hiện, ngoại trừ Hạ Giáng Tư thì những người khác hoặc là trở về phòng riêng, hoặc là đứng ngoài thư phòng chờ lão vương gia tỉnh lại, cũng là chờ sự nghiêm phạt hoặc tha thứ của ông.

Ai cũng hy vọng mọi chuyện chưa từng xảy ra, nhưng trong lòng họ đều hiểu rõ, nhà họ Hạ từ hôm nay trở đi đã không thể được như trước nữa. Lão vương gia xưa nay nói một là một, hai là hai, lời ông đã nói ra, sau khi tỉnh lại nhất định sẽ làm bằng được.

Đương nhiên, ngoài những điều này, Từ Nam Phương còn biết thêm một chuyện, trong toàn bộ sự việc, người đại thắng chính là Diệp Phi Vũ.

"Anh đã đoán trước được nhị lão gia sẽ đòi thử máu nên mua chuộc họ, đẩy nhị lão gia từ trên chín tầng mây rớt xuống mặt đất. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đã ở sau lưng! Nhị lão gia cho mình là chim sẻ nhưng lại không ngờ sau lưng còn có diều hâu!"

Lần đầu tiên Từ Nam Phương thấy run sợ trước mặt Diệp Phi Vũ. Thủ đoạn của anh ta sao có thể cao minh đến thế, làm bao nhiêu chuyện mà không ai phát hiện ra.

"Tôi cứ nghĩ hai chúng ta như nhau, đều coi nhị lão gia là đồng minh. Nhưng xem ra, tôi đúng là không thể so bì với anh! Anh vốn dĩ chẳng cần đồng minh, vừa mới ra tay đã khiến cho nhị lão gia thua thảm hại, thậm chí còn mua chuộc được cả người mà lão vương gia tin cậy. Tôi đã đánh giá anh quá thấp rồi!"

"Tôi không có bản lĩnh lớn đến thế!" Diệp Phi Vũ thản nhiên đáp, "Nếu không nhờ cô thì tôi cũng không có được cơ hội ngày hôm nay, nhanh chóng khiến nhị lão gia và tam phu nhân lật con át chủ bài như vậy. Cô chiếm một nửa công lao."

Câu nói của Diệp Phi Vũ khiến Từ Nam Phương nghẹn ứ cổ họng.

https://thuviensach.vn

"Tôi không thần thông quảng đại như cô nghĩ, tôi chỉ cần mua được một người là được rồi. Đó chính là người chuyển mẫu máu, đổi máu của Hạ Giáng Tư thành máu của tôi."

Thái độ của Diệp Phi Vũ khi nói điều này bình thản hệt như đang nói chuyện về thời tiết, mỗi câu mỗi từ đều bình thản, giọng không cao không thấp, đến mức suýt nữa Từ Nam Phương tưởng mình nghe nhầm.

Cô tròn mắt, tay theo phản xạ che miệng lại. Chuyện này thật sự vượt quá sức tưởng tượng của cô. "Anh... anh mới là con trai của nhị lão gia." Đáp án này vừa xuất hiện trong đầu, toàn bộ mồ hôi trên cơ thể cô lập tức rơi xuống lã chã, một cảm giác sợ hãi chạy dọc từ sống lưng xuống tận chân. "Đúng, tôi là con ông ta. Thực ra cô đoán không sai, vốn dĩ tôi muốn làm đồng minh với ông ta, lấy lòng ông ta, chiếm sự tin tưởng của ông ta, đợi đến khi ông ta coi trọng tôi, tôi sẽ nói tôi cũng là con trai ông ta. Như thế tôi có thể nẫng tay trên của những kẻ khác, trở thành người thừa kế của nhà họ Hạ."

Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, sự ngạc nhiên trong mắt cô khiến anh run lên, anh quay đầu đi.

Nhưng Từ Nam Phương lại lên tiếng: "Ông ta để anh thừa kế gia sản thực ra chỉ coi là bù nhìn, nhưng điều anh muốn là đánh bại ông ta, khiến ông ta thê thảm, đúng không?"

Diệp Phi Vũ không trả lời, anh nhìn vào khoảng không mà nói: "Có điều, cách đó quá chậm, hiện tại có một cơ hội tuyệt vời như vậy, khiến ông ta rớt từ trên cao xuống vực sâu, tôi chỉ cần ra một đòn quyết định vào phút cuối là đã có thể đạt được mục đích, hiệu quả vẫn rất tốt, vì sao tôi lại không làm chứ!"

Nói đến đây, sắc mặt anh u ám giống như lăng mộ nơi giá lạnh, hàn khí đủ để khiến cho bất cứ người nào cũng phải rùng mình.

https://thuviensach.vn

"Vì sao..."

"Vì sai tôi biết nhiều chuyện như thế? Vì sao tôi hận ông ta như thế? Cô còn muốn hỏi rốt cuộc tôi là con ai? Hạ Giáng Tư vì sao không phải là con của ông ta, đúng không?" Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, con ngươi sâu hoắm. Nhưng tất cả những gì cô quan tâm chỉ là những chuyện quá khứ và vì sao anh biết nhiều đến vậy.

Diệp Phi Vũ buồn bã thu lại ánh mắt: "Nhị lão gia là một người rất cẩn thận, giống như suy nghĩ của cô, khi tam phu nhân mang thai con ông ta, làm sao ông ta không đoán ra được? Kể cả Hạ Giáng Tư không phải là cốt nhục của ông ta, nhưng với sự tàn nhẫn và cẩn trọng của mình, ông ta cũng sẽ ra tay để ngăn chặn mọi khả năng. Nhưng tam phu nhân ở bên ngoài, bà ta còn mời cả bác sĩ sản khoa và y tá riêng tới nhà chăm sóc. Nếu nhị lão gia muốn ra tay, nhất định phải cần đến người bên cạnh tam phu nhân để hành động. Tam phu nhân tin tưởng Tây y, trùng hợp là nhị lão gia có một nhân tình làm y tá ở Mỹ. Nhị lão gia khi ấy chơi bời trăng hoa, vừa có tiền lại vừa lãng mạn, người y tá kia còn sinh cho ông ta một đứa con trai ở bên Mỹ. Bà ta tin vào những lời ngon ngọt của nhị lão gia, cho rằng một ngày nào đó mình sẽ trở thành vợ của ông ta. Phụ nữ, khi đã yêu, đôi khi sẽ tình nguyện làm mọi thứ vì người mình yêu, cho dù là những chuyện sẽ có báo ứng!"

Diệp Phi Vũ nói câu này, không quên hướng ánh mắt sâu xa nhìn về phía Từ Nam Phương: "Người y tá đó đã đánh tráo thiếu gia mà tam phu nhân sinh ra bằng một đứa trẻ khác."

"Vậy, vậy thiếu gia thật sự đâu?" Từ Nam Phương nhìn chằm chằm Diệp Phi Vũ, chờ đáp án.

Diệp Phi Vũ cười khẩy: "Thiếu gia thật sự? Nếu thực có chuyện luân hồi đầu thai, có lẽ bây giờ cậu ta cũng lớn ngang ngửa Hạ Giáng Tư rồi!"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương rùng mình, rốt cuộc đã hiểu ra sự tàn nhẫn mà Diệp Phi Vũ nói đến. Đối với nhị lão gia, cái thai trong bụng tam phu nhân dù có phải con ông ta hay không, ông ta cũng sẽ không để nó được sống trên đời. Chết, là số phận duy nhất của đứa bé.

"Vậy... anh chính là... Cô y tá kia...?" Từ Nam Phương mơ hồ đoán ra câu trả lời.

"Đó là mẹ tôi. Mẹ tôi mê muội mà giúp nhị lão gia đánh tráo đứa trẻ, nhưng không ngờ ông ta lại giết chết đứa trẻ ngay trước mặt mình, còn bắt đầu dàn xếp chuyện bên ngoài. Người ta nói, hổ dữ không ăn thịt con, lúc ấy mẹ tôi mới giật mình tỉnh ngộ. Đáng tiếc, chuyện sai trái đã làm, mẹ tôi cũng không khuyên được ông ta, điều duy nhất có thể làm là tự bảo vệ mình. Tam phu nhân là người có quyền thế mà còn bị ông ta hại, vậy thì mẹ tôi sao có thể bình yên vô sự, con trai của mẹ tôi còn chẳng là cái gì! Mẹ tôi đoán không sai, nhị lão gia sợ sự việc bại lộ nên không buông tha cho mẹ tôi. May mà mẹ tôi sớm tỉnh ngộ, trước khi bị người khác hại chết đã đưa con trai chạy trốn."

Chuyện về sao thế nào, Diệp Phi Vũ không kể tiếp. Tính tình anh ta không thích kể khổ trước mặt người khác. Nhưng Từ Nam Phương có thể cảm nhận sâu sắc nỗi đau đớn của anh ta. Một người mẹ đơn thân dẫn theo con trai chạy trốn sự truy sát của người tình, còn phải nuôi sống bản thân, mẹ con họ bao năm nay sống thế nào, có lẽ cũng chỉ có mình Diệp Phi Vũ biết.

Từ Nam Phương còn nhớ sự sợ hãi của Diệp Phi Vũ ở trong thang máy lần đó. Tuổi thơ chịu quá nhiều bi thương khiến anh ta đến tận bây giờ cũng không thể xóa bỏ. Chứng sợ bóng tối đó, có lẽ chính là một mắt xích nhỏ trong cuộc đời trốn chạy của anh ta.

Anh nói: "Tôi sống thêm một ngày thì nỗi hận với ông ta nhiều thêm một phần."

https://thuviensach.vn

Anh còn nói: "Khi mẹ tôi qua đời, tôi đã thề sẽ phải khiến người đàn ông kia thân bại danh liệt, khiến ông ta nếm thử mùi vị bị cô lập, bị xa lánh! Khiến ông ta phải thua trong tay con trai mình."

Từ Nam Phương không lên tiếng, tất cả đã quá rõ ràng. Diệp Phi Vũ đã sớm biết thân thế của Hạ Giáng Tư, biết tam phu nhân nếu bị nhị lão gia bức đến đường cùng nhất định sẽ phanh phui chuyện này, thử máu là điều khó tránh! Anh ta cũng đoán được lão vương gia sẽ chọn người thân tín ở Cục công an làm xét nghiệm nên đã mua chuộc người của phòng xét nghiệm, mang mẫu máu của mình tới, như vậy dù lão vương gia có sắp đặt người ở bên cạnh Cục trưởng Hình để chứng kiến quá trình thử máu, cũng chỉ thấy hai mẫu máu trùng hợp, không ai biết nó đã bị đánh tráo ngay từ đầu.

Diệp Phi Vũ đã vạch sẵn con đường mình đi từ lâu. Mục đích của anh ta chỉ có một, hôm nay nó đã tới rất gần rồi. Từ Nam Phương không biết có nên nói với anh ta một câu "có chí tất thành", một câu chúc mừng hay không.

Chỉ có điều, anh ta đợi lâu như vậy, tiêu hao bao nhiêu tâm tư sức lực như vậy mới có thể đạt được mục đích. Vậy thì có phải trái tim anh ta đã sớm bị sự hận thù ăn mòn rồi hay không? Anh ta muốn báo thù một mình nhị lão gia, nhưng anh ta đã lợi dụng bao nhiêu người? Những người khác trong nhà họ Hạ, chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay anh ta, mạng người bị coi như cỏ rác.

Từ Nam Phương chợt thấy thương thay cho Diệp Phi Vũ, một người mang thù hận, ngoài báo thù ra thì chỉ toàn là sự đau khổ.

"Anh đã có dự định gì tiếp theo chưa?"

"Nhị lão gia là người có cơ sở vững chắc, không dễ gì lật đổ ông ta được. Màn kịch của tôi và ông ta vẫn còn phải diễn." Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam

https://thuviensach.vn

Phương, không ngờ mình lại bất tri bất giác nói với cô nhiều chuyện như thế. Nhưng khi trông thấy vẻ ưu tư trên mặt cô, Diệp Phi Vũ không khỏi buồn bã nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ không ra tay với Thượng Quân Trừng." Anh cho rằng thần sắc kia của cô là vì lo lắng việc mình tiếp tục đấu với nhị lão gia sẽ gây hại đến Thượng Quân Trừng. Dù sao thì hôm nay khiến nhị lão gia hiện nguyên hình cũng đã gây tổn hại tới đại thiếu gia và tam phu nhân.

Từ Nam Phương ngây người. Thực ra cô đã hoàn toàn quên mất Thượng Quân Trừng, nhưng cô không giải thích, điều đó cũng không cần thiết.

Diệp Phi Vũ lại nghĩ cô cam chịu, anh cười khổ: "Thực ra, hôm nay người thắng không phải tôi, mà là Quân Trừng."

Từ Nam Phương hiểu Diệp Phi Vũ muốn nói gì. Đêm qua mặc dù đời tư của Thượng Quân Trừng bị vạch trần trước mặt người hâm mộ, buổi biểu diễn đang êm đẹp bị phá hủy, nhưng đối với Thượng Quân Trừng mà nói, ngoài cảm giác bực bội ra thì cũng không có tổn thất gì. Ngược lại, anh còn có thu hoạch rất lớn, có được sự ủng hộ của lão vương gia còn hữu dụng gấp trăm lần phối hợp với nhị lão gia.

Lão vương gia chứng kiến Thượng Quân Trừng dũng cảm gánh vác trách nhiệm trước mặt người hâm mộ, thấy được niềm đam mê âm nhạc của anh, trong khi những người khác đấu đá, anh vẫn chỉ nghĩ tới âm nhạc của mình, những người khác tranh giành sản nghiệp, anh lại đóng vai trò là người ngoài. Anh là người duy nhất không đặt chân vào nơi hỗn độn này. Tính cách đơn thuần của anh trong giờ phút này đáng quý, đáng trân trọng biết bao. Huống hồ, vị trí kế thừa sản nghiệp nhà họ Hạ, Hạ Huyền Lẫm đã không thể gánh vác, Hạ Giáng Tư lại không rõ ở nơi nào, cho dù trở về thì thân thế đáng xấu hổ của cậu ta cũng khó mà khiến kẻ dưới phục tùng, chỉ còn duy nhất Thượng Quân Trừng, luận về tất cả các phương diện, đều xứng đáng.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương chợt nghĩ tới buổi biểu diễn của Thượng Quân Trừng, những ca khúc anh hát hôm qua có phải đều do Diệp Phi Vũ sắp xếp? Vừa giữ được phong cách truyền thống lại dễ đi vào lòng người, khiến một người ghét âm nhạc hiện đại như lão vương gia cũng không thấy phản cảm. Từ đầu đến cuối, ông đều không hề nổi cơn thịnh nộ về buổi biểu diễn của Thượng Quân Trừng.

Hóa ra, Diệp Phi Vũ đều có tính toán sẵn.

https://thuviensach.vn

Chương 62: Ngôi Sao Lấp Lánh

Từ Nam Phương chợt thấy hổ thẹn: "Hóa ra anh đã có dự định để Thượng Quân Trừng ngồi vào vị trí đó. Có điều, anh cũng biết rõ đấy không phải điều anh ấy cần."

"Nhưng cô cần!" Không đợi Từ Nam Phương nói hết, Diệp Phi Vũ đã lên tiếng, "Cô còn chưa lấy được 'Ngôi sao lấp lánh', không phải sao? Nếu lão vương gia đã biết mối quan hệ giữa cô và Thượng Quân Trừng rồi, bước tiếp theo, làm thế nào mới thuận lợi lấy được khối thiên thạch đó, còn cần tôi dạy cô sao?"

Nói đến đây, sắc mặt Diệp Phi Vũ biến đổi, giọng điệu bỗng trở nên to hơn. Sự cáu kỉnh trong giọng nói của anh ta khiến Từ Nam Phương cảm thấy không thoải mái, không hiểu vì sao anh ta đột nhiên kích động như thế.

Vừa thấy Diệp Phi Vũ lớn tiếng, Từ Nam Phương vội giơ tay lên miệng ra hiệu nói nhỏ. Đúng lúc ấy có hai người hầu đi qua, Từ Nam Phương nghe thấy họ nói với nhau.

"Lạ thật, lão vương gia muốn tìm Từ Nam Phương đến làm gì? Chẳng phải đó là người hầu của tam phu nhân ư?"

"Ai biết được. Có khi lão vương gia bệnh nên hồ đồ mất rồi..."

Thanh âm hai người họ mỗi lúc một xa dần.

Diệp Phi Vũ nhếch môi cười khẽ: "Cũng phải, tôi nên sớm nghĩ ra, ván cờ này còn một người nữa thắng, là cô."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không phản bác, nhưng không hiểu sao câu nói này của Diệp Phi Vũ khiến lòng cô cực kỳ khó chịu. Mãi đến khi đi tới trước mặt lão vương gia rồi, trong đầu Từ Nam Phương còn vang lên câu nói ấy.

Diệp Phi Vũ nói không sai, cô vẫn luôn suy nghĩ, tính toán cho mình. Cô cố ý để lại ấn tượng tốt với lão vương gia, đến buổi biểu diễn của Thượng Quân Trừng, cô vẫn một mực che giấu bản thân, dù muốn giúp đỡ Thượng Quân Trừng nhưng cô vẫn kiềm chế, tỏ ra rụt rè, ngây ngốc.

Cô sẽ trở thành người đầu tiên chạy đến giúp lão vương gia khi ông ngất xỉu, sẽ nhìn Thượng Quân Trừng bằng ánh mắt thân thiết khi lão vương gia đảo mắt quan sát mọi người.

Cô từ lâu đã biết lão vương gia chú ý tới Thượng Quân Trừng, bây giờ nghĩ lại, cô thấy mình dường như cũng mừng thầm vì tam phu nhân bới móc chuyện giữa cô và Thượng Quân Trừng ra. Không phải cô muốn lợi dụng Thượng Quân Trừng, chỉ là cô cần dựa vào cái bóng của anh để thu hút sự chú ý của lão vương gia, tăng thêm cơ hội cho mình. Bây giờ, nhà họ Hạ đã loạn, Từ Nam Phương cô nghiễm nhiên là người được lợi trực tiếp, thậm chí trở thành người đầu tiên được lão vương gia gọi đến sau khi tỉnh.

Lúc này, cô chính là người được lão vương gia tin cậy.

"Nam Phương..." Thanh âm yếu ớt của lão vương gia lôi cô ra từ trong những mớ suy nghĩ hỗn độn.

"Mải nghĩ gì thế?" Lão vương gia thuận miệng hỏi, Từ Nam Phương cũng tùy ý lắc đầu.

Lúc này lão vương gia chỉ có thể tựa trên thành giường, nói chuyện cùng Từ Nam Phương. Cô cẩn thận hầu hạ lão vương gia uống nước, uống thuốc.

"Vất vả cho cháu rồi!"

https://thuviensach.vn

Lão vương gia áy náy nói, trông thấy hai mắt sưng mọng vì thức trắng đêm của cô, lão vương gia không khỏi than thở: "Ta sống đến ngần này tuổi, sắp về với tổ tiên rồi mới nhìn rõ bộ mặt thật của người bên cạnh mình, lắm lúc, người thân nhất trong nhà lại không bằng người ngoài."

Từ Nam Phương biết lão vương gia đang ám chỉ tới chuyện đêm qua ông bị lao tâm khổ tứ.

"Vương gia đừng nghĩ nhiều nữa, cũng không nên bi quan như vậy. Thực ra mọi người đều quan tâm vương gia, vẫn đang đợi ngoài cửa. Đêm qua cũng là vì mọi chuyện đột ngột xảy ra..."

Cô còn chưa nói hết, lão vương gia đã xua tay: "Đừng bào chữa giúp bọn chúng nữa. Ta đã sống gần một thế kỷ rồi, nhìn thấu lòng người, chỉ vì luôn cho rằng đám con cháu mình khác người ngoài, chẳng qua là tự lừa mình dối người."

Lão vương gia ho khan hai tiếng, Từ Nam Phương vỗ nhẹ lưng ông. Trông thấy người hầu của lão vương gia hoang mang chạy tới, nhưng vừa bước đến cửa, nghe thấy ông ho lại nuốt lời muốn nói trở vào.

Từ Nam Phương nhìn thoáng qua lão bộc, cô trấn an lão vương gia rồi đi ra ngoài hỏi xem có chuyện gì.

Nghe lão bộc nói, Từ Nam Phương kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng cảm thấy đây là chuyện tất phải xảy ra.

Tam phu nhân uống thuốc ngủ tự tử, may mà phát hiện kịp thời nên đã được đưa đi cấp cứu, hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh.

Từ Nam Phương nhỏ giọng nói với lão bộc để thư thả rồi nói với lão vương gia. Ông ta cũng lo cho sức khỏe chủ nhân nên gật đầu đồng ý.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, lão vương gia sao có thể làm ngơ, ông truy hỏi đến cùng. Nghe xong, ông chỉ lắc đầu, cả người ngửa về sau: "Nhà họ Hạ đến tay tôi lại bị hủy hoại như vậy sao?"

Từ Nam Phương khuyên nhủ ông, con cháu vương gia vẫn còn, chọn người thừa kế cũng không cần yêu cầu quá cao, người không ai là hoàn hảo, ai cũng có khuyết điểm.

Lão vương gia nghe Từ Nam Phương nói mà cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, có lẽ mỗi câu mỗi từ của cô đều là đứng từ góc độ của ông mà suy nghĩ. Ông nhìn Từ Nam Phương, không khỏi than rằng: "Chỉ có cháu mới khuyên ta như vậy."

Lời nói không rõ là buồn rầu hay cảm thấy may mắn.

***

Từ Nam Phương ở bên lão vương gia, nghe ông than thở về thời vận không may, cô rốt cuộc không kìm nén được, nhân cơ hội này nói xen vào: "Nếu lão vương gia cảm thấy thời vận không tốt. Có thể tìm một bảo vật gì đó để thay đổi vận mệnh. Cháu nghe nói, trên đời này có nhiều bảo vật có thể thay đổi số phận con người, thậm chí vận mệnh đất nước. Thời Võ Tắc Thiên, chính là nhờ vào hai khối ngọc thạch tên 'Kim nhật quyết' và 'Ngân nguyệt quyết' mà Võ Tắc Thiên mới nắm giữ quyền lực ổn định. Vương gia, dưới vòm trời rộng lớn này không thiếu những cái lạ, vương gia cũng có thể tìm được một bảo vật như thế."

Trái tim cô nhảy lên không ngừng, nhưng tay vẫn bưng chắc ấm trà tử sa trên bàn lên, rót vào chén đến lúc vừa đầy thì dừng lại, đưa tới trước mặt lão vương gia, một giọt cũng không rơi.

Không ngoài dự liệu, lão vương gia đã chủ động đề cập tới "Ngôi sao lấp lánh": "Bảo vật cũng có thật có giả. Mấy thứ cháu nhắc tới, chưa cần biết thật hay giả, cho dù thật thì cũng chưa thấy tác dụng thật sự. Hơn nữa,

https://thuviensach.vn

những món đồ quý hiếm kỳ lạ, ta có không hề ít. Gần nhất là một khối thiên thạch, có người nói nó có thể thay đổi được càn khôn, nhưng có lẽ cũng là gạt người mà thôi."

"Chưa chắc đâu ạ." Từ Nam Phương bình thản nói, "Cháu cũng biết chút ít phương thuật, nghe nói có nhiều bảo thạch cần đợi đến thời khắc đặc biệt, ở một vị trí đặc biệt, tiếp thu được tinh hoa đất trời mới có thể lĩnh hội được những điều huyền bí bên trong. Chỉ có điều những phương pháp này, tự cổ chí kim, trải qua bao thời thế loạn lạc nên đã bị rơi rụng đi nhiều, không có nhiều người biết nên mới bị coi là những vật tầm thường, sau đó liền bị người ta bịa đặt để phục vụ mục đích riêng của mình."

Những điều cô nói ít nhiều tạo hứng thú cho lão vương gia, tâm tình ông vì thế mà cũng thoải mái hơn một chút: "Nam Phương, cháu đúng là một cô gái hiếm có, thời buổi này những người còn hứng thú với những thứ kia đã sớm bị tuyệt chủng rồi."

Từ Nam Phương khẽ cười: "Vương gia không sợ bị cháu lừa sao?"

"Ha ha, có phải lừa hay không cứ thử một lần rồi biết!" Chiêu lạt mềm buộc chặt của Từ Nam Phương đã khiến lão vương gia trúng kế, "Cháu nghe nói về 'Ngôi sao lấp lánh' chưa?"

Từ Nam Phương gật đầu: "Rồi ạ, nghe nói đó là một khối thiên thạch."

"Thế cháu có biết gì về điều kỳ lạ của nó không?" Lão vương gia nhìn Từ Nam Phương với vẻ mong chờ.

Từ Nam Phương mắt không chớp, tim không loạn, đánh bạo nói: "Cháu chưa từng nhìn thấy, không dám bình luận."

Cô đón lấy ánh mắt của lão vương gia, trong mắt là một nụ cười thiện ý.

https://thuviensach.vn

Lão vương gia dường như hưng phấn hẳn lên: "Được, ta sẽ cho cháu thưởng thức. Nếu không nói ra được có cái gì hay thì ta sẽ trừ tiền công của cháu." Nói xong, lão vương gia ngồi dậy.

Trái tim Từ Nam Phương đập loạn trong lồng ngực, rốt cuộc cô cũng sắp được trông thấy "Ngôi sao lấp lánh". Lúc này lòng cô hỗn tạp rất nhiều cảm xúc.

Từ Nam Phương dìu lão vương gia dậy, cô đang định gọi người hầu bên ngoài vào thì lão vương gia lại xua tay, chỉ về bức tường phía Tây bảo cô xem.

Từ Nam Phương quay đầu lại, cảm thấy mình như bị hoa mắt, bởi vì bức tường đã không thấy đâu, mà đó là một gian phòng. Gian thư phòng này rộng chừng mười mét vuông, xuất hiện bất thình lình không rõ nguyên cớ. Dù tổng thể được trang trí tương xứng với bên ngoài nhưng vị trí tiếp xúc bức tường vẫn rất dễ nhận ra.

Chỉ có điều, Từ Nam Phương không thấy rõ lão vương gia đã chạm vào cái gì để mở cánh cửa căn phòng bí mật kia ra.

Nhưng lúc này cô cũng không còn tâm trạng đâu để nghiên cứu cánh cửa huyền bí kia nữa, tay cô bị lão vương gia cầm lấy, ý bảo cô dìu ông vào bên trong.

Từ Nam Phương đỡ lão vương gia đi, trong phòng ba mặt đều có một giá sách cao ngất, trên giá bày sách cổ, đồ cổ bằng ngọc, ở giữa kê một chiếc bàn. Trên bàn cũng không phải là tứ bảo[1]mà là đặt một hộp bọc gấm.

[1] Tứ bảo gồm nghiên, mực, giấy, bút.

Từ Nam Phương đảo mắt qua một lượt liền biết lão vương gia cũng giống như địa chủ thời xưa, có thói quen cất giữ bảo vật ở bên người.

https://thuviensach.vn

Lão vương gia chỉ vào nóc giá sách, Từ Nam Phương đi tới đó, lấy một chiếc hộp ngọc đen xuống. Chiếc hộp này được tạc từ một khối ngọc đen mà thành. Từ Nam Phương nhìn lão vương gia, rồi cẩn thận mở nắp hộp, đập vào mắt cô là một khối bảo thạch trong suốt, óng ánh, nằm lặng lẽ giữa hộp.

Từ Nam Phương liếc mắt đã nhận ra khối đá này, cô quá quen thuộc với nó. Khi còn ở quá khứ, cô đã mất rất nhiều thời gian để nghiên cứu nó, hiện tại, tốn bao nhiêu sức lực mới đợi được đến ngày này, có thể giơ tay chạm vào nó. Cô thậm chí không biết cơ hội này đến quá nhanh hay quá chậm, thế nên lúc này cô chợt cảm thấy khó tin.

Từ Nam Phương không tránh được biểu hiện có phần khác lạ, niềm vui và sự ngạc nhiên hiện rõ trong mắt.

Lão vương gia lấy làm lạ hỏi: "Cháu biết khối thiên thạch này à?"

Từ Nam Phương gạt bỏ vẻ sợ hãi, phấn chấn nói với lão vương gia: "Khối thiên thạch này không hề đơn giản, theo những gì cháu biết, nếu biết cách sử dụng, có thể khiến hiển u cộng đổ, quỷ thần diêu chiêm, chỉ có điều, khi sử dụng thần vật này cần phải có bước đi hợp lý, giống như pháp khí khi thiên sư bắt quỷ, cần dùng trận pháp tế thạch, phải tính đúng thiên thời địa lợi để bảo thạch hấp thụ tinh hoa trời đất, như vậy mới có tác dụng." Từ Nam Phương bịa chuyện mà nói, mắt không nháy lấy một cái, cô muốn lão vương gia tin tưởng rằng khối thiên thạch này thật sự kỳ diệu. Thực ra, làm thế nào để khối thiên thạch này mở ra, Từ Nam Phương chỉ dựa vào lịch pháp để suy tính thời gian, chỉ đến lúc ấy cô mới biết nó sẽ có hiện tượng lạ gì. Thế nhưng lúc này cô cũng không mấy chắc chắn.

Lão vương gia thấy cô nói năng lưu loát, có trước có sau nên cũng tin phần nào, vì thế ông mới để Từ Nam Phương cầm khối thiên thạch lên mà không phản đối.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương cầm khối thiên thạch trong tay, cảm giác lành lạnh từ bàn tay truyền tới đáy lòng, cô nhắm mắt lại, tận hưởng thứ cảm giác đã lâu không gặp này. Bỗng nhiên, khối thiên thạch rung lên kịch liệt, Từ Nam Phương chợt cảm thấy cảm giác lành lạnh biến đổi thành nóng ran, suýt nữa khiến trái tim cô nhảy ra khỏi lồng ngực. Trước mắt hiện lên một luồng sáng màu đỏ, dù đã nhắm nghiền hai mắt, Từ Nam Phương vẫn thấy chói mắt, tim cô đập càng nhanh, toàn thân khó chịu. Cô chợt thấy cả người mình rung chuyển, cơ thể như bị một luồng không khí xoay tròn. Cô muốn hét mà không được, chỉ thấy trước mắt là một màu đỏ sẫm của máu. Cảm giác lúc này càng mạnh hơn so với lần đầu cô tiếp xúc với khối thiên thạch.

Mãi đến khi bị ai đó vỗ vai, Từ Nam Phương mới tỉnh mộng. Cô cúi đầu nhìn, khối thiên thạch vẫn bình thường như trước, không có biến đổi gì, nhưng tay cô vẫn còn cảm nhận được sự ấm áp. Từ Nam Phương còn đang do dự thì thấy vẻ mặt vui vẻ xen lẫn ngạc nhiên của lão vương gia, giống như đang nghĩ cô không phải người thường.

"Không ngờ khối thiên thạch này trong tay cháu lại có thể tạo ra điềm lành." Hóa ra lão vương gia ngạc nhiên vì luồng sáng đỏ ban nãy.

Nhịp tim Từ Nam Phương đã bình tĩnh trở lại, nhưng cảm giác sợ hãi ban nãy là vì sao? Từ khi cô tới thời đại này, mới chỉ được thấy khối thiên thạch hai lần, lần nào cũng có hiện tượng lạ xảy ra, giống như lúc cô bị khối thiên thạch đưa vượt thời gian. Thế nhưng thời gian xảy ra đều ngắn ngủi, thoáng chốc lại trở về bình thường.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, lão bộc nói vọng vào báo đã mời được Hạnh Trừng thiếu gia đến.

Từ Nam Phương nhìn lão vương gia, không ngờ ông đã sai người đi gọi Thượng Quân Trừng. Xem ra đã đến lúc ông muốn nói về chuyện thừa kế với Quân Trừng rồi.

https://thuviensach.vn

Lão vương gia lên tiếng: "Được, bảo nó chờ tôi ngoài đó một lát." Ông lấy lại khối thiên thạch từ trong tay Từ Nam Phương, bỏ vào hộp. Sau đó, cũng trong lúc Từ Nam Phương không thấy rõ vị trí điều khiển ở đâu, lão vương gia đã đóng cửa căn phòng bí mật lại.

Lúc này, so với thần sắc u buồn của Từ Nam Phương, lão vương gia lại có vẻ rất phấn chấn: "Nam Phương, xem ra cháu là quý nhân của ta. Cháu vừa cầm vào khối thiên thạch là có thể khiến nó mở ra, ta tìm bao nhiêu chuyên gia tới nghiên cứu mà không có hiện tượng gì xảy ra. Hơn nữa, vừa thấy được ánh sáng báo hiệu điềm lành kia, nên bây giờ tinh thần ta trở nên rất tốt."

Từ Nam Phương nhìn lão vương gia, không biết là vì tâm lý hay thật sự nhờ luồng sáng đỏ kia có khả năng chữa trị mà thần sắc lão vương gia đúng là đã tốt lên trông thấy.

Từ Nam Phương chớp thời cơ, nói: "Đúng vậy, cháu vừa cầm vào khối thiên thạch đã cảm nhận được năng lượng thần bí khó mà diễn tả được. Cháu tin chắc khối thiên thạch này không đơn giản chỉ có thế."

Vừa rồi cô mới chạm được vào khối thiên thạch đã bị lão vương gia nhanh chóng lấy lại. Cô phải nghĩ cách để lấy được khối thiên thạch đó đi.

Lão vương gia gật gật đầu nói: "Ra ngoài kia gặp Hạnh Trừng với ta đã."

Từ Nam Phương bần thần, tỏ ra khó hiểu nhìn lão vương gia, nhưng ông đã bước đi, cô chỉ có thể mau chạy theo đỡ ông.

Thượng Quân Trừng thấy Từ Nam Phương đi ra cùng lão vương gia, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Từ Nam Phương chỉ thoáng nhìn anh một cái rồi lập tức thu lại ánh mắt.

Thượng Quân Trừng nhìn lão vương gia, lễ phép hỏi: "Lão vương gia tìm cháu có chuyện gì thế ạ?"

https://thuviensach.vn

Lão vương gia gượng cười: "Hãy cứ gọi ta là ông nội đi!"

Thượng Quân Trừng sửng sốt, chẳng hiểu lão vương gia để ý chuyện xưng hô này làm gì, nhưng vẫn nghe theo, "Ông nội đã khỏe hơn chưa ạ?"

Thượng Quân Trừng hoàn toàn không có chút cảm giác gì đối với nhà họ Hạ, nhất là sau chuyện đêm qua, anh càng thêm chán ghét, sáng sớm đã rời khỏi vương phủ.

Vậy mà đến xế chiều lại nhận được lời mời của lão vương gia, ma xui quỷ khiến thế nào, anh vẫn quyết định đi.

Đương nhiên, bản thân anh cũng không rõ vì ở đây anh còn một mối vương vấn nào khác, hay là chỉ đơn thuần thương tình lão vương gia đang đau ốm.

Lão vương gia không vội trả lời câu hỏi của Thượng Quân Trừng, mà lại bảo Từ Nam Phương đi châm trà cho anh.

Trong phòng chỉ có ba người, lão vương gia nhìn Từ Nam Phương châm trà cho Thượng Quân Trừng. Nước trà đã đầy chén mà hai thanh niên không hề nhận ra, lão vương gia mỉm cười nhắc: "Đầy rồi."

Một câu của ông ta lập tức đánh thức hai người tỉnh khỏi cõi mộng.

Từ Nam Phương chăm chú nhìn giọt nước đang chảy theo mép bàn xuống áo Thượng Quân Trừng, không khỏi hoảng hốt, nhanh chóng buông ấm trà xuống, cuống quýt lau bàn.

Thượng Quân Trừng chỉ nhẹ nhàng nói: "Không sao." Ánh mắt anh vẫn nhìn chằm chằm vào cánh tay không ngừng làm việc của cô.

"Hạnh Trừng, ông giữ Nam Phương lại bên người có được không?"

https://thuviensach.vn

Thấy bộ dạng thiếu tự nhiên của hai người họ, lão vương gia lại cảm thấy vui vẻ. So với việc xem đám con cháu mình lục đục đấu đá lẫn nhau, thì rõ ràng nhìn đám trẻ tuổi này giận dỗi nhau khiến tâm trạng ông thoải mái hơn nhiều.

Thượng Quân Trừng nghe lão vương gia nói vậy, suýt nữa mất phản ứng, một lúc lâu mới lên tiếng: "Ông nội hỏi cháu sao? Chuyện này hình như cháu không rõ lắm."

"Cháu không rõ? Nếu ông giữ Nam Phương ở lại hầu hạ bên cạnh, cháu không giận ông à?" Nghe Thượng Quân Trừng mạnh miệng chối phắt, lão vương gia càng cảm thấy thú vị.

"Sao cháu lại giận ông chứ?" Thượng Quân Trừng vẫn bình thản.

Từ Nam Phương cũng đi tới trước mặt lão vương gia, nói: "Có thể được hầu hạ bên cạnh lão vương gia chứng tỏ lão vương gia coi trọng cháu, đấy là phúc phận của cháu."

Đây là lời thật lòng của cô. Vừa mới được tiếp xúc với "Ngôi sao lấp lánh", bây giờ dù có bị lấy gậy đánh đuổi, cô cũng không đi.

"Ồ?" Lão vương gia nhìn hai người đang cứng họng kia, cười nói: "Đều không có ý kiến phải không? Ông già rồi, xương cốt yếu, sáng sớm phải dậy vận động cơ thể, tối đến phải châm cứu, nếu Nam Phương hầu hạ bên cạnh ông thì sẽ không có thời gian ra ngoài chơi, hai đứa không thể hẹn hò, hơn nữa nếu Hạnh Trừng không ở thành phố T thì gặp Nam Phương lại càng khó."

Nghe lão vương gia nói vậy, Từ Nam Phương nhất thời nghẹn họng, Thượng Quân Trừng vô thức nói: "Ai bảo nhất định phải gặp!?" Vừa dứt lời, anh liền liếc nhìn Từ Nam Phương, cảm thấy hối hận vì đã lên tiếng quá nhanh, đành im lặng.

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu sau, Thượng Quân Trừng mới lại mở miệng: "Ông nội tìm cháu có việc gì?"

Từ Nam Phương có phần xấu hổ, muốn nói với lão vương gia để mình ra ngoài thì lão vương gia đã lên tiếng trước: "Thôi được rồi, không nói chuyện kia vội. Nói việc chính trước. Ông đã cho người thông báo với giới truyền thông, thu hồi quyền quản lý và quyền sở hữu của ba người kia đối với sản nghiệp nhà họ Hạ. Ông định mai sẽ thông báo lại một lần nữa, lập cháu làm người thừa kế."

Nói tới đây, nụ cười trên mặt ông như bị tuyết phủ, thần thái trở nên nghiêm túc. Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng đều cả kinh.

Từ Nam Phương ngạc nhiên vì sự dứt khoát của lão vương gia. Còn Thượng Quân Trừng ngạc nhiên vì không biết nguyên nhân nào khiến lão vương gia đưa ra quyết định này mà không chút cân nhắc, đắn đo.

https://thuviensach.vn

Chương 63: Đánh Cắp Thiên Thạch

Thượng Quân Trừng lúng túng, đáp: "Ông nội, cháu nghĩ ông nhầm rồi."

"Người thừa kế một khi đã được xác lập sẽ không sai. Dù ông đã già nhưng còn chưa tới mức hồ đồ." Lão vương gia lẳng lặng nhìn Thượng Quân Trừng, nghiêm túc nói.

Thượng Quân Trừng gượng cười: "Có lẽ ông không hiểu rõ lý tưởng của cháu. Cháu không có hứng thú với việc quản lý công ty, cháu chỉ muốn làm âm nhạc. Thế thôi!"

"Xảy ra chuyện hôm qua mà cháu vẫn muốn làm âm nhạc?" Lão vương gia không kiêng dè hắt bát nước lạnh vào Thượng Quân Trừng, "Đến hôm nay, tin đồn kia của cháu hẳn là đã lan truyền rộng rãi lắm rồi! Có lẽ tin đồn này đối với cháu sẽ cực kỳ bất lợi. Sau này chưa chắc cháu sẽ làm tốt như những gì cháu đang làm, chưa biết chừng còn không có cả cơ hội lên sân khấu biểu diễn."

Nhị lão gia lúc này ngay đến cả bản thân còn lo không nổi, đương nhiên chẳng còn hơi sức đâu mà thay Thượng Quân Trừng giải quyết những tin đồn kia nữa. Huống hồ, sự việc lần này vô cùng nghiêm trọng, công ty của Thượng Quân Trừng muốn che giấu cũng không còn kịp nữa rồi.

Thế nhưng Thượng Quân Trừng không hề nổi giận với lão vương gia: "Không sao, cháu hát vì chính cháu, người ta thích nghe thì cháu vui, không muốn nghe cũng không ảnh hưởng gì hết. Cháu chỉ cần hiểu rõ tâm tư của mình là được."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trừng, so với vẻ chán nản đêm qua, anh lúc này đã nguôi đi cơn giận. Cô vừa mừng thay cho anh, vừa lo sợ anh nói gì lỡ lời làm phật ý lão vương gia.

Tuy nhiên, lão vương gia cũng chẳng nổi giận, thậm chí còn khen ngợi: "Không sai! Ông thích cái tính dám làm dám chịu đầy nghị lực của cháu. Tính cách như cháu mà quản lý công ty, ắt hẳn sẽ làm nên chuyện!" Lão vương gia say sưa trong niềm mong mỏi của bản thân, quên mất rằng Thượng Quân Trừng không có bất cứ hứng thú gì với tài sản nhà họ Hạ.

"Ông nội, đối với..." Thượng Quân Trừng muốn nói rõ lập trường một lần nữa, nhưng lão vương gia căn bản không cho anh cơ hội lên tiếng. Ông liếc Từ Nam Phương, rồi lại nhìn Thượng Quân Trừng, nghiêng đầu nói với vẻ thần bí: "Thế này đi, nếu cháu đồng ý kế thừa sản nghiệp, ông sẽ làm chủ hôn cho cháu và Nam Phương, được không?"

Lão vương gia vừa dứt lời, Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương đều suýt ngã ngửa. Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhận ra được sự kinh ngạc trong mắt đối phương, sau đó cùng nhìn về phía lão vương gia, cho rằng ông đang nói đùa. Nhưng lão vương gia lại cố nén cười, tỏ ra nghiêm túc, khiến Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương đều khó xử.

Thượng Quân Trừng lảng tránh ánh mắt lão vương gia, bộ dạng thiếu tự nhiên, cố gắng trấn tĩnh bản thân: "Ông nội, ông đừng đem chuyện này ra làm trò đùa."

"Trò đùa? Không phải. Cả nước này đều đã chứng kiến tình yêu của cháu và Nam Phương, không phải ư? Cháu còn chính mồm thừa nhận rồi đấy thôi, bây giờ ông giúp các cháu toại nguyện rồi còn gì!" Lão vương gia ung dung nói, bản thân cũng không hiểu vì sao trước mặt hai đứa trẻ này, bao nhiêu nề nếp, khuôn phép mà mình giữ gìn bỗng dưng mất sạch không còn gì, thậm chí còn cảm thấy mình trẻ ra mười mấy tuổi.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Từ Nam Phương nhất thời vang lên những lời đêm qua Thượng Quân Trừng nói ở buổi biểu diễn, mỗi câu mỗi từ khắc thật sâu vào tim cô. Người yêu. Anh nói, cô là người yêu của anh.

Từ Nam Phương không khỏi nghiền ngẫm hàm ý của hai từ này. Xưa nay cô chưa từng nghĩ, hai tiếng ấy lại xuất hiện trên người mình. Mặt cô chợt nóng ran, cô liếc nhìn Thượng Quân Trừng, đã thấy mặt anh biến sắc, hai hàng lông mày nhíu lại.

"Không cần cái sự toại nguyện này!"

Từ Nam Phương và lão vương gia đều giật mình khi nghe Thượng Quân Trừng thốt lên câu này, lại càng không ngờ anh lại dùng những từ ngữ ngang ngạnh đến mức ấy.

Có lẽ cũng cảm thấy có gì không ổn, Thượng Quân Trừng lấy lại bình tĩnh rồi giải thích: "Ý cháu là, hai chuyện này là hai chuyện riêng rẽ, không nên để dây dưa tới nhau. Cháu muốn kết hôn với ai, muốn làm gì đều là tự do của cháu, nếu cái gì cũng chèn thêm điều kiện thì còn gì ý nghĩa nữa."

Từ Nam Phương bất đắc dĩ cười thầm, quả nhiên là Thượng Quân Trừng vẫn sẽ không chịu thỏa hiệp. Thực ra cô đã hiểu rõ, nếu anh dễ dàng từ bỏ âm nhạc để lựa chọn kết hôn với cô thì anh đã không phải Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương nghĩ vậy lại cảm thấy may mắn, bởi vì nếu trong lòng anh, cô không quan trọng đến vậy thì đến ngày cô rời khỏi đây, cô sẽ không phải do dự, anh cũng không phải đau lòng. Chỉ có điều, khi nghe đến việc kết hôn với anh, chẳng hiểu sao trong ngực cô lại nóng lên, còn nghe thấy anh cự tuyệt lại cảm thấy xót xa.

Từ Nam Phương ngước mắt, bắt gặp ngay cái nhìn lo lắng của anh, dường như anh biết những lời mình nói sẽ khiến cô thất vọng.

https://thuviensach.vn

Nhưng Từ Nam Phương quay mặt đi, nói với lão vương gia: "Đúng thế, Nam Phương cũng..."

Cô muốn nói, cô cũng không muốn kết hôn, nhưng còn chưa kịp nói hết câu thì cô đã hoảng hốt chạy tới bên cạnh lão vương gia. Ông đã nhắm nghiền hai mắt, răng cắn chặt, gương mặt vừa mới khôi phục lại chút sức sống đã lại ảm đạm như khói đen bao phủ.

Lão vương gia không phải vì khối thiên thạch kia mà khỏe lên, chẳng qua tâm trạng vui vẻ nên quên mất ốm đau. Kết quả, lúc này bệnh lại tái phát, cơ thể vốn vừa chịu tổn thương của lão vương gia càng thêm nguy kịch.

Lão vương gia không còn nghe thấy bất cứ điều gì nữa, ngồi bất động trên ghế. Sau khi giúp ông điều khí, Từ Nam Phương mới gọi người dìu ông về phòng. Nhưng chịu hết cú sốc này đến cú sốc khác, lão vương gia mãi đến ngày thứ ba mới tỉnh lại. Có điều sức lực để ngồi dậy cũng chẳng có.

Lão vương gia nằm trên giường, để Từ Nam Phương xúc từng thìa cháo trắng cho mình. Nhìn đôi mắt đỏ ửng của Từ Nam Phương, lão vương gia không khỏi vừa mừng vừa cảm kích sự chăm sóc của cô. Không có con cháu nào thật lòng thật dạ với ông, nhưng người ngoài lại có một Từ Nam Phương làm tri kỷ.

Ông nào biết, Từ Nam Phương một lòng một dạ với ông cũng chỉ vì khối thiên thạch.

Từ Nam Phương lúc nào cũng nghĩ về nó, thậm chí nói bóng nói gió để khiến lão vương gia chủ động mang khối thiên thạch ấy ra. Cô bịa chuyện nói rằng nên mở một trận pháp để khối thiên thạch tụ tập lại năng lượng đã tiêu tán, thông qua tính ngày hoàng đạo để khối thiên thạch mang lại sức mạnh càng lớn.

https://thuviensach.vn

Lão vương gia chứng kiến luồng sáng của khối thiên thạch, nhầm tưởng rằng dưới sự tác động của Từ Nam Phương, khối thiên thạch có thể mang lại vận may, thậm chí trị được bệnh, thế nên ông đã đồng ý để Từ Nam Phương bày trận pháp ở Liễu Thanh Phô trong vườn bách thảo.

Liễu Thanh Phô là một mái hiên bốn phía không có tường chắn, chỉ vì dọc bờ hồ, chung quanh được trồng rất nhiều liễu, nên mới có tên như vậy.

Sau khi chọn được địa điểm, Từ Nam Phương cho người căng vải che chung quanh. Chỉ có điều, "Ngôi sao lấp lánh" là bảo vật trị giá một tỷ, bây giờ mang ra ngoài ít nhiều cũng khiến lão vương gia không yên tâm thế nên ngày đêm sai người canh gác bên ngoài Liễu Thanh Phô, chỉ cho phép mình Từ Nam Phương đi vào.

Từ Nam Phương ngày nào cũng ở bên cạnh khối thiên thạch nhưng không thấy có gì khác thường, càng tệ hơn là nó bỗng biến thành một viên đá bình thường. Từ Nam Phương cầm khối thiên thạch trong tay, cũng không thể dùng cửu cung bát quái để nghiên cứu bất cứ điều gì nữa. Như vậy, hai lần trước nó phát sáng là vì lý do gì?

Cô ngẫm nghĩ rất nhiều, phát hiện ngày hay đêm đều không phải nguyên nhân, rồi cô lại nghĩ tới hai địa điểm mà nó tỏa sáng, nhưng cũng không tìm ra điều mấu chốt. Từ Nam Phương buồn phiền, nửa đêm không ngủ được, lại đi ra Liễu Thanh Phô. Thế nhưng khi vừa tới nơi, Từ Nam Phương chợt trông thấy một bóng đen đi vào, cô rùng mình. Mấy bảo vệ đứng hai bên đều làm ngơ như không thấy, Từ Nam Phương đứng nấp một góc, lát sau thấy người kia đi ra, liếc mắt đã nhận ra đó là Tiểu An Nhân.

Đêm hôm khuya khoắt tới Liễu Thanh Phô, mục đích của bà ta chắc chắn chỉ có một: "Ngôi sao lấp lánh". Mấy tên bảo vệ kia có lẽ là cùng một giuộc với Tiểu An Nhân.

https://thuviensach.vn

Tận mắt trông thấy bà ta ôm vật báu trong tay rời khỏi Liễu Thanh Phô, Từ Nam Phương đi tới trước mặt cản lối. Khối thiên thạch này là của cô, cô không cho phép ai được lấy đi.

"Tiểu An Nhân, đã muộn như vậy còn chưa đi nghỉ sao?"

Tiểu An Nhân chột dạ, vừa trông thấy Từ Nam Phương thì đã hoảng sợ đến mức suýt làm rơi khối thiên thạch trong tay.

Bà ta bình tĩnh lại, nói: "Là cô đấy à, tôi không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một lát."

Thái độ của Tiểu An Nhân với Từ Nam Phương khá là khách khí, bởi vì từ sau khi lão vương gia đổ bệnh, địa vị của tất cả mọi người trong nhà này đều tụt dốc không phanh, chỉ mình Từ Nam Phương là trở thành tâm phúc của lão vương gia.

Từ Nam Phương lạnh lùng cười, nói bóng nói gió: "Tiểu An Nhân không ngủ được cũng không nên tới chỗ này, 'Ngôi sao lấp lánh' ban đêm sẽ tỏa ra năng lượng rất mạnh, nếu tới gần quá rất dễ bị thương."

Tiểu An Nhân cứng đờ người, nói qua loa: "Biết rồi, tôi cũng về đây." Bà ta quay người muốn bỏ đi nhưng lại nghe thấy Từ Nam Phương lên tiếng: "Nếu Tiểu An Nhân muốn nghiên cứu 'Ngôi sao lấp lánh' thì sáng mai tới đây, Nam Phương sẽ cùng Tiểu An Nhân thảo luận, hôm nay đã muộn rồi, Tiểu An Nhân tốt nhất vẫn nên trả lại cho Nam Phương!"

Từ Nam Phương nói vậy là đã quá nể mặt Tiểu An Nhân rồi, ngụ ý nếu bà ta trả lại thì sẽ không nói chuyện này ra ngoài, chỉ coi như bà ta tò mò về khối thiên thạch mà thôi.

Nhưng Tiểu An Nhân vừa nghe xong, mặt liền biến sắc. Dù bị bắt quả tang nhưng bà ta vẫn không có ý định trả lại đồ mà còn nghiêm mặt cười khẩy, nói: "Cô chẳng qua chỉ là một người hầu, nói dễ nghe một chút là lão

https://thuviensach.vn

vương gia giao cho cô trông coi 'Ngôi sao lấp lánh' tạm thời, nói khó nghe hơn thì, đồ này thuộc về ai cũng không liên quan tới cô. Nếu biết điều thì cô mau quay về đi ngủ, nên làm thế nào thì làm cho đúng, tôi là vợ của lão vương gia, 'Ngôi sao lấp lánh' cũng có phần của tôi. Bây giờ tôi muốn lấy đi cũng không ai ngăn được."

Từ Nam Phương chớp mắt đã hiểu ra ý đồ của Tiểu An Nhân. Bà ta cũng đang nhắm vào gia sản nhà họ Hạ, xem ra lúc này bà ta đã có ý định bỏ đi. Ngẫm kỹ cũng dễ hiểu, con trai xuất gia, cháu trai bỗng dưng biến thành cháu người khác, lão vương gia dự định trao quyền thừa kế cho Thượng Quân Trừng, vì vậy Tiểu An Nhân cảm thấy mình ở lại bên cạnh lão vương gia cũng chẳng được lợi lộc gì nữa, nhân lúc nhà họ Hạ còn đang rối loạn, muốn mang theo chút của cải rồi bỏ đi.

"Ngôi sao lấp lánh" lại được phơi bày lộ liễu như thế, bà ta sao có thể bỏ qua cơ hội?

Thế nhưng Từ Nam Phương vẫn giữ bà ta lại, ánh mắt sắc bén: "Tiểu An Nhân muốn những thứ khác, Nam Phương không xen vào. Nhưng khối thiên thạch này lão vương gia đã giao cho Nam Phương trông coi, đấy là nghĩa vụ của Nam Phương."

"Á à, cô tưởng được tín nhiệm mà nghĩ mình được ngồi lên đầu người khác rồi sao?" Tiểu An Nhân chột dạ, giãy ra không được liền tức giận nói: "Khôn hồn thì buông tay ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Từ Nam Phương biết rõ chỉ cần bà ta hô hoán lên thì đám vệ sỹ kia sẽ xông ra bắt lấy mình, nhưng cô vẫn không sợ hãi, ngược lại, lời đe dọa của Tiểu An Nhân càng khiến cô thêm khiên quyết. Cô cười khẩy nói: "Nam Phương chẳng qua chỉ là một cái mạng rẻ rúm, không so được với Tiểu An Nhân. Nếu như bị phát hiện ăn cắp ngọc thạch thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Tiểu An Nhân gọi bọn họ tới cùng lắm chỉ giết người diệt khẩu, Nam Phương dẫu sắp chết cũng phải đấu tranh đến cùng."

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương vừa nói vừa bỉu môi nhìn hai bên, Tiểu An Nhân quay ra nhìn theo, nhất thời phẫn nộ, hóa ra bên cạnh có một cái chuông báo động. Nếu bà ta có ý định bức ép Từ Nam Phương thì chỉ cần cô rung chuông, bà ta cũng khó mà gánh vác được tội.

Tiểu An Nhân đang do dự thì chuông báo động đã vang lên, ngay cả Từ Nam Phương cũng cả kinh. Cô thấy Tiểu An Nhân đã tức giận đến hai con ngươi gay gắt nhìn mình.

Từ Nam Phương lập tức hiểu ra, chắc chắn là có người khác âm thầm nhúng tay, rung chuông báo động. Tiểu An Nhân như chim gặp cành cong, vội vã nhét khối thiên thạch vào tay Từ Nam Phương.

Thấy có nhiều người đang lục đục kéo về phía này, bà ta la toáng lên: "Có kẻ trộm thiên thạch! Có người trộm đồ."

Từ Nam Phương nheo mắt nhìn vẻ đắc ý trên mặt Tiểu An Nhân. Không ngờ bà ta ăn trộm không xong giờ lại quay ra gắp lửa bỏ tay người.

***

Sau khi Từ Nam Phương bị giải tới trước mặt lão vương gia, Tiểu An Nhân còn sai người đi khám xét phòng của cô, tìm ra được một chiếc nhẫn đính viên kim cương hai ca-ra, một viên đá mắt mèo, một sợi dây chuyền bằng ngọc cổ.

Chiếc nhẫn kim cương là của Tiểu An Nhân, những thứ còn lại là của Đại An Nhân. Từ Nam Phương làm gì không biết âm mưu đổ tội lên đầu mình của Tiểu An Nhân.

Từ Nam Phương chỉ một mực giữ im lặng, nghe Tiểu An Nhân trình bày với lão vương gia rằng nửa đêm mất ngủ nên tới vườn bách thảo đi dạo, trông thấy Từ Nam Phương đi ra, tới tra khảo nhưng lại bị cô kháng cự, vì thế đã đưa cô tới đây, tóm lại là đảo lộn vai diễn của hai người.

https://thuviensach.vn

Nghe những gì Tiểu An Nhân nói, rõ ràng Từ Nam Phương là một kẻ ham của, tiếp cận lão vương gia là vì muốn vơ vét tiền bạc, thậm chí lừa lão vương gia lấy "Ngôi sao lấp lánh" ra.

Từ Nam Phương dở khóc dở cười, cô chẳng thể ngờ sẽ bị Tiểu An Nhân dùng chiêu này để lật đổ, nhân chứng vật chứng đủ cả, bởi vì trong mắt cô chỉ có "Ngôi sao lấp lánh".

Lão vương gia tựa vào thành giường, tay cầm lấy khối thiên thạch, nhìn thẳng vào Từ Nam Phương đang đứng bên giường, hỏi: "Nam Phương, cháu không có lời nào bào chữa cho mình sao?"

Từ Nam Phương lắc đầu, cười gượng: "Cháu bị người ta bắt tận tay, tang chứng vật chứng đủ cả, còn có thể biện giải thế nào? Lão vương gia vừa mới khỏe lại, cũng đừng vì chuyện này mà lo nghĩ." Ánh mắt cô dao động, đến lúc này vẫn còn nhớ tới sức khỏe của lão vương gia.

"Còn vờ vịt tốt bụng? Cô tưởng rằng làm vậy thì có thể coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra sao?"

Tiểu An Nhân cho rằng Từ Nam Phương sẽ biện minh nên đã sớm nghĩ lý do phản bác, nhưng không ngờ cô chẳng có phản ứng gì, bà ta càng thêm chột dạ, không biết cô đang giở trò gì.

Tiểu An Nhân đương nhiên không biết Từ Nam Phương đang lùi một tiến hai, khiến lão vương gia không nổi giận, ngược lại sẽ nghĩ đến điểm tốt của cô. Ngẫm kỹ sẽ thấy, Tiểu An Nhân rõ ràng không lo lắng cho sức khỏe của lão vương gia, vào đây một lúc lâu mà chưa hề hỏi thăm tới. Đang đêm hôm khuya khoắt bị đánh thức, lão vương gia làm sao không hiểu trong lòng Tiểu An Nhân chất chứa cái gì?

Lão vương gia nhìn Tiểu An Nhân hỏi: "Nửa đêm không ngủ, bà chạy tới đó làm gì?"

https://thuviensach.vn

Tiểu An Nhân sững người, không ngờ lão vương gia lại nhắm vào mình, trong lòng tuy phẫn nộ nhưng vẫn phải nén giận nói: "Tôi mắc chứng mất ngủ, chuyện này đâu phải vương gia không biết, tối không ngủ được nên ra ngoài đi lại một lát cho thoải mái, như vậy có gì lạ? Đâu như thanh niên khỏe mạnh mà tối đến lại không ngủ..."

"Thôi được rồi." Nghe Tiểu An Nhân lải nhải, lão vương gia cũng thấy phiền, "Gọi Hạnh Trừng thiếu gia đến đây."

Lão bộc kinh ngạc, Thượng Quân Trừng dù đang ở thành phố T nhưng vẫn đang ở khách sạn, nhất là từ sau khi nghe lão vương gia nói muốn để mình thừa kế, anh lại càng không muốn bước chân vào vương phủ. Lão bộc khó xử, chỉ sợ đi gọi cũng không được.

Lão vương gia liếc nhìn Từ Nam Phương, rồi quay sang nói với lão bộc: "Anh nói với thiếu gia, Từ Nam Phương bị đổ oan trộm đồ, xem nó có tới hay không."

Nghe lão vương gia dùng từ "bị đổ oan", Tiểu An Nhân bất mãn: "Ý vương gia là tôi vu oan cho cô ta?"

Lão vương gia không đáp, chỉ lặng yên ngồi chờ Thượng Quân Trừng tới.

Từ Nam Phương thầm nghĩ, lão vương gia vốn dĩ không tin cô trộm đồ, vậy thì lý do ông không vạch trần là muốn mượn gió bẻ măng, nhân lúc này dụ Thượng Quân Trừng tới.

***

Quả nhiên, một lúc sau Thượng Quân Trừng tới, sắc mặt uể oải, tóc tai rối bù.

https://thuviensach.vn

Trong mắt Từ Nam Phương, trước giờ Thượng Quân Trừng là một người chú trọng vẻ ngoài, không ngờ hôm nay nghe tin cô gặp chuyện, anh chẳng kịp để ý tới cái gì đã lập tức chạy tới đây.

Thượng Quân Trừng vừa bước vào gian phòng của lão vương gia thì khối thiên thạch đột ngột phát sáng, tuy nhiên chỉ trong thời gian còn ngắn hơn lần thứ hai, chớp mắt một cái đã trở về trạnh thái ảm đạm ban đầu. Lão vương gia và Tiểu An Nhân đều không phát hiện ra, duy nhất Từ Nam Phương cảm nhận được rõ ràng, nhịp tim cô tăng nhanh, cả người nôi nao, nhưng ngay khi ánh sáng biến mất thì cô cũng trở lại trạng thái bình thường.

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn Thượng Quân Trừng, mỗi lần khối thiên thạch phát sáng, Thượng Quân Trừng đều có mặt. Đây là trùng hợp hay là tất yếu? Chẳng lẽ, ở kiếp này, điều kiện để khối thiên thạch biến đổi không phải thiên thời địa lợi mà là Thượng Quân Trừng?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Từ Nam Phương hít mạnh một hơi, nhưng tất cả dường như một bức tranh thủy mặc, càng lúc càng rõ ràng.

Người có thể khởi động được khối thiên thạch là Thượng Quân Trừng sao? Nhưng, vì sao lại thế?

Đầu óc cô lúc này chỉ còn có "Ngôi sao lấp lánh" và Thượng Quân Trừng, thế nên khi lão vương gia thuật lại cho Thượng Quân Trừng nghe cô bị người ta bắt quả tang như thế nào, cô vẫn thờ ơ như câm điếc.

Cô chỉ nhìn chằm chằm vào khối thiên thạch trong tay lão vương gia, mãi đến khi bị Thượng Quân Trừng đẩy một cái mới tỉnh táo trở lại. Cô trông thấy người đàn ông trước mặt đang hung dữ nhìn mình: "Sao cô lại làm thế hả?"

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Have a nice day! ^^

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cuối Cùng Cũng Hiểu

Từ Nam Phương định thần lại, lặng lẽ nhìn Thượng Quân Trừng, nhìn bộ dạng sốt ruột mà lại không thể nổi giận của anh, cô đột nhiên chẳng biết phải nói gì. Trong mắt anh, cô là loại người này sao? Anh cho rằng cô nhìn chằm chằm khối thiên thạch nghĩa là muốn trộm nó thật sao?

"Trong mắt anh, tôi là một kẻ trộm ư?" Nhìn ánh mắt lo lắng và sốt ruột của anh, không hiểu sao, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy đau lòng.

Thượng Quân Trừng nhíu mày: "Cô đừng có cứng đầu nữa, mau nhận lỗi với ông nội đi, ông sẽ không trách cô đâu." Nói xong, anh còn nhìn lão vương gia, lần đầu tiên anh hạ mình cầu xin: "Ông nội, Nam Phương lắm lúc hồ đồ, ông nể tình cháu, không so đo với cô ấy được không?" Anh lại quay sang phía Tiểu An Nhân, "Tiểu An Nhân, sắp tới cháu sang Thụy Sĩ học tập, cháu đã đặt một chiếc đồng hồ bên đó, khi nào xong cháu sẽ sai người mang đến tặng Tiểu An Nhân..."

Thượng Quân Trừng cầu xin giúp cô, thu dọn tàn cuộc giúp cô, đây là những việc anh chưa từng làm. Từ Nam Phương tự nhủ, mình có nên vui mừng không, có nên cảm động không, có nên hạnh phúc không?

Thế nhưng, cô không thể nào vui vẻ.

Từ Nam Phương liếc nhìn lão vương gia, ngay cả ông cũng ngạc nhiên vì biểu hiện của Thượng Quân Trừng.

Đúng vậy, một người mới tiếp xúc với cô vài ngày như lão vương gia mà cũng cho rằng cô bị oan, thế mà Thượng Quân Trừng - một người đặc biệt đối với cô, lại khăng khăng cho rằng cô là kẻ trộm.

https://thuviensach.vn

Một khắc trước, cô còn đang mải suy nghĩ về mối liên hệ giữa mình, Thượng Quân Trừng và "Ngôi sao lấp lánh", thậm chí còn đang tự hỏi có phải điều này chứng tỏ giữa cô và Thượng Quân Trừng là mối duyên phận đã được định sẵn hay không? Nhưng lúc này, bầu không khí bao quanh đang nóng dần đó đã bị câu nói của Thượng Quân Trừng làm nguội lạnh trong nháy mắt.

Thượng Quân Trừng lại đẩy cô một cái: "Mau nói xin lỗi đi!" Anh cuống quýt đến mức hai con mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

Từ Nam Phương gạt tay Thượng Quân Trừng, vẻ mặt thất vọng. Thượng Quân Trừng vẫn còn không hiểu cô bị làm sao, tiếp tục cầm lấy tay cô: "Cô muốn thứ gì, tôi cũng mua về cho cô, không phải ư? Cô cần gì phải làm vậy chứ!"

Khẩu khí của anh khiến cô vô cùng khó chịu. Cô cười chua chát: "Anh nghĩ tôi thèm mấy thứ đồ cỏn con ấy sao?"

Cô quay đầu nói với lão bộc đứng bên cạnh: "Tiểu An Nhân phái người đi lục soát phòng cháu nhưng vẫn còn để sót. Bác đến phòng của cháu, sẽ thấy còn một cái túi xách, phiền bác mang lại đây, đồng thời mời chuyên gia giám định châu báu."

Giọng điệu cứng rắn của cô khiến lão vương gia có phần không quen.

Khi chuyên gia giám định tới, ông ta đánh giá ba món đồ mà Tiểu An Nhân vu oan cho Từ Nam Phương có tổng giá trị là hai trăm năm mươi nghìn tệ.

Từ Nam Phương bấy giờ mới mở túi xách của mình, lấy ra một chiếc vòng ngọc: "Chiếc vòng ngọc này từ thời Vạn Lịch, do Ngũ Nghi Vũ - thợ thủ công số một ở vùng Tô Hàng chế tạo, đây là di tác của ông ấy. Phiền ông xem xem nó trị giá bao nhiêu tiền?"

https://thuviensach.vn

Chuyên gia giám định nhận lấy chiếc vòng tay, tỉ mỉ quan sát hồi lâu rồi trầm ngâm nói: "Căn cứ vào tình trạng bảo quản, ít nhất cũng phải được mười triệu tệ."

Từ Nam Phương nhận lại chiếc vòng dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Cô lại lấy ra một miếng ngọc bội: "Đây là miếng ngọc bội mà Hán Vũ Đế ban tặng Lý phu nhân, ngọc thuộc loại thượng đẳng, hơn nữa, Lý phi nhân khi tạ thế còn mai táng kèm bên mình, nhiều năm sau mà thi thể không mục nát." Cô lại đưa cho vị chuyên gia kia, ông ta nhìn rất lâu, ấp úng đáp: "Hình như... hình như là chính phẩm, nếu thật sự là chính phẩm, sợ rằng còn có thể đấu giá được trên tầm mười triệu tệ."

Từ Nam Phương chẳng buồn bận tâm tới vẻ mặt của lão vương gia và Tiểu An Nhân, cô chỉ nhìn Thượng Quân Trừng, người đàn ông từ lâu đã chiếm giữ trái tim cô nhưng đến tận bây giờ vẫn còn hiểu lầm cô.

"Trong túi này của tôi, thuận tay lấy ra một món đồ cũng đã hơn đứt ba thứ kia. Nếu tôi cần tiền, cũng chẳng cần phải làm cái trò này!"

"Vậy... vậy những thứ này ở đâu ra..." Thượng Quân Trừng kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương.

Người con gái này khiến anh mê mẩn, nhưng cũng khiến anh càng ngày càng cảm thấy thần bí.

Từ Nam Phương cảm thấy lòng chua xót: "Nếu anh có ấn tượng, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, trên người tôi đã có những vật này rồi..."

Cô không nhìn Thượng Quân Trừng nữa, nếu ngẩng đầu, cô sẽ trông thấy con ngươi của anh co lại kịch liệt, vẻ mặt khó tin của anh đang hướng chằm chằm về phía cô.

Chỉ có điều sau khi trút giận, Từ Nam Phương mới phát hiện, mình đã tự đập vỡ vỏ bọc của mình. Thực ra, Tiểu An Nhân vu oan hoàn toàn không

https://thuviensach.vn

có tác dụng, lão vương gia không tin cô trộm đồ. Nhưng vì Thượng Quân Trừng cho rằng cô là kẻ trộm, cô cảm thấy khó chấp nhận, nên mới mang những món đồ kia ra trước mặt mọi người. Khi đến thành phố T, Diệp Phi Vũ trao trả cho cô những thứ này, cô không muốn bị dị nghị nên không đeo chúng trên người, cuối cùng lại không kiềm chế được mà tự "lạy ông tôi ở bụi này".

Từ Nam Phương vốn dĩ không cần làm gì cả, nhưng khoảnh khắc ấy cô dường như mất đi lý trí. Cô làm như vậy có thể chưa cần đánh mà Tiểu An Nhân đã phải đổ, nhưng đồng thời cũng khiến lão vương gia nhận ra cô không phải người bình thường, cô còn giàu có ngang ngửa ngôi sao ca nhạc Thượng Quân Trừng.

Khi lão vương gia nhìn cô, cô biết mình không thể tiếp tục lừa dối được nữa, nước mắt lã chã rơi. Nhưng lão vương gia một câu cũng không hỏi, chỉ bảo mọi người đi ra ngoài để ông nghỉ ngơi, có điều, ông căn dặn Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương không đi quá xa. Có lẽ người ta khi gần trăm tuổi đều không nôn nóng như người khác, nhất định phải biết chân tướng ngay lập tức.

Thượng Quân Trừng ra khỏi cửa vẫn không nói lời nào. Từ Nam Phương theo sau anh, bước chân nặng nề. Hai người chỉ cách nhau có nửa bước chân, vì sao cô lại có cảm giác xa xôi đến thế?

Từ Nam Phương chợt thấy ân hận, cô làm như vậy rốt cuộc là tốt hay không tốt cho anh?

Ra khỏi cửa, Từ Nam Phương trông thấy Diệp Phi Vũ đứng dưới tàng cây. Hóa ra anh ta cũng đi cùng Thượng Quân Trừng tới đây và đứng ngoài này chờ. Từ Nam Phương thấy lòng mình chua xót, giữa cô và Diệp Phi Vũ, vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện này.

https://thuviensach.vn

Trông vẻ mặt của Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng, Diệp Phi Vũ ít nhiều cũng đoán ra được phần nào, anh ta vội vàng đi tới chỗ hai người nhưng chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Thượng Quân Trừng hỏi: "Cô là ai?"

Ngay từ đầu anh đã cho rằng Từ Nam Phương tiếp cận mình, tiếp cận nhà họ Hạ là vì tiền, nhưng bây giờ biết cô còn giàu có hơn cả mình, giả thiết kia của anh rõ ràng đã bị bác bỏ. Rốt cuộc Từ Nam Phương là ai?

Từ Nam Phương biết đây chính là lúc ngả bài: "Còn nhớ đêm ở Sơn Tây không? Tôi đã nói với anh, tôi đến từ năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy." Thanh âm của cô như ngôi sao băng xé rách bầu trời đen kịt, để lại một vệt dài trong trái tim Thượng Quân Trừng.

Cả người anh run lên, đôi mắt tựa ánh trăng nhìn chằm chằm vào Từ Nam Phương. Anh nhìn vào mắt cô, rồi nhìn bờ môi cô, anh muốn nói có phải mình đã nghe nhầm hay không nhưng ánh mắt cô đã nói cho anh biết, dù điều này rất khó tin nhưng lại là đáp án thích hợp nhất.

Lần đầu tiên anh gặp cô, cô bị một cơn gió lạ đưa đến phim trường trong bộ trang phục thời cổ đại.

Anh cho rằng cô mắc bệnh tâm thần. Nhưng thực tế đã nói với anh rằng, không phải.

Sau này, anh tưởng cô vì tiền mà tiếp cận mình. Nhưng, sự thực là, cô còn nhiều tiền hơn anh.

Hành vi, cử chỉ khác thường của cô, cô không biết dùng bồn cầu, nhưng lại hiểu nhiều thứ kỳ lạ; cô sợ hãi đến nhảy dựng lên khi nhìn thấy người trong tivi, nhưng gặp đạo tặc lại không chút run sợ...

Kỳ thực, anh nên sớm đoán được, không phải sao?

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng nhớ tới tối hôm ấy, cô tư lự nhìn anh, kể cho anh nghe về thân phận của mình, nhưng anh cười cợt cắt ngang lời cô. Lúc này nghĩ lại, anh cảm thấy thực sự khó chịu, thực sự ân hận vì không chịu nghe cô nói.

Thượng Quân Trừng vươn tay lên vuốt những sợi tóc mái của cô, lúc này, anh không biết phải dùng lời lẽ nào để biểu đạt sự áy náy của mình.

Từ Nam Phương nhìn sâu vào mắt anh, nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi!"

Lời xin lỗi này, chẳng hiểu sao lại khiến cô có cảm giác mình đã chờ đợi nó lâu lắm rồi. Cô khẽ lắc đầu, cảm nhận được sự hổ thẹn xuất phát từ đáy lòng anh, chỉ có điều, sự hổ thẹn này khiến cô rất bối rối. Thực ra, cô chưa từng oán hận anh điều gì, dù sao câu chuyện cô đến từ trăm năm trước giữa cái thời đại người ta không tin vào quỷ thần này, nói ra liệu ai sẽ tin đây?

Ai tin?

Từ Nam Phương bất giác nhìn Diệp Phi Vũ. Chỉ có anh ta chịu tin tưởng mình, vì sao?

Ánh mắt Diệp Phi Vũ lúc này có phần ngây dại, dường như việc Thượng Quân Trừng khẽ vuốt tóc Từ Nam Phương khiến anh mất tự nhiên. Anh và cô nhìn nhau, anh vội vàng thu lại ánh mắt, cố gắng giữ bình tĩnh: "Tớ ra ngoài kia chờ cậu. Có chuyện thì gọi cho tớ."

Sau đó, anh lịch sự cúi đầu chào Từ Nam Phương rồi quay đi.

Hệt như trước đây! Diệp Phi Vũ lúc này dường như không hề có bất cứ liên quan gì tới cô. Từ Nam Phương lại càng cảm thấy đáy lòng dâng trào những cảm xúc khó hiểu? Vì sao người thương yêu cô, khiến cô quên hết mọi thứ lại không hiểu cô? Còn người hiểu cô lại luôn tỏ thái độ dửng dưng, hờ hững với cô, lắm khi còn làm như chưa từng quen biết cô?

https://thuviensach.vn

Khi cô còn chưa nghĩ rõ ràng mọi chuyện thì đã bị Thượng Quân Trừng ôm vào ngực, mùi nước hoa trên người anh vương vấn nơi chóp mũi khiến thế giới trước mắt cô mờ ảo, hỗn độn.

Một lần nữa, cô nói với anh, tên cô là Từ Nam Phương, cha cô là Từ Quang Khải. Nhưng không hiểu sao cứ nói mỗi một từ ra, cô lại nhớ đến đêm trong Định Lăng, khi cô kể cho Diệp Phi Vũ nghe về thân thế của mình. Có những việc chỉ là làm lại một lần, nhưng vì sao cảm giác lại khác nhau đến vậy?

Từ Nam Phương còn chưa kịp nói với Thượng Quân Trừng nguyên nhân mình vào nhà họ Hạ thì đã có người chạy ra bảo lão vương gia muốn cô và anh vào trong nói chuyện.

Cô cho rằng, lão vương gia muốn hỏi về thân thế của mình nhưng không phải. Ông chỉ nói rằng, toàn bộ tài sản nhà họ Hạ sẽ đem đi quyên tặng. Từ Nam Phương nghe xong còn tưởng rằng lỗ tai mình có vấn đề, nhưng lão vương gia không có vẻ gì là nói đùa. Ông nhìn Từ Nam Phương: "Thật uổng công ta sống đến cái tuổi này, gần đất xa trời rồi mà vẫn không thông suốt. Tiền tài, của cải chỉ là vật ngoài thân, cái gì mà số một thế giới, cái gì mà công ty xuyên quốc gia, nói cho cùng cũng chỉ là chạy theo danh lợi mà thôi. Đến lúc chết, chẳng những không mang đi được một xu nào, mà còn rước đến bao nhiêu phiền toái cho con cháu."

Lão vương gia thở dài nhìn Từ Nam Phương, cười khổ.

Rốt cuộc cô cũng hiểu dụng tâm của lão vương gia. Cho dù là tam phu nhân, nhị lão gia, hay là Tiểu An Nhân hôm nay, mọi người ai cũng đều âm mưu đoạt tài sản của ông. Nếu ông chỉ là một người bình thường, có lẽ nhà họ Hạ sẽ không tan rã như vậy.

Ông không quan tâm Từ Nam Phương là ai, không phải là không có nghi ngờ, mà là đối với ông, thân phận của cô cũng như gia tài của ông, dù có

https://thuviensach.vn

quan tâm cũng chẳng để làm gì.

Từ Nam Phương nhìn ông lão gần trăm tuổi, cảm giác bất cứ lúc nào ông cũng có thể quay về với cát bụi. Cô muốn an ủi ông nhưng ông đột nhiên nghiêng đầu, cầm khối thiên thạch bên cạnh lên, nói với cô: "Cảm ơn cháu đã ở bên ta. Ta không có gì để tặng cháu, nếu cháu và Thượng Quân Trừng kết hôn, khối thiên thạch này coi như là quà mừng của ta." Nói tới đây, trên mặt ông là nụ cười khiên cưỡng.

Từ Nam Phương ngây người, mặt nóng ran. Có lẽ, lão vương gia đã đoán được cô tới đây vì "Ngôi sao lấp lánh", nhưng ông không vạch trần cô, mà còn tặng cô một món ân tình.

Cô muốn lên tiếng nhưng nhìn vào bàn tay lão vương gia, nhìn vào khối thiên thạch, lại quên mất phải nói gì. Lão vương gia cười với vẻ thấu hiểu, ông bảo cô đi gọi Thượng Quân Trừng vào để ông nói chuyện riêng.

Từ Nam Phương đi ra, trong đầu vang lên những điều lão vương gia vừa nói, ông muốn tặng "Ngôi sao lấp lánh" cho cô coi như quà cưới cô và Thượng Quân Trừng. Những lời này, nghe như di ngôn của lão vương gia lúc lâm chung.

Vừa bước ra khỏi cửa, Từ Nam Phương đã thấy Thượng Quân Trừng rạng rỡ cười với mình.

"Lão vương gia gọi anh vào." Cô nói với anh.

Nhưng Thượng Quân Trừng không có ý định đi vào, anh tóm tay cô: "Đi, tôi đưa em đi đến một nơi!" Bỗng bao nhiêu mệt mỏi trong cô tan biến.

"Nhưng..." Từ Nam Phương chỉ vào trong phòng.

Thượng Quân Trừng nhéo mũi cô: "Thôi nào, giờ mà vào chỉ sợ không ra ngay được. Đi về rồi vào sau." Nói xong, anh kéo cô ra khỏi vương phủ.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương cứ ngỡ nơi anh muốn đưa mình đi rất gần, mãi đến khi Diệp Phi Vũ lái xe tới sân bay, cô mới ý thức được anh muốn đưa mình rời khỏi thành phố T.

Diệp Phi Vũ đã sai người đặt vé máy bay sẵn. Từ Nam Phương hỏi: "Đi đâu?"

Diệp Phi Vũ cũng không rõ Thượng Quân Trừng muốn làm gì, chỉ biết trả lời Từ Nam Phương: "Thượng Hải."

Thượng Hải? Từ Nam Phương không hiểu, nơi này là nơi nào cô không rõ, Thượng Quân Trừng đưa cô đi Thượng Hải làm gì?

Thế nhưng Thượng Quân Trừng một mực muốn giữ bí mật nên im lặng không nói.

Từ Nam Phương muốn nói với anh sức khỏe của lão vương gia đã suy yếu, ông dường như muốn để lại di ngôn lúc lâm chung cho anh, nhưng mới nói được vài chữ đã bị Thượng Quân Trừng kéo vào trong.

Cô quay đầu nhìn Diệp Phi Vũ, anh ta vẫn đứng im tại chỗ, nhìn theo hướng Thượng Quân Trừng kéo cô đi, trong ánh mắt dường như ẩn chứa những cơn sóng ngầm.

Từ Nam Phương bỗng nhiên bất động. Thượng Quân Trừng đi đằng trước thấy cô khựng lại, cũng quay đầu nhìn, thấy cô và Diệp Phi Vũ nhìn nhau, khó hiểu hỏi: "Sao thế?"

Từ Nam Phương rút tay khỏi tay Thượng Quân Trừng, đi về phía Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ thấy vậy, đôi mắt như mặt hồ phẳng lặng bị khuấy đảo, cô nói với anh: "Lão vương gia không khỏe, ông muốn nói chuyện với Quân Trừng, anh thay anh ấy về gặp lão vương gia!"

https://thuviensach.vn

Cô nhìn Diệp Phi Vũ, cho rằng sóng ngầm trong đáy mắt anh ta sẽ cuộn trào mãnh liệt. Cô biết mục đích của Diệp Phi Vũ vì thế mới nói cho anh ta những lời này, anh ta ắt sẽ hiểu ra ý của cô. Lão vương gia sắp qua đời, nếu muốn đánh đổ nhị lão gia thì phải tận dụng thời cơ này.

Thế nhưng, mạch sóng ngầm trong mắt Diệp Phi Vũ không cuộn sóng như Từ Nam Phương tưởng tượng. Anh chỉ hờ hững nói: "Tôi biết rồi, cảm ơn."

Anh ta hiểu ý tốt của cô, nhưng vì sao không kích động như cô nghĩ? Chẳng lẽ nhị lão gia thân bại danh liệt lại không quan trọng đối với anh ta?

***

Ngay khi máy bay vừa hạ cánh xuống Thượng Hải, Thượng Quân Trừng lập tức kéo Từ Nam Phương vào taxi, nói địa điểm với tài xế.

"Công viên Quang Khải."

Từ Nam Phương thoáng cái hiểu ra. Chỉ vì một câu của cô, cô nói cha cô là Từ Quang Khải thế là anh đã lập tức tìm những địa điểm có liên quan tới cha cô. Tấm lòng này của Thượng Quân Trừng khiến Từ Nam Phương cảm thấy ấm áp, nhưng khi nhìn thấy bốn chữ lớn: "Công viên Quang Khải", lòng cô lại đau xót.

Thượng Quân Trừng không biết, anh càng tốt với cô, cô càng thống khổ, anh đưa cô tới đây, nhưng anh không biết cô sẽ vì cha mình mà rời bỏ anh.

Thượng Quân Trừng không đội mũ lưỡi trai, cũng không đeo kính râm nên rất nhanh chóng đã bị mọi người trong công viên nhận ra. Huống hồ tin đồn về Thượng Quân Trừng đã lan tràn, trở thành chủ đề nóng hổi trên tất cả các báo, tiếng tăm nổi như cồn, ngay cả những người trước kia không biết anh thì bây giờ cũng đã biết. Thượng Quân Trừng đột nhiên xuất hiện ở công viên Quang Khải, một người trông thấy liền la toáng lên, những

https://thuviensach.vn

người khác nghe thấy lập tức chạy đến, thấy anh lúc này lại đi cùng nữ chính trong tin đồn nên thoáng cái bọn họ đều bủa vây lấy Thượng Quân Trừng.

Đám người ồ ạt xông đến như thủy triều, Thượng Quân Trừng ôm Từ Nam Phương vào ngực, liên tục nói: "Phiền mọi người tránh ra!"

Thế nhưng, đám người hệt như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, mỗi người một câu: "Oa, Quân Trừng, bạn gái của anh đấy ư?"

"Đi chơi công viên cùng bạn gái?"

"Danny, ký cho em! Chụp ảnh với em!"

...

Từ Nam Phương cảm thấy khó thở. Thượng Quân Trừng muốn đưa cô tới đây, nhưng lại không lường trước được sự viêc, vừa mới bước chân đến cổng đã bị người ta vây lấy, xê dịch chân đã khó chứ chưa nói gì đến vào trong xem.

"Mọi người chèn bẹp bạn gái tôi rồi." Anh bực bội hét lên khiến cho mấy cô gái đứng đằng trước giật nảy mình.

Thế nhưng, khuôn mặt giận dữ của anh, lời quát tháo của anh, Từ Nam Phương nghe lại thấy thật êm tai.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 65: Hồi Ức Tươi Đẹp

Thượng Quân Trừng ôm cô vào lòng, đôi tay anh quấn quanh người cô như rất sợ cô bị đoàn người kia xô đẩy ra ngoài.

Từ Nam Phương vì bị chen lấn mà khép mình vào ngực anh. Dù ngột ngạt đến mức không thở nổi nhưng cô lại rất thích thú hưởng thụ cảm giác này, chỉ có điều, thứ cảm giác trân quý này dường như thoáng chốc sẽ biến mất.

Cứ giằng co như thế hồi lâu, Thượng Quân Trừng mới đưa Từ Nam Phương ra được đến rào chắn ngoài cổng vẫy taxi. Hai người ngồi vào xe thì toàn thân đã đầy mồ hôi, nhìn nhau không nhịn được cười vì bộ dạng nhếch nhác của người kia.

Taxi đưa hai người đi quanh trong vùng phụ cận của công viên, Thượng Quân Trừng tạm thời không dám bước chân vào cổng công viên, vốn muốn mang lại một niềm vui bất ngờ cho cô nhưng cuối cùng lại xảy ra sự cố. Anh hao tốn nhiều công sức như vậy mà lại không vào được, đành quay ra nói tài xế tìm một trung tâm thương mại. Từ Nam Phương biết anh định mua đồ để cải trang, vội vàng ngăn lại: "Không cần đâu, lát nữa để em một mình vào cũng được, anh ở ngoài này chờ em."

"Như vậy sao được!" Thượng Quân Trừng phản đối.

Thực ra, Từ Nam Phương cũng không quá muốn vào xem, nhưng Thượng Quân Trừng mất nhiều tâm tư như vậy, cô không đành lòng thấy anh mất hứng, cô dịu giọng nói: "Em một mình vào cũng được, anh đi cùng ngộ nhỡ lại bị người ta phát hiện thì chẳng phải xui xẻo rồi ư?"

https://thuviensach.vn

Nghe cô nói vậy, Thượng Quân Trừng cũng cảm thấy có lý. Mục đích của anh là muốn cô vui vẻ, chẳng qua để cô đi một mình nên anh không yên tâm. Một lúc sau, taxi vòng lại cổng công viên, Thượng Quân Trừng giao cho tài xế ba trăm đồng để đợi.

Từ Nam Phương xuống xe, đám người vây quanh Thượng Quân Trừng đã tản đi, bọn họ dù biết tin đồn về bạn gái của anh nhưng hình dáng cô thế nào thì đâu có ai nhớ được?

Từ Nam Phương dễ dàng đi vào công viên. Cô vốn tưởng công viên này chỉ đặt tên để tưởng nhớ cha mình, nhưng cô đã lầm. Nhìn thấy một đền thờ bên trong công viên, Từ Nam Phương không khỏi run rẩy.

Nơi này, là nơi an táng cha cô!

Tấm biển đặt chính giữa đền thờ đá ghi: "Văn võ nguyên huân[1]". Bên dưới đề: "Lăng mộ Từ Văn Định - lễ bộ thượng thư kiêm đại học sĩ Văn Uyên các; cố đại phu thái tử thái bảo triều Minh; truy tặng: thiếu bảo, thái bảo".

[1] Người có công lớn.

Dòng chữ kia khiến nước mắt cô lã chã rơi. Cô một mình cô độc từng bước, từng bước trên con đường bê tông phía sau đền thờ, mỗi bước chân đều nặng nề.

Đi lên những bậc thềm xây bằng đá hoa cương, sẽ thấy trên cao chính giữa có một pho tượng Từ Quang Khải mặc trang phục quan nhất phẩm triều Minh. Đôi mắt sáng, nét mặt mỉm cười nhìn về phương xa, tựa như đã tìm thấy chân lý nhân gian.

Từ Nam Phương không đi lên, du khách trong công viên rất đông, nhiều người đứng bên ngoài chỉ trỏ, Từ Nam Phương nhất thời không thể tiếp thu. Không phải cô không biết cái cách mà người đời nay nhìn nhận và

https://thuviensach.vn

đánh giá về người xưa, chỉ có điều, vì trong mộ là cha mình nên có phần sợ hãi.

Bên cạnh lăng mộ có rất nhiều bản in dập trên bia đá, có thơ có tranh, có những tác phẩm của Từ Quang Khải, cũng có những tác phẩm là hậu thế bày tỏ sự ngưỡng mộ và kính trọng với ông.

Thế nhưng ánh mắt Từ Nam Phương nhanh chóng bị thu hút bởi một cây thánh giá cao chừng hơn hai mét. Cây thánh giá này nhìn qua đã biết được làm khá nhiều năm, đầu nhọn đã bị gió mưa bào mòn, có phần không hợp với tấm ghế đá mới được tu sửa bên cạnh.

Từ Nam Phương đi lên phía trước, nửa dưới cây thánh giá có khắc một đoạn chữ, nói cây thánh giá này có từ năm Quang Tự thứ Hai mươi chín, sau đó vì bia mộ đã bị hỏng hóc khá nhiều, vào dịp kỷ niệm ba trăm năm Từ Quang Khải gia nhập Thiên Chúa giáo, giáo hội Thiên Chúa Giang Nam đã trùng tu lại khu mộ và cây thánh giá. Bên cạnh tấm bia đó còn có một bia đá nhỏ hơn khắc chữ La-tinh, Từ Nam Phương đoán được cái này có thể là tiếng Anh để phục vụ du khách, nội dung hẳn là tương đồng.

Tuy nhiên, khi cô đảo mắt qua, chợt phát hiện sự khác nhau. Màu sắc tấm bia đá rất mờ nhạt, mức độ hao mòn của văn bia lại càng nghiêm trọng, càng kỳ lạ nữa là, nội dung tấm bia khắc chữ La-tinh hoàn toàn không giống tấm bia khắc bằng tiếng Trung. Hai tấm bia đá vốn dĩ không cùng thời kỳ.

Từ Nam Phương tò mò xem xét tỉ mỉ tấm bia đá khắc chữ La-tinh, chữ rất nhỏ, hình như là một bản tóm lược tiểu sử cuộc đời Từ Quang Khải và tầm ảnh hưởng của ông lúc đó. Đoạn sau trình bày nguyên nhân ông gia nhập đạo Thiên Chúa, thậm chí còn nói chính vì ông theo đạo Thiên Chúa mà khởi tử hồi sinh.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy dòng chữ đó, Từ Nam Phương rùng mình, khởi tử hồi sinh? Cha cô khởi tử hồi sinh nghĩa là sao? Cô cố gắng nhìn vào từng câu từng chữ trong tấm văn bia mong nhận thêm được chút tin gì đó, nhưng ngoài thời gian xảy ra sự kiện hồi sinh là năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy thì cô không đọc được thêm gì nữa. Đoạn văn này có lẽ là nhằm mục đích đề cao đạo Thiên Chúa, nhưng ngoài thời gian ra thì không có thêm tin tức hữu dụng nào khác. Trong mắt người xem, có lẽ cái giả dụ này chỉ là câu chuyện giả tưởng, một lời bịa đặt hoang đường, vì vậy lúc phiên dịch sang tiếng Trung, hậu thế đã cắt bỏ sự kiện này.

Thế nhưng, Từ Nam Phương có thể hiểu được, sự việc này có khả năng là đúng. Năm cô đột nhiên biến mất, cha cô đã từng gặp phải nguy hiểm, đến mức suýt chết, hoặc là cha cô vốn dĩ đã chết một lần, nhưng sau đó lại từ chỗ chết trở về. Lúc đó, hẳn là trùng khớp với thời điểm cô vượt thời gian? Sợ rằng không phải.

Nếu cô bị đưa đi vượt thời gian vì khối thiên thạch kia, thì chuyện cha cô cải tử hoàn sinh là vì cái gì?

Cha cô vì sao chết? Vì sao phục sinh?

Trong đầu Từ Nam Phương lúc này là một mớ hỗn độn, bị tắc nghẽn lại đến mức muốn nổ tung.

Toàn thân cô chợt mềm nhũn, cô bám vào lan can đá bên cạnh, ngồi bệt xuống, thở dốc từng cơn. Cô nhớ lại chuyện trước đây, trước mặt Hoàng đế, cô đột nhiên biến mất, liệu Hoàng hậu có nhân cơ hội này mà bịa đặt trước mặt Hoàng đế, nói cha con cô là đạo sĩ yêu ma? Không tìm được cô, bọn họ sẽ trách tội cha cô, thậm chí Hoàng hậu sẽ tận dụng thời cơ để hại chết cha cô.

Từ Nam Phương run rẩy, tóc gáy dựng đứng, cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh. Vậy thì, chuyện cha khởi tử hồi sinh nên được giải thích thế nào? Có

https://thuviensach.vn

phải chính là lúc cô quay về quá khứ, khiến cho thời gian đảo lộn, thế nên mặc dù cha đã chết nhưng vì vòng quay thời gian đảo ngược nên đã thoát được kiếp nạn?

Như vậy sao? Ý nghĩ này khiến đầu óc Từ Nam Phương quay cuồng, cô càng nghĩ, cõi lòng càng thêm lạnh lẽo, toàn thân càng không ngừng run lên.

Mãi đến khi có một chiếc áo bất ngờ phủ lên người cô, toàn thân cô bị người ta ôm lấy, cô mới cảm thấy nhiệt độ trên người mình ấm trở lại.

Cô ngây ngốc ngước mắt lên nhìn, trông thấy một người đàn ông đội mũ, đeo kính râm to, bịt khẩu trang trắng, toàn thân kín bưng trong bộ đồng phục của nhân viên vệ sinh môi trường. Anh ngồi cạnh cô, nắm chặt tay cô.

Vốn dĩ đang buồn khổ, trông thấy bộ dạng này của Thượng Quân Trừng, Từ Nam Phương cũng không nhịn được mà bật cười: "Thế này thì còn ai nhận ra anh được nữa!"

Thượng Quân Trừng khẽ chạm vào trán cô. Từ sau khi biết Từ Nam Phương không tầm thường như mình nghĩ, anh luôn có một cảm giác hổ thẹn trong lòng, thái độ đối với cô cũng khác xưa rất nhiều, anh dịu dàng nói: "Trời lạnh rồi, mặc thêm vào đi."

Từ Nam Phương gật đầu, tâm trạng ít nhiều tốt hơn lên. Chỉ có điều nghĩ đến cha "cải tử hoàn sinh", cô lại cảm thấy trong tim cứ nhói đau như bị kiến cắn, thậm chí ngồi không vững.

"Chúng ta về thành phố T thôi!" Cô muốn nhanh chóng lấy được khối thiên thạch.

Thượng Quân Trừng cảm thấy cô là lạ nhưng vẫn gật đầu: "Tối còn một chuyến nữa, bây giờ ra sân bay vẫn còn kịp."

https://thuviensach.vn

Cô nắm lấy tay anh, đứng dậy, nhưng thoáng cái đã lại ngã phịch xuống.

Thượng Quân Trừng cúi xuống nhìn cô, thấy cô xoa chân, có lẽ ngồi quá lâu, suy nghĩ quá nhập tâm đã tiêu hao toàn bộ sức lực, khiến hai chân tụ máu.

"Chờ một lát, em ngồi nghỉ một lát là được." Từ Nam Phương vừa nắn bóp chân mình vừa nói.

"Thôi nào, muốn bắt anh cõng thì cứ nói ra đi!" Thượng Quân Trừng lại nổi hứng trêu chọc cô. Nói xong, anh đã đi xuống mấy bậc thang, tay chỉ vào lưng mình.

Từ Nam Phương đỏ mặt, nói: "Em không nói muốn anh cõng..."

Thượng Quân Trừng xua tay: "Được được, là anh chủ động muốn cõng em, đừng bướng nữa." Thấy cô vẫn ngồi im bất động, anh liền ra đòn sát thủ, "Còn không lên, anh bỏ hết cả mũ, kính, khẩu trang ra, đến lúc ấy không về được thành phố T thì đừng trách anh!"

Thượng Quân Trừng nói đến nước ấy thì Từ Nam Phương làm sao dám cự tuyệt? Cô nhìn trước ngó sau, mặt vẫn đỏ ửng, mau chóng ôm lấy hai vai anh.

Thượng Quân Trừng lập tức vòng tay ra sau, nhẹ nhàng nhấc cô lên lưng mình. Từ Nam Phương suýt nữa kêu lên, phía trước có mấy người nhìn về phía mình bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn buồn cười. Giọng cô chợt lí nhí như tiếng muỗi vo ve: "Này, bỏ em xuống, họ... họ đang nhìn..."

"Thôi nào, đừng có động đậy nữa, nếu không họ càng nhìn theo." Thượng Quân Trừng thấy cô căng thẳng như thế chỉ cảm thấy buồn cười.

Nghe anh nói vậy, Từ Nam Phương đành ngoan ngoãn ngồi im, cũng không dám nhìn mọi người nữa, úp mặt xuống lưng anh.

https://thuviensach.vn

"Anh mệt không?"

"Hình như em có thể đi..."

Bất luận Từ Nam Phương có nói gì, Thượng Quân Trừng cũng chỉ đáp lại một câu: "Im nào." Cô đành thôi không nói nữa, mặc kệ anh tiếp tục cõng mình.

Một lúc lâu sau, nhịp tim đã quen tốc độ, cô cảm thấy hình như cũng không quá thẹn thùng. Cô thậm chí nghe được một cô gái đi ngang qua, quay sang bạn trai mình nói lời ngưỡng mộ cô. Trái tim cô càng bị vùi sâu trong thứ mật ngọt của hạnh phúc.

"Được rồi, tới nơi rồi!" Khi Thượng Quân Trừng buông cô xuống, hai chân chạm đất, Từ Nam Phương mới cảm thấy niềm hạnh phúc này ngắn ngủi quá.

Thượng Quân Trừng vẫy tay, taxi chạy tới trước mặt hai người, Từ Nam Phương không khỏi thốt lên: "Hôm nay không về nữa được không?"

Những lời này vừa thốt ra, Từ Nam Phương cảm thấy khó mà tin được là mình nói. Thượng Quân Trừng liếc nhìn cô, không do dự mà gật đầu: "Được, càng hay, tối nay sẽ đưa em đi ngắm cảnh đêm Thượng Hải! Đẹp lắm!"

Từ Nam Phương miễn cưỡng cố nở ra một nụ cười với anh. "Ừ!" Nếu đã lỡ lời rồi thì lỡ cho trót vậy. Cô nhìn Thượng Quân Trừng che đậy cả người không hở lấy một khe, nhưng cô có thể tưởng tượng được vẻ mặt anh lúc này đang rạng rỡ đến mức nào.

Cô sắp không được trông thấy khuôn mặt ấy nữa rồi. Nghĩ tới sự ấm áp, dịu dàng của anh, nghĩ tới vòng tay và nụ hôn của anh, cô chợt thấy lưu luyến không muốn rời xa.

https://thuviensach.vn

Để cô được tự do một lần đi, được cùng anh trải qua một đêm tuyệt đẹp đi! Cho dù phải trở về hoàng cung đầy ác mộng kia, cô vẫn còn một đêm này để hồi tưởng. Chí ít, cô sẽ nhớ kỹ khuôn mặt tươi cười của anh...

Khi Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương trở lại thành phố T, ngoài cửa lớn vương phủ đã dừng mấy chiếc xe đen bóng có rèm che. Lão bộc hầu cận lão vương gia đang định ngồi vào xe thì trông thấy hai người, khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười, ông cung kính đi lên trước, cúi người chào.

"Mọi người đi đâu thế?" Thượng Quân Trừng lấy làm lạ hỏi.

Nhìn qua tình hình này, có vẻ như lão vương gia đang ngồi trong xe.

"Ông nội thế nào rồi?" Tâm trạng Thượng Quân Trừng lúc này rất tốt, nên không cảm thấy lão vương gia có gì nguy hiểm.

"Lão vương gia muốn đến nơi công chứng tài sản, đóng góp toàn bộ gia sản của nhà họ Hạ cho đất nước." Trên gương mặt lão bộc thoáng hiện lên vẻ bi thương, ánh mắt ông vô thức nhìn lại tòa vương phủ phía sau lưng, lòng không nỡ.

Từ Nam Phương nhìn vào cửa xe, kính đen kịt khiến cô không nhìn thấy gì bên trong.

Thượng Quân Trừng nghe lão bộc nói toàn bộ tài sản đều được đem đi quyên góp, vô cùng hưng phấn, anh đang định đi tới phía xe của lão vương gia nói chuyện thì bị lão bộc giữ lại, vẻ mặt hoảng hốt: "Trừng thiếu gia, Trừng thiếu gia, vương gia lúc này không tiện gặp cậu."

"Hả? Có gì mà không tiện?" Thượng Quân Trừng khó hiểu.

Từ Nam Phương mơ hồ có cảm giác bất an, cô nắm tay Thượng Quân Trừng, nói: "Hay là chúng ta cũng đi tới nơi công chứng với lão vương

https://thuviensach.vn

gia?"

Thấy lão bộc khó xử, Từ Nam Phương lại nói: "Ông giúp chúng cháu tới xin phép vương gia được không?"

Lão bộc gật đầu, đi tới mở cửa xe, thò nửa người vào trong một lúc rồi đi ra: "Vương gia nói, hai vị nên về nhà nghỉ ngơi."

Từ Nam Phương liếc nhìn Thượng Quân Trừng, chợt nghĩ tới cái gì, cô nói: "Anh vào phủ nghỉ đi, em đưa lão vương gia đi, một lát sẽ quay về."

Thượng Quân Trừng lắc đầu: "Không được, anh phải đi cùng em."

Biết rõ không khuyên được anh, Từ Nam Phương đành nhìn lão bộc mỉm cười cầu xin. Lão bộc lại đi hỏi ý lão vương gia lần nữa, sau đó mời hai người lên chiếc xe phía sau.

Từ Nam Phương và Thượng Quân Trừng lên xe một lúc, Thượng Quân Trừng bỗng hỏi: "Sao thế? Có hứng thú với công chứng à?"

Từ Nam Phương chỉ cười. Cô không nói cho anh biết, thực ra, cô chỉ muốn chứng kiến kết cục của vở kịch này, mặc dù cô cũng không đoán trước được nó sẽ hạ màn ra sao.

Xe bỗng dưng dừng đột ngột, tất cả mọi người đổ nhào về phía trước. Từ Nam Phương nắm chặt tay Thượng Quân Trừng. Anh đang định hỏi xảy ra chuyện gì thì tài xế đã thốt lên: "Xẹp lốp rồi."

Phụ lái ngó đầu lên trước, phát hiện xảy ra chuyện: "Xe trước cũng bị, chẳng lẽ gặp cướp?"

Thượng Quân Trừng mở cửa thăm dò, bên ngoài là mảnh rừng rậm rạp. Đây là chỗ buộc phải đi qua nếu muốn ra khỏi thành, cánh rừng bao la không thấy tận cùng.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương nhận ra nơi này, lần trước chính tại đây, chính bằng cách thức này. Không ngờ bọn họ lại dùng chiêu cũ! Vậy thì, vẫn là Bạch Thanh Dật dẫn đầu? Trái tim cô không khỏi nhảy lên trong lồng ngực.

Cô đã đoán được nhị lão gia nhất định sẽ ra tay với lão vương gia. Nếu lão vương gia cống hiến toàn bộ tài sản cho quốc gia thì đương nhiên nhị lão gia một phần cũng chẳng có, ông ta chắc chắn sẽ liều một phen, được ăn cả ngã về không.

Bạch Thanh Dật bán mạng cho nhị lão gia, ngày hôm nay nhị lão gia đã rơi xuống chỗ khó khăn, đương nhiên chỉ còn lại chỗ dựa duy nhất là Bạch Thanh Dật.

Thượng Quân Trừng đang định xuống xe thì Từ Nam Phương kéo anh lại, lắc đầu bảo anh đợi thêm một lát.

Quả nhiên, tài xế và bảo vệ vừa xuống xe đã nghe thấy một trận xôn xao. Thoáng chốc, đám người mặc đồ đen đông nghịt xông ra từ bốn phía, nhanh chóng khiến tài xế và mấy người bảo vệ chìm trong vũng máu của chính mình.

Bảo vệ của nhà họ Hạ đều có súng, một vài người nhanh chóng rút súng ra bảo vệ xe của lão vương gia, cảnh giác nhìn đám người áo đen mới xuất hiện, không rõ bọn họ từ đâu tới.

Từ Nam Phương nhìn về một hướng, đám người kia tự nhiên tách ra chừa lại một lối đi, hai người một trước một sau đi tới, họ là Bạch Thanh Dật và nhị lão gia.

Vừa trông thấy nhị lão gia, Thượng Quân Trừng đã rùng mình, lông mày nhíu lại. Xem cái điệu bộ này, nhị lão gia xuất hiện hẳn không phải chuyện tốt.

https://thuviensach.vn

Lão bộc hoảng hốt xuống xe, trông thấy nhị lão gia, ông ta run rẩy một chút nhưng hoàn toàn không có vẻ ngạc nhiên: "Nhị lão gia, anh muốn làm gì?"

"Làm gì? Lấy lại thứ tôi nên lấy!" Nhị lão gia trông thấy lão bộc, sắc mặt cũng lập tức trở nên dữ tợn. "Cha, con hỏi cha một câu, có phải cha thật sự muốn giao sản nghiệp ra quyên góp? Đây là cơ hội cuối cùng của cha." Giọng điệu ông ta gay gắt khác hẳn với bộ dạng kính cẩn thường ngày.

Thượng Quân Trừng phẫn nộ, nhất thời đẩy cửa xe ra, đi xuống: "Bố muốn làm cái gì nữa?"

Gặp Thượng Quân Trừng ở đây, nhị lão gia có chút bất ngờ, nhưng mặt vẫn không biến sắc: "Ở đây không có chuyện của mày. Mày muốn hát thì đi mà hát, đừng xen vào chuyện người khác."

Thượng Quân Trừng tròn mắt, khó tin nhìn nhị lão gia: "Bố, bố thật sự muốn đối phó với ông?" Không phải chưa được chứng kiến người nhà họ Hạ lừa gạt lẫn nhau, nhưng không ngờ nhị lão gia ngang nhiên tới đe dọa cả lão vương gia.

Một người, đứng trước mặt con trai của mình, tuyên bố muốn lấy mạng cha mình. Thượng Quân Trừng hoảng sợ đến ngây người.

~~~~~~~~~~~~~~~

Beautiful day! ^^

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 66: Đại Thù Tất Báo

Thanh âm của lão bộc đã run rẩy: "Anh... anh dám giữa thanh thiên bạch nhật...?" Ngón tay ông ta chĩa về phía nhị lão gia cũng đã mềm nhũn.

Nhị lão gia cười gằn, móc từ trong túi áo gió ra một khẩu súng lục, bình tĩnh nói: "Sợ gì chứ, súng của tôi đã được lắp đặt bộ phận giảm thanh, sẽ không có ai biết cả. À phải rồi, thành phố T gần đây cũng không mấy yên bình, chẳng phải nhà họ Hạ chúng ta cũng từng báo án là bị phục kích rồi đấy ư? Bọn chúng lần thứ hai xuất hiện nhất định là phục kích lão vương gia. Muốn tìm hung thủ, nhất định sẽ rất lâu, rất lâu, cuối cùng chuyện này sẽ dần bị im đi, chẳng thể giải quyết." Nhị lão gia thở dài, "Cha à, so với tình hình như thế, thà rằng cha sửa di chúc lại có phải hơn không? Như vậy cha vẫn có thể yên ổn ở nhà trồng hoa trồng cỏ, sống hơn trăm tuổi. Con trai còn phải từ từ báo hiếu cha!"

Khẩu khí của ông ta không một chút sợ hãi. Thượng Quân Trừng nghe ông ta nói đến nỗi cảm thấy buồn nôn: "Bố, bố điên rồi! Đó là ông nội, là cha ruột của bố đấy!" Thực ra, Thượng Quân Trừng không mấy cảm tình với nhị lão gia, nhưng trước tình cảnh này, anh không kiềm chế được mà hét lên.

Từ Nam Phương vội xuống xe giữ Thượng Quân Trừng lại, chỉ sợ anh nói thêm câu nào nữa chọc giận nhị lão gia thì lại chuốc họa vào thân. Nhị lão gia là kẻ lòng lang dạ sói, mất hết nhân tính, Từ Nam Phương đã nhận ra ngay cả khi chưa nghe Diệp Phi Vũ kể chuyện xưa.

Nhị lão gia không bận tâm tới lời nhắc nhở của Thượng Quân Trừng: "Bố thì sao nào? Trong mắt mày có ông bố này không?" Ông ta nói vậy

https://thuviensach.vn

khiến Thượng Quân Trừng nhất thời không có cách nào cãi lại. "Huống hồ, tôi đã vật lộn khổ cực bao nhiêu năm vì cái nhà này, vì lão vương gia mà hao tổn bao nhiêu sức lực. Nhà họ Hạ vững mạnh được như hôm nay, một nửa là công lao của tôi. Giờ thì hay lắm, ông chỉ nói một câu đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi, thu hồi toàn bộ cổ phần công ty của tôi, khiến tôi trở thành kẻ tay trắng. Ông làm vậy không thấy quá tuyệt tình rồi à? Cho dù có nuôi một con chó cũng phải giữ lại cho nó một con đường sống chứ?"

Nhị lão gia càng nói càng phẫn nộ, đã sống hơn nửa đời người, vậy mà ông ta nói năng hệt như một gã thanh niên ngang ngược: "Bao năm nay tôi phải khúm núm, nơm nớp lo sợ, sợ mình làm sai một chút chuyện thôi là sẽ bị phạt. Tôi chịu đựng đủ rồi. Bây giờ tôi phải lấy lại những gì thuộc về tôi."

Nói rồi, ông ta cầm súng lục giơ lên, nói với đám bảo vệ của lão vương gia: "Chúng mày tự lựa chọn, bị bắn chết hay là theo tao? Làm thế nào mới có lợi, tự cân nhắc cho kỹ."

Nhị lão gia khôi phục lại lý trí, bắt đầu tấn công tư tưởng. Vòng vây của đám người mặc đồ đen dần thu hẹp lại, bảo vệ của lão vương gia cảm thấy áp lực từ bốn phía. Một khi đã nổ súng, cho dù bọn họ có phản ứng nhanh nhẹn đến mấy cũng khó mà chống cự đến cùng với đám áo đen kia được.

Có người đã bắt đầu nhìn quanh dò xét, bàn tay cầm súng đầy mồ hôi.

"Không được!" Thượng Quân Trừng còn chưa nói hết thì đã bị Từ Nam Phương bịt miệng lại.

Nhị lão gia lúc này sát khí đằng đằng, cho dù là con trai mình, ông ta cũng chẳng coi ra gì, Thượng Quân Trừng càng nói chỉ rước thêm nguy hiểm vào mình mà thôi.

Bị Từ Nam Phương bịt miệng, Thượng Quân Trừng rất tức giận, muốn nói gì đó thì đã nghe "pằng" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Tiếng súng ấy khiến tất cả mọi người đều run rẩy. Ngay sau đó lại thêm một tiếng nữa, âm thanh nhỏ hơn lúc nãy rất nhiều.

Thượng Quân Trừng và Từ Nam Phương đều nhìn chằm chằm về một nơi, còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã nghe thấy tiếng kêu thê thảm thốt lên từ miệng nhị lão gia, tiếng rên rỉ gián đoạn, rồi lại thình lình cao vút như điên loạn, cổ họng dường như bị phá hủy. Thân thể ông ta khuỵu xuống đất, tay phải vô lực buông khẩu súng, hai tay ôm đầu gối, lăn lốc đau đớn trên đất. Ống quần ông ta đã lốm đốm "nở hoa", máu ồ ạt chảy ra, ướt sũng ống quần.

Lúc ông ta trúng đạn, tay vô thức bắn một phát súng, phát súng đó trúng vào gốc cây bên cạnh, lá cây rụng tơi tả. Lúc này, cửa xe của lão vương gia chậm rãi mở.

"Mọi người đều thấy là tôi tự vệ rồi nhé, hơn nữa, tôi là cận vệ của lão vương gia, mang theo súng là hợp pháp."

"Phi... Phi Vũ." Con ngươi Thượng Quân Trừng suýt nữa rớt ra khỏi mắt.

Đúng thế, người vừa bước xuống từ xe của lão vương gia là Diệp Phi Vũ. Anh ta quay đầu lại nhìn, bàn tay Thượng Quân Trừng còn đang ôm eo Từ Nam Phương, Từ Nam Phương một tay đang che miệng anh. Dáng vẻ hai người vô cùng thân thiết.

Diệp Phi Vũ quay đầu đi, nhìn nhị lão gia đau đến co rút da mặt. Thần sắc anh âm u, nhưng trong đó hiện lên niềm vui cực hạn. Thấy nhị lão gia chảy máu, anh có cảm giác từng giọt máu trong người mình cũng đang nhảy múa reo hò.

"Yên tâm, không chết được đâu. Nhưng mà về sau ông sẽ trở thành một thằng què!" Diệp Phi Vũ bình thản nói.

https://thuviensach.vn

Nhị lão gia cắn môi, thật sự không ngờ lại gặp Diệp Phi Vũ ở đây, càng không biết anh ta trở thành cận vệ của lão vương gia từ khi nào. Ông ta ngước nhìn Bạch Thanh Dật, giận dữ hét lên: "Còn đứng đần ra đấy làm gì, nổ súng!"

Nhị lão gia điên cuồng kêu nhưng Bạch Thanh Dật lại kéo áo gió của mình lại, vẻ mặt vô tội nhìn ông ta: "Nhị lão gia, ông nói gì thế? Chúng tôi đều là công dân hợp pháp, lấy đâu ra súng mà nổ?"

Lúc này, đừng nói là nhị lão gia không tin vào tai mình, mà ngay cả Từ Nam Phương cũng phải giật mình. Thực ra cô đã sớm đoán được người ngồi trong xe là Diệp Phi Vũ! Nhưng cô không ngờ Bạch Thanh Dật lại phản bội nhị lão gia, kết làm đồng minh với Diệp Phi Vũ.

Hóa ra, trận chiến này ngay từ đầu đã định đoạt người thắng là Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ ha ha cười: "Đúng thế, nhị lão gia. Ông cố ý mưu sát, còn mang theo súng bên người. Đem giao ông cho cảnh sát, ông chắc sẽ lãnh hai chục năm nhỉ? Nửa đời sau hãy sống vui vẻ trong ngục đi! À, chắc ông không biết cuộc sống trong nhà lao thế nào đâu nhỉ? Tù mới sẽ phải ngồi chồm hỗm trên WC, bị tù cũ đánh cho tơi bời, cơm bị người ta cướp. Ông đã ngần này tuổi rồi, vào đó có vượt qua được hai mươi năm hay không, khó nói lắm."

Diệp Phi Vũ dửng dưng nói, trông thấy vẻ mặt sợ sệt của nhị lão gia, anh ta vô cùng thỏa mãn.

"Phi Vũ... cậu... cậu điên rồi!" Thượng Quân Trừng cảm thấy hoàn toàn xa lạ với Diệp Phi Vũ này.

Từ Nam Phương thấy lồng ngực âm ỉ đau, cô không nên đưa Thượng Quân Trừng tới đây. Nhưng khi biết kế hoạch của Diệp Phi Vũ, cô lại

https://thuviensach.vn

không kìm lòng được muốn đi theo, rốt cuộc là cô tò mò về cách bọn họ cắt đứt quan hệ, hay trong tiềm thức vẫn luôn mơ hồ lo lắng cho anh ta?

"Điên?" Diệp Phi Vũ lặp lại lời nói của Thượng Quân Trừng, "Có lẽ vậy. Nhưng có điên đến mấy cũng còn kém xa ông bố này của cậu! Ông ta ung dung tự tại lâu quá rồi, giờ là lúc cho ông ta nếm mùi đau khổ của đời này, phải không, thưa bố?"

Lời xưng hô của Diệp Phi Vũ khiến nhị lão gia rùng mình sợ hãi, ông ta mờ mịt nhìn Diệp Phi Vũ, sắc mặt vô cùng đáng sợ.

"À thôi chết, quên mất chưa nói, nhát súng vừa rồi tôi bắn giúp mẹ tôi!" Diệp Phi Vũ dò xét vết thương của nhị lão gia, máu chung quanh đã khô quắt, "Tốt xấu gì cũng là bố con, tôi chỉ ra tay thế này thôi, ông cứ từ từ dùng vài chục năm sắp tới đền bù đi."

Lúc Diệp Phi Vũ nói những lời này, bầu không khí tràn ngập mùi mục nát, mùi máu tanh, người ta vừa ngửi thấy đã buồn nôn.

Thấy nhị lão gia còn đang mơ hồ không rõ, Diệp Phi Vũ cười khẩy: "Có lẽ ông đã quên mất mình từng có một tình nhân là y tá bên Mỹ rồi nhỉ? Chính là người phụ nữ thay ông làm cái việc đánh tráo trẻ sơ sinh ấy."

Một sự khác thường lóe lên trong mắt nhị lão gia.

"Ồ, hóa ra ông còn nhớ cơ đấy! Tôi cứ tưởng nhị lão gia giết người vô số nên không ấn tượng gì với những nhân vật vô danh tiểu tốt nữa rồi? Ông chắc không biết được bà ấy chết thế nào đâu phải không?" Diệp Phi Vũ lạnh lùng nói, "Nhưng tôi thì nhớ kỹ, tôi vĩnh viễn nhớ kỹ! Mẹ tôi bị người ta đâm từng nhát, từng nhát dao cho đến chết. Cả gian nhà đều là máu tươi. Mẹ tôi đã phải đưa tôi trốn chạy ngần ấy năm trời, thậm chí còn ra tận nước ngoài nhưng ông vẫn không chịu tha vì sợ một ngày nào đó mẹ tôi sẽ vạch trần ông. Cuối cùng thì mẹ tôi cũng chỉ còn biết giấu con trai mình vào tủ quần áo. Thằng bé đó đã lẳng lặng ngồi thu mình trong tủ mà theo dõi cảnh

https://thuviensach.vn

tượng mẹ mình bị từng nhát dao đâm cho đến chết. Nó không dám hé răng, khóc lại càng không. Ba ngày ba đêm sau, khi người ta ngửi thấy mùi máu tanh, đi báo cảnh sát, thằng bé đó mới được người ta cứu ra từ trong tủ quần áo. Chính thời khắc đó, nó đã thề rằng phải báo thù cho mẹ! Chỉ một phát súng này đã quá hời cho ông rồi đấy."

Diệp Phi Vũ cười gằn. Mỗi câu mỗi từ của anh ta hệt như cơn gió thổi từ địa ngục tới, khiến ai cũng lạnh buốt sống lưng.

Từ Nam Phương lúc này nước mắt đã đẫm mặt, cô không thể tưởng tượng nỗi cay đắng của Diệp Phi Vũ, nhưng nghe những lời kia cũng đã đau đến nhói tim gan.

"Mày... mày sao có thể làm thế với tao? Tao... dù sao cũng là bố mày!" Nhị lão gia cũng bị hàn khí của Diệp Phi Vũ làm cho đau nhức khớp xương.

"Bố? Bố thì sao? Vừa rồi là ai muốn giết chết bố mình để chiếm gia sản?" Diệp Phi Vũ dướn thẳng người nhìn xuống như đang nhìn một con côn trùng. "Nhưng mà tôi không mất hết nhân tính như ông, tôi sẽ không giết ông, giết người là phạm pháp, ông biết không? Ông sắp được hưởng nửa cuối đời trong nhà lao rồi."

"Tao chẳng làm gì hết, chính mày nổ súng bắt tao, mày cho rằng cảnh sát sẽ nghe theo mày chắc?"

Nhị lão gia gắng nén nỗi đau nhức, tóm lấy chân Bạch Thanh Dật: "Bạch Thanh Dật, tôi và anh cùng một giuộc, anh không giúp tôi lại còn giúp người ngoài?" Ông ta đang ám chỉ những chuyện phạm pháp mà bang phái của Bạch Thanh Dật đã làm.

Ai ngờ, Bạch Thanh Dật lui về sau một bước, phủi bụi bẩn trên người: "Tôi với ông đâu phải cùng một giuộc chứ. Nhị lão gia hồ đồ rồi. Hơn nữa, tôi còn đang có ý định làm nhân chứng, khai chính ông sai chúng tôi đi sát

https://thuviensach.vn

hại lão vương gia. Ông yên tâm, ông chịu tội, tôi chịu cùng ông, nhưng tôi chỉ là tòng phạm, nhiều lắm giao chút tiền ra là được."

Nhị lão gia tuyệt đối không ngờ chỗ dựa duy nhất của mình cũng phản bội lại mình.

"Giờ biết mùi vị bị cô lập rồi phải không?" Diệp Phi Vũ điềm nhiên nói.

Nhị lão gia không cam lòng, nhìn về phía cửa xe mà kêu: "Không... không, cha, cha... Con trai biết sai rồi."

Đương nhiên, ông ta có kêu rên đến mấy cũng không gặp được lão vương gia. Diệp Phi Vũ bật cười: "Ông đúng là đã chó cùng rứt giậu, bao nhiêu thông minh đi đâu hết rồi? Ngay cả chuyện này còn không nghĩ ra sao? Vương gia vốn dĩ không đi, hôm nay là tôi cố ý dụ ông ra thôi. Tôi tung tin đồn cho ông biết vương gia sẽ đi công chứng tài sản nhưng thực ra, với thân phận và địa vị của vương gia, đâu cần ông phải đích thân ra khỏi cửa. Tối qua vương gia đã làm xong thủ tục giấy tờ cả rồi."

"Mày... mày..." Nhị lão gia uất ức đến không nói được rõ lời.

Di động của Diệp Phi Vũ đổ chuông, anh ta cũng không liếc mắt, chỉ nói với nhị lão gia: "Cảnh sát tới rồi, tài sản nhà họ Hạ đã thuộc quyền sở hữu của Nhà nước, nhưng ông bây giờ chỉ là kẻ thù chung của toàn dân."

Nhị lão gia nhất thời hiểu ra ý tứ của Diệp Phi Vũ. Anh ta nhất định đã lợi dụng chuyện lão vương gia hiến tài sản mà ra điều kiện, yêu cầu của Diệp Phi Vũ chính là đày đọa ông ta vào ngục tù. Nghĩ vậy, nhị lão gia không khỏi cả người run rẩy, ngay cả cơn đau ở chân cũng không đáng sợ đến thế.

Còi xe cảnh sát truyền đến, Bạch Thanh Dật dẫn đám thuộc hạ của mình tản đi. Bảo vệ của nhà họ Hạ làm như không có chuyện gì, ngồi vào xe, bên

https://thuviensach.vn

ngoài chỉ còn lại Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trừng nhìn không rời mắt khỏi nhị lão gia đang lê lết trên mặt đất.

Một người không đè nén được tiếng cười, còn một người không biết nên dành cho kẻ nằm trên đất kia biểu cảm gì.

Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ cười không kiêng dè, tiếng cười còn khó nghe hơn cả tiếng khóc, khiến người ta nghe mà kinh hãi.

Mãi đến khi cảnh sát tới, còng tay nhị lão gia lại rồi gọi xe cứu thương, Diệp Phi Vũ vẫn chưa rời ánh mắt đi. Anh ta cười đến mức mặt cũng biến dạng, khiến người ta không dám tiếp cận. Cảnh sát trưởng trao đổi điều gì đó với Diệp Phi Vũ.

Đội cứu thương tới, nhị lão gia được bọn họ cáng lên xe, Diệp Phi Vũ vẫn nhìn theo chiếc xe cứu thương ồn ào rời đi. Một lúc sau, anh ta mới dự định ra về, thế nhưng chỉ mới mở cửa xe đã bị Thượng Quân Trừng gọi lại.

Diệp Phi Vũ thờ ơ như hai người chưa từng quen biết nhau: "Còn chuyện gì nữa?"

"Đúng rồi, còn có chuyện gì nữa đây? Cậu đúng là không biết xấu hổ. Tôi một mực coi cậu là bạn tốt, nhưng không ngờ từ đầu chí cuối đều là cậu lợi dụng tôi!" Thượng Quân Trừng phẫn nộ.

"Đúng thế, tôi lợi dụng cậu. Nếu không phục có thể đánh tôi một trận, nếu đánh mà vẫn không phục thì tìm người khác ra tay với tôi là được." Diệp Phi Vũ lạnh lùng nói.

"Diệp Phi Vũ!" Từ Nam Phương nghe anh ta nói những điều kia, có phần tức giận. Nhưng đến khi anh ta nhìn cô, chút tức giận ấy bỗng hóa hư ảo. Ngày hôm nay, thù hận đã trả xong, mối thù anh phải chờ hai mươi năm mới được giải thoát. Trước giờ anh sống mỗi ngày đều vì cơ hội trả thù này, nhưng hiện tại, thù đã trả xong, cũng đồng nghĩa với việc mối bận tâm

https://thuviensach.vn

chính trong cuộc sống của anh đột ngột biến mất. Tất cả mọi thứ đối với anh mà nói chẳng có gì quan trọng, chẳng có gì đáng quan tâm.

Diệp Phi Vũ nghe thấy Từ Nam Phương gọi tên mình, môi mấp máy vài cái, không nói gì nữa. Thượng Quân Trừng xông lên đấm vào mũi anh một cú.

"Cậu tưởng tôi không dám đánh cậu?"

Diệp Phi Vũ bị tấn công bất ngờ, không kịp tránh, thân thể lảo đảo lùi về sau, suýt nữa ngã xuống, máu trong mũi ròng ròng chảy ra.

"Danny..." Từ Nam Phương kéo Thượng Quân Trừng lại, trong lòng mơ hồ lo lắng, không rõ là lo Thượng Quân Trừng quá thô bạo với Diệp Phi Vũ, hay là sợ Diệp Phi Vũ sẽ phản công.

"Em kéo anh lại làm gì? Anh phải đánh cậu ta." Thượng Quân Trừng tức giận muốn xông lên.

Từ Nam Phương vội hét: "Đều là anh em, sao phải làm thế?"

"Anh em? Anh em cái thá gì chứ!" Thượng Quân Trừng mắng nhiếc. Thế nhưng, câu nói của Từ Nam Phương khiến anh chợt nhớ lại tình cảnh của Diệp Phi Vũ, nghĩ tới những đau khổ mà cậu ta phải chịu đựng hai mươi năm qua, anh mất hết sức lực, đứng như quả bóng xẹp hơi một bên.

Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, rồi lại lãnh đạm nói với Thượng Quân Trừng: "Yên tâm. Tôi không trả đòn!" Câu này là anh nói cho Từ Nam Phương nghe, bởi vì anh đã từng hứa với cô, sẽ không làm tổn hại tới Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương chợt thấy sống mũi cay cay, lúc này Thượng Quân Trừng cũng không có ý định ra tay nữa, chỉ ủ rũ hỏi: "Ông nội đâu? Những người khác đâu?"

https://thuviensach.vn

Lão bộc vẫn đứng chờ nãy giờ, vừa nghe Thượng Quân Trừng hỏi, đã không cầm được nước mắt, ông tiến lên trước giao cho Thượng Quân Trừng một phong thư. Thượng Quân Trừng mở ra xem, là di chúc của lão vương gia.

Trên đó viết, toàn bộ sản nghiệp nhà họ Hạ đều quyên tặng vô điều kiện cho quốc gia, bất động sản của nhà họ Hạ và của riêng lão vương gia cũng được quyên góp cho hội Chữ thập đỏ. Người nhà họ Hạ, ngoại trừ bất động sản tự đứng tên, đều phải rời khỏi vương phủ, tự lực kiếm sống. Vương phủ là quà cưới dành cho Hạ Hạnh Trừng và Từ Nam Phương, toàn quyền sử dụng.

Từ Nam Phương ngây người, lão vương gia giao vương phủ cho cô, sự tín nhiệm này khiến cô hổ thẹn vô vùng: "Lão vương gia, ông..."

"Lão vương gia đã tạ thế đêm qua..." Lão bộc lau nước mắt, "Trước lúc ra đi, vương gia dặn dò chúng tôi làm một việc giúp Diệp tiên sinh, vì thế hôm nay chúng tôi mới đi cùng Diệp tiên sinh."

Thượng Quân Trừng ngẩn ra, ngàn vạn lần không ngờ ông nội lại ra đi như thế, Từ Nam Phương cũng không tránh khỏi buồn bã, tối qua cô đã cảm nhận được lão vương gia đang an bài hậu sự, thế nhưng cô cũng không kịp gặp ông lần cuối.

Lão bộc lại bưng lên một cái hộp, nói: "Lão vương gia bảo tôi giao cho cô thứ này, mong cô và Trừng thiếu gia hạnh phúc."

Từ Nam Phương không cần mở ra nhìn cũng biết bên trong là gì. Đôi mắt cô đẫm lệ, giờ cô có muốn nói câu "cảm ơn" với lão vương gia cũng không còn cơ hội nữa rồi.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 67: Đã Từng Yêu

Thượng Quân Trừng nghe vậy, không tránh được xúc động. Anh vốn dĩ là một người vừa lạc quan, vừa tôn trọng tự do hôn nhân, không quá coi trọng sống chết. Lúc này nghe những điều lão vương gia dặn dò trong di chúc, anh gắng mỉm cười: "Cháu và Nam Phương nhất định sẽ hạnh phúc!" Anh ngẩng đầu lên trời, giống như đang nói với ông nội, cũng là tự nhủ với mình, rồi anh nghiêng đầu nhìn Từ Nam Phương, cười hỏi: "Phải không, Nam Phương?"

Từ Nam Phương muốn đáp lại anh bằng một nụ cười khẳng định, thế nhưng cô chẳng thể tỏ ra hân hoan. Có được "Ngôi sao lấp lánh" cũng có nghĩa là cô phải trở về, đây chính là mục đích của cô.

Trông thấy Từ Nam Phương thần sắc cứng đờ, Thượng Quân Trừng cho là cô buồn khổ vì lão vương gia qua đời, bèn lên tiếng an ủi: "Ông nội sống đến hơn chín mươi là đã rất thọ rồi, lúc ra đi cũng không bệnh tật đau đớn gì."

Từ Nam Phương gật đầu nhưng tâm trạng vẫn ủ rũ, Thượng Quân Trừng không hề hay biết, cô sắp rời bỏ anh.

"Đúng rồi, ông nội tặng em cái gì thế? Không xem à?" Thượng Quân Trừng muốn phân tán sự chú ý của cô nên cố ý lấy chiếc hộp trong tay cô.

Từ Nam Phương ôm khư khư lấy, không muốn cho anh xem.

"Ơ, sao thế?" Thượng Quân Trừng thấy cô muốn cản mình, khóe miệng cong lên, "Ha ha, không muốn để anh xem, anh càng muốn xem."

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng giật lấy, mở hộp ra xem: "Ngôi sao lấp lánh?"

Anh vừa dứt lời, một luồng sáng đỏ rực phát ra từ khối thiên thạch, tia đỏ tản ra ngập không khí. Từ Nam Phương lại cảm thấy tim mình đập dồn dập, chân không thể xê dịch, dường như đường hầm giúp cô rời khỏi nơi này và quay về quá khứ chỉ cần cô vươn tay một cái là đã chạm được. Đúng thế, chỉ cần cô chạm tay vào khối thiên thạch kia thôi!

Ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, cảm giác cơ thể như được nâng lên. Cô trông thấy trước mắt một màu đỏ sẫm, không phải ánh sáng tỏa ra từ khối thiên thạch mà là máu, máu bao phủ tầm nhìn của cô. Khoảnh khắc đó, cô trông thấy cha mình, cha đang ở trên đường Hà Nam luyện tân binh. Thời điểm cô rời khỏi triều Minh, cha cô đang ở nơi này. Cha ngồi trên lưng ngựa, nhìn những tân binh trên dưới đang khua tay kiếm, không hề phát hiện ra một đường kiếm đang lao tới phía mình như một con ngựa hoang đứt dây cương, lưỡi kiếm ấy lệch khỏi quỹ đạo, từ giữa đám tân binh nhộn nhạo phóng lên.

Cha cô chỉ kịp nhìn thấy lưỡi kiếm kia lao tới phía mình nhưng không kịp tránh. Lưỡi kiếm đâm vào ngực cha, cha ngã xuống trong vũng máu...

Từ Nam Phương cảm thấy trái tim mình như bị dao cứa vào, muốn gọi, muốn hét, nhưng không phát ra âm thanh. Nhất định có người muốn đẩy cha cô vào chỗ chết nên đã ngụy trang bằng sự cố.

Trong một giây phút nào đó, Từ Nam Phương dường như trông thấy tang lễ, trông thấy bài vị của cha, chỉ có điều tất cả bỗng biến thành nơi đáy nước, chưa từng xảy ra. Chớp mắt, toàn bộ cảnh tượng bị thay thế, Từ Nam Phương thấy mọi người vội xông lên, nhưng lưỡi kiếm kia từ trong ngực cha rơi xuống, ngực cha không hề có vết tích gì của việc bị thương, lưỡi kiếm kia thậm chí không hề dính một giọt máu.

https://thuviensach.vn

Mọi người mờ mịt nhìn cha cô, ngay cả cha cô cũng kinh ngạc không thốt nên lời.

Từ Nam Phương thả mình trôi nổi trong mớ ý thức mờ ảo, đầu óc quay cuồng, một thứ cảm giác ấm nóng bủa vây lấy cô, là máu! Hình như "Ngôi sao lấp lánh" tỏa ra không phải là ánh sáng mà là máu ẩm ướt và nóng bỏng. Cảm giác này khiến Từ Nam Phương muốn khóc nấc lên, trong đầu cô vang vọng một âm thanh tuyệt vọng mà thê lương: Muốn mở được "Ngôi sao lấp lánh" cần máu tươi của người sống, cần một người bỏ mạng.

Từ Nam Phương run rẩy, ý thức mơ hồ kia khiến cô kinh hãi đến bất động. Bỗng dưng, cô nghe thấy Thượng Quân Trừng gọi mình, cô muốn đáp mà không ra tiếng.

Cô nỗ lực mở mắt, trông thấy Thượng Quân Trừng đậy chiếc hộp lại, hay tay đang dìu cô. Sắc mặt anh đầy lo lắng, không biết xảy ra chuyện ma quái gì.

Sau khi chiếc hộp được đậy lại, nhịp tim của Từ Nam Phương cũng trở nên bình thường. Cô thở hổn hển, muốn mỉm cười trấn an Thượng Quân Trừng nhưng chỉ cảm thấy da mặt mình cứng đờ.

Thượng Quân Trừng đỡ cô ngồi xuống đất, mờ mịt không biết rốt cuộc là chuyện gì, chỉ có thể giúp cô xoa hai bàn tay lạnh băng.

Từ Nam Phương vẫn chưa hết sợ hãi, cô hồi tưởng cảm giác khi nãy. Đoạn ý thức ngắn ngủi vừa xuất hiện có phải chính là sự kiện cha khởi tử hồi sinh? Sự kiện đó hình thành là do cô vượt thời gian quay lại quá khứ sao? Như vậy, "Ngôi sao lấp lánh" cần có tử vong, cần có máu tươi mới mở ra được, rốt cuộc là chuyện gì?

Từ Nam Phương sợ hãi đến run rẩy. Mấy lần trông thấy khối thiên thạch kia phát sáng, đều là nhờ sự xuất hiện của Thượng Quân Trừng. Cô từ lâu

https://thuviensach.vn

đã đoán được anh chính là người mở khối thiên thạch này, nhưng vì sao, vì sao nhất định phải cần máu của anh, cần mạng sống của anh?

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến Từ Nam Phương suýt ngất lịm. Nếu ở thời điểm triều Minh, cô vượt thời gian đến hiện tại là do máu của cha đã mở ra "Ngôi sao lấp lánh" thì lẽ nào, lẽ nào thời điểm này cần có máu của Thượng Quân Trừng? Sự trở lại của cô có thể giúp cha khởi tử hồi sinh, nhưng lại cần mạng của Thượng Quân Trừng thay thế? Số phận sao lại đùa cợt cô như vậy, nhất định bắt cô phải lựa chọn giữa hai người cô quan tâm, nhất định phải dùng mạng đổi mạng?

Nước mắt cô lã chã rơi, khoảnh khắc những giọt nước mắt chảy ra, hình như là trái tim cô đang rỉ máu.

"Nam Phương, em làm sao thế? Trong người không khỏe à?" Thượng Quân Trừng sờ trán cô.

Từ Nam Phương nhìn dáng vẻ lo lắng của anh, nghe thấy trong cổ họng mình phát ra những tiếng rên khe khẽ. Vì sao tính mạng của anh ấy mới cứu được cha? Vì sao mình quan tâm tới anh ấy? Có phải mình càng quan tâm tới ai thì số phận càng dằn vặt mình như vậy? Có phải vì mình không quan tâm tới anh ấy, không thích anh ấy thì chuyện kia sẽ không xảy ra, "Ngôi sao lấp lánh" cũng không cần anh đến mở?

Ý nghĩ ấy vừa xuất hiện trong đầu đã chiếm được sự đồng tình của cô, cho dù giả thiết này của cô có trở thành sự thật hay không, cô cũng không thể thuyết phục bản thân tiếp tục nhìn vào đôi mắt của anh nữa.

Cô gạt tay Thượng Quân Trừng, nhắm mắt lại, cố gắng nói bằng giọng điệu bình thản nhất: "Em không sao, anh đi đi!"

"Đi? Đi đâu?" Thượng Quân Trừng lấy làm lạ nhìn cô.

"Đi đâu là việc của anh!" Từ Nam Phương dùng sự lạnh lùng đáp trả anh.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng càng khó hiểu: "Nam Phương, em phát sốt phải không? Bắt đầu mê sảng rồi! Anh đưa em về vương phủ mời bác sĩ đến khám trước đã." Nói xong, anh ôm ngang lấy cô nhưng cô lại giãy giụa kịch liệt. Thượng Quân Trừng thoáng cái giật mình.

Từ Nam Phương bám vào cái cây đằng sau, thở dốc. Thượng Quân Trừng cũng không rõ cô muốn làm gì, chỉ xắn tay áo lên muốn chạy tới đỡ cô.

Từ Nam Phương lùi lại.

Thượng Quân Trừng bắt đầu nổi tính nóng nảy: "Thôi nào, đừng có nổi loạn nữa!" Thanh âm bỗng dưng cất cao, Thượng Quân Trừng chợt nghĩ mình không nên nổi giận với cô, thế nên lại dịu giọng nói: "Ngoan, đừng giận nữa." Anh lại vươn hai tay về phía cô.

Nhìn cánh tay quen thuộc kia, Từ Nam Phương không thể cầm được nước mắt nữa.

Cô làm sao đối mặt với anh đây? Cô không muốn anh chết, cũng không biết phải làm gì để cứu cha. Cô còn ở bên anh ngày nào thì cả hai cùng đau khổ ngày ấy. Cô vốn dĩ muốn rời xa anh, cùng lắm là khiến anh đau khổ một thời gian, vì anh còn có âm nhạc của mình, có mục tiêu của mình. Thế nhưng, bây giờ cô mới biết, không những cô phải rời xa anh mà còn cần tới tính mạng của anh.

Từ Nam Phương chợt nhớ đến câu hỏi của Diệp Phi Vũ, anh ta hỏi, nếu một ngày phải lựa chọn giữa sự sống chết của hai người, cô sẽ làm thế nào?

Ngày hôm nay, rốt cuộc dự liệu của anh ta đã trở thành hiện thực. Tầm mắt mờ nhòa của cô phóng về phía Diệp Phi Vũ, anh ta đang đứng tựa vào gốc cây, lặng lẽ nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương mở to mắt, tha thiết muốn lau sạch nước mắt của mình đi để có thể nhìn rõ trong ánh mắt anh ẩn chứa điều gì. Thần sắc anh lộ ra một nỗi thê lương, anh đang thương hại cô, hay đang cười nhạo cô? Hình như anh đã sớm đoán được tình cảnh ngày hôm nay của cô.

Từ Nam Phương chậm rãi nhắm mắt lại, nén rơi lệ. Lần tiếp theo mở mắt, trên gương mặt cô đã bao phủ sương lạnh: "Đủ rồi, Thượng Quân Trừng, trò chơi giữa chúng ta kết thúc!"

"Trò chơi kết thúc? Ý em là gì?" Hai cánh tay Thượng Quân Trừng khựng lại. Câu nói của Từ Nam Phương khiến anh hụt hẫng.

"Còn không hiểu sao?" Từ Nam Phương cúi người, cầm lấy chiếc hộp trên mặt đất, lắc lắc trước mặt Thượng Quân Trừng, "Tôi vẫn chưa nói với anh mục đích tôi vào nhà họ Hạ phải không? Đây chính là mục đích của tôi, 'Ngôi sao lấp lánh', chỉ cần có được khối thiên thạch này, tôi sẽ trở về được quá khứ. Thế nên, tôi và anh, cũng chỉ có kết thúc."

Cô nỗ lực tỏ ra hờ hững, tỏ ra lạnh lùng, cô biết tài diễn xuất của mình rất tốt nhưng vì sao lúc này cô lại cảm thấy biểu hiện của mình khô khan đến thế?

Thượng Quân Trừng ngây người: "Trở về? Em còn muốn quay về? Vì... vì sao? Chẳng phải chúng ta ở đây sống rất tốt ư?" Trước kia, anh không tin cô là người quá khứ, không tin cô có thể vượt thời gian đến hiện tại, càng không tin có thể quay về quá khứ. Bây giờ khi anh đã biết sự thật, cô cũng đã quen với cuộc sống nơi này, nếu ở đây có thể sống tốt thì vì sao cô nhất định muốn quay về? Trong đầu anh trước giờ chưa từng xuất hiện cái giả thiết này.

"Chỉ có anh sống tốt mà thôi. Tôi không nghĩ như thế!" Từ Nam Phương lãnh đạm nói.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta thì sao?" Thượng Quân Trừng chợt cảm thấy chột dạ. Anh chưa bao giờ có cảm giác này, trong thế giới của anh chỉ có sự bình thản và dửng dưng, vậy mà hiện tại anh lại biết chột dạ.

Câu hỏi của Thượng Quân Trừng khiến đáy lòng Từ Nam Phương đau xót nhưng cô vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh: "Chúng ta thì sao? Thượng Quân Trừng, đúng là anh khiến tôi mê đắm, nhưng tôi cũng chỉ có thể để anh lại một mình."

Khi trông thấy sự thất vọng hiện lên trong mắt anh, cô gắng nén đau đớn, tiếp tục nói: "Tôi tiếp cận anh, không cự tuyệt anh, là vì anh là cháu trai của lão vương gia. Anh thấy không, nếu không như vậy thì vì sao lão vương gia chịu tặng khối thiên thạch này cho tôi?" Từ Nam Phương nói không chớp mắt, giống như đôi mắt đã trở nên vô hồn.

Thượng Quân Trừng nhất định không chịu tin, anh vọt tới trước mặt cô, tóm lấy tay cô: "Anh không tin! Em nói dối! Em lại bắt đầu nói dối! Anh ghét nhất là dáng vẻ gạt người của em!"

"Đúng! Tôi gạt người, tôi thích nhất đi lừa người khác. Anh đã biết tôi là loại người đó, sao còn hồ đồ theo tôi?"

Ánh mắt cô bén nhọn như muốn nuốt chửng kẻ khác. Cô đẩy Thượng Quân Trừng ra, đi về phía Diệp Phi Vũ.

"Anh không còn là trẻ con nữa, đừng cứng đầu như vậy!" Cô ngước mắt, nhìn Diệp Phi Vũ, giống như muốn dùng ánh mắt để cầu xin anh ta, "Diệp Phi Vũ, giúp tôi khuyên anh ta đi. Sao đến tận lúc này anh ta còn không chịu mở to mắt ra chứ!"

Không phải cô không thể khuyên được Thượng Quân Trừng, mà là cô sợ nhìn anh, cô sẽ bật khóc lúc nào không hay.

https://thuviensach.vn

"Được! Em muốn về phải không? Anh về cùng em!" Thượng Quân Trừng nói chắc như đinh đóng cột, giản đơn như nói sẽ cùng Từ Nam Phương đi Thượng Hải. Anh đi về phía cô, mãi đến khi nghe thấy tiếng cười khẩy của Diệp Phi Vũ, anh mới tỉnh mộng, đứng khựng lại.

"Cậu cho rằng đến thời cổ đại chỉ như đi tới một nơi khác du ngoạn sao? Chuyện này không phải tùy tiện nói là được. Qua bên đó rồi, cậu nuôi sống bản thân thế nào? Cậu cho rằng ở đó sẽ có người nghe cậu hát sao?" Diệp Phi Vũ nói không chút lưu tình, "Hơn nữa, Nam Phương là phi tần trong hoàng cung, cô ấy đã có ông chồng làm Hoàng đế rồi, cậu là cái gì? Còn chưa gặp được Nam Phương thì đã bị thị vệ giết chết rồi."

Câu nói này của Diệp Phi Vũ lập tức có tác dụng. Thượng Quân Trừng kinh ngạc không nói được gì. Anh nhất thời kích động nói muốn đến cổ đại, xác thực là chưa kịp nghĩ ngợi gì, chưa từng nghĩ mình tới đó rồi sẽ sống thế nào. Điều khiến anh kinh ngạc hơn cả là thân phận của Từ Nam Phương, cô đã có một người chồng, hơn nữa điều này lại do Diệp Phi Vũ nói với anh.

"Nam Phương, không phải em là con gái của Từ Quang Khải ư? Sao lại thành...?"

"Con gái của Từ Quang Khải và phi tử của Vạn Lịch có mâu thuẫn gì à?" Diệp Phi Vũ thản nhiên nói.

Từ Nam Phương cảm nhận được ánh mắt sáng như đuốc của Thượng Quân Trừng, nhưng không dám nhìn anh.

"Diệp Phi Vũ nói đúng, tôi đã có chồng, tôi cần phải trở về bên cạnh chồng tôi. Tôi và anh không thuộc về cùng một thời đại, không thể có kết quả."

Thấy hai người họ kẻ hát người phụ họa, Thượng Quân Trừng đột nhiên ý thức được điều gì, quay sang nói với Diệp Phi Vũ: "Cậu biết Nam

https://thuviensach.vn

Phương là vợ của Hoàng đế gì kia? Cậu lừa dối tôi? Các người đều coi tôi là kẻ ngốc."

"Là chính cậu không chịu tin!" Diệp Phi Vũ chưa nói hết đã bị Từ Nam Phương tóm tay: "Đúng thế, chúng tôi không chỉ lừa gạt anh chuyện này. Tôi và Diệp tiên sinh ngay từ đầu đã là đồng minh, chúng tôi mỗi người có một mục đích riêng, anh ta tiếp cận anh còn tôi tiếp cận nhà họ Hạ. Nếu không có Diệp tiên sinh hỗ trợ, thử hỏi làm sao tôi có thể dễ dàng vào nhà họ Hạ như thế? Không có tôi nhúng tay thì Diệp tiên sinh sao có thể nhanh chóng đánh đổ nhà họ Hạ như vậy?" Khẩu khí của cô hoàn toàn là sự đắc ý nhưng đôi mắt đã ngấn nước.

Diệp Phi Vũ thấy sắc mặt cô trắng bệch, giống như mảnh giấy thoáng chốc có thể bị thổi bay.

Quá khứ từng chuyện lần lượt hiện lên trong đầu Thượng Quân Trừng, sự lừa dối của Diệp Phi Vũ, thủ đoạn của Từ Nam Phương, tầng tầng lớp lớp được vén mở.

Anh có thể hiểu việc Diệp Phi Vũ tiếp cận anh để thực hiên âm mưu báo thù, cũng có thể tha thứ cho Từ Nam Phương đã lợi dụng anh, nhưng nhất thời anh không thể tiếp nhận được việc hai người họ đều lừa gạt, coi anh là thằng ngu, thông đồng với nhau. Trước mặt anh, họ làm như hai kẻ xa lạ, nhưng sau lưng lại đang tính toán, hỗ trợ nhau hoàn thành mục tiêu.

Nhìn Thượng Quân Trừng thất thểu ra khỏi cánh rừng, nhìn bóng dáng chơi vơi, tuyệt vọng của anh, Từ Nam Phương những tưởng mình sẽ bật khóc, nhưng cuối cùng một giọt nước mắt cũng chẳng có.

Diệp Phi Vũ khẽ gạt bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình ra: "Vì sao làm thế?"

"Chẳng lẽ anh còn không biết nguyên nhân?" Thế nhưng cô lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

"Tôi thật sự không biết!" Thanh âm của Diệp Phi Vũ nhẹ nhàng như cơn gió thôi qua, "Nếu đã quyết định quay về thì cô không nên ở bên cậu ta, cô cho cậu ta hy vọng, thậm chí còn sắp kết hôn rồi lại đột ngột phá tan tất cả, việc này còn tàn nhẫn hơn là trực tiếp từ chối cậu ta ngay từ đầu."

"Đúng! Tôi không nên sa chân vào đó." Khóe mắt Từ Nam Phương đã hoen đỏ, "Nhưng tôi cũng có những lúc không kiềm chế được bản thân. Diệp Phi Vũ, anh nhất định là chưa từng thật sự yêu ai. Nhưng tôi biết, có những thời điểm, có một vài việc, bản thân không thể chống đỡ nổi."

Cô cũng biết, mình và Thượng Quân Trừng càng vui vẻ bên nhau thì lúc chia tay càng đau khổ. Nhưng tình yêu như thuốc phiện, biết rõ lúc cai rất đau đớn nhưng tại thời khắc vui vẻ vẫn cứ không kiềm chế được mà hít một hơi.

"Tôi chưa từng thật sự yêu ai?" Nghe Từ Nam Phương nhận định như vậy, Diệp Phi Vũ đến cả giọng nói cũng bị biến đổi. Anh cười chua chát, cả người suýt nữa nghiêng ngả, khó khăn lắm mới tựa vào thân cây để đứng vững.

Từ Nam Phương bấy giờ mới ý thức được Diệp Phi Vũ có phần vô lực: "Anh không sao chứ?" Nghĩ một lúc, cô nói, "Tay anh lạnh quá, anh ốm à?"

Diệp Phi Vũ lãnh đạm nói: "Không sao, cô không cần xen vào chuyện của tôi, mục đích của tôi đã đạt được, đời này tôi không còn gì tiếc nuối nữa rồi."

Giọng nói của anh ta lạnh lùng, giống như đang cắt đứt mọi quan hệ với cô.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ở Lại Bên Anh

Từ Nam Phương sửng sốt, đoán chừng Diệp Phi Vũ vừa báo thù xong, tổn hao quá nhiều sức lực, cô bèn khuyên nhủ: "Anh cũng nên suy nghĩ cho cuộc sống sau này của mình. Thế giới này còn rất tươi đẹp, hay là anh đi đâu đó cho khuây khỏa?"

Lời khuyên nhủ dịu dàng của Từ Nam Phương khiến sắc mặt Diệp Phi Vũ càng thêm ủ rũ, anh thở dài buồn bã đáp: "Lấy được 'Ngôi sao lấp lánh' rồi, cô định khi nào trở về?"

Câu hỏi của Diệp Phi Vũ nhất thời khiến trái tim Từ Nam Phương như rớt xuống vực sâu. Cô giơ cao chiếc hộp trong tay lên, nước mắt không ngừng rơi, tựa như chuỗi trân châu đứt dây rơi xuống.

"Nếu tôi quay về, Thượng Quân Trừng sẽ phải chết, nhưng tôi không quay về thì cha tôi không sống được..."

"Vì sao Thượng Quân Trừng phải chết?" Diệp Phi Vũ ngạc nhiên hỏi.

Từ Nam Phương lắc đầu: "Tôi chỉ biết, tôi có thể tới được nơi này là vì tính mạng của một người đã giúp khối thiên thạch mở ra, người đó chính là cha tôi. Hiện giờ, phải đổi lại bằng Thượng Quân Trừng... Chỉ có anh ấy mới có thể mở được khối thiên thạch."

Từ Nam Phương khẽ lau đi giọt nước mắt rơi trên chiếc hộp. Nước mắt đã ngấm qua lớp vải bọc xuống nắp hộp, cô đang định mở ra thì Diệp Phi Vũ cầm lấy chiếc hộp, đặt vào tay cô một túi khăn giấy: "Có lẽ ông trời muốn cô ở lại bên cạnh cậu ta."

https://thuviensach.vn

Nghe Diệp Phi Vũ nói vậy, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy buồn cười, ông trời rõ ràng là đang đùa cợt cô.

Diệp Phi Vũ hiểu rõ quyết tâm của cô, dù có luyến tiếc Thượng Quân Trừng, cô cũng nhất định trở về cứu cha. Chỉ là cô không ngờ ông trời lại bắt cô dùng mạng của Thượng Quân Trừng để đổi lấy một mạng khác.

"Biết đâu có biện pháp khác." Thấy Từ Nam Phương buồn bã, Diệp Phi Vũ chỉ còn biết khuyên nhủ.

Biện pháp khác?

Có lẽ đúng là có biện pháp khác. Từ Nam Phương không nói cho Diệp Phi Vũ biết suy nghĩ của mình, cô quan tâm tới người nào, thì người đó sẽ chính là người mở được khối thiên thạch. Nếu như cô quan tâm một người khác, biết đâu Thượng Quân Trừng sẽ thoát chết? Chỉ có điều, làm như vậy tuy giữ được tính mạng của anh, nhưng cô lại phải do dự một lần nữa với người mà cô quan tâm.

Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Phi Vũ, chẳng hạn như, từ bây giờ, cô năng tiếp xúc với anh ta một chút, có phải anh ta sẽ là người thay thế Thượng Quân Trừng không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Từ Nam Phương lại càng hoảng sợ. Hóa ra, cô lại là một người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, kể cả thủ đoạn tàn nhẫn. Thế nhưng sao cô có thể làm vậy với Diệp Phi Vũ? Dù tình cảm của cô đối với Diệp Phi Vũ không giống như đối với Thượng Quân Trừng, nhưng Diệp Phi Vũ chưa từng làm hại cô, cô cũng mong anh ta được sống hạnh phúc sau khi đã trải qua bao nhiêu đau khổ, làm sao cô có thể nghĩ tới việc làm hại anh ta chứ?

Mồ hôi chảy ròng ròng, Từ Nam Phương nhanh chóng xua tay gỡ cái suy nghĩ quỷ quái kia ra khỏi đầu.

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ hoàn toàn không biết, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi này, đầu óc Từ Nam Phương đã quay cuồng bao nhiêu vòng.

Lúc này, Diệp Phi Vũ đã lấy lại tinh thần, hỏi cô: "Cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi."

"Anh đi đâu? Nếu tiện, có thể cho tôi tạm thời đi theo anh được không?" Từ Nam Phương vừa hạ mí mắt liền trông thấy bàn tay quấn băng gạc của Diệp Phi Vũ đang bưng cái hộp, "Tay anh đỡ nhiều chưa? Còn đau nhiều không? Có nhớ uống thuốc hằng ngày không?"

Cô hỏi liền mấy câu, thậm chí còn vì sự ân cần trong lời nói của chính mình mà toát mồ hôi. Cô đang muốn làm gì thế này? Cô tự thuyết phục bản thân đừng cố gắng làm gì cả, không được làm tổn thương Diệp Phi Vũ, nhưng hai bàn tay lại không nghe lời sai khiến của cô, đang khẽ vén tay áo của Diệp Phi Vũ lên, thậm chí vẻ mặt cô lúc này còn tràn đầy sự áy náy.

Diệp Phi Vũ ngẩn ra một lúc, ngoài gật đầu nói "Được!" ra, không nói gì thêm nữa.

***

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương tới một khách sạn trong thành phố T ở tạm, người lái xe cho họ là Bạch Thanh Dật. Chuyện này khiến Từ Nam Phương có phần ngạc nhiên.

Cô biết giữa Diệp Phi Vũ và Bạch Thanh Dật có mối quan hệ không bình thường, thế nhưng đó là mối quan hệ dựa trên lợi ích. Dựa vào thực lực hiện giờ, Bạch Thanh Dật vốn dĩ không cần phải phục vụ bất cứ ai, càng đừng nói đến một kẻ vô danh tiểu tốt như Diệp Phi Vũ. Vậy mà chỉ với một cuộc điện thoại của Diệp Phi Vũ, Bạch Thanh Dật đã tới làm tài xế, còn đi thuê phòng khách sạn.

https://thuviensach.vn

Cô nghe thấy anh ta gọi Diệp Phi Vũ một tiếng "đại ca". Đương nhiên, Diệp Phi Vũ không phải anh ruột của Bạch Thanh Dật, nhưng có thể khiến một kẻ không ai bì nổi như Bạch Thanh Dật gọi một tiếng "đại ca", điều này khiến cô càng không ngờ đến. Rốt cuộc Diệp Phi Vũ có bản lĩnh lớn đến thế nào? Nếu đã có bản lĩnh như thế vì sao còn phải trải qua bao nhiêu gập ghềnh mới hạ gục được nhị lão gia?

Có thể, đại thù đã trả xong, Diệp Phi Vũ không cần che giấu bất cứ cái gì nữa, cho nên anh ta mới công khai liên lạc với Bạch Thanh Dật trước mặt cô.

Từ Nam Phương một lần nữa suy nghĩ về âm mưu của Diệp Phi Vũ. Giả dụ, Bạch Thanh Dật ngay từ đầu đã nghe theo Diệp Phi Vũ thì vở kịch ám sát xảy ra ở Lăng mộ thứ mười ba chính là do Diệp Phi Vũ đạo diễn, trận phục kích trong rừng cũng đã được anh ta dự liệu sẵn? Thậm chí Thượng Quân Trừng say khướt bất tỉnh có lẽ là do anh ta bỏ thuốc mê trong rượu.

Từ Nam Phương chợt cảm thấy trong phòng vì có mặt Diệp Phi Vũ mà âm khí quá nặng. Người đàn ông này bụng dạ thâm sâu khó lường.

"Không muốn hỏi tôi cái gì sao?"

Có lẽ đoán được Từ Nam Phương đang thắc mắc về mối quan hệ giữa mình và Bạch Thanh Dật, Diệp Phi Vũ chủ động hỏi.

Nhưng Từ Nam Phương chỉ cười: "Chuyện đã qua, có gì hay mà hỏi. Bây giờ chỉ cần sống tốt mỗi ngày là được rồi."

Câu trả lời lạc quan như ánh dương xán lạn của cô khiến Diệp Phi Vũ không khỏi kinh ngạc.

Sau đó, anh lại nghe thấy Từ Nam Phương tươi cười hỏi mình: "Đi đâu ăn? Tôi đói rồi!"

https://thuviensach.vn

Giọng điệu của cô hệt như một cô gái vô tư đang làm nũng bạn trai, dường như "Ngôi sao lấp lánh" và sự lựa chọn sống chết giữa hai người bỗng chốc không còn liên quan tới cô nữa.

Diệp Phi Vũ bị cái nhìn của Từ Nam Phương làm cho nhất thời ngẩn người, ngay cả lúc trả lời cô cũng nói không rõ ràng.

***

Mấy ngày nay, thành phố T đâu đâu cũng bàn luận về chuyện nhà họ Hạ. Đầu tiên là chuyện lão vương gia đuổi hết đám con cháu ra khỏi nhà, sau đó là tin tức lão vương gia qua đời, toàn bộ sản nghiệp được ông hiến vào ngân khố quốc gia. Khắp các ngõ ngách trong thành phố, không ai là không bàn tán.

Vì Hạ lão vương gia cống hiến tài sản cho quốc gia nên chính quyền tổ chức tang lễ cho ông ở thành phố T vô cùng long trọng, đồng thời trao tặng huân chương Vinh dự cả đời, thậm chí còn lấy danh nghĩa chính phủ ban thưởng, có một không hai trong lịch sử xây dựng đất nước.

Hạ lão vương gia qua đời mấy ngày mà truyền thông vẫn không ngừng đưa tin về ông, dòng người đổ về thành phố T cũng ngày càng đông, mỗi lần Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đi ra ngoài đều gặp tình trạng tắc đường.

Thế nhưng hôm nay đi ăn, chủ đề trên tivi đã có chút thay đổi, nội dung tin tức nghe được khiến Từ Nam Phương ăn không ngon miệng. Họ đang nói về Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng luôn là đứa con cưng của truyền thông, nhà họ Hạ tan rã nhưng danh tiếng của anh không chút nào bị ảnh hưởng, trái lại, ngay cả đài truyền hình trung ương cũng luôn bật đèn xanh với những chương trình và tiết mục của anh. Vì có sự thiên vị của lão vương gia, sự nghiệp

https://thuviensach.vn

của Thượng Quân Trừng như có được tấm kim bài miễn tử, chỉ một đường thông lên phía trước.

Trên tivi, họ đang nói về ca khúc mới của Thượng Quân Trừng, mấy ngày gần đây, anh đã thu xong ca khúc này. Bấy giờ Từ Nam Phương mới ý thức được hôm nay ra ngoài, đi đến đâu cũng nghe thấy người ta mở bài hát này, các cửa hàng cửa hiệu giống như đã thống nhất với nhau, đều chỉ mở một bài hát của anh. Chỉ có điều, ngồi trong ô tô, lao vút trên đường nên cô không nghe rõ ca từ.

Bây giờ đến cả trên ti-vi cũng đang giới thiệu về nó, người dẫn chương trình giơ đĩa nhạc trong tay lên, nói bằng giọng nịnh nọt: "Ca khúcHãy để anh ở bên em đã được Danny viết trong một đêm, ngay sáng hôm sau anh đã thu âm. Có người cho biết, cổ họng Danny hôm đó bị khàn nên đã phải thu đến cả trăm lần mới thành công. Chứng tỏ, ca khúc này vô cùng có ý nghĩa với anh! Đặc biệt hơn nữa, có tin đồn cho rằng ca khúc này là Danny viết tặng người trong trái tim anh. Mọi người đều biết, từ sau khi bạn gái của Danny bị lọt vào ống kính máy ảnh của giới truyền thông, Danny rất vô tư xuất hiện cùng bạn gái ở nơi công cộng. Cách đây không lâu, hai người cùng đến Thượng Hải du lịch ở khu Từ Gia Hồi, đã bị người hâm mộ bắt gặp và vây lấy, Danny còn lớn tiếng bảo mọi người không được xô đẩy bạn gái mình. Những điều này đủ cho thấy Danny cực kỳ yêu thương và bảo vệ bạn gái. Ngay cả Tiểu Thư tôi nghe xong cũng phải ngưỡng mộ. Hóa ra Danny của chúng ta lại nặng tình như thế."

Vẻ mặt cô gái dẫn chương trình tràn đầy vẻ ước ao: "Tiểu Thư nghĩ, hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ Danny cũng có cảm giác giống tôi lúc này phải không?"

"Trở lại chủ đề chính, ca khúc này Danny viết tặng cho người trong lòng, bên trong có đoạn: yêu là chuyện của hai người, nếu em nhất định phải rời xa nơi này, xin hãy bỏ anh vào trong túi. Không biết đây có phải tâm sự thật của Danny về tình yêu của anh hay không, nhưng sau khi nghe xong ca

https://thuviensach.vn

khúc này, riêng Tiểu Thư bỗng có một cảm giác không ổn rồi. Ca khúc của Danny rất có sức hút riêng, riêng bài hát này lại khiến Tiểu Thư muốn rơi nước mắt, thế nên Tiểu Thư xin giới thiệu tới các bạn bài hát này, và, một câu cuối cùng, Tiểu Thư muốn chúc Danny và bạn gái mãi mãi hạnh phúc, Tiểu Thư tin rằng đây cũng là mong muốn của tất cả người hâm mộ đối với Danny..."

Sau đó, giai điệu ngọt ngào của Hãy để anh ở bên em vang lên. Nước mắt Từ Nam Phương đã rơi không ngừng xuống cái đĩa trước mặt. Cô nghe giọng hát của Thượng Quân Trừng, giống như tiếng nỉ non, da diết bên tai mình, giống như khi anh dịu dàng vuốt tóc cô, hơi thở phả trên mặt khiến cô ngứa ngáy.

Anh nói, nếu em nhất định phải rời xa nơi này, xin hãy bỏ anh vào trong túi.

Nếu em không còn vương vấn, anh sẽ trốn kỹ trong trái tim em...

Thượng Quân Trừng, rõ ràng cô muốn quên anh đi, không muốn nghĩ về anh, nhưng anh lại đi vào trái tim cô trong lúc cô lơ đễnh, bức tường thành khó khăn lắm cô mới xây lên đã bị tiếng hát của anh dễ dàng đánh đổ.

Diệp Phi Vũ đưa khăn giấy cho cô, quan tâm nói: "Hay là đi tìm cậu ấy đi, dù sao cô cũng còn phải tìm biện pháp khác."

Từ Nam Phương lau nước mắt, uống một thìa canh: "Không sao, Phi Vũ, canh này ngon quá."

Mất một tiếng đồng hồ cô mới bình tĩnh trở lại, bỏ cái gì vào miệng ăn, mùi vị như thế nào, cô hoàn toàn không biết. Ra khỏi nhà hàng, Từ Nam Phương trông thấy một đám trẻ con đang chạy về phía mình, tất cả các cô bé đều đeo cánh thiên thần màu trắng, tay cầm chiếc que có đính ngôi sao. Bọn chúng túm lấy cô tranh nhau nói.

https://thuviensach.vn

"Chị gái xinh đẹp, cùng thiên sứ đi đếm sao được không?" Một cô bé chừng năm, sáu tuổi đứng trước mặt Từ Nam Phương, ngước khuôn mặt ngây ngô lên nhìn cô.

Từ Nam Phương ngơ ngác không hiểu, nhưng nhìn phía sau, thấy mỗi đứa trẻ đều đang lôi kéo một cô gái đi về một hướng.

"Chị ơi!" Cô bé lại lắc lắc tay Từ Nam Phương, mỉm cười nói, "Ở quảng trường Thế Kỷ đằng kia kìa, chúng ta cùng đi nhé?"

Bàn tay nhỏ nhắn của cô bé kéo Từ Nam Phương hòa vào đoàn người.

Từ Nam Phương cũng không biết vì sao mình không phản bác lại, cùng với Diệp Phi Vũ đi theo cô bé kia tới quảng trường.

Quảng trường Thế Kỷ đã tụ tập rất nhiều người, đều là do các thiên thần bé nhỏ kia đưa đến đây.

Trên bậc thềm giữa quảng trường, người ta dùng những cái giá màu đen để tạo thành một cái chòi nghỉ chân rộng, mái màu đen, ba mặt cũng bị quấn những tấm mành đen, khoảng không chính giữa đặt một chiếc ghế và cây micro.

Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ bị đoàn người chen lấn, dịch chuyển lên phía trước, mỗi lúc một gần cái bục, lúc này mới phát hiện ra bốn phía quanh bục đều có bảo vệ, tránh để đoàn người xông lên.

Âm nhạc vang lên, tất cả mọi người đều thét lên: "Danny! Là Danny!"

Giống như bầu trời vừa rớt xuống, các cô gái đều nhảy cẫng lên sung sướng, không ngờ cái gọi là "cùng thiên sứ đi đếm sao" mà những cô bé thiên sứ kia nói lại chính là Thượng Quân Trừng.

"Danny chính là thiên sứ!"

https://thuviensach.vn

"Lãng mạn quá!"

Hầu như mọi người ai cũng phải kinh ngạc thốt lên.

Trên tấm màn đen được trang trí rất nhiều ngọn đèn nhỏ, nhấp nháy chợt sáng chợt tắt, hệt như bầu trời đêm dày đặc sao, tất cả nhằm làm nền cho Thượng Quân Trừng đang ngồi chính giữa, anh lúc này thật sự giống thiên sứ.

Khói trắng dưới chân tạo cảm giác như anh đang bồng bềnh giữa tầng mây, anh gảy dây đàn, hát ca khúc như đến từ không trung. Tất cả mọi người đều bị tiếng hát của anh làm cho say sưa, ngân nga theo anh: Hãy để anh ở lại bên em...

Ca từ của bài hát giữa rừng người càng khắc sâu vào trái tim Từ Nam Phương. Cô ngắm nhìn Thượng Quân Trừng trên sân khấu từ xa. Dù không đành lòng, nhưng cô vẫn cố ép mình quay đầu, ép mình bước đi.

"Nam Phương!" Tiếng nhạc đột nhiên ngừng lại. Đoàn người cũng thôi ngân nga, quảng trường rộng lớn bỗng chốc im phăng phắc. Tất cả là vì tiếng hét bất ngờ của Thượng Quân Trừng.

Từ Nam Phương run lên, không dám quay đầu lại.

"Nghe anh hát hết!" Thượng Quân Trừng lại bắt đầu gảy đàn nhưng Từ Nam Phương vẫn cắn răng bước tiếp.

"Em đừng đi!" Lần này anh hét lớn hơn, giọng nói mang theo sự năn nỉ.

Từ Nam Phương khựng chân lại, cô xoay người, trông thấy Thượng Quân Trừng đang nhìn về phía mình, đôi mắt anh sáng hơn cả những vì sao trên trời, có thể dễ dàng thiêu đốt người khác.

https://thuviensach.vn

Đám đông gần như vô thức dạt về hai phía, từ sân khấu dẫn tới trước mặt Từ Nam Phương. Họ đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô, không biết ai lên tiếng trước, tất cả mọi người cùng vỗ tay hô lên nhiều lần "Hãy để anh ở lại bên em", giống như đang chứng kiến một đôi vợ chồng chuẩn bị tiến vào lễ đường thành hôn. Trên mặt họ là nụ cười chúc phúc, họ đều vui vì sự lãng mạn và hạnh phúc của Thượng Quân Trừng.

Thượng Quân Trừng đi tới trước mặt Từ Nam Phương trong sự cổ vũ của mọi người, anh nhìn sâu vào mắt cô, dường như bản thân đã quên hết bao nhiêu buồn bực lúc trước. Anh cầm tay cô, khẽ nói: "Xin lỗi em! Anh đã tìm hiểu lịch sử, vị Hoàng đế Vạn Lịch đó vốn là một ông già hồ đồ, nhất định em có nỗi khổ tâm nên mới nói với anh những lời kia. Em không muốn anh đi cùng em để gặp nguy hiểm, không muốn anh đau lòng nên mới cố tình nói như vậy." Anh hít sâu một hơi, dùng cả hai tay nắm tay cô, bốn mắt nhìn nhau, "Anh biết em muốn tốt cho anh, nhưng anh cũng phải chia sẻ cùng em, em yên tâm, cho dù phải chết anh cũng không do dự."

Anh hùng hồn nói, giống như trước mắt mình thật sự là một nơi hang hùm miệng hổ. Những người khác đứng chung quanh tuy rằng không hiểu anh đang nói gì nhưng đã bị sự lãng mạn của anh làm cho cảm động, tất cả đều đồng thanh hô: "Đồng ý đi! Đồng ý đi!"

Từ Nam Phương lúng túng, không ngờ anh lại nói những lời này trước mặt nhiều người như thế. Cô muốn rời khỏi đây nhưng chợt phát hiện ra mình đã bị đoàn người bao vây, ngay cả xoay người cũng khó. Cô đành nghiêm mặt với Thượng Quân Trừng: "Thôi được rồi, đừng ầm ĩ nữa, có chuyện gì cũng không cần nói ở đây."

Cô không muốn anh khó xử trước mặt nhiều người như vậy, nhưng Thượng Quân Trừng nhất định không chịu, ỷ vào sự ủng hộ của người hâm mộ, anh nửa đùa nửa thật nói: "Thế anh coi như em đã đồng ý, đã tha thứ cho anh rồi nhé."

https://thuviensach.vn

Anh vừa nói, gương mặt vừa rạng rỡ như bông hoa hồng nở rộ.

Từ Nam Phương nhìn vào đôi mắt anh, chỉ thấy toàn tơ máu nổi lên. Có lẽ đã mấy đêm rồi anh không ngủ ngon. Lòng cô đau, rất đau, nhưng chợt nghĩ tới những điều anh vừa nói, "Dù có phải chết anh cũng không do dự." Cô run sợ, anh nói như ngầm ám chỉ rằng mình chết là kết cục khó tránh.

Từ Nam Phương vừa nghĩ đến đó, đầu như bị nổ tung. Cô hít sâu, lấy lại sự cứng rắn: "Anh không nợ tôi cái gì, sao cần tha thứ."

Thượng Quân Trừng tận đáy lòng vốn đang tràn đầy vui mừng, cho rằng Từ Nam Phương ngượng ngùng, không biết phải nói sao. Thế nhưng lúc này, sắc mặt cô còn lạnh lùng hơn khi nãy gấp bội, khiến cả người anh run lên.

Thượng Quân Trừng bỗng dưng đờ đẫn tại chỗ, người hâm mộ lại tưởng hai người họ đã không thể kìm nén nỗi nhớ mong dành cho đối phương, đang cần người đổ thêm dầu vào lửa, thế là tiếng hò hét từ bốn phương tám hướng truyền tới: "Kiss! Kiss! Hôn đi! Hôn đi!"

Tiếng reo hò càng lúc càng to, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy lòng thêm bất an. Ánh mắt Thượng Quân Trừng nhìn cô lúc này biết bao tha thiết, anh dường như đã quên hết ngôn ngữ, có lẽ trong lòng anh cho rằng dùng sự lãng mạn này tấn công thì cô sẽ không thể chống đỡ. Vì thế, khi thấy cô vẫn lạnh lùng như tảng băng, vẫn giữ khoảng cách với anh, anh đột nhiên không biết phải nói gì.

Từ Nam Phương dễ dàng nhận ra Thượng Quân Trừng đã chịu sự công kích, còn điều gì có thể khiến người ta đau lòng hơn khi thổ lộ chân thành mà không nhận được sự hồi đáp của đối phương?

Từ Nam Phương gắng chịu đựng nỗi đau đớn đang dằn vặt mình, chỉ có khiến Thượng Quân Trừng hoàn toàn thất vọng, hoàn toàn buông tay thì cô mới có thể quên anh được.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn anh, mỉm cười: "Em thích anh!"

Ngay tại thời khắc nói xong câu đó, ngay khi Thượng Quân Trừng còn chưa kịp cười, thì Từ Nam Phương đã quay đầu đi nơi khác, nói tiếp: "Phi Vũ!"

~~~~~~~~~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Từng Có Được

Từ Nam Phương nói những lời từ đáy lòng mà cô đã muốn nói với Thượng Quân Trừng từ lâu, thế nhưng cuối cùng cô lại phải gọi tên một người đàn ông khác.

Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt đờ đẫn. Anh biết cô nói những lời này với mình không xuất phát từ trái tim, nhưng anh vẫn không kìm được lòng mà nhìn vào đôi mắt cô.

Từ Nam Phương mỉm cười với Diệp Phi Vũ, hai lúm đồng tiền lõm xuống thật sâu, như đang chờ hạnh phúc ngọt ngào của cả một đời, như chính Diệp Phi Vũ mới là niềm hạnh phúc thật sự của cô.

Ngay cả khi mọi người còn chưa kịp có phản ứng, Từ Nam Phương đã kiễng chân lên, để môi mình chạm vào môi Diệp Phi Vũ.

Làn môi ấm áp ẩm ướt của cô dán vào bờ môi lạnh lẽo của anh, dường như xua tan mọi băng giá. Hơi thở của anh trở nên nặng nề, càng lúc càng gấp gáp. Nhưng cô làm như không nhận ra.

Hôn, hóa ra một khi cô đã quyết tâm thì bản thân cũng to gan lớn mật hệt như những thiếu nữ đang yêu.

Cô cho rằng mình sẽ không bao giờ dám làm những chuyện quá giới hạn trước mặt người khác, kể cả lúc ở trong công viên được Thượng Quân Trừng cõng, mặt cô cũng đỏ ửng. Vậy mà lúc này chủ động hôn Diệp Phi Vũ, cô lại chẳng có cảm giác kiêng kỵ, nề hà gì, mặt không đỏ, tim đập bình thường. Hóa ra, có những việc nếu không phải cùng làm với người mình yêu sẽ không có cảm giác khác lạ.

https://thuviensach.vn

Rời khỏi bờ môi của Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phương thẹn thùng nhìn cơ thể đang run rẩy của anh ta. Cô vô tư nắm tay Diệp Phi Vũ, mỉm cười nói: "Phi Vũ, chúng ta đi thôi." Giọng nói ngọt ngào của cô có thể khiến cho người ta mềm nhũn cả nửa người. Quảng trường rộng lớn dường như không một bóng người, Thượng Quân Trừng vẫn đang đông cứng tại chỗ.

Đoàn người vừa rồi còn nhảy nhót reo hò, cảm động vì sự lãng mạn của Thượng Quân Trừng, lúc này đã lẳng lặng tản đi, không ai hé răng một tiếng, dường như sợ chỉ cần một tiếng hắt hơi của mình sẽ khiến cho Thượng Quân Trừng phản ứng thái quá.

Từ Nam Phương không quay đầu lại, trên mặt cô vẫn là nụ cười ngọt ngào, cô ôm cánh tay Diệp Phi Vũ, máy móc bước đi, mỗi bước chân đều kiên định không gì sánh được.

Vết thương càng đau, càng mau chóng lành.

Từ Nam Phương cứ đi theo Diệp Phi Vũ như thế, cho đến khi ngoảnh đầu lại không còn nhìn thấy quảng trường nữa, tay cô vẫn không buông ra.

Diệp Phi Vũ dừng bước, nhưng cô vẫn cứ đi. Nếu không phải cánh tay anh phản ứng nhanh thì cô đã ngã nhào về trước. Anh gạt bàn tay Từ Nam Phương khỏi cánh tay mình: "Được rồi, cậu ấy không trông thấy đâu. Cô muốn khóc thì khóc đi."

Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười vẫn chưa tắt: "Vì sao em phải khóc? Phi Vũ, vừa nãy em nói thật lòng."

Diệp Phi Vũ nhìn sâu vào đôi mắt cô, nụ cười ngọt ngào của cô chẳng khác nào thuốc độc, cô lại nâng bàn tay bị thương của anh lên, vừa áy náy vừa xót xa hỏi: "Kéo em lại mạnh như vậy, có đau không?"

Giọng nói của cô ấm áp tựa lò sưởi giữa mùa đông, Diệp Phi Vũ máy móc đáp lại hai chữ: "Không đau." Sau đó, cô nhẹ nhàng kéo tay anh lại,

https://thuviensach.vn

cẩn thận, dè dặt như sợ sẽ làm anh đau.

Diệp Phi Vũ không đưa cô lên xe, mà xoay người đi về phía rạp chiếu phim gần đấy. Anh chỉ vào một tấm áp phích dán bên ngoài: "Chúng ta xem phim đi, trong rạp dù có khóc cũng không ai thấy."

Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ, xem ra anh đã thật sự cho rằng cô vì quá đau lòng nên mới hành động khác thường. Tâm trạng cô lúc này bỗng nhiên tốt lên hẳn: "Được, anh bảo gì thì làm cái đó."

Nghe câu nói mờ ám của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ cảm thấy chân tay mình đều hoảng loạn. Anh mua vé, chưa đầy một phút sau đã vào rạp. Phòng chiếu thưa thớt người, không rõ là vì họ chọn phải bộ phim không hấp dẫn, hay là do hôm nay không phải chủ nhật, mãi đến lúc phim đã bắt đầu chiếu, cả phòng cũng chưa được mười người.

Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương ngồi mãi phía sau, khi đèn trong phòng tắt hết, Từ Nam Phương ghé sát vào tai anh, thì thầm: "Đúng là làm gì cũng không ai thấy!"

Thanh âm nhẹ nhàng của cô phả vào tai Diệp Phi Vũ, buồn buồn, ngứa ngứa, anh có cảm giác nó đang xông thẳng từ tai xuống ngực mình.

Diệp Phi Vũ không lên tiếng, câu nói của Từ Nam Phương khiến anh càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Từ Nam Phương lần mò tay trước ngực anh: "Muốn hôn không? Không ai nhìn thấy đâu."

Diệp Phi Vũ không đáp nhưng Từ Nam Phương có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập kịch liệt trong lồng ngực, có thể nghe thấy tiếng thở gấp gáp của anh.

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ kéo tay cô ra, chỉ là một động tác cực nhẹ nhàng nhưng hình như đã tiêu hao của anh toàn bộ khí lực. Tay anh lạnh băng, hơi run rẩy. Nếu không phải nhờ có ánh sáng lập lòe trên màn hình, Từ Nam Phương suýt nữa quên mất anh sợ bóng tối.

Diệp Phi Vũ hít sâu: "Nếu cô thấy khó chịu thì cứ mặc sức khóc đi. Quân Trừng không ở đây, cô không cần diễn kịch cho người ta xem."

Từ Nam Phương bỗng thấy không thoải mái. Rõ ràng Diệp Phi Vũ rất sợ bóng tối, vậy mà vì cô, anh ta lại cố gắng áp chế nỗi sợ hãi, tình nguyện ở bên cô để cô giải tỏa tâm trạng. Thế nhưng, sự hổ thẹn và khó chịu ấy rất nhanh chóng đã bị phản xạ bảo vệ mạnh mẽ thay thế. Diệp Phi Vũ nói đúng, cô và anh ta là hai người đều vì mục đích của bản thân mà không từ thủ đoạn.

"Phi Vũ, anh cũng thích em, đúng không?" Từ Nam Phương bình tĩnh lại, đứng ở một góc độ khác nói trúng tim đen của Diệp Phi Vũ: "Nếu không, anh sẽ không liều mạng cứu em, không bị bỏng tay. Anh rõ ràng rất sợ bóng tối nhưng lại vì cứu em mà cố gắng khắc phục triệu chứng ấy, hiện giờ còn ngồi đây xem phim với em. Anh đối xử với em như vậy, sao em có thể không cảm nhận được chút nào cơ chứ?"

Từ Nam Phương trầm tư nói: "Thực ra, em biết chúng ta đều là một loại người, vì vậy nhiều khi em không biết nên coi anh là bạn hay là thù. Chúng ta lợi dụng lẫn nhau, nên không dám đặt bất cứ kỳ vọng gì vào đối phương, nhưng mà từ trước tới nay, em chỉ có thể nói những suy nghĩ thực lòng mình với anh. Chỉ có anh mới hiểu em, mới nghĩ tới em đầu tiên mỗi khi em gặp chuyện chẳng lành." Cô nghe chính miệng mình nói ra những lời này, thậm chí còn không phân biệt được là thật lòng hay đang tự thuyết phục bản thân quên đi Thượng Quân Trừng, mau chóng thích Diệp Phi Vũ.

"Anh biết không, từ Thượng Hải trở về, trông thấy đoàn xe trước cửa vương phủ, em đã đoán ngay được anh ngồi trong đó. Lúc ấy em kiên quyết

https://thuviensach.vn

muốn đi theo anh, vì em sợ anh đấu không lại với nhị lão gia." Từ Nam Phương tựa đầu vào bả vai Diệp Phi Vũ, cầm lấy bàn tay đang ấm dần lên của anh: "Cũng may, anh thắng rồi! Lúc ấy em đã bật khóc, anh đợi nhiều năm như thế, chịu bao nhiêu cực khổ mới đợi đến được ngày này. Cảm giác ấy nhất định là rất đau đớn. Phi Vũ, anh sống quá mệt mỏi rồi, nhẫn nhịn bao nhiêu năm trời chỉ vì một chuyện này. Bây giờ, anh gỡ bỏ gánh nặng trên vai xuống để sống vui vẻ những ngày còn lại, được không?"

Từ Nam Phương nói câu này giống như đã thấy trước điểm tận cùng sinh mệnh của Diệp Phi Vũ.

"Cô bảo tôi sống vui vẻ những ngày còn lại?" Diệp Phi Vũ nghẹn ngào, "Tôi nên sống thế nào mới được?"

"Em ở bên cạnh anh." Từ Nam Phương khẩn thiết nói. "Ở bên cạnh người mà mình thích, làm những chuyện mà mình thích, chẳng phải đấy chính là sống vui vẻ ư?"

Từng câu từng từ cô nói đều là che giấu lòng mình, nhưng cô nói rất rõ ràng: "Đúng, trong lòng Từ Nam Phương không từ bỏ được Thượng Quân Trừng, nhưng Nam Phương tình nguyện thử yêu Diệp Phi Vũ. Yêu Phi Vũ rồi sẽ quên được Thượng Quân Trừng, trái tim cũng không còn đau đớn nữa..."

Từ Nam Phương còn chưa kịp nói hết thì Diệp Phi Vũ bỗng dưng nghiêng người ôm lấy cô. Đây là lần đầu tiên anh chủ động ôm cô. Thân thể anh khẽ run lên, anh nói: "Em thử yêu tôi, như vậy là đủ rồi."

Anh còn nói: "Em nói đúng, được ở bên người mình thích, dù chỉ một ngày, sống cũng không uổng phí."

Mỗi câu mỗi từ dường như cất giấu toàn bộ tình cảm đang cuộn trào mãnh liệt của anh.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương bị Diệp Phi Vũ ôm trong lòng, tay anh cũng nắm chặt tay cô.

Cô nhớ vết bỏng của anh còn chưa đỡ, cô muốn nhắc nhở anh, nhưng anh dường như không chút bận tâm, càng nắm càng chặt, càng nắm càng đau, đau đến tận xương tủy.

Từ Nam Phương nghiêng đầu tựa vào vai Diệp Phi Vũ. Trong bóng đêm, cô chợt có cảm giác bối rối, vì sao cái ôm của anh lại khiến cô có cảm giác ấm áp đến vậy? Là vì màn đêm che giấu tất cả khiến cô nảy sinh ảo giác, hay trong tiềm thức cô vốn không có tâm lý chống cự lại sự ôm ấp của anh?

Cô nói: "Phi Vũ, hôn em được không?" Thanh âm trong trẻo như tiếng suối, khiến người ta chống cự vô hiệu.

Diệp Phi Vũ cúi xuống hôn cô. Sự va chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, giống như rất sợ mình không cẩn thận sẽ sa chân ngã vào đầm lầy. Thế nhưng, anh còn chưa ngã thì đã nhận được sự đáp lại từ cô.

Sự đáp lại ấy như tạo thêm động lực cho Diệp Phi Vũ, anh khẽ tách hai hàm răng cô ra, dùng đầu lưỡi thăm dò vào trong, vẫn thuận lợi như trước, không gặp phải bất kỳ sự cản trở nào. Mãi đến khi hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, anh mới ồ ạt xông lên như nước lũ tràn đê, tìm lấy lưỡi cô không ngừng nghỉ.

Từ Nam Phương chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, chỉ nghe thấy bên tai những tiếng ù ù. Cô cố gắng ép bản thân không nghĩ tới Thượng Quân Trừng, nỗ lực thuyết phục mình cảm nhận tình yêu của Diệp Phi Vũ. Cô có thể ngửi thấy mùi hương trên người anh, có thể cảm nhận được cơ thể đang co lại của anh, thế nhưng cô vẫn không kiềm chế được hàng lệ tuôn trào.

Khuôn mặt hai người kề sát bên nhau, nước mắt của cô chảy dọc theo nơi hai làn da tiếp xúc, chỉ có điều, cô hoàn toàn không biết, trong đó còn có cả nước mắt của Diệp Phi Vũ.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi rạp chiếu phim, hai người hệt như một đôi tình nhân quấn quýt lấy nhau. Họ nói với nhau, hôm nay ở rạp chiếu phim là ngày tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình, bộ phim mà họ xem là bộ phim hay nhất, thế nhưng nội dung phim như thế nào lại chẳng ai biết.

Hai người nắm tay nhau đi trên đường, dạo từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, giống như mấy hôm trước ở Thượng Hải, Từ Nam Phương bị Thượng Quân Trừng kéo đi mua sắm, cô liên tục thử quần áo, hết bộ này đến bộ khác. Mỗi lần cô thay một bộ mới, Thượng Quân Trừng sẽ luôn đứng bên cạnh mà nhận xét, đánh giá rất lâu, cuối cùng còn trêu chọc mấy câu, khiến cho Từ Nam Phương có rụt rè đến mức nào cũng nhịn không được phải cầm cái mắc áo đánh vào người anh. Thượng Quân Trừng còn chăm chút vẻ ngoài hơn cả cô, anh thử rất nhiều quần áo, mỗi lần đều đứng trước gương ngắm nghía rất lâu. Cô đứng xem mà thấy rất buồn cười, không ngờ đàn ông mà quan tâm tới vẻ ngoài nhiều như thế.

Nghĩ tới chuyện ngày đó, tâm tình Từ Nam Phương tốt lên rất nhiều, bước ra từ phòng thay đồ, cô cười hỏi Diệp Phi Vũ: "Đẹp không?"

Đây đã là lần thứ mười tám cô hỏi anh câu này trong ngày hôm nay.

Quả nhiên, anh vẫn chỉ gật đầu: "Đẹp." Diệp Phi Vũ luôn như thế, anh không nói gì ngoài một chữ "đẹp" với tất cả những bộ đồ mà cô thử.

Anh không thử quần áo mà đứng bên ngoài phòng thay đồ đợi cô, bất cứ khi nào cô bước ra, người đầu tiên trông thấy luôn là anh. Ánh mắt anh cũng không rời khỏi cô một tích tắc, cô tới gần, ánh mắt anh cũng dịch chuyển lại gần, dường như chỉ một giây không nhìn cô sẽ là tổn thất vô cùng lớn.

"Cái này đẹp hay cái kia đẹp?"

"Đều đẹp cả." Diệp Phi Vũ bình thản đáp.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương biết không phải anh miễn cưỡng trả lời lấy lệ, thế nhưng vẫn bị câu trả lời ấy làm cho mất hứng thử đồ. Cô nói với anh: "Danny, chúng ta đi uống cà phê đi."

Lời vừa thốt ra, sắc mặt cô lập tức biến đổi, nhưng Diệp Phi Vũ dường như không nghe thấy hai từ kia, anh nắm tay cô: "Ừ, em muốn làm gì cũng được."

Từ Nam Phương thấp thỏm đi theo Diệp Phi Vũ ra khỏi cửa hàng thời trang, cô cố gắng giữ bình tĩnh, cố gắng làm như chưa xảy ra chuyện gì. Cô cùng anh ngồi uống cà phê, sau đó cùng anh đi du thuyền trên hồ. Tiếng cười giòn giã của cô không ngừng vang lên, trên mặt anh cũng luôn rạng rỡ, ánh mắt anh lưu luyến không rời khỏi người cô, giống như đang nhìn bảo vật.

Mãi đến khi cả hai đều kiệt sức mới quay về khách sạn, trên người đầm mồ hôi. Trong thang máy, bàn tay hai người vẫn nắm lấy nhau, mười đầu ngón tay đan chặt. Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương về phòng của cô, nhưng cô lại đứng trước cửa phòng anh, cười ám muội: "Em lấy đồ."

"'Ngôi sao lấp lánh' đang ở phòng anh mà." Cô nói tiếp.

Diệp Phi Vũ hơi chần chừ, nhưng vẫn mở cửa cho cô vào. Chiếc hộp gấm vẫn nằm im ở đầu giường, Từ Nam Phương tới gần, giơ tay ra lấy lại bị Diệp Phi Vũ giữ lại: "Nhất định phải lấy bây giờ à?" Giọng nói của anh không giấu được sự hụt hẫng.

Từ Nam Phương ngẫm nghĩ một lát rồi thu tay lại: "Vậy được, em đi tắm đã, lát nữa quay lại lấy." Cô nháy mắt với anh, chỉ một cái nháy mắt cũng đủ khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô càng thêm quyến rũ.

Cô xoay người đi ra, đến cửa lại quay về: "Em tắm ở đây luôn được không?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương lúc này khác hẳn với ngày thường, dường như trở thành hai người tách biệt. Cô chỉ thản nhiên nhìn Diệp Phi Vũ, ngữ điệu không nhanh không chậm, kết hợp hài hòa với sự nũng nịu, bất cứ ai nghe cô nói lời này cũng đều không tránh được mê man.

Thế nhưng, câu nói của Từ Nam Phương lại khiến Diệp Phi Vũ ngẩn người hồi lâu, dường như đang chìm đắm trong chuyện gì, ngay cả tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm lúc nào cũng không hay.

Từ Nam Phương cố sức chà xát, dòng nước chảy từ trên mặt cô xuống, rửa sạch toàn bộ cơ thể.

Lúc cô ra khỏi phòng tắm, tóc vẫn còn ướt sũng, rối bù, cô lấy tay cào tóc, những giọt nước trên tóc chảy xuống, trên người cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, để lộ những đường cong hoàn mỹ. Cô nhìn Diệp Phi Vũ, nụ cười nơi khóe miệng đầy ý xuân, không cần nói bất cứ điều gì cũng đã khiến anh hồn bay phách lạc. Cô đương nhiên có bản lĩnh đó. Cô ngồi xuống cạnh anh.

"Người hút thuốc phiện." Diệp Phi Vũ hồi lâu mới lên tiếng, "Biết rõ sẽ mất mạng, nhưng vẫn cố chấp liều hút cho bằng được, chỉ vì quá ham mê một niềm hạnh phúc ngắn ngủi." Anh nói câu này cho chính mình nghe, rõ ràng là nói về số mệnh của người khác, nhưng lại như đang kết luận về cuộc đời mình.

Từ Nam Phương cũng không nghĩ xem Diệp Phi Vũ nói vậy là có ý gì, mà lại hỏi: "Hôm nay vui không?"

"Vui."

"Em cũng vậy. Nhất định sẽ nhớ mãi ngày hôm nay." Cô nói không chớp mắt.

Diệp Phi Vũ nhìn sâu vào mắt cô, kéo cô vào ngực.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương kinh ngạc, không biết vì sao anh lại đột ngột ôm mình. Rồi cô nghe thấy anh nói: "Cho dù câu nói này của em chỉ là lời nói dối, tôi cũng rất vui."

"Sao em phải nói dối chứ?" Từ Nam Phương giả dối nói, "À đúng rồi, sao anh không mở hộp ra? 'Ngôi sao lấp lánh' có thể bổ khí, sắc mặt anh kém quá, để 'Ngôi sao lấp lánh' trong phòng có thể giúp anh tinh thần thư thái."

Cô không mấy hy vọng Diệp Phi Vũ có thể thay thế Thượng Quân Trừng ngay lúc này, chỉ là, cô muốn thử xem, phương pháp của mình có thể thực hiện được hay không, phải lấy khối thiên thạch ra ngoài, cô mới định liệu được.

Thế nhưng, sắc mặt Diệp Phi Vũ đột ngột trở nên vô cùng khó coi, cơ thể cứng đờ, để mặc Từ Nam Phương rời khỏi vòng tay mình, cầm chiếc hộp ở đầu giường.

Đúng lúc Từ Nam Phương đang định mở nắp hộp thì bên ngoài vang lên những tiếng đập cửa dồn dập. Diệp Phi Vũ giống như vừa được giải thoát, vội đứng dậy nói: "Tôi đi mở cửa." Cũng chẳng kịp nghĩ xem người đến là ai.

Cửa vừa mở ra, Diệp Phi Vũ thậm chí còn chưa ý thức được là chuyện gì thì đã thấy một nắm đấm xông thẳng vào mặt mình, anh né tránh theo phản xạ, trông thấy Thượng Quân Trừng đang nổi giận đùng đùng.

Không ngờ cậu ta lại tìm tới đây!

"Cậu tới đây làm gì?" Diệp Phi Vũ cảnh giác.

"Làm gì? Câu này tôi phải hỏi cậu mới đúng!" Một lần không đánh trúng Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trừng lại giơ tay đấm một cú nữa, "Cậu và Từ Nam Phương rốt cuộc muốn đùa cái trò gì thế hả?"

https://thuviensach.vn

Tóc tai Thượng Quân Trừng rối tung, rõ ràng là do tự mình làm rối nhưng cũng không thèm nhìn vào gương mà chỉnh đốn lại một chút.

"Anh đùa đủ chưa!"

Giọng nói lạnh lùng của Từ Nam Phương truyền ra.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Hết Duyên Từ Nay

Nghe được tiếng của Từ Nam Phương, lại thấy cô từ trong phòng đi ra, sắc mặt Thượng Quân Trừng thoáng cái trắng bệch. Anh hoàn toàn không ngờ đã muộn thế này mà cô còn ở đây, lại trong bộ dạng kia.

Như bị một sức mạnh vô hình đẩy, Thượng Quân Trừng loạng choạng lùi về phía sau, suýt nữa ngã khuỵu xuống đất.

Từ Nam Phương ôm lấy cánh ta Diệp Phi Vũ, thản nhiên nói: "Phi Vũ, hai người nói chuyện, em sang phòng bên cạnh chờ anh."

Câu nói này của Từ Nam Phương lần nữa đẩy Thượng Quân Trừng vào địa ngục. Anh thất thần hồi lâu, muốn tìm một cách hiểu khác cho những lời cô vừa nói, nhưng luẩn quẩn mãi trong đầu chỉ thấy một nỗi thất vọng tràn trề, không kiếm đâu được một chút lý trí để suy nghĩ cho cẩn thận.

Anh giữ Từ Nam Phương lại: "Đừng đi! Để anh ở bên em..." Thượng Quân Trừng lúc này ngôn ngữ đã thiếu thốn đến mức chỉ còn thốt ra được lời bài hát anh vừa viết.

Từ Nam Phương kìm nén nước mắt, nghiến răng nói: "Bỏ tay ra!"

Diệp Phi Vũ nhìn hai người giằng co, cười bất đắc dĩ: "Có chuyện gì, có cái gì chưa từ bỏ được thì hai người ở đây nói cho rõ đi."

Câu nói của anh khiến Từ Nam Phương sửng sốt, lúc định thần lại thì anh đã một mình ra khỏi cửa.

https://thuviensach.vn

Thượng Quân Trừng chờ Diệp Phi Vũ đi rồi mới đạp cánh cửa một cái, hận không thể đập chết cậu ta.

Anh trừng mắt nhìn Từ Nam Phương, muốn từ trong mắt cô đọc ra suy nghĩ của cô. Nhưng Từ Nam Phương đã quay mặt đi, né tránh cái nhìn của anh. Anh giữ lấy cằm cô, ép cô phải đối diện với mình. Cô không thể chống cự, đành nhắm mắt lại.

"Em không dám nhìn anh? Em cũng biết hổ thẹn sao?" Thượng Quân Trừng nghiêm mặt nói, "Từ Nam Phương, anh không hiểu em, nhưng anh không phải thằng ngốc, em không phải người như vậy, vì sao lại làm thế? Em có nỗi khổ tâm riêng đúng không? Anh biết những lời em nói ở quảng trường là nói dối, là em diễn kịch. Chúng ta ở Thượng Hải vui vẻ như vậy..."

"Ở Thượng Hải mới là diễn kịch." Từ Nam Phương ngang ngược nói: "Người tôi thích thật sự là Diệp Phi Vũ."

"Anh không tin!" Thượng Quân Trừng ngắt ngang lời cô, anh tiến lại gần tìm đến môi cô, Từ Nam Phương giãy giụa nhưng không tránh được đôi tay anh, cô quay mặt đi muốn né tránh nụ hôn của anh, lại bị anh kéo về, muốn tránh cũng không được.

Thượng Quân Trừng có phần kích động, vừa bắt đầu đã dùng lưỡi thâm nhập sâu vào miệng cô, cho dù cô mím môi, cắn chặt răng, anh cũng không nổi giận.

Anh ôm ngang người cô, bế cô đi về phía giường, thậm chí không đếm xỉa đến sự kháng cự của cô, dù hai tay cô vẫn không ngừng nện xuống người anh.

Anh đặt cô dưới thân mình rồi điên cuồng hôn. Anh bịt mũi cô lại, ép cô phải há miệng ra hít thở, nhân lúc ấy luồn đầu lưỡi vào trong, cuồn cuộn như con rồng đang vùng vẫy, khiến cô không biết làm sao để chống đỡ.

https://thuviensach.vn

"Phập!" Thượng Quân Trừng lập tức rụt lưỡi trở về. Anh chạm tay vào đầu lưỡi, máu đỏ pha loãng dính trên ngón tay.

Từ Nam Phương đã nhẫn nhịn không nổi mà cắn anh một cái.

Thượng Quân Trừng giật mình, nhưng tay vẫn không chịu buông lỏng. Từ Nam Phương nhìn anh bằng ánh mắt mệt mỏi, anh càng kiên trì, càng lưu luyến, càng khiến cô đau khổ.

"Vì sao? Vì sao cố chấp như thế? Em đã nói rõ với anh, em không thích anh, em phải trở về, vì sao ngốc như vậy? Sao không chịu buông tay?" Nước mắt thoáng cái tuôn ra như suối, những giọt nước mắt tuyệt tình mà cô đã phải kiềm chế bao ngày nay, cuối cùng đã hoàn toàn bị đánh vỡ, "Nếu biết sớm... nếu biết sớm, em đã không cùng anh đi Thượng Hải, không nên để anh biết em yêu anh..."

"Là em không nỡ..." Bị cô cắn nhưng có thể nghe được lời nói thật lòng của cô, Thượng Quân Trừng cảm thấy có bị cắn mười lần cũng đáng.

Từ Nam Phương tuyệt vọng nói: "Anh biết không, em nhất định phải quay về. Nếu ở bên anh, em sẽ không có cách nào... không có cách nào từ bỏ... vĩnh viễn không thể quay về..."

"Anh đi cùng em!" Thượng Quân Trừng ôm chặt lấy cô, hôn nhẹ lên trán cô, "Cùng lắm anh không hát nữa, chỉ cần ở bên em là được rồi. Chúng ta quay về cổ đại, em bảo anh làm gì anh làm cái đó, em cũng đừng đi tìm lão Hoàng đế già kia nữa, chúng ta là một đôi vợ chồng hạnh phúc, hằng ngày trồng cây, tưới hoa..."

Chưa đợi Thượng Quân Trừng nói hết, Từ Nam Phương đã lắc đầu: "Không, không đơn giản như thế. Anh không biết đâu, nếu em quay về, anh sẽ phải chết. Anh sẽ chết, hiểu không hả?"

https://thuviensach.vn

Một câu này của cô khiến Thượng Quân Trừng lập tức khựng lại, hồi lâu mới có phản ứng: "Vì sao... vì sao anh phải chết?"

"Lúc em tới đây, 'Ngôi sao lấp lánh' mở ra là vì cha em gặp chuyện không may. Cha đã bị người ta sát hại, nếu em quay về, cha sẽ được phục sinh, nhưng cũng tương tự như thế, muốn 'Ngôi sao lấp lánh' mở ra, cần một người phải chết. Mỗi lần anh xuất hiện, 'Ngôi sao lấp lánh' đều phát ra ánh sáng, chính là bởi anh là người sẽ mở nó ra. Anh hiểu không?" Từ Nam Phương gần như hét lên, cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến mức không thể chịu đựng nổi, "Đơn giản là vì em quan tâm tới anh, 'Ngôi sao lấp lánh' liền nhận định anh là người đó..." Cô khóc nấc lên.

"Thế nên... thế nên em cố ý tránh anh, cố ý hờ hững với anh..." Thượng Quân Trừng đau đớn nói.

Từ Nam Phương gật đầu: "Ừm, cho dù thế nào em cũng không thể làm hại anh, hơn nữa đằng nào em cũng phải rời khỏi đây, anh sớm muộn cũng phải quên em đi..."

"Nhưng nếu em không quan tâm anh nữa, anh sống còn ý nghĩa gì?" Thượng Quân Trừng thở dài một hơi, anh nhìn Từ Nam Phương, bỗng kinh ngạc hít mạnh, "Vậy là... em ở bên Phi Vũ, là muốn..."

Anh đã nhìn thấu nỗi lòng cô rồi.

Từ Nam Phương cười trong nước mắt: "Anh nhất định cho rằng em đáng sợ lắm đúng không! Nhưng vì để bảo vệ anh, em không còn cách nào khác, em làm vậy là không công bằng với Phi Vũ, nhưng em cũng không nghĩ được gì nữa rồi, không lo được nhiều chuyện như thế nữa rồi..."

Nghĩ đến Diệp Phi Vũ bị mình lợi dụng, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy trong bụng như có cái gì đó gặm nhấm từng chút, từng chút.

https://thuviensach.vn

"Trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như thế!" Thượng Quân Trừng ngồi bật dậy, nhìn chiếc hộp đặt bên cạnh, mở nắp ra.

Từ Nam Phương sợ hãi cướp lại, nhưng Thượng Quân Trừng đã nhảy ra xa.

"Danny, anh muốn làm gì? Cẩn thận một chút, trả lại cho em!" Từ Nam Phương tuy rằng không rõ muốn vượt thời gian trở lại còn cần điều kiện gì, nhưng trông thấy Thượng Quân Trừng cầm chiếc hộp, lòng không tránh khỏi sợ hãi.

Thượng Quân Trừng không hề có ý định trả lại cho cô: "Anh không tin trên đời lại có thứ đồ như vậy! Nam Phương, sao em hồ đồ như thế? Nếu đúng như em nói, nếu thật sự em không còn quan tâm anh, thật sự đi yêu Phi Vũ, thì em có nỡ ra tay với cậu ấy không? Hơn nữa, anh cũng không cho phép em yêu người khác! Em chỉ thuộc về một mình anh!" Anh ngang ngược nói, "Nếu em nhất định phải quay về để cứu cha, nếu nhất định phải lấy mạng của anh đánh đổi, thì sao chứ? Ít ra em sẽ mãi mãi nhớ tới anh." Nói xong, anh mở hộp, cầm lấy khối thiên thạch.

Từ Nam Phương nhất thời chạy đến, khóc lớn: "Danny, đừng! Em không về nữa, không về nữa! Anh không được xảy ra chuyện..."

"Nam Phương, em thật sự không đi nữa?" Thượng Quân Trừng mừng rỡ hỏi.

"Ừ! Em không đi, không đi nữa!" Cô tựa sát vào ngực anh, "Cho dù em mãi mãi nhớ về anh thì sao chứ? Anh không sống được, em cũng chỉ có thể đi tìm cái chết..."

Nói tới đây, chợt ý thức được điều gì, Từ Nam Phương lập tức rời khỏi người Thượng Quân Trừng, quay đầu nhìn lại, ánh mắt trên bàn tay anh.

https://thuviensach.vn

Cô lấy khối thiên thạch từ trong tay anh ra, nó không hề phát sáng, thậm chí không có bất cứ điểm gì khác thường.

Từ Nam Phương khó tin nhìn chằm chằm khối thiên thạch. Vẫn là nó, không sai, nhưng vì sao cô đứng ở vị trí nào, nhìn thế nào, nó cũng không có phản ứng? Cô nhìn Thượng Quân Trừng: "Ngôi sao lấp lánh... không có hiện tượng gì nữa rồi..."

Thượng Quân Trừng đi đến bên cô, lau giọt nước mắt trên mặt cô: "Sao cơ? Không có hiện tượng? Anh đã bảo cái suy nghĩ ấy của em là vớ vẩn rồi cơ mà. Thấy không, anh đang đứng ngay đây, hoàn toàn không làm sao."

Anh tươi cười: "Đúng rồi, vừa nãy em nói không đi nữa, phải không? Không ngờ trong lòng em, anh lại được coi trọng như thế! Này!"

Thượng Quân Trừng huơ tay trước mặt cô. Nghĩ tới vừa nãy cô khóc lóc thảm thiết như vậy, biết cô thật sự lo lắng cho mình, anh vô cùng hạnh phúc. Nhưng lúc này Từ Nam Phương không có phản ứng, cũng không lên tiếng, anh khẽ đẩy cô một cái, vẻ mặt cô cứng đờ. Thượng Quân Trừng cho rằng Từ Nam Phương đang lo lắng cho cha, vội nói: "Em đừng sợ, chúng ta nghĩ cách khác để quay về được không? Anh vừa nãy nói đùa thôi, nếu em nhất định phải về cứu cha, anh sao có thể cản em được chứ..."

Những lời lảm nhảm của Thượng Quân Trừng không hề lọt vào tai Từ Nam Phương.

Cô chỉ khẽ nói: "Chẳng lẽ... chẳng lẽ em đoán sai rồi ư?"

Nếu Thượng Quân Trừng không phải người mở khối thiên thạch, thì rốt cuộc chìa khóa để mở nó ra là cái gì?

Tiếng đập cửa truyền đến khiến cả hai người giật mình. Từ Nam Phương cầm khối thiên thạch trong tay, ra ngoài mở cửa. Cô vừa mới mở cửa đã nghe thấy người bên ngoài hỏi: "Kết thúc giao kèo là thế nào?"

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương ngẩng đầu, là Bạch Thanh Dật.

Anh ta trông thấy cô cũng không tránh được ngạc hiên, nhưng lập tức lấy lại vẻ bình thường, đổi khẩu khí: "Tôi tìm đại ca."

"Anh ấy không có ở đây." Từ Nam Phương vừa trả lời thì Thượng Quân Trừng cũng đi ra. Bạch Thanh Dật lại càng ngạc nhiên, chân mày chau lại.

"Anh ấy đi đâu rồi?" Anh ta hỏi hai người.

Từ Nam Phương lắc đầu: "Tôi không biết." Cô nhận ra trong mắt Bạch Thanh Dật có sự nôn nóng. Anh ta đang lo lắng cho Diệp Phi Vũ ư?

Cô không khỏi sốt ruột hỏi: "Anh vừa nói giao kèo kết thúc là thế nào?"

Bạch Thanh Dật liếc nhìn Thượng Quân Trừng, rồi lại nhìn Từ Nam Phương: "Đây là chuyện giữa tôi và đại ca, không cần nói với người khác."

Thượng Quân Trừng bị Bạch Thanh Dật liếc một cái, cảm thấy rất khó chịu, anh kéo tay Từ Nam Phương, nhìn Bạch Thanh Dật hừ lạnh: "Chúng tôi cũng không có hứng thú muốn biết." Nói xong, anh làm như mình và Từ Nam Phương đã êm đẹp như trước, ôm eo cô mà nói, "Nam Phương, đi thôi."

Nhưng Từ Nam Phương không có ý định cất bước: "Nếu anh muốn tìm được Phi Vũ, có lẽ anh nên giải thích cho tôi nghe về 'giao kèo kết thúc' một chút." Từ Nam Phương ngang ngược nói.

Bạch Thanh Dật ít nhiều có nể phục với Từ Nam Phương, nhưng không hề có cảm tình với Thượng Quân Trừng, "Được thôi, tôi có thể nói, nhưng chỉ với một mình cô."

"Anh..." Thượng Quân Trừng nổi giận nhưng đã bị Từ Nam Phương ngăn lại: "Danny, chờ em một chút." Cô không do dự xoay người ở cửa

https://thuviensach.vn

phòng, nhìn thoáng qua Bạch Thanh Dật. Anh ta khẽ cười, đi theo Từ Nam Phương vào trong, không quên đóng cửa.

"Được rồi, anh có thể nói." Từ Nam Phương lập tức lên tiếng.

Bạch Thanh Dật nhíu mày, mỉm cười nhìn cô: "Giờ chỉ có tôi và cô trong phòng, cô ăn mặc thế này, không sợ tôi làm gì à?"

Từ Nam Phương ngây người, không ngờ Bạch Thanh Dật lại chuyển chủ đề, nhưng cô không hề sợ hãi: "Nếu anh đã muốn làm gì tôi thì kể cả có Thượng Quân Trừng ở đây cũng chẳng cản được anh."

Bạch Thanh Dật không nhìn ra được bất cứ sự sợ hãi gì trong mắt Từ Nam Phương, không khỏi mất hứng: "Cô và đại ca rất giống nhau, giao kèo của tôi và đại ca là một trò chơi thử độ gan dạ."

"Tôi cho rằng mình đã chứng kiến bao nhiêu chết chóc, chém giết, người khác nhìn thấy tôi như nhìn thấy Diêm Vương. Đối với nhiều người, tôi chính là tử thần. Nếu nói người như tôi mà cũng sợ chết, e rằng thành trò cười cho người khác. Ban đầu tôi cũng không tin, tôi nghĩ mình chẳng nề hà gì cái chết, nhưng khi anh ấy nói muốn cùng tôi chơi trò sinh tử, tôi lại sợ." Bạch Thanh Dật bất đắc dĩ nói.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Bố tôi là hung thủ giết mẹ anh ấy. Lúc anh ấy tới tìm tôi thì bố tôi đã chết từ lâu. Thế nên anh ấy đề nghị chúng tôi chơi một trò chơi, tôi nghe thấy thú vị nên đồng ý. Trò chơi kia chính là..." Bạch Thanh Dật dường như vẫn còn sợ hãi, "Tôi và anh ấy đứng hai bên đường ray, đợi khi tàu đến cách mình ba mét thì tiến lên, ai dám thì người đó thắng. Ai bỏ đi trước thời hạn, hoặc đứng im bất động, thì thua." Vẻ mặt Bạch Thanh Dật trở nên ảm đạm.

"Kết quả?"

https://thuviensach.vn

"Tôi thua." Nhắc đến chuyện mình thua Diệp Phi Vũ, Bạch Thanh Dật tuy rằng không xấu hổ nhưng vẫn có chút không phục, "Vì vậy tôi thực hiện lời hứa, đồng ý trong vòng ba năm, nghe theo sự sai khiến của anh ấy."

Từ Nam Phương rùng mình, cô chưa từng ngồi xe lửa, nhưng có thể tưởng tượng được khi vật khổng lồ ấy lao tới với tốc độ kinh hoàng thì đáng sợ đến thế nào: "Diệp Phi Vũ tiến lên?"

Bạch Thanh Dật gật đầu: "Lúc anh ấy chạy lên, tôi sợ ngây người, thậm chí còn sinh ra ảo giác, thấy đầu anh ấy bị đoàn tàu lôi đi, ngửi thấy mùi máu. Cảm giác còn kích thích hơn tất cả những trận ẩu đả trước giờ tôi chưa trải qua. Da đầu tôi tê dại, chân không nhấc nổi. Sau đó, khi đoàn tàu đã đi rồi, tôi lại trông thấy anh ấy đứng nhìn tôi mà cười, giống như anh ấy chỉ vừa chạy mấy bước trên mặt đất rất bình thường..." Trong mắt Bạch Thanh Dật toát lên vẻ kính phục, "Thế nhưng giờ mới chưa đầy ba tháng, anh ấy đã nói kết thúc giao kèo, tôi nghĩ nhất định đã xảy ra chuyện. Nhưng tôi thấy, anh ấy đến cả chết còn không sợ thì còn có chuyện gì khiến anh ấy không nhắn nhủ gì mà đã..."

Phỏng đoán của Bạch Thanh Dật khiến Từ Nam Phương không thể tiếp tục nghe được nữa, cô vuốt ve khối thiên thạch trong tay, ý thức hỗn độn, đáp án kia đã hiện rõ mồn một trong đầu cô.

"Anh còn nhớ rõ ngày xảy ra việc đó không?"

Từ Nam Phương nhìn Bạch Thanh Dật, đôi mắt như con báo núp trong lùm cây ba ngày ba đêm nhìn con linh dương.

***

Từ Nam Phương không thể ngồi im được nữa, cô mở cửa chạy đi, nhưng vừa lao ra đã đụng phải Thượng Quân Trừng. Anh giữ tay cô lại, lo lắng hỏi: "Nam Phương, có chuyện gì thế? Hắn ta có làm gì em không?"
Thượng Quân Trừng nhìn Bạch Thanh Dật đứng sau lưng cô.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương không trả lời câu hỏi của Thượng Quân Trừng, cô siết chặt tay anh như muốn xé nát ra: "Em hỏi anh, lần trước lão vương gia sinh bệnh, gọi anh tới, có phải Diệp Phi Vũ cũng đi theo anh tới phải không?"

"Lần nào?" Thượng Quân Trừng lấy làm lạ vì sự kích động của cô.

Từ Nam Phương giậm chân: "Tổng cộng anh gặp ông mấy lần hả? Chính là mấy hôm trước, hai ngày sau khi Giáng Tư bỏ đi, lão vương gia đổ bệnh, gọi anh tới nói chuyện thừa kế."

"À, hôm đó hả?" Thượng Quân Trừng gật đầu, "Nhưng mà vừa tới cửa cậu ấy đã nói là trong người không khỏe nên không vào cùng anh."

Từ Nam Phương rùng mình, ánh mắt càng thêm sắc bén: "Thế cả cái lần lão vương gia nói em là kẻ trộm, gọi anh tới, Phi Vũ cũng nói như vậy phải không?"

"Ừ, sao thế?" Thượng Quân Trừng nhìn vẻ mặt kích động của cô, không nhịn được lo lắng theo.

Từ Nam Phương giơ khối thiên thạch trong tay lên, môi run run, khó mà đè nén được sự xúc động: "Người mở 'Ngôi sao lấp lánh' không phải anh, mà là Diệp Phi Vũ! Từ đầu tới cuối đều là anh ấy."

Lúc hét lên những lời này, Từ Nam Phương cảm thấy cả người run rẩy. Thực ra, mỗi lần Thượng Quân Trừng xuất hiện, Diệp Phi Vũ cũng có mặt. Ngay từ lần đầu tiên ở hội đấu giá, mãi đến khi ở trong rừng. Lúc có mặt Diệp Phi Vũ, khối thiên thạch đều phát sáng, anh vừa rời đi, ánh sáng cũng tắt lịm. Diệp Phi Vũ cố ý tránh mặt nên ánh sáng mới nhanh chóng biến mất như vậy. Nhưng lần ở bìa rừng, anh không thể trốn đi đâu nên mới khiến khối thiên thạch phát sáng lâu như vậy, giúp cô thông qua luồng sáng đó mà chứng kiến được rất nhiều chuyện trong quá khứ.

https://thuviensach.vn

Lẽ ra cô đã sớm đoán được, nhưng vì Diệp Phi Vũ cố gắng trốn tránh, còn cô lại một mực cho rằng đó là Thượng Quân Trừng, thế nên mới hiểu lầm tới tận bây giờ.

Từ Nam Phương nhớ lại ngày ở hội đấu giá, Diệp Phi Vũ kéo tay cô lại, cô còn tưởng rằng anh lo mình làm hỏng việc, hiện giờ nghĩ lại, anh căn bản cũng có cảm giác tim đập nhanh như cô nên mới không tự chủ được làm vậy.

Anh cũng giống cô, mỗi lần khối thiên thạch được mở đều run rẩy toàn thân, Thậm chí tình trạng còn đáng sợ hơn cả cô. Lúc ở bìa rừng, sắc mặt anh trắng bệch, đứng tựa vào thân cây cố gắng duy trì hô hấp, nhưng vẫn làm như không có việc gì xảy ra.

Có thể thời điểm mà Diệp Phi Vũ và Bạch Thanh Dật tỷ thí, khi xe lửa lao đến, Diệp Phi Vũ đã chết.

Cái chết của cha giúp Từ Nam Phương rời khỏi triều Vạn Lịch, sự khởi tử hồi sinh của Diệp Phi Vũ đưa cô tới thời đại này.

Như vậy, nếu muốn để kẻ vi phạm lịch sử là Từ Nam Phương quay về triều Vạn Lịch, muốn giúp người vốn không phải chết là Từ Quang Khải được sống lại, thì chỉ có một cách duy nhất - buộc người không nên phục sinh là Diệp Phi Vũ phải tuân theo số phận vốn có.

Từ Nam Phương hai mắt đã nhòa lệ, không rõ là nên vui hay nên buồn. Đúng lúc này, khối thiên thạch trong tay cô phát sáng, Từ Nam Phương bình ổn lại trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nói: "Diệp Phi Vũ! Diệp Phi Vũ đang ở gần đây."

Thế nhưng ánh sáng đó chỉ lóe lên một chút rồi vụt tắt. Từ Nam Phương sốt sắng tìm quanh. Thượng Quân Trừng không rõ cô cuống quýt tìm cái gì, gọi tên cô, nhưng dường như một tiếng cũng không lọt vào tai cô.

https://thuviensach.vn

Từ Nam Phương dừng lại trước cửa thang máy, một chiếc bát rơi trên mặt đất, nước trong bát chảy ra lênh láng một vùng, từng miếng sủi cảo nằm phân tán trên mặt đất, khí nóng vẫn còn bốc lên.

Từ Nam Phương chợt nhớ đến ngày còn ở Bắc Kinh, cô bị Thượng Quân Trừng đuổi khỏi căn hộ của anh. Cô vừa ra đến cổng chung cư thì trông thấy Diệp Phi Vũ. Giống như đã đoán trước được cô sẽ bị đuổi, anh còn mua sẵn một bát sủi cảo, đợi cô bên ngoài. Anh nói sợ cô không ăn được mấy món khác nên mua món ăn truyền thống này cho cô. Khi ấy, cô còn nói với anh, cô thích nhất ăn sủi cảo.

Ngày hôm ấy, sủi cảo nóng hổi đã hâm nóng trái tim lạnh băng của cô.

Bát sủi cảo này, có phải là Diệp Phi Vũ mua về cho cô không?

Giây phút này, Từ Nam Phương lại bắt đầu do dự. Cô gắng kiềm chế bản thân, ép mình không được nghĩ lung tung.

"Xin hỏi chị là chị Từ?" Nhân viên khách sạn từ đầu hành lang bên kia đi tới, hơi cúi người hỏi cô. Thấy Từ Nam Phương gật đầu, anh ta nói tiếp: "Anh Diệp nói, đang đợi cô ngoài cửa, mời cô mang đồ đi theo, đi cùng anh ấy tới một nơi."

Từ Nam Phương bừng tỉnh, tất cả đồ mà cô mang theo chỉ là "Ngôi sao lấp lánh"! Cô quay lại phòng, đặt khối thiên thạch vào trong hộp, bưng ra ngoài. Thượng Quân Trừng đã chờ cô ngoài cửa phòng.

***

Cô mỉm cười với Thượng Quân Trừng: "Để một mình em đi!"

"Không được, anh rất lo." Thượng Quân Trừng cũng không muốn để Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương ở gần nhau.

https://thuviensach.vn

Nhưng Từ Nam Phương lắc đầu, kiên định nói: "Đây là chuyện giữa em và anh ta. Danny, anh ở đây chờ em."

Thượng Quân Trừng còn muốn nói gì đó nhưng Từ Nam Phương đã nhanh chóng bước lên ôm lấy anh. Lần này đi, sợ rằng cô sẽ chẳng còn được quay về gặp anh nữa.

Thượng Quân Trừng, anh có giấc mộng của anh, có mục tiêu của anh, cho dù không có em, đời này anh cũng sẽ sống rất tốt, phải không?

Cửa thang máy mở ra, Từ Nam Phương gắng đè xuống nỗi chua xót trong lòng, nhắn nhủ với Thượng Quân Trừng: "Danny, anh nhất định phải tiếp tục hát, phải viết tặng em nhiều ca khúc hay, được không?"

Trong lúc Thượng Quân Trừng mỉm cười nhìn cô, Từ Nam Phương nhanh chóng chạy vào thang máy, ấn nút. Khoảnh khắc cánh cửa khép lại, cô cười rạng rỡ, nói với Thượng Quân Trừng: "Danny, em yêu anh."

Lời chưa dứt, hai cánh cửa đã nặng nề khép chặt lại, tựa như dòng chảy lịch sử cuối cùng cũng tách hai người không cùng thời đại ra xa nhau. Mối liên hệ duy nhất giữa họ cũng chỉ có hồi ức này mà thôi.

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Không Muốn Anh Chết

Diệp Phi Vũ đã dừng xe bên ngoài khách sạn, thấy Từ Nam Phương đi ra, anh bước vội xuống xe, giúp cô mở cửa, anh vẫn dịu dàng như thế, khiến Từ Nam Phương có phần mờ mịt. Chẳng lẽ người đánh đổ bát sủi cảo không phải anh? Chẳng lẽ anh chưa phát hiện ra cô đã biết bí mật của anh?

Từ Nam Phương bình thản ngồi vào xe, để mặc Diệp Phi Vũ cài dây an toàn cho mình: "Chúng ta đi đâu?"

"Đi đến nơi em muốn tới." Diệp Phi Vũ làm bộ bí mật.

Từ Nam Phương không nói gì nữa, len lén ngắm nhìn Diệp Phi Vũ lái xe. Anh ta đưa cô ra khỏi con phố nhộn nhịp, càng đi càng xa, đến khi trên đường tối đen không còn bóng người, tất cả ánh sáng còn lại chỉ là đèn xe của Diệp Phi Vũ. Lần này anh ta cũng không mở đèn trong xe, Từ Nam Phương trong lòng run sợ, không biết anh ta muốn làm gì. Cô cầm chặt "Ngôi sao lấp lánh", môi mím lại.

"Tới rồi!" Tắt máy, Diệp Phi Vũ xuống xe, rồi đi sang bên kia mở cửa, "Xuống đi!" Anh vươn tay ra, dường như muốn cầm giúp cô khối thiên thạch để cô cởi dây an toàn.

Từ Nam Phương không đưa khối thiên thạch cho Diệp Phi Vũ. Có lẽ nhận ra sự lo lắng của cô, Diệp Phi Vũ bình thản nói: "Yên tâm. Tôi nói rồi, đây là nơi em muốn đến." Anh ta cúi người cởi dây an toàn cho cô, rồi một mình đi về phía trước.

Đèn xe vẫn bật sáng, Từ Nam Phương dựa vào ánh đèn quan sát, nơi này rất hoang vu, mặt đất đâu đâu cũng là cỏ dại. Cô cảnh giác đi theo Diệp Phi

https://thuviensach.vn

Vũ, lúc đứng lại bên cạnh anh, chợt cảm thấy sợ hãi. Phía trước là một đoạn đường sắt dài, trong màn đêm, chỉ có thể trông thấy những ngọn đèn đường màu đỏ nhập nhòe nơi xa tít tắp. Đường sắt quanh co bốc lên luồng khí lạnh thấu xương, âm u, mờ mịt.

"Vì sao đưa em tới đây?" Từ Nam Phương gắng duy trì bình tĩnh.

"Đây chẳng phải là mong muốn của em sao?" Thanh âm của Diệp Phi Vũ rất nhẹ, "Em muốn quay về, nếu tôi không chết thì làm sao em về được?"

Từ Nam Phương rùng mình, quả nhiên là Diệp Phi Vũ đã nhìn thấu bụng dạ cô. Nhưng cô lảng tránh, lạnh nhạt nói: "Thực ra ngay từ đầu anh đã biết, em quay về thì anh sẽ chết, đúng không?"

"Đúng!" Diệp Phi Vũ nhìn đoạn đường sắt quanh co, tâm sự dường như cũng theo nó mà giãi bày, "Lúc tôi còn ở Sơn Tây, trước khi gặp em, lẽ ra tôi đã chết rồi. Ừm, chính là tại một con đường sắt như thế này, chỉ một khắc trước cả người tôi mình mẩy đầy thương tích, vậy mà một khắc sau đã hoàn toàn không còn tổn thương gì, một chuyết tàu hỏa cho tôi chết, rồi lại cho tôi sống. Tôi thậm chí không thể tin được rằng mình sống lại, lúc ấy tôi nghĩ, ông trời thương tình tôi, muốn giúp tôi báo thù cho mẹ. Biết vì sao tôi không do dự mà tin ngay chuyện em vượt thời gian không?" Diệp Phi Vũ cười khổ, "Ngay cả chuyện cải tử phục sinh còn xảy ra thì còn có cái gì mà tôi không thể chấp nhận?"

"Anh biết từ khi nào? Lúc ở buổi đấu giá ư?" Nghĩ đến sự thù hận của Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phương có phần hoảng sợ.

Giọng nói của Diệp Phi Vũ chợt thê lương: "Em nói với tôi, nếu lấy được 'Ngôi sao lấp lánh', em có thể quay về. Lúc ấy, tôi không biết việc em quay về lại liên quan tới sự sống chết của tôi. Đến khi buổi đấu giá diễn ra, tôi mới biết, hóa ra mình có liên quan mật thiết tới 'Ngôi sao lấp lánh'. Như vậy, chuyện tôi khởi tử hồi sinh gắn liền với việc em vượt thời gian."

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới hôm ấy, Diệp Phi Vũ còn bị Thượng Quân Trừng lôi ra khỏi hội trường buổi đấu giá để nói chuyện, chẳng có chút nào dị thường, Từ Nam Phương không khỏi bội phục: "Biết rõ có liên quan tới tính mạng mình mà anh còn điềm nhiên như không, sự lãnh đạm này của anh, sợ rằng chẳng ai bì được."

Diệp Phi Vũ vẫn không để lộ biểu cảm gì, đôi mắt sâu thẳm, nói một câu nhiều ẩn ý: "Không phải tôi điềm nhiên như không, chỉ là tôi sống đến bây giờ cũng chỉ vì muốn báo thù. Bây giờ thù đã trả, ông ta ở trong ngục cũng chẳng được sống yên ổn. Tâm nguyện của tôi đã thành, giờ đến lượt em." Anh nỗ lực khiến sắc mặt mình bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, nhưng mặt nước ấy lại đằng đằng tử khí, u ám đến đáng sợ.

"Tôi đã nói sẽ giúp em, cũng nói sẽ không làm hại đến Quân Trừng. Em thấy không, tôi hoàn toàn không khiến cậu ấy bị tổn thương gì." Anh nói như đọc thuộc lòng, "Đây là đường sắt, có lẽ chọn nơi này sẽ sát với tình hình lúc trước, khả năng xảy ra sơ suất khi em quay về sẽ cực nhỏ."

Nói xong, anh vẫn bảo cô lấy "Ngôi sao lấp lánh" ra, thế nhưng Từ Nam Phương cứng ngắc toàn thân, tay chân hoàn toàn không cử động được.

Một giây trước, cô vẫn còn đang nghĩ kế gài bẫy Diệp Phi Vũ, một giây trước, cô vẫn còn đang nghĩ cách để Diệp Phi Vũ đưa mình quay về.

Vậy mà hiện tại, anh đang chủ động đề nghị được chết để giúp cô hoàn thành tâm nguyện.

Đường nhìn của cô thoáng cái nhòa đi, cô không thể tưởng tượng ra hình ảnh Diệp Phi Vũ toàn thân đầy máu trước mặt mình. Dường như cảnh tượng ấy sẽ khiến trái tim cô đập nhanh mà chết đi.

"Anh đang lùi một bước để tiến hai bước phải không?" Từ Nam Phương liếm đôi môi khô khốc vì bị gió thổi.

https://thuviensach.vn

"Lấy lùi để tiến?" Rốt cuộc Diệp Phi Vũ cũng quay đầu nhìn cô, "Trong lòng em, tôi là loại người như vậy?"

Từ Nam Phương gắng duy trì sự trấn tĩnh: "Chẳng lẽ không đúng? Rất nhiều lần anh cố ý tránh xa 'Ngôi sao lấp lánh', chẳng phải vì sợ tôi phát hiện ra sự thật ư? Anh biết rõ tôi hiểu lầm Thượng Quân Trừng là người sẽ mở ra 'Ngôi sao lấp lánh' nhưng cứ mặc kệ để tôi hiểu lầm, như vậy còn không phải lấy lùi để tiến ư?"

Thân thể Diệp Phi Vũ run lên, cười buồn bã: "Theo như em nói, tất cả những gì tôi làm chỉ có ngần ấy thôi ư? Tôi tác hợp em và Thượng Quân Trừng, cố ý tạo cơ hội cho hai người đến được với nhau, còn sai Bạch Thanh Dật giả vờ truy sát em, tạo cơ hội cho Quân Trừng làm anh hùng cứu mỹ nhân, những điều này em quên rồi ư?"

"Anh... vì sao?" Từ Nam Phương vô thức hỏi.

"Vì sao? Cần gì phải hỏi câu này? Biết rồi cũng đâu có lợi?" Vẻ mặt Diệp Phi Vũ sớm đã tê dại, "Đáp án thế nào, thực ra em đã biết rồi, chẳng qua, em xem thường không muốn hỏi đến."

Anh nhìn cô, sự tức giận duy nhất còn sót lại là ánh mắt của anh, thế nhưng lúc này, đôi mắt ấy đã tràn ngập sự thất vọng: "Tôi biết em sẽ không thích một người đàn ông như tôi, tôi cũng chẳng bao giờ dám tưởng tượng em sẽ yêu tôi. Thế nên, có đôi khi tôi nghĩ, em yêu Thượng Quân Trừng cũng tốt! Em càng yêu cậu ta, càng không nỡ rời xa cậu ta. Chí ít em sẽ tình nguyện ở lại vì cậu ta, như thế, tôi sẽ còn được trông thấy em mỗi ngày! Với tôi, thỉnh thoảng được trông thấy em đã là quá đủ! Cho dù, em chỉ coi tôi là đồng minh, cho dù, giữa chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác, lợi dụng lẫn nhau, tôi cũng không quan tâm..."

"Anh..." Từ Nam Phương dường như đã quên mất phải dùng từ ngữ nào để biểu đạt, "Muốn tôi ở lại, là vì muốn mỗi ngày được nhìn thấy tôi?"

https://thuviensach.vn

"Lý do rất ngốc nghếch, rất nực cười phải không?" Diệp Phi Vũ đờ đẫn cười, "Lúc trông thấy ông ta bị cảnh sát bắt đi, tôi đã tưởng rằng tâm nguyện duy nhất đời này của mình đã thành rồi, tôi chẳng cần lo lắng gì nữa. Thế nhưng, hóa ra tôi đã nhầm. Lúc thù đã trả xong, tôi cũng không vui vẻ như trong tưởng tượng. Không biết là vì thời gian đã quá lâu nên mối thù phai nhạt, hay là vì hiểu rõ trả thù rồi mình nên trả mạng về cho ông trời, nên giúp em mở ra 'Ngôi sao lấp lánh' để em trở về... Thực ra, lúc ấy tôi mới phát hiện, sau khi gặp được em, tôi rất sợ chết, bởi vì chết đi rồi, tôi sẽ không còn được gặp em, không được nghe em thổi kèn lá."

Anh cầm lấy một chiếc lá, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh cô và anh ngồi giữa mảnh rừng, anh lắng nghe cô thổi những giai điệu du dương. "Nếu thời gian có thể dừng lại thì tốt biết mấy!"

"Tôi biết em quyết tâm muốn quay về, cũng như tôi biết chắc rằng giúp em lấy được 'Ngôi sao lấp lánh' thì tôi sẽ phải chết, nhưng tôi vẫn lựa chọn liên thủ với em, vẫn muốn lợi dụng em làm loạn nhà họ Hạ. Có lẽ, lòng tham của tôi quá lớn, tôi muốn quá nhiều thứ, nên tôi mới càng sợ. Sợ ngày ấy đến quá nhanh! Cho dù em hiểu lầm Thượng Quân Trừng là người kia thì sao chứ? Vì muốn bảo vệ cậu ấy mà cuối cùng em lựa chọn tôi làm kẻ thế thân để khai đao..." Anh cười chua xót, "Cũng may, thực ra tôi mới chính là người kia, vậy nên, em không cần phiền não..."

"Anh... anh đã biết em cố tình ở bên cạnh vì muốn anh chết thay... mà anh còn..." Từ Nam Phương cảm nhận được hai gò má mình lạnh lẽo, chất lỏng kia chảy xuống trên mặt cô nhưng cô không hề hay biết, "Anh điên rồi!" Biết rõ cô gài bẫy, biết rõ là rượu độc, vậy mà anh vẫn uống.

Thấy Từ Nam Phương rơi lệ, Diệp Phi Vũ vươn tay muốn lau nhưng tay khựng lại giữa không trung, rồi chậm rãi buông xuống.

"Có lẽ tôi đã quá mơ mộng viển vông! Em hôn tôi trước mặt nhiều người như vậy, tôi lại cảm thấy đó là thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời mình. Có

https://thuviensach.vn

thể được ở bên em một ngày, không, chỉ cần nửa ngày, tôi đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Em nói đúng, dù em không thật lòng yêu tôi thì có sao, dù em ôm tôi nhưng trong lòng lại giữ hình bóng người khác thì có sao? Chí ít, em cũng đã thử một lần yêu thôi, tôi cũng từng có được em, từng được ôm em, vậy là đủ rồi.

Em nói tôi ích kỷ cũng được, nói tôi quá si tâm ảo tưởng cũng không sao. Mặc dù em ở bên tôi chỉ một ngày ngắn ngủi, nhưng đó là ngày đẹp nhất, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ! Hiện giờ, dù có phải chết, tôi cũng không tiếc..."

Trên gương mặt anh là nụ cười thỏa mãn, anh vươn tay muốn lấy chiếc hộp trong tay cô nhưng cô ôm khư khư trước ngực, lúc này cô đã khóc không ra tiếng: "Diệp Phi Vũ, anh lại... lại chơi trò tâm kế với em... anh nói với em nhiều như vậy chính là muốn em hổ thẹn, hổ thẹn với anh cả đời... Anh... thật độc ác... em sẽ không để anh đạt được mục đích."

Thế nhưng Diệp Phi Vũ đã nhào tới tách hai tay cô ra, dù Từ Nam Phương có lùi lại, ôm chiếc hộp chặt thế nào cũng vẫn bị anh nhẹ nhàng cướp đi. Tia sáng đỏ thoáng chốc phát ra, chưa bao giờ kịch liệt như lúc này, Từ Nam Phương nhất thời cảm thấy trời rung đất chuyển nhưng vẫn cố gắng đè nén cơn hỗn loạn này xuống, liều mạng nhìn về phía Diệp Phi Vũ. Anh đang lấy "Ngôi sao lấp lánh" ra khỏi hộp, cầm trong tay.

Sắc mặt anh trắng bệch, thân thể lảo đảo nhưng vẫn liều sống liều chết giữ thăng bằng. Anh chống đỡ đến cùng, từng chữ nói ra dường như đều tiêu hao rất nhiều sức lực.

"Nam Phương, Nam Phương,... từ khi biết... tính mạng của em và tôi có thể nối liền thời gian, tôi... tôi rất hạnh phúc... Bởi vì, so với Thượng Quân Trừng, tôi có duyên phận với em hơn..."

Từ Nam Phương gắng kìm nén nỗi kích động, nhào vào trong lòng Diệp Phi Vũ, lệ tuôn trào: "Phi Vũ, Phi Vũ, đừng tốt với em như vậy! Em không

https://thuviensach.vn

muốn quay về nữa, em cũng không muốn anh phải chết... được không..."

Những giọt nước mắt của cô rơi xuống lồng ngực Diệp Phi Vũ. Hóa ra cơ thể lạnh lẽo đang run rẩy này đối với cô lại quan trọng đến thế.

Cô những tưởng cả đời này lòng mình chỉ vướng bận Thượng Quân Trừng, vì anh cần người chăm sóc, vì cách anh biểu đạt tình yêu khiến cô đắm đuối. Trong lòng cô đã vô thức bài xích một Diệp Phi Vũ chỉ biết có âm mưu và lợi dụng. Thế nhưng, cuối cùng Diệp Phi Vũ vẫn dùng cách thức riêng của mình để chiếm trọn trái tim cô. Đáng tiếc, khi cô hiểu rõ lòng mình thì tất cả đã muộn.

Từ Nam Phương cắn răng, vươn tay ra muốn lấy lại "Ngôi sao lấp lánh", nhưng khi tay cô vừa mới chạm vào nó, cô cũng không thể rút ra được nữa. Cô hoảng hốt nhìn Diệp Phi Vũ, bỗng thấy anh cười: "Ngôi sao lấp lánh, chỉ khi... có tôi và em ở bên cạnh, nó mới mở ra..."

Hai bàn tay của họ giống như hai đầu nam châm trái dấu, hút lấy nhau, dán chặt vào khối thiên thạch. Luồng ánh sáng đỏ chuyển dần thành bảy sắc, tựa một màn pháo hoa rực rỡ giữa đêm đen, không biết lúc nào sẽ tan biến như khói mây...

"Đừng! Phi Vũ..." Từ Nam Phương thấy Diệp Phi Vũ giống như bị thứ gì đó nuốt chửng, cơ thể anh càng lúc càng mờ dần không rõ, "Em còn muốn nói với anh..." Chưa nói hết câu cô đã cảm thấy chính mình như bị ném vào hỏa lò nóng rực, muốn nói nữa cũng không thể thốt nên lời, ngay cả nhìn anh lần cuối cũng không kịp.

Cô vẫn còn một câu chưa nói được với anh mà đã bị ném vào cái động tối đen không đáy, não bộ trở nên hỗn loạn. Nhưng trong đầu cô vẫn còn một tia ý thức, cô muốn nói với một người ba chữ...

https://thuviensach.vn

BÍ MẬT VƯỢT THỜI GIAN

Cô Bát
www.dtv-ebook.com

Kết

"Từ ái phi... Từ ái phi..." Giọng nói già nua như tiếng chuông tang vang lên bên tai khiến Từ Nam Phương giật mình tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng.

Cô mở mắt, trông thấy một ông lão đang vuốt ve bàn tay mình. Từ Nam Phương hoảng sợ rụt tay về, nhưng bình tĩnh lại mới nhận ra ông lão kia chính là Hoàng đế Vạn Lịch, là phu quân của mình.

Mình cứ như vậy mà trở về sao? Còn anh ấy? Anh ấy cứ như vậy mà chết sao?

Trái tim Từ Nam Phương co thắt lại, cô muốn khóc, muốn hét lên, nhưng toàn thân không chút khí lực, cõi lòng tựa như đã khô liệt, ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Cô gắng khôi phục trạng thái bình thường, nhưng sâu trong đáy lòng dường như có một nơi không thể chạm vào, chỉ cần khẽ chạm sẽ lập tức vỡ thành nhiều mảnh vụn.

Từ Nam Phương cảm thấy đầu đau như búa bổ, cô nhìn bốn phía, trông thấy xung quanh mình bị rất nhiều người vây lấy, có Hoàng đế Vạn Lịch, có Hoàng hậu và rất nhiều phi tần.

Đây là cung Càn Thanh, cô đang nằm ở Đông Noãn các.

Kiếp này cô lại vượt qua mấy trăm năm, tiếc rằng, mối bận tâm và sự đẹp đẽ của mấy trăm năm ấy chỉ là giấc mộng, cô đã tỉnh mộng rồi, giờ đây tất cả chỉ còn là hồi ức còn sót lại.

https://thuviensach.vn

Cô muốn nhớ lại khuôn mặt anh, nhưng chỉ trông thấy vị Hoàng đế già nua đang nâng cằm mình, nhìn một chút rồi lại thấy ông ta nắm tay mình, ho khan hai tiếng, dò hỏi: "Ái phi, nàng rốt cuộc đang làm ảo thuật gì thế? Vì sao đột nhiên biến mất trước mặt mọi người, dọa Trẫm hú vía một phen, đang muốn sai người đi tìm thì nàng lại từ trên trời giáng xuống, trở về trong bộ dạng kỳ lạ thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đoàn phi tần cũng đang trừng mắt nhìn Từ Nam Phương, quên mất cả châm chọc, mỉa mai.

Chỉ có Hoàng hậu cười khẩy một tiếng rồi nói: "Từ phi và Từ ngự sử rất tinh thông mấy thứ tà đạo này, thế nên muốn dùng nó để mê hoặc người khác."

Từ Nam Phương cúi đầu nhìn, hóa ra trên người mình vẫn còn mặc quần áo thời hiện đại. Nghe thấy Hoàng hậu nhắc tới cha mình, cô mừng rỡ, thần sắc cũng khôi phục sức sống, cô nhìn vị Hoàng đế già, nhanh trí nói: "Hóa ra 'Ngôi sao lấp lánh' có thể đưa người ta đi gặp thiên thần."

"Ngôi sao lấp lánh, Thiên Thần?"

"Vâng, khối sao băng này có tên là 'Ngôi sao lấp lánh', Nam Phương bị nó đưa lên trời. Thiên thần còn giúp Nam Phương cứu cha thoát khỏi một lưỡi kiếm sai đường. Trang phục trên người Nam Phương cũng là từ nơi của thiên thần mà có. Chỉ cần Nam Phương ngày đêm thay Hoàng thượng cầu phúc, là có thể giúp Hoàng thượng trường sinh bất lão."

"Thật sự có chuyện gặp thần tiên?" Hoàng đế Vạn Lịch bệnh tình nguy kịch, vừa nghe thấy vậy tinh thần đã vựng dậy rất nhiều, "Từ ái phi, nàng đúng là phúc tinh của Trẫm..."

"Nhưng mà, Nam Phương muốn thay Hoàng thượng tụng kinh niệm phật, cần nhất là thành tâm, cúi xin Hoàng thượng cho phép Nam Phương

https://thuviensach.vn

đến đạo quán thành kính cầu nguyện. Trong lúc Nam Phương niệm kinh, không cho phép người khác quấy rầy."

"Được, Trẫm sẽ cho xây một đạo quán trong cung, nàng có thể ở trong đó tu hành." Hoàng đế Vạn Lịch hưng phấn nói.

"Xằng bậy!" Chưa đợi Từ Nam Phương lên tiếng phản đối chuyện xây đạo quán trong cung, Hoàng hậu đã mở miệng ngăn cản: "Từ phi, ngươi dám ở đây nói năng xằng bậy, bản cung không tin vào cái kỳ ngộ mà ngươi nói đâu."

Lời của Hoàng hậu lập tức chọc giận Từ Nam Phương, khiến cô lạnh lùng trở lại: "Có kỳ ngộ này hay không, Hoàng hậu nương nương cứ sai người đến Hà Nam dò hỏi thì biết. Xem có phải phụ thân của thần thiếp bị lưỡi kiếm xẹt qua, thoát chết trong nháy mắt, một cọng tóc cũng không bị thiệt hại hay không!" Từ Nam Phương phóng ánh mắt sắc bén về phía Hoàng hậu như muốn xuyên thấu vào lòng dạ bà ta, "Chỉ có điều, phụ thân của thần thiếp thật sự bị ngộ thương, hay là có người cố ý làm hại, việc này còn cần Hoàng hậu nương nương điều tra làm rõ."

Hoàng hậu biến sắc, không ngờ Từ Nam Phương lại biết chuyện phụ thân mình suýt mất mạng, mà toàn bộ sự việc cũng là do một tay Hoàng hậu sắp xếp. Bà ta không dám nói gì nữa, lúc này Hoàng đế vuốt ve bàn tay Từ Nam Phương, cười nói: "Thật sự có chuyện như vậy sao? Trẫm sẽ triệu Từ ngự sử hồi kinh để hỏi cho rõ ràng."

Từ Nam Phương rút tay ra, vô cùng ủng hộ quyết định này của Vạn Lịch: "Nam Phương cũng đã lâu chưa được gặp phụ thân."

Cả đời này cô chỉ lo lắng một điều duy nhất là cha mình, có thể nhìn thấy cha thì tâm nguyện đời này của cô đã thành.

Mùa xuân năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi tám, Từ Quang Khải được triệu vào cung gặp Thánh thượng. Chuyện khởi tử hồi sinh của ông khiến Hoàng

https://thuviensach.vn

đế Vạn Lịch vô cùng hứng thú, thế nên việc xây dựng đạo quán cho Từ Nam Phương nhanh chóng được tiến hành.

Dưới sự thỉnh cầu của Từ Quang Khải, Vạn Lịch đặc biệt cho phép Từ Nam Phương về thăm cha nửa ngày.

***

Trong Từ phủ.

Từ Nam Phương cùng cha đi dạo trong hậu hoa viên, cỏ xanh liễu vàng, ý xuân tràn trề, hương thơm ngào ngạt, nhưng thần sắc Từ Nam Phương lại vô cùng ủ rũ.

Từ Quang Khải bỗng nhiên dừng bước, nhìn con gái mình, nghiêm túc hỏi: "Nam Phương, ta hỏi con ba câu hỏi, con phải thành thực trả lời."

Từ Nam Phương không rõ ý tứ của cha, chỉ có thể gật đầu.

"'Ngôi sao lấp lánh' rốt cuộc đưa con đi đâu?" Sợ Từ Nam Phương qua loa lấy lệ, Từ Quang Khải vội bổ sung, "Đừng nói với ta là Thiên Thần, cả con và ta đều biết đó là chuyện hoang đường." Giọng nói của ông không lớn, hơn nữa lại chọn địa điểm là một nơi vắng vẻ không có chỗ nào khuất, đương nhiên là đề phòng bị kẻ khác nghe lén.

Từ Nam Phương cũng không biết cha mình trở nên dè chừng như vậy từ bao giờ, cô trầm ngâm hồi lâu rồi trả lời: "Con gái đến tương lai bốn trăm năm sau."

Cô còn tưởng cha mình nghe không rõ, nhưng Từ Quang Khải chỉ trừng mắt, ông vuốt râu: "Được, vậy thì, con quay về bằng cách nào?"

Nghe câu hỏi này, Từ Nam Phương chợt cảm thấy tim mình đau nhói, hô hấp không thông, cô ôm ngực, hổn hển thở dốc. Thấy cha chằm chằm nhìn

https://thuviensach.vn

mình, cô muốn mở miệng nói, nhưng cả người run rẩy, hai hàm răng va vào nhau phát ra những tiếng động khe khẽ.

Vết thương, quả nhiên không nên chạm vào.

Từ Quang Khải cũng không ngờ con gái lại có phản ứng dữ dội như vậy, ông thở dài: "Đã vậy, không cần hỏi câu thứ ba nữa." Ông đi về phía trước, ra hiệu cho Từ Nam Phương đi theo mình vào "tàng thư lâu".

Từ Nam Phương vừa bước vào đã thấy cha mình đóng cửa lại, rồi nói vọng vào trong: "Ra đi!"

Từ Nam Phương lấy làm lạ, nhưng thoáng cái đã trông thấy một thân ảnh bước ra từ phía sau kệ sách. Anh ta là thư đồng, mặc chiếc áo bằng vải bố màu lam, thế nhưng khuôn mặt...

Từ Nam Phương suýt nữa không đứng vững, cô ngỡ rằng mình bị ảo giác, nhưng người kia đã nhanh chóng đi tới trước mặt cô, đỡ lấy cô, không để cô té ngã.

Cô ngắm nhìn khuôn mặt ấy, đường nhìn bỗng nhòa đi: "Sao... sao có thể... em không nằm mơ chứ..." Cô nắm lấy tay anh, ấm, rất ấm! Giấc mơ này chân thực quá!

"Em không mơ! Tôi cũng nghĩ mình đang mơ, thật sự không ngờ mình chẳng những không chết, mà còn được cùng em sống lại!" Diệp Phi Vũ nói, "Càng trùng hợp hơn, tôi được chứng kiến chuyện bác trai cải tử hoàn sinh! Cũng nhờ bác trai mà tôi mới được gặp lại em."

Nhịp tim của Từ Nam Phương rốt cuộc cũng trở lại bình thường, trái tim chịu đựng bao nhiêu hủy hoại cuối cùng đã được sống trở lại: "Anh... hại em một mình chịu đau khổ..."

https://thuviensach.vn

Diệp Phi Vũ gượng cười: "Tôi nhờ bác trai hỏi em ba câu hỏi, nếu em sống tốt, tôi sẽ không quấy rầy em..."

Từ Nam Phương giãy ra khỏi vòng tay của Diệp Phi Vũ: "Em làm sao có thể sống tốt?"

Cô vội lau nước mắt, giống như làm vậy sẽ giúp cô nhìn anh rõ ràng hơn, lúc này cô đã không thể khống chế được bản thân nữa: "Anh có biết, em vẫn luôn muốn nói với anh ba chữ. Ba chữ ấy đã dằn vặt em rất lâu, rất lâu..."

Diệp Phi Vũ nhìn chằm chằm cô, ánh mắt khó tin: "Là... ba chữ nào?"

Từ Nam Phương thôi khóc, bật cười. Diệp Phi Vũ sao đến giờ này còn ngốc như vậy? Cô đưa hai tay lên ngực, làm thành hình trái tim, rồi từ từ di chuyển về phía ngực anh.

Diệp Phi Vũ xúc động, kéo cô về phía mình, ngọc bội va chạm khẽ kêu leng keng, dường như đó là thứ âm thanh tuyệt vời nhất trên thế gian này. Anh nói: "Đừng nói với anh ba chữ đó, anh muốn em từ nay về sau mỗi ngày đều phải nói, kiếp sau cũng vậy..."

***

Tháng tư, năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi tám, Hoàng đế Vạn Lịch bệnh nặng, Từ Nam Phương vâng mệnh vua dẫn một đoàn người đi về phía Đông Hải tầm tiên sơn, từ đó về sau bặt vô âm tín, không quay lại nữa.

Ngày Hai mươi mốt, tháng Bảy, năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi tám, Hoàng đế Vạn Lịch băng hà. Tháng Mười, Hoàng đế Vạn Lịch được an táng trong Định Lăng, lấy áo mũ của Từ Nam Phương nhập quan, mai táng bên cạnh.

Hết

https://thuviensach.vn